

Chương Hồn Chiêu

Độc Cô Hồng

Mục Lục

Chương 1: Gian Nan Trên Đường Tìm Linh Quả

Chương 2: Ngũ Mai Lĩnh... Cái Bẫy Nguy Hiểm Của Võ Lâm Quần

Hùng

Chương 3: Cương Quyết Đi Tìm Linh Quả

Chương 4: Song Nữ Tuyệt Chiêu

Chương 5: Kẻ Ăn Tim Người Và Thiên Độc Phong Châm

Chương 6: U Cốc Gặp Kỳ Duyên

Chương 7: Bóng Đỏ Kỳ Tuyệt

Chương 8: Bạch Cương Lại Tuyệt Tích

Chương 9: Ma Nữ Và Tiên Âm Toàn Vũ

Chương 10: Tam Mỹ Nữ Đấu Thiên Long Bang

Chương 11: Tơ Lòng Vương Vấn

Chương 12: Bích Nhãn Quỷ Xuất Hiện

Chương 13: Linh Quả Vào Tay Người Hay Quỷ?

Chương 14: Nuốt Linh Quả Lên Đường Luyện Võ Công

Chương 15: Kỳ Duyên Luyện Được Kỳ Kinh

Chương 16: Trúng Độc Khí, Gặp Lương Duyên

Chương 17: Thập Tử... Nhất Sinh

Chương 18: Ân Tình Sâu Nặng Với Hồ Ly

Chương 19: Trận Quyết Đấu Mai Phong Tuyệt Lão

Chương 20: Liều Thân Vào Hang Cọp

Chương 21: Lá Thư Bí Mật Và Đường Vào Cõi Chết

Chương 22: Thử Uống Rượu Độc Giải Khát

Chương 23: Nhị Nữ Tranh Tình

Chương 24: Mạo Hiểm Truy Tầm Tiêu Sở Quân

Chương 25: Nhất Quái Tam Yêu

Chương 26: Lục Y Cô Nương, Võ Công Kỳ Tuyệt

Chương 27: Vượt Núi Kinh Hồn

Chương 28: Tịnh Không Thánh Ni

Chương 29: Kim Độc Xuyên Tâm

Chương 30: Thân Phận Bí Ẩn Của Cửu Vĩ Hồ Ly

Chương 31: Thiết La Hán Xuất Thủ

Chương 32: Thiên Độc Thánh Thủ Tác Quái

Chương 33: Trận Ác Đấu Kinh Hồn

Chương 34: Kỳ Duyên Bốn Vợ
Chương 35: Huyết Đầu Sinh Tử Giữa Thủy Lao
Chương 36: Thêm Một Mối Nghiệt Duyên
Chương 38: Mối Tuyệt Tình Của Đại Hiệp
Chương 39: Trúng Độc Kế Bạch Cương Lâm Nạn
Chương 40: Huyết Án Phơi Bày
Chương 41: Huyết Chiến Cửu Cung Sơn

Chương 1: Gian Nan Trên Đường Tìm Linh Quả

Đường núi cheo leo, hai bóng người hiện rõ trên vách đá.

Chàng trai mặc áo bạch bào, thân hình nhẹ nhàng, bước đi thoăn thoắt, ra vẻ là người đã biết võ công, từng luyện thuật khinh công. Gã tải đồ đi phía sau, lưng đeo một bọc lớn, tướng tá cao to dềnh dàng, lưng phẳng tựa tấm thớt, song bước chân chậm chạp.

Người trai áo trắng đi trước, chốc lát phải dừng chân chờ đợi gã to lớn đi sau.

Cặp chân mày lười mác hơi cau lại, miệng kêu lớn:

- Hà Thông, triền núi Bạch Xà này là nơi nguy hiểm. Đường lên Bạch Mai lĩnh còn xa, hãy nhanh chân một tí có được không?

Gã cao lớn toét miệng cười:

- Bạch Cương, người được Liễu Không tặng truyền cho tí khinh công đã đi lẹ như vượn chuyền cành, làm sao ta theo cho kịp. Vả lại nơi đây ta chỉ thấy núi cao hiểm trở, cây cối bạt ngàn, có bóng dáng ai đâu mà phải sợ?

Câu nói của Hà Thông vừa dứt thì đã nghe một tiếng “ầm” chuyển động núi rừng, cây ngã, đá bay, cát bụi mù mịt. Thân hình to lớn của Hà Thông cũng phải bật tung lên. Miệng gã la ồm ồm:

- Trời ơi, động đất rồi Bạch Cương ơi, núi sứt dưới chân ta rồi.

Lúc đó, chàng trai tên Bạch Cương đã búng mình lên cao, lướt qua luồng kinh phong chuyên rừng, rung núi.

Chàng hét lớn:

- Đừng sợ, Hà Thông. Có kẻ đánh lén ta đấy thôi.

- “Bình, bình, bình...”

Ba tiếng nổ lớn tiếp theo, như trả lời cho Bạch Cương. Ba luồng chưởng đạo cuồn cuộn ập tới từ ba phía, kết hợp với luồng kinh phong thứ nhất, đan chéo như màn lưới tử thần, úp chụp lấy Bạch Cương. Còn Hà Thông khi ấy đã áp sát mình vào vách đá làm điểm tựa, vận dụng sức nặng của thân hình chống chọi với kinh khí đang xô tới ầm ầm.

Bạch Cương bình tĩnh uốn lượn thân mình, sử dụng thế Phi Vân Ngự Phong Phiêu, thoát qua được cả bốn luồng chưởng đạo nguy hiểm.

Tuy nội tạng bị chấn động dữ dội, nhưng chàng cũng trụ được trên một mỏm đá. Tà áo trắng của chàng tung bay trong gió chưởng như ngọn cờ báo bão.

Vừa phục hồi nguyên khí, Bạch Cương đã quát to:

- Những kẻ nào ẩn mặt xuất chiêu, hãy xuất đầu lộ diện nào.

Bốn tràng cười buốt óc ngân vang, bốn tên mặt mũi hung ác đã hiện ra ở

bốn góc núi.

Hà Thông vừa ngóc đầu khỏi vách đá đã kêu lên:

- Hồ Quảng tứ quý.

Cũng đã nhận ra các đôi thủ, Bạch Cương nhếch mép:

- Thì ra cũng bọn Thiên Long bang, các người muốn gì đây?

Bốn tên kia lập tức phóng tới ba bước.

Tên mắt ốc trong bọn Hồ Quảng tứ quý quét tia hung quang qua hai chàng trai, cất giọng ròn rảng:

- Thiên Long bang chủ đã ra lệnh phong tỏa Ngũ Mai lĩnh. Những kẻ đi về hướng đó đều phải trả giá bằng cái chết. Hai thằng khờ các người chưa bỏ mạng ở Vạn Long khách điểm là nhờ Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên và tên khùng Thượng Quan Thuần Tu xen vào can thiệp. Bây giờ ở giữa núi cao rừng rậm này, các người có mọc cánh như chim cũng không thể hy vọng vượt qua.

Bạch Cương liếc nhìn tên quý mắt ốc. Mắt chàng cũng lướt ngang ba tên trụ ba góc khác, một tên cao tai vểnh, một gã mũi khoằm lùn và một thằng đầu trọc, bụng to. Cả bốn tên đều giống nhau ở dung mạo hung ác, giọng nói lạnh lạnh:

- Vượt qua vùng cấm địa này là các người đã bị Diêm Vương giữ sỏ.

Hà Thông bỗng bật cười ngây ngô:

- Đất trời cao rộng là của muôn người, các người có quyền gì mà ngăn ngõ đón đường chứ?

Quái Nhân Quý là tên mắt ốc nổi giận, tả chưởng dựng lên, lập tức một luồng lãnh khí âm âm xô ập đến Hà Thông như sóng đầu ghềnh, vô cùng kinh khiếp.

Nhưng một cái bóng trắng đã vụt ngang.

- “Bình, bình...”

Triền đá sạt lở bởi hai luồng chưởng đạo giao nhau. Chiêu Mãnh Hồ Bạt Sơn từ hữu chưởng của Bạch Cương đã kịp thời đánh thẳng vào đạo lãnh khí cuộn cuộn của Quái Nhân Quý.

Lãnh chưởng của Quái Nhân Quý có sức công phá ghê hồn, mà gặp hữu chưởng của Bạch Cương đối địch bằng chiêu Mãnh Hồ Bạt Sơn bỗng dội ngược.

Thân hình tên hung ác bật lùi năm trượng, triền núi rung chuyển như đưa văng, cây cối bật gốc tung bay...

Quái Nhân Quý hự một búng máu bầm vọt khỏi miệng, đôi mắt ốc của gã cắn hờn chiếu thẳng vào Bạch Cương.

Đột nhiên hữu chương của gã rung động, một luồng chương phong quạt vào chàng trai áo trắng với mười thành công lực.

Đó là chiêu Quái Xà Hí Lôi Phong, một chiêu mãnh liệt của Lôi Phong tâm chương, lao tới Bạch Cương thật dữ dội.

Tuy không rành võ công, Hà Thông nghe sức gió cũng biết chương chiêu của tên mất óc vỗ tới chẳng phải tầm thường, nên hét lớn:

- Bạch Cương, coi chừng độc chiêu đấy.

Vẫn bình tĩnh mỉm cười, Bạch Cương chuyển mình nhanh hơn lần chớp, song chương như đôi mãng xà uốn khúc, đánh thốc vào Lôi Chiêu của đối thủ tựa thác đổ, sóng gầm.

- “Àm, âm...”

Cả hai cùng dội ngược, và thêm một lần nữa, tên hung ác bị chấn động, bật ra hai vôi máu. Hắn vội lách mình vào đá ẩn thân. Song “bốp” một tiếng, Quái Nhân Quỷ bị văng đi năm trượng...

Thì ra Hà Thông núp sau một hòn đá lớn, đã thừa dịp Quái Nhân Quỷ lách ngang, chàng phóng vào hắn một cước như trời giáng.

Thiết Trụ Quỷ là tên cao đen thui, thấy Quái Nhân Quỷ bị hạ, liền nổi cơn thịnh nộ.

Hắn vung song chương, gầm lên:

- Tiêu tử, nộp mạng...

Kinh khí dậy lên như vũ bão. Với chiêu thức quái lạ của Thiết Trụ Quỷ, Bạch Cương không thể nhận ra, bởi chương ảnh trùng trùng điệp điệp cuộn tới rất kinh khiếp.

Chàng nhớ tới phép Di Bộ của Liễu Không tăng truyền dạy, bèn lách mình vài cái đã luôn ra được phía sau, rồi vẫn dùng chiêu Mãnh Hổ Bạt Sơn, quạt ngược lại.

Lúc đó, Thiết Trụ Quỷ rất ngạc nhiên bởi bỗng dưng đối thủ biến mất, chương khí của hắn đánh hụt mục tiêu, quạt vào vách đá “âm” một tiếng dữ dội, cả triền đá nát vụn như cám.

Cũng vừa khi ấy, chiêu Mãnh Hổ Bạt Sơn của Bạch Cương từ phía sau đánh tới làm Thiết Trụ Quỷ giật mình quay lại.

- “Bình...”

Tên quỷ cao nhòng, đen như cột nhà cháy lãnh trọn một chiêu của Bạch Cương vào giữa ngực, toàn thân bật tung lên, nội tạng đảo lộn, miệng ói máu đỏ lòm. Hắn vội chao mình xuống một tảng đá để mong trụ bộ, khôi phục chân nguyên. Nhưng Hà Thông đã lừng lững từ sau kẽ đá bước ra, dòn hết sức lực vừa đâm vừa đá, hất nhào Thiết Trụ Quỷ xuống bờ vực.

Hà Thông khoái chí, ngó Bạch Cương cười vang.

- Ha ha... Người biết được chiêu nào cứ phóng ra, phần kết thúc để cho Hà Thông này thi triển thần lực.

Hồ Quảng tứ quý vốn là những tay sát thủ của Thiên Long bang, được lệnh Thiên Long bang chủ chặn lối ra vào Ngũ Mai lĩnh, bỗng dưng gặp hai chàng trai vô danh trên chốn giang hồ, tưởng đâu bóp mũi cũng chết, nào ngờ hai tên đã bị đánh gục rồi.

Khi ấy Đoàn Túc Quỷ là tên lùn, mũi khoằm gầm lên một tiếng phóng tới.

Hắn đứng uốn ngực, rút chiếc ống điều dài thông trong miệng ra, tia xạ quang xanh lè từ đôi mắt hắn chiếu thẳng vào hai chàng trai đối diện.

Sau tiếng cười lạt, Đoàn Túc Quỷ quát lớn:

- Hai tiểu tử vô danh, ta không biết các ngươi đến Ngũ Mai lĩnh với ý đồ gì. Nhưng đã đến đây, còn dám mạo phạm vào người của Thiên Long bang thì các ngươi đã tới số, tự dẫn thân vào cõi chết.

Hà Thông làm li bước ra, toét miệng cười:

- Thằng lùn nói nghe điếc con ráy. Nhưng anh em ta đi lên Ngũ Phong lĩnh làm gì, chẳng cần bẩm báo với các ngươi đâu. Hai tên đã nằm bẹp bên vách đá và nhào lặn nơi mép vực. Thằng lùn nhà ngươi biết điều hãy dang ra, dẹp đường cho bọn ta đi, nếu không muốn nằm chung một đồng.

Đoàn Túc Quỷ trợn mắt thét vang:

- Các ngươi sẽ chết trước khi nhìn thấy đỉnh Ngũ Mai.

Chiếc ống điều trong tay gã quỷ lùn vung lên, kinh khí tuôn ra ào ào xô thẳng về phía trước. Bạch Cương giật mình, vội kéo Hà Thông đẩy nhanh vào sau vách đá, còn chàng vận khí lực lên song chưởng, cước hạ di động theo bộ pháp Diệu Ảnh.

- “Ầm, ầm...”

Sức công phá của kinh đạo từ chiếc ống điều trên tả chưởng của gã quỷ lùn đẩy tới thật ghê gớm. Bạch Cương đã đổi chiêu Thần Long Thám Động mà vẫn cảm thấy nội lực của mình bị phát tán bởi sức ép của chiếc ống điều kỳ quái kia.

Áp khí dồn đến tức ngực, máu trào lên. Bạch Cương vội ổn định tâm mạch bằng Định Tâm Phương rồi thoáng một cái, chàng sử dụng Diệu Ảnh Di Bộ thoát ra luồng kinh khí của đối phương.

Phép chuyển mình của Bạch Cương quá nhanh, Đoàn Túc Quỷ không hề hay biết. Theo đường vòng như cánh cung, từ bên ngoài, Bạch Cương chuyển chiêu Thần Long Thám Động, đánh thốc vào hông gã quỷ lùn như sấm sét.

- “Bình...”

Tiếng nổ đánh gọn, hất văng Đoàn Túc Quý và tiện ngang ba thân cây lớn, cành lá tung bay, cát bụi mịt mù. Đoàn Túc Quý vừa từ trên đỉnh cao rơi xuống đã bị Hà Thông phóng cước đá luôn năm lần, làm thân thể lùn tịt của gã mềm như bún, miệng phun máu có vôi...

Nhưng bỗng “ào ào”, một đạo kinh phong xô tới Hà Thông như cơn lốc lớn... Bạch Cương vội vã phóng mình đến, dùng chiêu Hoàn Thạch Trấn Lôi Phong, đón ngang luồng kinh đạo.

Hai tiếng “Bùng, bùng...”

Thân thể Bạch Cương bị tung lên, song chàng uốn mình theo thế Bạch Phụng Ly Sào, trụ xuống một móm đá. Tuy thoát hiểm, nhưng chàng cũng toát mồ hôi, vì chiêu kinh khiếp của Cự Phúc Quý, gã đầu trọc, bụng to vừa đánh tới.

Nếu Bạch Cương không kịp xuất chiêu để giảm bớt kinh đạo của đôi phương thì Hà Thông đã bị đánh tan xác trong lúc cao hứng phóng cước đá tung gã quỳ lùn.

Lúc đó Hà Thông cũng hú hồn, liền rút vào vách đá, trở mắt nhìn Bạch Cương với tia mắt tinh quái.

Cự Phúc Quý thấy chiêu dữ dội của mình đã tan biến vào không khí, mà hai đối thủ vẫn trơ trơ thì hấn giận như điên.

Cái đầu trọc lắc lư, chiếc bụng to phình lớn, gã thét vang.

- Tiểu tử vô danh các ngươi phải chết.

Song chiêu của gã mới dựng, kinh khí đã dậy ầm ầm.

Bạch Cương bỗng ghé vào tai Hà Thông nói nhỏ, anh chàng hộ pháp khoái chí gật đầu. Thế là như chiếc bóng, Bạch Cương phóng vút lên cao, làm Cự Phúc Quý ngược mắt nhìn, điều khiển kinh đạo đánh theo chàng trai trẻ.

Tất nhiên hấn dồn thần lực vào song chiêu, khoảng bụng lớn của hấn bị bỏ trống.

Hà Thông lập tức chuyển mình.

Bình thường chàng rất chậm chạp, chỉ được thân hình to lớn, sức khỏe như trâu.

Nhưng lúc này, Hà Thông bỗng nhanh như lằn chớp, dùng tất cả sức lực húc đầu vào giữa cái bụng lớn của Cự Phúc Quý.

Bởi bất ngờ nên gã quỳ bụng to “hự” một tiếng như con heo rống. Thân hình gã chao đảo, luồng chiêu đạo lập tức chệch hướng, và bụng gã đau như bị xé ruột bầm gan.

Cũng chính trong thời gian chớp mắt đó, Bạch Cương từ trên cao đánh ập xuống cái đầu trọc của Cự Phúc Quỷ một chiêu Thần Lôi Tróc Quái mãnh liệt hơn sét đánh.

- “Bùng...”

Kinh khí dội vang. Cự Phúc Quỷ bị đánh trúng đầu, nhưng do công lực của Bạch Cương chưa đến mức cao diệu nên Cự Phúc Quỷ chỉ ngã lảo ra triền đá, tay ôm bụng, tay xoa đầu, rên la dữ dội.

Vốn việc khẩn cấp của gia đình mang nặng trong lòng, Bạch Cương không ham đánh, cũng không muốn truy sát ai cả. Bởi vậy, thấy Hồ Quảng tứ quý đã bị đánh gục, Bạch Cương nháy mắt, phẩy tay bảo Hà Thông:

- Chúng ta đi thôi.

Hà Thông gật đầu, xóc bọc hành trang trên lưng, bước tới.

Đột nhiên...

Một tiếng thét lộng óc vang lên:

- Hai tiểu tử đáng chết, hãy dừng lại...

“Vèo, vèo...” Chỉ trong chớp mắt, Bạch Cương và Hà Thông đã thấy một lão đại hán chắn ngang trước mặt.

Lão trố mắt liếc nhìn bốn tên Hồ Quảng tứ quý trọng thương nằm rải rác, rồi cười lạt:

- Các ngươi dám cãi lệnh Thiên Long bang, xâm nhập vùng cấm địa là tất cả lỗi lên Ngũ Mai lĩnh... Hừm, đã bị cảnh cáo ở Vạn Long khách điểm mà hai ngươi còn lì lợm tiếp tục lần đi, lại dám mạo phạm người của bốn bang... Tất nhiên cái chết thảm khốc đã dành cho các ngươi rồi đó.

Hà Thông dường như chẳng biết sợ là gì. Chàng ta cứ dềnh dàng nhảy xóc tới, hỏi ngây ngô:

- Lão là ai mà ăn nói lớn lối thế? Núi non là của đất trời, sao lão dám cấm đoán bọn ta?

Buông một chuỗi cười lạnh tanh, lão nọ gằn giọng:

- Tội nghiệp mấy thằng trẻ ranh chưa bôn tẩu giang hồ, chưa biết đại danh của ta. Vậy hãy nghe rõ danh hiệu của ta đây, để rồi chết cũng không ân hận...

Hà Thông vẫn trố mắt chép miệng:

- Cái tên lằng nhằng của lão, nói quách cho rồi, còn ra vẻ phùng tuồng làm gì cho rác tai bọn ta.

Tinh quang xanh lè từ đôi mắt lão nọ chiếu thẳng vào hai người trai trẻ. Lão thét vang dữ dội:

- Tiểu ngốc tử, tận số rồi nên mới dám thất lễ. Ta là Đường chủ Thiên

Long bang Cương Xoa Thái Tuế Cát Hùng Phi đây. Tiếp chiêu.

Hai tiếng “tiếp chiêu” chưa dứt, kinh phong đã nổi dậy ùng ùng, chưởng ảnh chập chùng, bốn phương tám hướng đều có những lực đạo bủa giăng như thiên la địa võng.

Công lực của Cát Hùng Phi thật kinh hồn.

Bạch Cương vội đẩy Hà Thông vào một khe đá, còn mình tập trung khí lực phản kích bằng những chiêu sinh tử, kết hợp Diệu Ảnh Di Bộ để luôn lách chưởng đạo của đối phương.

Nhưng Bạch Cương lách tránh thế nào cũng không thoát khỏi lưới chưởng giăng mắc đến chóng mặt.

Tiếng cười của Cát Hùng Phi nghe ròn rợn:

- Ha ha... Bộ pháp của ngươi không qua mắt được ta đâu. Hãy quỳ xuống mà đón cái chết từ Thiên Viễn ma công.

Tiếng gió chưởng dậy lên tựa tiếng ma kêu, quỷ hú. Bạch Cương hoa mắt, không còn phân biệt được chiêu thức của đối phương.

Chính lúc đó, một luồng kinh đạo như vũ bão xia thẳng vào ngực chàng, làm các yếu huyết phía trước đều bị phong bế...

Ôi, Bạch Cương chẳng còn biết xoay xở thế nào nữa. Chàng đành nhắm mắt lại, chờ chết.

Bên tai Bạch Cương, tiếng Cát Hùng Phi cười rú lên:

- Tiểu tử, nộp mạng nào.

Đột nhiên, một đạo kinh khí từ bên hông Bạch Cương xẹt tới, hóa giải Ma công của Cát Hùng Phi trong chớp mắt.

Bạch Cương hết sức vui mừng, còn Cát Hùng Phi kêu lớn:

- Phục Ma thần công.

Vừa dứt tiếng kêu, trước mặt lão đã hiện ra một chàng trai vào tuổi ba mươi, thân thể vạm vỡ, dung mạo tuấn tú khôi ngô.

Lão vội vòng tay:

- Thì ra là Thượng Quan đại hiệp. Xin chào.

Người mới đến nhếch mép:

- Chào Cát đường chủ. Tại sao ngài lại cứ ăn hiếp những thiếu niên hậu bối, thật là chuyện khó coi.

Cặp mắt trừng trợn, Cát Hùng Phi đáp:

- Thượng Quan đại hiệp nặng lời đó. Hai tiểu tử kia chẳng vừa gì. Chúng nó không chịu khai báo ý đồ lên Ngũ Mai lĩnh, lại còn đánh Hồ Quảng tứ quý là thuộc hạ của bản bang bị trọng thương nữa. Tục ngữ có câu: “Khinh trò là nhục mạ thầy”, bản Đường chủ bỏ qua sao được? Việc ở Vạn Long khách

điểm, Đại hiệp và Tử Mân đạo sĩ đã ra tay cản trở, không lẽ nơi đây, lỗi của lũ tiểu tử rành rành, đại hiệp vẫn còn bênh?

Thượng Quan Thuần Tu được Cát Hùng Phi tôn xưng đại hiệp, chỉ cười nhạt một tiếng và bảo:

- Tục ngữ cũng có câu: “Bị đánh thì phải đỡ”, huống chi Tứ Quỷ ỷ đông, bốn người đánh hai, việc chống cự của đôi thiếu niên này đâu có gì đáng trách. Còn người ta lên núi có chuyện gì là việc riêng, tại sao Đường chủ buộc người ta phải khai báo?

Bị Thượng Quan Thuần Tu cật vấn, Cát Hùng Phi đang ngó người trước câu hỏi, thì Bạch Cương và Hà Thông rất vui mừng, bởi gặp được người đã giải cứu cho cả hai ở Vạn Long khách điểm.

Hà Thông chẳng e ngại gì nữa, liền vọt miệng:

- Anh em ta lên Ngũ Mai lĩnh để tìm Bạch Mai Linh Quả, mà ngăn cản thì thật là đồ điên. Có lẽ người ham quả quý để tăng cường công lực cho cái thân mập của người chắt.

Thấy Hà Thông đã lỡ trớn, Bạch Cương đành nói:

- Bọn tôi mong lấy được Linh Quả để cứu người, nên chẳng ngại nguy hiểm gian nan.

Cặp mắt tinh quang nhấp nháy, Cát Hùng Phi lại cười:

- Muốn tìm Bạch Mai Linh Quả cho mình đã là điên khùng, mà tìm về cứu người càng điên khùng hơn. Lẽ ra hai thằng tiểu tử nên để thuộc hạ bốn bang làm thịt chúng nơi Vạn Long khách điểm cho rồi. Thượng Quan đại hiệp có lòng thương người quá bao la, mà Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên là lão già lẩm chuyện. Việc bây giờ, hai tên này đánh bại bản môn đồ, làm nhục danh tự bốn bang. Mong đại hiệp nên làm kẻ bàng quan, để bốn bang được giải quyết chuyện ân oán.

Lại bật cười, Thượng Quan Thuần Tu hỏi lớn:

- Xin Cát đường chủ cho biết, ngài định giải quyết chuyện ân oán này ra sao?

Bị hỏi đột ngột, Cát Hùng Phi đâm ra lúng túng. Lão ta trầm ngâm vài khắc rồi đáp:

- Bốn Đường chủ bắt hai gã này đưa về Tổng đàn để Bang chủ tề phái xử phạt mỗi đứa ba trăm roi cảnh cáo cũng được rồi.

Thượng Quan Thuần Tu gật gù:

- Đánh ba trăm roi à? Nếu tại hạ không thích để cho quý bang làm việc nhỏ nhặt này thì Đường chủ có cần kết oán thù với tại hạ không?

Lời nói chắc nịch, tỏ ý bênh vực hai chàng trai trẻ kia của Thượng Quan

Thuần Tu làm Cát Hùng Phi giận xanh mặt. Song lão lại dần xuống để trả lời thật khéo:

-Ồ không... Không, tuy có uy thế lẫn cả Cửu đại môn phái, nhưng bọn bang luôn muốn giữ hòa khí giang hồ. Nếu việc hôm nay đại hiệp cản trở thì bọn Đường chủ cũng đành quay về báo lại để Bang chủ tề bang định đoạt thôi...

Lời nói của Cát Hùng Phi làm Thượng Quan Thuần Tu nghĩ thầm:

- Trên giang hồ lâu nay vẫn nói, trong số sáu Đường chủ của Thiên Long bang, Cát Hùng Phi là tay giáo hoạt, bữa nay ta mới thấy rõ. Lão này nói lời mềm mỏng, nhưng kỳ thực nửa cầu hoà, nửa hăm dọa ta. Nhưng ta đâu phải là trẻ lên năm lên bảy gì đâu mà để cho lão hù?

Nghĩ như vậy, rồi chàng mỉm cười, song giọng nói rất cương quyết:

- Bệnh vực người nhà cũng phải tùy việc. Theo tại hạ thấy, bang đồ quý bang bị nhục cũng vì tự gây ra thôi. Vậy tại hạ muốn giải hòa việc này cho xong. Đường chủ nghĩ sao?

Sắc mặt Cát Hùng Phi liền thay đổi. Lão thấy rõ Thượng Quan Thuần Tu lộ rõ ý muốn áp đảo lão để bệnh vực hai người trai trẻ kia. Lời nói tuy có lý, song không thể lọt lỗ tai lão.

Cát Hùng Phi vừa toan tỏ lời phản ứng thì bỗng nghe tiếng hú ngân vang bên ngoài, rồi một bóng người phóng vèo đến triền đá, đạo bào phát phới, bộ râu đỏ cũng tung bay trong gió.

Người mới đến chính là Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên.

Mới trụ bộ, Âu Dương Kiên đã cười hì hì:

- Cát đường chủ vừa nói điều gì sau lưng ta đó? Nói lên chẳng phải tư cách của một Đường chủ đâu. Ta thấy việc gai mắt thì phải đứng ra dàn xếp thôi, đâu có ép uống gì quý bang?

Cát Hùng Phi gằn giọng:

- Tề bang xưa nay không muốn ai xen vào việc của mình.

Âu Dương Kiên vuốt bộ râu đỏ, trầm giọng:

- Bàn đạo xưa nay làm việc cũng không muốn người ngoài xen vào. Nếu Cát đường chủ không ưng thì cứ hành động theo ý, xem sự việc sẽ tới đâu.

Lúc đó, Cát Hùng Phi đã ngầm vận nội lực lên song chưởng. Hắn không sợ giao đấu với Tử Mân lão đạo, nhưng hắn cũng thấy Thượng Quan Thuần Tu đang nhìn hắn lom lom. Tính chuyện hơn thua với hai đối thủ này thật là bất lợi.

Vừa thoáng ý nghĩ trong đầu, Cát Hùng Phi liền nói:

- Bọn Đường chủ đang cần đi làm vài việc, chuyện này ta sẽ tính sau.

Câu nói vừa dứt, Cát Hùng Phi đã phẩy tay cho Hồ Quảng tứ quý gương dậy, rồi cùng nhau vượt qua triền núi, sau vài cái chớp mắt đã biệt dạng.

Nhìn theo hướng bọn Thiên Long bang, Thượng Quan Thuần Tu nói:

- Lũ chúng hiện đang muốn gây sự với những người muốn đến Ngũ Mai lĩnh, hẳn là do ý đồ của Bang chủ Đôn Hiến Vân.

Lại vuốt râu, Âu Dương Kiên bảo:

- Nhưng còn có những người như đại hiệp và bản đạo, để gì bọn chúng có thể tự tung tự tác.

Âu Dương Kiên gật đầu mấy cái, nói tiếp:

- Bây giờ đến chuyện Thượng Quan đại hiệp đã hẹn hò với ta.

Xem tiếp chương 2 Ngũ Mai lĩnh... Cái bấy nguy hiểm của võ lâm quần hùng

Chương 2: Ngũ Mai Lĩnh... Cái Bẫy Nguy Hiểm Của Võ Lâm Quần Hùng

Thượng Quan Thuần Tu không trả lời Âu Dương Kiên về cái hẹn gì đó, mà ánh mắt chàng liếc sang Bạch Cương và Hà Thông.

Rồi chàng lên tiếng:

- Bạch huynh đệ dường như chịu lạnh chưa quen. Đường lên Ngũ Mai lĩnh còn lạnh nhiều hơn nữa. Vậy huynh đệ hãy dùng tạm viên Ngự Hàn Bỏ Thần của ta, có thể chống nhiễm lạnh đấy.

Dứt lời, Thượng Quan Thuần Tu vung tay ném cho Bạch Cương một hoàn thuốc màu đỏ.

Quay nhìn Âu Dương Kiên với nụ cười trên môi, Thượng Quan Thuần Tu lại im lặng chẳng nói gì nữa.

Lão đạo sĩ râu đỏ nhú mày tỏ vẻ bức bối:

- Thế sao? Không lẽ đại hiệp coi thường cả lời hẹn với Âu Dương Kiên này sao?

Lúc ấy Thượng Quan Thuần Tu mới cười xuề xòa:

- Ấy, tại hạ đâu dám quên lời ước hẹn. Đạo sĩ hẹn tại hạ cho xem qua một chiêu Phục Ma thần công, tại hạ đã thi triển, song hỏa hầu đạt tới mức nào, tảng đá sau lưng Bạch huynh đệ kia đã vỡ ra chưa, xin đạo trưởng đưa mắt nhìn thử xem.

Âu Dương Kiên giật mình, định thần nhìn kỹ, quả nhiên thấy rõ tảng đá to cỡ một người ôm không giáp vòng, cao ngang ngực, ở phía sau lưng Bạch Cương lúc đó đã bị khoét một đường cánh cung, đầu tảng đá ngã về phía sau... Nhưng có lẽ bởi chân tảng đá to bè như cái đế nên nó chưa đổ nhào đấy thôi.

Thì ra Thượng Quan Thuần Tu đã sử dụng nội lực Vô Hình, Vô Thanh thừa lúc ném viên thuốc cho Bạch Cương đã phóng một chiêu đánh đứt ngang tảng đá. Phục Ma thần công của chàng ấy thật là đáng sợ.

Âu Dương Kiên trầm nghĩ trong đầu:

- Nó đã thi triển công lực cho ta xem chả lẽ ta không có gì biểu diễn cho nó nể?

Lão ta đang phân vân chưa quyết định, thì Hà Thông phát cười ngây ngô và la lớn:

- Ta không tin chỉ một cái vẩy tay đã đánh đứt tảng đá...

Vụt một cái, anh chàng hộ pháp chạy thẳng tới dạng tay xô mạnh vào hòn đá to xù kia...

Chỉ nghe “rắc” một tiếng, tảng đá gãy ngang rơi xuống vực, âm thanh âm

ĩ đến chói tai.

Hà Thông khoái chí vỗ tay:

- Ôi, tuyệt quá, tuyệt quá, sức mạnh ngầm chưa từng thấy.

Tiếng âm âm của tảng đá rơi xuống vực chưa dứt thì lại nghe tiếng hú ngân vang từ sau cánh rừng xa vọng lại.

Với Hà Thông chẳng biết võ công và Bạch Cương chưa từng trải, nghe tiếng hú chỉ ngạc nhiên, song Thượng Quan Thuần Tu và Âu Dương Kiên là những cao thủ võ lâm, đã nhận ra tiếng hú ấy của một người có nội lực vô cùng thâm hậu. Cả hai đều ngưng thần lắng nghe và dõi mắt nhìn.

Trong chớp mắt họ đã thấy có bóng người xuất hiện, đang phóng tới vèo vèo. Đó là một lão già quần áo tả tơi như ăn mày, trên lưng đeo một hồ lô rượu thật lớn.

Mới nhìn qua, Thượng Quan Thuần Tu đã nhận ra đó lão già kỳ dị vừa đến là Thần Châu Túy Cái, lão Cái Bang say sưa, bạn tri kỷ của sư phụ từ lâu. Chàng vội bước tới vòng tay khom mình thật sâu tỏ lòng cung kính: - Thượng Quan Thuần Tu xin bái kiến Túy sư thúc.

Vừa lên tiếng chào chàng vừa muốn quỳ xuống. Nhưng lão ăn mày đã phát ống tay rách, tuôn ra luồng kinh lực đỡ chàng trai đứng thẳng, rồi lão trợn mắt miệng cười hề hề: - Thằng nhỏ, đừng nghi lễ rườm rà.

Lão liếc qua những người trước mặt và bảo:

- Đạo sĩ râu đỏ này là Âu Dương Kiên, ta đã biết, còn hai thằng bé kia là những đứa nào thế?

Thượng Quan Thuần Tu vội đáp:

- Bẩm sư thúc, hai vị tiểu huynh đệ này, người thon gọn là Bạch Cương, người to lớn là Hà Thông, cháu chỉ mới quen.

Thần Châu Túy Cái gật lia lịa:

- Bạch Cương và Hà Thông, ta nghe rõ rồi.

Cánh tay phẩy mạnh, lão nói:

- Ở đây lạnh lẽo chẳng thú vị gì mà nhiều chuyện, ta đưa các ngươi đến chỗ khác uống rượu chơi.

Nói xong, lão lắc lư trong bộ y phục rách, rảo bước vù vù qua triền đá rất nhanh.

Khi đó Bạch Cương đang cúi đầu nghĩ đến thân phận mình.

Chàng là cậu bé mồ côi, chẳng biết cha mẹ là ai, từ lúc hiểu biết đã thấy mình ở với một võ lâm cao thủ tên Tiêu Hồ, mà chàng kêu là Hồ thúc thúc, cùng lớn lên bên cạnh là người con gái của Hồ thúc thúc là Sở Quân muội...

Hồ thúc thúc là cao thủ, nhưng lại không truyền võ công cho Bạch

Cương. Chàng chỉ tình cờ được nhà sư Liễu Không tăng luyện sơ nội lực, khinh công và năm chiêu võ phòng thân. Thế rồi Hồ thúc thúc bỗng mắc bệnh nan y, người ta bảo chỉ có Bạch Mai Linh Quả là thần dược mới chữa được bệnh để cứu mạng cho ông.

Thương Hồ thúc thúc như cha, Bạch Cương quyết tâm lên đường tìm Linh Quả, dù võ công của chàng chẳng có bao nhiêu.

Anh bạn Hà Thông lại không biết miếng võ nào, chỉ có sức khỏe như trâu, tình nguyện đi theo để giúp đỡ Bạch Cương trong chuyến hành trình gian nan nguy hiểm này.

May thay Bạch Cương còn được Âu Dương Kiên lão đạo và Thượng Quan Thuần Tu hỗ trợ, cứu nguy, bởi thấy chàng là người chơn chất đáng mến.

Đang miên man suy nghĩ, Bạch Cương bỗng giật mình bởi Hà Thông níu tay hỏi nhỏ:

- Thế nào, bọn ta có theo mấy vị ấy không?

Bạch Cương rất nóng lòng muốn tìm Bạch Mai Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc, nhưng Ngũ Mai lĩnh xa xôi rộng lớn, biết Linh Quả ở đâu mà tìm. Và lại ở quanh vùng này còn có Thiên Long bang ngăn chặn, quần hùng hắc bạch đều có ý đồ đoạt Linh Quả. Ngũ Mai lĩnh đã trở thành cái bẫy nguy hiểm của võ lâm. Nếu mình cứ đi liều lĩnh, Bạch Mai Linh Quả chưa tìm thấy đã chết tan xác, bệnh của Hồ thúc thúc ai chữa, và Sở Quân muội biết xoay xử sao đây? Chi bằng mình cứ tạm theo những võ lâm cao thủ và tiền bối này, hẳn sẽ có nhiều thuận lợi.

Suy nghĩ như thế rồi, Bạch Cương nắm tay Hà Thông bảo:

- Chúng ta theo chân các vị.

Lúc ấy Thần Châu Túy Cái đã đi vượt triền đá, những mảnh áo rách của lão ăn mày tung bay trong gió. Thượng Quan Thuần Tu nổi bước theo sau, Âu Dương Kiên lão đạo vuốt bộ râu đỏ đi kế bên Thượng Quan Thuần Tu. Bạch Cương lại kéo tay Hà Thông làm hai kẻ đi sau chót.

Đang bước thoăn thoắt, bỗng Thần Châu Túy Cái dừng chân. Lão ta nói oang oang:

- Ôi, nếu cứ đi thế này, hết mùa đông sang mùa xuân cũng chưa đến nơi ta đã định. Vậy Thượng Quan Thuần Tu người giúp gã họ Bạch tăng thêm tốc lực. Ta kéo gã Hà Thông to bè này. Còn lão đạo râu đỏ tự lo thân lão được.

Thượng Quan Thuần Tu vốn mến Bạch Cương từ khi mới gặp, chàng muốn tạo dịp cho Bạch Cương quen biết các lão tiền bối, bèn bước tới bên cậu trai bảo rằng: - Vị sư thúc của tôi ăn nói khôi hài, song lòng dạ rất tốt. Để

tôi giúp Bạch huynh đi nhanh cùng các vị, hẳn sẽ có lắm điều hay.

Bạch Cương vừa nói câu lịch sự:

- Phiên đại hiệp quá.

Thì Thượng Quan Thuần Tu đã vòng tay ngang hông chàng, tăng thuật khinh công cùng lướt đi vùn vụt...

Hà Thông là người chơn chất, thấy kiểu ăn nói khôi hài, bộ điệu phóng khoáng của lão ăn mày già thì khoái lắm, nên nhắm mắt lại cho lão nhắc nhở mình lên chạy vèo vèo.

Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên lại có ý riêng, muốn hội ngộ với Thần Châu Túy Cái để biết tin tức giang hồ, nên vừa vượt bộ râu đỏ vừa khinh thân đề khí theo sau, nhanh chóng như lướt cùng tia chớp.

Thời gian trôi qua, khoảng chừng ăn xong bữa cơm, thì gió ngừng thổi, mọi người dừng chân. Thượng Quan Thuần Tu buông Bạch Cương, lão ăn mày thả Hà Thông xuống một tảng đá. Âu Dương Kiên thì trở mắt nhìn.

Tất cả đã đứng trước cửa một thạch động kỳ dị, Bạch Cương nhìn ra hai đầu núi mà chẳng biết mình hiện đang ở núi non nào.

Thần Châu Túy Cái lẫm xẫm bước vào động trước. Bạch Cương nắm tay Hà Thông theo mọi người. Chàng thấy trong động thật rộng, ở ngoài lạnh lẽo mà bên trong ấm áp như mùa xuân. Cách bài trí trong động rất đẹp, có bàn ghế và giường đá. Trên bàn đá dọn sẵn một bữa ăn, với thực phẩm thơm tho, rượu quý, trái cây tươi ê hề hấp dẫn.

Đảo mắt một vòng rồi Thần Châu Túy Cái ngồi vào đầu bàn làm chủ tiệc.

Hà Thông cao lớn đen thui, vẫn tự xưng là Thiết La Hán, ngồi xuống bên cạnh lão ăn mày ở cánh trái, bên phải là Tử Mân đạo sĩ. Phía đối diện thì Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu đã an tọa, Bạch Cương cũng ngồi sát kế bên.

Thần Châu Túy Cái cười hề hề bảo Âu Dương Kiên:

- Đây lão đạo râu đỏ, có người ở đây, lát nữa mà có ma quỷ tới cửa động là phái người ra đuổi đấy.

Không ngờ gặp Thần Châu Túy Cái, Âu Dương Kiên nghĩ thầm trong bụng:

- Lão ăn mày say này võ công khét tiếng của Cái Bang năm xưa, tưởng lão tịch diệt từ lâu, chẳng ngờ còn sống. Năm nay dễ chừng trên trăm tuổi mà lão vẫn tráng kiện phi thường, chẳng trách lão cứ kêu ta theo kiểu xách mé ngang hông.

Nghĩ như vậy rồi Tử Mân đạo sĩ cúi đầu:

- Túy tiên bồi hãy an tâm. Nếu ma quỷ tới đây, bản đạo có bốn phẫn bắt

trừ quý.

Lão ăn mày cười rung bụng phê:

- Tốt lắm, tốt lắm, ma quỷ có đến cũng còn lâu. Săn thịt béo rượu ngon, mời mọi người ăn nhậu thoải mái trước đã.

Mặc dù được mời, song các người có mặt đều thông thả giữ ý. Riêng Hà Thông thật thà, quê mùa. Chàng ta ngửi mùi rượu thịt đã ứa nước miếng, lại thấy Thần Châu Túy Cái đã mời lần thứ hai, bèn hăm hở quơ tay chop một con gà quay béo ngậy xé ăn ngon lành, rót rượu thơm nức lia lịa.

Ấu Dương Kiên chậm rãi ăn uống, chột ngó Thần Châu Túy Cái và lên tiếng ồm ồm:

- Mấy ngày qua, võ lâm hắc bạch đều có người tìm đến Ngũ Mai lĩnh, mà bọn Thiên Long bang lại hành động ngăn đường đón ngõ dữ lắm. Túy tiền bối tới nơi đây phải chăng cũng là...

Lão ăn mày già bật cười sang sảng, nuốt nhanh chung rượu lớn với miếng thịt dê, rồi trừng mắt: - Đạo sĩ lỗ mũi trâu kia, ta đã từng tuổi này, còn ham ăn Linh Quả làm gì nữa chứ. Song biết nơi đó có trái quý ta cũng phải đến, bởi lo ngại nó lọt vào tay bọn tà ma, võ lâm sẽ mắc vòng kiếp nạn phơi xương tẩm máu, người cũng phải hiểu như vậy chứ?

Tử Mân đạo sĩ Ấu Dương Kiên vòng tay:

- Bẩm tiền bối, dù sao Linh Quả cũng không tránh khỏi một cuộc tranh đoạt vì nó là vật quý nhất đời.

Thần Châu Túy Cái khịt mũi, phẩy tay:

- Tranh đoạt chẳng ăn thua, hưởng được Linh Quả hay không còn do phúc phận mỗi người. Bởi vật quý như Bạch Mai Linh Quả không phải ai cũng có thể được ăn.

Bạch Cương chăm chú lắng nghe, khi ấy vội vã hỏi:

- Bẩm tiền bối, Bạch Mai Linh Quả cao quý đến thế sao?

Lão ăn mày già gật đầu:

- Cao quý thì hẳn rồi nhưng bây giờ chưa tới lúc...

Thượng Quan Thuần Tu giật mình hỏi lại:

- Bẩm sư thúc nói sao?

Thần Châu Túy Cái nhăn nhó:

- Còn sao nữa, Phong Quỷ sư phụ của người gieo quẻ Bát Quái chẳng linh nghiệm tý nào. Chưa tới thời gian đã báo hại ta chạy bay tới đây muộn già giò. Phen này ta phạt lão mười vò rượu ngon mới được.

Thượng Quan Thuần Tu như không tin vào lỗ tai mình lại hỏi:

- Sư thúc nói thế là Bạch Mai Linh Quả chưa tới kỳ kết trái sao?

Âu Dương Kiên, Bạch Cương và Hà Thông nghe đều sững người. Lão đạo sĩ râu đỏ sợ Linh Quả chưa chín lão sẽ uổng công, Bạch Cương lo sợ không tìm ra Linh Quả, biết lấy gì đem về cứu chú? Hồ thúc thúc sẽ tử vong sao?

Hà Thông lại vọt miệng:

- Thì ra mấy ông tiên bối đến đây cũng để nhằm tìm Linh Quả.

Bạch Cương tăng hăng, liếc xéo Hà Thông, bởi cái tật không kín miệng. Chàng ta nói tiếng “cũng” chẳng khác nào bảo rằng hai người trẻ này đang đi tìm Linh Quả ở đây. Nói giữa các người ơn thì không sao, nếu lỡ lộ ý mình ở chỗ kẻ thù là rất nguy hiểm.

Nhận ra cái liếc xéo của Bạch Cương, Hà Thông ngồi im thín thít.

Thần Châu Túy Cái ngó Hà Thông mỉm cười, rồi quay sang bảo Thượng Quan Thuần Tu:

- Theo thời gian của Linh Quả hiện nay sớm chẳng phải sớm, muộn không làm muộn, chỉ biết ngay bây giờ thì chưa đúng lúc.

Nín không nổi, Hà Thông lại kêu lên:

- Ôi, ông lão ăn mày nói nghe khó hiểu quá...

Bạch Cương trừng mắt:

- Hà Thông, không được vô lễ.

Thần Châu Túy Cái cười hề hề:

- Không sao, không sao, các người muốn dễ hiểu thì lão già sau này phải nói từ đầu mới được.

Hợp một ngụm rượu, cắn một miếng đùi dê, Thần Châu Túy Cái khề khà lên giọng:

- Ba mươi năm trước đây, trên giang hồ bỗng dưng đại một chuyện kỳ lạ. Họ đồn rằng nếu ai ăn được Bạch Mai Linh Quả chẳng những võ công nội lực tăng tiến như tu luyện mấy mươi năm, mà trí tuệ mở ra vô cùng, đồng thời dung mạo xấu thành đẹp, nếu đã đẹp càng đẹp như tiên.

Tin đồn làm giới võ lâm giang hồ đổ xô đi tìm Linh Quả, nhiều kẻ sa bẫy rập bả mạng, phơi xương. Thực sự Linh Quả sinh sản ở đâu, nào ai biết. Chỉ có một người tinh thông Lục Nhân Thần Số đoán rằng Linh Quả sinh ra ở vùng phụ cận Ngũ Mai lĩnh này đây.

Mà nói đại danh Ngũ Mai lĩnh cũng là nói bao đồng một khu rộng lớn. Bởi Ngũ Mai lĩnh chia ra năm ngọn núi: Kim Cương, Phong Di, Lạc Thần, Chúc Dung và Vu Cô, đều cao ngất chọc thủng mây trời, hợp thành cái tên chung là Ngũ Hành Phong.

Trong Ngũ Hành Phong có một ngọn núi cao nhất, nguy hiểm nhất, như

một tòa bảo tháp thông lên tận trời. Nếu ta ví Ngũ Hành Phong là đóa hoa mai năm cánh, thì ngọn bảo tháp thông thiên ấy chính là cái nhụy ở giữa, hình thể tương sinh tương khắc quanh năm mây úp đỉnh núi, khí tượng bí hiểm vô cùng.

Người ta nói rằng ở ngọn núi ấy ngày xưa Mai Hoa Tiên Tử đã từng ẩn cư. Khắp núi bốn mùa tuyết phủ, nhiều loại hoa mai đua nở chẳng kể thời tiết. Hồng Mai, Huỳnh Mai, Bạch Mai lúc nào cũng khoe sắc tỏa hương. Bởi thế, ngọn núi ấy còn được gọi là Tuyết Mai Phong.

Đó cũng chính là nơi Bạch Mai Bảo Linh Quả sinh trưởng, và là nơi hiểm địa góm ghê mà các võ lâm cao thủ hai phái hắc bạch đều muốn tới.

Thần Châu Túy Cái vừa diễn tả xong về Bạch Mai Linh Quả và vùng Ngũ Mai Linh thì con sâu rượu đã bò lên tới yết hầu, phải ngưng nói để cầm hồ lô nốc luôn một hơi rượu như rồng cuốn nước.

“Khà khà” mấy tiếng đã đời, lão đưa ống tay áo rách quẹt ngang rồi lại nói tiếp:

- Hừm, ngày này năm xưa, đúng ba mươi năm trước, trên ngọn Mặc Nghiêm độc phong, dãy Phi Vân lĩnh này, và cũng chính trong thạch thất này đây, đã xảy ra một huyết án võ lâm chấn động giang hồ. Tổ tôn ba đời của một anh hùng võ lâm dẫn theo người cháu gái đến Ngũ Mai lĩnh tìm hái Bạch Mai Linh Quả đều bị ngộ nạn.

Mọi người đang lắng tai nghe thì Thần Châu Túy Cái bỗng nín lặng, lão tu một hơi rượu, rồi chu miệng tròn vo, phun ra vòi rượu với tất cả nội lực mạnh hơn mũi tên sắt bắn vào tới cửa động.

Cùng lúc đó, ai nấy trong phòng đều hoa mắt, bởi một lão hòa thượng vừa lùn vừa mập xuất hiện nhanh hơn ánh chớp.

Lão hòa thượng cười toe toét và mắng lớn:

- Tổ sư chúng nó, không biết vòi rượu thổi từ thùng phân nào bắn ra thế nhỉ? Nếu không có chuông phong của ta đẩy tạt đi, thì thổi cả hang động làm sao chịu nổi?

Thần Châu Túy Cái cười lạt bảo rằng:

- Nghe tiếng động, ta tưởng đâu ma quỷ tới, không ngờ chính là lão quỷ nhà ngươi.

Thượng Quan Thuần Tu thấy người tới chính là Phong hòa thượng, sư phụ của chàng, thì vội đứng lên, lui một bước. Chờ nhà sư nói xong chàng cúi đầu nói nhanh: - Thượng Quan Thuần Tu mừng sư phụ mới tới.

Âu Dương Kiên và Bạch Cương thấy hòa thượng mặt mũi lem luốc mới bước vào lại chính là sư phụ của Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần

Tu thì vội đứng lên tỏ vẻ tôn kính. Chỉ có Hà Thông vẫn ngồi lại đó, ngó nhà sư mập lùn cười ngây ngô.

Phong hòa thượng phẩy tay, ra dấu miễn lễ cho mọi người, rồi ông ghé ngồi nơi mép bàn đá, tay quơ đùi thịt dê cắn một miếng lớn.

Thần Châu Túy Cái lại nói:

- Hồi nãy ta nghe còn có tiếng động lạ, dường như ngoài Phong lão hữu thì phải có con quỷ nào đến cửa hang nữa kìa.

Hớp một ngụm rượu, Phong hòa thượng cười lớn:

- Có đấy, có đấy...

Thần Châu Túy Cái vội hỏi:

- Quỷ nào thế?

Phong hòa thượng phẩy tay:

- Không thấy quỷ song có con Hồ Ly thì ta hù nó chạy mất rồi.

Lão trầm giọng:

- Xem tình hình thì ta thấy ngoài bọn quần hùng thì ma giáo, yêu đạo cũng đã rủ nhau đến quanh vùng này cả rồi đấy.

Thần Châu Túy Cái trợn mắt:

- Vậy là khó yên. Đỉnh Mặc Nghiêm Phong này ngày xưa từng là nơi ma quỷ tụ họp chống phá võ lâm. Bây giờ chúng tụ họp đã rõ ý đồ. Nếu Bạch Mai Linh Quả lọt vào tay ma giáo, tà đạo thì rất nguy cho thắng giả say này, lão điên nhà ngươi, mà võ lâm quần hùng cũng khó tránh kiếp nạn.

Bật cười lớn, Phong hòa thượng bảo:

- Lão ăn mày say chó lo, ta trước khi đến đây đã nghe Liễu Không tăng và Linh đạo nhân đều sẽ tới giúp ngươi đó.

Uống luôn mấy ngụm rượu, Thần Châu Túy Cái trầm giọng:

- Ta vì Bạch Mai Linh Quả có liên quan đến việc lớn năm xưa nên phải tới điều tra, còn hai lão kia một tăng, một đạo đã chẳng màng thế sự thì đến giúp ta làm gì nhỉ? Nhưng nếu quả có Liễu Không tăng và Linh đạo nhân thì bọn ma giáo, tà đạo đừng mong hại được ai...

Chợt Thần Châu Túy cái phóng tia nhìn vào Phong hòa thượng, nói tiếp:

- Song nghe giọng nói điên điên khùng khùng của lão Phong nhà ngươi, ta chưa thấy an tâm.

Nhỏ một bãi nước bọt, Phong hòa thượng bảo:

- Lão say sưa nhà ngươi lúc nào cũng nghi ngờ. Chẳng phải ngẫu nhiên mà Liễu Không tăng và Linh đạo nhân tìm đến giúp ngươi. Điều họ quan tâm là sự việc năm xưa và huyết án đó. Họ muốn hỗ trợ ngươi phanh ra điều bí mật và muốn khuyên ngươi đừng nên vọng động mà gây ra trận kiếp sát vô

lâm, hai người ấy đến tìm ta ở Ngọa Long Sơn, bảo ta với người phải hợp tác với họ để đưa những bí mật ghê gớm ngày xưa ra trước võ lâm Hắc Bạch quần hùng. Họ còn nói đúng ngày hôm nay lão ăn mày say nhà người tới đây bất quỷ. Vì thế ta mới tới thẳng nơi này đó.

Thần Châu Túy Cái nhấp nháy đôi mắt:

- Hai người ấy còn nói gì nữa không?

Hợp nhanh ngụm rượu, Phong hòa thượng nói:

- Họ nói trong sư môn nhà người đang còn một hậu duệ sống sót, nên việc báo thù rửa hận không được mù quáng làm càn, gây ra nợ máu và những điều rắc rối. Cứ để tự nhiên, thận trọng truy tầm, cây kim trong bọc cũng có lúc phải thò ra...

Vừa nghe xong, Thần Châu Túy Cái đã kêu lên:

- Ôi, sư môn ta còn có hậu duệ sống sót là điều phúc lớn. Song đó là con cái của Dịch lão gia, hay của Bạch Mai Nương, những người ấy có nói rõ ra không?

Phong hòa thượng lắc lư cái đầu trọc bật cười:

- Thuyền đến đầu cầu tất nhiên phải chạy thẳng tới. Chuyện gì đến nó sẽ đến, cần chi phải hỏi nhiều?

Thần Châu Túy Cái thở dài:

- Đành rằng biết nhiều cũng phải tùy thời hành động, song ta quá đau lòng. Gia đình sư phụ ta bị hại cả ba đời, ngay cả Bạch Mai Nương cũng chết thê thảm. Con cháu của Dịch lão gia chẳng còn ai sống sót. Trừ phi cháu ngoại của ông là Bạch Mai Nương chưa thực sự chết, được người đập vỡ quan tài cứu sống họa may.

Đang gặm cái đùi thỏ, Phong hòa thượng vẫn nói:

- Nhưng báo thù là phải nhằm đúng kẻ thù, nếu không... Sẽ gây tội ác. Vụ này thủ phạm huyết án chưa chắc là Đôn Hiểu Vân, Liễu Không tăng cũng dấn dò như vậy đó.

Tử Mân đạo sĩ chợt hỏi:

- Đại sư nói tới Đôn Hiểu Vân, hẳn có phải là Thiên Long bang chủ không?

Phong hòa thượng lặng lẽ gật đầu còn Thần Châu Túy Cái gằn giọng:

- Hẳn chính là loài ác quỷ đấy. Xưa kia hắn là đồ tôn của Dịch lão gia, theo đuổi Bạch Mai Nương không được, phải nhờ sư huynh hắn là Dịch Chính Vinh cầu hôn, song tỉ võ với Bạch Mai Nương lại thua nàng, nên thất bại, hắn đã chẳng biết ăn năn, còn kết giao với bọn hắc đạo Lãnh Thế Tài để hãm hại Dịch Môn Tam Đại Tứ Nghĩa.

Phẩy tay một cái Phong hòa thượng bảo:

- Hừm, tên quỷ say nhà ngươi, già từng này tuổi còn dễ nổi nóng thế? Vừa rồi ta mới nói thủ phạm hãm hại Dịch Môn Tam Đại Tứ Nghĩa chưa chắc là Đon Hiểu Vân mà.

Thần Châu Túy Cái vẫn giữ giọng căm phẫn:

- Ta cũng chưa biết chắc thủ phạm là Đon Hiểu Vân. Nhưng hẳn là kẻ tán tận lương tâm, chuyện gì chẳng dám làm. Hơn nữa, lúc ta dùng Phục Ma thần công tiếp sức cho Bạch Mai Nương, nàng đã nói rằng bị trúng phải Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ. Thứ độc châm này ngoài Bích Nhân Quỷ có thuốc giải, nạn nhân không thể cầu cứu ai được, dù là bậc Thần Y Thánh Thủ. Ta sử dụng cả Tam Dương thần công truyền lực mà Bạch Mai Nương vẫn tắt thở. Vậy ai là người sống sót, lão đầu trọc Liễu Không tăng đừng hòng dối gạt ta.

Còn điều này nữa, lúc đám táng của Bạch Mai Nương chưa kịp hạ huyệt, thì một con cạp dữ trong rừng bỗng xông ra, lôi thi thể nàng đi mất, làm gì có chuyện sống sót trên đời?

Phong hòa thượng lại gật gù:

- Nhưng Liễu Không tăng và Linh đạo nhân cũng không thể là người nói dối. Huyết án võ lâm này phải hết sức thận trọng.

Cuộc tranh luận đã vào ngõ bí, mọi người lại ngơ ngẩn nhìn nhau.

Xem tiếp chương 3 Cương quyết đi tìm Linh Quả

Chương 3: Cương Quyết Đi Tìm Linh Quả

Màn đêm dần dần buông xuống.

Loài côn trùng ở khe núi đã lên tiếng kêu rả rả.

Nếu không có ánh sáng phản chiếu trên mặt tuyết, thì thạch thất hẳn đã tối om rồi.

Nhìn gương mặt thộn ra của Thần Châu Túy Cái, Phong hòa thượng lại cười lớn:

- Lão quỷ say đừng nên suy nghĩ quá nhiều mà nát óc. Bọn Thiên Long hắc bang chắc cũng đoán được Bạch Mai Linh Quả chưa tới giờ chín. Bọn Nhất Quái Tam Yêu ở Hắc Cơ đảo định tới nơi này liên kết hành động với Ma bang, vì sự có mặt của bọn ta ở đây nên cũng hủy cuộc họp. Bích Nhân Quỷ có Xung Thiên Điều Tử thông báo đã cút luôn rồi. Vậy bọn ta ở đây chẳng còn quỷ để bắt, cũng không còn Linh Quả để hái nữa.

Thần Châu Túy Cái bực tức gằn giọng:

- Tên trọc đầu nhà ngươi thật đáng ghét, sao quả chưa chín đã báo hại ta học tóc tới đây, không kịp thờ?

Toét miệng ra cười, Phong hòa thượng gật gù:

- Quả thật lỗi của ta đã đoán sai. Song các ngươi nên nhớ bà Nữ Oa luyện đá vá trời, bởi đá ngũ sắc không đủ, nên để trống một góc Đông nam không vá. Thành thử thiên thể vận hành mỗi ngày sai lệch một phần trăm ngàn khắc. Khoảnh khắc sai biệt ấy đã trải qua hàng ngàn năm tích tụ, sẽ sai lệch đến bao nhiêu? Vì thế đoán việc bình thường không sao, nhưng rất khó đoán sự thay đổi chính xác, ta đoán sai giờ quả chín cũng có nguyên nhân...

Bởi Phong hòa thượng giải thích hữu lý, Thần Châu Túy Cái đành cứng miệng, không tranh luận được nữa.

Vẫn với nụ cười dễ dãi, Phong hòa thượng nói:

- Việc hoang đường ấy không bàn nữa. Ta cần có việc đi Long Hồ sơn. Loài quỷ say nhà ngươi muốn đi đâu cứ việc tự do, song mười ngày sau nhất định bọn ta phải gặp lại nhau ở đỉnh Vu Cô trong Ngũ Mai lĩnh, Thượng Quan Thuần Tu nhân lúc rảnh phải giúp Túy sư thúc thăm dò lai lịch, nơi ở của con cháu nhà họ Địch.

Từ Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên thấy những tiền bối tài cao còn muốn tranh đoạt Linh Quả thì hy vọng tiêu tan, song trở về Liêu Đông với bàn tay trắng cũng kỳ. Lão nghĩ chi bằng kết giao với những người tài ba này còn nhiều điều có lợi.

Nghĩ như thế, rồi lão râu đỏ quay nhìn Thượng Quan Thuần Tu nói:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp nếu không chê, thì bản đạo tình

nguyện theo chân các vị một chuyến, có việc gì sai khiến bản đạo cũng sẵn sàng.

Thượng Quan Thuần Tu vội nói luôn mấy tiếng “Không dám, không dám” rất khách sáo, rồi quay qua Bạch Cương hỏi nhanh:

- Hiện giờ Linh Quả chưa chín, Bạch huynh đệ muốn đi đâu?

Nghe câu hỏi, Bạch Cương giật mình, thừ mặt giây lát, rồi cương quyết trả lời:

- Tại hạ mấy lần được Thuần đại hiệp và các vị tiền bối cứu giúp, từ Vạn Long khách điểm lên tới đây, xin ghi khắc ơn sâu trong lòng. Tuy tại hạ biết mình tài hèn sức kém, nhưng việc cứu người thân rất khẩn thiết, nên tại hạ nhất định cùng Hà Thông lên Ngũ Mai lĩnh chờ Linh Quả chín. Hy vọng trời cao thương xót, mệnh của Hồ thúc thúc chưa tuyệt, tại hạ sẽ may mắn hái được Linh Quả cứu người, bởi thế tại hạ xin tạm biệt các vị leo lên núi trước.

Những lời nói của Bạch Cương khiến mọi người sửng sốt, họ không ngờ chàng trai trẻ tuổi, võ công chưa cao mà cương quyết lên Ngũ Mai lĩnh tìm Linh Quả. Mọi người cảm thấy kính phục Bạch Cương và phần nào lo lắng cho chàng.

Thần Châu Túy Cái hỏi với giọng ngạc nhiên:

- Người tìm Bạch Mai Linh Quả về cứu người sao?

Bạch Cương gật nhanh:

- Vâng, tiểu bối mong hái Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc, tên chú ấy là Tiêu Tinh Hồ, đã một thời võ công lừng lẫy.

Lão ăn mày già lại hỏi:

- Thúc thúc người họ Tiêu, sao người họ Bạch? Ông ta biết võ công sao không truyền cho người. Ta thấy người chỉ có mấy miếng võ dường như của Liễu Không tăng truyền dạy?

Bạch Cương thầm phục trong lòng, thì ra Thần Châu Túy Cái đã trông thấy chàng giao đấu với bọn Hồ Quảng tứ quý, chỉ liếc sơ mà biết thế võ của Liễu Không tăng.

Chàng bồng thờ dài:

- Tiểu bối chẳng biết phải thuật lại chuyện đời của mình từ khoảng nào đây.

Nhìn sắc diện Bạch Cương, Thần Châu Túy Cái gật gù:

- Có lẽ người mồ côi, được Tiêu Tinh Hồ nuôi dưỡng, nhưng tên cha mẹ người cũng không biết nữa sao?

Bạch Cương buồn rầu đáp:

- Hồ thúc thúc chỉ kể lại... khi vẫn bối còn nằm trong tã thì cha mẹ vẫn

bồi đều đã qua đời. Tiêu thúc thúc võ công cao cường với tên Tinh Hồ, mà đã nhận một đệ tử nên không truyền võ công cho vẫn bồi nữa. Trong dịp tình cờ, vẫn bồi gặp Liễu Không tăng. Sau khi nhìn qua tướng mạo, vị cao tăng đã thương tình truyền cho sơ lược khinh công và mấy miếng võ phòng thân vậy đó.

Nghe lời thành thật của Bạch Cương, Thần Châu Túy Cái cảm động nói:

- Nhất định nhà ngươi có thân thể khá kỳ bí ẩn, sau này sẽ dần dần hiểu ra thôi.

Phong hòa thượng cũng gật đầu:

- Lão ăn mầy say có mắt tinh đời đấy.

Ông cởi chiếc túi vải trên vai trao cho Bạch Cương và bảo:

- Tiểu tử này lòng dạ nhân hậu, lại can đảm hơn người, có lẽ lòng chân thành của ngươi sẽ được trời đất phù hộ cho đại thành tâm nguyện. Ta đưa cho ngươi túi vải này, trong đó có mấy vật cần dùng, nhất là lọ thuốc Ngự Hàn Bỏ Thần Hoàn sẽ rất có ích, giúp ngươi chống lạnh trên núi tuyết chờ Linh Quả chín. Tuyết Mai phong là đỉnh núi quanh năm tuyết phủ giá rét, hai anh em ngươi nếu không uống thuốc thì chỉ sợ chưa thấy Linh Quả đã bị chết cứng cả rồi.

Thần Châu Túy Cái đưa thêm cho Bạch Cương mấy viên Hồi Thiên Tục Mệnh rồi thân mật dặn dò:

- Giờ này trời đã tối, hai người nên ngủ lại, sáng hãy lên núi, cũng may Bích Nhân Quỷ vừa cút, chắc hẳn chưa trở lại đâu.

Tiếp lấy những món thuốc quý, Bạch Cương cảm tạ, rồi hỏi rõ đường lên Ngũ Mai lĩnh. Sau đó chàng cùng Hà Thông tiễn đưa Thượng Quan Thuần Tu và ba vị tiền bối ra khỏi cửa động. Lúc bốn bóng người đã khuất, đôi bạn mới trở vào thạch thất.

Hà Thông đập đá bật lửa, đốt một đống cành khô sáng cả hang động và không khí ấm áp. Đôi bạn ngồi ăn những món thực phẩm còn lại trên bàn đá và nói chuyện râm ran.

Bạch Cương xúc động bảo:

- Không ngờ chỉ trong một ngày mà ta gặp được những bốn vị Kỳ Nhân Dị Sĩ ở nơi đây. Song lúc lên núi Bạch Cương này võ công còn kém, Hà Thông nhà ngươi không có võ nghệ, việc hái Linh Quả hy vọng rất mong manh, dù hái được trái thần dược không chừng cũng bị kẻ khác đoạt lại mất...

Hà Thông trừng mắt:

- Kẻ nào đoạt lại của ta?

Bạch Cương mỉm cười:

- Bộ người không nghe các vị tiên bối nói sao? Hiện nay hắc bạch quần hùng đều đã cử người lên Ngũ Mai lĩnh tìm Linh Quả. Bọn Thiên Long bang cũng rình rập đông như kiến, để gì Linh Quả lọt vào tay ta?

Hà Thông cười khà khà:

- Mặt người thông minh mà không sáng ý bằng ta. Nếu lấy được Linh Quả ta cứ cho vào miệng nuốt, còn sợ gì ai tranh đoạt?

Nghe lời ngây ngô của Hà Thông, Bạch Cương khó nín cười:

- Sáng ý cái khi khô, nếu tìm được Linh Quả thì ta phải nhanh chóng đem về cứu Hồ thúc thúc, chứ sao lại nuốt?

Tự đập vào đầu mình một cái, Hà Thông bảo:

- À không, ta nói chưa đúng. Theo ta thấy các vị tiên bối vừa rồi đến đây đều có ý không ham ăn Linh Quả. Vậy ta tìm được Linh Quả cứ nhờ các vị ấy hộ tống về nhà là an toàn, mà các vị hẳn là không từ chối lời khẩn cầu của ta đâu...

Bạch Cương cúi mặt suy nghĩ, nhớ đến câu hỏi của Thần Châu Túy Cái, chàng bỗng buồn vì thân phận riêng tư của mình. Chàng suy nghĩ không hiểu sao Tiêu Hồ thúc thúc không truyền võ công cho chàng, mặc dù ông thương yêu chàng như con ruột. Ngay thân thể chàng, ông cũng chỉ nói lơ mờ.

Không lẽ đúng như lời Thần Châu Túy Cái, thân thể của chàng rất ly kỳ, mà cũng rất bí hiểm, đến nỗi Tiêu thúc thúc cố ý giấu diếm, bởi nó có quan hệ gì đó rất trọng đại?

Chàng lại liên tưởng đến chuyện sư môn của Thần Châu Túy Cái, Địch gia Tứ nghĩa đã chết ở ngọn núi này. Liều Không tăng lại bảo họ còn hậu duệ sống sót. Nhưng hậu duệ ấy lưu lạc nơi nào? Phải chăng cũng giống như chàng, con cháu họ đã được người khác nuôi dưỡng?

Suy nghĩ vẩn vơ, rồi Bạch Cương lại tự cười mình. Thân thể của mình còn chưa rõ sao lại quan tâm đến thân phận người khác?

Hà Thông liếc nhìn thấy gương mặt Bạch Cương đờ đẫn thì bảo:

- Người có mệt thì hãy ngủ trước đi, ta còn phải ăn sạch các món trên bàn đá kia, mai khỏi phải ăn nữa.

Bạch Cương bật cười, lên giường đá nghỉ lưng, xong chuyện riêng tư rồi bời trong lòng làm sao mà chàng ngủ được?

Bên bàn đá, Hà Thông ăn uống ngồm ngoàm, rồi bỗng vỗ bàn, nói lớn:

- Hừm, bọn Thiên Long bang thế nào cũng đến đây làm trò quỷ quái, bọn Ma giáo ấy chẳng có đũa nào tốt.

Hà Thông vừa dứt lời đã nghe một tiếng “rẹt” làm Bạch Cương giật nảy

mình nhôms dậy.

Từ bên ngoài, một nữ nhân áo đỏ đã chao mình vào...

Chàng kêu lên:

- Cửu Vĩ Hồ...

Quả thật người ấy là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, cũng là một Đường chủ của Thiên Long bang, nhưng lại ra tay cùng Thượng Quan Thuần Tu cứu chàng và Hà Thông ở Vạn Long khách điểm. Tuy nhiên Bạch Cương cũng biết ả ta cứu chàng chỉ vì bộ mã đẹp trai của chàng.

Lúc đó Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vừa đi tới đã liếc mắt nhìn Hà Thông, cười nhạt:

- Ngốc huynh đệ, đừng lỗ mãng mắng bừa mà vong mạng, Thiên Long bang không có người tốt, thì ai đã cứu các người ở Vạn Long khách điểm chứ?

Vốn biết Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương là nữ nhân lăng lơ dâm dật, mà võ công cao, dây dưa với nàng không có lợi, nên Bạch Cương không muốn tiếp. Song vì Hà Thông đã lỡ lời, và dù sao cũng mang cái ơn ở khách điểm lúc mình bị mưu hại, nên chàng đành bước xuống giường đá, vòng tay kính cẩn:

- Chào Hồ đường chủ, xin đừng giận, anh bạn của tại hạ vô tình hiểu lầm mới nói những điều ấy thôi.

Ánh mắt Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nhìn Bạch Cương thật triu mến, ả ta vừa cười vừa nói nhỏ nhẹ:

- Không sao, không sao, dù vô tình hay cố ý thì ta cũng không giận lời nói của con trâu nước ấy đâu, Bạch công tử hãy yên tâm.

Nàng uyển chuyển thân hình bước đến bên Bạch Cương, mùi hương thơm sực nức, tưởng chừng gỗ đá cũng phải rung động.

Bạch Cương rùng mình, bởi ánh mắt Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương như muốn nuốt gọn lấy chàng. Có hết sức bình tĩnh, chàng quyết sử dụng lễ nghi để ràng buộc nữ nhân lăng lơ kia.

Chàng khom mình vòng tay nói rất lễ độ:

- Xin đa tạ Hồ đường chủ đã tha tội xúc phạm của người bạn của tại hạ, cách ăn nói của y vốn quê mùa, ngô nghê.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vẫn tươi như hoa, nàng bước đến gần Bạch Cương hơn, lời nói thật dịu ngọt:

- Đã bảo Bạch công tử đừng khách sáo mà, đừng nói chi bạn công tử vô tình, dù hấn kêu đích danh ta mà mắng, có mặt công tử đây lẽ nào ta làm khó hấn sao?

Giọng điệu mỉa mai của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương khiến Bạch Cương thêm lạnh mình, chàng vội vòng tay nói tiếp:

- Hồ đường chủ đã từng cứu mạng tại hạ, nay lại tha tội cho anh bạn, khiến tại hạ vô cùng cảm kích, lời nói thành thật của tại hạ phát xuất từ tâm phết, mong Đường chủ đừng cười.

Lời nói của Bạch Cương rất khiêm cung, thái độ nhã nhặn mà đứng đắn, cứng cỏi làm Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương rất khó chịu, nàng nhún mày, ánh mắt bỗng trở nên dữ tợn như sắp nổi cơn thịnh nộ.

Song luồng nhãn quan của cô ả vừa chạm phải tia nhìn của Bạch Cương thì trái tim ả bỗng rộn ràng rung động, bao hờn giận tiêu tan trước chàng trai tuấn tú.

Từ trước đến nay Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vẫn tự hào rằng không gã nam nhân nào thoát khỏi sức quyến rũ của ả. Thế mà gặp chàng trai này, khát vọng trong nàng không thể kiềm chế. ả ta đôi giận làm vui, lên tiếng ôn ền:

- Bạch công tử không thích nói đùa, ta cũng đâu dám buông lời bất nhã. Có điều ta từ xa đến đây, không hề có ác ý, xin công tử an tâm.

Những lời nghiêm túc của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương khiến Bạch Cương dịu bớt sự khinh thường và căng thẳng.

Giọng chàng trở nên nhỏ nhẹ:

- Vậy Hồ đường chủ tới đây có ý sai bảo tại hạ điều gì?

Vẻ dịu dàng của Bạch Cương làm Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đắc ý, nghĩ thầm:

- Tốt lắm, ta cứ nghiêm trang ngọt ngào, rồi cũng đến lúc con nai tơ kia sẽ lọt vào bẫy...

ả ta liếc mắt tình tứ và bảo:

- Ta có việc muốn nhờ công tử...

Bạch Cương đáp ngay:

- Đã chịu ơn Đường chủ, việc gì vừa sức Bạch Cương này không chối từ.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lại mỉm cười:

- Không có gì lớn, ta chỉ hỏi vài câu, nhưng chẳng biết công tử có thành thật trả lời không?

Nghiêm nét mặt, Bạch Cương đáp ngay:

- Xưa nay Bạch Cương chưa từng biết man trá, xin Đường chủ cứ hỏi.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương gật đầu:

- Vừa qua, trong thạch thất này, ngoài Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu và Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên, hai người còn lại có phải

là Thần Châu Túy Cái và Phong hòa thượng chăng?

Bạch Cương gật nhanh:

- Đúng vậy...

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lại hỏi tiếp:

- Hai vị tiền bối này đã lâu không xuất đạo giang hồ, vậy bữa nay họ đến Mạc Nghiêm phong để làm gì thế?

Câu hỏi này làm Bạch Cương lúng túng. Nếu trả lời thì tiết lộ việc của mọi người có liên quan tới mình, còn không nói thì ngược với lời mình vừa hứa.

Bạch Cương đỏ mặt phân vân chưa biết đáp thế nào thì Hà Thông đã vọt miệng la lớn:

- Có gì lạ đâu, hai ông lão ấy đến nơi này cũng giống mục đích của anh em ta đây, là mong tìm hái Bạch Mai Linh Quả...

Giật nảy mình, Bạch Cương muốn bịt miệng Hà Thông cũng không kịp, còn Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thì tái mặt, nàng lo cho đại kế trăm năm của Thiên Long bang đang nằm trong việc tranh giành Linh Quả.

Sự việc là Thiên Long bang chủ Đôn Hiểu Vân đã nuôi ý đồ độc bá võ lâm, nên thời gian hai mươi năm qua đã thu dụng rất nhiều cao thủ, lần át cả uy thế Cửu đại môn phái, nhưng muốn trấn áp quần hùng phải phục tùng thì Đôn Hiểu Vân phải có võ công tuyệt đỉnh, để gây dựng bá nghiệp lâu dài, song trời phú cho con người thể phách và khí chất có giới hạn. Đôn Hiểu Vân muốn trở thành người siêu việt, tất nhiên phải cần tới một nguồn trợ lực đặc biệt.

Thời gian theo thầy học võ, Đôn Hiểu Vân đã được nghe về sức linh nghiệm siêu nhiên của Bạch Mai Linh Quả nên ngày đêm mơ tưởng ăn được trái thần. Khi biết được vùng sinh sản Linh Quả, hấn dốc toàn lực Thiên Long bang bao vây, ngăn chặn bảo vệ Ngũ Mai lĩnh, đề phòng lúc Linh Quả chín có kẻ khác đoạt mất.

Hắn cũng biết trong nội bộ Thiên Long Ma bang không thiếu gì cao thủ muốn ăn được Linh Quả để chiếm lấy ngôi vị Bang chủ. Bởi thế, vào thời điểm này, lúc Bạch Mai Linh Quả gần chín, Đôn Hiểu Vân buộc sáu vị Đường chủ Thiên Long bang và bọn Chương môn tà phái liên minh với hắn phải phát lời thề độc rằng:

- Bất cứ kẻ nào hái được Linh Quả cũng không được tự ý ăn riêng, mà phải nộp cho Bang chủ Đôn Hiểu Vân, để thêm các vị thuốc quý, luyện thành linh dược chia đều cho mọi người cùng hưởng...

Tất nhiên trong cái đầu trí trá của Đôn Hiểu Vân đã có ý đồ riêng. Lúc

hắn nắm được Linh Quả, hắn sẽ lên ăn một mình, rồi luyện Linh Đơn giả phân phát cho kẻ khác.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương là một trong sáu Đường chủ nhận nhiệm vụ canh chừng Ngũ Mai lĩnh, thăm dò động tĩnh các môn phái. Vì vậy nghe Phong hòa thượng và Thần Châu Túy Cái có ý tìm Bạch Mai Linh Quả làm sao nàng không khỏi lo sợ trong lòng.

Nhưng bề ngoài nàng vẫn tỏ thái độ bình tĩnh, chỉ mỉm cười nói:

- Ngay cả các vị tiền bối cũng muốn tìm Linh Quả. Phen này ở Ngũ Mai lĩnh có nhiều sự kiện sôi nổi cho chúng ta xem.

Câu nói của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vừa dứt, thì bên ngoài cửa động bỗng chuyển rung âm âm, kinh phong réo hú rợn tóc gáy, đồng thời tiếng binh khí sắt thép va chạm rộn ràng.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thét lên:

- Có biến rồi, để ta ra xem.

Vút một cái như luồng khói, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương phóng ra ngoài chỉ trong chớp mắt.

Hà Thông vỗ tay reo:

- Ngoài đó đang đánh nhau, bọn mình ra coi chơi.

Không để Bạch Cương kịp cản, Hà Thông hùng hục chạy ra khỏi thạch thất như con trâu nước.

Bạch Cương cũng biết ở ngoài đang giao chiến, sợ nguy hiểm cho Hà Thông nên chàng cũng phải lao ra.

Vừa nắm được thất lung Hà Thông, Bạch Cương nghe có tiếng thét lạnh lạnh:

- Thiên Long bang các người có ra cái thứ gì đâu, còn tên nào tự xưng tài giỏi hãy tiếp ta vài chiêu xem thử.

Hà Thông lại la lên:

- Thấy chưa, có đánh nhau rồi, người nắm lung ta làm gì, buông ra để lại gần xem chơi.

Vừa la, Hà Thông vừa vận hết sức giăng lung quần ra, chạy thục mạng về phía trước. Bạch Cương đành phải phóng theo.

Dưới bóng đêm mờ mờ, Bạch Cương thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đang trụ bộ, gương cao song chưởng, phía sau nàng là sáu tên đại hán tay cầm đao kiếm. Trước mặt Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương có một cô gái mặc toàn đồ trắng. Nhờ ánh đao kiếm phản chiếu, Bạch Cương thấy dung mạo cô gái thật xinh đẹp, thân hình thon gọn yếu điệu vô cùng.

Hà Thông lại cười hăng hắc:

- Hay lắm, hai con cộp cái thử sức nhau đây.

Bạch Cương “hừm” một tiếng, đập mạnh vào vai Hà Thông:

- Ngươi nín lặng một tí có được không, coi chừng hướng đi của kinh lược, không khéo lãnh một chương trong đêm là toi mạng đó.

Vừa nói chàng vừa liếc nhìn Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, gương mặt ả ta lúc đó đã đỏ bừng sắc giận, có lẽ vì bị cô gái áo trắng khiêu khích, và trong số sáu tên thuộc hạ của ả ta đã có hai tên bị trọng thương.

Quả thật Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đang nổi cơn thịnh nộ. Nàng gầm lên một tiếng, lao vút về phía trước.

Xem tiếp chương 4 Song nữ tuyệt chiêu

Chương 4: Song Nữ Tuyệt Chiêu

Hai người đẹp đối diện, mà sát khí đằng đằng.

Là một Đường chủ của Thiên Long bang, từng đồn ngã không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, nay Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thấy một cô gái non tơ dám mạo phạm bản bang, đánh trọng thương hai thuộc hạ, bất giác cơn giận bùng lên cực điểm.

Nàng thét lớn:

- Con tiểu a đầu chán sống, nên dám chạm vào uy vũ Thiên Long bang. Bản Đường chủ không muốn giết kẻ vô danh, vậy ngươi khai tên họ mau lên rồi cúi đầu chịu chết.

Cô gái áo trắng bật cười khanh khách:

- Với tư cách của người không đủ để hỏi danh tánh ta. Bộ ngươi tưởng ta không biết ngươi là Cửu Vĩ Hồ Ly đó sao? Nói thật cho ngươi biết, Hồ Ly chín đuôi mười đầu gì cũng chỉ mê hoặc được mấy thằng ngốc tử khờ khạo thôi.

Nói dứt những lời này, cô gái liếc xéo Bạch Cương với vẻ tinh quái đầy châm chọc. Rồi nàng cười hăng hắc, khiến chàng trai hiểu ý xấu hổ, nóng ran cả mặt.

Chỉ nghe qua những lời mai mỉa, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cũng biết cô gái kia đã nhìn thấy ả ta tán tỉnh Bạch Cương trong thạch thất, sự ngượng ngùng còn làm tăng thêm cơn tức giận, nên cười gằn:

- Hừm, rình nghe chuyện người khác là hành vi của kẻ trôi sông lạc chợ, thiếu giáo dục. Người không khai tên cũng chẳng sao, chỉ qua một chiêu là ta cũng đủ biết sư môn của ngươi rồi.

Nàng quay nhìn Bạch Cương và Hàn Thông, nói to:

- Hai người lui xa ra một chút, để ta cho con a đầu này một bài học lễ độ nhớ đời.

Mới dứt lời, thân hình Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã di động, tả chưởng vung cao, chỉ phong vùn vụt.

“Bình” một tiếng, kinh khí xô thẳng vào cô gái áo trắng, cả một vùng rung chuyển trong đêm.

Chiêu thức của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương xuất thủ thật nhanh, nội lực lại hết sức sung mãn, chưởng chiêu mạnh mẽ như phá núi dời non, song cô gái áo trắng chỉ chuyển mình thoăn thoắt đã lách tránh được luồng chưởng đạo, đồng thời quật lại một chiêu thật huê dạng, nhưng mãnh liệt kinh hồn.

Tiếng ầm nổ ra, sạt cả vách đá, hai đối thủ cùng dội ngược, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương kêu lên:

- Mai Hoa Tuyết Chiêu...

Vừa trụ bộ vững, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lại quát hỏi:

- Tiểu a đầu, Mai Phong Tuyết Lão là gì của ngươi?

Cô gái áo trắng thoáng giật mình...

Có lẽ vì nàng thấy chỉ qua một chiêu mà đôi phương đã nhận ra sư môn của mình.

Nhưng nàng bình tĩnh ngay, và quát lớn:

- Ngươi không cần biết, hãy tiếp chiêu.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giận dữ hét to:

- Tiểu a đầu đừng tưởng giỏi, chẳng là ta không muốn ăn hiếp trẻ nhỏ đó thôi.

Cô gái áo trắng cười nhạt:

- Đánh nhau không nên nhiều lời. Ngươi khinh ai là trẻ nhỏ, hãy cùng ta giao đấu ba mươi chiêu thử xem.

Giận xanh mặt, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương quát:

- Lấy binh khí ra, rồi nộp mạng.

Ánh mắt tinh nghịch của cô gái đảo nhanh, nàng nói:

- Bỏn cô nương có đôi song kiếm trên vai đây, nhưng với ngươi thì ta không cần dùng, chỉ vài chiêu cũng đủ, vậy ngươi cứ giờ hết thủ pháp Hồ Ly ra, cuối cùng coi xem ai chết.

Hà Thông nghe khẩu khí của cô gái, bất giác khoái chí la lên:

- Tuyệt quá...

Trùng mắt liếc xéo Hà Thông một cái tỏ ý bức tức, rồi Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nhếch mép:

- Cũng tốt, ngươi xuất chiêu đi.

Vừa nói Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vừa nạp khí vào Đôn Điền và bước tới hai bước.

Cô gái áo trắng nghịch ngợm bước tới ba bước, nhái giọng Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đáp lại:

- Tốt lắm, ngươi đừng thách thức, nếu không sợ chết thì xuất chiêu trước đi...

Tiếng cười của Hà Thông lại bật lên:

- Tuyệt quá...

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giận sôi sùng sục, trong lúc cô gái áo trắng vẫn bình tĩnh lạnh lùng. Song thật ra nàng biết mình đang chơi trò nguy hiểm, bởi sự lợi hại của Cửu Vĩ Hồ Ly Đường chủ Thiên Long bang ai mà không biết.

Ả ta chẳng những nội ngoại công hỏa hầu đã đạt tới mức thuần thanh, mà ả còn có một ám khí cực kỳ tà độc, lại này làm bằng kim khí nhỏ như sợi tóc, tầm chất kịch độc, gọi là Nhiếp Hồn Mao đối thủ nào đã trúng thứ ám khí của nữ nhân này đều khó lòng thoát chết.

Tuy nhiên cô gái vẫn trêu chọc Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bằng những lời khinh thị, bộ điệu lại nhờn nhờn.

Vẻ tinh nghịch hồn nhiên của cô gái khiến Bạch Cương cũng phải bật cười. Không ngờ tiếng cười của Bạch Cương chạm tự ái Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương dữ dội, y như bị cô gái lăng nhục vậy.

Tiếng thét của ả ta vang lên:

- Tiếp chiêu...

Song chương của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đẩy tới, luồng kinh khí cực kỳ mãnh liệt cuốn tuyết và bùn đất cùng tiếng rít kinh hồn như rồng dữ ra khỏi động, xô thẳng vào cô gái.

Vẻ ngoài cô gái làm như chẳng coi Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương ra gì, nhưng sự thật nàng không dám khinh suất trước đối phương nguy hiểm. Nàng biết nếu sử dụng nội gia chương giao đấu với đối phương, nhất định kinh khí sẽ dội ra hai bên, làm hại người ngoài cuộc đứng nhìn.

Không hiểu sao nàng lại có ý quan tâm đến chàng trai dung mạo tuấn tú mà hồi nãy nàng vừa trêu chọc kia.

Thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương phát chiêu, nàng biết ả ta đã thi triển nội lực rất ghê gớm, nàng liền lách mình chặn phía trước, ngầm che chở cho Bạch Cương. Đồng thời song chương của nàng vẩy ra, sử dụng tuyệt kỹ thần chiêu Phiên Tuyết chương của sư môn, trực tiếp đón chương đạo của đối thủ.

“Bùng...” một tiếng vang lên, chấn động vạn vật, cây ngã, đá bay, bùn và tuyết mịt mù...

Cô gái áo trắng bị đẩy bay cả trượng bởi chương đạo giao nhau, khí huyết đảo lộn, suýt quỵ xuống nền đá, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cũng bị bật lùi ra sau, lão đảo như thuyền trên sóng hồi lâu mới trụ bộ vững. Cả hai dường như không ngờ nội lực đối phương quá mạnh, nên sau cơn chấn động đều trở mặt nhìn nhau.

Cô gái áo trắng có lẽ từ khi rời sư môn xuất đạo giang hồ chưa từng gặp tay ngang ngửa thế này, nên nổi nóng thét vang:

- Hồ Ly hôi hám, hãy tiếp cô nương một chiêu nữa.

Song chương của nàng vừa úp xuống đã lật lên, một luồng bạch khí trắng như tuyết xẹt ra, kinh phong cuốn cuộn xông thẳng vào Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ

Diễm Nương như bão táp...

Khí thế dữ dội vô cùng.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương quát to:

- Tiêu a đầu, ngươi phải chết...

Nhưng song chưởng của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vừa rung động thì kinh khí của cô gái áo trắng đã áp sát thật kinh hoàng.

Bởi Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương không nhận ra hồi nãy cô gái áo trắng sợ liên lụy đến Bạch Cương nên vừa lách vừa xuất chiêu, chưởng đạo có hơi bị chệch. Vì thế kinh khí giao nhau, cô gái bị bay đi vài trượng, còn Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương chỉ thối lui ba bước.

À ta tưởng vậy đã thắng đối phương một chiêu đầu. Phấn khởi, nhưng chậm chạp, lần này Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương chờ đối thủ xuất chiêu mới triển khai vận khí lực tối đa, quyết đánh chết cô gái dưới sức chưởng bạo liệt khủng khiếp.

Nào ngờ chưởng đạo giao nhau “ầm...” một tiếng như thiên long địa chấn, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương mới thấy hết sức mạnh của đối phương, trên nền đá khoét sâu một lỗ lớn như miệng giếng, vách đá sạt lở tung bay kinh người. Cô gái áo trắng chỉ thối lui một bước, còn Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bị chân bức văng xa, suýt rơi xuống triền núi.

À ta vội thu sức lực búng mình lên, nhưng khí huyết đảo lộn, mắt nổ hào quang. Tuy chưa đến nỗi trọng thương, nhưng ả bắt đầu nể nang đối thủ.

Cùng lúc ấy, nhiều tiếng rú lại vang lên, thì ra sáu tên thuộc hạ của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bị sức chân động bay cả vào vách đá.

Vốn Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương có tám tên thuộc hạ, đều vào loại sừng sỏ của Thiên Long bang, xưng là Bát Đại Thiết Ngưu. Lúc nàng vào thạch thất tìm Bạch Cương, tám tên thuộc hạ đứng ngoài có hai tên bị cô gái áo trắng đánh văng xuống triền núi.

Sáu tên còn lại, bị thương thêm hai, nhưng cố gượng đứng trong hàng ngũ, bây giờ cả sáu tên đều bị hơi chưởng khí của cô gái quật vào vách đá, trong lúc Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bị hất tung.

Thua chiêu này, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thấy rõ uy lực của Phiên Tuyết Mai Hoa chưởng thì vừa kinh ngạc vừa ngưỡng mộ, vừa tức giận và ganh ghét. Nàng nghĩ thầm trong đầu:

- Âm mưu đoạt Bạch Mai Linh Quả của Thiên Long hắc bang, gặp Phong hòa thượng và Thần Châu Túy Cái đã muốn thúc thủ, nay còn môn hạ của Mai Phong Tuyết Lão xuất hiện thấy rõ là bà lão này cũng động lòng tham. Công lực của Phiên Tuyết Mai Hoa chưởng chỉ qua tay con bé kia đã kinh

hồn, hướng chi bà lão đích thân xuất thủ để tranh đoạt trái quý? Như vậy hy vọng hái Bạch Mai Linh Quả của bốn bang thật mong manh. Chẳng may phen này thất bại, công cán cả bọn như đã trảng xe cát, mà bản thân ta cũng lâm nguy. Chi bằng bây giờ giết chết con bé này đi, cho bớt một tay kinh địch.

Nghĩ như thế, rồi Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giả bộ đưa tay vuốt tóc, kỳ thật rút Nhiếp Hồn Độc Mao kẹp sẵn trong kẽ tay, ả ta quyết định dùng ám khí mưu sát cô gái nọ.

Thế rồi ả ta thay đổi thái độ vừa bước tới vừa cười và buông ra những lời mềm mỏng:

- Hay lắm, không ngờ Phiên Tuyết chương của quý sư môn đã được cô nương luyện đến tám, chín phần hỏa hầu. Bọn Bát Đại Thiết Ngưu như tám con trâu sắt của ta bị cô nương đánh trọng thương là điều không phải ngạc nhiên. Có điều Mai Phong Tuyết Lão thường tự hào rêu rao Phiên Tuyết Mai Hoa chương là vô địch thiên hạ, song dưới mắt Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương này sự kiện ấy chưa chắc. Đủ để cho ta chiêm ngưỡng tuyệt chiêu, cô nương có vui lòng đấu một chương nữa không? Lần này ta thất bại, hoặc cô nương thoát chết thì ta đây là một Đường chủ tự nguyện ẩn tích giang hồ, không dám nhìn mặt ai nữa?

Mục đích của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương là muốn chọc tức cô gái để đấu thêm một chương, rồi thừa dịp phóng ám khí cực tinh vi vào đối thủ.

Cô gái áo trắng đang ngạc nhiên, bởi chỉ qua vài chiêu mà Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã nhận ra sư môn và chiêu thức, luôn cả tên tuyệt kỹ bốn môn, quả không phải tay tầm thường, mà hẳn là một cao thủ đáng sợ, nhưng cái ý coi khinh công phu của sư môn mình làm nàng nổi giận, quên cả đắn đo, bèn dựng đôi mày liễu, miệng hét lớn:

- Được lắm, nếu hôm nay bốn cô nương không giết được Cửu Vĩ Hồ Ly với tuyệt kỹ của bốn môn thì cái tên Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà sẽ bị chôn vùi xuống đất đen.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nhếch mép:

- Vậy thì hãy tiếp chiêu.

Mới vừa dứt lời, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã dựng song chương, kinh khí tuôn ra mịt mù dữ dội, như con mãng xà quật về phía đối phương.

Cô gái áo trắng tên Hoàng Phủ Bích Hà như nàng vừa xưng danh vẫn hết sức bình tĩnh, nàng tin vào tuyệt kỹ của bốn môn là thiên hạ vô song, nên thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương phát chiêu, nàng cũng lập tức đẩy ra hai luồng kinh phong mạnh hơn sấm sét.

Chưởng ảnh chập chùng, gió chưởng gầm thét, hai luồng kinh đạo xô tới nhau như hồ dữ tranh mồi, có điều cô gái áo trắng không ngờ đã có ám khí Nhiếp Hồn Mao làm bằng kim khí như sợi tóc nằm trong luồng kinh đạo của nữ Đường chủ xảo trá.

“Ầm ầm...” chưởng lực của đôi bên di động ào ào, phá đá chặt cây, sắp sửa giao nhau, bỗng từ bên ngoài có một luồng kinh khí xô vào giữa chưởng đạo của hai đối thủ...

“Bình bình...” phản lực va chạm dữ dội của hai luồng chưởng đạo với ngọn kinh khí bí ẩn thật kinh hồn.

Hoàng Phủ Bích Hà bị đẩy về phía sau năm bước, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thì văng ra xa vài trượng, cùng lúc đó, một bóng người y phục đen bay vào, chao mình vào khoảng giữa hai người đẹp.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giật mình nhìn kỹ, nhận ra người nọ, bèn cười nhạt:

- Hừm, Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp, thì ra đại hiệp cũng muốn xen vào chuyện riêng tư của đàn bà con gái?

Người vừa mới phóng luồng kinh khí xô dạt đôi bên đúng là Thượng Quan Thuần Tu.

Chàng khom tay đáp lại:

- Tại hạ hành động chỉ vì không muốn có người bị hại bởi sợi Lôg Độc của cô nương đây thôi.

Nghe kêu đích danh Sợi Lôg Độc tức Nhiếp Hồn Mao của mình, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bỗng đỏ mặt, còn Hoàng Phủ Bích Hà giật thót tim, nàng nghĩ thầm trong đầu:

- Nguy quá, con Hồ Ly nham hiểm kia toan dùng ám khí cực độc hại ta. Nếu không có luồng kinh khí của gã trai kia tách đôi bên, ta có thể bỏ mạng bởi ám khí, cái bẫy của Hồ Ly.

Tuy mừng thầm thoát nạn, song tính kiêu kỳ không muốn phục ai, Hoàng Phủ Bích Hà nhìn Thượng Quan Thuần Tu “xì” một tiếng và bảo:

- Hừm, nhà ngươi từ đâu đến? Tại sao xen vào việc của ta? Người tưởng mình giỏi lắm sao? Có dám tiếp ba chiêu Phiên Tuyết chưởng của ta không?

Thượng Quan Thuần Tu cảm thấy cô gái này ngang ngạnh đến tức cười, bèn nghiêm mặt bảo rằng:

- Phiên Tuyết Mai Hoa chưởng hay Phiên Thiên chưởng của Tuyết Lão tiên bối đã danh chấn võ lâm, nhưng hỏa hầu của cô nương với kinh lực còn chưa đúng mức, không nên tự phụ như thế. Hãy nhớ người tài lại có kẻ tài hơn...

Hoàng Phủ Bích Hà đỏ mặt quát:

- Đừng nói bậy, ngươi là gì, sao dám lên mặt giáo huấn người khác? Có giỏi thì thử so tài với ta?

Thượng Quan Thuần Tu nghĩ mình làm việc phải, bỗng bị Hoàng Phủ Bích Hà mắng xối xả, không khỏi khó chịu, trong đầu chàng đã tính dạy cho cô bé biết thế nào là lễ độ, nhưng chàng lại sợ người ta bảo chàng nổi nóng bởi cãi không lại đưa con gái, thành thử chàng dậm khó xử, mặt cứ đỏ lên.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương oán hận Thượng Quan Thuần Tu xen vào, phá hỏng việc của nàng còn vạch trần âm mưu sử dụng ám khí nữa. Bây giờ thấy Thượng Quan Thuần Tu ngượng nghịu thì ả bật cười lớn:

- Ha ha... Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp, đúng là đại hiệp võ lâm đít ngựa rồi.

Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà nổi giận thét to:

- Con Hồ Ly đáng chết, ngươi bảo ai là ngựa?

Dứt lời nàng xông tới vỗ vào mặt Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương một chưởng, nhanh và mạnh như cơn gió lốc.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương không ngờ Hoàng Phủ Bích Hà đột nhiên xuất chiêu, kinh phong dữ dội, nên vội chuyển mình né tránh.

Tuy chưởng đạo không trúng Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, song sức gió lướt một bên làm xô mái tóc nàng tung bay.

Đã là một Đường chủ một bang phái lớn, còn bị cô gái nhỏ làm mất thể diện, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lập tức quát lại một tuyệt chiêu, chưởng ảnh trùng điệp, áp khí ầm ầm vỗ vào cô gái áo trắng.

Hoàng Phủ Bích Hà đang khoái chí bởi chiêu thức của mình, đâu biết kẻ địch phản công quá nhanh, nàng mới giật mình thì kinh khí đã lướt đến chỉ trong chớp mắt, cô gái vội rùn mình xuống để né chiêu thần tốc của đối phương...

“Bình...” chưởng đạo hút đối phương, đánh thẳng vào vách đá lung sâu một lỗ lớn, một vùng rung chuyển, gió cát mịt mù, sức kinh phong cuốn đi cả những trâm lược cài đầu, làm bộ tóc mềm mại của Hoàng Phủ Bích Hà bay tung, phủ luôn mặt mũi.

Vừa vén tóc, Hoàng Phủ Bích Hà đã phản kích một chiêu. Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cũng chẳng hề nhường nhịn, liên tiếp vẩy nhanh song chưởng.

Cứ một qua, một lại, thoát chốc đã ba mươi tuyệt chiêu, vách đá sạt lở, cây cối bật tung, đôi bên toàn dỡ tuyệt kỹ công phu, không một chút tương nhượng.

Hoàng Phủ Bích Hà sử dụng Phiên Thiên chưởng, song thủ múa lên chẳng khác Phật Bà ngàn tay, bao phủ lấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vào vòng chưởng đạo của mình.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thoát đầu còn ung dung chiết chiêu, nhưng càng về sau nhịp độ càng nhanh, nàng thấy chưởng kinh của đối phương theo nguyên lý âm dương, một chính, một phản bao kín, đồng thời nàng cảm nhận thân thể mình bị một sức đẩy về phía trước không cưỡng nổi, bất giác kinh hãi đến toát mồ hôi. Nàng biết nếu không nhân cơ hội chưa bị bại để hạ độc thủ, thì sẽ chết dưới chưởng lực của kẻ địch.

Khi người rơi vào tình huống bí, tà ý sẽ phát sinh. Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đột nhiên hét to một tiếng, phóng mình vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, sử dụng chiêu Điều Tử Phiên Thân, chúc đầu chụp xuống một chưởng. Đây là tuyệt chiêu của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, chu vi mười trượng đều bị chưởng phong bao phủ...

Với bản lĩnh võ công của Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà thì thoát ra khỏi vòng chưởng đạo của đối phương là việc dễ dàng.

Nhưng tuổi trẻ háo thắng...

Nàng lại quên hỏa hầu thâm hậu và Cửu Vĩ châm của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương rất lợi hại nên cứ quyết tâm giành mức ăn thua cuối cùng.

Lúc đó...

Thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bỏ chưởng từ trên cao xuống dữ hơn sấm sét, Hoàng Phủ Bích Hà không thềm né tránh, nàng chỉ hơi nghiêng mình, rồi sử dụng tuyệt thức Luyện Thạch Bỏ Thiên song chưởng từ dưới tung lên, đón lấy kinh đạo khủng khiếp của đối thủ.

Chỉ nghe hai tiếng “ầm ầm...” liên tiếp.

Cả một vùng rung chuyển, cát bụi tung bay, đất đá sạt lở, bóng hai người tách ra, Hoàng Phủ Bích Hà té ngời trên nền cỏ.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lập tức sấn tới...

Ôi, nguy hiểm thay cho cô gái nhỏ...

Nhưng “bình...” một tiếng kinh hồn, luồng kinh khí bỗng từ xa đánh tới, xô bật Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương ra khỏi cục tràng.

Thì ra Thượng Quan Thuần Tu ở bên ngoài thấy Hoàng Phủ Bích Hà lâm nguy đã kịp vẩy tới một chiêu cứu mạng.

Thế là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương tuy hạ được Hoàng Phủ Bích Hà nhưng lại bị chưởng chiêu của Thượng Quan Thuần Tu đánh bật đi xa lắc, thân hình lắc lư lao đảo mãi mới trụ bộ vững.

Tức giận đỏ mặt, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương trở tay vào Hoàng Phủ

Bích Hà mắng lớn:

- Con quỷ tiểu a đầu, ngươi còn may mắn đấy, nếu không có gã mặt dày kia chen vào thì ta đã cho ngươi nằm chết tại đây rồi.

Quay lại đám thuộc hạ Bát Đại Thiết Ngu, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương quát:

- Không rời khỏi đây còn chờ gì nữa.

Dứt lời, nàng phóng vèo đi như một mũi tên xẹt.

Sáu tên thương thế không nặng, vội xóc hai tên trọng thương bên triền đá, rồi cả tám đứa kéo nhau chạy như bay biến.

Thượng Quan Thuần Tu xuất chưởng đánh bại Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương và ngăn chặn không để cô gái nhỏ bị trúng Nhiếp Hồn Mao. Bởi vậy chàng bị Vĩ Hồ Diễm Nương mắng là gã mặt dày, thì giận lắm, chỉ muốn quyết đấu sinh tử với Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương. Nhưng chàng thấy Hoàng Phủ Bích Hà bị ngã, thương tích ra sao chưa rõ, nên chỉ trừng mắt cười lạt.

Chờ Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương và đám thuộc hạ đi rồi. Thượng Quan Thuần Tu bước lại gần Hoàng Phủ Bích Hà thì thấy nàng đang ngồi vận công điều tức, hơi thở đều đặn, không có vẻ bị trọng thương.

Chàng bèn lên tiếng:

- Thương tích của cô nương ra sao, để tại hạ đưa thêm thuốc?

Hoàng Phủ Bích Hà vẫn lờ đi, không trả lời, làm Thượng Quan Thuần Tu cảm thấy khó chịu, chàng chưa từng gặp cô gái nào ngang tàng đến thế.

Bạch Cương và Hà Thông cũng vừa tới bên Thượng Quan Thuần Tu, liếc qua Hoàng Phủ Bích Hà, Bạch Cương nói với Thượng Quan Thuần Tu:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp đến kịp thời giải cứu, thật là may mắn.

Hoàng Phủ Bích Hà cô nương hẳn đã trọng thương phải lo giúp đỡ cô ấy.

Thượng Quan Thuần Tu mỉm cười:

- Hoàng Phủ Bích Hà cô nương rất giỏi, lại đang tự vận công điều tức, không cần sự giúp đỡ của người ngoài, vậy huynh đệ chúng ta nên vào thạch thất trước thôi.

Hà Thông tánh tình bộc trực, liền nói lớn:

- Đâu được, để cô ấy ngồi một mình lờ cộp nó ra ngoạm mất thì sao? Ta phải ẵm cô ấy vào luôn mới được.

Vừa nói Hà Thông vừa hăng hái bước tới, thân hình dềnh dàng như con trâu nước đầy sức khỏe.

Chàng cúi xuống dạng tay ẵm Hoàng Phủ Bích Hà.

Bỗng loáng một cái cùng với tiếng “chát” dữ dội, gò má Hà Thông sung

vù lên, đổ bầm.

Chàng ta choáng váng một lúc lâu, khi định thần nhìn kỹ mới thấy Hoàng Phủ Bích Hà đứng trước mặt mình mấy bước.

Tay xoa má lia lịa, Hà Thông cười xuề xòa:

- Hì hì, thì ra Hoàng Phủ Bích Hà cô nương vẫn đi đứng được?

Thượng Quan Thuần Tu cũng bật cười, vỗ vai Hà Thông:

- Ngốc huynh đệ ơi, ta bảo cô ấy không cần sức người ngoài, vậy người vẫn xông vào làm việc tốt, để được người đẹp trả ơn bằng cái tát sấm sét, đã đời chưa...

Hoàng Phủ Bích Hà trong thâm tâm cảm kích vì Thượng Quan Thuần Tu đã hai lần giải cứu, nhưng nàng lỗ hiếu thắng, lớn tiếng thách thức người ơn, nên không tiện nói lời cảm tạ, nàng bèn giả bộ bị thương, ngồi vịn công điều tức, nào ngờ Hà Thông lại đến dạng tay toan bồng ẵm nàng, Hoàng Phủ Bích Hà tưởng Hà Thông có ý lợi dụng cớ xát đụng chạm gì đây, nên vội thoát ra tiện tay tát vào mặt chàng ta một cái, bây giờ thấy thái độ của Hà Thông, lại nghe Thượng Quan Thuần Tu gọi Hà Thông là “ngốc huynh đệ”, nàng mới hiểu ra chàng ấy tuy lớn xác mà ngây thơ chất phát, không có tà ý trong hành động, nàng đã tát lầm người tốt rồi.

Tránh cái nhìn của Thượng Quan Thuần Tu làm mình ngượng ngịu, Hoàng Phủ Bích Hà quay hỏi Hà Thông thật nhỏ nhẹ:

- Ngốc huynh đệ ta lỡ tay đánh người có đau không?

Hà Thông xoa xoa gò má, trừng trợn cặp mắt rồi lại toét miệng cười:

- Ui da, không đau, không đau.

Bạch Cương và Thượng Quan Thuần Tu cười ồ cả lên.

Thượng Quan Thuần Tu lại nhìn Hoàng Phủ Bích Hà và nói:

- Ngoài rừng cây này không phải là chỗ nói chuyện, lệnh sư của cô nương và gia sư Phong hòa thượng vốn là những tiên bối có quan hệ hữu nghị với nhau. Vậy chúng ta cũng chẳng hề có ác cảm, nếu không bận việc gấp, xin mời cô nương vào thạch thất kia, chúng ta cùng đàm luận chuyện giang hồ.

Hoàng Phủ Bích Hà gật đầu:

- Vào đàm luận cũng được, nhưng nên nhớ thạch thất chẳng phải nơi kín đáo đâu, có một kẽ hở lớn lắm.

Nghe Hoàng Phủ Bích Hà nói, Bạch Cương thầm đoán chắc nàng này đã nhìn qua kẽ đá ấy trông thấy và nghe được những lời lằng lơ của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương với mình, bất giác chàng đỏ mặt lên.

Trong thạch thất lửa vẫn còn chưa tắt.

Hà Thông gom thêm những cành khô vào, rồi thổi bùng ngọn lửa lên,

chiếu sáng cả lòng hang.

Lúc ấy dung mạo của Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà mới rõ nét tuyệt vời. Gương mặt thanh tú, sống mũi thẳng và cao, đôi mắt thông minh gợi cảm và làn môi thắm đượm như cánh sen hồng, thân hình nàg yếu điệu trong bộ kinh phục màu trắng, mái tóc đen huyền buông xõa bờ vai, hết sức quyến rũ dễ say lòng người. Nhưng đôi song kiếm khoắc lên lưng với vẻ cương nghị lại khiến nàg nổi bật oai phong của một trang nữ hiệp.

Bạch Cương và Thượng Quan Thuần Tu kín đáo liếc nhìn cô gái, tuy không nói ra, nhưng hai chàng đều thầm khen:

- Ôi thiếu nữ này đẹp diễm kiều, với sắc vóc cuốn hút kỳ lạ.

Còn Hà Thông thật thà chất phát, cứ ngắm nhìn Hoàng Phủ Bích Hà trân trối, và bỗng quay lại bạn đồng hành nói oang oang:

- Bạch Cương này, sao Hoàng Phủ Bích Hà có nét mặt giống người quá vậy?

Giật mình, Bạch Cương quát khẽ:

- Đừng nói bậy...

Hoàng Phủ Bích Hà thì trừng mắt nhìn Hà Thông, khiến chàng trâu nước phải ngó lơ nơi khác.

Tuy nhiên Thượng Quan Thuần Tu đã để ý lời nói của Hà Thông. Chàng nhìn qua hai kẻ đối diện và nhận ra từ mặt mũi cho đến khóe miệng, Bạch Cương và Hoàng Phủ Bích Hà có nét giống nhau như khuôn đúc, chàng thầm nghĩ:

- Thật lạ, trên đời sao lại có một nam, một nữ giống nhau đến thế. Anh chàng to xác góc ghech kia đã nhận xét không lầm...

Song Thượng Quan Thuần Tu chỉ suy nghĩ thầm mà không nói ra, chàng mời tất cả ngồi quanh chiếc bàn đá, Bạch Cương bỗng hỏi:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp đã ra đi, còn trở lại không lẽ các hạ biết Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương sẽ đến đây quấy phá chăng?

Thượng Quan Thuần Tu lắc đầu:

- Tại hạ trở lại đây vì chuyện khác, chỉ tình cờ đụng đầu Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đấy thôi.

Rồi chàng quay nhìn Hoàng Phủ Bích Hà:

- Hoàng Phủ Bích Hà cô nương trên đường tới đây có thấy một gã mắt xanh tóc đỏ diện mạo như ác quỷ không?

Hoàng Phủ Bích Hà đáp ngay:

- Lúc qua hẻm núi muội có thấy...

Thượng Quan Thuần Tu kêu lên:

- Gã ấy chính là Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài, tại hạ đang theo dõi nó tới đây thì nó biến dạng.

Nghe Thượng Quan Thuần Tu nói, những người có mặt đều giật mình ngó nhau, không ai ngờ con quỷ dữ đã xuất hiện.

Xem tiếp chương 5 Kẻ ăn tim người và Thiên Độc phong châm

Chương 5: Kẻ Ăn Tim Người Và Thiên Độc Phong Châm

Nghe đến cái tên Bích Nhân Quỷ, Bạch Cương, Hà Thông và Hoàng Phủ Bích Hà đều ngó thẳng Thượng Quan Thuần Tu: - Ôi, thì ra Thượng Quan Thuần Tu huynh theo dõi tên ác quỷ đến tận Mạc Nghiên Phong này?

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Đúng vậy. Khi Bích Nhân Quỷ đi ngang Ngũ Mai quan, hắn thấy bọn đệ tử Thiên Long bang giao tranh cùng người của phái Nga Mi. Chẳng cần biết ai phải ai quấy, hắn dùng Kỳ Độc chưởng và Thiên Độc phong châm giết hết tất cả bọn họ, rồi moi mấy mươi quả tim người đem đi. Chứng kiến sự việc đó, ta sợ con quỷ ấy đến nơi này làm hại huynh đệ, nên vội quay về đây. Bây giờ có thêm Hoàng Phủ sư muội thì không còn sợ hắn nữa.

Hoàng Phủ Bích Hà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Bích Nhân Quỷ cần trái tim người làm gì vậy Thượng Quan Thuần Tu huynh?

Thượng Quan Thuần Tu đáp ngay:

- Đó là món ăn khủng khiếp của tên quỷ ấy, để nó luyện Kỳ Độc chưởng nên lúc nào cũng sẵn sàng giết người, không phân biệt môn phái.

Nghe Thượng Quan Thuần Tu nói, cả ba người đều rợn tóc gáy, ngồi lặng đi một lúc thật lâu.

Thượng Quan Thuần Tu lại nói tiếp:

- Những người giao đấu lúc ấy không phải các bậc tiền bối, song đều là các cao thủ chẳng tầm thường. Vậy mà họ đều bị giết chết, moi tim, đủ biết Kỳ Độc chưởng và Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài nguy hiểm, ghê gớm hết sức. Ta đoán Dịch gia Tứ nghĩa môn trước đây hẳn đều chết bởi Thiên Độc phong châm.

Còn ít tuổi nên Hoàng Phủ Bích Hà không biết chuyện Dịch gia tam đại. Khi đã nghe Thượng Quan Thuần Tu kể rõ, nàng bỗng xúc động đến rơi lệ: - Ôi, Bích Nhân Quỷ tàn độc vô cùng.

Hà Thông lại nói lớn:

- Gã ác quỷ ấy... Ta gặp được hắn sẽ đập cho hắn như xương mới thôi.

Nhếch mép cười, Thượng Quan Thuần Tu bảo:

- Ngốc huynh đệ. Nói vậy người chưa biết Thiên Độc phong châm từng giết vô số cao thủ võ lâm. Ngoài ra là môn Hàn Hiểm ma công của hắn đã đánh trúng ai cũng khó cứu. Ta nghĩ anh em các người nên trở về là còn kịp thời gian. Nếu cứ nhất định lên Tuyết Mai Phong thì rất khó tránh đại họa.

Bích Hà nói xen vào:

- Thượng Quan Thuần Tu huynh quá cẩn thận. Bích Nhân Quỷ có mặt

roi. Dù Bạch công tử quay về, trên đường đi cũng có thể bị Bích Nhân Quỷ làm hại mà.

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Hoàng Phủ Bích Hà sư muội nói có lý. Bạch và Hà huynh đệ muốn lên Ngũ Mai lĩnh thì may ít rủi nhiều... Phải chi ta không có việc sẽ theo hai anh em người lên núi, dù không lấy được Linh Quả cũng bảo vệ được anh em người trở về an toàn. Song rất tiếc là ta đang có việc quan trọng phải đi.

Bạch Cương hiểu những lời nói của Thượng Quan Thuần Tu rất hữu lý và chí tình. Tuy nhiên, nếu chàng bỏ cuộc trở về thì làm sao cứu chữa bệnh nan y của Hồ thúc thúc. Ông vốn coi chàng như con ruột, hết sức thương yêu, mà em gái Sở Quân muội đối với chàng cũng thân tình như anh em cốt nhục. Làm sao chàng có thể quên những người thân thiết ấy.

Bởi nghĩ vậy, nên Bạch Cương khẳng khái nói:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp quan tâm đến huynh đệ chúng tôi, tại hạ hết sức cảm kích và đa tạ. Nhưng bây giờ trở về thì tại hạ rất xấu hổ với người thân, nên chẳng dám tham sống sợ chết. Tại hạ quyết tâm lên núi hái cho được Linh Quả về cứu người chú thương yêu. Còn sống hay chết, tại hạ đành trông vào thiên mệnh.

Thượng Quan Thuần Tu thở dài:

- Tấm lòng của Bạch huynh đệ với người thân rất quý báu, lòng can đảm ấy cũng đáng trọng. Song võ công của Bạch huynh đệ chưa cao, Hà huynh đệ tuy cao to, khỏe mạnh nhưng chỉ trấn áp được mấy tay hạ đẳng. Nếu gặp cao thủ hiểm ác, hẳn đành chịu thua thôi. Lúc ấy đã chẳng lấy được Linh Quả mà còn làm buồn khổ người thân nữa.

Hoàng Phủ Bích Hà lúc đầu chưa biết Bạch Cương và Hà Thông lên Ngũ Mai lĩnh để làm gì. Nay nghe rõ nguyên nhân, nàng xúc động nói: - Thượng Quan Thuần Tu huynh chóe nên quá lo lắng. Tiểu muội hiện nay việc chưa gấp, nên có thể cùng đi với Bạch công tử một chuyến cũng được thôi.

Nghe những lời của Hoàng Phủ Bích Hà, Thượng Quan Thuần Tu tươi nét mặt:

- Nếu vậy thì tốt lắm. Có Hoàng Phủ Bích Hà sư muội theo bảo vệ, Bạch huynh đệ sẽ được an toàn. Thật ra huynh chưa biết muội tới nơi này có việc gì. Chẳng hay muội có thể nói qua cho huynh biết được không?

Nở nụ cười, Hoàng Phủ Bích Hà đáp:

- Ân sư của muội truyền lệnh cho muội đến vùng núi này cũng để tìm hái Bạch Mai Linh Quả ngàn năm. Song bởi không rành đường lối, muội tưởng làm Mặc Nghiên Phong này là Tuyết Mai Phong. Đang tính xuống núi, bỗng

nghe trong thạch thất có tiếng nói giọng nữ, bèn ghé vào xem và bắt gặp Cửu Vũ Hồ Ly và Bạch công tử...

Nói tới đây, nàng liếc nhìn Bạch Cương với ánh mắt tinh quái làm chàng bừng đỏ mặt.

Nàng nói tiếp:

- Muội vốn không thích xen vào chuyện người khác, nên lặng lẽ đi ra. Nào ngờ có hai mũi ám khí phóng lén, nghiêng mình tránh được, muội đã thấy tám gã thuộc hạ của Hồ Diễm Nương bao quanh. Thật tức cười, chúng xưng danh là Bát Đại Thiết Ngưu, mà muội chỉ quật một chưởng đã đánh trọng thương hai đứa. Sự việc về sau thì huynh đã biết rồi.

Hoàng Phủ Bích Hà lẹ miệng nói luôn một hơi. Ánh mắt, làn môi của nàng khiến Thượng Quan Thuần Tu và Bạch Cương đều phải rung động. Ngay cả anh chàng Hà Thông chân chất ngờ nghệch cũng ngây mặt ra ngắm nhìn nàng.

Chợt Bích Hà “a” lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Gia sư Mai Phong Tuyết Lão và lệnh sư Phong hòa thượng có liên hệ hảo cảm, tiểu muội phải xem Thượng Quan Thuần Tu là sư huynh. Vừa rồi Thượng Quan Thuần Tu sư huynh lại hai lần hỗ trợ cứu nguy cho muội trong tay Cửu Vũ Hồ Ly, vậy xin huynh nhận cho muội một lễ thâm tạ.

Dứt lời, nàng khom mình, vòng tay trước mặt Thượng Quan Thuần Tu.

Thượng Quan Thuần Tu hết sức khoan khoái được người đẹp tạ ơn. Song chàng là người biết lễ nghĩa, nên vội né mình sang một bên, tươi cười bảo: - Đã biết là huynh muội thì xin chớ khách sáo.

Hoàng Phủ Bích Hà vừa thẳng lưng lên, bỗng bên ngoài nghe “ào” một tiếng rung chuyển cả vách đá trong thạch thất. Thượng Quan Thuần Tu thét lên: - Con quỷ đấy.

Vèo một cái, chàng phóng vụt ra ngoài.

Mọi người chưa hết bàng hoàng thì thạch thất lại rung lên...

Những tiếng “ầm, ầm” vang dội ở bên ngoài. Kinh phong chuyển động rào rào, đá bay cát chạy dữ dội. Đồng thời nghe Thượng Quan Thuần Tu la lớn: - Ác quỷ nộ mạng...

Hoàng Phủ Bích Hà nói to:

- Mau ra tiếp tay Thượng Quan Thuần Tu sư huynh.

Nhẹ như chiếc lá, trong chớp mắt, Hoàng Phủ Bích Hà đã lao ra khỏi thạch thất, Bạch Cương nổi gót theo ngay. Hà Thông cũng thành thịch chạy theo.

Bóng đêm vẫn chưa hết. Trong vùng tối, những ánh tinh quang xanh, đỏ,

vàng đan xen loang loáng. Tiếng nổ ầm ỉ như sấm sét giữa đêm giông, chường ánh chớp chùng kinh khiếp.

Hai người chỉ thấy hai bóng đen xoắn chặt lấy nhau với những tử chiều vang động núi rừng.

Tiếng Thượng Quan Thuần Tu oang oang:

- Bích Nhân Quỷ, hãy tiếp chiêu Lôi Công Tróc Quái...

Một tiếng rầm kinh khiếp, vách núi đùng đưa, hai bóng đối thủ tách ra, cùng bật lùi do phản lực.

Bạch Cương cảm thấy chóng mặt, bên tai đã nghe một giọng ồm ồm, kỳ quái:

- Thượng Quan Thuần Tu, ta đang có việc gấp, cho ngươi thiếu nợ một chường, sẽ có ngày ngươi tan xác dưới tay ta.

- “Àm...”

Một đạo dương kinh tuôn ra, xô Thượng Quan Thuần Tu lùi vài bước, rồi bóng đen tóc xõa lao vụt vào đêm tối.

Thượng Quan Thuần Tu gầm lên:

- Con quỷ ăn tim người, hãy dừng lại.

Nhưng bóng đen kia đã mất hút từ lâu.

Hoàng Phủ Bích Hà vội chạy tới hỏi nhanh:

- Sư huynh có sao không?

Thượng Quan Thuần Tu gằn giọng:

- Hàn Hiểm ma công của con quỷ này ghê gớm thật. Nó chạy rồi, nhưng ta không để cho nó tác oai tác quái đâu.

Bạch Cương và Hà Thông vừa tới nơi, đều tỏ vẻ vui mừng:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp vô sự là hay lắm, chường lực đôi bên thật là kỳ phùng địch thủ.

Tay vỗ vai Bạch Cương, mắt liếc nhìn Hoàng Phủ Bích Hà, Thượng Quan Thuần Tu nói: - Hoàng Phủ Bích Hà sư muội đã định cùng đi với Bạch huynh đệ thì hãy vào thạch thất nghỉ ngơi, đêm đã khuya lắm rồi.

Cô gái hỏi lớn:

- Còn sư huynh thì sao?

Thượng Quan Thuần Tu phẩy tay:

- Ngu huynh phải theo dõi hành tung của Bích Nhân Quỷ nên phải đi ngay, hẹn tái ngộ.

Cả ba người vòng tay cúi đầu, tiếng Hoàng Phủ Bích Hà vang trong đêm:

- Con quỷ moi tim ấy chẳng phải tâm thường, xin sư huynh bảo trọng.

Nhẹ gật đầu, Thượng Quan Thuần Tu quay mình phóng đi, trong chớp

mắt đã biến mất giữa bóng đêm.

Bạch Cương lên tiếng:

- Nào, chúng ta vào trong nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng sớm sẽ lên đường.

Hà Thông gật gù:

- Hừm, ta buồn ngủ riu mắt đây rồi.

Ba người vào trong, nhưng thạch thất chật chội, chỉ có một bệ đá làm giường, chẳng biết làm chỗ nghỉ cách nào cho hai nam một nữ.

Hoàng Phủ Bích Hà cũng ngượng nghịu giây lát rồi bảo:

- Các huynh đệ cứ ngủ trên bực, ta ngồi dưỡng thần nơi ghế đá này chờ sáng cũng được rồi.

Câu nói vừa dứt, nàng ngồi gọn lên ghế đá tĩnh tọa. Như chỉ chờ có thế. Hà Thông nhếch mép cười: - Ồ, ta đi ngủ trước đây.

Chàng ta nhảy tót lên giường đá, nằm quay mặt vào vách hang ngủ khò, thật hồn nhiên.

Bạch Cương là người hiểu biết. đâu dám để Hoàng Phủ Bích Hà ngồi một mình, nên bảo: - Tại hạ cũng ngồi tĩnh tọa chờ sáng với cô nương.

Hoàng Phủ Bích Hà mỉm cười không nói gì, trong lúc Bạch Cương ngồi xếp bằng trên chiếc ghế đá.

Nhưng Bạch Cương tâm sự ngồn ngàng, dù nằm trên giường chắc gì đã ngủ được, huống chi ngồi trên ghế. Chàng chỉ lơ mơ gà gật với bao nỗi lo lắng trong đầu.

Bỗng chàng thấy mình đang đứng trước Hồ thúc thúc bất tỉnh trên một chiếc giường tre, còn Sở Quân muội khóc nhào lăn dưới đất. Chàng vội ôm cô gái kêu lên: -Sở muội, tỉnh lại mau.

Nhưng cô gái đã ngất lịm trong tay chàng, khiến Bạch Cương đau đớn, ói ra một búng máu, miệng vẫn kêu: - Muội muội ơi, đừng bỏ ca ca.

Chợt Bạch Cương nghe một giọng nói thanh tao bên tai:

- Ô kìa, ta có đi đâu, sao ngươi hồ đồ thế?

Bạch Cương bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn, thấy Hoàng Phủ Bích Hà đang ngó chàng đăm đăm, biết mình vừa trải qua giấc mộng, dù là vẫn ngồi trên ghế đá.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy Bạch Cương mở mắt nhìn mình, nàng lại đỏ mặt, có lẽ vừa mắc cỡ, vừa giận, la lên: - Người làm gì kỳ vậy? Đã choàng tay ôm lấy ta, còn nhổ đờm dãi vào áo ta thế này?

Đến lượt Bạch Cương đỏ bừng mặt, thì ra trong giấc mộng ôm Sở muội chính là ôm Hoàng Phủ Bích Hà, còn ói một búng đờm dãi đang vương trên lớp áo lụa trắng tinh của người nữ hiệp xinh đẹp kia.

Bạch Cương lúng túng đứng cúi đầu trước Hoàng Phủ Bích Hà, tỏ vẻ hết sức ân hận nói nhanh.

- Hồi nãy, trong giấc mơ, tại hạ vô tình mạo phạm cô nương, xin cô nương rộng lòng tha thứ.

Đôi mắt ửng hồng, Hoàng Phủ Bích Hà xao xuyên trong tim. Bởi từ lúc lớn lên, đây là lần đầu tiên một gã trai ôm nàng trong vòng tay, có sự đụng chạm nam nữ. Vừa thẹn vừa khó chịu, nhưng thấy anh chàng Bạch Cương hối hận, khúm núm trước mặt mình, nàng lại nhỏ nhẹ nói: - Ta không trách người đâu. Kêu bạn của người dậy để ta lên đường, trời đã rạng sáng rồi đấy.

Sự thật là suốt mấy giờ qua, Hoàng Phủ Bích Hà không thể tĩnh tâm dưỡng thần. Dù sao nàng cũng là cô gái mới lớn. Vừa gặp gỡ Thượng Quan Thuần Tu, lại tới Bạch Cương, rồi nàng miên man suy nghĩ đến thân phận cô út của mình.

Từ nhỏ đã được ân sư Mai Phong Tuyết Lão nuôi dưỡng, truyền dạy võ công... Cứ miên man suy tưởng, không thể nhập định trên ghế, cho đến lúc bị Bạch Cương ôm ấp trong mơ, càng khiến lòng lâng lâng xúc động. Nàng vội trấn tĩnh nhắc với Bạch Cương: - Ta bảo kêu bạn người dậy để đi, sao người cứ ngẩn mặt nhìn ta thế?

Bạch Cương lật đặt đến bên giường đá lay mạnh, kêu Hà Thông. Một lúc, anh chàng trâu nước mới mở mắt, bởi ngủ quá ngon.

Hà Thông vươn vai, còn ngáp dài:

- Hừm, sáng rồi đấy à? Đi thì đi...

Hoàng Phủ Bích Hà bật cười:

- Ngốc huynh đệ, cứ vô tư được như người là sướng.

Ba người ra khỏi thạch thất, khung trời như trắng một lớp bạc ửng hồng của buổi bình minh.

Hà Thông hỏi lớn:

- Ta đi hướng nào đây, cô nương?

Hoàng Phủ Bích Hà đưa thẳng ngón tay trở:

- Cứ đi về phía trước.

Bạch Cương sử dụng khinh công vừa phải chờ Hà Thông. Còn Hoàng Phủ Bích Hà lướt từ từ bên hai người trai thật nhàn nhã. Bởi nếu nàng trở khinh công tuyệt kỹ thì mấy chàng này làm sao theo kịp.

Liếc nhìn Bạch Cương, cô gái không khỏi rung nhẹ trong tim bởi nét đẹp trai và cứng cỏi của chàng. Nàng lại nhớ đến những tiếng kêu của chàng ta, khi ôm nàng trong mơ: “Muội muội, đừng bỏ ca ca...”

Hoàng Phủ Bích Hà thầm suy nghĩ:

- Cô gái ấy là ai mà chàng kêu muội muội có vẻ thương yêu đến thế? Hẳn là cô ta đẹp lắm...

Nhân lúc không cần vận hành khinh công, Hoàng Phủ Bích Hà liền hỏi:

- Bạch Cương, gia đình tiểu huynh đệ có những ai? Chú ngươi bị bệnh gì mà đi tìm Linh Quả?

Nghe Hoàng Phủ Bích Hà hỏi, Bạch Cương vòng tay thưa:

- Thưa nữ hiệp, tại hạ...

Hoàng Phủ Bích Hà nhú mày, ngắt ngang:

- Đừng thủ lễ như vậy nữa... Nữ hiệp, tại hạ cái quái gì.

Bị Hoàng Phủ Bích Hà la rầy, Bạch Cương càng tỏ ra lúng túng, làm nàng bật cười: - Ngươi thật là cái thầy ma. Bộ ta không có tên cho ngươi gọi sao?

Vội cúi đầu, Bạch Cương nói:

- Tại hạ đâu dám thất lễ kêu ngay tên nữ hiệp.

Hoàng Phủ Bích Hà nhăn mặt, gằn giọng:

- Ngươi cứ nữ hiệp với tại hạ hoài, ta sẽ không ngó ngang gì đến ngươi nữa đâu.

Bạch Cương quỳnh quáng đến khổ sở, nhưng vẫn chẳng biết nói gì.

Hà Thông chột cười ré lên:

- Ôi, chuyện này dễ ợt. Bữa nọ, con Hồ Ly Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương đã bảo ngươi kêu ả là “thư thư”, ngươi không chịu. Vậy ngươi cứ kêu cô nương này là thư thư đi.

Liếc qua Hà Thông, Hoàng Phủ Bích Hà tươi cười:

- Thật không ngờ ngốc huynh đệ này lại sáng ý. Bạch Cương ngươi mới thật là ngốc đấy.

Bạch Cương hiểu ra, liền gọi:

- Hoàng Phủ thư thư...

Hoàng Phủ Bích Hà chớp mắt:

- Thư thư là chị, ta làm chị cũng được. Nhưng cái điệu bộ khúm núm thủ lễ của ngươi khó coi lắm. Phải sửa chữa đáng điệu cho thân mật chị em mới được, nghe chưa? Ngươi có thấy trong gia đình nào, chị em lại thủ lễ với nhau cứng nhắc như vậy không?

Bạch Cương buồn rầu đáp:

- Tiểu đệ là đứa bé côi cút từ nhỏ, đâu đã biết không khí gia đình. Từ khi hiểu biết chỉ biết chú là Tiêu Tinh Hồ và Sở Quân muội. Rồi chú Tiêu Tinh Hồ lại bị mắc chứng nan y, nhiều danh sư phải bó tay. Vị thiên sư trên núi Ngũ Đài là Liễu Không tặng, người truyền cho tiểu đệ ít võ công, đã bảo rằng chú Tiêu Tinh Hồ bị bệnh nhiệt độc ác tính, chỉ có Linh Quả Bạch Mai mới

chữa trị được. Ông còn chỉ dẫn Bạch Mai Linh Quả ngàn năm ở núi Ngũ Mai lĩnh, nên anh em tiểu đệ mới tìm đường tới nơi ấy. Tình thương mà chú Tiêu Tinh Hồ dành cho tiểu đệ vô cùng quý báu, nên dù nguy hiểm đến đâu, tiểu đệ cũng phải tìm cho ra Bạch Mai Linh Quả.

Hoàng Phủ Bích Hà nhìn chàng trai:

- Chú Hồ họ Tiêu, sao người họ Bạch? Còn Sở Quân muội có phải là em ruột người không?

Bạch Cương lắc đầu:

- Chú Hồ không phải ruột thịt với tiểu đệ, nhưng cha mẹ tiểu đệ đã mất từ lâu, không rõ nguyên nhân. Tiểu đệ thành người hoàn toàn là do chú Hồ dưỡng dục nên tình cảm còn hơn ruột thịt. Sở Quân muội là con gái của chú Hồ...

Trong đầu Hoàng Phủ Bích Hà suy nghĩ nhanh:

- Cô gái Sở Quân muội ấy là con của Hồ thúc thúc, mà ông nuôi Bạch Cương từ thuở bé, bên cạnh cô gái ấy.

Điều suy nghĩ trong đầu khiến Hoàng Phủ Bích Hà cảm thấy có gì đó như ganh tị, khó chịu. Song hoàn cảnh của Bạch Cương cô cút, cha mẹ chẳng biết còn hay mất, hoặc飄 lạc nơi đâu, sao giống hoàn cảnh của nàng quá. Bất giác cô gái buồn bã thở dài: - Không ngờ số phận của tiểu đệ cũng lênh đênh như ta.

Câu nói nhẹ nhàng, song thật sự đã đi sâu vào tâm sự thâm kín trong lòng Hoàng Phủ Bích Hà, khiến nàng xúc động đến rơi lệ. Một thiếu nữ hoạt bát, lúc nào cũng tươi cười với mọi người, võ công lại cao cường xuất chúng, thế mà từ lúc lọt lòng đã bị cha mẹ bỏ rơi, phải nhờ tay người ngoài dưỡng dục, thật là một chuyện khó tin. Chỉ nghe vài lời tâm sự của Hoàng Phủ Bích Hà, Bạch Cương đã ngạc nhiên, vội hỏi: - Vậy ra thư thư cũng không được song thân nuôi dưỡng từ thuở bé sao?

Hoàng Phủ Bích Hà nhỏ lệ, nghẹn ngào đáp:

- Tiểu đệ đâu biết, ta còn khổ hơn tiểu đệ nhiều.

Bạch Cương lại nói:

- Thư thư có thể thuật qua chuyện thời thơ ấu cho đệ nghe được không?

Cô gái gật đầu, khẽ đáp:

- Đã là chị em thì còn giấu nhau điều gì nữa. Thư thư sẽ kể cho đệ nghe tất cả.

Hà Thông là người hiếu động, thấy ánh nắng bên ngoài đã vội chạy ra khỏi thạch thất, chạy nhảy giữa cảnh bình minh của núi rừng.

Trong thạch thất, Bạch Cương ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Bích Hà, lắng

nghe từng lời của cô gái. Cả quãng đời niên thiếu của nàng tuần tự diễn ra, Bạch Cương hết sức bất ngờ.

Xem tiếp chương 6 U cốc gặp kỳ duyên

Chương 6: U Cốc Gặp Kỳ Duyên

Qua những lời tâm sự mới biết Bạch Mai Nữ Hoàng Phủ Bích Hà cũng có một thân thế mờ mịt.

Nàng chưa biết gì về phụ mẫu, và cả một quãng đời quá khứ.

Cách đây chẳng bao lâu, ngay cả tên họ của mình, nàng cũng không biết, mà chỉ nghe tôn sư gọi mình là Hà nhi.

Một hôm, Mai Phong Tuyết Lão gọi nàng đến, bảo rằng:

- Hà nhi, ta có việc cần cho con rồi đây.

Hoàng Phủ Bích Hà vội quỳ xuống trước mặt Tuyết Lão:

- Bẩm sư mẫu, con chờ lệnh.

Mai Phong Tuyết Lão vỗ nhẹ lên mái tóc mềm mại của Hoàng Phủ Bích Hà rồi nói giọng dịu dàng.

- Năm nay con mười tám tuổi rồi, đã là cô gái trưởng thành rồi đây con ạ. Toàn bộ võ công của ta đã truyền hết cho con, kể ra con rất thông minh nên mới lĩnh hội được hết chương pháp, nội công. Khí lực của con đã đạt đến bảy tám phần hỏa hầu. Nay đã đến lúc ta cho con xuống núi để học thêm kinh nghiệm trong giang hồ, mới trở thành cao thủ được.

Những lời Mai Phong Tuyết Lão làm Hoàng Phủ Bích Hà bàng hoàng. Mười mấy năm qua, nàng sống trong vòng tay của bà, vừa được yêu chiều nuôi dưỡng, vừa được rèn luyện võ công. Ngoài nghĩa thầy trò còn là tình mẫu tử. Nay đột nhiên nghe sư mẫu truyền lệnh xuống núi, dấn thân bôn tẩu giang hồ, Hoàng Phủ Bích Hà cảm thấy như sét nổ bên tai.

Nàng ôm chầm lấy Mai Phong Tuyết Lão, bật khóc:

- Không, con chẳng đi đâu.

Mai Phong Tuyết Lão cũng không ngăn được dòng lệ, nhưng bà vội đưa cánh tay áo lau nhanh, và âu yếm vuốt ve Hoàng Phủ Bích Hà, rồi tìm cách nói từ từ cho đứa học trò thân yêu thấu hiểu.

Bà nuốt lệ, cố nở nụ cười tươi:

- Thôi được, trước hết ta kể cho con nghe một câu chuyện cổ tích nhé.

Hoàng Phủ Bích Hà vui vẻ hẳn lên:

- Vâng, sư mẫu kể đi. Chuyện cổ tích thì con rất thích nghe.

Giọng Mai Phong Tuyết Lão trầm trầm:

- Chuyện cũng chưa xa lắm đâu con ạ. Mười bảy năm trước, ta từ xa trở về sơn động này, dọc đường núi bỗng nghe tiếng trẻ khóc. Ta lần theo triền đá, đến một mô đất cao, thì thấy trên khóm trúc có một bọc vải vàng, bên trong có đứa bé gái chưa đầy tuổi. Ta nghĩ đây là đứa bé bị bỏ rơi rất tội nghiệp nên ẵm bồng về sơn động.

Chợt hiểu ra ngay, Hoàng Phủ Bích Hà kêu lên:

- Ôi, không phải chuyện đời xưa đâu. Đứa bé bị bỏ rơi ấy có phải là Hà nhi không?

Mai Phong Tuyết Lão nghiêm mặt nói:

- Con ngoan ngoãn nghe lời ta nói. Nếu không vâng lời, ta sẽ không nói nữa đâu.

Hoàng Phủ Bích Hà vội nép mình bên sư mẫu, lẳng lặng không dám hé môi. Mai Phong Tuyết Lão mới kể tiếp: - Ta bỗng đứa bé về, thấy trong bọc có một mảnh lụa ghi những hàng chữ bằng máu.

Toàn thân Hoàng Phủ Bích Hà chấn động. Nàng định kêu lên, nhưng nhớ lệnh thầy, vội nín lặng, chỉ mở lớn đôi mắt nhìn Tuyết Lão.

Bà nói rõ từng tiếng:

- Mấy hàng chữ ấy có một nội dung ghê gớm: Cha đứa bé này là Hoàng Phủ Vân Long đã chết, mẹ nó cũng sắp chết bởi bị thương nặng...

Kể lại chuyện xưa mà Mai Phong Tuyết Lão vẫn như còn xúc động, bà nhìn Hoàng Phủ Bích Hà rồi chậm rãi bảo: - Lá huyết thư ngán ngủi ấy cho ta biết tên đứa bé, và mẹ nó nhấn rằng bà ta sắp chết. Song một người biết mình sắp chết là vì sao, Hà nhi có đoán được không?

Thoảng một khắc suy nghĩ, Hoàng Phủ Bích Hà nói:

- Bẩm sư mẫu, chắc bà ấy bị địch thủ đánh trọng thương nên mới biết được mình sắp chết.

Mai Phong Tuyết Lão gật đầu:

- Đúng thế đấy, ta xem kỹ thêm thì thấy trên chiếc áo nhỏ mặc cho đứa bé có thêm một đoá mai. Đã lâu lắm ta không ra giang hồ nên cho tới nay, ta cũng chưa hiểu rõ việc này.

Hoàng Phủ Bích Hà tỏ vẻ xúc động lắm, nàng lại hỏi:

- Sao sư mẫu không đi điều tra thử xem?

Mai Phong Tuyết Lão thở dài:

- Ta lo nuôi con bé, phải vào núi tìm sữa hươu nai cho nó bú, còn săn sóc nó trong những lúc nó ốm đau, nên làm sao có thời gian đi điều tra chuyện giang hồ.

Biết sư mẫu săn sóc, nuôi dưỡng đứa bé đó chắc là mình, Hoàng Phủ Bích Hà cảm động ôm chặt bên hông Mai Phong Tuyết Lão, trong khi tiếng nói của bà vẫn đều đều: - Khi con bé được hơn ba tuổi, ta dẫn nó xuống núi, đi khắp nơi dò hỏi mới biết Hoàng Phủ Vân Long nổi danh đương thời, cùng một người nữa, nên có danh hiệu Long Hồ song hiệp, có biệt hiệu Càn Khôn Kiếm, bởi đường kiếm của ông ta thuộc hàng thiên hạ vô địch. Nhưng chẳng

hiếu vì gặp kẻ thù ghê gớm nào mà Hoàng Phủ Vân Long biến mất, cái tên Long Hồ song hiệp cũng không còn nghe người ta nhắc đến nữa. Theo nội dung huyết thư ngày nào, thì con bé chính là đứa con sống sót của Hoàng Phủ Vân Long, song Hoàng Phủ Vân Long chưa lập gia đình bao giờ, sao lại có con gái được?

Hoàng Phủ Bích Hà xúc động đến lạc giọng:

- Kỳ lạ thật đấy. Sư mẫu có điều tra về chuyện này chẳng?

Mai Phong Tuyết Lão vỗ vào vai Hoàng Phủ Bích Hà:

- Đã bảo ta không có thời gian, ta chỉ lo nuôi con bé, và lấy tên động phủ này đặt tên cho nó là Bích Hà, nhưng còn họ của nó phải chờ hỏi lại sự việc rõ ràng mới được. Mãi đến năm này, khi gặp Liễu Không tăng thiền sư, ta mới hay rằng quả thật con bé là con gái của Hoàng Phủ Vân Long và mẹ nó là Bạch Mai Nương đấy.

Bà đập nhẹ vào vai cô gái:

- Hẳn con cũng biết rồi, đứa con gái ấy chính là con. Từ nay cho đến trọn đời, con sẽ mang tên Hoàng Phủ Bích Hà.

Mặc dù đã dự đoán được, nhưng khi nghe sư mẫu xác nhận rõ ràng thì sự xúc động của nàng lên đến cao điểm. Hoàng Phủ Bích Hà bật khóc thê thảm trong vòng tay sư mẫu thân yêu.

Để yên Hoàng Phủ Bích Hà khóc cho vơi nỗi buồn, lát sau Mai Phong Tuyết Lão mới xoa nhẹ lưng nàng và bảo: - Hà nhi đừng nên khóc nữa, bây giờ con đã rõ lai lịch và thân thế của con. Hãy để tâm trí vào việc báo thù cho cha mẹ con. Liễu Không tăng còn nói tháng chạp năm nay con lên Ngũ Mai lĩnh sẽ gặp được kỳ duyên. Bởi vào năm nay, Bạch Mai Linh Quả sẽ chín, cao thủ các môn phái đều đến đó, mong tranh đoạt Linh Quả. Nếu con may mắn tìm hái và ăn được Linh Quả thì công lực sẽ tăng lên gấp trăm lần. Việc báo thù của con sẽ dễ dàng hơn. Cho dù không ăn được Linh Quả, con cũng có cơ hội tìm ra kẻ thù, hoặc kết giao được nhiều bằng hữu, hỗ trợ hữu ích cho con về sau. Vậy con không cần ở mãi trong động Bích Hà này nữa cho uổng phí tuổi xuân, và thù nhà biết bao giờ mới rửa được? Con nên nhớ mẹ con là Bạch Mai Nương, cháu ngoại của Địch lão gia. Cả nhà họ Địch ba đời đều bị ám hại trên Ngũ Mai lĩnh khi đi tìm Bạch Mai Linh Quả. Con hãy cẩn thận điều tra cho rõ kẻ thù giết ông và cha mẹ con.

Đôi mắt Hoàng Phủ Bích Hà chột long lanh sáng, nàng quả quyết nói:

- Hà nhi sẽ chính tay giết chết kẻ thù, trả hận cho gia đình. Nhưng kẻ ấy là ai, sư mẫu có thể cho con biết tên được không?

Mai Phong Tuyết Lão thở dài nói:

- Thời gian đầu ta lo nuôi con, thời gian sau ta bận dốc tâm truyền võ công cho con nên làm sao điều tra được. Nhưng căn cứ sự việc mà luận thì kẻ thù của con phải là nhân vật cực kỳ gian trá và võ công siêu việt trong thiên hạ, bởi cha của con là Hoàng Phủ Vân Long cường lực và kiếm pháp lừng lẫy đương thời, nếu không phải tay cao thủ ghê gớm thì làm sao bức hại gia đình con được? Hơn nữa, trong huyết thư để lại, mẹ con không ghi rõ được tên kẻ thù, đủ biết hẳn là kẻ xuất quỷ nhập thần. Việc báo thù của con chẳng phải đơn giản đâu.

Hoàng Phủ Bích Hà vừa tức giận vừa lo lắng hỏi:

- Phiên Vân cường và Phiên Vân kiếm pháp của sư mẫu chưa phải là đệ nhất thiên hạ hay sao?

Nghe Hoàng Phủ Bích Hà hỏi, Mai Phong Tuyết Lão cười khà khà:

- Luận về võ công, ta chưa từng phục kẻ nào. Liễu Không tăng được xem là đệ nhất thiên hạ, nhưng ta luyện vài năm, lúc bằng tuổi ông ấy, ta cũng dư sức vượt qua.

Bà trầm giọng tiếp:

- Phiên Vân cường và Phiên Vân kiếm của ta đích thực là võ công thiên hạ vô địch. Nhưng con tu học còn non ngày tháng, hỏa hầu chưa đủ. Ra giang hồ bây giờ, kẻ nào ngang bằng là con có thể thắng, nhưng với cao thủ tuyệt luân và những bậc tiền bối thì con chưa sánh bằng. Vả lại, nếu kẻ thù của con là bàng môn tả đạo, chúng có những môn Ma công độc hiểm, ám khí tuyệt độc. Nếu con không cẩn thận, sẽ ôm hận một đời. Như Liễu Không tăng thiền sư tu luyện đến mức tuyệt đỉnh, mà cũng không nói rõ danh tính kẻ thù ám hại gia đình con, đủ biết ông ta còn phải kiêng kỵ một nhân vật ghê gớm. Con quyết tâm trả thù là tốt, nhưng cần bình tĩnh và hết sức thận trọng.

Nghe những lời phân tích của Mai Phong Tuyết Lão, Hoàng Phủ Bích Hà cảm thấy kẻ thù của mình thật đáng sợ, nhưng nàng vẫn nói rất cứng rắn: - Dù kẻ thù của con là kẻ nguy hiểm tuyệt độc, nhưng con cũng nhất quyết phải đâm gươm thủng phổi, giáng chương võ sọ nó ra. Phải đòi mạng con cũng không do dự.

Mai Phong Tuyết Lão vuốt tóc Hoàng Phủ Bích Hà tỏ vẻ hài lòng:

- Dữ khí của con rất giống ta hồi trẻ, võ công cũng không làm uổng công truyền dạy của ta. Vậy con cứ theo lời Liễu Không tăng đến Ngũ Mai lĩnh xem kỳ ngộ chuyện gì, rồi qua vùng Giang Nam thăm dò tin tức kẻ thù của con.

Bà đưa tay vào bọc, lấy ra một phong thư trao cho Hoàng Phủ Bích Hà, chậm rãi căn dặn: - Đây là thư của ta gửi Từ Hàng Sư Thái ở Hàng Châu, nhờ

chỉ điểm cho con nhiều điều bổ ích.

Hoàng Phủ Bích Hà tiếp lấy phong thư, lòng nàng quuyến luyến không muốn rời sự mẫu. Nhưng nhớ đến cái chết của cha mẹ, lòng lại sôi sục căm thù, liền thu xếp hành trang, lạy chào sự mẫu, lên đường tìm đến Ngũ Mai lĩnh. Song đã lạc bước đến Mặc Nghiên Phong, đụng đầu với Cửu Vĩ Hồ Diễm Nương, và quen biết với Thượng Quan Thuần Tu, Bạch Cương và Hà Thông... Vừa sôi nổi, vừa thú vị.

Chuyện đời của Hoàng Phủ Bích Hà vừa kể xong, Bạch Cương đã xúc động đến ứa lệ. Chàng tự trách mình vô dụng, nếu trình độ võ công khá hơn, chàng sẽ giúp ích cho Hoàng Phủ Bích Hà truy tầm kẻ thù.

Nhìn sắc diện Bạch Cương, Hoàng Phủ Bích Hà lại tưởng mình kể chuyện đời buồn quá, làm Bạch Cương ử rữ...

Nàng vội nói:

- Bạch đệ không nên buồn, thân thế và số phận hai ta chẳng khác gì nhau bao nhiêu. Nhưng Bạch đệ có Hổ thúc thúc và Sở Quân muội là nguồn an ủi, ta thì chẳng có ai.

Bạch Cương liền vòng tay:

- Thư thư thấy tiểu đệ buồn là chỉ vì ân hận không có võ công tuyệt vời, giúp thư thư tầm thù rửa hận, còn vô tình làm gánh nặng để thư thư phải bảo bọc, chở che.

Những lời chân thành của Bạch Cương làm Hoàng Phủ Bích Hà rung động trong tim. Nàng cảm nhận được chàng trai này rất nhiệt tình với nàng.

Hoàng Phủ Bích Hà nhỏ nhẹ nói:

- Bạch đệ không nên suy nghĩ nhiều. Việc báo thù cho gia đình không thể mượn tay kẻ khác. Bạch đệ đừng quá lo lắng cho ta.

Hà Thông chợt la lên:

- Ôi, mặt trời đã quá ngọn cây rồi. Đừng nhiều lời tâm sự nữa, hãy lên đường thôi.

Vừa nói, chàng ta vừa xóc hành lý lên vai, bước đi thình thịch.

Miệng mỉm cười, Hoàng Phủ Bích Hà bảo:

- Ngốc huynh đệ tính tình bộc trực, ta nên đi nhanh, đừng để hấn cười.

Vượt qua những dốc đá, băng luôn mấy thung lũng thì mặt trời đã ở đỉnh đầu.

Lúc này, cả ba lọt vào vùng rừng núi hoang vu, Bạch Cương liền lớn tiếng nói:

- Ta hãy tạm dừng chân, ăn chút gì vào bụng đã.

Nghe đến ăn là Hà Thông sáng mắt lên, nhưng chàng ta lại kêu:

- Trời đất ơi, ta đi gấp quá, không chuẩn bị lương khô, bây giờ lấy gì mà ăn chứ?

Hoàng Phủ Bích Hà bật cười:

- Đừng lo, ta có lương thực đây.

Ba người ngồi xuống một gốc cây, Hoàng Phủ Bích Hà mở bọc lấy ra ba cái bánh bằng bàn tay... Lấy ra bốn lần được cả thảy mười hai cái bánh bột khô thơm phức.

Nàng nói dịu dàng:

- Mười hai cái bánh bột sen này ta mang theo để ăn ba ngày đường. Nhưng bây giờ chỉ ăn một bữa, mỗi người bốn cái được chưa?

Hà Thông liếc mớ bánh, “xì” một tiếng:

- Tưởng gì, những cái bánh này không đủ một góc bao tử của ta.

Bạch Cương trừng mắt:

- Thì ăn đỡ lót lòng, lát nữa tìm thú núi, nai rừng nướng thịt ăn thêm.

Chỉ chớp bốn miếng là Hà Thông đã ăn hết phần mình, rồi chép miệng:

- Ôi trời, không đủ lột kẽ răng...

Hoàng Phủ Bích Hà và Bạch Cương nhin bót phần, chia thêm cho Hà Thông mỗi người một cái bánh nữa...

Bạch Cương hỏi:

- Đã no chưa?

Lắc đầu quây quây, Hà Thông đáp:

- Mới lưng lửng bụng.

Chợt chàng la lên:

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó...

Thì ra có con khỉ mặt ngựa, thường gọi là Mã Hầu mới chạy ngang. Hà Thông co giò phóng theo con khỉ.

Phải chi Hà Thông kêu nhỏ, nhờ Hoàng Phủ Bích Hà bắt giùm con khỉ mặt ngựa ấy thì với khinh công tuyệt kỹ, nàng phóng tới chặn đầu, chụp bắt nó dễ dàng. Đàng này, Hà Thông la lớn quá, con khỉ hoảng sợ nhảy vọt qua ghềnh đá mất tiêu. Hà Thông chỉ còn biết hùng hục đuổi theo.

Hoàng Phủ Bích Hà nhìn Hà Thông bật cười:

- Ngốc huynh đệ ấy chỉ có sức mạnh tay chân để đuổi bắt khỉ, thật uổng công. Lát nữa hấn trở về với hai bàn tay không, chúng ta sẽ cười chơi.

Bạch Cương gật đầu:

- Hà Thông vốn háu ăn và hiếu thắng. Cho hấn rượt khỉ một lần để thêm kinh nghiệm giang hồ.

Hai người lại ngồi nói chuyện tào lao, chờ Hà Thông trở lại với gương

mặt bí xị.

Nhưng chờ mãi, cả hai nói nhiều thứ chuyện trở nên nhạt nhẽo mà chẳng thấy Hà Thông quay về.

Lúc đó Bạch Cương mới bồn chồn trong dạ, la lên:

- Ôi, con trâu nước này đi đâu mất tiêu rồi. Coi chừng hấn đã lâm nạn, ta đi tìm thử xem.

Cùng một ý nghĩ lo lắng cho Hà Thông, nên Hoàng Phủ Bích Hà đứng dậy:

- Phải đấy, đành đi tìm gã vô dụng này thôi.

Hai người sánh vai đi qua triền đá thì thấy một hang động vắng lặng, bên trong tối đen.

Bạch Cương nói:

- Chắc Hà Thông rượt con khỉ vào u cốc này rồi.

Chàng bắt tay lên miệng gọi tên Hà Thông, nhưng chỉ có tiếng vang từ u cốc ngân theo, mà chẳng có tiếng trả lời.

Vừa giận vừa lo, chàng bảo:

- Thử ở ngoài này chờ, tiểu đệ vào trong xem thử.

Hoàng Phủ Bích Hà lắc đầu:

- U cốc bí hiểm, để ta đi cùng với Bạch đệ.

Hai người lần bước vào hang tối, bên trong dây leo chằng chịt nên không thể sử dụng khinh thân bay nhảy gì được, thế mà Bạch Cương cứ nóng lòng đi nhanh để tìm Hà Thông, nên phóng vọt lên cao.

Giật mình, Hoàng Phủ Bích Hà vội kêu:

- Bạch đệ, coi chừng vướng dây đó.

Quả thật, chỉ nghe “ôi” một tiếng, Bạch Cương chạm phải một búi dây leo, ngã bật xuống.

Trong lúc bất ngờ, Hoàng Phủ Bích Hà giang tay đỡ, nhưng nàng chưa kịp vận khí, nên cả khối thịt của Bạch Cương rơi xuống làm nàng chói với ngã ngựa. Còn Bạch Cương nằm úp lên mình nàng.

Vừa bối rối, vừa mắc cỡ, Hoàng Phủ Bích Hà đỏ mặt vận lực quăng Bạch Cương qua một bên, mà trong lòng vẫn còn bồi hồi xao xuyến.

Nàng bực tức gằn giọng:

- Ôi, nguoi thật đáng ghét, làm ta bị...

Nàng định nói “...làm ta bị nguoi đè”, nhưng vội ngưng ngang, chỉ “hừm” một tiếng rồi vuốt lại tà áo.

Bạch Cương biết lỗi của mình, vội vòng tay cúi đầu:

- Xin lỗi thư thư, đệ thật vô dụng.

Hoàng Phủ Bích Hà xua tay:

- Khỏi cần nói chuyện xin lỗi gì nữa. Mau kêu thử ngốc huynh đệ ấy vài tiếng xem nào.

Hai người đi trong hang tối một lúc thì thấy có hai lối rẽ, ở ngoài vọng vào tiếng khiêu.

Gương mặt tươi lên, Hoàng Phủ Bích Hà bảo:

- Chắc Hà Thông đang rượt khi ở bên kia hang động, ta chia làm hai ngã đi tìm hắn, và sẽ gặp lại ở ngoài hang.

Thế là Hoàng Phủ Bích Hà rút kiếm chặt dây leo rẽ qua một lối, để Bạch Cương đi nhánh khác.

Bạch Cương đi một lúc đã qua khỏi lòng u cốc thì thấy bên kia là cánh rừng cây cối bạt ngàn.

Lúc này bụng đã đói meo, nhưng may mắn trong rừng có nhiều cây táo, quả lớn và chín vàng ngon lành. Bạch Cương nhảy lên cành hái táo ăn, lại bỏ vào bọc cả chục trái, rồi tiếp tục đi trong rừng, miệng không ngớt kêu tên Hà Thông.

Nhưng đi đã oải quá, ăn vào lại khát nước đến rã rời, Bạch Cương mệt mỏi ngồi xuống một gốc cây để nghỉ.

Lúc ngửa mặt thở, Bạch Cương bỗng cảm thấy một mùi thơm kỳ lạ lan tỏa trong không khí, lọt vào khứu giác làm chàng hết sức dễ chịu. Chàng ngó kỹ trên cành cây và kêu lên: - Ôi, trái gì lạ quá!

Sự thật trên cành cây có một loài dây leo, với những trái màu xanh bằng cái trứng ngỗng bóng lưỡng, bên trong như chứa đầy nước.

Bạch Cương liền nhảy tót lên hái mấy trái đem xuống. Cầm trái ấy trong tay, chàng thấy rõ bên trong có nhiều nước nên trái rất mềm. Đưa lên mũi ngửi, Bạch Cương nhận ra mùi thơm ngào ngạt chính từ trái tiết ra.

Đang khát nước khô cổ, Bạch Cương đưa ngay trái vào miệng cắn. Vỏ mỏng của trái vừa vỡ, một chất nước ngọt ngào thơm ngát trôi vào họng chàng, làm Bạch Cương vô cùng khoan khoái.

Cơn khát và bao nhiêu mệt nhọc bỗng tan biến, cảm giác lâng lâng khó tả.

Dây leo này chỉ có ba trái, chàng lần lượt ăn hết cả ba, tinh thần trở nên sáng suốt, sức khỏe như tăng thêm rất nhiều.

Bạch Cương tự nghĩ, không hiểu đây là trái gì mà có công hiệu quý báu đến thế, bèn nhìn lên xem còn trái nào để hái ăn bằng hết, nhưng chàng ngạc nhiên xiết bao... Dây leo hồi nãy vừa xanh tươi như thế, mà bây giờ đã héo tàn, mấy chiếc lá đỏ au cũng khô quắt, rơi rụng, tuyệt nhiên không còn trái nào, ngoài ba trái chàng đã ăn.

Bạch Cương gật gù, lẩm bẩm:

- Lạ thật, lạ thật. Trái này chỉ có một dây ba quả. Khi đã hái hết ba trái là dây chết khô. Nước trong trái có công hiệu bổ khỏe ly kỳ, vậy hẳn ta gặp kỳ duyên, ăn được loại trái quý hiếm chưa từng thấy.

Lúc này Bạch Cương cảm thấy khí lực hết sức sung mãn, liền tiếp tục đi tới. Vượt qua khỏi rừng cây, chàng quay nhìn lại không còn thấy u cốc đâu nữa, biết là mình rời khỏi hang động ấy xa lắm rồi.

Trước mặt là con đường dốc đứng, Bạch Cương nhìn đảo dốc chẳng thấy bóng người nào.

Chàng lại cần nhân:

- Hà Thông chẳng thấy, Hoàng Phủ Bích Hà cũng mất tiêu luôn, bây giờ ta đi với ai đây hở trời?

Đang chán nản, bỗng Bạch Cương nghe có tiếng Hà Thông la lớn:

- Ôi chao, tìm hoài không thấy nó, chẳng biết nó ở đâu?

Ngước mặt nhìn lên, Bạch Cương nhận ra Hà Thông đang từ trên đầu dốc chạy xuống, vai vác chiếc hũ bằng đá, tay cầm cái giỏ lam.

Chàng liền nhảy tới đón đầu, và hỏi nhanh:

- Hà Thông ơi, người đi đâu để bọn ta tìm muốn chết không thấy, vậy mà người còn la đang tìm kiếm ai đấy?

Cũng vừa nhận ra Bạch Cương, Hà Thông đặt chiếc hũ đá xuống, cười hề hì:

- Ta với Hoàng Phủ Bích Hà đi tìm người chứ còn ai, bọn ta tưởng người đã bị con dã nhân nào cống đi mất rồi.

Bạch Cương vội hỏi:

- Hoàng Phủ Bích Hà thư thư đâu?

Hà Thông trả tay:

- Cô ấy kìa...

Quả nhiên Hoàng Phủ Bích Hà đang chạy tới, miệng mắng lớn:

- Hai bọn người thật là phiền quá, tìm được một tên, lại lạc mất một tên.

Nàng dừng bước trước mặt Bạch Cương, bỗng nhận ra thần sắc chàng trai sáng rỡ, đầy sinh lực, bèn hỏi: - Ta tưởng Bạch đệ xuyên u cốc, lại vượt rừng, bây giờ đã rũ rượi ra, nhưng sao trông người còn khỏe hơn nữa vậy?

Bạch Cương cũng không hiểu tại sao mình có thần lực trong người, bèn thuật lại chuyện mình được ăn trái lạ.

Hoàng Phủ Bích Hà thờ mặt suy nghĩ, chợt kêu lên:

- Thôi đúng rồi, ba trái mà Bạch đệ ăn chính là Chu Đăng Thủy Quả, còn gọi là Tam Bảo Quả, vì mỗi dây quý hiếm ấy chỉ có ba trái.

Hà Thông hỏi ngay:

- Chu Đăng Thủy Quả có gì là quý?

Hoàng Phủ Bích Hà mỉm cười:

- Ngốc huynh đệ chẳng biết được đâu, ta nghe ân sư nói lại rằng Chu Đăng Thủy Quả rất quý, ai ăn được trái này có thể đạt công lực bằng ba mươi năm khổ luyện nội công tâm pháp. Vậy Bạch đệ hãy thử xem!

Bạch Cương phấn khởi nói:

- Nếu được vậy thì còn gì sung sướng hơn. Nhưng thử bằng cách nào hả thư thư?

Hoàng Phủ Bích Hà trở một cây to trước mặt:

- Bạch đệ thử đánh một chiêu vào cây ấy xem sao?

Nhìn cây cổ thụ to cỡ ba người ôm chưa giáp vòng, đứng sừng sững như chóp núi, Bạch Cương không tự tin ở công lực của mình tí nào, song bởi lệnh của Hoàng Phủ Bích Hà, chàng bèn trụ bộ, giương tả chưởng đánh thẳng vào cổ thụ không hề lay một chiêu Hắc Long Trục Phi.

Chỉ nghe “rầm” một tiếng, thân cây không hề gãy nát làm ba khúc, gốc rễ bật lên, cát đất bay mù mịt.

Hà Thông vỗ tay reo:

- Ôi tuyệt quá, tuyệt quá...

Xem tiếp chương 7 Bóng đỏ kỳ tuyệt

Chương 7: Bóng Đỏ Kỳ Tuyệt

Tuy Bạch Cương đánh ngã cây, nhưng chàng bị phản lực té chổng gọng, điều này chứng tỏ chàng có công lực mạnh như thần vì ăn được Chu Đăng Thủy Quả nhưng chiêu pháp còn kém nên bị lực phản hồi.

Chàng búng người đứng lên, tay phủi quần áo lia lịa. Hoàng Phủ Bích Hà bật cười:

- Người gặp được kỳ duyên, nhưng ăn trái quý một mình cả ba trái, nên bị thần rừng phạt.

Bạch Cương bẽn lễn nói:

- Thật ra lúc đó đệ khát nước quá, và vẫn tưởng là trái còn nhiều...

Thấy Bạch Cương thật thà như muốn tỏ ý ân hận ăn Chu Đăng Thủy Quả một mình, Hoàng Phủ Bích Hà lại cười mỉm: - Ta nói đùa vậy thôi, chứ kỳ duyên ai gặp nấy hưởng, làm sao có thể chia chác, người đừng áy náy.

Yên tâm với những lời nói của Hoàng Phủ Bích Hà, Bạch Cương vui vẻ:

- Thưa thật là người rộng lượng, hai người gặp nhau ở chỗ nào mà đi tìm đệ vậy?

Bật cười lớn, Hoàng Phủ Bích Hà nói:

- Ta cứ gọi Hà Thông là ngọc, nhưng có chuyện hẩn chẳng ngọc tí nào, lúc ta cùng đi tìm hẩn trong u cốc, thì hẩn đã ra đây, lén uống rượu của khỉ và hái táo ăn đến say mềm, no căng, rồi lăn ra ngủ, khi tìm được, ta đá hẩn mấy cái hẩn mới tỉnh ra, còn bảo rằng đánh thức hẩn làm chi, cứ để ngủ cho khỏe.

Nàng liếc xéo Bạch Cương:

- Sau đó ta cùng Hà Thông đi tìm người lại không thấy, đâu ngờ người đã gặp kỳ duyên, ăn Chu Đăng Thủy Quả một mình.

Ba người cùng nhìn nhau cười, rồi ngồi xuống uống rượu của khỉ trong cái hũ đá. Rượu thơm ngon, vô cùng khoái khẩu.

Bạch Cương nói:

- Đệ từng nghe nói khỉ biết chưng rượu, nhưng lẽ nào nó biết làm cả hũ bằng đá này nữa. Hay gần đây có người cư ngụ chăng?

Hoàng Phủ Bích Hà gật đầu:

- Cũng có thể nhưng quanh ta chẳng có bóng ai, hoặc dấu chân người. Vậy nếu có người ở vùng này cũng đã dời đi lâu rồi.

Nàng liếc bầu trời, nói tiếp:

- Vẫn còn đủ thời gian, ta lên Ngũ Mai lĩnh đi.

Dứt lời Hoàng Phủ Bích Hà chuyển mình phóng đi trước, Bạch Cương theo sau, sức lực đang sung mãn, nên cách khoản không xa, chỉ có Hà Thông thân hình đã nặng nề, còn vác theo hũ rượu không chịu bỏ, nên đi chậm rì,

thỉnh thoảng Bạch Cương phải dừng lại đợi.

Ba người đang đi, bỗng từ trên triền núi cao có bày hươu nai cả trăm con chạy tuôn xuống.

Hà Thông reo lên:

- Ôi đã có rượu ngon, lại có môi, ta phải bắt vài con nai nhậu chơi.

Bỏ hũ rượu xuống, Hà Thông toan co giò phóng theo bày nai, nhưng Hoàng Phủ Bích Hà kêu lớn: - Ngọc huynh đệ đứng lại...

Hà Thông vội dừng bước bên cạnh Bạch Cương. Hoàng Phủ Bích Hà nói:

- Hươu nai trên cao chạy xuống cả bày hẳn là trên đó có người đang đánh nhau, gây náo loạn...

Lời nói của Hoàng Phủ Bích Hà vừa dứt, đã nghe những tiếng “ầm ầm” chuyển rung cả núi rừng, chường ảnh loang loáng trên cao, kinh phong rào rat như cơn dông tố.

Hà Thông lại vỗ tay:

- Hay quá, có đánh nhau thật rồi. Ta mau lên coi chơi.

Hoàng Phủ Bích Hà trừng mắt:

- Chường kinh vi vút thế kia không phải chuyện chơi, hai người đứng đây chờ ta một lát, để ta lên trước xem sao.

Chỉ nhún mình một cái Hoàng Phủ Bích Hà đã phóng vút lên cao, lát sau nàng đã mất dạng sau rặng cây rừng.

- “Bình, bình, bình...”

Những tiếng nổ vang như sấm, chường đạo đan xen từ phía xa vẫn làm bay tung đất đá, cây cối ngã đổ ầm ầm thật dữ dội.

Bạch Cương lo ngại cho Hoàng Phủ Bích Hà chẳng biết trên kia nàng có chạm trán với ai không, chàng bèn bảo Hà Thông: - Người đừng đi đâu nhé, để ta lên xem có cần tiếp tay với thư thư không.

Chàng chuyển mình phóng đi, lao nhanh lên núi, kinh phong vẫn gào rú cùng những tiếng nổ liên tục bên tai chàng.

Bạch Cương đang phóng đi, chàng nhìn lên đã thấy nhiều bóng người bay vọt qua lại giữa khoảng không. Đột nhiên một bóng trắng mềm mại xẹt ngang ôm cấp lấy Bạch Cương đến mồm đá thì bỏ xuống, chàng vừa giật mình đã nhận ra bóng trắng ấy là Hoàng Phủ Bích Hà.

Bạch Cương vội hỏi:

- Những ai đang đấu chường trên đó hả thư thư?

Hoàng Phủ Bích Hà đáp nhanh:

- Khoan hỏi, chờ ta một lát đã.

Loáng một cái Hoàng Phủ Bích Hà đã phóng bay đi, rồi cấp ngang thân

hình trâu nước của Hà Thông đặt bên cạnh Bạch Cương và bảo: - Trên núi có những cao thủ đang giao tranh, không phải ta sợ, nhưng tốt hơn hết là đừng trêu vào họ, ta kín đáo lên quan sát thôi.

Nàng phẩy tay ra hiệu, rồi nép theo vách đá lên đỉnh núi. Bạch Cương và Hà Thông theo sau.

Trên cao chường ánh vẫn giăng mắc, tiếng nổ âm âm, những tảng đá với thân cây bay vèo vèo trong không khí, Bạch Cương đã có chút võ công và mới ăn được Chu Đăng Thủy Quả, sức khỏe tăng cường rất nhiều mà vẫn cảm thấy tức ngực bởi sức ép của kinh đạo, chứng tỏ cuộc giao đấu trên cao rất dữ dội.

Chỉ một lát ba người đã lên đỉnh núi, núp sau rặng cây bờ đá ngó ra.

Bạch Cương thấy rõ mấy tên đại hán mặt mũi hung ác đang vây lấy hai người vào giữa. Người lớn là một đạo sĩ trung niên, còn người nhỏ là một tiểu đồng chừng mười ba, mười bốn tuổi.

Tiểu đồng tuy bé nhỏ, nhưng chiêu thức đánh ra chẳng phải tầm thường, chưởng đạo của cậu bé xô dạt cả mấy tên đại hán.

Võ học chưa sâu, nên Bạch Cương chưa nhận thức nhanh bằng Hoàng Phủ Bích Hà, chỉ liếc qua, Hoàng Phủ Bích Hà cũng biết đạo sĩ trung niên kia chưa trở hết nội lực và chưởng pháp, chỉ đối phó cầm chừng. Lúc đó, bên ngoài lại có một lão đạo sĩ chừng sáu mươi tuổi, đứng quan sát, tay vuốt râu, tay kia buông xuôi nhàn nhã. Thái độ của ông như người ta đang xem diễn tuồng, mặc dù bọn đại hán tung ra những chưởng chiêu vô cùng ác liệt.

Bổng đạo sĩ hét lớn:

- Sư đệ, hãy lui ra, để ta dẹp bọn chuột nhắt này cho rồi.

Tiểu đồng lập tức xuất một chiêu chớp nhoáng, xô bay đại hán trước mặt đi, rồi búng mình ra khỏi vòng chiến, để đạo sĩ trung niên giơ cao song chưởng phản công bọn địch thủ thật dữ dội. Lúc ấy tiểu đồng đã đến bên lão đạo sĩ đang thản nhiên quan sát bên ngoài. Cậu ta bắt tay vào miệng gọi lớn: - Đại sư huynh, bọn Thiên Long bang này rất tàn độc, sư huynh đừng để tên nào sống sót.

Rồi cậu ngược nhìn lão đạo sĩ:

- Sư thúc xem chiêu Phân Quan Lược Ảnh, Bằng nhi sử dụng hồi nãy đã tiến bộ chưa?

Lão đạo sĩ mỉm cười bảo “khá lắm”, rồi ông kéo cậu bé lùi vào với một tiếng nổ âm âm dữ dội rung cả núi, đạo sĩ trung niên vừa giáng một tuyệt chiêu hất văng hai gã Thiên Long bang ra ngoài.

Cuộc giao đấu đã vô cùng căng thẳng.

*

Rừng núi rung chuyển một lúc lâu...

Cát đá tung bay mù mịt.

Đạo sĩ trung niên giáng chuông đánh văng bốn tên đại hán Thiên Long bang, bèn bật cười ha hả: - Các ngươi chỉ giỏi bắt nạt sư đệ Nhạc Bằng của ta. Bây giờ thưởng thức Phân Quang chuông của Thanh Phong này đã thấy thấm rồi chứ?

Lời nói của đạo sĩ Thanh Phong chưa dứt thì phía xa đã có những âm thanh gào rú. Rồi từ bốn hướng có tám tên đại hán phóng vèo tới, chuông đạo cuốn dậy âm âm.

Nhạc Bằng thét lớn:

- Bọn ruồi muỗi dám ỷ đông theo kiểu chó hùa chằng?

Cậu bé lao ra xuất liền một chiêu, vừa lúc Thanh Phong đạo sĩ cũng giương chuông đánh tới...

- “Bình bình...”

Kình khí bủa ra hai phía, chặn đứng chuông đạo của tám tên đại hán vừa tới.

Nhưng bốn tên vừa văng vào vách đá lại xông ra, nhập bọn với lũ tiếp viện để tung chiêu phản kích vào Thanh Phong và Nhạc Bằng, kình đạo âm âm như sấm sét.

Lão đạo sĩ đứng ngoài không thể kềm nén, liền thét vang một tiếng, tả chuông xuất một chiêu. Kình phong như bão táp, chuông ảnh vừa xẹt ra tựa ánh chớp, đã có sáu tên đại hán văng bật lên cao. Thật là công lực kình khiếp chưa từng thấy.

Đột nhiên có tiếng kêu lớn:

- Tất cả dừng tay.

Rồi một bóng người vụt đến nhanh hơn mũi tên, đứng sừng sững giữa đầu tràng.

Bích Hà, Bạch Cương và Hà Thông núp sau mỏm đá nhìn ra, thấy gã mới tới thân hình cao lớn, gương mặt hiểm độc. Hắn vòng tay trước mặt lão đạo sĩ, nói to: - Kính chào Đôn Dương chân nhân của Nga Mi phái. Bọn thuộc hạ ngu dốt hồ đồ, xin Đạo trưởng cho Hỏa Tinh Báo này tạ lỗi.

Quay sang Bạch Cương, Bích Hà nói nhỏ:

- Thì ra lão đạo sĩ là Đôn Dương chân nhân của phái Nga Mi, còn tên kia là Hỏa Tinh đường chủ của Thiên Long bang đấy.

Bên ngoài Đôn Dương chân nhân bật cười:

- Ta có việc vào Kỳ Phong cốc, sao Thiên Long bang các ngươi lại ra đón

ngõ ngán đường?

Hỏa Tinh Báo lạnh lùng nhếch mép:

- Có lẽ Đạo trưởng đã biết trong Kỳ Phong cốc đang có một trái Chu Đăng Thủy Quả chưa chín. Bồn Đường chủ được lệnh Bang chủ phong tỏa giữ gìn, mời đạo trưởng đi dạo chơi chỗ khác.

Nghe nói đến Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Cương chợt kêu lên:

- Hừm, trái ấy ta đã nuốt rồi, sao còn nói chưa chín?

Bích Hà đập nhẹ vào vai Bạch Cương:

- Im mồm đi, cứ để họ đấu khẩu với nhau, ta sẽ biết sự thật.

Lúc đó Đơn Dương chân nhân lại vung cây phát trần thép và nhìn Hỏa Tinh Báo với ánh mắt tinh quang xanh rờn: - Lạ thật, các người nói chuyện canh giữ, như Chu Đăng Thủy Quả là của các người trồng vậy. Đơn Dương lão phu muốn dạo chơi chôn nào thì chẳng sợ ai ngăn cản bao giờ.

Hỏa Tinh đường chủ của Thiên Long bang nổi giận vừa phóng tới, thì đã nghe “ào” một tiếng, đường phát trần thép vung lên cuốn dây một trận nhu kinh xô ngang vách núi.

Hỏa Tinh Báo vội uốn mình như cánh cung bật ra xa mười trượng, thoát luồng kinh lực của cây thiết phát trần. Nhưng cả mười hai tên thuộc hạ của Hỏa Tinh Báo đều bị văng xuống vực giữa đám cây ngã đá bay kinh khủng.

Đơn Dương đạo trưởng phẩy tay:

- Nào, chúng ta đi.

Bóng ông lướt như chiếc lá, Thanh Phong đạo sĩ và Nhạc Bằng trở khinh công phóng theo vèo vèo.

Nhưng Hỏa Tinh Báo đã gài lên dữ dội:

- Đơn Dương lão đạo, đừng hòng vào Kỳ Phong cốc.

Hắn bật lên như chiếc pháo thăng thiên đuổi theo thầy trò lão đạo phái Nga Mi.

Hà Thông nhảy vọt ra nói:

- Thật là kỳ phùng địch thủ.

Bích Hà vội bước ra nắm lấy Hà Thông và bảo:

- Đừng ồn ào, hãy lo lên núi với công việc của mình. Ta không sợ gì Thiên Long bang, nhưng đừng chạm trán với chúng trong lúc này tốt hơn.

Hà Thông vừa gật đầu, bỗng phía sau mỏm đá có tiếng Bạch Cương kêu thét dữ dội. Bích Hà vội quay nhìn lại, chỉ thấy một bóng đỏ xẹt ngang đã biệt dạng luôn. Còn Hà Thông thì kêu to: - Trời ơi, cái bóng đỏ quỷ quái ấy bắt mất Bạch Cương rồi.

Bích Hà giật mình liếc nhìn góc mỏm đá, quả thật Bạch Cương không còn

trong chỗ núp nữa.

Nàng nói nhanh:

- Nguy rồi, không lẽ là con quỷ ấy?

Hà Thông trừng mắt:

- Con quỷ nào? Cái bóng đỏ kỳ tuyệt ấy chẳng?

Như không thể chần chờ, Bích Hà bảo:

- Ngốc huynh đệ đi sau để ta phải theo cho kịp con quỷ ấy, nếu không là Bạch Cương lâm nguy.

Vừa dứt lời, Bích Hà đã phóng vèo về hướng đông bắc. Chàng trâu nước ngơ ngác giậm chân la: - Ôi, sao lại bỏ ta ở chỗ này?

Còn đang bàng hoàng, Hà Thông đã nghe tiếng roi sắt vun vút trong không khí, rồi một bóng người lao vút tới.

Chàng ta vui mừng kêu lên:

- Ôi, may quá Thượng Quan đại hiệp đây rồi.

Quả thật người vung roi ấy là Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu. Thuần Tu vừa thấy Hà Thông đứng ngơ ngác, liền hỏi: - Sao tiểu huynh đệ đứng đây một mình, còn hai người kia đâu?

Hà Thông vội vàng kể lại mọi chuyện, Thuần Tu nghe đến cái bóng đỏ kỳ tuyệt kỳ thì kêu lên: - Hừm, nguy quá, bóng đỏ ấy chính là cô ta rồi. Phải lo cứu Bạch Cương gấp, nếu không thì chàng sẽ bị cô ta giày vò cho đến chết.

Hồi nãy Hà Thông đã nghe Bích Hà bảo bóng đỏ ấy là “cô ta”. Bây giờ Thượng Tu cũng kêu “cô ta” nhưng cô ấy là ai?

Chàng vội hỏi:

- Đại hiệp vừa nói cô ta là người nào thế?

Thuần Tu không trả lời ngay câu hỏi của Hà Thông, mà lại bảo:

- Bích Hà đã đuổi theo, nhưng chưa chắc cứu được Bạch Cương. Vậy tiểu huynh đệ đi sau nhé, hẹn gặp nhau ở Kim Lăng. Bây giờ ta phải đi thật nhanh, may ra...

Vừa dứt lời, Thuần Tu đã lách mình một cái bay vèo như một cánh chim, Hà Thông mới kêu hai tiếng “Đại hiệp” thì Thuần Tu chỉ còn là bóng đen ở chân trời.

Hà Thông găm gù:

- Mấy người này thấy ghét, rốt cuộc ta cũng phải một mình tìm đến Kim Lăng...

Than thở một câu, rồi Hà Thông hùng hục đi về hướng Đông bắc.

Như vậy là Bích Hà, Thuần Tu và Hà Thông đều lo lắng cho Bạch Cương. Nhưng Bạch Cương lại đang nằm bình yên trong một căn phòng. Lúc

bừng mở mắt, chàng không biết mình đã hôn mê bao lâu.

Cổ bình tĩnh, chàng nhớ ra mọi việc. Khi Bích Hà nhảy khỏi chỗ núp để kéo tay Hà Thông, thì một bàn tay mềm mại lại nắm lưng áo Bạch Cương. Chàng giật mình quay lại nhìn, và kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Trước mặt chàng là một quái nhân, mặt mũi hung ác, mặc y phục đỏ như máu. Chàng vội đứng lên, toan đối phó, bóng đỏ chỉ phẩy tay một cái, Bạch Cương ngất lịm luôn, chẳng biết gì nữa.

Mùi thơm sực nức trong căn phòng mình đang nằm, khiến Bạch Cương vừa mở mắt đã vội nhìn quanh. Chàng nhận ra chiếc giường nệm gấm, chăn gối màu hồng, đúng là phòng riêng của nữ nhân.

Bạch Cương kêu khẽ:

- Ôi, ta đang ở chốn nào đây?

Mới kêu nhỏ như thế, Bạch Cương đã thấy một cô gái xuất hiện, vóc dáng yếu điệu, nhan sắc còn đẹp hơn Bích Hà.

Nàng mỉm cười:

- Hay quá, công tử đã tỉnh lại...

Bạch Cương hỏi ngay:

- Đây là đâu?

Thiếu nữ đáp:

- Công tử đang ở trong thành Kim Lăng mà không biết à? Công tử tên gì vậy?

Đang ngẩn ngơ trước nhan sắc thiếu nữ, nghe câu hỏi Bạch Cương vội trả lời ngay:

- Tên của tại hạ là Bạch Cương.

Giọng cô gái thật dịu dàng:

- Ta họ Cát, tên Vân Thường. Dì Tuệ của ta đêm qua vác công tử về đây bảo ta săn sóc. Dì nói rằng công tử bị trúng phải Đoạt Phách Mê Hồn tán của Thiên Diện Nhân Yêu. Dì phải đi tìm nó thương lượng lấy thuốc giải mới có thể cứu tỉnh công tử được. Từ đêm qua đến giờ dì vẫn chưa về, không ngờ đêm nay tự nhiên công tử tỉnh lại. Bây giờ công tử nằm nghỉ, ta đem thức ăn tới cho.

Lời nói vừa dứt, bóng cô gái đã lướt ra khỏi phòng thật nhẹ nhàng. Bạch Cương suy nghĩ nhanh trong đầu: - Cô gái này coi có vẻ mảnh mai yếu đuối, không ngờ thân pháp và khinh công trác tuyệt. Còn dì Tuệ của nàng là ai? Vì sao Thiên Diện Nhân Yêu bắt ta và dì Tuệ lại cứu ta?

Đang suy nghĩ thì Bạch Cương thấy Cát Vân Thường đã trở vào, bưng cho chàng một tô cháo yến thơm phức.

Bạch Cương xúc động nói:

- Đa tạ sự săn sóc của cô nương.

Rồi chàng múc cháo ăn, không chút khách sáo.

Cháo vừa ăn xong, đã có bình trà, Bạch Cương cứ thắc mắc mãi về lý do chàng bị Thiên Diện Nhân Yêu bắt, và tại sao dì Tuệ cứu chàng.

Bởi vậy mới nhấp một chung trà, Bạch Cương lại hỏi:

- Xin cô nương cho biết Thiên Diện Nhân Yêu là kẻ nào. Liệu dì Tuệ của cô có thắng được nó để lấy thuốc giải không?

Cô gái cười tươi:

- Ôi, công tử ngại dì Tuệ không thắng nổi Thiên Diện Nhân Yêu à? Thật ra dù có hai Thiên Diện Nhân Yêu cũng không phải đối thủ của dì. Mới đây dì Tuệ nghe tin Nhất Quái, Tam Yêu từ đảo Hắc Cơ ở ngoài biển khơi đã vào Trung Nguyên, nên đã lo đề phòng. Thiên Diện Nhân Yêu chính là một trong Nhất Quái, Tam Yêu đó. Dì Tuệ có con Thần điêu tên Thúy Thúy chở dì trên lưng bay bổng, còn thêm võ công của dì đã đến mức xuất thần nhập hóa, đã ra đi chắc sẽ thành công.

Bạch Cương gật gù:

- Được như vậy ta yên tâm. Tại hạ chỉ lo người ơn của mình bị mắc nạn.

Cát Vân Thường nói:

- Điều ấy công tử khỏi lo cho dì Tuệ.

Rồi nàng ngắm nhìn Bạch Cương và đột nhiên hỏi:

- Có điều lạ, thông thường kẻ nào đã trúng Đoạt Phách Mê Hồn tán thì đều hôn xiêu phách lạc, không có thuốc giải khó lòng cứu sống. Thế mà mới một đêm một ngày công tử đã tự nhiên tỉnh lại. Không lẽ công tử có uống thuốc giải trước?

Bạch Cương bật cười:

- Thuốc giải ở đâu mà tại hạ có, và dù có thì cũng làm sao biết trước là mình sẽ bị ám hại để uống thuốc đề phòng? Có lẽ vì tại hạ ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả nên mới tự giải được chăng?

Nghe Bạch Cương nói, đôi mắt Cát Vân Thường sáng lên. Nàng nói ngay:

- Thế thì đúng rồi. Ta nghe rằng ai ăn được Chu Đăng Thủy Quả sẽ tăng ba mươi năm công lực, lại có công hiệu chống độc chữa thương. Công tử đã gặp kỳ duyên nên mới ăn được trái quý.

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe một tiếng cười lạt ngoài góc vườn vọng vào.

Vân Thường lập tức xẹt qua cửa sổ ra ngoài. Còn Bạch Cương ở trong

phòng một mình cũng vội vã chạy ra cửa chính.

Nào ngờ có một cánh tay đã vươn tới điểm nhanh vào yếu huyệt sau lưng chàng, rồi nhấc bổng chàng ta lên bay vút đi.

Bạch Cương bị điểm huyệt, không cựa quậy được, song đầu óc vẫn sáng suốt. Chàng chưa biết ai bắt chàng nữa, song chàng yên tâm vì người mới chộp lấy chàng không mặc áo đỏ.

Vừa chộp được Bạch Cương, bóng người bí mật đã phi hành vun vút đến bên hồ Huyền Công buông chàng xuống, rồi phẩy tay khai thông huyệt đạo.

Mới nhóm dậy được, Bạch Cương đã kêu lên:

- Ôi, thì ra là thư thư... Tại sao thư thư biết tiểu đệ ở nơi này mà tới kịp lúc thế?

Quả thật người đứng trước mặt Bạch Cương là Bích Hà. Nàng vừa định trả lời bỗng gần giọng: - Hừm, ta phải đi thôi.

Vừa nói tay nàng vừa chộp nhanh Bạch Cương sát vào mình, rồi phóng nhanh vào góc rừng.

Bích Hà phản ứng như vậy, bởi có tiếng cười lạt mà Bạch Cương cũng nghe thấy bên tai. Đã đứng yên trong góc rừng, Bạch Cương nói: - Tiếng cười lạt vừa rồi dường như tiểu đệ đã nghe trên lầu, ở ngoài cửa sổ đó?

Bích Hà nói lớn:

- Con tiện tì vô sỉ này lợi hại thật. Ta phải đi xa nữa mới yên.

Thế là nàng lại kéo chàng chạy như bay vào rừng, chỉ ngừng hẳn ở một tòa miếu lớn. Trong miếu chẳng có đèn nến gì, Bích Hà đưa Bạch Cương vào núp dưới bệ thờ kín đáo.

Ngồi sát bên Bích Hà, Bạch Cương thì thầm:

- Sao hôm nay thư thư có vẻ lo lắng thế?

Bàn tay vuốt nhẹ sau lưng Bạch Cương, Bích Hà đáp:

- Lo lắng thì không phải. Ta chỉ muốn tránh chuyện phiền phức vô ích thôi.

Bạch Cương gật gù:

- Chắc thư thư muốn nói tới chuyện cô nương áo đỏ ấy?

Không ngờ Bích Hà đột nhiên nổi nóng. Trong bóng tối mà ánh mắt nàng rực lên thấy rõ, cùng với giọng giận hờn: - Hừm, “cô nương áo đỏ”. Người có cảm tình với cô ấy rồi phải không?

Thấy Bích Hà giận dữ, dù thật thà đến đâu Bạch Cương cũng hiểu ra, chàng vội nói: - Cảm tình gì đâu, tiểu đệ chỉ mới được biết cô ta, sau cơn hôn mê kéo dài.

Bích Hà “hứ” một tiếng rồi hỏi:

- Người có biết ả ta là ai không đó?

Bạch Cương đáp nhanh:

- Tiểu đệ chỉ biết tên cô ấy là Cát Vân Thường, ngoài ra chẳng biết gì hơn nữa.

Giọng Bích Hà nhỏ, nhưng gay gắt:

- Tên nghe được đấy, nhưng tánh tình thì như chó cái rượng đực.

- Ủa, thư thư biết rõ lai lịch của cô ta à?

- Suốt một ngày một đêm, cô ta làm gì với người? Sao còn phải hỏi?

Câu nói của Bích Hà làm Bạch Cương lúng túng, chàng vội phân trần:

- Một ngày một đêm, nhưng đệ hôn mê có biết gì đâu.

Nghe Bạch Cương hôn mê, nghĩa là cô gái kia chưa động tới chàng, giọng Bích Hà trở nên vui vẻ: - Ô, người mê lâu thế à? Sao nàng ta không dùng thuốc giải cho người mau tỉnh lại?

- Cô ta đâu có, nghe nói dì Tuệ của cô ấy đi tìm thuốc giải chưa về.

Bích Hà “a” một tiếng:

- Thế thì may đấy...

Chợt nàng nín bặt, và đưa bàn tay mềm mại bịt luôn miệng Bạch Cương.

Còn đang ngạc nhiên, Bạch Cương đã nghe tiếng Vân Thường nói léo nhéo bên ngoài:

- Lạ quá, mới nghe tiếng người nói chuyện đâu đây, sao lại im bặt?

Có tiếng người con gái khác bảo:

- Thôi, đừng tìm nữa, bỏ quách đi.

Tiếp theo là vài tiếng thở dài, ra vẻ tiếc nuối lắm.

Bước chân xa dần, Bích Hà biết những kẻ bên ngoài đã bỏ đi, liền bực tức nói lớn:

- Chỉ tại có người. Nếu không thì ta đã cho hai ả ném Phiên Vân chương pháp của ta rồi.

Bạch Cương chợt hỏi:

- Sao thư thư biết tiểu đệ ở vùng này mà tìm?

Biết Bạch Cương lọt vào tay nữ nhân mà vẫn còn nguyên, Bích Hà vui vẻ trong lòng, bèn nắm chặt bàn tay chàng và dịu dàng nói: - Lúc ở trên núi xem bọn đạo sĩ Nga Mi và lũ Thiên Long bang đánh nhau. Ta vừa chụp Hà Thông không cho hắn lộ diện, thì phía sau đã có cái bóng đỏ bắt người đi. Hoảng hốt quá, ta cố tránh Hỏa Tinh Báo, lập tức rượt theo cái bóng đỏ nhưng đã mất hút. Ta lại sợ Hà Thông ở lại một mình nguy hiểm nên quay lại tìm hắn. Chẳng thấy Hà Thông đâu, mà chỉ thấy những bóng đen đuổi nhau dưới thung lũng. Thì ra thầy trò lão đạo sĩ và Hỏa Tinh Báo chạy về một phía. Có

lẽ chúng vào Kỳ Phong cốc không thấy Chu Đăng Thủy Quả vì người đã ăn rồi, nên đoán cái bóng đỏ kỳ tuyết kia trộm mất, bèn cùng nhau đi kiếm. Ta đang ngơ ngác nhìn, bỗng thấy một người xuất hiện, người có biết là ai không?

Bạch Cương lẹ miệng:

- Hà Thông chứ ai...

Bích Hà bật cười, nàng lắc lư thân thể sát vào Bạch Cương. Mùi thơm lạ của con gái làm chàng xao xuyến, vừa khoan khoái vừa khó chịu. Tiếng nói nửa dịu dàng, nửa tinh nghịch của Bích Hà lại vang lên: - Người đoán trật rồi. Ngốc ơi, cho nói lại đó.

Bạch Cương cũng cười:

- Vậy hẳn là Thuần Tu đại hiệp?

Bóp nhẹ vào vai Bạch Cương, Bích Hà bảo:

- Đúng thế, Kim Tiên Ngọc Long Thuần Tu bảo ta rằng Thiên Diện Nhân Yêu chính là cái bóng đỏ bắt người, phải chia nhau làm hai ngả đi tìm. Ta vội nhắm hướng bóng đỏ đi trước đó để theo dõi. Một ngày qua đi, mãi lúc sập tối ta mới thấy bóng đỏ cõng chim điêu đáp xuống tòa nhà này, bèn theo xuống thì gặp người trong căn phòng đó.

Hiểu ra ngay, Bạch Cương nói:

- Cái bóng đỏ cõng chim điêu thư thư trông thấy không phải là Thiên Diện Nhân Yêu đâu. Đó là dì Tuệ của Vân Thường mới cõng chim trở về. Hồi nãy ta nghe tiếng hai nữ nhân hẳn là hai dì cháu của họ.

Bích Hà kéo tay Bạch Cương đứng dậy:

- Ta đi thôi.

Hai người ra khỏi tòa miếu mới thấy ánh trăng sáng. Bỗng Bích Hà lại níu Bạch Cương ẩn vào sau rặng cây.

Bạch Cương nhận ra bên ngoài có bóng áo đỏ thấp thoáng. Tiếng Bích Hà nghiêng qua kẽ răng: - Con yêu quái này cứ bịn rịn không rời, ta phải cho nó nằm một chương mới xong.

Lời nói vừa dứt, Bích Hà đã xuất chiêu, kinh khí cuộn cuộn đánh thẳng ra ngoài. “Ầm” một tiếng, cả hàng cây tróc gốc, cát đá bay mịt mù.

Bóng đỏ ở bên ngoài bay lên, cùng câu chửi rủa:

- Mẹ kiếp, đứa nào dám chương lên ta?

Trố mắt nhìn, Bích Hà và Bạch Cương thấy rõ người vừa tránh được ngọn chương là một lão già, nên cũng ngơ ngác.

Lão già cũng thấy cô gái bèn la:

- Hừm, thì ra con tiểu a đầu... Sao dám đánh đại gia?

Lão già áo đỏ chính là Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên.

Lẽ ra biết mình đánh lầm, Bích Hà phải xin lỗi. Song vốn tính ngang tàng, cô gái chỉ bật cười: - Thì ra là lão đạo sĩ mũi trâu. Ta đánh một chưởng đây, có sao không?

Âu Dương Kiên nổi giận, râu tóc dựng đứng cả lên. Bích Hà càng tỏ ra khoái chí, cười khanh khách.

Tuy cơn giận muốn điên, nhưng Tử Môn đạo sĩ nhớ ra tính nóng nảy của mình từng bị Thần Châu Túy Cái phê phán. Và lại cô gái kia là kẻ hậu sinh, lão chấp nhất làm gì.

Lão bèn cười hề hề:

- Con nhỏ láu cá. Ta không chấp ngươi đâu. Hãy nói cho ta biết sư phụ của ngươi là ai, bữa nào gặp ta sẽ méc cho ngươi được dạy dỗ.

Bích Hà nháy mắt, chu miệng:

- Đạo sĩ tầm thường như ngươi đâu đủ tư cách hỏi sư phụ ta. Có giỏi lão đấu với ta mười chiêu coi thử?

Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên trợn mắt:

- Tiểu a đầu, chưa mọc đủ lông đủ cánh mà dám hỗn à? Nhưng ta xuất chiêu với ngươi thì ra ý già ăn hiếp trẻ sao? Tha cho ngươi đó.

Bạch Cương nín áo Bích Hà nói nhỏ:

- Thôi, thư thư đừng chọc lão nữa.

Nhưng Bích Hà đẩy Bạch Cương sang một bên, rồi nàng sấn tới, miệng nói lớn:

- Lão lỗ mũi trâu này hỏi tới sư phụ ta là phạm thượng. Để ta xuất một chiêu cho lão biết tay.

Lời nói vừa dứt tả chưởng nàng đã vung lên, phát chiêu Ngọc Diệp Toàn Hoa kinh phong ầm ầm quật thẳng vào Tử Môn đạo sĩ.

Âu Dương Kiên đã trải qua mấy mươi năm tu luyện, từng độc bá Liêu Đông, nào phải tay vừa. Nhưng lão quá khinh thường cô gái, tưởng chỉ xoay mình né tránh là xong.

Nào ngờ sau một tiếng “bình” rung chuyển, Phiên Vân mãnh chưởng tỏa ra chu vi rất rộng. Tuy Âu Dương Kiên né được chính diện, nhưng dư lực của chưởng chiêu quét ngang thân thể lão đau buốt, làm lão quay tít mòng mòng như chong chóng. Vất vả lắm mới trụ lại được, khắp mình mẩy toát mồ hôi.

Bích Hà vênh mặt:

- Thế nào, lão hết khoe khoang rồi chứ.

Tử Môn đạo sĩ tức như bị bò đá, vừa trợn mắt tính giương chưởng phản kích. Bỗng có tiếng vó ngựa phi thình thịch và tiếng hí lộng từ phía xa vọng

lại...

Cả ba người cùng ngược mắt nhìn, tư thế sẵn sàng phòng bị, bởi không biết kẻ sắp tới là người quen hay kẻ thù.

Xem tiếp chương 8 Bạch Cương lại tuyệt tích

Chương 8: Bạch Cương Lại Tuyệt Tích

Nghe tiếng ngựa dồn dập, Bích Hà liền bảo Bạch Cương:

- Người ở đây chờ, để ta cùng Tử Mân lão đạo ra phía trước xem kẻ nào đang tới.

Dứt lời, nàng phóng vèo qua hàng cây, Âu Dương Kiên cũng phi hành bén gót cô gái.

Bóng người ngựa phía trước chưa đến gần đã nghe tiếng cười và câu hỏi ồn ào: - Hoàng Phủ cô nương đã tới đây rồi sao?

Thì ra người cười ngựa đang phóng tới là Hà Thông.

Vừa trông thấy Bích Hà đứng bên lão đạo sĩ, Hà Thông lại bật cười:

- Ôi, sao có lão đạo sĩ râu đỏ ở đây nữa?

Bích Hà trừng mắt:

- Ngốc huynh đệ, đừng hỏi lời thôi. Ngựa ở đâu mà người cười đó?

Hà Thông vui vẻ:

- Cô và Thượng Quan đại hiệp bỏ tại hạ trên sườn núi, còn hẹn tại hạ đến Kim Lăng, chạy bộ biết chừng nào tới? May mắn tại hạ bắt được con ngựa này thuộc loại Thiên Lý Mã nên phi quá nhanh... Nhưng cô nương có thấy Bạch Cương không, mà đứng nơi này với lão đạo?

Bích Hà chỉ tay về phía sau:

- Bạch đệ trong hàng cây đó.

Hà Thông vui mừng quát ngựa cho phi đến rặng cây xanh. Tử Mân đạo sĩ lắc đầu: - Con trâu nước này lúc nào cũng lỗ mãng.

- Coi vậy mà hấn tốt bụng, sẵn sàng sống chết với bạn bè.

Vừa nói xong Bích Hà bỗng giật mình, bởi nghe tiếng Hà Thông kêu lớn:

- Ôi, Bạch Cương đâu mất tiêu rồi?

Tử Mân đạo sĩ và Bích Hà vội vã phóng vèo tới sau rặng cây. Quả thật Bạch Cương đã không còn trong đó.

Bích Hà giậm chân kêu lên:

- Trời đất, con quỷ Thiên Diện Nhân Yêu áo đỏ ấy lại rình bắt mất Bạch đệ đi rồi.

Âu Dương Kiên trừng mắt:

- Tiểu tử nói Thiên Diện Nhân Yêu nào?

Bích Hà đáp ngay:

- Nó là con nhỏ xinh đẹp ở Mai Tử Châu, tên Cát Vân Thường, còn có người dì tên Phương Tuệ.

Lão đạo sĩ mỉm cười:

- Vậy thì tiểu thư hiểu lầm rồi. Thiên Diện Nhân Yêu là bà già khoảng

sáu mươi tuổi. Nếu bà ta có dùng thuốc trường sinh bất lão thì gương mặt cũng ngang thiếu phụ, chứ không thể là thiếu nữ xinh tươi. Và lại tên thật của Thiên Diện Nhân Yêu không phải Cát Vân Thường?

Bích Hà ngơ ngác hỏi:

- Vậy thì hai đứa con gái ở Mai Tử Châu là ai?

Tử Mân đạo sĩ đáp:

- Mai Tử Châu là chỗ tu luyện của một võ lâm tiền bối là Bạch Mi lão lão. Bà ta thuộc loại võ công siêu tuyệt, đã lâu không bôn tẩu giang hồ. Có lẽ Cát Vân Thường và Phượng Tuệ là môn đồ của bà ta.

Hà Thông nóng nảy nói:

- Dù tiền bối tiền bung, võ công siêu tuyệt, ta cũng phải đến đó đòi cho được Bạch Cương.

Âu Dương Kiên bảo:

- Đòi người là phải rồi, nhưng không thể nóng nảy. Giờ này khuya khoắt, ta chờ sáng cùng nhau đến Mai Tử Châu hỏi cho ra lẽ.

Trong lòng Bích Hà nóng như lửa đốt. Bạch Cương bị bắt lại, trong lúc chàng ta tỉnh táo, làm sao thoát khỏi bàn tay vầy vọc của hai cô gái kia. Nếu chờ hết đêm “lửa rừng rực cháy, gạo đã thành cơm” thì hỏng bét.

Nàng bèn giật giọng:

- Không được, ta phải đi tới đó thăm dò xem sao. Âu Dương lão đạo cho gọi người anh em ngọc tử này, hẹn gặp nhau ở Mai Tử Châu đòi cho được Bạch Cương.

Nghe giọng nói của Bích Hà, Âu Dương Kiên hiểu được tình cảm của cô nàng với Bạch Cương, dù cản ngăn cũng không được, nên gật đầu bảo: - Tuy ý cô, nhưng hãy cẩn thận. Lão phu và chàng trâu nước này sẽ tới đó sau.

Bích Hà chuyển mình phóng vút đi, trong phút chốc đã mất hút trong bóng trăng mờ.

Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên quay sang Hà Thông:

- Ta với ngươi vào miếu nghỉ, sáng mai sẽ lên đường.

Nhưng Hà Thông lắc đầu:

- Nóng lòng lắm rồi. Ta cũng như Hoàng Phủ cô nương, phải đi tìm Bạch Cương ngay thôi.

Âu Dương Kiên cười lạc:

- Được lắm, ngươi muốn đi cứ việc đi. Nhưng ta nói trước, giang sơn của bà Bạch Mi lão lão chẳng phải ai cũng có thể bước chân vào.

“Bình” một tiếng, rung chuyển cả núi rừng, đủ biết kinh lực của Tử Mân đạo sĩ thật ghê gớm. Nhưng chiếc bóng vàng kia chỉ hơi chao đảo dưới ánh

trắng, rồi từ đó phát ra hai đạo kinh khí như cặp kim long. Một đạo hóa giải chưởng chiêu của Âu Dương Kiên, đạo kia quật thẳng vào lão đạo như sóng bổ đầu ghèn, vô cùng dữ dội.

Lão đạo sĩ hét lớn:

- Khá lắm, hãy xem Âm Dương Tuyệt Thủ của ta.

Song chưởng của lão giương lên, kinh khí âm âm xô ập vào chiếc bóng vàng.

Với mấy năm tu luyện, thân pháp và chưởng lực của Âu Dương Kiên đâu phải tầm thường. vậy mà chiếc bóng vàng chỉ nhẹ lách qua lại vài cái đã thoát ra khỏi chưởng đạo của đối phương đồng thời Âu Dương Kiên cảm thấy hai luồng nhiệt khí áp thẳng vào mình, không thể nào tránh kịp. Lão vội thu chưởng để vận kinh công chống đỡ, râu tóc đỏ hoe của lão dựng đứng cả lên.

Nội công, ngoại khí của lão đạo vận hành, tạo nên sức chống đỡ như bức tường thép. Nhưng kinh phong phía trước vẫn dồn tới, ép lão đến ngộp thở, thân thể chuyển rung như bị bốc thẳng lên.

Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng sạt lở cả vách đá, Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên bị xô bắn đi mười trượng, chao đảo như chiếc lá rơi và té ngổ xuống đất. Lão cảm thấy nội tạng nhộn nhạo, máu trào lên họng.

Trợn mắt lên, lão hét lên một tiếng:

- Phục Ma thần công...

Trong không gian bỗng vang lên tiếng cười, luồng kinh khí đã được thu hồi tĩnh lặng, và bóng vàng hiện rõ là một chàng trai anh tuấn.

Hà Thông kêu lên:

- Thượng Quan đại hiệp.

Quả thật người xuất hiện là Thượng Quan Thuần Tu.

Chàng vòng tay tươi cười:

- Xin tạ lỗi với đạo trưởng, bởi ngài ra tay nhanh quá nên tại hạ mới đáp lễ vậy thôi.

Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên có vẻ xấu hổ, bởi chưa nhìn kỹ đã xuất thủ, mà chưởng lực và nội công ngoại khí của lão không thắng nổi Phục Ma thần công của Thuần Tu.

Lão bèn cười giả lả:

- Không sao, không sao, thử sức với Phục Ma thần công, bản đạo cũng mở rộng được tầm mắt.

Thuần Tu chợt hỏi:

- Hoàng Phủ cô nương đâu?

Hà Thông lẹ miệng đáp:

- Bạch Cương tìm được rồi lại mất, Bích Hà tiểu thư đi tìm rồi.

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Thuần Tu trừng mắt:

- Sao có chuyện lạ thế được?

Âu Dương Kiên liền nói:

- Tiểu thư Hoàng Phủ Bích Hà tưởng Bạch Cương bị Thiên Diện Nhân Yêu bắt nữa, nhưng xem ra chàng trai đã lọt vào tay đệ tử của Bạch Mi lão lão ở Mai Tử Châu, nên cô ấy vội vàng đến đó!

Thượng Quan Thuần Tu gật gù:

- Nếu là đệ tử của Bạch Mi lão lão thì ta dễ thương lượng. Bây giờ nghỉ ngơi, sáng mai ta tới đó được rồi.

Âu Dương Kiên vui vẻ:

- Đúng thế, chúng ta cùng vào miếu nghỉ. Chờ sáng đến Mai Tử Châu.

Nhưng Hà Thông thét lớn:

- Ta không thể chờ đợi được, phải đi tìm Bạch Cương ngay thôi.

Âu Dương Kiên nhú mày:

- Người làm gì lật đật như khi mắc phong thế? Dù đến được Mai Tử Châu trước khi trời sáng, liệu người có vào được giang sơn của Bạch Mi lão lão không?

Hà Thông nổi khùng:

- Cứ để cho ta đi, Bạch Mi, Xích Mi gì ta cũng không sợ. Miễn là phải tìm cho ra Bạch Cương.

Thuần Tu mỉm cười:

- Thôi được, ngốc huynh đệ, nếu người nóng lòng cứ đi trước vài giờ. Tuy nhiên phải hết sức thận trọng.

Gật đầu lia lịa, Hà Thông bảo:

- Yên trí, yên trí. Ta biết mà...

Chàng nhảy phóc ra triền đá, chu miệng huýt gió vài tiếng, đã thấy con ngựa sau rặng cây chạy ra. Hà Thông cười ngựa, tay đập vào mông con tuấn mã phóng đi vùn vụt.

Lúc ấy đã là canh tư, trời sắp sáng, gió lạnh buốt xương, trên nền mây mờ còn vương vài ngôi sao lấp lánh.

Hà Thông cười ngựa không yên, không cương, chỉ điều khiển bằng chòm long bờm của nó. Sự thật là chàng ta cứ để ngựa tự do chạy như bay về phía trước như một mũi tên.

Chẳng bao lâu ngựa đi đến một ngọn núi cao. Hà Thông thấy có bóng người đứng trên một tảng đá cheo leo ngang sườn núi, bèn ngạc nhiên tự hỏi trong đầu: - Người kia đứng đó làm gì kia, không lẽ hắc chán đời đang muốn

lao xuống vực.

Phi ngựa lại gần, Hà Thông càng ngạc nhiên hơn. Bởi vì sau lưng gã trai ấy giống hệt Bạch Cương.

Vui mừng quá, Hà Thông bèn kêu lớn:

- Bạch Cương...

Rồi chàng rời khỏi lưng ngựa, leo lên sườn núi đến sau lưng người đang đứng trên mỏm đá.

Chàng lại kêu:

- Bạch Cương, phải người đó không?

Người ấy quay lại, và Hà Thông giật mình, đâm ra ngẩn ngơ, bối rối. Vì người đó có vóc dáng giống Bạch Cương, khuôn mặt cũng giống, nhưng nhỏ hơn, lại có nét gian xảo chứ không có dung mạo của người chân chính như chàng trai họ Bạch.

Ngẩn mặt ra, Hà Thông chưa biết nói gì, thì người ấy đã cười, hỏi:

- Các hạ chắc nhìn lầm người. Hẳn tại hạ có những nét giống với người thân của các hạ phải không?

Hà Thông bật cười:

- Phải, giống lắm, giống lắm...

- Người tài như ta đã là hiếm, mà người có dung mạo giống hệt ta có lẽ trên đời chỉ có một. Hay hẳn chính là em ruột của ta?

Chàng trai kia vờ vai Hà Thông và nói như thế, khiến Hà Thông lắc đầu lia lịa: - Không, người không thể là anh của Bạch Cương. Bởi mặt người non chẹt, tuổi tác phải ít hơn.

Bật cười thành tiếng, chàng trai kia bảo:

- Khỏi cần cãi cộ lôi thôi, Bạch Cương đang ở đâu, người đưa ta tới đó sẽ biết ngay sự thật.

Câu nói của chàng trai làm Hà Thông chột dạ nghĩ thầm:

- Việc lên Ngũ Mai lĩnh tìm Bạch Mai Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc coi bộ Bạch Cương đã có nhiều người tranh cãi. Nay gã trai có gương mặt giống hệt Bạch Cương lại muốn gặp Bạch Cương. Lỡ hẳn cũng là kẻ xấu thì sao? Tốt hơn là ta đừng nên nói gì nữa...

Nghĩ như vậy, rồi Hà Thông la lên:

- Thôi, ta không cãi cộ, cũng chẳng có thì giờ dẫn người đi đâu cả. Ta còn việc làm gấp, phải đi đây.

Dứt lời, Hà Thông hùng hục chạy xuống núi.

Chàng trai kia quát lớn:

- Đứng lại, chạy đi đâu...

Mặc tiếng quát của gã trai, Hà Thông cứ hùng hục chạy như con trâu nước không quay mặt lại.

Từ phía sau, chàng trai kia giương tả chưởng xuất một chiêu, kinh phong ào ào đuổi theo Hà Thông.

Đang phóng chạy, Hà Thông cảm thấy sức ép từ phía sau, chàng ta biết là có chưởng khí, nên vội núp sau vách đá.

“Ầm” một tiếng nổ long trời, triền đá sụp xuống, một tảng đá lớn đè vào lưng Hà Thông. May là có thân hình rắn chắc và sức khỏe ghê gớm nên Hà Thông chẳng bị nát xương. Nhưng chưởng lực của gã trai làm chàng sợ hãi, Hà Thông liền hất ngược tảng đá lại, rồi tiếp tục chạy.

Hùng hục chạy thật lâu, Hà Thông nhìn mỏm đá phía trước lại thấy có bóng người giống hệt Bạch Cương.

Chàng liên kêu; - Bạch Cương phải người đó không?

Vừa hỏi Hà Thông vừa cố gắng chạy tới thật nhanh để tiếp xúc với người trên mỏm đá.

Nhưng lúc đến gần mỏm đá thì Hà Thông bàng hoàng vì chẳng còn thấy bóng người nào cả.

Hết sức kinh ngạc, Hà Thông lầm bầm:

- Bạch Cương, nếu người đã chết thì cũng đừng ẩn hiện trên chóc ta nữa.

Chàng quay mình chạy trở xuống, bỗng có tiếng kêu:

- Gã kia, ta ở đây nè.

Hà Thông mở lớn mắt nhìn, chàng ta thấy trước mắt mình là chàng trai giống Bạch Cương đang chặn lối.

Hà Thông liền cắt ngang đường rừng mà chạy, cây cối phía trước đều bị chàng dùng sức khỏe phi thường đẩy ngã. Lát sau chàng đã vòng được ra chân núi phóng lên mình ngựa chạy đi.

Nhìn phía sau, thấy không có hình bóng nào, Hà Thông yên trí là gã trai kia không đuổi theo mình nữa. Tuy nhiên chàng vẫn thúc ngựa phóng nhanh để mau chóng tránh gã trai giống Bạch Cương chàng đã nghi ngờ là người không tốt.

Qua dãy núi, rồi qua một bìa rừng, Hà Thông nhìn thấy một thị trấn nhỏ, đồng thời cảm thấy đói bụng, bèn nói một mình: - Ôi, ta phải tìm quán nào ăn nhậu một bữa mới được.

Phóng ngựa vào thị trấn, Hà Thông ghé một tửu lâu, cột ngựa ngoài sân cỏ, rồi đi thẳng đến một bàn ăn, kéo ngồi.

Vừa kêu được hủ rượu và con gà luộc, bỗng Hà Thông thấy ngoài sân cỏ nháng lên...

“Ầm” một tiếng nổ rung chuyển cả tửu lầu làm thực khách nhón nháo xông xao.

Lúc đó lại vang lên tiếng người nói sang sảng:

- Xin các vị an tâm, tại hạ chỉ muốn ngăn cản bàn tay của một tên trộm ngựa. Hẳn toan bắt ngựa của người bạn thân tại hạ vừa vào quán.

Mọi người đều ồ lên một tiếng khi thấy tên trộm ngựa đang run rẩy bởi bị kinh lực đánh văng vào góc tường.

Người ta nhìn chàng trai lời sang sảng bằng những cặp mắt thán phục. Nhưng kẻ ngạc nhiên nhất lại là Hà Thông. Bởi chàng trai kia chính là người có gương mặt giống Bạch Cương và con ngựa ở sân cỏ là ngựa của Hà Thông suýt bị ăn trộm.

Bây giờ Hà Thông chẳng còn nghi ngờ gã trai kia là người xấu, mà còn rất phục võ công của chàng ta. Bởi lũ trộm ngựa ở miền sơn cước chẳng phải những tay vừa, thế mà chỉ xuất một chiêu chàng trai đã đánh văng tên trộm ngựa.

Hà Thông vội bỏ cả rượu thịt, chạy ra sân cỏ vòng tay nói:

- Đa tạ các hạ đã giữ gìn con ngựa.

Chàng trai tươi cười:

- Có gì đâu, trừ khử bọn gian là việc thường ngày của ta. Nhưng bây giờ huynh đài muốn xử trí tên trộm cách nào đây?

Thấy gương mặt dúm dỏ bởi đã trúng nội thương do chiêu chưởng của chàng trai kia, Hà Thông bỗng thương hại, liền nói: - Thôi, các hạ nên cho hắn đi, ngựa không bị mất là tốt rồi.

Phẩy tay một cái, chàng trai quát:

- Tha cho người đó, lần sau còn giở trò với ai là ta đập tan xác.

Tên trộm lộ rõ sự vui mừng. Dù đang bị đau, hắn vẫn gượng dậy phóng chạy như gió.

Hà Thông nắm tay chàng trai kia mà bảo:

- Người tốt quá, vậy mà hồi nãy ta nghi ngại...

Chàng nọ vỗ lưng Hà Thông:

- Người thì là người bộc trực và rộng lượng. Chúng ta đều là những người tốt cả. Có thể làm bạn với nhau được đấy.

Hà Thông cười hề hề:

- Sẵn sàng mời người vào nhậu với ta.

Hai người cùng vào bàn, rót rượu Hồng Mai Tửu và xé thịt gà ăn uống vui vẻ, lát sau Hà Thông hỏi: - Tên người là gì?

Chàng trai kia tỏ vẻ do dự, nhưng cũng đáp:

- Tên ta là Điền Thanh, còn tên ngươi?

Hà Thông trả lời ngay:

- Ta là Hà Thông, nhưng thường được gọi là Thiết La Hán, bởi ta đen đũi mà có sức khỏe như trâu.

Điền Thanh gật gù:

- Thiết La Hán cái tên có uy lắm. Ngươi bảo ta giống người bạn ngươi tên là Bạch Cương. Vậy bạn ngươi đang ở đâu?

Hà Thông lại kêu tửu bảo mang thêm rượu thịt ra, rồi đáp:

- Bạch Cương bị bắt, chưa rõ bọn ở Mai Tử Châu của Bạch Mi lão lão, hay Thiên Diện Nhân Yêu bắt hấn, nên ta phải đi tìm.

Điền Thanh vui vẻ:

- Được, để ta cùng đi, giúp ngươi một tay.

Rượu thịt đã no, Hà Thông kêu tính tiền rồi cùng Điền Thanh ra sân cỏ. Bồng chàng trâu nước kêu lên: - Ôi, sao ngựa của ta có yên cương tốt thế này?

Vỗ tay vào bộ yên ngựa, Điền Thanh bảo:

- Ta không muốn ngươi phải cưỡi ngựa trần, nên đã đưa tiền cho chủ tửu lầu, bảo mua gấp cho ngươi một bộ yên cương đây.

Nở nụ cười thật thà, Hà Thông kéo tay người bạn mới:

- Vậy chúng ta cùng cưỡi chung.

Lắc đầu, Điền Thanh nói:

- Ta không ưa cưỡi ngựa, ta đi bộ theo ngươi được rồi. Để ngươi xem ta đi nhanh hay ngựa đi nhanh.

Chẳng nói gì nữa Hà Thông nhảy lên yên, quát ngựa phóng vèo đi. Nhưng quả thật ngựa phi như gió mà Hà Thông vẫn thấy Điền Thanh trước mặt mình.

Hà Thông hiểu ra Điền Thanh là người có khinh công siêu tuyệt, chẳng trách hấn đã từng ẩn hiện như bóng ma trên núi khiến Hà Thông phát sợ.

Cuộc chạy đua giữa người và ngựa kéo dài đến buổi hoàng hôn tắt nắng thì cả hai nhìn thấy dưới chân đồi phía xa có một khách điếm.

Hà Thông bảo:

- Sắp tối rồi, ta vào nơi ấy nghỉ ngơi.

Điền Thanh gật đầu càng phi hành nhanh hơn.

Đột nhiên “Ầm” một tiếng dữ dội, hai đạo kinh khí lờ núi, gãy cây đánh thẳng vào hai người.

Điền Thanh la to:

- Hà Thông có ta đây, đừng sợ...

Vừa giật Hà Thông về phía sau, Diên Thanh đã vung song chưởng đẩy tới song chiêu dữ dội, kinh lực như lấp biển dời non.

Những luồng lực đạo chạm nhau phát nổ “Ầm Ầm” rung chuyển cả khu rừng núi bạt ngàn khủng khiếp.

Lập tức phía trước có mười bóng người xuất hiện.

Hà Thông kêu lên:

- Bọn Thiên Ma Bang đấy.

Kể ra kẻ nào chịu nổi song chiêu thần tốc của Diên Thanh cũng thuộc hàng cao thủ.

Diên Thanh trấn an Hà Thông:

- Ta biết rồi, cứ để mặc ta.

Rồi chàng trừng mắt nhìn những kẻ đối diện.

Phía bên kia dẫn đầu là một tên mặt ốc, có bộ râu bó hàm.

Hắn vòng tay hỏi lớn:

- Các hạ sử dụng Đơn Tuyệt ma công, vậy thuộc Phân đàn nào của bốn bang pháp giá?

Nhếch mép cười, Diên Thanh:

- Thì ra các ngươi cũng biết Hoàng Thiên Hậu Thổ...

Dứt lời chàng đưa tay ngang trán, ngón tay cái cụp vào giữa lòng bàn tay như một dấu hiệu chào kính.

Lập tức gã thủ lĩnh nọ hoảng hốt quỳ ngay xuống, chín tên còn lại cũng quỳ theo, không dám ngược nhìn.

Diên Thanh gần giọng:

- Các ngươi đừng nhiều lời. Muốn xuất thủ phải hỏi cho ra lẽ. Lần sau còn lỗ mãng, đừng trách ta chẳng dung tha. Hãy mau cút đi cho khuất mắt.

Gã thủ lĩnh liền đứng dậy quát to:

- Huynh đệ giáo chúng lui ngay.

Chỉ trong chớp mắt, cả mười tên nọ phóng vèo vào rừng cây biến dạng.

Hà Thông vỗ tay cười ngây ngô:

- Hay quá, thì ra bọn Thiên Ma Bang lại kính sợ câu Hoàng Thiên Hậu Thổ.

Bật cười lớn, Diên Thanh vỗ vai Hà Thông:

- Đừng nói bá láp nữa, mau đến khách điểm nghỉ ngơi.

Hai người lại tiếp tục, một cười ngửa, một chạy bộ đến khách điểm bên sườn núi. Cơm và rượu no say, Diên Thanh kêu tên điểm hỏa dọn phòng nghỉ qua đêm. Đầu óc vô tư nên Hà Thông đặt lưng xuống giường đã ngáy vang tựa sấm. Nhưng Diên Thanh vẫn trăn trở chưa ngủ được.

Đột nhiên Điền Thanh nghe ở phòng bên cánh cửa lay động, rồi có tiếng một nữ nhân nói: - Hừm, Thiên Diện Nhân Yêu mà còn hệt ăn, kỳ này cho ả ta tức hộc máu.

Lại có tiếng người đàn ông:

- Sự việc ra sao hả Hồ Đường chủ?

Nghe tới đây, Điền Thanh liền dùng ngón tay chọc thủng một lỗ ở vách phòng nhìn qua. Chàng thấy ở phòng bên có Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Hương đang nằm ưỡn ẹo trên giường.

Bên chiếc bàn nhỏ góc phòng có một gã đàn ông, mà Điền Thanh nhận ra là Hồ đường chủ Thiên Long bang Bạch Ngạch Hồ Mạnh Thần.

Hồ Diễm Nương nói giọng the thé:

- Có thằng nhỏ oan gia tên là Bạch Cương mà bao kẻ giành nhau. Thiên Diện Nhân Yêu vừa chop được nó, lại bị đệ tử của Bạch Mi lão lão là Phương Tuệ và Cát Vân Thường giết mất. Hai con ấy chưa kịp hưởng thụ gì đã có kẻ cướp thằng bé đi. Lão đạo sĩ râu đỏ Âu Dương Kiên, Kim Tiêu Ngọc Long Thuần Tu và ba đứa con gái đang sục sạo tìm kiếm, nhưng để gì chúng nó tìm ra được gã trai tơ ấy.

Bằng giọng cây đấng và chế giễu, Hồ Diễm Nương nói những lời ấy, và ả ta cố giấu chính ả cũng rất thèm muốn Bạch Cương. Song Bạch Ngạch Hồ Mạnh Thần đã hỏi móc: - Chắc Hồ Đường chủ đã thộp được con nai tơ ấy chứ gì?

Cửu Vĩ Hồ Ly đỏ bừng mặt la lên:

- Bậy, bậy... Ta còn chưa biết thằng nhỏ ấy bị nhốt ở đâu.

Mạnh Thần nhướn mắt:

- Ai nhốt?

Hồ Diễm Nương nói khê:

- Có lẽ là Thiên Lai Ma Nữ, ả ta đang luyện phép Dĩ Âm Bồ Dương nên rất cần những gã trẻ tuổi đẹp trai. Ma công của ả mà luyện xong, hẳn sẽ có lợi cho Thiên Ma Bang.

Bạch Ngạch Hồ gật đầu:

- Chẳng trách Bang chủ cấm những ai không phận sự quấy rầy nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ ở Thiên Sơn vạn cốc.

Nghe nói thế, Cửu Vĩ Hồ Ly liền thả giọng thăm dò:

- Thiên Sơn vạn cốc cả mười ngàn cái hang, biết ả ta ở động nào?

Mạnh Thần thấp giọng:

- Có lẽ ở khu vực Kim Hoa, ta cũng không rành lắm.

Nghe tới đây Điền Thanh mừng trong bụng, nhưng lại nghĩ thầm:

- Tội nghiệp cho gã Bạch Cương nào đó, hắn có dung mạo giống ta. Nếu hắn lọt vào tay Thiên Lai Ma Nữ thì chắc chắn bị hút tinh tuỷ, giày vò đến chết mất. Có lẽ ta nên giúp Hà Thông tìm lại người bạn đẹp trai của hắn.

Nghĩ vậy rồi Điền Thanh liếc nhìn ra ngoài thấy trời sắp sáng, liền lại gần giường giật tóc Hà Thông: - Dậy thôi con trâu nước.

Hà Thông cự nự:

- Gì mà âm thế? Không để cho ta ngủ?

Điền Thanh nói khẽ vào tai anh chàng khờ:

- Ta đã biết nơi giam giữ Bạch Cương rồi, mau đi thôi.

Quả nhiên Hà Thông tỉnh ra ngay, vừa dụi mắt, vừa hỏi:

- Thật à? Bạch Cương ở đâu?

Điền Thanh phẩy tay:

- Đi theo ta sẽ biết.

Cả hai vội vã nai nịt võ phục, thu xếp hành trang. Hà Thông bỏ lại một đỉnh bạc trên bàn trả tiền trọ. Hai người mở cửa sau đi ra ngoài...

Hà Thông dẫn ngựa ra, quay hỏi Điền Thanh:

- Bọn ta đi đâu đây?

Điền Thanh đáp:

- Lên Thiên Sơn, vùng triền núi Kim Hoa.

Rồi chàng nói nhỏ:

- Bạch Cương hiện đang lọt vào tay một con Ma nữ nguy hiểm. Muốn cứu hắn thì phải hết sức thận trọng. Người nhớ không được nóng nảy hồ đồ, làm hỏng việc đấy nhé.

Bởi nóng lòng cứu Bạch Cương nên Hà Thông gật đầu lia lịa:

- Được được, ta sẽ vâng lời người.

Vì không thuộc đường lối, Hà Thông để Điền Thanh phi hành trước dẫn lộ, chàng ta cười ngựa theo sau.

Khi mặt trời lên cao thì hai người đã đến Thiên Sơn, vùng phụ cận Kim Hoa, theo lời tiết lộ của Mạnh Thần.

Đột nhiên, “Vụt” một tiếng, có mũi tên sắt xé gió bay tới. Hà Thông đã thụp mình né tránh, còn Điền Thanh đưa tay chụp lấy mũi tên.

Lúc đó, trong khe núi có hai đại hán xông ra chặn đường.

Một gã thấp lùn quát to:

- Khách giang hồ phương nào, sao dám xâm nhập trọng địa của Thiên Long bang thế?

Điền Thanh sợ chậm trễ công việc nên vội nói ngay khẩu hiệu Hoàng Thiên Hậu Thổ và đưa tay chào.

Gã lùn đáp lễ rồi hỏi lại:

- Chẳng hay quý Đường gia và Đường chủ thuộc Phân đàn nào, đến bốn đàn có chuyện chi?

Thoáng nét do dự, Điền Thanh lựa lời đáp:

- Bốn tịch thuộc Tổng đàn Hộ pháp, vâng lệnh Bang chủ đến diện kiến Thiên Lai Ma Nữ có việc khẩn cấp. Bà ta ở đâu, các huynh đệ lập tức chỉ dẫn nhanh lên.

Gã lùn liền nói:

- Vậy Đường Gia chờ một lát, tại hạ bẩm báo với Phân đàn chủ rồi mới dám hướng dẫn.

Điền Thanh trừng mắt thét:

- Khỏi cần bẩm báo gì hết, các ngươi nói mau.

Sắc diện biến đổi, gã lùn vùng chường nói to:

- Đường Gia thứ lỗi, tại hạ không thể trái lệnh trên.

Nổi cơn giận dữ, Điền Thanh lập tức giương tả chường phẩy mạnh.

“Bình” một tiếng ghê hồn, đạo chỉ phong đã xia thẳng vào gã lùn nọ trong chớp mắt, tiếng rú kinh khủng vang lên.

Xem tiếp chương 9 Ma nữ và Tiên Âm Toàn Vũ

Chương 9: Ma Nữ Và Tiên Âm Toàn Vũ

Đạo chỉ phong của Điền Thanh thật kinh hồn, chỉ nghe “rẹt” một tiếng, gã thủ lĩnh lùn đã lăn quay ra nền đá hôn mê luôn.

Tên thuộc hạ đứng phía sau cũng chao đảo. Hắc vội quỳ xuống nói rất nhanh:

- Xin Hộ pháp bớt giận, hãy cứu mạng Hương chủ, kẻ tiện nhân này xin nói ngay.

Điền Thanh nhếch mép mỉm cười. Chàng lại vẫy tay một cái, một đạo kinh khí nhẹ nhàng hóa giải độc chỉ, gã Hương chủ lùn bừng tỉnh lại.

Tên thuộc hạ càng kính phục Điền Thanh hơn, vội nói:

- Bẩm Hộ pháp, Thiên Lai Ma Nữ hiện đang tu luyện ở động Thủy Liêm, tiện nhân xin dẫn lối.

Điền Thanh phẩy tay:

- Khỏi cần, ta đã biết chỗ ấy rồi.

Chàng trở tay sang hướng đông và bảo Hà Thông:

- Mau theo ta.

Vừa dứt lời Điền Thanh đã lao vút đi, thật quả là khinh công đã đến mức siêu tuyệt.

Hà Thông cười ngựa men theo sườn núi, lát sau đã thấy Điền Thanh ở trước một động đá bị che khuất dưới thác nước đổ trắng xóa, không hề trông thấy lối vào đâu cả.

Hà Thông hỏi nhanh:

- Ôi, cửa động ở đâu mà vào?

Điền Thanh bật cười:

- Người đem ngựa ra phía sau núi chờ ta. Phải xuyên qua màn nước mới vào động được.

Hà Thông vừa đi khuất, Điền Thanh đã lao xuống thác nước với thuật khinh công trong chớp mắt. Đã vào đến cửa động mà Điền Thanh vẫn không bị ướt mình khi phóng qua thác nước, chứng tỏ thuật khinh công của chàng đã đạt tới mức cao diệu.

Luồn mình vào cửa động, Điền Thanh đi sâu vào trong, thấy lòng hang mở lớn, trên trần có gắn viên minh châu lớn bằng trứng ngỗng, tỏa ánh sáng như đèn lưu ly.

Trên thảm có phủ đệm màu vàng, một nữ nhân đẹp tuyệt trần đang ngồi tĩnh tọa. Phía trước mặt ả là một chàng trai khôi ngô tuấn tú lưng dựa vào vách đá.

Điền Thanh biết nữ nhân ấy chính là Thiên Lai Ma Nữ, song chàng giật

mình khi ngắm rõ chàng trai kia. Quả thật như lời Hà Thông nói, chàng trai nọ có dung mạo và thân hình giống hệt Điền Thanh, chẳng khác anh em sinh đôi.

Điền Thanh nói thêm:

- Người trai kia là Bạch Cương chứ ai nữa...

Lúc đó Thiên Lai Ma Nữ đang dùng tia âm nhãn để thu phục chàng trai, tia mắt ả đầy nội lực lấp lánh và rực lửa dục tình. Tia mắt ả đã từng là bao kẻ nam nhân điên đảo, phải tuân theo ý muốn và sự điều khiển của ả. Nhưng Điền Thanh thấy Bạch Cương vẫn ngồi nghiêm chỉnh, tư thế đàng hoàng, hơi thở đều đặn, chứng tỏ tia mắt quyến rũ của Ma nữ không lung lạc được chàng ta.

Sự thật Bạch Cương là người trai có căn cốt siêu phàm, tánh nết đoan chính, lại ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả, nội lực tăng tiến như trái qua ba mươi năm tu luyện, tinh thần sáng suốt, nên Ma nữ chẳng dễ dàng chinh phục được chàng ta.

Có lẽ Ma nữ đã nổi giận vì Âm công của ả thất bại. Tia mắt ả càng thêm rực lửa và ả bật cười khanh khách, lời nói đầy ngiên thoát ra từ kẽ răng: - Hừm, không ngờ một gã trai đang cường tráng, xuân tình sung mãn như người lại có thể kháng cự được Thiên Tâm Diệu Âm, và Tâm Tuyến Nhân của ta. Nhưng ta cũng gia ơn cho người có thời gian suy nghĩ. Nếu từng phục thì cùng ta hưởng khoái lạc, sau đó ta dùng phép Di Âm Bổ Dương mà truyền cho người võ công tuyệt thế, người còn mong muốn gì thêm nữa chứ?

Nghe những lời dâm hôn của Ma nữ, Điền Thanh phải nóng mặt, mắng thăm:

- Đồ dâm phụ đáng chết.

Nhìn lại Bạch Cương, Điền Thanh sắc diện và tinh thần chàng ta không hề thay đổi, liền khâm phục trong lòng: - Chàng trai này có đức độ, kiên cường, đáng cho ta phải giúp đỡ.

Song Điền Thanh giật mình bởi Ma nữ đột nhiên cười ré lên:

- Thiên Lai Ma Nữ từ trước tới nay không hề bị rơi rớt gã trai nào mình muốn thu phục và ái ân. Ta không tin người có trái tim sắt thép cưỡng lại sức quyến rũ của ta. Vậy người hãy thử xem thuật Tiên Âm Toàn Vũ của ta, để được biết thế nào là Ma Lực.

Trong chớp mắt, Ma nữ duỗi đôi cánh tay ngà ngọc, rồi vòng lại giao nhau, hai bàn tay với mười ngón búp măng cuộn vào như hai đóa sen và đưa lên miệng phả vào hai luồng yêu khí. Tiếp đó, mười ngón tay điều động bắn ra những ngọn chỉ xuyên vào bức tường đá sau lưng Bạch Cương. Chỉ lực

mạnh yếu khác nhau, làm bức tường hang phát lên những âm thanh trầm bổng lạ lùng, khiêu gợi làm sao xuyên lòng người.

Vậy mà Bạch Cương vẫn ngồi trầm tĩnh khiến Điền Thanh phải kêu thầm:

- Ôi, đúng là trang nam nhi hiếm có.

Khúc nhạc đậm rộn bằng chỉ phong trên vách đá của Thiên Lai Ma Nữ mỗi lúc càng thêm kích động xôn xao, như khuyến khích con người nắm tay nhau vào chốn màn the, như đôi trai gái đang ái ân thâm thiết.

Trước mắt Điền Thanh lúc ấy thân hình Thiên Lai Ma Nữ nõn nà không còn mảnh vải, và ưỡn ẹo theo điệu âm tình làm Điền Thanh rạo rực, vội vận dụng Tối Tâm pháp ổn định tinh thần, và nếu không sợ nguy hiểm cho Bạch Cương thì chàng đã xuất chiêu đánh thẳng vào Ma nữ.

Nhưng làm cách nào để cứu Bạch Cương đây?

Điền Thanh đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng động từ phía cửa, chàng liền núp vào một chỗ. Lúc đó từ bên ngoài có một bóng người bước vào, như bị sức hút đến thẳng chỗ Thiên Lai Ma Nữ.

Điền Thanh nhìn kỹ và chàng đã nhận ra người ấy là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Thì ra sau lúc nói chuyện với Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần, nàng ta cũng tìm đến nơi Thiên Lai Ma Nữ để xem có Bạch Cương không. Song có lẽ Hồ Diễm Nương không ngờ ả ta cũng bị thu hút bởi khúc nhạc đậm rộn trong ma thuật Tiên Âm Toàn Vũ và ả đang lao đảo đến gần Ma nữ.

Trong thoáng chốc, Điền Thanh nghĩ ra được một kế... Chàng giương tả chưởng đánh thẳng vào Thiên Lai Ma Nữ một chiêu Dương Kinh Chấn Yêu, còn hữu chưởng đẩy nhẹ luồng kinh khí vào lưng Hồ Diễm Nương cho nàng ta lao vút tới.

Tâm thần Thiên Lai Ma Nữ lúc đó cũng đang chơi vui trong điệu nhạc đậm rộn từ chỉ phong bắn vào vách đá. Nàng hết sức hứng thú và tin rằng Bạch Cương sẽ rung động ngã vào vòng tay nàng.

Đột nhiên Thiên Lai Ma Nữ thấy có luồng chưởng phong đánh tới từ phía sau. Nàng lập tức quay lại phản kích một chiêu Ma Khí Âm Kinh, đồng thời rút tấm lụa che lấy hạ thể.

Khi ấy Hồ Diễm Nương vô tình hứng chiêu Ma Khí Âm Kinh nên bưng tỉnh và thấy mình đối diện với Ma nữ trong cơn phẫn nộ.

Hoảng quá, Hồ Diễm Nương quay mình phóng như gió ra khỏi cửa động.

Thiên Lai Ma Nữ đang bị ảnh hưởng khúc nhạc gợi tình, lại lúng túng bởi chưa mặc y phục, nên không nhận ra bóng người là ai. Chiêu Âm Kinh của Ma nữ chạm Dương Kinh của Điền Thanh nổ âm dữ dội, rung chuyển lòng

hang. Cô ả khoát vôi y trang, rồi phóng vút ra ngoài theo bóng Hồ Diễm Nương vừa tháo chạy.

Thấy Hồ Ly và Thiên Lai Ma Nữ đều trúng kế của mình thì Điền Thanh vui mừng khoái chí. Chỉ còn lại Bạch Cương trong động, Điền Thanh liền đến sát bên chàng trai bảo: - Bạch Cương, hãy chạy mau.

Thấm một vì Ma công của Thiên Lai Ma Nữ, nhưng do ăn trái Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Cương phục hồi nguyên khí rất nhanh. Nhận ra một người có dung mạo giống hệt mình đến cứu, Bạch Cương ngạc nhiên hỏi: - Ôi, huynh đài là ai, tại sao biết tại hạ ở đây để cứu?

Điền Thanh vội đáp nhanh:

- Lúc này chưa có thời gian nói chuyện dài dòng, huynh đài cần thoát ra trước đã.

Vừa nói Điền Thanh vừa trợ lực cho Bạch Cương búng mình lên, song chỉ nghe Bạch Cương kêu ré một tiếng.

Thì ra một cổ chân Bạch Cương bị Thiên Lai Ma Nữ dùng xích sắt cột vào chân trang thờ thần linh bằng đá.

Điền Thanh lập tức vận lực bẻ gãy vòng xích.

Thời gian bị chậm làm chàng lo ngại Ma nữ trở vào, Điền Thanh bảo Bạch Cương:

- Huynh đài chạy qua phía trái, nơi ấy có đường ra sau núi, Hà Thông đang đón huynh đài nơi ấy, cố gắng chạy thật nhanh.

Nghe nhắc đến Hà Thông, Bạch Cương biết đúng người trai này là phe mình, bèn hỏi:

- Tại hạ chạy đi rồi, còn huynh đài thì sao?

Điền Thanh trả lời nhanh:

- Cứ chạy đi, đừng lo cho ta.

Bạch Cương vẫn thủ lễ vòng tay:

- Đa tạ huynh đài, hẹn sẽ gặp lại.

Rồi chàng phóng chạy, lách theo ngách trái trong động để ra sau núi.

Biết Bạch Cương đã thoát. Điền Thanh mỉm cười xoay mình nhảy tới cửa động, lao qua thác nước trở ra. Mới trụ bộ trên bờ đá, Điền Thanh đã phải chui vào một lùm cây tránh né, bởi Thiên Lai Ma Nữ đang vùn vụt như xé gió từ xa trở về, có lẽ ả ta không theo kịp Cửu Vĩ Hồ Ly, nên gương mặt hậm hực đầy sát khí.

Cười thầm trong đầu, Điền Thanh nói nhỏ:

- Ma nữ trở vào động thấy đã mất miếng mồi ngon, chắc còn tức hộc máu. Bạch Cương và Hà Thông hẳn đã chạy xa rồi.

Ngồi dưới gốc cây, Điền Thanh thần thờ suy nghĩ. Chàng nhớ đến Bạch Cương, người trai có dung mạo giống mình và có nghị lực tinh thần đáng trọng, không gục ngã trong tay Ma nữ. Anh chàng này thật đáng làm bạn với ta. Nhưng chẳng hiểu khi chàng ấy biết được thân thế gia đình của ta thì liệu có còn chịu kết tình thân hữu?

Điền Thanh thở dài với niềm tâm sự bí ẩn ấy, rồi chàng ra khỏi lùm cây. Bên tai chàng nghe nhiều tiếng rú thét của Ma nữ vọng lên từ dưới Thủy Liêm động.

Chàng bật cười nói lớn:

- Ta đoán không lầm, Ma nữ đang phát điên vì mất con nai tơ quý báu.

Chàng vươn mình trên mỏm đá rồi phóng vèo đi, lát sau hình bóng của Điền Thanh chỉ còn là một chấm nhỏ phía chân trời.

Thời gian này là Hà Thông chẳng hề hay biết những chuyện xảy ra dưới động Thủy Liêm của Ma nữ.

Theo lời Điền Thanh, chàng trâu nước đưa ngựa ra sau núi chờ một lúc lâu, thấy nóng ruột nên làm bầm: - Ôi, chẳng biết có cứu được Bạch Cương hay không, mà lâu quá thế?

Vừa cẩn thận, Hà Thông vừa leo lên triền núi thì thấy có tảng đá lớn cỡ cái mâm, phía dưới có nhiều khóm cỏ, bèn dùng hai tay nhích thử, bỗng tảng đá lăn qua một bên lộ ra một miệng hang.

Hà Thông vui mừng nói:

- Chắc đây cũng là một lối vào Thủy Liêm động. Ta thử vào xem.

Nhưng Hà Thông chưa kịp chui vào đã thấy có một bóng người trong hang bò ra.

Nhìn chiếc khăn bịt đầu cũng biết là Bạch Cương, Hà Thông mừng rỡ ôm chầm lấy lối bạn ra.

Chàng ta sung sướng đập vào lưng Bạch Cương:

- Ôi, ngươi không bị chết vì tay Ma nữ là ta khoái lắm rồi.

Bạch Cương cũng vui mừng, nhưng lại nhíu mày bảo:

- Ta thì khỏe rồi, song chàng trai kia chẳng biết ra sao.

Hà Thông nói:

- Hắn là Điền Thanh, khinh công và chương cước đều giỏi, ngươi khỏi phải lo cho người ấy. Nghe nói hắn cũng lên Ngũ Mai lĩnh. Vậy anh em ta còn gặp gỡ mà.

Khoác tay một cái, Bạch Cương bảo:

- Vậy thì chúng ta lên đường thôi.

Hai người cười chung con tuấn mã phóng đi như gió.

Vừa qua một khoảng rừng, xuống thung lũng thì đã nghe phía sau có tiếng người reo ngựa hí, Bạch Cương nói: - Không xong rồi, chúng nó đuổi theo.

Quả thật chỉ một lát sau có đoàn người ngựa đã tới. Đi đầu là hai gã trung niên, mặt mũi hung ác.

Một tên là Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần kể nói chuyện với Hồ Diễm Nương ở khách điểm mà Điền Thanh nghe được, mới biết nơi Thiên Lai Ma Nữ giam giữ Bạch Cương. Còn tên kia là Thất Tinh Mãng Quá Phiêu, cả hai tên đều là Đường chủ Thiên Long bang.

Kẻ thù đã tới nơi, Bạch Cương và Hà Thông đành phải đứng lại đối đầu.

Mạnh Thần trở Bạch Cương hỏi Quá Phiêu:

- Quá đường chủ, phải chăng thằng nhỏ đẹp trai kia đã mạo xưng Hộ pháp gạt thuộc hạ của Đường chủ để vào nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ?

Quá Phiêu gật đầu ngay:

- Nó chứ còn ai.

Nhếch môi cười, Mạnh Thần bảo:

- Hai thằng nhóc kia sức vóc được bao, mà Quá đường chủ phải kêu thêm tại hạ và kéo người ngựa đi rần rần thế?

Thất Tinh Mãng Quá Phiêu trừng mắt:

- Mạnh Đường chủ coi chừng lâm người. Thằng đẹp trai kia khinh công siêu tuyệt, chiêu lực cũng vào hạng khá chứ chẳng đùa đâu.

Bạch Cương nghe Quá Phiêu nói, thì biết hẳn đã làm Điền Thanh với chàng, bởi dung mạo giống nhau. Còn Hà Thông nóng nảy bộc trực nên quát lớn: - Các người đừng nhiều lời. Đường chủ cái mẹ gì mà rủ nhau từng phục hầu hạ một con quỷ cái. Hãy để bọn ta đi công việc gấp, nếu không thì cứ việc đánh nhau một trận hơn thua.

Mạnh Thần bật cười:

- Bọn người muốn thử sức với chúng ông thì phải luyện ba mươi năm hỏa hầu là ít. Nơi đây ta chỉ sai hai đứa thuộc hạ bóp mũi các người cũng đủ rồi...

Bạch Cương cười lạt:

- Chớ khua môi múa mồm, nếu ta thắng thì sao?

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần đáp ngay:

- Nếu người thắng, ta sẽ để hai người đi tự do, không ngăn cản.

Rồi hắn quay đầu kêu lớn:

- Anh em nhà họ Tiêu đâu?

Hai tiếng dạ vang, rồi hai tên đầu gấu xuất hiện. Hai tên này đều cầm thiết côn, tướng mạo dữ dằn.

Mạnh Thần bảo:

- Hai người hãy nắm gân lũ nhóc cho ta.

Bạch Cương tuy chưa giỏi võ công, nhưng đã có mấy đường chiêu pháp học được của Liễu Không hòa thượng. Vừa rồi chàng lại gặp kỳ duyên ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả nên có sức mạnh như người luyện được ba mươi năm hỏa hầu. Bởi thế đối diện với kẻ địch chàng vẫn bình tĩnh, không hề hoảng sợ.

Qua câu chuyện trao đổi giữa hai tên Đường chủ Thiên Long bang kia, Bạch Cương biết Điền Thanh đã vượt thoát rồi thì mừng lắm. Chàng suy nghĩ trong đầu: - Điền Huynh chỉ gặp Hà Thông mà đã nhiệt tình cứu giúp ta. Vậy tại sao ta không dám lãnh trách nhiệm vụ thay cho người hiệp khách ấy?

Nghĩ như thế rồi chàng bước tới, ưỡn ngực nói lớn:

- Ta dám làm dám chịu, kẻ nào muốn đấu cứ việc ra đây.

Chu Đăng Thủy Quả thật có công hiệu lớn, Bạch Cương ăn được trái quý, nội lực sung mãn đến độ tiếng hét vang như sấm, làm anh em họ Tiêu phải giật mình. Nhưng khi Bạch Cương điều động song chiêu, chúng lại bật cười bởi thấy thủ pháp của chàng không có gì cao diệu.

Tên lớn tuổi quay lại bảo:

- Mạnh đệ, một mình ngươi cho nó ném chiêu cũng đủ rồi.

Tiêu Mạnh liền bước tới, cầm cây thiết côn một cái lún sâu xuống đất phân nửa. Hắn lại giương chiêu lên, quát to: - Tiêu tử, tiếp chiêu.

Tả chiêu của Tiêu Mạnh lập tức chém tới, kinh phong rợn người, và hắn rùn xuống quét luôn một cước.

Trông thấy Tiêu Mạnh cầm thiết côn làm côn sắt cắm sâu phân nửa, Bạch Cương đã ón thẳng này quá khỏe. Vậy mà hắn đã xuất chiêu đánh tới, theo phản xạ thông thường, Bạch Cương đưa tay đỡ, không ngờ gã nọ còn quét thêm một cước. Chẳng biết sao hơn, Bạch Cương cũng đưa một chân ra chặn.

Chỉ nghe “rộp” một cái, Tiêu Mạnh rú lên đau đớn, bắp chân nứt toác, xương chân gãy lìa bởi chạm phải chân cứng hơn thép của Bạch Cương. Phần trên, cái đỡ gạt của Bạch Cương cũng đánh gãy tay Tiêu Mạnh.

Sau tiếng hét hãi hùng, Tiêu Mạnh lăn ra nền đá, bất tỉnh luôn.

Hà Thông không ngờ Bạch Cương có thần lực đến thế, liền vỗ tay reo:

- Ôi, tuyệt quá, tuyệt quá...

Bọn Thiên Long bang cũng xanh mặt. Anh của Tiêu Mạnh lập tức xông tới, gầm lên:

- Hãy đỡ Ô Long Thiết Côn của Tiêu Hùng đây.

Hắn vun thiết côn như gió, vừa đánh vừa quạt vào đầu và ngang lưng

chàng trai trẻ.

Bạch Cương giật nảy mình...

Cứ theo phản xạ tự nhiên, Bạch Cương đưa tả chưởng chụp lấy đầu côn sắt của Tiêu Hùng, còn chưởng đánh mạnh vào thân côn rồi thét: - Buông tay...

Đây là một chiêu cầm nã thông thường gọi là Song Liên Cầm Nã. Nếu người thường sử dụng sẽ không chịu nổi thiết côn của Tiêu Hùng.

Vậy mà sức Bạch Cương vừa tung ra, Tiêu Hùng đã rú lên một tiếng, buông côn ngã ngòai trúng nền đá nhon. Hắn cảm thấy thốn đau tới ruột, xương sống như muốn gãy lìa, đứng lên không nổi.

Thế là chỉ hai chiêu, Bạch Cương đã hạ gục anh em Tiêu Hùng, Tiêu Mạnh trước sự ngạc nhiên của hai tên Đường chủ.

Tuy vậy, Thất Tinh Mãng Quá Phiêu đã nhận ra Bạch Cương chỉ có sức mạnh mà chiêu thức tầm thường, nên hắn sẵn tới thét: - Tốt lắm, tiểu tử, bây giờ ta với ngươi thử sức với nhau.

Hà Thông nóng nảy vọt lên trước mắng lớn:

- Các ngươi là đồ trâu chó nuốt lời hứa hả? Vậy thì để Thiết La Hán đại gia này cho ngươi biết tay.

Quá Phiêu nhếch môi cười, khạc ngay một cục đờm thối văng vào hòn đá lớn cách hai trượng, hòn đá lập tức vỡ đôi.

Hắn bật cười lớn:

- Con trâu đen, thân ngươi có cứng bằng tảng đá ấy không?

Bạch Cương giật mình nghĩ thầm:

- Hai tên Đường chủ này đều thuộc hạng võ công siêu tuyệt, ta phải làm sao đây?

Nhưng vừa lúc đó Bạch Ngạc Hồ Mạnh Thần đã vờ vai Quá Phiêu và bảo rằng:

- Quá đường chủ, ta đã có lời hứa trước mặt thuộc hạ. Nay tiểu tử đã hạ được anh em họ Tiêu, ta phải cho chúng nó đi, kéo người trong giang hồ chê cười ta là những kẻ thất hứa.

Rồi hắn phẩy tay:

- Các ngươi cứ việc đi.

Hà Thông vẫn không chịu nhin, lại quát to:

- Đánh thì đánh sợ gì...

Tuy chẳng sợ chết, nhưng Bạch Cương không muốn chết vô ích khi chưa làm xong việc lớn.

Chàng bèn kéo tay Hà Thông bảo rằng:

- Thôi, đừng cãi cộ nữa. Hãy đi mau ta còn nhiều việc phải làm.
Cả hai liền nhảy lên lưng tuấn mã phóng đi như gió.
Thấy hai gã đã đi khuất, Quá Phiêu liền quay lại Mạnh Thần căn dặn:
- Thế là Mạnh Đường chủ làm hỏng việc rồi.
Mạnh Thần bật cười:
- Hai thằng nhóc ấy có đáng gì mà Quá đường chủ bảo là hỏng việc?
Quá Phiêu liền nói:
- Thiên Lai Ma Nữ đã truyền lệnh cho tại hạ phải bắt bằng được gã đẹp trai. Ta thả nó là sai...
Mạnh Thần lại bảo:
- Xem ra thằng trẻ tuổi này không phải là thằng giả danh Hộ pháp để vào nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ. Hẳn Quá đường chủ cũng thấy võ công của nó rất tầm thường, đâu có giỏi như ông diễn tả đâu?
Quá Phiêu nhăn nhó:
- Ta cũng biết thằng này với thằng kia không phải là một, hẳn có điều bí ẩn chi đây. Nhưng chưa bắt được thằng kia thì phải bắt được thằng này về giao nộp cho Ma nữ. Bà ta sẽ khảo nó, bắt nó khai ra sự thật.
Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần gật gù:
- Ừ nhỉ? Nhưng chẳng sao. Ta hãy thả bò câu đưa tin, ra lệnh cho trạm nào gần đây bắt lại chúng.
Tươi ngay nét mặt, Quá Phiêu nói:
- Mạnh Đường chủ thật nhạy bén, có vậy mà ta nghĩ không ra.
Hắn lập tức viết lệnh cột vào chân bò câu thả đi, rồi phẩy tay quát:
- Đuổi theo chúng nó ngay.
Đoàn người ngựa lại chạy đi rầm rập.
Lúc ấy Bạch Cương và Hà Thông chạy về hướng Ngũ Mai lĩnh.
Hà Thông nói:
- Điềm Thanh như vậy là thoát lâu rồi, anh em ta lên đến Ngũ Mai lĩnh chắc chắn sẽ gặp hắn.
Bạch Cương gật đầu:
- Và sẽ gặp Hoàng Phủ thư thư và Thượng Quan huynh nữa.
Cười lên hên hêch, Hà Thông bảo:
- Ngươi nhớ Bích Hà lắm phải không?
Gương mặt đỏ hồng, Bạch Cương quát:
- Đừng nói nhảm, hãy thận trọng coi chừng nguy hiểm trên đường.
Hà Thông nhún mày:
- Trên quãng đường này chỉ có đất đá và rừng cây, đâu còn nguy hiểm

nữa.

Quả thật vừa ra khỏi triền núi, con tuần mã đã đưa hai người lượn vào một khu rừng sâu thẳm.

Ngựa đang phi ngon trớn, đột nhiên “rẹt” một tiếng, Bạch Cương và Hà Thông cùng thấy chói với hệt hẫng, con ngựa đã thoát ra ngoài cát vó hí vang.

Thì ra Hà Thông và Bạch Cương đều lọt vào tấm lưới từ trên tàng cây chụp xuống. Cả hai lúng túng như hai con thú mắc bẫy.

Trong rừng vang lên bao tiếng reo hò.

Xem tiếp chương 10 Tam mỹ nữ đầu Thiên Long bang

Chương 10: Tam Mỹ Nữ Đấu Thiên Long Bang

Bạch Cương và Hà Thông đang ra sức chạy thì sập bẫy.

Tầm lưới không chụp được con tuần mã, nhưng nhốt gọn cả hai chàng trai, vùng vẫy cách nào cũng không thoát khỏi.

Thì ra lệnh truyền của Mạnh Thần do chim bồ câu đưa đến trạm Hồ Lâm đã được bọn thuộc hạ Thiên Long bang tuân hành. Chúng giăng lưới rình chụp người ngựa đang chạy tới.

Giương mặt Bạch Cương biến sắc, nhưng Hà Thông vẫn hùng hổ nói:

- Người đừng lo, để Hà mỗ này trở thân lực xé toạc lưới, anh em mình lại ra liều mạng với chúng nó.

Hà Thông vừa dứt lời đã nghe tiếng người ngựa ồn ào. Từ trên không trung có hai bóng xám chao mình xẹt xuống.

Tiếng Mạnh Thần ồm ồm:

- Khá lắm, thuộc hạ của ta đã làm tốt nhiệm vụ.

Quá Phiêu cũng vui vẻ:

- Hai thằng nhóc làm sao thoát khỏi tay ta.

Thế là Hà Thông chưa kịp xé lưới, Quá Phiêu đã mở lưới ra, dùng dây lòi tói tói gõ lại. Mạnh Thần thì móc Bạch Cương vào xích sắt như bắt được cọp.

Quá Phiêu liền quét ánh hung quang từ đôi mắt vào mặt Bạch Cương, rồi hỏi lớn:

- Tiểu tử, có phải người chính là tên giả danh Hộ pháp Thiên Long bang để vào nơi tu luyện của Thiên Lai Ma Nữ? Hay người chỉ giống dung mạo của gã nào đó thì khai thật hoàn cảnh của mình vì sao có mặt ở khu động Kim Hoa, còn gã kia chạy trốn ngả nào rồi?

Mạnh Thần xen vào:

- Xem qua thân pháp, ta biết người chẳng phải thằng kia đâu, mau khai thật ra kéo oan mạng.

Bạch Cương bị cột trong xích sắt thì tức bực lắm. Chàng nghĩ bây giờ có khai thật ra thì mình bị bắt trở lại, chịu đâm nhọc trong tay Thiên Lai Ma Nữ, mà còn tiết lộ hành tung của người ơn là Điền Thanh. Tham sống sợ chết như vậy là hèn, mà còn là ngu nữa.

Nghĩ như vậy rồi chàng trừng mắt thét:

- Ta chính là người muốn đột nhập Thiên Sơn vạn cốc giết yêu nữ trừ tai họa cho võ lâm. Các người bắt được ta thì cứ hành xử tùy ý, đừng hy vọng hỏi ở ta được một điều gì.

Quá Phiêu nổi giận, giương chưởng đánh một chiêu Ma Khí Truy Hồn

vào giữa ngực Bạch Cương.

“Bình” một tiếng rung chuyển cả khu trại Hồ Lâm, cây cối ngã gãy bay tung tứ phía.

Bạch Cương kêu thét lên một tiếng. Nếu là kẻ tầm thường đã bị vỡ ngực ra bởi chiêu Ma Khí của Quá Phiêu rồi...

Nhưng Bạch Cương do ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả công lực tăng tiến, nội khí sung mãn nên không đến nỗi thiệt mạng. Song chàng cũng cảm thấy khí huyết đảo lộn, ối ra một búng máu.

Chàng cảm phần thét lên:

- Hãy giết ta đi, quân tàn bạo.

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần vốn thâm hiểm hơn Quá Phiêu. Trước tiếng la hét cảm hờn của Bạch Cương, hắn chợt nhếch môi cười, rồi bảo:

- Người đã cứng đầu thì không được chết dễ dàng đâu. Trước khi giết chết người, ta phải cho người ném qua chiêu Phân Cân Thố Cốt của ta cái đã.

Phân Cân Thố Cốt là cái gì, Bạch Cương chưa hiểu, thì đã thấy Mạnh Thần đưa thẳng ngón tay giữa của tả chưởng, búng liên tiếp mấy ngọn chỉ phong vào những huyết đạo của Bạch Cương.

Chàng trai lập tức rú lên vì đau đớn, gân cốt như bị cắt chặt, buốt tận óc, đến phải lăn lộn với xích trói.

Mạnh Thần và Quá Phiêu đều cười rú cả lên với trò chơi tàn độc chết người ấy.

Đột nhiên “Ầm” một tiếng dữ dội, tòa sảnh đường của trạm Hồ Lâm sụp xuống, ngói tuôn ào ào, cát đá bay mù mịt.

Quá Phiêu, Mạnh Thần và bọn Thiên Long bang đều giật mình thót tim.

Thì ra Hà Thông thấy bạn mình bị hành hạ tàn độc thì chịu không nổi. Chàng sử dụng thần lực bẩm sinh vừa thét vừa vùng một cái đã bứt đứt dây trói, kéo luôn cột sảnh đường ngã đổ. Rồi chàng nhảy vọt tới đánh một chưởng vào mặt Mạnh Thần.

Đường chủ Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần là tay cao thủ, để gì để chưởng của Hà Thông đánh trúng mặt? Hắn nhanh nhẹn lách mình tránh luồng chưởng đạo của chàng trâu nước, đồng thời vùng chỉ phong điểm vào huyết Chí Đường của Hà Thông.

Mạnh Thần xuất thủ và thân pháp nhanh như điện chớp. Nhưng Hà Thông quá khỏe, chỉ chao mình một cái, hữu chưởng của chàng ta đã vỗ trúng vai trái của Mạnh Thần làm hắn đau buốt, lão đảo lộn hơn một trượng.

Hắn ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Tiểu tử đen thui này luyện được công phu gì vậy kia?

Rồi hấn vận mười thành công lực đánh tới một chiêu Cách Không chương, kinh đạo như phá núi, Hà Thông dù sức mạnh như thần cũng khó toàn vẹn với độc chiêu ấy, chương phong vồ tới kinh hồn.

Mạnh Thần đang đắc ý, nào ngờ chỉ nghe “Ầm” một tiếng như trời long đất lở, tòa đại sảnh đã sụp một góc lại đổ tan tành.

Lúc đó Mạnh Thần bị chấn bức đến ói máu, vội phóng mình ra ngoài thì đã thấy có hai cô gái đẹp tuyệt trần đến trước sân.

Mạnh Thần hiểu ra luồng khí kinh dữ dội vừa rồi đã hóa giải chương lực của hấn, còn phá vỡ đại sảnh và ép hấn ói máu là do hai cô gái kia đánh ra, cứu được Hà Thông.

Trợn trừng mắt, Mạnh Thần quát lớn:

- Con tiểu a đầu nào vừa đánh lén bổn Đường chủ?

Cô gái áo trắng mỉm cười:

- À, thì ra ngươi là một Đường chủ? Không ngờ mặt ngươi dày hơn móng trâu, nên mới dùng Phách Không chương đối phó với một chàng trai không biết võ công. Thật hết sức đẹp mặt cho Thiên Long bang các ngươi. Thế mà còn dám mắng ta là đánh lén nữa à?

Thật kỳ lạ, gã trâu nước kia bị Mạnh Thần điểm ngón chỉ phong đã chẳng tổn thương, còn đánh một chương vào vai khiến hấn đau buốt tận gan ruột, thế mà bảo tên lọ nôi ấy không biết võ công thì ai tin nổi?

Chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, Mạnh Thần chỉ đành gằn giọng:

- Ngươi là ai? Con gái không ở phòng the, dám đến đây hỏi việc của ta?

Cô gái áo trắng không thèm trả lời, ra ý chẳng coi Mạnh Thần là cái thó gì, rồi thản nhiên quay lại cười với cô áo hồng:

- Tuệ thư, chị xem bọn Đường chủ của Thiên Long bang có ra cái gì đâu nhỉ?

Mạnh Thần đâu biết hấn đang gặp thứ dữ.

Nguyên Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên và Thượng Quan Thuần Tu đến Mai Tử Châu nhằm lúc Hoàng Phủ Bích Hà giao đấu với Phương Tuệ và Cát Vân Tường. Hai người gặp được Bạch Mi lão lão là sư mẫu của hai cô gái mới dàn xếp xong chuyện hiểu lầm.

Phương Tuệ và Cát Vân Thường đều có cảm tình với Bạch Cương, nên đã cứu chàng trong tay Thiên Diện Nhân Yêu. Nay biết chàng bị lâm nạn nữa, thì liền cùng với Hoàng Phủ Bích Hà lên đường tìm kiếm. Phương Tuệ và Bích Hà vừa mới ra tay “giật gân” Mạnh Thần, còn Cát Vân Thường lo cời trói cho Bạch Cương khỏi vòng xích sắt.

Khi đó Mạnh Thần hét to:

- Ta hỏi các người là ai, sao dám vào đây tìm chỗ chết?

Bích Hà lại bật cười:

- Gã mặt mo, chắc con mắt chó của người đã đui rồi nên không nhận ra ta là Hoàng Phủ cô nương, và tí tí Phương cô nương đây. Ngoài kia còn có Cát tiểu thư sắp vào hỏi tội người nữa. Chị em ta đã từng thấy người đeo theo một bên con chồn cái Hồ Diễm Nương, bây giờ còn làm mặt lạ sao?

Toát mồ hôi, Mạnh Thần hiểu ra Hoàng Phủ Bích Hà chính là đệ tử của Mai Phong Tuyết Lão, còn Phương Tuệ và Cát Vân Thường là học trò cùng của Bạch Mi lão lão ở Mai Tử Châu. Hắn đã chọc vào ổ kiến lửa rồi.

Đang bối rối vân vê mấy sợi râu bạc, Mạnh Thần lại nghe tiếng thét la như sấm:

- Đập chết thằng lông trắng ấy đi thôi.

Đảo mắt nhìn ra, Mạnh Thần thấy Cát Vân Thường và Hà Thông đang dẫn Bạch Cương đi tới. Tiếng la thét chuyển rừng vừa rồi là do gã trai đen thui kia gầm rú khiếp hồn.

Cát Vân Thường đứng chắn trước mặt Bạch Cương, lên giọng thanh tao:

- Phương thư thư, tên quỷ già lùn lông trắng ấy rất tàn độc, dám sử dụng Phân Cân Thố Cốt giày vò Bạch công tử. Chị em ta không thể tha cho hắn phen này.

Là một Đường chủ mà để một cô gái mắng mỏ như thế thật sống cũng nhục, tuy nhiên Mạnh Thần biết Bích Hà, Vân Thường đã từng giao đấu với Hồ Diễm cô nương là chẳng phải tay vừa, nếu để bị thua thì càng mất mặt hơn...

Vì nghĩ như thế nên hắn im lặng.

Hắn đang tìm mưu kế gì độc hiểm mới ra tay.

Nhưng Thất Tinh Mãng Quá Phiêu là tên nóng nảy, không chịu nổi bao lời sỉ mạ khinh thường của mấy đứa con gái.

Vèo một cái, Quá Phiêu nhảy vọt ra phía trước.

Hắn quét những tia hung quang từ đôi mắt qua ba cô gái, rồi chột cười một tràng lạnh tanh.

Giọng hắn gầm gừ:

- Khá lắm, ba con ranh, hãy chờ bốn Đường chủ đưa hồn các người lần lượt về châu Diêm Chúa.

Hoàng Phủ Bích Hà cười khanh khách, nhổ toẹt một bãi nước miếng, rồi lên giọng chì chiết:

- Tởm thật, người cũng là một Đường chủ đấy à? Thế mà không biết cô nương ta là ai sao? Hãy tiếp thử ba chiêu Phiên Thiên chương của ta. Nếu

không đủ sức là về miền Âm cảnh đấy.

Thất Tinh Mãng Quá Phiêu không nhẫn nại được như Mạnh Thần. Hắn gầm lên như sấm, vung chưởng đẩy ra một chiêu, kinh khí như phá núi, cát bụi cuốn lên mù mịt.

Bích Hà vốn đã đề phòng. Nàng lật chưởng phong đẩy nhanh ra phía trước một luồng kinh đạo như bão táp.

“Bùng” một tiếng dữ dội, rừng núi chuyển động, cây cối gãy đổ ngã nghiêng, hai luồng chưởng đạo giao thoa, hai đối thủ tách ra hai phía...

Quá Phiêu “hự” một tiếng, thân hình chao đảo, thối lui năm bước, còn Bích Hà chỉ nhẹ lắc mình.

Ôi, mới thử sức mà Hắc Mãnh đường chủ Quá Phiêu của Thiên Long bang đã không chịu nổi một chiêu của cô gái non tơ Hoàng Phủ Bích Hà, chẳng những làm bọn thuộc hạ sững sốt kinh sợ, mà Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần cũng phải tái mặt ngạc nhiên.

Thất Tinh Mãng Quá Phiêu chấn động tinh thần, song vì xấu hổ thua kém một cô gái, hắn nổi khùng lên.

Lập tức rùn mình xuống theo thế Thượng Mã, Quá Phiêu rút hai chưởng về, rồi đẩy mạnh ra một chiêu Song Ma Kinh với mười thành công lực, chưởng khí quần quật như con mãng xà xô ập vào Bích Hà thật kinh khiếp. Trên mặt đất, chỗ nào chưởng kinh của hắn lướt qua đều đào sâu thành lằn rãnh như lòng kênh rạch.

Nhưng Bích Hà vẫn bình tĩnh. Mím nụ cười tươi, nàng nạp khí vào Đôn Điền và dồn lực lên song chưởng. Nhận rõ chưởng đạo của đối phương, Bích Hà đã chuyển mình vẩy mạnh hai luồng kinh khí âm âm như bão táp cuốn tới đón đầu chiêu thức của tên râu trắng. Nàng đã đối phó bằng song chiêu Loan Phụng Nhập Lâm của Phiên Thiên chưởng.

Một tiếng “Ầm” như thiên long địa chấn, Thất Tinh Mãng bị đánh văng về phía sau năm trượng, thân hình chao đảo như ngọn thuyền trên sóng, lắc lư mãi mới trụ bộ nổi. Song hắn cảm thấy phủ tạng đảo lộn, kinh mạch như bị phong bế ngát ngur...

Rú lên một tiếng, Quá Phiêu ôm ngực, miệng phun ra một vòi máu thâm đen, chứng tỏ lão đã trúng thương trầm trọng.

Thuộc hạ Thiên Long bang đều hoảng vía kinh hồn. Cả đấu trường rơi vào không khí căng thẳng tột độ.

Lúc đó, Bích Hà cũng lui hai bước. Sắc diện nàng có hơi tái, hơi thở đã dồn dập. Như vậy quật được đối thủ dữ dội kia một chiêu, nàng cũng phải tổn hao một phần chân khí.

Vừa đau đón vừa tức giận, Quá Phiêu hết sức ổn định kinh mạch, vận kinh lực để phục thù.

Hắn lách mình qua một bên để dụ địch, rồi thành linh chéo song thủ phát ra hai luồng kinh khí với chiêu thức Tả Khai, Hữu Tổng của Độc Pháp ma công. Hai lần chưởng đạo như đôi rồng đen xông thẳng vào cô gái thật dữ dằn.

Hoàng Phủ Bích Hà hét lớn:

- Hừm, tự ngươi đi tìm cái chết...

Dứt lời, song chiêu của nàng đã phóng ra hai luồng chưởng đạo với sức mạnh di sơn đảo hải.

Lần này chưởng lực giao nhau, chắc chắn trong hai đối thủ phải có một người chết, một bị thương. Song giữa lúc đó, bỗng từ hai phía bỗng có hai ngọn chưởng phong xẹt vào, phóng thẳng tới Quá Phiêu và Bích Hà.

“Bùng” một tiếng dữ dội, triền núi kề bên sạt lở, mặt đất bị xoay sâu như miệng giếng. Bích Hà và Quá Phiêu đều bị xô bật ra hai bên. Cả hai chao đảo một lúc mới trụ bộ được.

Bên ngoài có tiếng cười sảng khoái của Phương Tuệ, còn Mạnh Thần lỗ mắt ngạc nhiên.

Thì ra thấy đôi bên xuất chiêu dữ dội, dù không hẹn mà Phương Tuệ và Mạnh Thần ở ngoài đều xuất thủ đánh vào để tiếp cứu người của mình. Hai luồng chưởng khí ấy đã tách hai đối thủ, còn chưởng lực đôi bên đánh trật vào vách núi và cày sâu trên mặt đất thật gớm ghê.

Đã vậy dư lực của các chưởng đạo còn xoay tròn như cơn trốt xoáy, hất tung tảng đá bằng người ôm bay trong khoảng không như chiếc lá mùa thu. Sức chấn bức của chưởng đạo khiến Mạnh Thần đứng ở bên ngoài vẫn phải thối lui bảy bước.

Tiếng “Ồ” vang lên từ đám thuộc hạ của Thiên Long bang.

Khi đó mặt Quá Phiêu đã trắng bệch như tờ giấy. Hắn đã trúng thương từ lần đầu chạm kinh phong của Bích Hà. Lẽ ra hắn ngưng lại để vận công điều tức là cơn nguy hiểm đã qua. Song hắn cảm thấy một Đường chủ Thiên Long bang mà lại thua dưới tay đứa con gái là tổn hại danh dự vô cùng. Bởi vậy đang trúng thương mà hắn còn vận lực lần thứ hai, dồn sức từ khi bú sữa mẹ để quyết đấu.

Lần này tuy có chưởng phong của Mạnh Thần tiếp đỡ, nhưng do bị chấn bức đến tản lạc nguyên khí, kinh mạch gián đoạn, hắn rú lên một tiếng rồi ngã ra bất tỉnh.

Rõ ràng Hắc Mãng đường chủ của Thiên Long bang đã thất bại dưới tay

Hoàng Phủ Bích Hà.

Thật ra Hoàng Phủ Bích Hà tuy công lực có kém hơn Quá Phiêu, nhưng đòn thế lại nhanh nhẹn với sức trẻ. Vả lại Phiên Thiên Tuyệt Chương có ưu điểm là hội đủ nội ngoại công, cương nhu hài hoà, nên đã thắng được tên Đường chủ nhiều năm danh tiếng.

Lúc Quá Phiêu ngã xuống, Bích Hà cũng lắc lư, hơi thở hào hển, chân khí có phần tổn hao nhất định.

Cát Vân Thường vội bước tới nắm tay hỏi han:

- Hoàng Phủ thư thư, chị có sao không?

Bích Hà mỉm cười:

- Không sao, ta còn muốn đấu tiếp với tên lùn lông trắng, đã dám hành hạ Bạch công tử.

Nấn nhẹ cánh tay Bích Hà, Cát Vân Thường bảo:

- Thôi, việc ấy để em thay chị.

Rồi nàng nhẩy vọt ra phía trước, quát to:

- Thằng lùn lông trắng đâu, mau ra đây nộp mạng.

Không khí chợt căng thẳng.

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần hồi nãy phát chiêu trợ lực với Quá Phiêu đã chạm phải kinh phong của Phương Tuệ đẩy lùi mấy bước. Hắn biết nàng ấy công lực thâm hậu, khó chọc vào. Bây giờ Cát Vân Thường lên giọng thách thức, cô gái trẻ này có vẻ nóng nảy, lóc chóc, kinh nghiệm hẳn chưa nhiều. Mạnh Thần muốn hạ cô bé này để gỡ danh dự.

Hắn bèn đứng đỉnh bước tới, cười gằn và bảo:

- Con nhỏ hôi thối đừng hỗn láo. Bồn Đường chủ sẽ đem đến một cái chết sáng khoái cho ngươi.

Vừa nói hắn vừa cỡi cây Nhạn Linh đao sau lưng, cầm trên tay, còn tay kia vẫy nhẹ:

- Lại đây ta dạy cho một bài học.

Là cô gái vừa đẹp vừa thơm mà bị tên lùn kêu là con nhỏ hôi thối, Cát Vân Thường đã tức. Hắn còn đòi dạy bài học võ công thì thật quá sức chịu đựng của nàng. Vân Thường liền mở cặp Tiêu Luyện Chuỳ bên hông, miệng thét lớn:

- Thằng lùn, nhận cái chết.

Miệng thét, tay vung, cặp song chuỳ đánh vọt ngay vào Mạnh Thần nhanh hơn hai lần chớp.

Thấy cô gái dùng binh khí thuộc loại kỳ môn, Mạnh Thần đã hơi ngại. Tuy vậy hắn còn muốn xem hỏa hầu của nàng được bao nhiêu, nên chờ chuỳ

đánh đến gần mới vung đao đỡ.

“Răng” một tiếng dữ dội, Mạnh Thần chấn động toàn thân, hồ khẩu tay như bị sét, đau thấu gan ruột, cây Nhạn Linh đao gần tuột văng đi.

Vừa lúc đó, một bên chuỳ như dài ra, quật vào vai hấn. Mạnh Thần hoảng hốt, vội xoạc căng nhảy lùi ra sau cả trượng để tránh chuỳ, cây đao trên tay tạo thành một đạo ngân quang biến ảo, ẩn tàng chiêu. Đó là tuyệt thức Mãnh Hồ Cầm Dương chém thẳng xuống đầu Vân Thường.

Đao phong ào tới, Cát Vân Thường lách mình qua hai bước, phản công bằng chiêu Lưu Tinh Xạ Điện, song chuỳ cùng lúc vung lên đầy khí thế.

Nào ngờ Mãnh Hồ Cầm Dương của Mạnh Thần chỉ là hư chiêu, đao của hấn uốn lượn làm song chuỳ của cô gái đánh hụt, đồng thời lưỡi đao sáng lòa đã bay tới trước mặt nàng.

Nhưng Vân Thường vẫn bình tĩnh, nghiêng qua bên trái, đánh ngược song chuỳ bên phải, đồng thời hữu chưởng xuất một chiêu thần tốc. Chiêu thức này của cô gái phải coi là tuyệt điểm. Nếu Mạnh Thần không phát chưởng kinh ra đỡ, chẳng những hấn chém hụt đối phương, mà còn bị Phách Không chưởng của Vân Thường đánh tan xác.

Trong lúc nguy cấp, Mạnh Thần chỉ đành dồn hết thần lực vung tả chưởng lên đỡ, ngọn đao chúc xuống.

“Bình” một tiếng dữ dội sạt lở vách đá, cát bụi bay mù, thân thể của Mạnh Thần khi đó đang rướn lên, nên bị bắn ra xa vài trượng, lảo lộn liên tục một hồi mới trụ vững, hấn hoảng sợ, toát mồ hôi.

Vân Thường bật cười:

- Thế nào, thằng lùn sẵn sàng chờ chết nhé.

Mạnh Thần là tay trí trá, hấn nảy ý định dùng mưu mẹo để thắng Vân Thường, bằng cách lợi dụng tính nóng nảy hiếu thắng của tuổi trẻ.

Nhận thấy gần mình có một cây cột lớn, trang trí mấy nhánh hình chữ “Vạn” vốn dùng để nhảy lên luyện võ của bọn thuộc hạ, Mạnh Thần cầm đao nhảy tót lên ngọn cột và vẩy tay:

- Ngươi có dám lên đây không?

Đang nóng như lửa, Cát Vân Thường không nghĩ sâu sắc, liền thét lớn:

- Ta sợ gì ngươi chứ.

Nàng vung chuỳ phóng vút lên cao mấy thước xông tới, thì Mạnh Thần vừa chém một đao đã rời cây cột. Tất nhiên Vân Thường phải trụ mình vào nhánh chữ “Vạn” của cây cột để lấy đà đỡ đao.

Không ngờ chân nàng vừa chạm vào đã thấy nhánh gỗ mềm như mặt cửa sụp dưới chân làm nàng hụt hẫng, mà mũi đao thì đã chĩa tới ngực nàng rồi.

Tình huống vô cùng nguy hiểm, nhưng may Vân Thường là cô gái gặp nguy không hoảng hốt. Thấy chân mình hụt hẫng là nàng biết mình mắc bẫy của đối thủ. Dao mất thật nhanh, Vân Thường nhận ra lưỡi dao bén còn ở dưới ngọn cây, liền hít một hơi chân khí, tung mình đập ngược vào lưỡi dao. Đồng thời nàng dùng thế Yên Tử Đăng Vân phóng lên cao hơn nữa, lộn nhào trong không trung thoát hiểm.

Mạnh Thần sâu độc, lúc rời cây cột hắc đã ngấm vận kinh lực nhu âm để nghiền nát, cột và chữ “Vạn” chỉ còn là hình thức, bên trong mềm nhũn. Khi cô gái trụ bộ vào đó sẽ hụt, và hắc thừa thế chém một đao tất nàng sẽ lãnh cái chết đau thương. Không ngờ Cát Vân Thường khinh công cao tuyệt tâm cơ tinh tế, dám lợi dụng đầu đao của hắc làm điểm tựa để thoát thân dễ dàng.

Quý khách đã bại lộ, hắc chỉ còn biết nhăn răng cười nham nhở:

- Nhóc con, suýt chết rồi phải không?

Vân Thường mắng lớn:

- Đồ ti tiện, ngươi sẽ chết dưới tay ta.

Mạnh Thần trâng tráo vẫy tay:

- Ngươi có giỏi vào bốn trại thử tài cho biết.

Hắc búng mình một cái phóng ra sau ngọn giả sơn biến dạng.

Bị Mạnh Thần đùa cợt, Vân Thường giận tái mặt gầm lên:

- Con chó lùn, chạy đi đâu cho thoát.

Nàng lắc mình một cái đã đuổi theo Mạnh Thần, bóng nàng cũng khuất sau ngọn giả sơn cao sừng sững.

Hoàng Phủ Bích Hà liếc mắt trông thấy. Nàng sợ Cát Vân Thường một mình vào trại giặc sẽ bị ám toán, nên vội bảo Phương Tuệ:

- Tuệ tỉ tỉ, hãy giữ giùm Bạch công tử và Hà Thông, để mọi người vào trong tiếp tay Cát thư thư nhé.

Vừa dứt lời Bích Hà cũng phóng mình ra sau trại giặc.

Trong ba cô gái thì Phương Tuệ già giặn kinh nghiệm và có tính nhu hòa hơn cả. Nàng suy nghĩ sự việc, thấy Bích Hà và Vân Thường đều còn quá trẻ, nóng nảy, không chịu nổi sự khiêu khích nên dễ bị mắc mưu bọn nham hiểm. Bây giờ cả hai vào trại của Thiên Long bang, chẳng biết việc gì sẽ xảy ra.

Nghĩ như vậy, rồi Phương Tuệ bảo Bạch Cương:

- Hai người hãy xuống chân núi trước chờ nhé... Để ta vào dẹp bọn hung đồ này rồi sẽ xuống sau.

Nào ngờ Phương Tuệ vừa dứt lời thì những mũi tên bắn về phía ba người như mưa bão.

Biết là đám thuộc hạ Thiên Long bang dùng tên độc tấn công. Phương

Tuệ liền vùng chưởng đạo kinh ào ào quét những mũi tên rơi xuống đất, rồi nàng thét lớn:

- Hãy chạy theo ta.

Nàng dẫn Bạch Cương và Hà Thông chạy như bay xuống núi, vừa chạy vừa đánh ra những luồng kinh khí như sấm sét. Bởi vậy thuộc hạ Thiên Long bang tuy đông, nhưng không dám ngăn cản ba người.

Song lúc cả ba vừa chạy xuống lưng chừng núi thì nghe tiếng phèn la hiệu lệnh vang lên. Rồi trên núi cao có những tảng đá lớn, thân cây to lăn xuống truy kích. Nếu không có cách tránh, cả ba người khó thoát cái chết nát thây.

Phương Tuệ chẳng còn ngại ngần gì nữa. Nàng cặp Bạch Cương và Hà Thông hai bên nách, vận dụng nội lực, trổ thuật khinh công bằng mình như cánh đại bàng qua triền núi để nhanh chóng thoát hiểm.

Trên đỉnh núi, kinh phong chưởng khí vẫn âm âm.

Xem tiếp chương 11 Tơ lòng vương vấn

Chương 11: Tơ Lòng Vương Vấn

Phương Tuệ cứu thoát Bạch Cương và Hà Thông.

Nàng lập tức trở lại trại Hồ Lâm để tìm Hoàng Phủ Bích Hà và Cát Vân Thường.

Từ dưới núi đi lên, bọn thuộc hạ Thiên Long bang ào xuống chặn đường đều bị Phương Tuệ đánh cho tan xác.

Vừa lúc qua một khúc quanh, Phương Tuệ bỗng cảm nhận một luồng kình phong đang chặt ngã cây cối, cát đá bay tung ập vào mình. Nàng lập tức uốn thân vọt lên cao, miệng mắng lớn: - Kẻ nào hèn nhát đánh lén bốn cô nương?

Một chuỗi cười buốt óc vang lên, và Bạch Ngạc Hồ Mạnh Thần xuất hiện. Hắn gằn giọng:

- Con tiện tì, còn dám đến đây tìm cái chết sao?

Nghĩ đến việc Mạnh Thần sử dụng Phân Cân Thố Cốt hành hạ Bạch Cương là chàng trai nàng có cảm tình, Phương Tuệ nổi giận thét: - Người mới chính là cái xác chết chưa chôn. Hãy tiếp chiêu.

Vừa dứt lời song chưởng của Phương Tuệ đã dựng lên, đánh thốc vào Mạnh Thần lưỡng chiêu Phong Suy Vân Tán kình khí cuộn cuộn kinh hồn.

Mạnh Thần giật mình, nhưng giữa lối đi độc đạo không thể tránh vào đâu, hắn đành phải xuất chiêu cự địch chính diện.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, “bùng” một tiếng chuyển núi, Mạnh Thần bị bắn lùi ba trượng, thất khiếu đều bật máu. Hắn đâu biết Phương Tuệ là bậc di của Vân Thường. Vậy hắn đã không đấu lại Vân Thường thì làm sao so chưởng với Phương Tuệ được.

Vốn có thủ đoạn trí trá, vừa trụ bộ vững Mạnh Thần đã kêu lên:

- Ôi, Bạch Mi lão lão cũng đến đây làm gì kia?

Phương Tuệ nghe nói có sự mẫu đến thì giật mình quay mặt nhìn lại, nhưng chẳng trông thấy ai ở phía sau. Biết mình bị tên điếm thú gạt găm, nàng ngó lui thì Mạnh Thần đã trở thuật khinh công chạy đi xa lắc.

Phương Tuệ nổi giận phóng mình đuổi theo, miệng thét to:

- Mạnh Thần đứng lại. Người có chạy đằng trời...

Nhưng Bạch Ngạc Hồ vẫn cắm đầu chạy.

Phương Tuệ thầm nghĩ là Vân Thường vào trại giặc đã có Bích Hà theo hỗ trợ, chắc không đến nỗi nào. Còn Mạnh Thần là kẻ hành hạ Bạch Cương mà thả đi rất uổng. Nghĩ như vậy nên Phương Tuệ lại vận dụng Khinh Thân Đề Khí bằng mình như gió đuổi theo Mạnh Thần.

Lúc đó Vân Thường đuổi đánh kẻ địch vào trong sâu ngọn giả sơn thì

thấy Mạnh Thần biến mất, chính là bởi hắn chạy vòng quanh núi trở ra, để bị chạm trán Phương Tuệ.

Không thấy đối thủ, Cát Vân Thường thấy trước mặt mình là một hang động thì biết đó là sào huyệt của bọn Thiên Long bang ở Phân đà này.

Tuy hơi ngại bấy rập, nhưng rồi tánh quật cường của tuổi trẻ nổi dậy, Vân Thường lại ngang tàng phóng mình vào hang.

Trong hang động càng vào trong càng rộng mở, trên vách có những ngọn đèn lưu ly tỏa sáng, Bàn tử ghế đá đầy rẫy, và nhiều vật dụng bằng vàng ngọc chói mắt. Nhưng mục đích Vân Thường vào đây để tìm người, nên nàng không chú ý gì đến những bảo vật.

Nàng đi sâu vào trong, thấy có những thạch thất giường nệm sang trọng thì biết là nơi ở của bọn đầu sỏ Hồ Lâm trại, nhưng vắng hoe chẳng có bóng người nào.

Nàng giật mình tự nhủ:

- Không chừng chúng nó mai phục ở gần đây để đưa ta vào bẫy...

Đang suy nghĩ bỗng Vân Thường nghe tiếng gió sau lưng, liền tưởng là mình bị đánh lén, vội giương chưởng quay vụt lại. Nào ngờ chỉ thấy Bích Hà đang nhìn mình, toe toét cười.

Vân Thường lên tiếng rửa:

- Đồ mắc gió, làm ta giật nảy mình.

Bích Hà vẫn cười:

- Sao nhát thế. Ta vào đây chịu chung nguy hiểm mà ngươi còn rửa ta sao?

Đỏ hồng đôi má, Vân Thường khoác tay:

- Có cóc khô gì đâu mà nguy hiểm.

Khẽ nhú mày, Bích Hà nói:

- Biết đâu chừng, nguy hiểm còn ở bên trong?

Gương mặt đánh lại, Vân Thường bảo:

- Dù nguy hiểm ta cũng vào trong tìm cho ra thằng lông trắng đập chết đi, để trị cái tội dám dùng Phân Cân Thổ Cốt hành hạ Bạch Cương.

Nghe nhắc đến Bạch Cương là Bích Hà lại căm tức Mạnh Thần, nàng liền nói nhanh:

- Vậy ta hãy vào trong truy tầm nó.

Hai cô gái luôn lách vào càng sâu càng thấy trống rỗng không còn gì, mà đường đi dường như dốc lên thoai thoải và tối om.

Tuy không thấy gì trắc trở, cả hai vẫn thủ chưởng đề phòng mọi sự bất ngờ trước mắt.

Lát sau, hai nàng đã thấy ánh sáng lọt vào, và bên ngoài có những âm thanh rên rĩ.

Qua một ô cửa tò vò, Bích Hà và Vân Thường bước ra ngoài, mới biết họ đã rời trại Hồ Lâm bằng cửa sau.

Trước mặt hai nàng có một lũ thuộc hạ Thiên Long bang bị thương nằm rên rĩ...

Bích Hà thộp ngực một tên hỏi nhanh:

- Mạnh Thần, Quá Phiêu đâu?

Tên nọ run lập cập, đáp:

- Thừa nhĩ vị, Phương Tuệ cô nương đến đây đánh chúng tôi tan tác và đang đuổi theo Bạch Ngạt Hồ Mạnh đường chủ.

Vân Thường ngó Bích Hà bật cười.

- Vậy là chúng ta vào hang mất công. Bọn chúng bị Tuệ thư đánh đuổi tan tác cả rồi.

Hai cô gái cùng đi xuống núi.

Đến chân núi vắng hoe, Bích Hà bỗng nói:

- Phương Tuệ thư đuổi theo Mạnh Thần. Nhưng còn Bạch Cương và Hà Thông đâu, sao không thấy?

Vân Thường cũng giật mình bảo:

- Nguy thật đấy, không chừng Tuệ thư lo đánh nhau, đuổi đối thủ mà bỏ quên hai chàng trai cho kẻ nào bắt đi rồi.

Bích Hà phẩy tay:

- Thế thì hai ta phải chia hai ngả đi tìm, hẹn gặp nhau ở Kim Lăng vậy nhé.

Gật đầu nhanh, Vân Thường nói:

- Phải thế thôi...

Hai người bèn tách ra hai lối.

Bích Hà lòng nóng như lửa đốt, mới chia tay Vân Thường đã phóng đi vùn vụt về hướng đông.

Hoàng hôn dần buông phủ. Trời sắp nhá nhem tối. Bỗng Bích Hà thấy có bóng người trước mặt mình, trông rất giống Bạch Cương.

Tưởng mình hoa mắt vì mệt, Bích Hà dụi mắt nhìn kỹ và chợt vui vẻ kêu lên:

- Bạch Cương, có phải ngươi đó không?

Bóng người phía trước không trả lời, khinh công mỗi lúc một tăng, phút chốc đã đi xa lắc.

Bích Hà ngạc nhiên tự hỏi:

- Kỳ lạ thật, sao chàng nghe ta kêu mà vẫn không dừng, thậm chí không quay lại? Chẳng lẽ chàng không còn cảm tình với ta, không còn cần ta nữa?

Bích Hà buồn rầu suy nghĩ, tự kiểm lại xem mình có làm gì thất thố làm cho Bạch Cương giận mình chẳng? Nhưng suy tới nghĩ lui, nàng vẫn thấy mình cư xử lo lắng và chăm sóc Bạch Cương chí tình. Ôi, hai người đã kề vai sát cánh bao lâu, đã có lần Bạch Cương ôm nàng vào lòng, có lần đề lên mình nàng khiến lòng nàng xao xuyến... và nàng biết Bạch Cương chưa từng lạnh nhạt với nàng. Vậy mà hôm nay vừa xông vào trại thù cứu Bạch Cương, chàng lại lạnh lùng đến thế?

Bích Hà ngược lên kêu lớn:

- Bạch Cương, người...

Nhưng trước mắt nàng, bóng Bạch Cương đã mất hút.

Lúc ấy vì buồn tủi, Bích Hà không nghĩ đến chi tiết tại sao Bạch Cương có trình độ khinh công siêu tuyệt, đi nhanh đến thế? Hay nàng tưởng Bạch Cương gặp kỳ duyên ăn được Chu Đăng Thủy Quả nên thân pháp tăng tiến tuyệt vời... chỉ biết lúc đó tơ lòng vương vấn, Bích Hà chỉ buồn khổ bởi Bạch Cương nghe nàng kêu mà không quay lại.

Suy nghĩ sâu xa hơn, Bích Hà chợt giật mình nhớ đến Phương Tuệ và Cát Vân Thường...

Nàng gật gù, cảm thấy đắng cay.

Hai cô gái kia cũng từng gần gũi Bạch Cương, cũng có cảm tình với chàng trai ấy và cũng vừa có mặt trong lần này đi cứu Bạch Cương. Cát Vân Thường tánh nết sôi nổi lóc cóc, chưa chắc Bạch Cương đã ưa. Song Phương Tuệ có sắc đẹp dịu dàng, nét na đầm thắm, chín chắn và thậm chí có vẻ nham hiểm. Nàng ấy từng giành lại Bạch Cương trong tay Thiên Diện Nhân Yêu, và liều mạng đi đòi thuốc giải độc cho chàng. Thôi rồi, có lẽ Phương Tuệ đã chinh phục được Bạch Cương nên chàng không còn nhớ đến Bích Hà nữa.

Trong lòng Bích Hà bỗng nổi lên những ý trách móc Bạch Cương bạc bẽo, và căm ghét Phương Tuệ giành mất người nàng thương yêu.

Cứ buồn bã và tự dẫn vặt mình như thế, Bích Hà đi âm thầm đến tối thì vào một thị trấn. Nàng tìm một nhà trọ mượn phòng nghỉ ngơi. Vừa mệt vừa buồn rờn cả người, Bích Hà đóng cửa phòng, để nguyên y phục nằm lăn ra giường.

Bỗng nàng nghe phòng bên có tiếng thở dài...

Ôi, tiếng thở dài ấy đã bao lần Bích Hà nghe bên tai làm sao nàng làm được? Chính là tiếng thở của Bạch Cương.

Nàng trầm nghĩ:

- Hừm, đi loanh quanh rồi chàng ta cũng vô tình mượn phòng ở cạnh mình...

Bởi đã nghi ngờ oán hận Bạch Cương nên Bích Hà không còn mừng rỡ nữa, và nàng cũng không thèm lên tiếng. Nàng chỉ len lén dùng chỉ phong sử dụng đầu ngón tay xuyên một lỗ ở vách phòng, ghé mắt nhìn qua. Nàng thấy rõ Bạch Cương đang ngồi bên cái bàn nhỏ, gương mặt đắm chiêu tư lự. Lát sau chàng thở dài và nói một mình: - Ôi, nếu không xảy ra biến cố thì ta với y đã thành một cặp xứng đôi rồi...

Lời tâm sự cô đơn của Bạch Cương càng làm Bích Hà tức giận. Nàng trở lại giường nằm, trầm nói:

- Quả thật hẳn đã mê Phương Tuệ và đang mong được chung đôi...

Bất giác Bích Hà ứa lệ, lát sau nước mắt ướt đầm mặt gối. Nàng định sẽ tìm quên trong giấc ngủ, song lòng căm ghét người bội bạc khiến nàng dần lòng không nổi. Bích Hà vùng dậy, nàng nhất định qua phòng bên làm bộ hỏi vì sao không có Hà Thông, rồi mượn cớ cãi lộn một chập cho ra lẽ. Sau đó là nàng bỏ luôn Bạch Cương trở về núi với sư mẫu, không đi giang hồ nữa. Sư mẫu cũng là người mẹ thân yêu sẽ áp ủ nàng cho qua mối hận tình.

Thế là Bích Hà đẩy cửa phòng mình bước qua phòng bên, tay gõ nhẹ và lên tiếng:

- Bạch Cương, mở cửa. Ta có chuyện cần hỏi ngươi.

Bên trong lặng thinh, không có tiếng trả lời. Bích Hà bực bội đẩy mạnh cánh cửa nhìn vào. Nàng ngỡ ngàng bởi bên trong còn đèn sáng nhưng chẳng có bóng người nào nữa. Trên mặt gối chỉ còn một chiếc khăn thêu chữ “Tuệ”.

Nàng nở nụ cười chua chát:

- Hừm, thì ra các ngươi đã mật ước với nhau...

Trong lòng đau đớn, toàn thân rung động, nhưng Bích Hà không khóc nữa. Bản tính ngang tàng lại trở về với nàng. Đôi mắt ráo hoảnh, nàng nhét chiếc khăn thêu vào trong áo, bỏ lại nén bạc trên bàn ở phòng mình để trả tiền trọ, rồi nhảy vọt lên mái khách điếm.

Trời chưa sáng, khí lạnh làm tâm hồn nàng dịu lại, Bích Hà trầm suy nghĩ trong đầu:

- Ta hạ sơn là do lệnh sư mẫu đến Ngũ Mai lĩnh nắm tin tức về Bạch Mai Linh Quả, chạm mặt những võ lâm cao thủ để thêm kinh nghiệm giang hồ. Vậy trước khi về sơn động, ta phải kết thúc chuyến đi ở Ngũ Mai lĩnh, mới có chuyện bẩm báo cùng sư mẫu...

Nghĩ như vậy, rồi nàng rời khỏi mái khách điếm, băng mình đi như gió.

Vào khoảng hoàng hôn ngày hôm sau, Bích Hà sắp tới Ngũ Mai Quan, bỗng nghe sau lưng có tiếng kêu: - Hoàng Phủ sư muội.

Bích Hà quay nhìn lại, nàng thấy Kim Tiên Ngọc Long đang từ đường rẽ trên núi đi tới.

Trong lòng cảm thấy ấm áp, Bích Hà tươi cười:

- Thượng Quan sư huynh những ngày qua bôn tẩu giang hồ có nghe được tin tức gì về con cháu của Dịch lão gia chưa?

Thượng Quan Thuần Tu liếc qua dung nhan Bích Hà, bỗng hỏi:

- Mới xa cách không bao lâu, sao bữa nay sư muội có vẻ xanh xao thế? Có lẽ trong mình không được khỏe chăng?

Được Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu hỏi, Bích Hà xúc động mạnh. Nàng tự biết chỉ một đêm thức trắng buồn bã mà sắc diện đổi thay. Nhưng nàng vẫn bình tĩnh đáp: - Cám ơn Thượng Quan sư huynh, tiểu muội vẫn như thường, sức khỏe có đôi khác gì đâu.

Rồi nàng khoác tay:

- Anh em ta vào trà thất nói chuyện.

Thuần Tu cùng Bích Hà vào Ngũ Mai Quan, đến một trà thất gọi một bình trà Lão Mai bốc khói thơm lừng.

Vừa nhấp trà hương, Thuần Tu vừa nói:

- Cách đây hai ngày, ngu huynh nhận được lệnh truyền của tôn sư Phong hòa thượng bảo rằng việc tìm kiếm con cháu họ Dịch có thể chậm lại, để tập trung giúp Bạch Cương tìm Bạch Mai Linh Quả. Ngu huynh chưa biết Bạch Cương ở đâu, kể từ lúc hấn thất lạc ở Mai Tử Châu. May mắn trưa hôm nay ngu huynh gặp Bạch Mi lão lão, bà ta nói...

Bích Hà nghe nói đến Bạch Cương thì bàng hoàng như kẻ bị sét đánh trúng, tim bỗng nhói đau. Sợ Thuần Tu phát hiện tâm sự của mình nên Bích Hà cố nén. Song sắc diện nàng chợt xanh xao thêm, cặp mắt đỏ hoe lấp lánh đôi giọt lệ.

Thuần Tu đã nhận ra điều ấy, liền ngạc nhiên hỏi:

- Muội muội, em làm sao vậy?

Vội gượng cười, Bích Hà lắc đầu:

- Đâu có sao, huynh nói tiếp đi, Bạch Mi lão lão nói thế nào?

Thuần Tu nhìn Bích Hà với ánh mắt như dò xét, rồi nói tiếp:

- Bạch Mi lão lão nói rằng sáng ngày nay bà gặp Bạch Cương và Hà Thông ở Kỳ Phong cốc. Hai người đang bị bọn Hỏa Tinh Báo vây đánh. Bà liền xuất chưởng giải vây cho họ, và Bạch Cương với Hà Thông tiếp tục đi theo hướng Ngũ Mai lĩnh rồi. Ngu huynh đang tính tìm kiếm Bạch Cương thì

gặp muội ở đây.

Những lời nói của Thuần Tu khiến Bích Hà ngạc nhiên. Đêm qua nàng còn thấy Bạch Cương trong khách điểm, không có Hà Thông. Sao sáng nay chàng ta có mặt ở Kỳ Phong cốc đã được Bạch Mi lão lão giải cứu?

Thầm nghĩ như vậy, rồi Bích Hà buột miệng hỏi:

- Làm sao Bạch Mi lão lão có thể thấy Bạch Cương ở Kỳ Phong cốc nhỉ?

Thấy sắc diện và nghe giọng hỏi của Bích Hà, Thuần Tu đã đoán biết tâm sự của nàng, liền đáp:

- Nghe nói thì Bạch Cương mất tích ở Mai Tử Châu, Bạch Mi lão lão cảm thấy có trách nhiệm nên đi tìm, vô tình cứu chàng ta thoát khỏi tay Hỏa Tinh Báo, Bạch Mi lão lão là tiên bối trưởng thượng, lời nói của bà rất đáng tin.

Bích Hà không kèm được cái giật mình, giọng hỏi càng run:

- Vì sao bọn Hỏa Tinh Báo lại muốn gây sự với Bạch Cương và Hà Thông thế?

Thuần Tu trả lời ngay:

- Đó là chuyện Chu Đăng Thủy Quả, Hỏa Tinh Báo được Thiên Long bang giao nhiệm vụ canh giữ trái quý ấy ở Kỳ Phong cốc, mà để Bạch Cương ăn mất. Hắn muốn bắt Bạch Cương về để Bang chủ uống máu chàng ta, lấy lại chất bổ của trái Chu Đăng.

Tuy trong lòng đang oán hận Bạch Cương bội bạc, nhưng khi nghe có sự nguy hiểm cho chàng trai ấy nàng vẫn rất lo lắng cho chàng. Thế mới hay tình yêu thật là rắc rối.

Với giọng âu lo, Bích Hà nói nhanh:

- Ôi, thế thì nguy rồi. Nếu Thiên Long bang biết Bạch Cương gặp được kỳ duyên đã ăn trái Chu Đăng Thủy Quả thì dễ gì buông tha cho hắn. Nhất định hắn lại bị chúng bắt thôi.

Nghe Bích Hà nói “lại bị” Thuần Tu ngạc nhiên:

- Thì ra vừa qua Bạch Cương vừa lọt vào tay Thiên Long bang à?

Bích Hà liền thuật chuyện mình cùng Phương Tuệ và Cát Vân Thường giải cứu cho Bạch Cương và Hà Thông trong trại Hồ Lâm của Thiên Long bang. Đêm qua nàng gặp Bạch Cương ở khách điểm. Nàng kể hết, chỉ giấu việc chiếc khăn thêu có chữ “Tuệ”.

Rồi nàng bảo:

- Đêm qua muội chỉ thấy Bạch Cương trong khách điểm. Suốt đêm muội bỏ đi, lẽ nào sáng nay Bạch Cương đã có mặt ở Kỳ Phong cốc? Dù hắn có ăn được Chu Đăng Thủy Quả cũng đâu phi hành nhanh hơn muội như vậy?

Thuần Tu bỗng cười lạt một tiếng...

Đúng ra là tiếng cười chua chát.

Bởi Thuần Tu đã ngầm có cảm tình với Bích Hà. Nhưng qua câu chuyện vừa rồi cùng thần sắc của Bích Hà, chàng hiểu ra cô sư muội này đã mang mối tình thầm kín với Bạch Cương. Điều này khiến Thuần Tu chua xót, song vốn là người hào hùng, phóng khoáng, Thuần Tu không hề lộ nét khó chịu.

Chàng chậm rãi nói:

- Muội muội lo sợ Bạch Cương lại sẽ lọt vào tay Thiên Long bang là điều có lý. Bây giờ chúng ta phải...

Thuần Tu mới nói đến đó thì nghe tiếng động bên ngoài, chàng liền lập tức phóng vụt ra.

Bích Hà đặt vội mấy phân bạc lên bàn trả tiền nước, rồi cũng xách bọc hành lý của Thuần Tu chạy theo ngay.

Nàng phóng vèo vèo mấy dặm đường mới thấy Thuần Tu đứng bên rặng cây, mặt mũi đăm chiêu thờ thần như kẻ xuất hồn.

Bật cười lớn, Bích Hà hỏi:

- Sư huynh thấy cái gì vậy?

Thuần Tu lắc đầu:

- Hừm, trên đời này lại có chuyện này sao? Vẫn là Bạch Cương.

Toàn thân Bích Hà rung động:

- Bạch Cương à?

Gật đầu, Thuần Tu đáp:

- Đúng vậy, vừa nghe tiếng động ngu huynh phóng mình ra ngay, đã thấy một bóng người lạng đi rồi biến mất. Ngu huynh vọt lên mái nhà, thì hắt phóng qua mấy nóc nhà liền, và biến mất nữa. Ngu huynh nhảy xuống đất nhận ra hắt chạy trước mặt khoảng một tầm tên bắn. Quay nhìn huynh, hắt cười, rồi mắt hắt sau luôn sau rặng cây kia.

Bích Hà hết sức ngạc nhiên:

- Kinh công siêu tuyệt của Thượng Quan sư huynh mà không theo kịp hắt à?

Thuần Tu đỏ mặt cười gượng:

- Ngu huynh cũng cảm thấy kỳ quái. Thân pháp của người này còn nhanh hơn huynh mấy phần. Bạch Cương sao đã tiến bộ tới mức ấy? Mà không lẽ là một người khác sao? Lúc hắt sắp khuất sau rặng cây còn nhìn huynh cười. Đúng là diện mạo, tầm vóc giống hệt Bạch Cương. Ngu huynh đã gọi tên hai lần, hắt vẫn không đáp lại. Đâu có lý gì Bạch Cương lại quên huynh?

Suy nghĩ giây lát, Thuần Tu chợt nói:

- Theo ngu huynh nghĩ, người muội thấy ở khách điểm cũng chính là

nhân vật này đó.

Lời nói của Thuần Tu như đánh thức Bích Hà ra khỏi giấc mộng. Nàng đã hiểu ra tất cả. Nghĩ đến từ qua tới giờ thần trí như bị điên đảo, cô gái không khỏi tự cười thầm. Song nàng lại nhớ ra chiếc khăn tay và lời than thở. Nếu nói là người khác, sao có sự trùng hợp xảo diệu kỳ lạ vậy?

Nàng nhú mày, nói nhanh:

- Người muội thấy ở khách điểm đúng là Bạch Cương. Lúc đó muội đứng gần, lại có đèn sáng, làm sao nhìn lầm được?

Thuần Tu mỉm cười:

- Muội đã thấy sức ngu huynh không đuổi theo kịp hần, và muội ở phòng bên mà hần đi lúc nào muội không biết. Chẳng lẽ Bạch Cương sau khi bị Phân Cân Thố Cốt đã biến thành bậc tiên nhân biết bay sao?

Nghe lời biện bác của Thuần Tu có lý quá, Bích Hà chỉ còn biết ngẩn ngơ cười...

Lại ngẫm nghĩ, rồi Thuần Tu bảo:

- Ngu huynh phải đi tới Kỳ Phong cốc gặp Bạch Cương và Hà Thông sẽ rõ sự thật thôi.

Bích Hà đang điên đảo thần trí vì Bạch Cương. Nàng cũng muốn tìm cho ra lẽ nên liền nói:

- Muội xin được cùng đi với huynh.

Nàng trao chiếc túi cho Thuần Tu:

- Đây, túi hành lý của huynh đó.

iếp lấy túi hành lý, Thuần Tu nói:

- Cám ơn muội muội. Nào, chúng ta đi.

Thế là Thuần Tu và Bích Hà song song phóng đi về hướng Ngũ Mai lĩnh trước mặt.

Hai người đều mong chóng gặp mặt Bạch Cương. Nhưng họ đâu biết Bạch Cương với Hà Thông trước đó đã vô cùng vất vả.

Nguyên từ lúc được Phương Tuệ cứu ra khỏi trại Hồ Lâm của Thiên Long bang thì Hà Thông tìm lại được con tuấn mã.

Bạch Cương bảo:

- Phương thư thư còn quay lại tiếp tay với Vân Thường và Bích Hà. Vậy anh em ta cứ cưỡi ngựa chạy trước, tới đâu hay tới đó.

Hà Thông gật đầu:

- Đúng thế. Nếu ta đứng đây lảng cháng đặng đầu bọn cao thủ Thiên Long bang thì phiền phức lắm.

Cả hai nhảy tót lên lưng ngựa phóng đi.

Đường càng xa càng lên dốc. Đá lại lởm chởm như tai mèo. Chạy chừng nửa buổi tuần mã khỏe như thế vẫn phải đứng lại thở phì phò, không chạy tiếp nữa.

Vỗ vai Hà Thông ngồi phía trước, Bạch Cương nói:

- Ngựa mệt rồi, ta phải tạm cho nó nghỉ thôi.

Hà Thông quay lại trợn mắt:

- Sao có thể dừng ở nơi núi đá cheo leo này. Tuần mã làm biếng thì người để ta kích thích nó.

Dứt lời, Hà Thông thúc chân vào bụng ngựa bắt chạy đi.

Không ngờ ngựa giỏi là ngựa chững. Bị Hà Thông thúc đau quá, nó vụt nhảy lên phóng như bay. Bạch Cương ngồi phía sau bắt ngờ chới với té lăn xuống núi.

Phía trước Hà Thông ghì cương cũng không được nữa...

Thế là tuần mã đem Hà Thông phóng đi như mũi tên, còn Bạch Cương lăn tròn xuống triền núi.

Hoảng hốt, Bạch Cương chụp lấy những mỏm đá nhọn hoắt, nhưng đá rất trơn, chàng tuột tay và lăn thẳng xuống vực.

Vực sâu thăm thẳm khiếp hồn.

Bạch Cương biết mình đã gần kề cái chết, nên nhắm mắt lại phó mặc cho định mệnh.

Rất lâu sau...

“Phịch” một tiếng, Bạch Cương bị rơi xuống một nền đá, đau đón đến ngất đi như một kẻ hôn mê.

Thời khắc trôi qua, khi Bạch Cương tỉnh lại, chàng thấy quanh mình vách đá phẳng lì mới nhận ra mình rơi xuống một cái huyệt sâu như lòng giếng dưới vực thẳm.

Chàng liền ngồi vận công điều tức theo phương pháp Liễu Không tăng truyền thụ ngày nào.

Cũng nhờ kỳ duyên ăn được Chu Đăng Thủy Quả nên nội lực sung mãn phương cường, lát sau Bạch Cương đã cảm thấy khỏe khoắn và tỉnh táo.

Khi đó Bạch Cương nhận ra trước mặt mình có một cửa nhỏ giữa vách đá trơn tuột.

Bạch Cương trầm nghĩ:

- Đây chắc là lối vào một thạch động. Ta phải thử xem.

Chàng trườn mình vào, cảm thấy phía trong càng lúc càng rộng và quá thật cuối cùng chàng đã đến một gian thạch thất.

Trong gian thạch thất có một chiếc bàn bằng đá xanh, trên bàn đặt cái

đỉnh trầm cũng bằng đá. Trước cái bàn lại có một chiếc ghế đá hình dáng như cái bồ đoàn của những vị cao nhân ngồi tu luyện.

Cửa thạch thất có hai cánh bằng đá. Bên trên cửa dường như có khắc chữ. Bạch Cương liền bước lại gần và đọc được mấy chữ khắc ấy là: “TU CHÂN THẤT”

Tính hiếu kỳ khiến Bạch Cương đến sát vách đá, và chàng thấy vách thạch thất được cân bằng những ô đá mài bóng lưỡng. Ở một bức vách, chàng nhận ra vô số hình cạp khắc tỉ mỉ, đủ mọi tư thế, cạp ngồi, cạp phủ phục, cạp vươn mình chụp, cạp phóng phi... hình khắc nào cũng sống động như thật. Qua vách khác, chàng lại thấy những đồ hình con nai. Tiếp đó là vách khắc hình khỉ, và vách hình gấu.

Bạch Cương bật nói một mình:

- Ủa, sao vách thạch thất khắc toàn hình thú vật vậy kìa?

Hình ảnh thì đẹp lắm, nhưng lúc này trong lòng Bạch Cương rối bời, đâu còn ham thưởng ngoạn nghệ thuật điêu khắc.

Chàng trở lại chiếc bàn đá, nhìn kỹ chiếc đỉnh và thấy những chữ “Ngũ Cầm kỳ kinh, hữu duyên tức kiến”, có nghĩa là “Người nào có duyên thì gặp được Ngũ Cầm kỳ kinh”

Song chàng mở nắp nhìn vào trong đỉnh thấy lòng đỉnh trống trơn. Bạch Cương buột miệng nói:

- Hừm, kinh sách gì ai đã lấy cả rồi?

Chàng đoán đây là nơi có một kỳ nhân tu luyện và để lại một bộ kỳ kinh cho hậu thế.

Suy nghĩ một lúc, Bạch Cương nhớ mình học với Liễu Không tăng có nghe được về bộ kỳ thư Ngũ Cầm kinh của Quỷ Cốc tiên sinh trước tác, để lại cho đời sau. Học bộ kỳ kinh này thấu đáo sẽ tiếp thu tài năng nhiều mặt, như: Cơ thể cường tráng, đa mưu chống địch, cải lão hoàn đồng. Chẳng lẽ bộ Ngũ Cầm kinh tuyệt học lại được cất ở nơi đây?

Chàng nhìn lại, thấy bốn vách khắc hình cạp, nai, khỉ, gấu đúng là bốn loài thú trong Ngũ Cầm.

Nhưng còn một loài khác nơi đâu? Bạch Cương ngó lên và vui mừng thấy rõ những con chim khắc ở trần thạch thất trên cao. Quả nhiên đã đủ, bộ Ngũ Cầm kinh với nhiều tư thế khắc trong thạch thất.

Bạch Cương gật gù và lẩm bẩm:

- Lạ thật, đã khắc trên vách đá, ai vào chẳng thấy, mà nói rằng hữu duyên hay vô duyên?

Từ ý này Bạch Cương suy ra có phải có sự kiện gì kỳ quái. Nếu chỉ xem

hình trên vách đá, ai chẳng thấy mà gọi là kỳ kinh?

Chợt hiểu ra, Bạch Cương quỳ xuống trước bồ đoàn tượng trưng nơi tu luyện của cao nhân tiền bối, rồi chàng lạy ba lạy thành kính dâng hoàng.

Lúc mở mắt ra, Bạch Cương thấy những chữ Ngũ Cầm kinh ở chiếc đỉnh đá như có ánh sáng. Chàng lập tức ấn mạnh tay lần lượt vào ba chữ ấy và chiếc đỉnh đá tự động nhích qua một bên, lộ ra dưới lòng bệ có một cái hộp bằng ngọc khắc ba chữ Tàng Kinh Hộp...

Bên cạnh hộp lại viết một dòng chữ “Nếu muốn lấy được kỳ kinh, trước nhất phải uống Bạch Mai Linh Quả”, còn chú thích thêm cách hái Linh Quả và ngày giờ Linh Quả chín.

Vừa đọc xong những hàng chữ thì Bạch Cương nghe rắc rắc mấy tiếng, cái đỉnh đá lui về vị trí cũ, lấp cả cái hộp ngọc lẽ ra chàng phải lượm lấy ngay khi thấy nó.

Nhưng Bạch Cương không hề ân hận, chàng nhớ đến câu “Muốn lấy kỳ kinh, trước nhất phải uống Bạch Mai Linh Quả” bây giờ chàng chưa uống được trái đó, võ công còn kém, dù có lấy được kỳ kinh thì cũng bị mất vào tay kẻ khác. Thôi thì ta cần kiên nhẫn ít lâu nữa.

Chàng nói vậy và ngó xung quanh tìm lối ra. Chợt chàng ngó thấy trên cánh cửa đá có một móc kéo bằng đồng. Bạch Cương bước ngay tới cầm móc giật một cái, cánh cửa bật mở để Bạch Cương bước ra ngoài nhẹ nhàng.

“Rắc” một tiếng phía sau, Bạch Cương quay nhìn lại... thì ra cửa đá đóng chặt rồi.

Trước mặt lúc đó là một vườn táo thơm tho, những trái táo trĩu nặng, làm Bạch Cương rất thích thú. Táo rơi chát đống, bên cạnh có những hũ bằng đá, mùi rượu thơm nồng. Ôi, thì ra nơi này chính là chỗ Hà Thông vào ăn táo uống rượu say mềm, Bích Hà lôi đầu mới dậy.

Như thế là Bạch Cương đã trở lại Kỳ Phong cốc, nơi chàng ăn được Chu Đăng Thủy Quả. Nhưng còn Hà Thông đâu?

*

Vườn táo mênh mông
Hương rượu thơm nồng.

Bạch Cương lại nhớ đến Bích Hà cùng chàng từng vào khu hang động này, và chính nơi đây chàng đã ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả là kỳ duyên lớn trong đời. Sự kiện trong thạch thất vừa rồi cũng là một kỳ duyên hi hữu. Tuy chàng chưa thấy được Ngũ Cầm kinh, nhưng chàng đã được kỳ nhân dạy cách lấy Bạch Mai Linh Quả và báo trước thời kỳ Linh Quả chín.

Con tuần mã đưa Hà Thông chạy đi mất, song Bạch Cương không lo. Bởi

chàng biết anh chàng trâu nước ấy thừa sức không chế con ngựa để trở lại tìm mình. Từng đến đây rồi, chắc Hà Thông sẽ đón chàng nơi cửa động.

Đang suy nghĩ, bỗng Bạch Cương nghe thấy một tràng cười khanh khách, đúng là giọng cười của Hà Thông.

Đồng thời lại có tiếng la:

- Thằng ngốc tử, hãy dừng lại.

Biết Hà Thông đang gặp nguy, Bạch Cương vội chạy tới, đã nghe những lời lạnh lạnh như chuông đồng: - Ngốc tử, hãy thành thật trả lời, bọn Đường chủ không thèm giết mạng ngốc của ngươi đâu.

Giọng Hà Thông oang oang:

- Trả lời cái gì chứ?

Thì ra Hà Thông đang bị Hỏa Tinh Báo truy vấn. Gã ma đầu ấy thét đến chói tai:

- Thằng ngu, mau trả lời cho ta biết có phải Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã lên ăn trái Chu Đăng Thủy Quả hay kẻ nào khác?

Hà Thông lại cười khanh khách:

- Hừm, ngươi không cần biết ai ăn Chu Đăng Thủy Quả bởi trái đó của trời đất, đâu phải của ngươi trồng?

Hỏa Tinh Báo như nổi điên, giương chuông lên quát:

- Thằng này muốn chết, nên mới giả khùng điên trước mặt của bọn Đường chủ. Để ta cho ngươi một chuông nát thây.

Bạch Cương vội bước tới, chàng thấy rõ Hỏa Tinh Báo và một bọn thuộc hạ đang vây lấy Hà Thông, sát khí đằng đằng.

Chàng liền nói:

- Xin các hạ dừng tay, người bạn ngốc của tại hạ không biết gì đâu. Vì sao các hạ muốn biết về Chu Đăng Thủy Quả xin cứ nói, tại hạ có thể giải đáp.

Thấy Bạch Cương tỏ ra hiểu biết, Hỏa Tinh Báo Minh Xung nói lớn:

- Chu Đăng Thủy Quả là trái quý, ai ăn sẽ được tăng công lực như ba mươi năm rèn luyện, còn sáng suốt và sống lâu. Trái quý nằm trong địa phận của Thiên Long bang, không kẻ nào được ăn trước Bang chủ. Ngay Cửu Vĩ Hồ Ly lên ăn cũng sẽ bị trừng trị. Thằng kia đã đột nhập nơi này tất biết, nên ta phải hỏi...

Bạch Cương trầm nghĩ:

- Không ngờ hậu quả của việc ăn trái Chu Đăng Thủy Quả thật quan trọng. Nếu ta đổ cho Hồ Diễm Nương thì bọn chúng sẽ tàn sát lẫn nhau. Nhưng Hồ Diễm Nương từng có cái ơn cứu ta ở Vạn Long khách điểm ngày

nào. Hơn nữa, trái Chu Đăng Thủy Quả do chính ta ăn, nay gieo họa cho người khác thì đâu phải là chính nhân quân tử.

Suy nghĩ như vậy rồi chàng đáp:

- Vậy thì Đường chủ khỏi cần hỏi lời thôi. Chính tại hạ là Bạch Cương trong lúc qua đây đã ăn trái Chu Đăng Thủy Quả.

Câu trả lời của Bạch Cương khiến Hỏa Tinh Báo nổi giận. Thì ra mấy ngày qua hắn khổ sở bởi mất trái Chu Đăng, mà kẻ ăn lén lại là gã trai bạch diện kia.

Không suy nghĩ gì nữa, Hỏa Tinh Báo giận điên lên, gầm một tiếng dữ dội và sử dụng Thiên Độc Trảo chụp vào ngực Bạch Cương.

Nhưng đột nhiên “Ầm” một tiếng khủng khiếp, cả khu rừng núi rung chuyển, Hỏa Tinh Báo té ngồi xuống nền đá, tạng phủ đảo lộn, mắt đỏ hào quang bởi trúng một tuyệt chiêu ghê gớm. May hắn đã tu luyện mấy mươi năm nên mới còn nguyên thân xác.

Sau khi vận công điều tức, mở lớn mắt nhìn, Hỏa Tinh Báo thấy một bà lão tóc trắng, chân mày trắng, tay chống gậy đầu rồng chặn trước Bạch Cương và ngó hắn lom lom bằng tia mắt nẩy lửa.

Biết chính bà lão vừa giáng cho mình một chương dữ dội, Hỏa Tinh Báo gầm lên ong óng:

- Mụ già kia, sao dám xen vào việc của bọn Đường chủ?

Bà lão tóc trắng, mày trắng bật cười:

- Việc của các ngươi ta không thêm biết tới. Nhưng gã trai họ Bạch này mất tích khi đến Mai Tử Châu là người ta có trách nhiệm đi tìm. Bọn ngươi đụng vào một cọng lông của hắn, Bạch Mi lão lão này sẽ giết hết không còn một mống.

Nghe bà lão xưng danh, Hỏa Tinh Báo lại nhìn kỹ tướng mạo của bà, bỗng tái mặt người run lên bần bật.

Bạch Mi lão lão quát:

- Hãy rút mau.

Hỏa Tinh Báo vội vã nhìn đám thuộc hạ rồi phẩy tay một cái, cả bọn phóng vèo đi, lủi nhanh vào rừng.

Khi đó Bạch Cương đã kéo Hà Thông chạy vào vườn táo. Chàng trâu nước liền hỏi:

- Bạch Mi lão lão đang tìm người, nên bọn ta may mắn thoát tay Hỏa Tinh Báo, sao người lại tránh mặt bà ta?

Xem tiếp chương 12 Bích Nhãn Quỷ xuất hiện

Chương 12: Bích Nhãn Quỷ Xuất Hiện

Bạch Cương trả lời:

- Bạch Mi lão lão có lẽ do yêu cầu của Phương Tuệ và Cát Vân Thường. Chẳng phải ta không muốn gặp bà, nhưng ngại mất thời gian đoạt Linh Quả. Trong khi rơi vào thạch thất kia, ta được biết Bạch Mai Linh Quả đã đến kỳ chín. Ta phải lên Ngũ Mai lĩnh thật nhanh thôi.

Hà Thông gật đầu:

- Nếu vì Linh Quả thì chẳng có gì cần hơn nữa.

Bạch Cương lại hỏi:

- Ngựa đâu rồi? Ta lên đường ngay thôi.

Hà Thông vui vẻ:

- Tuần mã ta thả cho nó ăn tảo ngoài kia.

Chàng đưa hai ngón tay lên miệng, huýt một tiếng còi. Quả nhiên con ngựa đã bon bon chạy thẳng tới.

Hai người lên lưng ngựa, phi nhanh về phía Ngũ Mai lĩnh, đường đi cứ lên dốc dần cao ngất.

Lúc nhập nhạng tối, Bạch Cương trở một sơn động bảo:

- Ta tạm nghỉ ở đây. Sáng mai tiếp tục đi sớm.

Hà Thông tỏ vẻ nôn nóng:

- Như vậy có kịp hái Bạch Mai Linh Quả không?

Bạch Cương đáp:

- Những cao thủ võ lâm, kỳ nhân dị sĩ thiên hạ đổ về Ngũ Mai Lĩnh cả rồi. Họ đoán giờ Tí đêm nay Linh Quả chín. Nhưng ở Tu Chân thất ta lại thấy nơi nắp hộp kỳ kinh có ghi rằng giờ Mão và thìn giao nhau trong ngày mai Linh Quả mới chín. Ta thừa thời giờ tới đó, nhưng có đoạt được Linh Quả giữa những cao nhân hay không, còn mong ở số trời.

Múa hai tay lên, Hà Thông bảo:

- Người nói dở lắm, muốn đoạt Linh Quả là ta phải đấu võ chó?

Bạch Cương bật cười:

- Ngày mai trên Ngũ Mai lĩnh đây những tay võ công siêu tuyệt, danh thủ giang hồ, sức mình được bao nhiêu mà người đòi đấu võ?

Chàng trâu nước vừa định nói gì đó, nhưng đột nhiên Bạch Cương kéo hẳn vào trong, nép vào một khe đá.

Khi ấy bên ngoài có đôi tia nhãn quan xanh lè chiếu vào hang động. Bạch Cương và Hà Thông nhìn qua khe đá, thấy rõ một tên hung mạo cổ quái đang quét ánh hung quang như dãi tìm trông rất lạ.

Hà Thông liền nói:

- Con quái gì gớm thế, ra đập chết nó đi.

Vội bịt miệng Hà Thông, Bạch Cương nói bên tai chàng trâu nước:

- Nó chết hay người chết? Theo dung mạo, ánh mắt và bộ tướng của Thượng Quan huynh đã tả cho ta biết, thì gã này chính là Bích Nhân Quỷ rất nguy hiểm với ám khí Thiên Độc phong châm...

- Vậy hả? Ta đoán là ma, không ngờ là quỷ. Nhưng quỷ tới vùng này để nhát ai?

Đập nhẹ vào vai Hà Thông, Bạch Cương thì thào:

- Chúng nó đến vì Bạch Mai Linh Quả cả đấy. Người hãy cầm miệng để ta theo dõi Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài xem sao.

Chàng nhẹ bước lần theo vách đá ra ngoài, Hà Thông theo sát bên cạnh. Hai người thấy Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài cao lêu nghêu, đôi mắt xanh lè luôn nhấp nháy.

Đột nhiên “Ầm” một tiếng, chuyển rung cả sơn động.

Lãnh Thế Tài bị tung bổng lên trời bởi một luồng kinh phong hết sức khủng khiếp.

Luồng kinh phong ấy kéo theo một đợt âm hàn lạnh buốt, làm nứt toác vách đá, cát bụi mù mịt. Chứng tỏ đây là loại ma công hung hiểm, và kẻ phát chiêu đã sử dụng đến mười thành công lực.

Thật là kinh hồn.

Bạch Cương rung mình thầm nghĩ Bích Nhân Quỷ dù tu luyện lâu năm, võ công siêu tuyệt. Nhưng đột nhiên bị cường địch giáng một tử chiêu thế này e rằng khó toàn mạng.

Song thật bất ngờ. Lúc ấy thân hình Bích Nhân Quỷ bị đánh bật lên bởi đạo âm hàn, thì hắn chỉ rú lên một tiếng, chao mình ba vòng, cưỡi trên sóng chưởng, rồi từ trên cao hắt xia xuống song chiêu hỏa khí ngùn ngụt tựa như hai con rồng tỏa sáng trong đêm.

Một loạt tiếng nổ ầm ầm như phá núi, cây cối bật gốc bay ngang dọc như thi đua nhào lộn với những tảng đá to cỡ người ôm. Sức chấn động làm Bạch Cương phải bám vào vách đá, còn Hà Thông la lên: - Trời đất ơi, âm dương đảo lộn, lúc rét, lúc nóng, mình mảy ta bầm dập hết rồi.

Đôi mắt Bạch Cương vận hết nhãn lực nhìn trong đêm. Chàng thấy hỏa khí của Bích Nhân Quỷ đã hóa giải đạo kinh lực âm hàn. Trong ánh lửa bùng bùng có một bóng quái nhân thấp thoáng. Hắn có cái đầu to, tóc vàng dài thướt tung bay chập chờn giữa chưởng ảnh kinh phong.

Có tiếng Bích Nhân Quỷ quát lớn:

- Sư Đầu Thái Tuế, nhà ngươi muốn thử sức ta chăng? Nhưng Lãnh Âm

ma công của người làm sao thắng nổi Hỏa Dương Nhiệt Khí của ta chứ?

Bạch Cương rùng mình thốt khẽ:

- Thì ra là Sư Đầu Thái Tuế và Bích Nhân Quỷ hai tên ma đầu đang đấu với nhau.

Sư Đầu Thái Tuế hất tung mớ tóc vàng như bờm sư tử, rống lên mấy tiếng chuyễn đất, rồi bảo: - Ta có thói quen chào nhau bằng một chiêu, nhà người đã quên sao còn trách móc.

Bích Nhân Quỷ cười xòa:

- Cái đầu bờm của nhà người người thấy mùi Bạch Mai Linh Quả hay sao mà dẫn xác tới đây?

Lúc ấy cả hai tên ma đầu đã thu chiêu, không khí vùng núi đêm trở về tĩnh lặng.

Hà Thông liền chồm vờn toan rời hang động, nhưng Bạch Cương níu lại:

- Người đi đâu đó?

Chàng trâu nước đáp nhanh:

- Ta muốn nhìn kỹ hai tên quỷ quái này.

Dứt lời chàng ta vuột ra cửa hang...

Bạch Cương cũng phải phóng theo. Hai người núp trong một rặng cây nhìn ra. Khi ấy Bích Nhân Quỷ và Sư Đầu Thái Tuế đã đứng bên nhau như đôi bạn thân tình.

Hà Thông mắng lẩm bầm:

- Mẹ kiếp, chào đón nhau bằng những chiêu khủng khiếp, đúng là bọn ma đầu đại ác.

“Suýt” một tiếng ra dấu im lặng, rồi Bạch Cương thềm thì bên tai Hà Thông:

- Người đừng nói nhảm nữa. Để ta lắng nghe bọn chúng nói gì với nhau về Linh Quả Bạch Mai.

Mái tóc vàng lắc lư, Sư Đầu Thái Tuế lại cười híp mắt. Hắn nói oang oang:

- Thử người một chiêu, ta thấy Bích Nhân Quỷ người chưa phải là một đại la sát. Chẳng trách “tên quỷ say” chưa động thủ mà người đã lui mất. Bộ người tưởng “tên quỷ điên” và “tên quỷ say” còn làm bá chủ võ lâm được sao? Ha ha, nếu không có tên trọc Liễu Không đến kịp lúc thì Sư Đầu Thái Tuế này đã dạy cho hai lão ấy một bài học nhớ đời, để hai lão đừng tưởng lần la ở Ngũ Mai lĩnh này là chuyện dễ.

Nghe nói đến “tên quỷ điên” và “tên quỷ say”, Bạch Cương biết là gã ma đầu ám chỉ Phong hòa thượng và Thần Châu Túy Cái. Nếu hai vị võ lâm tiên

bối ấy đã có mặt ở Ngũ Mai lĩnh thì chàng rất yên tâm trong việc tìm Linh Quả.

Nhưng Bạch Cương lại thấy giọng điệu coi thường của Sư Đầu Thái Tuế khiến chàng hồi hộp lắng nghe.

Khi ấy đôi mắt xanh lè của Bích Nhân Quỷ chớp chớp, rồi hần cười ồ:

- Tên đầu bóm, không ngờ ngươi lại tự thổi phồng mình quá đáng. Nếu mà ngươi không có gì sợ sệt, tại sao phải chạy đến ngọn Chúc Dung phong này, mà chẳng ngồi lì bên kia chờ Linh Quả chín? Lãnh mỡ này đã có sẵn Thiên Độc phong châm, lão điên và lão say kia chưa chắc làm gì được ta. Sở dĩ ta chưa sang ngọn Tuyết Mai phong là phải canh chừng bọn Thiên Long bang không cho chúng cướp Linh Quả trên tay mình.

Sư Đầu Thái Tuế liền thấp giọng:

- Thì ra cả gia đình Địch gia Tứ nghĩa tử nạn đều do nhà ngươi xuất thủ đấy à?

Bích Nhân Quỷ lắc đầu:

- Đó là thiên hạ giá họa cho ta. Sự thật ngày xưa trên đỉnh Mạc Nghiên phong, Bạch Mai Nương có trúng Âm công và Thiên Độc phong châm của ta. Nhưng ba người của Địch gia, ông, con và cháu tuyệt đối không phải do ta ám hại. Sau này ta lại nghe lần đó Bạch Mai Nương vẫn chưa chết, mà còn kết duyên với Hoàng Phủ Vân Long, sinh được một đứa con gái, để rồi cả hai vợ chồng bị ám hại không biết bởi tay ai. Đứa con gái ấy bây giờ ra sao, ta cũng không biết... Song chuyện này là bí mật võ lâm, chẳng ai hiểu rành. Bởi thế thiên hạ vẫn trút tội lên đầu Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài này giết chết toàn bộ gia đình họ Địch.

Bạch Cương nghe Bích Nhân Quỷ nhắc tới tên Hoàng Phủ Vân Long và Bạch Mai Nương thì biết là cha mẹ của Hoàng Phủ Bích Hà, nên lắng nghe thật kỹ. Như vậy Hoàng Phủ Bích Hà chính là cháu ngoại của Địch lão gia?

Trong giang hồ vẫn nói cả gia đình họ Địch ba đời đều bị chết bởi Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ, vì lên Ngũ Mai lĩnh tìm Bạch Mai Linh Quả. Thế mà bây giờ chính tai Bạch Cương nghe Bích Nhân Quỷ chối tội là nghĩa làm sao?

Chăm chú nghe thật kỹ về vụ huyết án này, nhưng Bạch Cương chỉ nghe Sư Đầu Thái Tuế cười hềnh hếch hỏi rằng: - Ngươi sợ cái tội ấy nên lánh mặt trên đỉnh núi này, và chịu liên kết với Thiên Long bang chủ Đơn Hiểu Vân phải không? Nhưng ta hỏi thật là nhân dịp Bạch Mai Linh Quả sắp chín, ngươi có định đoạt lấy một trái không nào?

Bích Nhân Quỷ lại chớp đôi mắt xanh lè và bảo:

- Bạch Mai Linh Quả tăng cường công lực, trường sinh bất lão, còn trừ cả bách bệnh nan y. Ngu gì mà ta không thử thời vận? Song ta cũng biết võ lâm quần hùng hắc bạch, với những cao nhân tiên bối đều quy tụ về Ngũ Mai lĩnh. Việc đoạt lấy Bạch Mai Linh Quả chẳng phải dễ dàng.

Sư Đầu Thái Tuế cười rú lên:

- Tội nghiệp người cứ chui nhủi ở đây nên chẳng biết gì. Liễu Không tăng đã có cuộc thương lượng với quần hùng rằng ngày mai đúng giờ Linh Quả chín, hễ ai trở thuật khinh công lướt đến sớm nhất sẽ đoạt được Linh Quả, mà kẻ khác dù ở bậc nào cũng không có quyền giành giật. Như vậy mỗi phe càng nhiều người đổ sức ra càng dễ chiếm được Linh Quả để chia nhau. Bởi thế ta mới đến đây tìm người rủ rê, xem người có muốn tham dự cùng phe với ta không.

Đôi mắt xanh lè của Bích Nhân Quỷ chớp lia:

- Vậy Thông Thiên Độc Long có thuận ý không?

Bờm tóc của Sư Đầu Thái Tuế rung lên vì những cái gật lia lia:

- Sao lại không, ngay cả Phong hòa thượng và Túy Cái Thần Châu đều phải chịu điều kiện đó.

Hai gã nhìn nhau, ánh mắt có vẻ ăn ý.

Đột nhiên một bóng trắng lướt qua làm Sư Đầu Thái Tuế giật mình. Hần liền xuất chưởng phóng chiêu “Ầm” một tiếng, kinh khí lạnh buốt của Ma công có sức mạnh kinh khiếp như thác đổ đầu nguồn. Hà Thông nhảy dựng la lên: - Hừm, bọn quỷ quái lại đánh nhau nữa rồi. Năm đây hoài chắc mang họa lớn...

Bạch Cương không nói gì, chàng ngó kỹ thì thấy bóng trắng đảo vài vòng đã thoát qua luồng lãnh chưởng của Sư Đầu Thái Tuế, đồng thời có một tia bạch đạo lấp lánh phát nổ “bình bình” xô thẳng vào lão ma đầu như phá núi dời non.

Không khí căng thẳng rợn người.

Chưởng ảnh và Ma công va chạm dữ dội khủng khiếp...

Sư Đầu Thái bắn úp mình theo thế Long Phục Trung Vân tránh qua luồng bạch đạo của đối thủ bí ẩn. Gã gầm lên một tiếng, song chưởng co duỗi, xuất chiêu Ma Thủ Truy Hồn kinh khí lạnh buốt, chưởng phong réo gào như bão táp, quật vào bóng trắng với tám thành công lực.

Lãnh Âm ma công của Sư Đầu Thái Tuế quả nhiên siêu tuyệt. Bóng trắng kêu ré lên một tiếng, bị chưởng đạo của lão ma đầu đẩy văng xa lắc...

Hà Thông vỗ tay la lên:

- Tuyệt quá, tuyệt quá đúng là kỳ phùng địch thủ.

Bạch Cương “suyt” một tiếng, đập vào vai chàng trâu nước và nói khẽ:

- Im lặng kéo nát thây!

Tiếng nói của Bạch Cương chưa dứt thì cả chàng và Hà Thông đều bị giật bắn lên...

Ánh tinh quang chói loà, từ ngoài mười trượng, âm thanh “bình, bình” liên tục cuộn tới, đạo quang và kinh khí đẩy bật Lãnh Âm ma công của gã Sư Đầu Thái Tuế.

Thêm một tiếng “bùng” dữ dội chấn động núi non. Chỉ nghe Sư Đầu Thái Tuế rú lên như con heo bị thọc huyết. Lão bật ra sau vài trượng, miệng ộc ra vòi máu đỏ lôm.

Lạnh mình sờn ốc, Bạch Cương tưởng lão ma đầu trúng nội thương như vậy hẳn phải gục ngã. Nào ngờ gã chỉ hả hống hóp trong không khí ba lần, rồi thối ra một luồng kinh phong âm âm phóng thẳng vào bóng trắng để trả đũa.

Đạo Âm Phong ấy có sức mạnh như mười luồng chưởng, càng tuôn ra càng tăng mãnh lực gấp ba lần, tiếng chạm nổ liên miên bất tuyệt.

Mới liếc qua, Bạch Cương đã la lên:

- Ôi! Tam Khí Độc Công, bóng trắng kia nguy rồi.

Quả thật luồng độc khí gấp ba lần sức mạnh ấy đón đầu chưởng đạo của bóng trắng phát nổ kinh hồn. Bóng trắng chao đảo như bóng ma giữa không trung, đồng thời từ đó phát ra tiếng rú thét lạnh lạnh: - Ngươi phải chết.

Kinh khí lại cuộn lên, đồng thời trong luồng bạch khí như nhũ bạc có một bóng đen nhỏ như sợi tóc bắn vào Sư Đầu Thái Tuế.

Vừa lúc đó...

Tiếng thét ròn rợn ngân vang:

- Coi chừng Âm Mao tuyệt độc của Ma nữ...

Thì ra sợi lông đen của bóng trắng đã làm Bích Nhân Quỷ thét lên kinh khiếp, bởi lo cho tánh mạng gã Sư Đầu.

Cùng với tiếng la, một tia sáng vụt ra, mũi kim lấp lánh đòn đầu cộng lông độc...

“Bình” hai vật nhỏ va chạm nhau phát triển nổ quá lớn, Sư Đầu Thái Tuế và bóng trắng bí ẩn tách ra.

Làn thanh quang vèo tới, Bích Nhân Quỷ đã đứng giữa hai người. Hắn cười khanh khách: - Cữu Vĩ Hồ Ly lợi hại thật.

Bóng trắng kia quả thật là Cữu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, nữ Đường chủ của Thiên Long bang làm Sư Đầu Thái Tuế phải giật mình. À ta đã luyện những cộng lông tẩm độc tạo thành Nhiếp Hồn Mao, bao nhiêu cao thủ giang

hồ võ công kỳ tuyệt đã mất mạng bởi ám khí Âm Mao tuyệt độc của người đẹp lạnh lùng.

Hồi này, nếu không nhờ Thiên Độc phong châm Bích Nhân Quỷ bắn ra kịp lúc, Sư Đầu Thái Tuế chắc chắn đã tiêu vong.

Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ đã nương theo kinh khí và chưởng phong đánh rớt Nhiếp Hồn Mao của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương trên nền đá.

Sư Đầu Thái Tuế gầm lên:

- Hừm, thì ra là con chồn cái lông độc.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cúi nhặt Nhiếp Hồn Mao giắt lên mái tóc rồi cô ả vòng tay nói: - Xin nhị vị tha lỗi, tí nữa chúng ta đã nặng tay với nhau. Bồn Đường chủ vừa xuất hiện thì Sư Đầu Thái Tuế đã phát chiêu buộc lòng bồn Đường chủ phải nghênh tiếp.

Bích Nhân Quỷ hừm một tiếng, cặp mắt xanh lè nhấp nháy. Hắn bỏ Thiên Độc phong châm vào ống tay áo, rồi cất giọng ồm ồm: - Nhưng Hồ đường chủ có việc gì khẩn cấp, đến nỗi không lên tiếng từ xa, gây nên chuyện hiểu lầm đáng tiếc?

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đáp ngay:

- Bang chủ của bồn bang cần gấp gấp nhị vị nên tại hạ quá vội vàng. Cũng do việc có liên quan đến Bạch Mai Linh Quả.

Trong chỗ núp, Hà Thông cắn nhần:

- Đồ con khỉ, chúng nó cùng một duộc với nhau mà bày đặt đánh nhau nổ trời, làm thân ta cũng phải tung lên, rớt xuống.

Bạch Cương lại trừng mắt, nói khề:

- Người im mồm một tí có được không. Để ta nghe chúng nói gì về Linh Quả...

Hà Thông vội nín khe, trong lúc đó Sư Đầu Thái Tuế hỏi:

- Có việc gì mà quan trọng thế?

Cửu Vĩ Hồ Ly trả lời:

- Đúng ra đến giờ mẹo và thìn giao nhau trong ngày mai Linh Quả mới là lúc chín. Nhưng Thiên Lai Ma Nữ bảo để bà ta dùng thuật Di Âm Bỏ Dương thúc cho quả chín sớm. Nào ngờ Thiên Tâm Diệu Âm của bà ta làm những cây mai rụng lá héo khô tất cả, còn lấy đâu mà trở trái. Võ lâm quần hùng đang nhốn nháo cả lên. Xin thỉnh nhị vị tới gấp.

Bích Nhân Quỷ vừa nghe dứt đã rú lên một tiếng, hắn không chờ Sư Đầu Thái Tuế mà lác mình phi hành biệt dạng.

Bạch Cương quay nhìn Hà Thông với ánh mắt bàng hoàng. Chàng khề

kêu:

- Ôi vậy thì nguy quá.

Xem tiếp chương 13 Linh Quả vào tay người hay quỷ?

Chương 13: Linh Quả Vào Tay Người Hay Quỷ?

Không khí đột nhiên căng thẳng.

Bạch Cương vô cùng chán nản bởi nguồn tin những cây mai trên Tuyết Mai phong đã chết khô bởi ma thuật của Thiên Lai Ma Nữ.

Ngay lão Sư Đầu Thái Tuế cũng vò mái tóc vàng như bờm sư tử, rồi hét toáng lên:

- Không còn Linh Quả thì mời ta đến làm gì?

Hồ Ly Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đảo mắt nhìn quanh quất, rồi chợt bật cười khanh khách.

Lão ma đầu trừng mắt:

- Sung sướng gì mà cười?

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đáp ngay:

- Tiên bối không biết đây là kế của tị hạ đuổi khéo Bích Nhãn Quỷ đi chỗ khác. Bởi sự thật trước lúc dạo khúc nhạc Thiên Tâm Diệu Âm thì Thiên Lai Ma Nữ sử dụng chiêu Di Âm Bỏ Dương đã hái được ba trái quý nắm trong tay. Sau đó bà ta mới cho khúc dân nhạc vang lên làm cây khô héo. Như vậy quần hùng võ lâm đều thất vọng, nhưng phe ta đã có được ba trái Bạch Mai Linh Quả. Trong đó Thiên Lai Ma Nữ được dùng một trái, dâng Bang chủ một trái, và còn một trái dành tặng tiên bối đó. Như vậy có phải chuyện đáng mừng của tiên bối không?

Sư Đầu Thái Tuế vừa nghe Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương dứt lời đã sung sướng gầm lên mấy tiếng chuyển núi.

Nhưng khi lão nhìn lại thì Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã biến mất, đồng thời cảm thấy phía sau lưng tê rần, đau đớn.

Lão biết mình đã bị Cửu Vĩ Hồ Ly ám hại bằng Âm Mao tối độc nên thét lên rùng rợn, rồi băng mình phi như bay xuống núi.

Tai nghe, mắt thấy một màn kịch của bọn Ma giáo, Bạch Cương bàng hoàng ngớ ngẩn. Như thế Bạch Mai Linh Quả đã lọt vào tay Thiên Long bang, tuy chưa hiểu sự thật có đúng thế không?

Chàng nghĩ đến công phu của mình và Hà Thông phải gặp bao vất vả hiểm nguy đi tìm Linh Quả. Nếu đúng sự thật như lời Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thì công lao của đôi bạn là công cốc. Chàng vất vả khổ cực đã đành, nhưng rồi lấy đâu ra Linh Quả về cứu Hồ thúc thúc và an ủi Sở Quân hiền muội?

Nỗi đau đớn giày vò làm Bạch Cương bật khóc.

Hà Thông bỗng nổi nóng véo vào đùi Bạch Cương một cái và bảo:

- Nín đi, nam tử sao còn “mít ướt” thế? Bây giờ phải lo nghĩ ra diệu kế,

khóc lóc nào có ích gì?

Bạch Cương hiểu ra, chàng gật đầu:

- Người nói phải. Ta cần phải tìm cánh lấy được Bạch Mai Linh Quả dù nguy hiểm đến đâu.

Nắm tay Bạch Cương, Hà Thông hỏi:

- Bây giờ người tính sao?

Bạch Cương bồng thừ người suy nghĩ rồi bảo:

- Ta đang nghĩ đến Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp và Hoàng Phủ Bích Hà thư thư đang đi tìm tung tích con cháu nhà họ Địch thật uổng công. Bởi sự thật đã hiện ra trước mắt.

Hà Thông ngơ ngác:

- Sự thật nào?

Bạch Cương mỉm cười:

- Bộ người không nghe rõ câu chuyện giữa Bích Nhân Quỷ với Sư Đầu Thái Tuế sao? Bạch Mai Nương kết hôn với Hoàng Phủ Vân Long, đẻ ra người con gái, vậy Hoàng Phủ Bích Hà chẳng phải dòng dõi nhà họ Địch là gì?

Thế là Bạch Cương đã tìm ra được thân thế của người khác, nhưng lý lịch nguồn cội của mình chàng lại chưa biết được gì. Điều này khiến cho chàng buồn tủi, buông tiếng thở dài.

Thật ra lúc này Thượng Quan Thuần Tu cũng đã được lệnh sư phụ là Phong hòa thượng, không truy tìm tung tích hậu duệ Địch gia nữa, mà cần tìm Bạch Cương, giúp chàng trai kiếm thấy Bạch Mai Linh Quả. Chuyện này thì Bạch Cương chưa biết, mà Bạch Mai Linh Quả ngại rằng không còn đoạt được nữa, bởi sự phá hoại của Thiên Lai Ma Nữ.

Gương mặt sầm nã của Bạch Cương lại làm Hà Thông nổi nóng. Chàng trâu nước la lên:

- Ta hỏi người về chuyện Bạch Mai Linh Quả kia? Không lẽ chúng ta chịu bó tay. Rồi làm sao người cứu Hồ thúc thúc.

Hà Thông nhắc đến Hồ thúc thúc làm Bạch Cương nhớ đến bốn phận của mình, đồng thời chàng cũng sáng ý ra.

Vỗ bốp vào vai Hà Thông một cái, Bạch Cương bảo:

- Thiên Lai Ma Nữ đã hái được ba trái, tại sao ta không thể tìm được một trái chứ? Bây giờ ta với người cứ lên thẳng Tuyết Mai phong.

Gật đầu lia lịa, Hà Thông bảo:

- Đúng thế, “Không vào hang cọp, làm sao bắt cọp con” người xưa đã dạy như thế. Ta ngại khó thì đừng mong kiếm được Linh Quả.

Bạch Cương bật cười:

- Ngốc huynh đệ, lúc này người khôn ra nhiều đấy.

Đôi bạn huyết gió kêu con tuấn mã, rồi nhảy lên lưng nó. Hà Thông giắt cương cho ngựa lao đi trong đêm tối.

(mắt trang 36)

... như chúng có tội không cung cấp được một trái quý cho Bạch Cương như mong ước.

Đã nổi nóng là Hà Thông hành động kỳ cục, chàng tung cước đá phóc vào gốc mai già ấy, miệng la: - Người già nhất núi này, nhưng cũng chỉ là đồ vô dụng.

“Bình...” một tiếng ngọn cước của Hà Thông đá trúng gốc mai, nhưng lạ thay, thân hình Hộ pháp của chàng ta bị bắn đi xa lắc, còn thân cây mai chỉ rung rinh vài cái là sừng sững đứng yên.

Ngọn cước của Hà Thông gây chấn động gốc mai già cũng làm Bạch Cương giật mình. Chàng ngó lên, bỗng thấy thân cây có một điểm chiếu sáng, vội vươn mình chụp lấy. Song vì bất ngờ, và lơ trớn, Bạch Cương ngã bật ra phía sau, nhưng trong bàn tay chàng đã chụp được một vật gì rồi. Chàng bèn xòe bàn tay ra xem thì mừng quá, bởi chàng đã chụp đúng một trái Bạch Mai Linh Quả trắng tinh.

Thì ra cây mai Hà Thông phóng cước là loại mai lão ngàn năm gọi là Thiết Bì Tuyết Cổ, đã sinh được một trái quý tàng ẩn trong một cành nhỏ, Thiên Lai Ma Nữ chưa nhìn thấy. Còn các cao thủ võ lâm hắc bạch quần hùng thấy mai tàn lá rũ đã chán nản bỏ đi, làm sao thấy được trái quý hiếm hoi này.

Tuy ngã bật ngựa, nhưng nắm được Linh Quả trong tay thì Bạch Cương hết sức sung sướng la to: - Ôi, ta hái được Bạch Mai Linh Quả rồi.

Hà Thông đến bên trở mặt nhìn, rồi cũng nhảy dựng kêu la:

- Đúng rồi, người đã hái được Linh Quả.

Không ngờ tiếng kêu la của hai người ngân vang đồi núi, Bạch Cương vội tự bịt miệng mình và liếc Hà Thông, ra dấu cho chàng trâu nước im lặng kéo lộ chuyện kín.

Tuy nhiên, chậm mất rồi...

Bóng một nữ nhân đã hiện ra giữa những thân mai đen đúa, làm Hà Thông rú lên:

- Ôi! Thiên Lai Ma Nữ.

Quả thật Ma nữ tuyệt đẹp đã đứng sừng sững với y phục gấm lụa mỏng tanh trong gió.

Ả ta lên tiếng:

- Hừm, quả thật tiêu tử đã hái được một trái bạch mai ngàn năm, hôm nay ta rất may mắn, vừa được quả, vừa được người.

Như một chiếc bóng lung linh, Thiên Lai Ma Nữ lướt đến trước mặt Bạch Cương lẹ hơn tia chớp.

Song Hà Thông đã phóng vút tới, vung chưởng đánh một chiêu cùng tiếng thét chói tai:

- Ma nữ, rút đi mau...

Ma nữ chỉ buông tiếng cười lạnh tanh.

Ả nhẹ lắc mình một cái đã tránh được chưởng của Hà Thông, rồi bàn tay mềm mại của ả đẩy nhanh một đạo bạch quang hất tung chàng trâu nước văng xa mấy trượng.

Bạch Cương vội sấn tới để mong cứu Hà Thông, chợt có bàn tay ai ở sau lưng kéo giật chàng lại giữa lúc Thiên Lai Ma Nữ đang đối phó ở trước mặt với Hà Thông.

Giật mình liếc nhìn, Bạch Cương mừng rỡ quá kêu khê:

- Điền Thanh...

Đúng thế chàng trai có gương mặt và vóc dáng giống Bạch Cương đã xuất hiện thật đúng lúc.

Vỗ nhanh vào vai Bạch Cương, Điền Thanh bảo:

- Bạch huynh, anh không địch nổi Ma nữ đâu, mau chạy đi, để tiêu đệ ở đây với cô ả...

Quá xúc động, Bạch Cương lắp bắp:

- Ôi, huynh đãi tốt với ta quá, nhưng mà...

Bàn tay Bạch Cương nắm chặt tay Điền Thanh, làm chàng trai kia bỗng đỏ mặt lên như một thiếu nữ thẹn thùng. Chàng ta khéo léo rút nhẹ bàn tay mình rồi bảo: - Coi chừng Ma nữ kia, cứ để nó cho ta. Bạch huynh chạy đi, miễn trong đời Bạch huynh không quên ta là được rồi.

Lạ thật, khi Bạch Cương nắm bàn tay Điền Thanh chàng cảm thấy lòng mình cũng xao xuyến như nắm tay Hoàng Phủ Bích Hà. Nhưng lúc này đâu còn thời gian suy nghĩ, chàng chỉ nhìn Điền Thanh bằng ánh mắt triu mến rồi nhảy lên lưng ngựa phóng vút đi.

Ngoái đầu nhìn lại, Bạch Cương còn trông thấy Ma nữ sau khi đánh ngã Hà Thông đã quay về hướng Điền Thanh nở nụ cười mê hồn.

Chạy qua mấy rừng thông um tùm lá, Bạch Cương hồi hộp dừng ngựa, bởi chàng biết Ma nữ hiểu lầm Điền Thanh là chàng. Không biết Điền Thanh sẽ ra sao trong tay Ma nữ. Rồi chàng còn nhớ Hà Thông chưa thoát vòng

nguy hiểm mà mình đã chạy đi.

Thế là Bạch Cương kẹp chặt hai đùi vào tuần mã, toan quay lại chỗ cũ. Song vừa lúc ấy chàng nghe tiếng thét của Hà Thông... Rồi anh chàng trâu nước lặn long lóc từ triền núi xuống như một tảng đá.

Bạch Cương vội rời lưng ngựa, nhảy xuống ôm lấy Hà Thông, hỏi nhanh:

- Trời đất, người làm sao thoát tay Ma nữ?

Hà Thông cười hềnh hếch:

- Thiên Lai Ma Nữ có lẽ tưởng Diên Thanh là người, nên cười híp mắt quơ liềm, ả đánh ngược về phía ta một chưởng, làm ta văng bắn xuống triền núi như thế này đây...

Bạch Cương mừng vì Hà Thông đã thoát, nhưng lại nhìn về phía xa tỏ vẻ lo lắng:

- Nhưng còn Diên Thanh, chẳng biết có sao không.

Lắc đầu mấy cái Hà Thông đáp:

- Võ công của hần siêu tuyệt, người khỏi lo cho hần.

Rờ tay vào bọc, thấy Bạch Mai Linh Quả còn nguyên, Bạch Cương vui mừng nói:

- Ta phải đem Linh Quả về ngay để chữa bệnh cho Hồ thúc thúc.

Hà Thông cười toét miệng:

- Mục đích cao nhất của anh em ta là như vậy, còn chân chờ gì nữa. Bạch Cương vỗ, vào mình ngựa: - Nào, người nhảy lên, chúng ta cùng về Thập Phương trấn.

Tay gạt Bạch Cương về phía sau, Hà Thông nhảy phóc lên cầm cương, con tuần mã như đã quá quen, lập tức sải đi như mũi tên trong gió.

Cả hai người đâu biết lúc ấy Diên Thanh đang gặp khó khăn với Thiên Lai Ma Nữ.

Ả ta không phân biệt được Diên Thanh với Bạch Cương.

Vả lại Thiên Lai Ma Nữ cũng chẳng cần phân biệt, miễn là có một chàng trai trẻ cho ả vừa ân ái vừa luyện ma công là ả thích thú rồi.

Ả liền vẫy tay:

- Nào, tiểu tử. Lần này thì người đừng mong thoát khỏi tay ta. Nhưng trước hết hãy đưa Bạch Mai Linh Quả cho ta đã.

Diên Thanh giả bộ ngờ ngác hỏi:

- Tại sao ta lại phải đưa trái ấy cho bà? Ta hái được thì ta hưởng chứ?

Thiên Lai Ma Nữ trừng mắt:

- Ngốc tiểu tử, người không cần trái đó, hãy đưa nó cho ta bồi bổ, rồi ta sẽ truyền phép Di Âm Bồ Dương cho người, lập tức người trở thành cao thủ võ

lâm, danh chấn giang hồ.

Mắt nhìn chòng chọc vào Ma nữ, Điền Thanh khiến ả ta sung sướng, ông ẹo hỏi:

- Người muốn được gần gũi ta lắm phải không? Vậy thì mau đưa Linh Quả cho ta.

Nhưng Điền Thanh lắc đầu:

- Ý ta không phải như vậy, ta muốn hỏi, nếu ta không đưa Bạch Mai Linh Quả cho bà thì sao?

Nghe câu nói đó của Điền Thanh, Ma nữ liền nổi nóng, thay đổi sắc diện dữ dội. Ầ ồ quát lớn:

- Nếu trái lệnh ta, người khó được toàn thân.

Vừa nói ả vừa giương chưởng trước ngực. Ra vẻ sợ sệt, Điền Thanh lắp bắp:

- Được, được. Ta đưa đây, bà đỡ lấy nhé.

Chàng thọc tay vào trong áo, rồi rút tay ra, chưởng lật ngửa.

Ma nữ tưởng Điền Thanh sẽ quăng trái quý cho mình, nên hạ chưởng sẵn sàng chụp bắt.

Đột nhiên “ầm...” một tiếng chuyển đất, kinh khí cuộn cuộn từ hữu chưởng của Điền Thanh thay cho trái quý, mà chưởng kinh xô ập vào Thiên Lai Ma Nữ tựa sấm sét giữa cơn dông...

Vì bất ngờ, Thiên Lai Ma Nữ bị luồng kinh khí của Điền Thanh xô bật về phía sau hai trượng.

Ả ta cảm thấy nội tạng nhộn nhạo, kinh mạch như bị phong bế. Bất giác ả trở mắt ngạc nhiên nhìn chàng trai từng bị ả ta bắt đem về Thủy Liêm động, mà nay có được võ công lạ lùng.

Quá kinh ngạc, Thiên Lai Ma Nữ phùng phùng nổi giận, quát to:

- Tiểu tử, người phải chết.

Song thủ giương lên, bóng chưởng xòe rộng, Thiên Lai Ma Nữ nhất quyết quật chết tên tiểu tử này để lấy Bạch Mai Linh Quả, không cần cái xác của chàng ta nữa.

Giữa lúc Ma nữ huy động kinh khí, bỗng có ba tiếng “vút” trong không khí như xé lụa, rồi ba bóng đen hiện ra cùng âm thanh vang dội: - Xin Nương nương để bọn tiện nhân này đập chết tên tiểu tử thất lễ.

Thiên Lai Ma Nữ gật đầu:

- Tốt lắm, Tam ngạ quỷ giết chết nó cho ta, nhưng đừng đánh nát thân thể nó, vì nó còn giấu Bạch Mai Linh Quả trong áo.

Điền Thanh cười thâm trong bụng, bởi Bạch Mai Linh Quả Bạch Cương

đưa đi rồi, ả ta vẫn tưởng còn trong mình chàng.

Liếc qua ba gã đại hán trước mặt, Điền Thanh thừa biết Tam nga quý là bọn thuộc hạ cao đồ của Thiên Lai Ma Nữ, từng làm khiếp mặt giang hồ, song đối với chàng thì võ công của chúng chẳng có gì đáng kể.

Chàng vừa quét tia mắt qua ba gã Sơn Đầu Quỷ, Lão Lâm Quỷ và Độc Hải Quỷ thì một tiếng thét vang lên, ba đạo kinh phong từ ba hướng đánh tới.

Kinh khí ngút trời, chương đạo tuôn dài ngã cây lở đá quật ào ào áp đảo Điền Thanh.

Chàng trai bật cười, phóng vút mình lên cao, nương theo sóng chương của đối phương để xuất chiêu ngược lại Huyền Xa Tâm Hồ đánh vụt xuống.

Chỉ nghe một tiếng hét thê thảm, thân mình Sơn Đầu Quỷ đã nát bét như tương dưới tuyệt chiêu của Điền Thanh.

Lão Lâm Quỷ và Độc Hải Quỷ cùng thét lên rùng rợn, xuất chiêu đánh xéo hai luồng kinh đạo như di núi dời non.

“Bình, bình...” chương khí giao nhau dữ dội, bởi Điền Thanh đã kịp thời sử dụng song chiêu Lưỡng Long Trang Châu đón lấy chương đạo của hai tên quỷ dữ.

Tiếng nổ rung chuyển vách núi, Điền Thanh dùng Phân Thân chương pháp mỗi chương đánh tạt ra mỗi tên, âm thanh rú thét hòa cùng tiếng nổ đinh tai nhức óc, làm Thiên Lai Ma Nữ cũng phải giật mình...

Ả ta vừa ngó lại đã thấy Độc Hải Quỷ và Lão Lâm Quỷ phơi xác giữa tràng đấu như hai con chó chết.

Thiên Lai Ma Nữ liền phóng vút tới, miệng thét:

- Tiểu tử, nộp mạng.

Hai chiêu Ma công cùng lúc đánh thẳng vào thượng bộ và hạ bộ, nhằm giết Điền Thanh trong chớp mắt.

Điền Thanh chỉ cười nhạt, song chương tuôn ra hai đạo kinh khí Thượng Xung, Hạ Bạt như hai con rồng đẩy ngược chương phong về phía Ma nữ, sức mạnh hơn phá núi, chương đạo quần quật kinh hồn.

Chỉ nghe hai tiếng “bùng bùng...” Ma nữ bị xô bật ra sau năm trượng, tóc tai rũ rượi, miệng hộc máu tươi.

Thiên Lai Ma Nữ đưa tay áo quệt ngăn dòng máu, cặp mắt ả không còn long lanh sóng tình, mà nẩy lửa rùng rục.

Ả chuyển đổi tư thế, hả họng hợp khí trời, từ trong tay áo bỗng có một chùm lục lạc rơi xuống bàn tay, tiếng lục lạc vang lên theo thân hình uyển chuyển tạo thành điệu nhạc ma quái.

Thiên Tâm Diệu Âm của Ma nữ nổi lên rồi. Diệu nhạc dâm dật ghê rợn

từng hóp hồn bao cao thủ rõ lâm khiến Điền Thanh phút chốc bị chao đảo, xao xuyến.

Ả cười lên the thé:

- Tiêu tử, ngươi phải chết...

Tâm thần Điền Thanh như bắn loạn đảo điên.

Chàng thét vang một tiếng, trấn tĩnh tinh thần, và triển vận khí lực hành công theo Định Tâm diệu pháp. Lập tức chàng trở nên sáng suốt, dũng mãnh, diệu âm nhạc không còn ảnh hưởng. Trong lúc đó Thiên Lai Ma Nữ vẫn say sưa dạo khúc nhạc mê tâm từng làm quần hùng khiếp sợ.

Phóng đến ba bước, Điền Thanh cười gằn:

- Ma nữ, đừng làm trò quỷ mị, hãy tiếp chiêu.

Song chương của Điền Thanh vung lên, kinh đạo như hai ngọn sóng tuôn về phía Ma nữ.

Tiếng nổ ầm ầm làm Ma nữ giật mình kinh hãi, vội giương chương xuất chiêu thì đã muộn, một đạo dương kinh và một đạo âm kinh đánh thẳng vào ả trong chớp mắt như hai tia sét.

Rú lên một tiếng, Ma nữ gục xuống...

Do tu luyện lâu năm, Thiên Lai Ma Nữ chưa bị chết, song huyết đạo đã bị phong bế, nằm dài tựa một cây ma.

Song chương lại giương lên, Điền Thanh chỉ cần xuất một tử chiêu là đánh nát thân thể Thiên Lai Ma Nữ.

Nhưng đúng lúc ấy, chàng thu chương và nói thầm:

- Dù sao ta cũng phải nể phụ thân, và lại Bạch huynh đã ra đi an toàn, ta chưa cần giết Ma nữ bây giờ.

Chàng quay mình phóng vút vào rừng tùng biệt dạng, trên dốc đá chỉ còn lại Thiên Lai Ma Nữ nằm ngất ngư, cô ả đã hôn mê và không biết rằng ả vừa được chàng trai tha mạng.

Xem tiếp chương 14 Nuốt Linh Quả lên đường luyện võ công

Chương 14: Nuốt Linh Quả Lên Đường Luyện Võ Công

Tuần mã phóng vùn vụt suốt quãng đường dài.

Bạch Cương và Hà Thông chẳng cần nghỉ ngơi, suốt ngày đêm rong ruổi đã về đến Thập Phương trấn.

Ngựa lao vào ngõ quen thuộc, vó câu vừa dừng bước ngôi nhà là Bạch Cương đã kêu lên:

- Sở muội, thúc thúc ngủ yên chứ?

Chàng không nghe lời đáp, mà chỉ có tiếng khóc trong nhà vọng ra.

Giật mình kinh ngạc, chàng bỏ Hà Thông ngồi trên lưng ngựa một mình chạy vào trong nhà.

Tiêu Sở Quân vừa thấy Bạch Cương đã kêu lên:

- Trời, Bạch ca ca về quá trễ, phụ thân... Phụ thân...

Nàng gục xuống giường ngất lịm bên ông lão, Tiêu Tinh Hồ nằm dài bất động.

Hà Thông vừa chạy vào, vội rờ mũi ông lão và la to:

- Ôi, Hồ thúc thúc đã qua đời rồi.

Bạch Cương thét lên một tiếng:

- Hồ thúc thúc.

Quá đau đớn, chàng hộc ra một búng máu rồi ngất lịm gục xuống bên thân xác người chết, một tay chàng đập mạnh vào chân Tiêu Sở Quân đang nằm gần đó.

Cái đập quá mạnh của chàng làm Tiêu Sở Quân tỉnh lại, nàng thấy Bạch Cương hôn mê, miệng đầy máu thì lại ôm lấy chàng mà khóc thảm thiết.

Hà Thông tánh tỉnh ngây ngô bộc trực, liền quát lớn:

- Con tiểu a đầu này khóc chi dữ vậy? Người chết thì đã chết rồi, nín đi có được không? Người khóc mà không lo cho Bạch Cương, hắn đã ói máu coi chừng hắn chết nốt.

Tiêu Sở Quân trừng mắt nhìn Hà Thông một cái, ra vẻ tức giận, rồi nàng nhòe dầy lau nước mắt, song giọng nói của nàng vẫn nhão nhét:

- Tại sao các người đi lâu quá, phụ thân ta đã không thể gượng chờ nên đã quy tiên.

Hà Thông lại nói to:

- Tiểu a đầu, người tưởng tìm Bạch Mai Linh Quả dễ lắm sao? Bạch Cương và ta đã vào sanh ra tử, còn phải chờ Linh Quả chín nữa chứ, nắm được Linh Quả là về liền, ai ngờ Hồ thúc thúc không thể gượng chờ. Hắn là do số mạng chẳng?

Vừa nói Hà Thông vừa moi trong áo Bạch Cương ra một trái màu trắng

nhét vào miệng Bạch Cương, rồi bấm vào huyệt cổ một cái, Bạch Cương nuốt luôn trái Bạch Mai Linh Quả.

Tiêu Sở Quân kêu lên:

- Kìa, người cho Bạch ca ca ăn cái gì đó?

Hà Thông đáp ngay:

- Bạch Cương gian nan vất vả bị bắt nhiều lần mới hái được Bạch Mai Linh Quả. Nay Hồ thúc thúc không có phần may mắn được hưởng trái quý, ta cho Bạch Cương ăn chứ để làm gì.

Nghĩ đến chuyện cha không may mắn Tiêu Sở Quân lại bật khóc.

Bỗng nàng thấy Bạch Cương vừa nuốt Linh Quả xong đã nhồm dậy, liên âu yếm bảo:

- Ca ca vượt đường còn mệt, hãy nghỉ ngơi một buổi đi.

Bạch Cương lắc đầu:

- Đâu được, thúc thúc đã nằm xuống ta phải lo ngay tang lễ và truy tìm kẻ thù để phục hận, trong lúc này làm sao ca ca có thể nghỉ ngơi.

Chàng lập tức cùng Hà Thông tắm rửa thì hài Tiêu Tinh Hồ. Nhìn qua xác chết, Hà Thông bỗng nói:

- Là chưa kìa, khóe miệng Hồ thúc thúc có máu chảy ra, tay ôm lồng ngực, nét mặt rất đau đớn, không chừng thúc thúc đã bị trúng Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ rồi.

Nghe Hà Thông nói, Bạch Cương giật mình, chàng vội quan sát kỹ thì thấy rõ tình trạng tử thương của Hồ thúc thúc giống như Phong hòa thượng diễn tả về cái chết của những người bị trúng độc.

Lật đặt cỏi y phục của Tiêu Tinh Hồ ra xem, Bạch Cương nhìn thấy sau lưng ông có hai vết màu xanh tím, nhỏ tựa lỗ kim. Từ đó tiết ra mùi hôi hám rất là khó chịu.

Bạch Cương đau đớn nói:

- Đúng là thúc thúc bị trúng trâm độc ám khí. Xin thúc thúc phù hộ chỉ dẫn, các con nguyện giết cho được kẻ thù, rửa hận.

Rồi chàng hỏi Tiêu Sở Quân:

- Trước lúc quy tiên, thúc thúc có trăng trời điều gì về kẻ thù không?

Tiêu Sở Quân lau nước mắt đáp:

- Phụ thân không trăng trời về kẻ thù, mà chỉ nói chuyện về ca ca.

Bạch Cương ngạc nhiên, vội hỏi ngay:

- Thúc thúc nói những gì?

Vừa lau vết máu cho cha, Tiêu Sở Quân vừa đáp:

- Phụ thân nói: Ta với cha mẹ Bạch Cương thân tình như anh em trong võ

lâm giang hồ, lúc đại tẩu vừa sanh Bạch Cương thì đại huynh lại nhắm mắt qua đời có ký thác vợ con lại cho ta. Đại tẩu có cho ta biết là còn một đứa con gái, mà hồi kẻ thù truy bức đã giấu nơi hoang dã, chẳng rõ nó sống chết ra sao. Thế là chỉ còn Bạch Cương, ta phải lo nuôi dạy, sau này gây dựng cho nó. Không ngờ nay vì ta mà nó phải đi bôn ba tìm Linh Quả, thật là một nam nhi hiếu đạo đáng thương.

Kể đến đây Tiêu Sở Quân bỗng đỏ hồng đôi má rồi im bặt vì còn những lời cuối phụ thân nàng ngỏ ý sẽ gả nàng làm vợ cho Bạch Cương, nên Tiêu Sở Quân mặc cỡ còn chưa dám nói ra.

Tuy nhiên chỉ những lời vừa kể cũng đã làm Bạch Cương xúc động.

Chàng nói lớn:

- Ta phải truy tầm cho ra thủ phạm để rửa mối huyết thù này.

Tang lễ của Tiêu Tinh Hồ được tổ chức long trọng, thân hữu quanh vùng đều đến viếng. Mộ phần của ông được xây ngay trong vườn nhà, nghe tiếng khóc của Tiêu Sở Quân, Bạch Cương càng căm hờn kẻ đã hạ độc thủ ám toán Hồ thúc thúc, quyết tâm phải trả thù.

Qua những lời trần của thúc thúc với Tiêu Sở Quân, thân phận bí ẩn của Bạch Cương lâu nay cũng hé mở phần nào. Chàng hiểu cha mình xưa kia cũng là một nhân vật võ lâm, mẹ chàng trước khi sinh chàng đã bị kẻ thù truy đuổi đến nỗi phải bỏ một đứa con gái ở nơi hoang dã. Người con gái thất lạc ấy là chị của chàng, chưa biết sống chết nơi đâu.

Như vậy kẻ thù của cha mẹ Bạch Cương và kẻ ám hại Hồ thúc thúc phải là tay cao thủ ghê gớm. Muốn truy tầm và giết được thù nhân, Bạch Cương cần có võ công siêu tuyệt.

Chương cước của chàng hiện tại chưa đủ đối địch với những kẻ cừu thù nguy hiểm. Cũng may là chàng đã có kỳ duyên ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và nuốt một trái Bạch Mai Linh Quả.

Bây giờ sức mạnh tăng tiến, nội lực dồi dào, chỉ cần luyện được một bí kíp võ công tuyệt hảo là chàng đủ sức tầm thù, rửa hận.

Vừa xong tang lễ, Bạch Cương liền nói với Tiêu Sở Quân và Hà Thông:

- Lòng Bạch Cương này đã quyết phải trả mối huyết thù cho song thân và Hồ thúc thúc. Song võ công của ta còn kém cỏi, thời gian qua, nhờ một kỳ duyên đưa đẩy ta lạc vào Kỳ Phong cốc, là nơi vị cao nhân tiền bối để lại bí kíp Ngũ Cầm kỳ kinh. Ta nhất định phải tới đó luyện võ công thượng thặng mới mong truy sát được kẻ thù.

Hà Thông liền vung cánh tay lên:

- Được rồi, sáng mai bọn ta cùng đi sớm. Vậy Bạch huynh và Sở muội

ngủ ngon đi, khoảng gà gáy đợt hai là lên đường.

Hà Thông vốn tánh tình vô tư, mới đặt lưng xuống bộ ván đã ngáy như sấm. Còn Tiêu Sở Quân khóc lóc mấy hôm đã mệt mỏi giấc ngủ cũng say sưa.

Bạch Cương nằm thao thức, gà mới gáy lần đầu chàng đã trở dậy thu xếp hành trang vào một gói nhỏ. Rồi chàng viết một tờ thư ngắn gọn để lại cho Tiêu Sở Quân.

Nhìn Tiêu Sở Quân với vẻ đẹp hồn nhiên trong giấc ngủ, nhưng gương mặt còn vằn nét thương đau bởi cái chết của cha. Bạch Cương cảm thấy bồi hồi xúc động.

Chàng nói nhỏ:

- Tiêu Sở Quân, ca ca thật không phải với muội, nhưng nếu có muội theo bên cạnh sẽ trở ngại việc rèn luyện võ công. Vậy muội yên tâm ở nhà với Hà Thông, ca ca cố gắng sớm về cùng muội.

Khoác bọc hành lý lên vai, Bạch Cương nhẹ mở cửa lách ra, đến phần mộ Hồ thúc thúc ngoài vườn, chàng kỳ lạ từ biệt và khấn nhỏ bên nắm mồ:

- Thúc thúc, xin hãy phù hộ cho con học được bí kíp võ công, tìm ra kẻ thù để rửa hận cho thúc thúc và song thân. Dù gặp trăm ngàn hiểm nguy con cũng không quản ngại.

Ra khỏi gia trang, Bạch Cương vận dụng khinh công đã học được của Liễu Không tăng, chàng đã ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả nên nội lực thâm hậu, sử dụng được tuyệt kỹ khinh công, chàng lướt mình phóng đi vùn vụt.

Vài ngày sau Bạch Cương đã tới Ngũ Mai quan vào đúng giờ Ngọ. Trong lúc bụng đói, Bạch Cương thuận chân đi thẳng vào một phạn quán mà quên quan sát kỹ. Chàng cứ thản nhiên ngồi xuống bàn kê cơm rượu. Khi ấy chàng mới để ý bọn người trong quán nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ, còn ghé tai nói nhỏ với nhau những điều gì đó. Bộ điệu của chúng đầy vẻ gian xảo hiểm độc.

Nhẹ giật mình, Bạch Cương đảo mắt nhìn quanh, thì nhận ra mình đã vào ngay Vạn Long khách điểm, nơi mà trước đây đã bị chủ quán và Cát Hùng Phi của Thiên Long bang mưu hại, nhưng đã lỡ bước vào, nếu đi ra thì mất mặt, Bạch Cương còn bản tính ngang tàng, chẳng khuất phục ai, nên chàng cứ thản nhiên kê lớn:

- Tiểu nhị, điểm hỏa đầu, đem cơm rượu đến cho ta.

Song chàng kê ba lần, chẳng có đĩa nào thềm đáp lại.

Bạch Cương bực tức đứng dậy, bước ra ngoài.

Chàng nói to:

- Quán xá gì mà toàn bọn cầm điếu.

Dứt lời, chàng bước thẳng ra ngoài.

Nhưng “vèo” một tiếng, tên chủ khách điểm Cửu Đầu Điều Quân Tam phóng tới trước mặt Bạch Cương thét ròn rợn:

- Bạch tiểu tử, không ngờ ngươi còn lớn gan trở lại khách điểm này. Hôm nay Quân Tam ta sẽ dạy cho ngươi biết nơi đây đến dễ mà khó đi. Ngươi chắc chắn phải về châu Diêm Vương.

Tiếng thét chưa dứt, hắc đã vung đao chém tới.

Vẫn bình tĩnh, Bạch Cương hoành thân lách qua một bên thì chiêu thức của Quân Tam đã chuyển sang thế Hoàn Đao Đoạt Lệnh chém ngang qua, làm sao Bạch Cương tránh được chiêu bất ngờ ấy, nên theo bản năng cứ vung một chưởng đón đỡ.

“Bình...” sức dội phát nổ rung khách điểm, chưởng chạm đao, Bạch Cương cảm thấy tả chưởng hơi tê, nhưng Quân Tam thì thét lên đau đớn, bởi hắc khẩu tay bị tét, cây đao văng tuốt ra đường.

Kết quả này khiến Bạch Cương cũng phải ngạc nhiên, không ngờ chưởng lực của mình có sức mạnh kinh hồn đến thế.

Qua giây khắc sừng sốt, Bạch Cương hiểu ra là Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả đã đem đến cho chàng một nội lực đáng sợ, thâm hậu vô cùng. Da thịt chàng nhờ Linh Quả đã trở thành cứng như sắt thép, binh khí tầm thường không thể xâm phạm được chàng. Trái lại chưởng lực chàng phát chiêu có sức mạnh khủng khiếp.

Tuy đã thắng một chiêu làm Quân Tam khiếp vía, nhưng Bạch Cương không ham đánh nhau vô ích, bởi Quân Tam chẳng phải là kẻ thù chàng đang tìm kiếm, bởi vậy Bạch Cương chỉ đảo mắt nhìn qua bọn gian nhân trong khách điểm rồi lặng lẽ bước ra đường.

Đột nhiên có tiếng cười lạt phía sau lưng Bạch Cương và một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Hãy đứng lại, tiểu tử...

Bạch Cương quay mặt lại nhìn thì đã thấy Xung Thiên Điều Tử Cát Hùng Phi xuất hiện bên mình.

Thật bất ngờ, song Bạch Cương vẫn điềm tĩnh hỏi:

- Cát đường chủ, ông muốn nói chuyện gì đây?

Cát Hùng Phi gằn giọng:

- Tiểu tử, lần trước ở khách điểm này ngươi đã làm ta mất mặt, nhờ có gã khùng Thượng Quan Thuần Tu, nhưng bữa nay ngươi khó thoát tay của bọn

Đường chủ.

Cười lạt một tiếng, Bạch Cương bảo:

- Không ngờ Cát đường chủ còn nhớ chuyện cũ, nhưng tại hạ chỉ là kẻ chưa từng biết võ công, xin Đường chủ đừng chấp nhất.

Cát Hùng Phi trừng mắt lên, hắn vừa trông thấy Bạch Cương sử dụng chiêu Dương Liễu Khiên Y, chương lực đánh văng đao của Cửu Đầu Điều Quân Tam. Thế mà chàng nói mình không biết võ công thì làm sao tin được.

Hắn bèn quát:

- Hừm, ngươi đừng “giả heo để ăn cạp”, lừa ta không được đâu. Nhưng để tránh tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, ta sẵn sàng khoan dung, nếu ngươi tiếp nổi ta ba chiêu thì ta sẽ cho ngươi con đường sống.

Bạch Cương lại cười:

- Xin Đường chủ cứ tự tiện phát chiêu, tại hạ sẽ không chống đỡ.

Thế này thì quá lắm, Cát Hùng Phi tức như điên. Tiểu tử kia xương thịt thế nào mà dám thách thức một người có trên bốn mươi năm hỏa hầu như gã...

Gầm lên một tiếng, Cát Hùng Phi sấn tới:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi đã muốn cầu cái chết thì bọn Đường chủ cũng giúp ngươi vừa lòng.

Quả thật Bạch Cương không có ý thách thức Cát Hùng Phi. Song chàng tự biết mình không phải đối thủ của Cát Hùng Phi. Lúc này chạy cũng chẳng được, nên nói cứng cho khỏi mất phong độ.

Sau tràng cười dữ dội, Cát Hùng Phi đưa hữu chương lên, vận công phát mạnh một luồng kinh lực như bão táp, cuồng phong dậy lên ầm ầm, chương lực ập tới, khiến Bạch Cương đứng xa hơn trượng cũng phải lão đảo.

Tiếng Cát Hùng Phi gầm lên:

- Tiểu tử, ngươi khó lòng thoát chết.

Quả thật chương lực của Cát Hùng Phi vỗ ra đầy uy lực, võ công non nớt như Bạch Cương làm sao chống đỡ nổi.

“Bùng” một tiếng nổ long trời.

Thân thể Bạch Cương bị tung bắn lên cao, rồi lộn nhào xuống mặt lộ cỏ đá trước khách điểm như một hòn sỏi.

Cát Hùng Phi lại hét lớn:

- Tiểu tử nát thây.

Nhưng thật kỳ, Bạch Cương nhào lộn vài vòng trên không, và khi nhào xuống đã đứng thẳng trước mặt Cát Hùng Phi sừng sững như pho tượng.

Chàng mỉm cười, nói:

- Xin Cát đường chủ cứ phát chuông tiếp.

Thì ra sức chuông của Cát Hùng Phi đánh văng Bạch Cương lên cao, song da thịt chàng cứng như thép, do công hiệu của Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả nên chàng không hề hấn gì.

Bạch Cương sử dụng chiêu Phi Vân Ngự Phong cười trên sóng chuông của đối phương rồi nhẹ buông mình xuống như một chiếc lá.

Trố mắt nhìn chàng trai, Cát Hùng Phi tức như điên.

Hắn rú lên:

- Tốt lắm, tiểu tử chịu nổi một chiêu, nhưng phen này chắc chắn ngươi phải về Địa phủ.

Sắc mặt Cát Hùng Phi biến đổi lạ kỳ.

Cong mình xuống, hắn vận công lực dồn lên mười đầu ngón tay, chỉ chớp mắt đã biến chuông thành trảo, ngửa chỉ chụp thẳng vào những yếu huyệt ở phía trước Bạch Cương.

Bên ngoài có tiếng kêu:

- Ôi, Ưng Trảo Công...

Đây là trảo lực kết hợp Ma công, sở trường gây chết chóc khủng khiếp của Cát Hùng Phi, nên ai nhìn thấy cũng phải khiếp hồn.

Bạch Cương tuy có chút ít võ công và Linh Quả trợ lực, song khí công của chàng chưa có, lại chưa biết vận hành chân khí nên trảo lực của Cát Hùng Phi ào ào lướt đến mà chàng chỉ ưỡn ngực ra hứng chịu.

Cát Hùng Phi cười như điên dại, bởi hắn đã nắm chắc được cái chết của Bạch Cương trong tay.

Đột nhiên “bình” một tiếng, Cát Hùng Phi bị ngã ngửa, còn Bạch Cương tung bắn lên cao.

Sự kiện lạ lùng xảy ra trong chớp mắt làm Cát Hùng Phi sửng sốt, đồng thời trên không trung xuất hiện một con thần điêu và cô gái áo hồng. Chính ngọn chuông đánh văng Cát Hùng Phi và nâng bật Bạch Cương lên là do nữ nhân áo hồng phát chiêu.

Khi đó, con thần điêu dùng đôi chân quặp ngang mình Bạch Cương, nhẹ nhàng đặt xuống mặt lộ.

Nữ nhân áo hồng từ lưng thần điêu nhảy xuống, la to:

- Bạch công tử, chạy mau đi, phía sau còn có người đuổi tới, để ta chặn hậu cho.

Còn chưa nhìn rõ nữ nhân áo hồng là ai, Bạch Cương đã thấy phía sau có đoàn người ngựa phi tới vùn vụt, cát bụi bay mù.

Chàng vội nói mấy tiếng:

- Tạ ơn hỗ trợ...

Rồi chàng xoay mình chạy như bay. Song Bạch Cương tuy được nữ nhân áo hồng tiếp cứu kịp thời nhưng Ứng Trao Công của Cát Hùng Phi cũng đã xâm nhập cơ thể bị nội thương. Sức chạy của chàng yếu dần, nội tạng đảo lộn, đầu óc hết còn sáng suốt. Từ Vạn Long khách điểm chạy tới Ngũ Mai quan thì Bạch Cương choáng váng, mắt đỏ hào quang.

Bỗng có bóng cô gái hồng lướt qua, Bạch Cương dừng bước, vòng tay nói:

- Được nương tử cứu giúp thật vạn hạnh, xin cho biết quý danh.

Vừa nói được mấy tiếng chàng đã ngã xuống đất.

Nữ nhân áo hồng cúi xuống, ôm lấy Bạch Cương và bảo:

- Tội nghiệp Bạch đệ đã trúng thương trầm trọng, đến nỗi không nhận ra ta nữa.

Tiếng nói êm dịu và hương thơm từ người đẹp áo hồng khiến Bạch Cương bừng tỉnh, và chàng nhận ra cô gái áo hồng chính là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Chợt nhớ ra chính mắt mình nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương gạt Bích Nhân Quỷ và ám toán Sư Đầu Thái Tuế, thì chàng rất sợ cô gái trí trá nguy hiểm này nên lại không muốn để nàng săn sóc, nhưng lúc đó sức Bạch Cương đã yếu, đâu còn hành động theo lý trí được nữa.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương có cảm tình với chàng trai từ lâu, nay được ôm chàng trong vòng tay là nàng cảm thấy rất hạnh phúc, nàng âu yếm nói nhỏ bên tai chàng:

- Ôi, Bạch đệ quá vất vả đi tìm Linh Quả cho thúc thúc. Không ngờ ba trái Bạch Mai Linh Quả đã lọt cả vào tay Thiên Long bang.

Nghe đến câu Linh Quả cứu chú, Bạch Cương hết sức xúc động, chàng đã tỉnh hẳn và tinh thần trở nên sáng suốt.

Chàng cũng hiểu ra nữ nhân áo hồng cười thần diệu cứu chàng không phải là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương. Ả hồ ly này chỉ mới xuất hiện từ Ngũ Mai quan cũng với chiếc áo hồng...

Chàng vội trườn mình để thoát khỏi đôi cánh tay của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, song nàng ghì chặt lại và bật cười:

- Kìa, Bạch đệ sợ gì thế. Ở đây có ai đâu, hãy ngoan ngoãn với thư thư tí nào...

Mùi hương thơm của Hồ Ly làm Bạch Cương ngây ngất.

Đang lúc chàng bối rối, đột nhiên có một tiếng cười lạt...

“Vèo...” cơn gió lướt qua, cô gái áo hồng trên thân điêu lúc nãy đã xuất

hiện.

Tiếng cười lạt của cô gái làm Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giật mình, còn Bạch Cương càng thêm xấu hổ, lúng quẻ.

Môi ngon đã tới miệng, còn bị cô gái áo hồng phá đám, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nổi giận đẩy Bạch Cương ra khỏi ngực mình, rồi phóng đến trước mặt hồng y thiếu nữ.

Thấy hai người đẹp đẽ độ, Bạch Cương biết là chàng không thể đứng về phe nào cho phải, nên chàng vùng dậy chạy đi. Lúc ấy nội lực thì còn, mà kinh mạch hỗn loạn tim gan như dờn chỗ, Bạch Cương vừa chạy được một khoảng xa đã ngã xuống triền đá.

Vừa nhóm dậy được, Bạch Cương đã thấy một toán nhân mã ào ào kéo tới như bay...

Biết bọn thuộc hạ Thiên Long bang truy đuổi mình, Bạch Cương thở dài nói:

- Thôi, phen này chắc chết.

Bỗng chàng lại thấy thân mình nhẹ hẫng như đang bay lên...

Mà quả thật chàng đang bay lên do những móng vuốt của con thần điêu quắp lấy mình chàng lướt trong mây khói.

Nhìn thấy núi rừng như trôi đi phía dưới làm chàng chóng mặt. Sợ rơi xuống sẽ nát thân, nên chàng kêu lớn:

- Hãy thả ta xuống.

Bạch Cương la to vì chàng đoán biết có cô gái áo hồng đang ở trên lưng con thần điêu.

Không ngờ tiếng kêu của chàng làm cho người phía dưới nghe thấy, nên lại có tiếng thét từ triền núi:

- Con a đầu kia, mau thả người ra...

Bạch Cương vận nhãn lực trở mắt nhìn và nhận ra một nữ nhân đang cưỡi phi hành theo triền núi đuổi sau bóng chim điêu mà ả ta chính là Thiên Lai Ma Nữ...

Bạch Cương hét hồn, lại không muốn rời khỏi chim điêu nữa. Song đột nhiên thần điêu như bị ám hại, chao đảo mấy vòng, và cứ bay thấp xuống gần sát đỉnh núi. Tuy nhiên nó vẫn cố gắng quắp Bạch Cương không buông.

Khổ nổi y phục của Bạch Cương đã cũ, móng thần điêu lại quá bén, chỉ nghe một tiếng “soạt” chàng bị sút ra khỏi chân chim, lao vun vút xuống triền đá như một mũi tên.

Trong lúc hốt hoảng Bạch Cương chỉ nghe những tiếng chim điêu kêu lên quang quác và tiếng quát tháo của Thiên Lai Ma Nữ. Rồi chàng bất tỉnh luôn,

không còn biết gì cả.

Chàng đã đắm chìm trong cõi vô thức... Mặc cho số phận đẩy đưa chẳng biết sẽ ra sao...

Thời gian không biết trôi qua bao lâu.

Nhưng hẳn là lâu lắm...

Bạch Cương từ từ tỉnh lại.

Chàng thấy mình nằm trên mặt đất, nền trời mây ráng đỏ au, phản chiếu vào vách núi thành màu vàng đến lóa mắt.

Đảo mắt nhìn quanh, Bạch Cương nhận ra nơi mình nằm là khu rừng táo. Ở góc hơi xa là cửa động, chỗ lần trước chàng đã tìm thấy Ngũ Cầm chân kinh.

Bạch Cương sượng run lên, chàng lên đường đến Ngũ Mai quan chỉ là để tìm học Ngũ Cầm chân kinh, môn võ công tuyệt học của người xưa để lại. Vừa qua chàng bị rơi từ trên cao xuống, không nát xương mà còn rơi ngay cửa động cần tìm.

Thì ra nơi chàng rơi xuống là một đồng táo rụng, không có đá, nên chỉ có sức chấn động làm chàng ngất đi trên tấm nệm táo mềm.

Bạch Cương nhồm dậy và gượng bước đi về phía cửa động, nhưng chàng đã quá mệt mỏi bởi nội thương do trúng chưởng lực của Xung Thiên Điều Tử Cát Hùng Phi.

Sức chàng có tăng nhờ Linh Quả, song chàng lại không biết vận hành khí lực điều thương. Bởi vậy cứ đi mấy bước chàng lại quy xuống. Trong lúc bối rối, Bạch Cương lại nhớ đến người đã khuất.

Chàng liền khấn nhỏ:

- Hồ thúc thúc, xin hãy phù hộ cho cháu vào được thạch thất, luyện được võ công Kỳ kinh, để tầm thù rửa hận cho chú.

Thành kính khấn hứa xong, Bạch Cương lại ngồi xuống, tọa công theo lối học được của Phong hòa thượng.

Lát sau Bạch Cương cảm thấy khí lực phục hồi, tinh thần sáng suốt, vội bước nhanh về phía hang đá.

Bỗng có tiếng động mạnh làm Bạch Cương giật mình núp vào bên vách đá, chàng nghe có tiếng thanh tao của một nữ nhân:

- Lạ quá, sao ngồi trên lưng Thần Điều ta thấy rõ nó rơi xuống bên này, mà bây giờ tìm không thấy?

Lại có giọng cô gái khác:

- Di Tuệ, cháu biết công tử ấy chắc chắn đã rơi xuống đây, ta tìm kỹ sẽ thấy nhưng chỉ sợ chàng đã tan xương nát thịt rồi.

Nghe qua những lời ấy, Bạch Cương biết là hai dì cháu Phương Tuệ và Cát Vân Tường đang đi tìm chàng. Bạch Cương vui mừng toan lộ mặt ra...

Nhưng đột nhiên chàng nghe Phương Tuệ thét:

- Thiên Lai Ma Nữ ngươi đi đâu đó?

Tiếng cười lạnh lạnh của Ma nữ khiến Bạch Cương rùng mình.

Chàng lại núp sâu vào vách đá.

Xem tiếp chương 15 Kỳ duyên luyện được kỳ kinh

Chương 15: Kỳ Duyên Luyện Được Kỳ Kinh

Nghe tiếng thét của Phương Tuệ và tiếng cười của Thiên Lai Ma Nữ, Bạch Cương biết mình xuất hiện lúc này sẽ bất lợi.

Mục đích của chàng là tìm đến gian thạch thất để học võ công Kỳ kinh. Bây giờ thạch thất đã ở trước mặt chính là Tu Chân thất. Nếu xuất hiện để những nữ nhân tranh giành nhau. Phe Phương Tuệ thắng chẳng nói làm gì, nếu Thiên Lai Ma Nữ thắng là ả ta sẽ bắt chàng, lỡ dở ý đồ tu luyện.

Nghĩ như vậy, nên Bạch Cương len sâu vào vách đá, im hơi lặng tiếng.

Bên ngoài, tiếng Phương Tuệ thét:

- Ma nữ hãy rút đi nơi khác, đây không phải là chỗ của ngươi.

Thiên Lai Ma Nữ cười gằn:

- Hai con a đầu, đừng ỷ vào Bạch Mi lão lão mà hỗn láo với ta. Hừm, ta đã biết các ngươi tìm thằng tiểu tử non tơ ấy không thấy nên nổi nóng. Song ta đến đây là để kiếm chỗ ẩn tàng Kỳ kinh. Chuyện ân ái với đàn ông con trai ta đã từng trải nhiều rồi. Ta chẳng thèm tranh giành thằng bé ấy với các ngươi đâu.

Bị nói chàm nọc, Phương Tuệ quát lớn:

- Ma nữ, hãy câm cái miệng hôi thối của ngươi lại. Có giỏi hãy đấu ba trăm chiêu, đừng giỏi tài khoác lác.

Ma nữ chợt cười rú lên:

- Ha ha, chỉ cần ba chiêu dữ dội.

“Ầm” một tiếng chuyển núi, kinh đạo đôi bên chạm nhau làm vách đá đổ ập, những tảng phi thạch bay vun vút rợn người.

Thiên Lai Ma Nữ không ngờ cường lực của hai người con gái quá mạnh nên ả ta chao mình đi, khí huyết đảo lộn bởi vừa hứng chịu hai chiêu thần tốc. ả ta lắc lư một lúc mới trụ bộ vững, lập tức thét:

- Hai con a đầu phải chết...

Cuồng phong liên nổi dậy theo cuồng đạo của Ma nữ. Phía bên kia hai cô gái lại sát cánh phát chiêu phản công. Những tiếng nổ ầm ầm, vách đá đung đưa, khiến Bạch Cương suýt bị bật ra ngoài. Tiếng theo là rất nhiều kỳ thúc, tuyệt chiêu của đôi bên giao đấu càng lúc càng thêm ác liệt.

Bỗng Thiên Lai Ma Nữ thét lên lạnh lạnh:

- Ta đang cần truy tầm Kỳ kinh tuyệt học, lần khác sẽ cho các ngươi giáp mặt Diêm Vương.

Vèo một cái, Thiên Lai Ma Nữ đã lao đi, nhưng Vân Thường kêu to:

- Ma nữ dâm bôn, chạy đi đâu cho thoát.

Phương Tuệ huýt gió một giếng, Thần điêu từ đỉnh núi lao nhanh xuống

đón hai cô gái lên lưng...

Vân Thường phẩy tay:

- Thần điêu, hãy truy đuổi Ma nữ gấp.

Con chim dữ “quác” một tiếng, dang rộng cánh lao vút về phía Thiên Lai Ma Nữ đang trở thuật khinh công vèo vèo.

Không khí chợt tĩnh lặng, khu rừng táo lại vắng hoe.

Do tọa công một lúc Bạch Cương đã phục hồi công lực, bèn đến động đá đẩy một chiêu, hai cách cửa đá lập tức mở ra. Bạch Cương chạy thẳng vào trong động.

Một tiếng ầm phía sau làm chàng quay nhìn lại, hai cánh cửa đá khép nhanh như nhót Bạch Cương vào thạch thất.

Chàng lẩm bẩm:

- Tốt lắm, luyện được võ công ta sẽ tính sau.

Chàng lần mò trong thạch đạo tối om để đi đến thạch thất theo trí nhớ từ lần trước.

Lát sau, Bạch Cương bỗng thấy sáng choang. Thì ra chàng đã vào được căn phòng đá, trên phòng có treo một viên dạ minh châu lớn bằng quả trứng ngỗng, chiếu sáng mọi vật.

Nhìn vách đá nổi rõ hình Ngũ Cầm, Bạch Cương vui mừng bước tới chiếc bàn đá có đặt đỉnh trầm cũng bằng đá, có khắc chữ “Ngũ Cầm Kinh”. Chàng đặt ngón tay vào những nét chữ, đỉnh đá lập tức dời qua một bên, để lộ một đáy sâu có chiếc hộp đá ghi những chữ Tàng Kinh Hộp và chàng tin chắc trong hộp đá có Kỳ kinh.

Chộp bàn tay vào hộp đá, Bạch Cương toan nhấc hộp lên. Nhưng lạ thay, cái hộp như dính liền vào đá, chàng dụng sức cỡ nào cũng không gỡ lên nổi.

Chàng giật mình tự nhủ:

- Hay là ta không có kỳ duyên nên không thể lấy được Kỳ kinh.

Chàng buồn bã toan quay ra, chợt chàng chú ý đến chữ Tàng có nét sâu hơn những chữ kia, trong đầu bỗng nảy ý tìm hiểu nơi những nét chữ. Bạch Cương lại miết ngón tay vào chữ Tàng và thấy chiếc hộp đá nhúc nhích mạnh. Không chậm trễ, chàng nhấc hộp đá kéo ra ngoài, vừa kịp lúc cái đỉnh đá trở về vị trí cũ.

Trong lòng hồi hộp, Bạch Cương mở hộp đá ra xem, nhưng chẳng thấy Kỳ kinh đâu, chỉ có mười viên linh đơn bao trong vỏ sáp và một mảnh giấy đã ngả màu vàng, ghi dòng chữ:

“Kẻ hữu duyên hãy lạy pháp tướng của ta chín lạy, rồi lên ngồi ở bệ đá phía hữu tĩnh tọa, cần tri chí, tĩnh tâm, dùng những viên thuốc bổ thay cơm,

sẽ cầu được điều tâm nguyện”.

Bạch Cương nhìn qua phía hữu quả nhiên thấy tượng người bên vách đá có hàm râu sông đuột, áo mũ theo kiểu đời Hán, bên trên có những chữ:

“Hoa Đà tổ sư Pháp Tướng”

Chàng vốn biết Ngũ Cầm kinh là do Hoa Đà tổ sư truyền lại, nên bèn kỳ lạ pháp tướng chín lạ, rồi lên ngồi tĩnh tọa trên bệ đá.

Vừa tĩnh tọa vừa lần lượt ăn linh dược, Bạch Cương cảm thấy khí lực dồi dào, tinh thần sáng suốt và không hề biết đói.

Tĩnh tọa trên bệ đá hình bồ đoàn, Bạch Cương từ từ dứt bỏ những ý nghĩ phức tạp trong đầu, lòng tự nhiên lắng trong như gương.

Suốt ngày đầu ngồi tới tối, những lỗ thông hơi quanh vách đá cho chàng biết về thời gian và ánh sáng bên ngoài. Lúc bóng đêm bao trùm những chỗ sâu nhất trong thạch động mà viên dạ minh châu không soi tới, Bạch Cương thấy nhãn lực của mình tăng tiến phi thường. Chàng có thể nhìn thấy bóng đêm, nhận rõ mọi vật cách xa hàng chục trượng, đồng thời luồng nhiệt khí trong cơ thể dâng lên, luân lưu khắp kinh mạch. Bao nhiêu đau nhức của nội thương không còn nữa.

Bạch Cương hiểu ra rằng chàng hữu duyên ăn được Chu Đẳng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả tác động rất lớn đến sức khỏe và trí tuệ người tu luyện mấy mươi năm. Bây giờ được linh dược của Hoa Đà tổ sư hỗ trợ, lại sử dụng phương pháp tọa công tĩnh thần, nên sức mạnh tâm hồn và nội lực tăng tiến vượt bậc đến sức siêu tuyệt vô vi, nhưng chàng đã đủ sức lấy được Kỳ kinh chưa? Điều này chàng còn phải chờ đợi.

Bạch Cương cứ thanh tâm tĩnh tọa, như thế ba ngày rưỡi ăn hết mười viên linh dược, tâm linh sáng suốt, khí lực dồi dào bỗng chàng cảm thấy bệ đá hình bồ đoàn nhích qua một bên...

Hóa ra Bạch Cương ngồi tọa công, nhiệt lực làm bồ đoàn chuyển động theo nguyên lý thiết kế của người xưa, để lộ một huyết cạn, trong huyết có tập sách dày, trên bìa đề mấy chữ Ngũ Cầm kỳ kinh.

Vui mừng quá, Bạch Cương vừa đưa hữu chưởng nhắc cuốn sách lên, bồ đoàn lại trở về vị trí cũ.

Chàng lật sách ra xem, trang đầu là hình tượng Hoa Đà tổ sư. Trang kế có hình vẽ một lão nhân tóc bạc, tiên phong đạo cốt, bên dưới có ghi chú “đệ tử La Phù Khách, phương chính nghiên cứu trùng đính”. Nghĩa là ông La Phù Khách đã nghiên cứu, hiệu đính thêm trong bộ Ngũ Cầm kinh.

Nội dung bộ võ công kỳ thư này chia làm bảy phần, ngoài năm phần: Hồ, Hùng, Lộc, Viên, Điều (cọp, gấu, nai, khỉ, chim) do Hoa Đà tổ sư trước tác,

La Phù Khách còn viết thêm phần Xà Kinh với những tư thế của loài rắn. Mỗi phần lại chia ra các chương: Khí Công, Lực Công, Khinh Công, Chương Pháp, Binh Khí và cả Thuật Số.

Cuối sách có ghi rõ:

- Người thường muốn luyện bộ Kỳ kinh này phải cần mãn bảy mươi năm. Nhưng những kẻ hữu duyên đã ăn được Linh Quả, uống linh dược, trở nên kỳ nhân dị sĩ, thì chỉ học trong bảy tháng là đạt tới mức cao diệu, thông căn, đạt ly...

Giương mặt Bạch Cương sáng rỡ, chàng nhủ thầm, ta có hữu duyên được ăn Linh Quả, uống Linh Dược, chỉ mất bảy tháng ở trong thạch thất này là luyện xong Ngũ Cầm kỳ kinh tuyệt học võ lâm.

Đạo quanh thạch thất, Bạch Cương phát hiện một hốc đá chứa đầy thực phẩm khô, một người có thể dùng cả năm chưa hết. Phía sau thạch thất là những hàng thạch nhũ rủ xuống, luôn tiết ra thứ nước trong veo ngọt ngào của thiên nhiên.

Thế là chàng đã an tâm về cái ăn, cái uống và thầm cảm tạ tiền nhân đã lo trước mọi mặt cho kẻ hữu duyên.

Từ đó, Bạch Cương thoải mái nghiên cứu từng phần, từng chương, đối chiếu với các chiêu thức trên vách đá để rèn luyện.

Chàng học tập và ăn ngủ đều đặn, mặc thời gian lặng lẽ trôi qua. Tiền nhân quả đã tính đầu vào đó. Đúng bảy tháng sau Bạch Cương đã học hết bảy chương võ công, gồm năm chương Ngũ Cầm, một chương Xà Kinh và cuối cùng là một chương Tổng Hợp.

Sau bìa sách, La Phù Khách có ghi:

- Đệ tử hữu duyên đã học xong Kỳ kinh, hãy dùng Nhu công ẩn tàng tuyệt học, đừng để thất lạc vào tay kẻ khác.

Trong võ thuật sức mạnh của chương lực Ngạch Công đã ghê gớm, song Nhu Công chỉ dùng nội lực nghiền nát mọi vật, sát thương đối thủ mới là ghê gớm hơn. Bạch Cương đã học thấu đáo, rèn luyện công phu một pho bí kíp, tất nhiên ngành công đánh võ đá, chặt cây là chuyện thường. Nhưng còn sử dụng Nhu Công để giấu Kỳ kinh là nghĩa thế nào?

Chàng suy nghĩ kỹ rồi chợt mỉm cười bước đến bên vách đá, lập tức tạo thành một lỗ sâu. Chàng đặt bộ Ngũ Cầm kỳ kinh vào đó, rồi dùng đá chèn lại với một đạo nhu lực khóa lấp chỗ giấu Kỳ kinh như liền nguyên cùng vách đá phẳng lì.

Học tập đều đã đạt, Bạch Cương kỳ lạ pháp tướng của Hoa Đà tổ sư và chuẩn bị rời thạch thất.

Chỉ một chiêu Nhu Công cất giấu Kỳ kinh cũng đủ cho Bạch Cương thấy được cường lực của mình, nhưng còn Khinh công thì sao? Chàng có thể vọt xa bao nhiêu trượng trong chớp mắt?

Ý nghĩ này khiến Bạch Cương không chọn lối ra bằng cửa đá phía sau thạch thất để ra khu rừng táo. Chàng nhớ lại lần đầu lạc vào nơi này là do cùng đi với Hà Thông bị ngã ngựa rơi vào hầm đá sâu như tuyệt vực. Từ đó chàng chui qua thông đạo, tìm đến được Tu Chân thất. Bây giờ chàng muốn thử xem khinh công của mình có vượt khỏi lòng vực không.

Bạch Cương liền ra ngoài vách đá, chui qua thông đạo đến lòng vực. Ngó lên trên, chàng chỉ thấy mù mịt khói sương bay, chiều sâu hàng trăm trượng chứ không ít.

Chàng hít thở, nạp khí vào Đan Điền, rồi sử dụng khinh công Điều Tử Trục Phi trong Ngũ Cầm kinh phóng vọt mình lên, kỳ lạ thay chân Bạch Cương vừa rời lòng vực là chàng đã nhẹ nhàng bay vút lên, trong cái chớp mắt đã trụ bộ trên sườn núi.

Khinh công hết sức tuyệt vời...

Chàng liền vọng xuống miệng vực lay tạ Hoa Đà tổ sư một lần nữa rồi nhắm hướng Thập Phương trấn lao đi.

Bạch Cương vì phải tìm đường tu học để báo thù nên mới phải cầm lòng tạm biệt Tiêu Sở Quân và Hà Thông. Nay học đã đạt thành, lẽ nào Bạch Cương không nhanh chóng trở về với Quân muội và Hà Thông thâm giao đã từng sinh tử bên chàng?

Trong chớp mắt, Bạch Cương đã lướt đi như gió.

Chàng tâm niệm là phải mau về Thập Phương trấn với Tiêu Sở Quân và Hà Thông để vui vẻ sau những ngày xa cách.

Nhưng khi Bạch Cương vừa qua khỏi vùng rừng núi bạt ngàn, đến một ngã rẽ của khu rừng thưa...

Đột nhiên “vèo” một tiếng.

Có bóng trắng lướt qua của một người khinh công tuyệt kỹ. Bạch Cương kêu lên:

- Hoàng Phủ thư thư.

Quả thật bóng người mặc y phục trắng ấy rất giống Hoàng Phủ Bích Hà, từ vóc dáng đến cách triển vận khinh công vèo vèo trong gió. Nhưng Hoàng Phủ Bích Hà đi đâu đây?

Đang nhớ Tiêu Sở Quân, mà hình bóng Hoàng Phủ Bích Hà lại làm Bạch Cương bối rối. Bởi cô gái ấy chẳng những chàng có cảm tình mà còn ơn nghĩa, đã mấy phen cứu giúp chàng trong cơn hoạn nạn.

Hoàng Phủ Bích Hà xuất hiện ở vùng rừng núi này hẳn là có việc quan trọng, lẽ nào chàng không nghĩ đến hành động tiếp tay.

Thế là Bạch Cương lại kêu lớn thêm mấy tiếng nữa, vẫn không có lời đáp lại...

Nghĩ là Hoàng Phủ Bích Hà đang có việc cần kiệp, phân tâm, không nghe tiếng kêu của chàng, nên Bạch Cương cứ nhắm hướng bóng trắng vừa lướt qua mà đuổi theo thật nhanh.

Lúc này khinh công của Bạch Cương đã tiến triển lạ lùng...

Vút vút vút...

Thân thể chàng đã nháp nhô mấy lần đoạn đường thu ngắn đáng kể. Bạch Cương bắt kịp cô gái tà kinh phục màu trắng đang bay tung trong gió.

Tin chắc đó là Hoàng Phủ Bích Hà, nên Bạch Cương không kêu nữa, chỉ phi hành gấp rút cho mau đến gần.

Bỗng... “Ầm” một tiếng dữ dội.

Kinh đạo phía trước dòn tới như một ngọn thác.

Bóng người áo trắng chao đi mấy vòng rồi dừng lại. Bạch Cương cũng phải lách mình tránh ngọn kinh đạo, đồng thời chàng nhận ra cô gái áo trắng ấy không phải là Hoàng Phủ Bích Hà.

Lúc đó, phía trước cô gái có hai lão hán mặt mũi hung hiểm xuất hiện. Luồng kinh đạo không đánh trúng cô gái làm hai lão tỏ ra tức giận hét vang lên:

- Điền Thanh đâu, sao chỉ có con tiểu a đầu này?

Khi nhận ra cô gái không phải là Bích Hà thì Bạch Cương đã toan bỏ đi, nhưng nghe hai lão nọ hỏi đến tên Điền Thanh, người ơn có gương mặt rất giống mình, Bạch Cương thầm nghĩ người con gái này hẳn có liên hệ với Điền Thanh, và hai lão kia là kẻ thù của Điền Thanh chưa hiểu do lý lẽ nào, Bạch Cương cần phải tìm hiểu và nên ở lại giúp đỡ cô gái.

Khi ấy cô gái lại quát lớn:

- Cổ Huyền Tu, ngươi đừng lớn lối hung hăng. Nếu muốn báo thù chiêu kiếm Vô Ảnh kiếm ở Kim Sơn tự năm trước, thì bản cô nương chỉ giáo cho ngươi một lần nữa cũng đủ rồi.

Lão hán râu rìa đứng bên cạnh lão mặt mốc lập tức vọt tới, khiến Bạch Cương biết lão là Cổ Huyền Tu.

Lão ta gầm lên:

- Tiểu a đầu, ngươi là con nít mọc chưa đủ răng, ta không muốn giết trẻ thơ, nên ngươi mau kêu Điền Thanh đến đây nộp mạng, lần trước hẳn đã thất hẹn, sao hôm nay cũng trốn luôn.

Bạch Cương hết sức ngạc nhiên, nghĩ trong đầu, không hiểu Điền Thanh có mối thù và hẹn hò với lão quái này ra sao? Chẳng lẽ bản lĩnh như Điền Thanh lại từng thất hẹn và trốn tránh, để cô gái áo trắng kia phải thay thế gặp gỡ kẻ thù?

Từ trên một tàn cây cao, Bạch Cương nhìn rõ cô gái và thấy dung mạo này rất giống Điền Thanh, và như vậy là cũng giống diện mạo của chàng.

Trong đầu Bạch Cương nảy ra ý nghĩ cô gái này chắc là tiểu muội của Điền Thanh, ta phải hết sức giúp đỡ.

Sau những lời khinh thị của Cổ Huyền Tu, cô gái đỏ mặt vì tức giận mà chưa biết trả lời cách nào.

Bỗng vèo một cái, có bóng người từ trên tàn cây lao xuống, người ấy chính là Bạch Cương.

Chàng dừng lại trước hai lão hán, cách khoảng một trượng, rồi bật cười sang sảng:

- Điền Thanh có mặt đây rồi, đạo trưởng khỏi cần kêu réo.

Cô gái áo trắng giật mình ngạc nhiên, còn Cổ Huyền Tu vẫn tưởng Bạch Cương chính là Điền Thanh nên nói giọng ròn rảng:

- Hay lắm, Điền các hạ lần này đã giữ được chữ tín, lần trước có lẽ vì sợ Âm Dương kiếm chương của bốn phái nên thất hẹn đó chăng? Để tỏ ra người lớn không ăn hiếp kẻ nhỏ, bốn đạo trưởng nhường các hạ phát chiêu trước.

Tuy ra mặt thay thế cho Điền Thanh, song chuyện ân oán năm trước ra sao Bạch Cương không biết, chàng cũng không thể hỏi, bởi sợ “lố đuôi” nên nghĩ ra một kế, trở vào lão hán bên cạnh Cổ Huyền Tu bảo rằng:

- Vị đứng bên cạnh chắc là bằng hữu của tôn giá? Vậy xin nhờ kể lại chuyện năm qua xem đáng phải xử lý ra sao. Điền Thanh này sẽ lập tức làm theo ý. Nhưng Điền mỗi nói trước là chỉ dùng đơn chương để đáp lại Âm Dương kiếm chương của quý đạo gia.

Cả hai lão hán đều trừng mắt, các lão tất nhiên không biết Điền Thanh này là giả, nhưng cô gái áo trắng thì biết, nàng cũng hiểu Âm Dương Vô Vi kiếm chương của phái Côn Lôn ghê gớm cỡ nào, vậy mà người thay thế cho Điền Thanh này lại hứa chỉ dùng đơn chương giao đấu thì thật vô cùng âu lo, nàng bèn bước lên phía trước nói lớn:

- Điền huynh, xin đừng nhiều lời vòng vo với lão làm gì, việc năm qua cứ để tiểu muội giải quyết cũng đủ.

Bạch Cương quay nhìn cô gái, dung mạo xinh đẹp của nàng khiến chàng hết sức cảm tình, và càng tin chắc đó là em gái của Điền Thanh.

Chàng bèn nói:

- Việc năm qua chẳng liên quan gì đến tiểu muội, vậy tiểu muội nên lui về phía sau, để huynh giải quyết theo ý của hai vị tôn giá này.

Cổ Huyền Tu bật cười lớn:

- Tốt lắm, phen này bản đạo trưởng sẽ cho ngươi chết thảm thiết. Vị đạo gia bên cạnh đây là Thanh Hư đạo nhân của Cửu Cung sơn, không dính líu gì đến việc hôm nay, chỉ đứng ngoài xem chơi. Ngươi đã muốn nhắc lại cho mình bạch thì ta nhắc. Năm trước đây tại sao Điền Thanh ngươi lên vào bảo khổ của phái Côn Lôn ta, đánh cắp Long Diên thảo. Ta đuổi theo đến Kim Sơn tự, ngươi không giao trả bảo vật mà còn dùng một chiêu kiếm chưởng thừa lúc ta sơ ý gây thương tích cho ta. Theo bản tánh côn đồ cuồng khao, ngươi lại hẹn ta giao đấu sau ba tháng, nhưng thất hẹn trốn mất tiêu. Bây giờ đối diện nơi này, ngươi có gì để nói nữa chẳng?

Những lời nói của Cổ Huyền Tu làm Bạch Cương ngạc nhiên, bởi chàng không thể nghĩ một người đoan chính như Điền Thanh mà lén trộm Long Diên thảo và thất hẹn giao đấu, tuy nhiên chàng cũng chẳng biết trả lời sao cho phải.

Thanh Hư đạo nhân đứng chứng kiến chợt hỏi:

- Điền các hạ có công nhận hành động phi lễ của mình không?

Bạch Cương đáp nhanh:

- Chuyện trước đây có nhiều uẩn khúc, tại hạ chưa tiện giải bày, trước mắt hãy cứ lĩnh giáo theo ý Huyền Tu đạo trưởng. Chẳng những tại hạ dùng đơn chưởng đáp lại kiếm chưởng, mà còn nhường trước đạo trưởng ba chiêu để tạ lỗi lần thất hẹn.

Lời nói của Bạch Cương làm Thanh Hư lão đạo là bạn của Cổ Huyền Tu trở mặt ngạc nhiên, còn cô gái áo trắng cũng thay đổi sắc diện, bởi không ngờ Bạch Cương dám thách thức phiêu lưu đến thế.

Sự thật chẳng phải là Bạch Cương cuồng khao, mà chàng muốn làm cho lão đạo sĩ Cổ Huyền Tu phải khẫu phục tâm phục để giải quyết cho xong một vụ ân oán giùm Điền Thanh. Đồng thời chàng cũng muốn thử xem chưởng pháp vừa học trong Ngũ Cầm kỳ kinh hiệu quả thế nào.

Cổ Huyền Tu cười rú lên:

- Hảo tiểu tử, ngươi đã muốn tìm cái chết thì bản đạo trưởng cũng sẵn sàng hóa kiếp cho ngươi. Tiếp chiêu...

Tiếng tiếp chiêu vừa dứt, người và kiếm của Cổ Huyền Tu di động, với chưởng lực dồn lên mũi kiếm, kinh đạo ầm ầm xuyên thẳng vào yết hầu Bạch Cương.

Kiếm ảnh, kinh phong rung chuyển một vùng, thanh quang chớp chòn lóe

mắt.

Cô gái áo trắng thét lên một tiếng vì hoảng sợ và phi thân về phía trước toan tiếp cứu Bạch Cương.

Nhưng không kịp nữa...

Kinh đạo đã tới gần...

Sức mạnh như phá núi, chưởng lực đưa mũi kiếm xuyên thẳng vào yết hầu chàng trai, tưởng hết hy vọng sống.

Song lúc đó Bạch Cương chỉ nhẹ lắc mình, luồng kinh khí và mũi kiếm của Cổ Huyền Tu đã đi chệch, đồng thời tả chưởng Bạch Cương vẩy ra chặn ngang kiếm chưởng của lão đạo hung hăng.

Một tiếng âm kinh thiên động địa, kiếm chưởng giao nhau khiếp hồn, Cổ Huyền Tu đạo trưởng chúi nhủi trên mặt đất, chiêu thứ nhất Bạch Cương đã nhường lão, chỉ tránh né và đỡ nhẹ.

Vừa rồi Bạch Cương đã sử dụng thế Xà Du một chân chống đất làm trụ, chân kia co lên, lắc mình nhanh hơn tia chớp né được luồng kiếm chưởng của đối phương.

Tả chưởng của chàng chỉ đỡ nhẹ, hát văng Cổ Huyền Tu đạo trưởng ra ngoài, thân pháp cực kỳ xảo diệu của Bạch Cương làm cô gái áo trắng hết sức vui mừng. Nàng lâm bâm:

- Ôi, mới hơn nửa năm sao chàng ta tiên bộ không ngờ...

Rồi gương mặt nàng lại thoáng một nét buồn, chẳng biết vì sao.

Cổ Huyền Tu lồm cồm búng mình dậy, đỏ mặt vì xấu hổ, lão ta không hề thân pháp của đối phương lại linh hoạt đến thế, Nhất Chiêu Lưỡng Thức Chưởng Kiếm của lão nhanh vô cùng, sức mạnh khủng khiếp, thế mà gã trai kia chẳng những đã tránh né hóa giải được, còn khiến lão làm trò cười trước mặt người khác.

Lão ta gầm lên:

- Tiểu tử, chiêu thứ hai.

Tiếng gầm vừa dứt, Cổ Huyền Tu búng mình vẽ một đường tròn trên không, thân hình di động chớp nhoáng, vừa phản thủ quét ngang một chiêu kiếm chưởng từ sau lưng Bạch Cương phát tới.

Kinh đạo âm âm, tạo nên những tiếng “bình bình” liên tục trong không khí. Kiếm ảnh và chưởng phong cũng đủ làm người ta phải mất tinh thần. Nhưng Bạch Cương vẫn bình tĩnh, sử dụng Xà Kinh trong bí kíp mới luyện được.

Chàng lắc mình xoay quanh đường kiếm chưởng của Cổ Huyền Tu, dùng ngay đối phương làm trung tâm chuyển động để lướt qua kinh đạo, chỉ trong

chớp mắt chàng đã trở về vị trí cũ, đồng thời gạt nhẹ một cước làm đạo trưởng Cổ Huyền Tu quá đà bị ngã chúi xuống.

Như vậy là chiêu thứ hai Bạch Cương cũng đã nhường Cổ Huyền Tu theo lời hứa, chỉ lấy lực của địch lướt qua, đồng thời gạt nhẹ một cước cho lão té nhào.

Thân pháp của Bạch Cương quá nhanh đến nỗi người ngoài nhìn vào cứ tưởng chàng chỉ đứng nguyên một chỗ.

Cổ Huyền Tu phát hai chiêu đều bị gã trai tránh được và làm lão té lăn khiến lão vừa then vừa tức, trong đầu nghĩ thầm:

- Hừm, lần trước ở Kim Sơn tự thăng nhóc này cũng lanh lợi lắm, nhưng đâu có quý dị như lần này, nếu chiêu thứ ba mà ta cũng bị nó hóa giải thì uy lực của Âm Dương kiếm chương phải tiêu tan...

Nghĩ đến danh dự của phái Côn Lôn, Cổ Huyền Tu sát khí đằng đằng, lão hét lên một tiếng lớn, thân hình vọt cao hơn năm trượng.

Lập tức một màn ngân quang tỏa ánh sáng bạc bao phủ một vùng mười trượng vuông, từ trên chụp xuống.

Chiêu Âm Dương Giao Thế là một tuyệt chiêu của Âm Dương độc kiếm chương vô cùng nguy hiểm, kiếm chương giao phối kinh khiếp rợn người.

Cô gái áo trắng la lên:

- Coi chừng độc chiêu đấy...

Tiếng kêu của nàng chưa dứt thì đã thấy một làn sáng xanh xẹt đi trong chớp mắt, đồng thời nổi lên tiếng “rẹt” khô khan, Bạch Cương đã tránh khỏi kinh đạo của Cổ Huyền Tu, đồng thời đỡ nhẹ một chiêu, cây kiếm vượt khỏi tay lão đạo rơi xuống cắm sâu trong lòng đất.

Chiêu thứ ba của Cổ Huyền Tu mãnh liệt, và nhanh chóng hơn tia chớp vẫn bị Bạch Cương hóa giải.

Cổ Huyền Tu vừa tức giận vừa xấu hổ, lão ta đột ngột vung tả chương tự đánh xuống đỉnh đầu mình để tự sát.

Nhưng “bình” một tiếng, luồng kinh đạo từ hữu chương của Bạch Cương đánh ra đã làm chương lực của Cổ Huyền Tu bị xô bật, cứu lão thoát khỏi vớ ớ bởi chính ngọn chương của mình.

Chàng phóng lại gần Cổ Huyền Tu, vòng tay nói:

- Xin đạo trưởng bớt nóng giận, tại hạ có lên lấy Long Diên thảo vì muốn cứu người khẩn cấp, tại hạ hứa sẽ hết sức tìm bảo vật ấy để hoàn lại quý phái trong nay mai.

Hữu chương của chàng lại vẩy nhẹ, cây kiếm của Cổ Huyền Tu đang cắm sâu dưới đất đã bật lên bay vào tay chàng.

Cầm ngang thanh kiếm, Bạch Cương trao lại cho Cổ Huyền Tu.

Hết sức xúc động, Cổ Huyền Tu nói:

- Tôn giá tuổi trẻ tài cao, võ công đã đạt tới cảnh giới thông huyền, bản đạo bại dưới tay tôn giá hôm nay kể như đã khâu phục, tâm phục. Xin được cáo thoái, bao giờ có thời gian, lại xin được lĩnh giáo một lần nữa trong đời.

Dứt lời, Cổ Huyền Tu vòng tay vái một cái rồi tung mình đi, còn Thiên Hư đạo nhân cũng cười lạt, bỏ chạy theo Cổ Huyền Tu biệt dạng.

Qua mấy chiêu thế thủ mà đã khâu phục được một tiền bối như Cổ Huyền Tu, Bạch Cương rất phấn khởi do kết quả rèn luyện võ công của Ngũ Cầm kinh.

Chợt nhớ đến cô gái áo trắng, chàng quay lại tìm nàng để hỏi thăm về Diên Thanh.

Nhưng cô gái áo trắng đã biến dạng từ lâu, quanh mình chàng không khí đã chìm vào tĩnh lặng.

Bạch Cương thở dài một tiếng rồi chuyển mình phóng đi.

Xem tiếp chương 16 Trúng độc khí, gặp lương duyên

Chương 16: Trúng Độc Khí, Gặp Lương Duyên

Nhìn quanh mình, Bạch Cương chỉ thấy rừng núi, chàng đang tính gọi cô gái áo trắng, nhưng đâu biết tên nàng là gì.

Cứ suy nghĩ vẩn vơ, khinh công vẫn đưa thân hình chàng lao đi vùn vụt qua đỉnh núi.

Đột nhiên...

“Vèo vèo...”

Từ phía ngược chiều có hai bóng người lao tới. Bạch Cương nhìn kỹ đã nhận ra Thất Tinh Mãng Quá Phiêu và Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần. Hai tên Đường chủ Thiên Long bang đã hành hạ chàng ở Hồ Lâm trại ngày nào.

Trông thấy Bạch Cương, Quá Phiêu buông chuỗi cười lạnh tanh, rồi gần giọng quát:

- Hừm, thì ra tiểu tử ngươi ở đây. Cái hận ngày nào vì ngươi ở Thủy Liêm động mà ta suýt bị Thiên Lai Ma Nữ kết tội, ta vẫn nhớ. Nơi trại Hồ Lâm, ngươi được mấy đứa con gái giải cứu, còn ở nơi đây xem có kẻ nào sẽ cứu được ngươi.

Dứt lời, Quá Phiêu xông tới, song thủ quơ nhanh như muốn bắt sống lấy Bạch Cương.

Mỗi thù bị hành hạ ở trại Hồ Lâm, Bạch Cương làm sao quên được, giờ đây được thanh toán với hai gã Đường chủ kia là chàng mãn nguyện lắm rồi, song chợt nhớ một chuyện, Bạch Cương lùi nhanh hai bước, chờ Quá Phiêu còn cách mình một trượng mới nói: - Quá đường chủ, muốn đánh nhau thì tại hạ sẵn sàng, nhưng trước nhất cho tại hạ nhắn gởi một đôi lời đã.

Bạch Ngạt Hồ Mạnh Thần trừng mắt:

- Ngươi muốn trời trăng điều gì cứ nói ra.

Bạch Cương mỉm cười:

- Nếu sau trận này nhị vị vẫn mạnh khỏe thì xin cho tại hạ nhắn với lão Thông Thiên Độc Long rằng chính Bạch Cương này đã ăn trái Chu Đăng Thủy Quả ở Kỳ Phong cốc, chẳng liên quan gì đến Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Vốn chẳng ưa gì Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nhưng Bạch Cương là người quân tử, lòng chàng vẫn nhớ cái ơn của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giải cứu mấy phen, chàng còn không muốn việc mình làm mà kẻ khác bị nghi ngờ nên mới nhắn gởi như thế.

Mạnh Thần bật cười:

- Tiểu tử nông công cuồng. Ngươi sắp chết mà còn lo cho người khác sao?

Quá Phiêu thét lớn:

- Nói chuyện vòng vo với thằng nhóc làm gì, để ta hóa kiếp cho nó được mát mẻ nơi âm cảnh.

Lời nói chưa dứt Quá Phiêu đã sử dụng chiêu Lưỡng Long Tranh Châu vút điềm vào đôi mắt chàng trai.

Bạch Cương quát to:

- Té này...

Tiếng hét vừa dứt là chiêu Hoành Sơn Trán Hải từ song chương của Bạch Cương đã vung lên, gạt phăng chiêu thức ác độc của Quá Phiêu.

“Bình” một tiếng chuyển đất, hai luồng kinh đạo giao nhau bay đá ngã cây, Thất Tinh Mãng Quá Phiêu bị đánh văng xa hai trượng, quần quai và rú lên rợn người.

Mạnh Thần thấy Bạch Cương gần như không dùng sức mà đánh văng Quá Phiêu ra xa thì giật mình xanh mặt.

Quá Phiêu cố gắng vùng dậy, sau khi đã lăn tròn như một hòn bi trên nền đá, hấn thẳm nghĩ:

- Quái lạ, tiểu tử này mới hơn nửa năm mà sao võ công siêu tuyệt khiếp hồn đến thế...

Lại nhớ đến chuyện ở động Thủy Liêm, Quá Phiêu bật dậy theo thể Lý Ngư Đả Đỉnh rồi la to:

- Mạnh huynh, tiểu tử này chính là kẻ gây rối ở động Thủy Liêm và mạo danh Không hộ pháp, đừng để nó chạy thoát.

Bạch Cương biết bọn này chưa biết việc ở Thủy Liêm động quấy phá Thiên Lai Ma Nữ là Điền Thanh, cũng chính Điền Thanh giả danh Không hộ pháp. Bởi nhớ ơn Điền Thanh, nhân dung mạo hai người giống nhau chàng bèn nhận luôn: - Hừm, nếu không sợ lăn lông lốc nữa thì cứ xuất chiêu, nhiều lời làm gì. Một cái tên Hộ pháp nhỏ nhoi có đáng chi đâu. Còn mụ Ma nữ chỉ có Đường chủ Thiên Long bang các người sợ hãi, chứ ta chẳng coi mụ ra gì.

Bị Bạch Cương chọc tức Thất Tinh Mãng Quá Phiêu nổi giận vung chiêu Tam Xà Thôn Tượng, lại chuyển sang Linh Xà Hồi Thủ, kinh lực cuộn cuộn thẳng vào ngực chàng trai.

Vẫn bình tĩnh phóng vút mình lên cao, Bạch Cương tránh trong chớp mắt, độc chiêu của Quá Phiêu đánh hụt vào sườn đá khắc sâu cả thước, đá sỏi bay mù, tiếng nổ ầm ầm kinh khiếp. Thừa lúc Quá Phiêu chơi với, Bạch Cương từ trên cao chụp xuống một chiêu Thần Điều Đả Hổ trong Ngũ Cầm chân kinh...

Nghe kinh phong là Quá Phiêu đã giật mình toan né tránh nhưng không kịp nữa. Chương chiêu như tảng đá ngàn cân giáng xuống, đè gã té ngổ vào

sườn đá. Một mũi đá nhọn xuyên vào hậu môn Quá Phiêu làm hắn đau buốt tận gan ruột. Hắn co rúm lại như con sâu, miệng kêu thét như con heo bị chọc huyết.

Tuy tức giận nhưng vì đau đớn quá, Thất Tinh Mãng cứ ngồi xoạc cẳng tro mắt nhìn Bạch Cương.

Chàng trai bật cười chế diễu:

- Ôi, sau Quá đường chủ cứ ngồi như “ông địa” thế? Phát chiêu đi nào.

Thấy Quá Phiêu bị đánh hai chiêu khủng khiếp, Mạnh Thần thủ thế với song chưởng rồi quát:

- Tiểu tử chó cuồng khạo, ta lấy mạng ngươi đây...

Song chiêu liền vỗ tới...

Bạch Cương mới luyện được Ngũ Cầm kỳ kinh lại có sức mạnh bởi ăn được Linh Quả. Song chàng mới xuất đạo giang hồ, còn kém kinh nghiệm giao đấu. Bởi vậy thấy chiêu thức của Mạnh Thần là chàng phản công ngay bằng chiêu Lôi Công Tróc Quái đánh tạt kinh lực của đối phương.

Nào ngờ Mạnh Thần gian xảo thu chưởng trong chớp mắt rồi phát một chiêu vào Đơn Điền Bạch Cương.

Bạch Cương cảm thấy đau nhói dưới rốn, chao mình đi khiến Quá Phiêu nhìn thấy sơ hở, hắn vùng dậy đẩy một chưởng Ác Điều Ly Sào vỗ thẳng vào hông Bạch Cương.

Lạ thay, Bạch Cương chỉ lắc mình đã thoát qua chưởng đạo của Thất Tinh Mãng Quá Phiêu, đồng thời đánh chéo một chiêu Long Phi Trắc Địa làm Quá Phiêu bay vào sườn núi đá.

Mạnh Thần vừa chồm vồn tới, Bạch Cương đẩy một chiêu Lý Ngư Vọng Nguyệt biến sang thức Lộc Truy của Ngũ Cầm kỳ kinh hất tung Mạnh Thần nằm chổng lên Quá Phiêu một đồng.

Hết sức cảm tức, Mạnh Thần nói nhỏ vào tai Quá Phiêu:

- Tiểu tử này mới luyện được bí kíp võ công, không hạ độc thủ không xong đâu. Ngươi không giờ Độc Khí ra, còn chờ gì nữa...

Quá Phiêu gật đầu, hắn vẫn giữ tư thế nằm bẹp cho Bạch Cương không nghi ngờ, rồi thỉnh linh rút chiếc Quái Tiên là cây roi đầu rắn quật về phía Bạch Cương, cái đầu rắn nơi mũi roi chọt há ra, một luồng khói độc đen thui phun thẳng vào chàng trai trong chớp mắt.

Bởi bất ngờ, Bạch Cương không thể tránh khỏi luồng độc khí, chàng cảm thấy choáng váng, chân tay vô lực, mắt đỏ hào quang.

Quá Phiêu và Mạnh Thần cùng bật dậy, song chúng đã trúng thương nên chỉ vui mừng thấy Bạch Cương đã hít phải khí độc.

Cười một một tràng lạnh tanh, Quá Phiêu nói lớn:

- Tiểu tử người khó lòng thoát chết bởi Thất Tinh tán của ta. Cứ ở đó chờ về châu Diêm Vương nhé.

Dứt lời, Quá Phiêu nắm tay Mạnh Thần cùng phóng đi như gió.

Quả thật, Thất Tinh tán trong cây Quái Tiên của Quá Phiêu là một chất kịch độc, Bạch Cương lão đảo một lúc rồi gục xuống bên sườn đá.

Khi ấy chỉ nghe “vù” một tiếng, cô gái áo trắng bỗng xuất hiện...

Nàng ôm lấy thân thể Bạch Cương và kêu lên:

- Ôi, Bạch ca ca, Thất Tinh tán đã hại ca ca rồi...

Nàng xoa nắn các huyết đạo cho Bạch Cương hồi lâu, miệng lầm bầm:

- Phải đưa ca ca vào một nơi nào tĩnh dưỡng, rồi ta đi tìm Thất Tinh Mãng Quá Phiêu buộc hắn phải trao thuốc giải ra cho ta...

Lúc đó, huyết đạo của Bạch Cương được xoa bóp, chàng đã tỉnh lại, song thấy mình được người đẹp săn sóc bên thân mình mềm mại sức nức hương thơm của nàng, thì chàng cứ nhắm mắt nằm yên, thỉnh thoảng hé mắt nhìn...

Chỉ đến khi cô gái toan bồng chàng đi, Bạch Cương mới lên tiếng:

- Đa tạ tiểu thư cứu giúp...

Cô gái chợt đỏ hồng đôi má, kêu lên:

- Ôi, thì ra công tử đã tỉnh...

Bạch Cương hỏi ngay:

- Tiểu thư hẳn là tiểu muội của Điện huynh?

Cô gái áo trắng gật đầu, cười tươi như hoa:

- Đúng thế, Điện Thanh là đại huynh, còn tiểu nữ tên là Điện Hồng.

Nhìn gương mặt thanh tú của Điện Hồng thật đáng yêu. Nàng lại là em gái của Điện Thanh, một ân nhân Bạch Cương có nhiều tình cảm. Vì thế chỉ mới giáp mặt lần đầu Bạch Cương đã cảm thấy lưu luyến nàng rồi.

Chợt nhớ đến Điện Thanh, chàng liền hỏi:

- Hồng muội, Điện huynh hiện đang ở đâu? Tại sao Điện huynh lại lén lấy Long Diên thảo để gây hiểm khích với phái Côn Lôn?

Điện Hồng nghe Bạch Cương đổi cách xưng hô, gọi mình là Hồng muội thì trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nên cũng đổi lời gọi thân mật: - Bạch ca, nếu Điện huynh của muội có ở đây chắc cũng rất cảm động bởi ca ca đã can đảm nhận trách nhiệm thay anh ấy. Nhưng Điện huynh hiện đang có sứ mạng ở nơi xa, đành thất hẹn với Cổ Huyền Tu đến hai lần, còn nguyên do lấy Long Diên thảo muội chưa thể nói ra, song chắc ca ca cũng biết sở dĩ Điện huynh lén lấy thứ dược liệu quý ấy cũng chỉ là để cứu người...

Bạch Cương gật nhẹ:

- Ngu ca cũng nghĩ như thế, người như Điền Thanh chẳng bao giờ làm điều xấu. Lâu nay ngu ca rất mong nhớ và ước muốn được gặp lại Điền Thanh để tâm sự một phen.

Đôi má ửng hồng, Điền Hồng bạo dạn nắm tay Bạch Cương làm chàng xao xuyến trong tim, tiếng nói của nàng nhẹ như hơi thở: - Thì hôm nay muội thay mặt Điền Thanh nghe lời tâm sự của ca ca có được không?

Thân hình mềm mại của Điền Hồng sát bên làm cho Bạch Cương ngây ngất, nhịp tim đập nhanh, chỉ nghe qua những lời nói dịu dàng là Bạch Cương đã hiểu tình cảm của Điền Hồng đối với mình.

Chàng tươi cười nói:

- Tâm sự giữa bọn con trai với nhau, làm sao nói với muội được...

Điền Hồng cũng cười, nàng vuốt nhẹ sau lưng Bạch Cương và hỏi:

- Thất Tinh tán của Quá Phiêu rất nguy hiểm, vậy sao chưa có thuốc giải mà ca ca đã bình phục được nhỉ?

Thoáng vẻ suy nghĩ, rồi Bạch Cương lại cười:

- Ngu ca cũng không biết, có lẽ do tác dụng chống độc của Bạch Mai Linh Quả hay Chu Đăng Thủy Quả...

Nghe Bạch Cương nói, Điền Hồng nhướng mắt:

- Ưa lạ, Điền huynh kể cho muội nghe Bạch ca cùng là người bạn là Hà Thông đi tìm Bạch Mai Linh Quả về chữa bệnh cho chú là Hồ thúc thúc. Sao bây giờ ca ca lại nói là chính mình ăn?

Câu hỏi của Điền Hồng làm Bạch Cương chột buồn, chàng bèn thuật chuyện mình đem Linh Quả về đến nơi thì Hồ thúc thúc đã mất.

Rồi chàng thở dài nói:

- Cũng vì thế mà ca ca phải lên đường luyện thêm võ công, tầm thù rửa hận cho song thân, và phải tự tay giết được kẻ đã ám hại Hồ thúc thúc.

Đôi mắt Điền Hồng bỗng long lanh sáng:

- Bạch ca biết kẻ ấy là ai chưa?

Bạch Cương thở dài:

- Ca ca chưa biết chắc, nhưng có thể chín phần mười điều tin tưởng của ca ca là Hồ thúc thúc đã bị ám hại bởi Thiên Độc phong châm của tên ma đầu Bích Nhãn Quỷ.

Điền Hồng thoáng giật mình:

- Vậy ca ca có chắc thắng được Bích Nhãn Quỷ không?

Giọng Bạch Cương trở nên cứng rắn:

- Đột nhập Kỳ Phong cốc, ca ca đã học được Ngũ Cầm kỳ kinh của Hoa Đà tổ sư. Phen này ca ca kết hợp với Hoàng Phủ Bích Hà thư thư, thì chẳng

còn sợ gì tên Bích Nhãn Quỷ đó nữa. Chỉ tội nghiệp Tiêu Sở Quân ngày đêm đợi chờ.

Cảm thấy như nhói trong tim, Điền Hồng nhìn thẳng Bạch Cương:

- Hoàng Phủ Bích Hà thì muội biết rồi. Còn Tiêu Sở Quân là ai nữa?

Bạch Cương vội đáp:

- Đó là con gái của Hồ Thúc thúc, từng chung sống với ca ca từ thuở nhỏ...

Trong đầu Điền Hồng như lòng bùng khó tả, nàng thầm nghĩ:

- Hoàng Phủ Bích Hà đã gắn bó với Bạch Cương từ lâu, bây giờ ta còn biết có Tiêu Sở Quân thân thiết cùng chàng từ thuở nhỏ... Hừm, sao mà lẩm thế?

Đang vui vẻ, chan chứa tình cảm, Điền Hồng bỗng xụ mặt, buông một tiếng thở dài.

Nàng chợt nói:

- Như vậy ca ca còn nhiều việc phải làm, muội cũng phải đi tìm Điền Thanh để thi hành nhiều sứ mạng. Vậy ta tạm biệt, hẹn một ngày tái ngộ...

Bạch Cương bàng hoàng nắm tay cô gái:

- Kìa, Hồng muội, sao đi sớm thế?

Đôi mắt Điền Hồng như long lanh ướt, song nàng vẫn cương quyết gỡ nhẹ bàn tay và nói nhanh: - Trên bước giang hồ, mong rằng ca ca không quên Hồng muội nhỏ nhoi này là muội thỏa nguyện lắm rồi.

Câu nói vừa dứt, Điền Hồng đã phóng vụt đi như một làn khói, chớp mắt nàng chỉ còn là cái chấm nhỏ phía chân trời.

Cảm nhận nỗi lâng lâng trong lòng, Bạch Cương vươn mình lên.

Chàng nói một mình:

- Lạ thật, ta có nghe Điền Thanh nói còn một người em gái đâu? Mà sao cô gái này biết rõ về ta, và cảm tình sâu đậm với ta đến thế?

Bạch Cương chép miệng:

- Thôi được, để ta gặp lại Điền Thanh sẽ hiểu rõ sự tình, bây giờ ta cần về Thập Phương trấn gặp Tiêu Sở Quân trước đã.

Nhún mình một cái, chàng lao đi vun vút.

Với khinh công trác tuyệt, đã học được ở Tu Chân thất chẳng bao lâu Bạch Cương đã về đến Thập Phương trấn.

Chàng hồi hộp chao mình thẳng xuống trước sân nhà và cất tiếng kêu thật lớn:

- Tiêu Sở Quân, muội đâu, ca ca đã về đây.

Lạ thay, bên trong không có lời đáp lại...

Bạch Cương lại kêu lớn hơn:

- Hà Thông ơi, người đâu rồi?

Màn đêm đã buông xuống, Bạch Cương nhận ra trong nhà không ánh đèn, ngoài khuôn viên đều vắng lặng.

Chàng giật mình hoang mang, chẳng biết Tiêu Sở Quân và Hà Thông đã đi đâu, mà đi bao lâu rồi?

Phản ứng tự nhiên khiến Bạch Cương nhảy vọt lên mái ngói và cứ phi hành ngược lên đầu tiểu trấn.

Bỗng trong bóng đêm có tiếng ngựa hí.

Tiếng con tuần mã của Hà Thông, Bạch Cương không thể nào làm được... Chàng vui mừng lao nhanh về phía tiếng ngựa hí, vận nhãn lực nhìn xuyên màn đêm. Chỉ lát sau chàng đã thấy Hà Thông nằm trên mặt đất, con tuần mã đứng bên cạnh.

Lao vút đến, Bạch Cương nhẹ kéo bàn tay Hà Thông ra, sờ trái tim thấy còn nóng thì biết chưa đến nỗi nguy kịch.

Chàng lẹ tay cởi y phục của Hà Thông quan sát, thì biết chàng ta đã bị công lực nội gia của kẻ lạ gây trọng thương.

Chàng vội lấy trong bọc ra một viên Hồi Thiên Tục Mệnh đơn của Thần Châu Túy Cái cho hôm nào, nhét nhanh vào miệng Hà Thông, rồi dùng nội lực thôi kinh hành khí cho y.

Lát sau, Hà Thông tỉnh lại, chàng ta mở mắt nhìn thấy Bạch Cương thì mừng quá, chồm lên la lớn: - Ôi, Bạch Cương.

Song chương của Bạch Cương ấn Hà Thông nằm xuống, nội lực quá mạnh của chàng làm Hà Thông muốn nhúc nhích cũng không nổi.

Hà Thông dùng hai chân quẫy đạp, miệng la toáng lên:

- Hãy thả ta ra, Tiêu Sở Quân bị chúng bắt đi rồi.

Giật mình kinh hoàng, Bạch Cương buông Hà Thông ra.

Hà Thông đứng dậy, dùng tay quạt máu nơi miệng, rồi gằn giọng:

- Tiêu Sở Quân bị một tên tiểu tử mặt trắng xông vào nhà bắt đi. Ta đuổi theo theo bị nó đánh cho một chương ngã ngựa, nằm gục nơi này, may quá, người đã về đúng lúc.

Bạch Cương vội hỏi:

- Chúng bắt Tiêu Sở Quân đi về hướng nào?

Hà Thông lắc đầu:

- Ta bị đánh ngất xỉu, còn biết gì nữa?

Nhú mào, Bạch Cương hỏi tiếp:

- Tướng mạo vóc dáng hung thủ ra sao?

Hà Thông suy nghĩ nhanh rồi đáp:

- Mặt hắn rất trắng, để bộ ria chữ bát, đầu quấn khăn văn nhân, mặc áo dài màu xanh. Tầm vóc của hắn cũng như người vậy.

Trầm ngâm giây lát, Bạch Cương hỏi:

- Hắn bắt Tiêu Sở Quân lúc nào?

Hà Thông nhăn nhó:

- Mới vào khoảng hoàng hôn.

Bạch Cương nhẩm tính giờ khắc, biết đã qua một trống canh cộng thêm một buổi chiều, gã hung thủ kia nếu là một đứa tầm thường thì không thể đánh bật nổi Hà Thông. Chương lực đã mạnh, khinh công của hắn sẽ chẳng vừa. Giờ này có lẽ hắn bắt Tiêu Sở Quân đã đi xa hơn trăm dặm.

Chàng liền bảo Hà Thông:

- Ta về nhà rồi sẽ tính.

Gương mặt Hà Thông ngơ ngác:

- Ủa, người không đi tìm Tiêu Sở Quân sao?

Trùng mắt lên, Bạch Cương nói:

- Phải tìm chứ sao không? Nhưng bây giờ biết hắn bắt Quân muội đi về hướng nào? Lăn mò cho ra cũng lâu lắm, vậy ta phải về gọi gắm nhà cửa cho hàng xóm đã.

Hà Thông hiểu ra, liền thở dài:

- Đúng vậy, rất tiếc là ta không giỏi võ công, bị nó đánh một chương đã nhào lăn, ngất lịm nên không còn biết hung thủ bắt Tiêu Sở Quân đi về phương hướng nào.

Chàng trâu nước nhìn Bạch Cương trân trân:

- Phen này người học võ trong động giỏi lắm rồi phải không? Vậy phải dạy lại cho ta ít miếng nhé.

Bạch Cương vỗ vai người bạn chơn chất:

- Được rồi, người muốn học bao nhiêu cũng được, nhưng lên ngựa đi, ta cản trở về nhà thật nhanh.

Hà Thông thật vô tư, đang buồn bã lại cười:

- Hay quá, người nhớ dạy ta chương pháp, cước pháp, nội công và cả khinh công nữa đây nhé.

Dứt lời Hà Thông nhảy phốc lên lưng tuấn mã cầm cương, còn Bạch Cương vọt lên sau, cả hai quay về nhà.

Hà Thông để Bạch Cương ngồi nghỉ, rồi cầm chiếc đèn lồng mới thắp đi về nhà mình lấy rượu và thức ăn qua.

Lúc đó, Bạch Cương ngồi ngơ ngẩn như kẻ mất hồn trước linh vị của

Tiêu Tinh Hồ, làm Hà Thông xúc động lên tiếng: - Này cơm rượu đây, người ăn uống đi chứ?

Bạch Cương lắc đầu:

- Ta buồn quá, hết thềm cơm rượu.

Hà Thông nhăn mặt la lên:

- Người phải ăn uống mới có sức để sáng mai đi tìm Tiêu Sở Quân chứ.

Bạch Cương xúc động bởi thành tâm của Hà Thông nên chàng đốt một ngọn bạch lập lên ngồi ăn uống với y.

Hà Thông ngồi ăn mà vẫn không yên miệng, y hỏi Bạch Cương đủ chuyện, bộ điệu nôn nóng tức cười. Y buộc Bạch Cương kể cho y nghe về thời gian học võ công trong Tu Chân thất.

Uống rượu ăn cơm vừa xong là Hà Thông lăn quay ra ngủ, ngáy vang như sấm thật vô tư.

Trông lòng ngổn ngang trăm mối, Bạch Cương không thể ngủ, chàng rất lo lắng cho Tiêu Sở Quân, chẳng biết nàng bị hung thủ bắt đến nơi nào, và tại sao lại bắt Tiêu Sở Quân? Việc này hẳn là do kẻ thù của Tiêu Tinh Hồ hành động để tiêu diệt luôn người kế tục của dòng học Tiêu?

Nghĩ đến đây, Bạch Cương bỗng cảm phần gần gũi:

- Ta nhất quyết phải cứu được Tiêu Sở Quân, giữ vẹn lời ký thác của Hồ thúc thúc, ta sẽ nghiền nát kẻ thù.

Chàng nhớ đến Điền Hồng và tình cảm của nàng, phải chi có Điền Hồng bên cạnh, chàng sẽ có người tiếp tay đắc lực trong lúc khó khăn này. Điền Hồng xinh đẹp, dễ thương, giỏi võ công, lại là em của Điền Thanh là người chàng yêu mến, có lúc Bạch Cương thầm nghĩ, nếu chàng kết hợp được với Điền Hồng thì khoảng đường vừa qua chàng bị trúng kịch độc mà lại gặp lương duyên...

Nhưng còn Tiêu Sở Quân. Tuy Hồ thúc thúc chưa nói thẳng với chàng, mà chỉ qua những lời ký thác và những ngày chung sống, Bạch Cương cũng biết ý ông muốn gây dựng cho chàng với Tiêu Sở Quân. Tình cảm của Tiêu Sở Quân với chàng cũng thật thấm thiết.

Rồi Hoàng Phủ Bích Hà, Phương Tuệ, Cát Vân Thường đều là những người có hảo ý thâm tình...

Bạch Cương lắc đầu nói nhỏ:

- Không được, chuyện tình cảm với Điền Hồng hay người nào khác ta sẽ tính sau. Việc trước mắt là phải lo truy tìm và giải cứu Tiêu Sở Quân mới được.

Chàng nhắm mắt lại cố ngủ, bởi chàng biết trời sắp sáng.

Bỗng ngoài hoa biên vọng vào một tiếng cười lạt.
Bạch Cương lập tức phóng mình qua cửa sổ ra ngoài.
Dưới ánh trăng mờ của đêm, Bạch Cương đảo mắt nhìn mà chẳng thấy bóng người nào cả.
Tiếng cười lại văng vẳng bên tai.
Bạch Cương quát lớn:
- Cao nhân nào đó, xin hãy lộ diện.
Vèo một cái, có bóng người đầu bù tóc rối, hình dung cổ quái nhảy vọt tới khiến Bạch Cương giật mình.
Từ cái bóng ấy một chiêu chưởng phát ra, “ầm” một tiếng rung động kinh khiếp, cây trong vườn ngã hàng loạt.
Bạch Cương vội phóng mình vọt lên...
Xem tiếp chương 17 Thập tử... nhất sinh

Chương 17: Thập Tử... Nhất Sinh

Từ trên cao, Bạch Cương né tránh được chiêu kinh khiếp của cái bóng bí ẩn và nhận ra đó là một lão già, đầu tóc rối bù, y phục rách rưới, nhưng đôi mắt sáng quắc và tay chân nhanh nhẹn vô cùng.

Lão ta không để cho Bạch Cương kịp quan sát thêm, chiêu chương đầu tiên vừa đi chệch, lão lại cười rú lên, rồi vung song chương đẩy tiếp hai chiêu thức lợi hại. Kinh đạo ào ào quật ngược lên Bạch Cương như những luồng sấm sét.

Bạch Cương buộc lòng đánh chéo chương đạo, kinh phong quật ngược về ông lão một chiêu Hồ Phục Long Phi trong Ngũ Cầm chân kinh, khí thế hết sức mãnh liệt.

“Bùng” một tiếng chuyển đất, toàn thân ông lão bay lên, nhưng ông ta đã tung cước đập vào sóng chương của Bạch Cương để bắn mình tới, rồi xuất một mảnh chiêu như măng xà uốn khúc xô ập vào Bạch Cương, cũng tiếng thét rợn người: - Hãy đỡ Xà Hình Tuyệt Thức của ta.

Một tiếng “ầm” vang lên, Bạch Cương bị dội ngược, khí huyết đảo lộn, vô tình chàng bị văng sát vào ông lão, miệng phun một vòi máu.

Lão già lại giương song chương lên...

Kinh phong cuốn dậy.

Cả một khu hoa viên của Tiêu gia trang xơ xác.

Bạch Cương hãi hùng chờ đón cái chết, tuy võ công chàng đã thu nạp rất nhiều trong Ngũ Cầm chân kinh, nội lực sung mãn nhờ Linh Quả, nhưng phần hỏa hầu và kinh nghiệm giao chiến chàng chưa qua được vị tiền bối trước mặt.

Lão đã giương chương và đẩy động kinh phong, Bạch Cương chỉ còn cách dùng chiêu Xà Du đảo mình, hy vọng thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

Nhưng ông lão bỗng nhiên thu chương, đôi mắt sáng của ông nhìn Bạch Cương không chớp.

Rồi ông đột ngột kêu lên:

- Ôi, Bạch tiểu tử đây mà...

Bạch Cương bàng hoàng nhìn ông lão gần sát dưới ánh trăng mờ, rồi cũng kêu lớn:

- Bá Xuyên lão bối.

Thì ra ông lão quái lạ kia chính là Vương Bá Xuyên bạn thân của Tiêu Tinh Hồ. Nhưng vì sao thân thể và dung mạo ông ta tiều tụy đến thế. Trông ông ta chẳng còn ra hình người, nhưng công lực và chương pháp vẫn kinh hồn như Bạch Cương vừa được thử sức.

Chính Vương Bá Xuyên và Tiêu Tinh Hồ cùng đi một lượt, khi Tiêu Tinh Hồ trở về với thương tích trầm kha, thì Vương Bá Xuyên biệt tích. Bây giờ ông quay về với hình dung dị dạng, nhưng Bạch Cương hy vọng sẽ hỏi được ông các điều liên quan đến kẻ thù.

Chàng liền đỡ ông lão ngồi xuống một gốc cây.

Vương Bá Xuyên phều phào trầm giọng:

- Ta tưởng đây là nhà của ta, và ngươi là kẻ gian đột nhập...

Bạch Cương ngạc nhiên bởi câu hỏi ngớ ngẩn của ông lão, nhưng vẫn kính cẩn đáp:

- Bẩm lão bối, đây là nhà của Hồ thúc thúc.

Rồi chàng xúc động bật khóc:

- Hồ thúc thúc đã bị trọng thương và bạo bệnh quy tiên rồi.

Ông lão cũng khóc rú lên:

- Ôi, chết... Thế là chết hết rồi, chỉ còn lại mình ta...

Bạch Cương vội nói:

- Xin lão bối bình tâm, hãy nói cho con nghe về kẻ thù đã ám hại lão bối và Hồ thúc thúc. Phải chăng hẳn chính là Bích...

Câu hỏi của Bạch Cương chưa dứt thì Vương Bá Xuyên lại ôm đầu rú lên:

- Thôi, thôi đừng tra khảo ta nữa... Ôi, đồ dã man hiểm độc, đồ gian xảo ám toán bằng độc khí...

Xem tình trạng và nghe qua những lời nói, Bạch Cương biết Vương Bá Xuyên đã loạn trí, điên khùng.

Chàng liền nhỏ nhẹ bảo:

- Vương lão bối, xin mời vào trong an nghỉ, ta sẽ nói chuyện nhiều.

Đột nhiên Vương Bá Xuyên lại cười lạnh lạnh và lắc đầu:

- Không, ta phải đi... Ta đi theo con đường hôm qua ta thấy có kẻ bắt con bé Tiêu Sở Quân về hướng Kỳ Phong cốc mà ta không thể cản ngăn. Ôi thân ta có khác nào con chó chết...

Sau câu nói khật khùng, Vương Bá Xuyên phóng mình vọt đi, Bạch Cương cố sức níu lại, nhưng nội lực của ông lão thật ghê gớm. Lão thoát ra dễ dàng và lướt vèo như một mũi tên. Phía xa chỉ còn vọng lại những tiếng khóc hu hu và một tràng cười lạnh lạnh...

Bạch Cương kêu lên tuyệt vọng:

- Vương lão bối...

Có tiếng động sau lưng, chàng quay lại thì chạm mặt Hà Thông.

Hà Thông nhón nhắc hỏi:

- Người đánh nhau với ai mà dữ dội thế? Người kêu Vương lão bối là ai?
Bạch Cương đáp nhanh:

- Lão Vương Bá Xuyên trở về, nhưng lão điên khùng và bỏ đi.

Hà Thông trừng mắt:

- Vương Bá Xuyên à? Sao không giữ lão lại để hỏi cho ra kẻ thù ám toán
Hỗ thúc thúc?

Lắc đầu, Bạch Cương bảo:

- Không ngăn lão được, lão điên nhưng võ công còn ghê gớm lắm. Lão đã
loạn trí nên không thể nói về kẻ thù. Song lão nói hôm qua có thấy kẻ bắt
Tiêu Sở Quân đi về hướng Kỳ Phong cốc. Chuyện chỉ xảy ra vào lúc hoàng
hôn, bây giờ gần sáng ta đã được lão cho tin, chẳng đáng quý sao?

Hà Thông vui vẻ reo lên:

- Vậy anh em ta hãy đi mau...

Bên ngoài trời đã rạng đông, Hà Thông đem hành lý cột vào lưng ngựa,
thăng yên cương đang hoàng.

Bạch Cương ghé qua mấy nhà hàng xóm gọi gấm trang viên rồi nhảy lên
sau lưng Hà Thông.

Con tuần mã tinh khôn, Hà Thông mới vung roi nó đã phóng nước đại, vù
vù như gió.

Dọc đường Bạch Cương nói chuyện học Ngũ Cầm chân kinh ở Tu Chân
thất cho Hà Thông nghe.

Hà Thông hỏi:

- Vậy người muốn dạy cho ta môn nào?

Bạch Cương đáp:

- Trong Ngũ Cầm chân kinh có Hỗ Phốc và Hùng Phiến, thuộc bộ cộp, bộ
gấu, tính chất dũng mãnh cương công rất hợp với người, nếu rèn được hai bộ
ấy với đủ chiêu thức là người có thể tự vệ, giao đấu, dương danh trong võ
lâm.

Hà Thông lại hỏi tiếp:

- Vậy còn khinh công thì sao?

Ngựa đang phi như gió, Bạch Cương trả lời:

- Khinh công ta học thuộc loại Khinh Thân Ảo Pháp, chột hiện chột biến,
phi hành như gió, thân thể nhẹ nhàng tựa chiếc lông chim.

Chàng diễn tả rất chân thật, nhưng Hà Thông lại bảo:

- Người nói ta khó tin quá. Bây giờ người có thể chạy nhanh hơn con tuần
mã này không?

Mỉm cười, Bạch Cương nói:

- Ta bay nhanh hơn chim, sức chạy của ngựa thì nhằm gì. Để ta thử cho người xem nhé.

Vừa dứt lời, Bạch Cương nhóm mình và biến mất.

Hà Thông gò lưng phi ngựa chạy vèo vèo, lúc lâu sau chẳng thấy Bạch Cương đâu, liền tưởng chàng ta bị lạc phía sau, nên dừng ngựa lại nhìn đảo đảo.

Không ngờ có tiếng kêu:

- Sao không chạy nữa ngốc huỳnh đệ?

Hà Thông ngó lên một tàn cây cao, thấy Bạch Cương đang đứng trong cành lá, cười khanh khách.

Quất mạnh roi vào mông ngựa, Hà Thông buộc tuần mã sai nhanh hơn, qua một đoạn đường rừng, chàng trâu nước nhìn trước, ngó sau chẳng thấy Bạch Cương đâu, ngó lên những cành cây cũng chẳng tìm ra bóng người nào. Hà Thông liền kêu lên: - Người đâu rồi, Bạch Cương?

Lập tức có tiếng đáp:

- Ta đang ở trên chiếc khăn đội đầu của người.

Quá ngạc nhiên, Hà Thông quơ tay lên đầu, quả thật đã chạm phải chân Bạch Cương, lúc đó Bạch Cương bật cười, rồi chao mình xuống đứng trên bờm con ngựa đang phi.

Hà Thông kéo Bạch Cương ngồi lại sau lưng mình và tỏ vẻ thán phục:

- Khinh công của người thật ảo diệu. Người phải dạy luôn cho ta.

Bạch Cương bật cười:

- Dạy người thì ta sẵn sàng thôi, nhưng cái thân to mập của người nặng nề quá e rằng khó luyện khinh công.

Khi màn đêm buông xuống, đường thiên lý còn xa, Bạch Cương và Hà Thông tìm thấy một ngôi miếu hoang bên bờ rừng, liền vào nghỉ qua đêm để sáng mai đi tiếp.

Dưới ánh trăng, Bạch Cương dạy cho Hà Thông những chiêu thức trong Hổ Phốc, Hùng Phiên...

Trước kia Hà Thông đã từng được Hồ thúc thúc cho học chữ nghĩa văn chương với Bạch Cương và Tiêu Sở Quân. Học suốt mấy năm mà Hà Thông vẫn tối dạ, không giữ được một vài chữ lặn lưng. Nhưng khi học võ, coi bộ Hà Thông có vẻ thông minh, mau thuộc. Tuy nhiên chàng ta chỉ hợp với những chiêu thức mạnh của Hổ Kinh, Hùng Kinh, chứ học qua những bộ pháp tinh tế của Điều Kinh, Lộc Kinh thì Hà Thông không được nhanh nhẹn, khéo léo.

Luyện võ vừa xong, Hà Thông tìm thấy miệng giếng hoang sau miếu, vội

kéo nước lên tắm mát rồi vào miếu ngủ khò.

Bạch Cương vẫn trần trở nghĩ suy, lo lắng cho Tiêu Sở Quân, nên ngủ chẳng được.

Chàng liền nhòu dậy bước ra sau miếu hóng gió và tản bộ từng bước cho thư giãn tinh thần.

Đột nhiên chàng thấy một bóng đen xẹt ngang, có vẻ đáng ngờ, liền búng mình phi hành theo dõi.

Bóng đen ấy cứ lao vun vút, Bạch Cương vẫn bám theo, chẳng bao lâu đã tới một thị trấn nhỏ cách rừng khoảng mười dặm thì bóng đen chao xuống đất và đi vào thị trấn, Bạch Cương cũng núp theo những rặng cây, tường nhà theo sát mà bóng đen kia không hề biết.

Lúc đến một ngôi nhà nọ, bóng đen nhảy vọt qua rào vào sân, Bạch Cương cũng nhảy theo, chàng thấy bóng đen dừng bên cửa sổ, dùng ngón tay chọc thủng giấy dán cửa, rồi đút qua đó một cái ống, ghé miệng thổi. Bạch Cương biết ngay hần đang thổi hương mê.

Thật vậy vì chỉ một lúc sau hần trở cửa sổ nhảy vào phòng.

Bạch Cương nhẹ bước đến bên cửa sổ nhìn vào, dưới ánh bạch lập, chàng nhận ra bóng đen là một gã đại hán mặt mũi hung ác. Còn trên giường giữa phòng có người đàn bà mang bụng bầu đang nằm thêm thiếp vì người phải mê hương, gã nọ nhìn người đàn bà hau háu, mồm nộ cười hung hiểm, hần kéo nhẹ áo người đàn bà cho lộ bầu, rồi rút dao trủy thủ định mổ bụng...

Nhưng Bạch Cương ở ngoài cửa sổ đã nhanh hơn, búng liền một đạo chỉ phong vào yếu huyệt, khiến gã nọ ngã lăn ra nền gạch, cầm khẩu.

Nhảy vọt vào trong phòng, Bạch Cương không muốn kinh động chủ nhà, nên nhẹ tay kéo áo người đàn bà xuống, rồi ôm ngang gã nọ phóng qua cửa sổ ra khỏi trang viên.

Chàng phi hành thẳng vào rừng.

Quăng gã nọ dưới gốc cây, Bạch Cương lại điểm chỉ phong giải huyệt cho gã. Nhưng vừa được giải huyệt là gã ta búng mình dậy, đánh thẳng một chiêu vào ngực Bạch Cương.

“Bình” một tiếng chuyển rừng.

Cây cối ngã rạp trong đêm.

Song kẻ bị ngã ngựa chính là gã kia, bởi một tuyệt thức Xà Kinh của Bạch Cương đã đánh thốc vào hông hần.

Chận một cước lên bụng gã nọ, Bạch Cương nghiêm giọng hỏi:

- Tên kia, ngươi là người của bang phái nào?

Hần trừng mắt nhìn Bạch Cương nói:

- Ta là một Hương chủ trong Thiên Long bang, dưới quyền Đường chủ Thất Tinh Mãng Quá Phiêu.

Bạch Cương lại quát:

- Người mổ bụng đàn bà có thai làm gì?

Gã nọ đáp:

- Ta chỉ làm theo lệnh của Thất Tinh Mãng đường chủ để lấy thai nhi về làm Tử Hà Xà điều chế Thất Tinh tán...

Tuy đã quen với chuyện sống chết, Bạch Cương vẫn rung mình ghê sợ, kinh tởm bởi tội ác của Thất Tinh Mãng Quá Phiêu, ngay cả thai nhi cũng không được yên với chúng.

Chàng trừng mắt:

- Quá Phiêu đang ở đâu?

Tên Hương chủ tỏ ra ương ngạnh, dù nằm dưới chân Bạch Cương vẫn bật cười:

- Đường chủ đang ở Hắc Mãng đường tại thành Thượng Nhiêu gần đây, nếu người thả ta ra sẽ được yên, bằng không thì người sẽ bị Đường chủ nghiền nát...

Bạch Cương nổi giận, không kiềm chế nổi, bởi tên gây ác khát máu kia còn dám hù dọa chàng.

“Bình” một tiếng, Bạch Cương vỗ một chiêu Hùng Ngọa xuống đỉnh đầu gã nọ...

Gã ta tỏ ra lợi hại, lăn mình theo thế Tràng Xà Quyển Địa né tránh. Nào ngờ tuyệt chiêu của Bạch Cương kinh lực tỏa ra rất rộng, đập hấn vỡ sọ, máu và óc văng tung toé.

Thuận chân, Bạch Cương hất một cước đá văng xác chết của tên Hương chủ Thiên Long bang vào lùm cây.

Trừ được một kẻ ác cho thiên hạ, Bạch Cương cảm thấy nhẹ nhõm, bèn phi hành trở lại ngôi miếu hoang, lúc đó Hà Thông vẫn đang say sưa ngủ dưới bệ thờ.

Khi trời sáng, Bạch Cương kể chuyện đêm qua cho Hà Thông nghe, Hà Thông liền hỏi:

- Phải Quá Phiêu là kẻ đã toan hại người bằng Thất Tinh tán chăng?

Bạch Cương gật đầu:

- Chính hắn...

Hà Thông liền bật dậy:

- Thế thì phải đến ngay Thượng Nhiêu mà giết nó.

Bạch Cương mỉm cười:

- Tất nhiên rồi, ta vốn không biết hang ổ của con rắn độc ấy, nay đã rõ Hắc Mãng đường ở Thượng Nhiêu là trước mắt phải giết nó, rồi mới đi tìm Tiêu Sở Quân.

Hai người lại lên ngựa nhắm hướng khu dân cư phóng tới. Dọc đường Bạch Cương hỏi thăm mới biết Thượng Nhiêu ở rất gần tiêu trấn mà chàng đã giết tên Hương chủ toan mổ bụng người đàn bà bầu ra lấy thai nhi.

Tuần mã đưa Bạch Cương và Hà Thông vào thành Thượng Nhiêu dễ dàng. Trong đường phố, Hà Thông thấy nhiều tên mặc kinh phục qua lại, liền bấm Bạch Cương hỏi nhỏ: - Hình như bọn kia là đệ tử của Thiên Long bang?

Bạch Cương cũng đáp nhỏ:

- Đúng rồi, thuộc hạ của Thất Tinh Mãng Quá Phiêu đấy.

Vốn tính nóng nảy, lại khờ, Hà Thông bảo:

- Chộp lấy một thằng mà hỏi Phân đàn của chúng ở đâu.

Khẽ nhú mày, Bạch Cương lắc đầu:

- Không nên làm thế, sẽ đánh động chúng nó, ta vào một quán rượu hỏi dò kín đáo hơn.

Ghé ngựa trước một quán rượu, Hà Thông và Bạch Cương vào kê rượu thịt, tên tửu bảo xun xoe lại gần, Bạch Cương liền hỏi nhỏ bên tai nó: - Người có biết Hắc Mãng đường ở đâu không?

Gã tửu bảo giật mình, suýt làm rơi bình rượu trên tay.

Hắn trợn mắt, run giọng:

- Quý khách hỏi nơi ghê gớm đó để làm gì?

Hà Thông chụp tay tên tửu bảo:

- Có gì ở đó mà ghê gớm?

Mặt tái mét, gã tửu bảo run giọng:

- Nơi đó là Phân đàn Thiên Long bang của Thất Tinh Mãng Quá Phiêu, giết người như giết kiến.

Bạch Cương bật cười:

- Người biết thì cứ chỉ, ta cần tới đó, chết ta chịu.

Vừa nói chàng vừa nhét vào tay tửu bảo mấy phân bạc lẻ.

Nắm bạc trong tay, tên tửu bảo nhìn trước ngó sau, rồi nói rất nhỏ và thật nhanh:

- Các vị cứ ra phía đông thành này, qua một vạt rừng thưa là tới Hắc Mãng đường, nơi rất ít người dám lai vãng.

Ăn uống xong, Bạch Cương và Hà Thông rời quán lên ngựa.

Hà Thông lẩm bẩm:

- Quá Phiêu là cái thá gì mà người ta sợ đến thế?

Bạch Cương nói:

- Hắn là con rắn độc, lại còn độc khí Thất Tinh tán giết người trong chớp mắt...

Chàng võ vai Hà Thông nói tiếp:

- Người tìm quán trọ nghỉ ngơi, giữ lấy tuần mã, để một mình ta đến Hắc Mãng đường...

Hà Thông lắc đầu:

- Không, ta phải đi với người, ta vừa học được mấy chiêu Hổ Phốc và Hùng Phiến, đâu có sợ gì chúng?

Bạch Cương nở nụ cười, vuốt nhẹ tấm lưng to bè của Hà Thông:

- Ta vào Hắc Mãng đường là thập tử nhất sinh, mười chết mới có một sống. Võ công của người chưa nhằm gì đâu, đi bên ta chỉ làm ta thêm khó xoay trở.

Mặt mũi nhăn nhó, Hà Thông nói:

- Vậy ta cùng đi với người đến chân núi, rồi cùng tuần mã ở dưới chờ đợi người, để người thoải mái hành động “thập tử nhất sinh” với chúng nó... Chắc người bằng lòng chứ?

Bạch Cương thấy Hà Thông thành thật, nhiệt tình, chàng cũng xúc động, nên gật đầu:

- Thế cũng được.

Ra khỏi thành Thượng Nhiêu, ngựa phi về hướng đông, lát sau đã tới một chân núi, phía trên có một dãy doanh trại ẩn sau những lùm cây.

Trở tay lên sườn đá, Bạch Cương bảo:

- Phân đàn của chúng nó đây, người cùng ngựa vào rặng cây kia chờ ta.

Dứt lời, chàng búng mình rời lưng ngựa, phóng vèo lên núi.

Vừa đặt chân xuống một mỏm đá, Bạch Cương đã nghe tiếng thét:

- Kẻ nào dám xâm nhập Phân đàn?

Rồi mười tên đại hán mặc kinh phục đen xông ra chặn lối Bạch Cương. Nhìn qua mười đối thủ dàn hàng ngang, Bạch Cương bật cười: - Vậy cũng là “thập tử nhất sinh”, ta sẽ giết cả mười đứa tội bay để một mình ta lên núi hỏi tội con rắn độc.

Gã râu xồm đứng đầu nhóm đại hán nọ quát to:

- Tiểu tử ngông cuồng, hãy tiếp chiêu.

“Ầm ầm” mười đạo kinh phong như sấm sét lập tức tuôn đổ vào thân thể chàng trai.

Rừng núi chuyển động, những vách đá sạt lở tung bay rùng rợn... Chưởng đạo của Thập Quỷ Trấn Sơn đáng cho người ta phải kinh khiếp.

Sử dụng khinh công tuyệt nghệ, Bạch Cương lướt qua sóng chưởng của các đối thủ, rồi đánh tạt một liên chiêu quét ngang mười tên đệ tử Thiên Long bang như chặt một hàng cỏ thụ.

Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, liên chiêu Song Hùng Truy Hổ trong bộ Cọc của Ngũ Cầm chân kinh của Bạch Cương đánh chết mười tên Thiên Long bang trong chớp mắt.

Bạch Cương hiên ngang lên núi.

*

Đỉnh Hắc Sơn cao chót vót.

Đường lên núi cheo leo.

Những vạt đá tai mèo chơm chөрm trên cao, bên dưới là vực sâu thăm thẳm rợn người.

Bạch Cương có trình độ khinh công siêu tuyệt nên chàng xem thường tất cả, cứ phóng vèo vèo hướng tới Hắc Mãng đường.

Thình lình có tiếng thét xé màng tai:

- Tiểu tử ngông cuồng đứng lại.

Từ trong những vách đá, mười tám tên kinh tráng, mặt mũi hung tợn đã bao vây lấy Bạch Cương.

Một tên râu xồm, mắt lé, quát to:

- Gã kia, không có lời mời, tại sao dám ngang nhiên lên núi?

Liếc nhìn cả mười tám tên nọ bằng ánh mắt khinh thị, Bạch Cương bật cười lớn:

- Ta là khách không mời mà đến, cần gặp Thất Tinh Mãng Quá Phiêu. Lũ ngươi là bày chó chết nào dám ngăn đường đón ngõ?

Tên râu xồm cười lạt:

- Hắc Mãng đường chủ không dễ gì được tiếp kiến, ngươi sẽ được hóa kiếp dưới tay Thập Bát Linh Xà...

Dứt lời hất phẩy tay một cái, mười tám đạo chưởng phong lập tức đánh tới tấp vào Bạch Cương như bão tố loạn cuồng, chưởng đạo rung chuyển núi non, đá bay cát chạy.

Bình tĩnh trở thuật khinh công, Bạch Cương phóng vút lên như mũi tên sắt, đồng thời “lấy rắn trị rắn”, chàng xuất chiêu đánh luôn mười tám thức Trường Xà Xuất Động...

Chưởng ảnh lấp lánh, chưởng khí mịt mờ, kinh đạo nổ ầm ầm lướt ngang sườn núi thật kinh khiếp. Nhiều tiếng rú thất thanh tắc nghẽn.

Lúc gió lặng đá yên thì mười tám tên Thập Bát Linh Xà chân động của Thất Tinh Mãng đã nát thây quanh sườn núi.

Uy vũ của Xà Kinh trong Ngũ Cầm Bí Kíp thật ghê gớm, Bạch Cương chỉ thử một chiêu là bọn đệ tử Thiên Long bang hết hồn.

Đột nhiên, “vèo” một tiếng, có bóng áo choàng đen phát tới, cùng âm thanh rợn người:

- Hừm, các hạ dám xem thường Phân đàn của bọn bang chẳng?

Trùng mắt nhìn, Bạch Cương thấy Quá Phiêu, cũng là Hắc Mãng đường chủ đã ở trước mặt.

Chàng cười lạt:

- Tại hạ không dám coi thường quý Phân đàn, mà chỉ đáp lại sự chào đón nhiệt tình của đệ tử quý đàn đó thôi.

Cặp mắt Quá Phiêu ngời lên ánh gian xảo. Hắn cười hề hề, khoác tay:

- Xin lỗi đã ngênh tiếp các hạ quá trễ, có việc gì xin mời vào trong đàm đạo.

Biết là vào Hắc Mãng đường như vào chỗ chết, nhưng lẽ nào Bạch Cương tỏ ra ngán sợ.

Chàng cũng vòng tay đáp nhanh:

- Tôn giá đi trước, tại hạ theo sau. Tiên chủ hậu khách mà.

Bước vào sảnh đường Hắc Mãng, Bạch Cương vừa ngồi xuống ghé cằm thạch mát rượi đã có hai mỹ nữ ra dâng trà.

Quá Phiêu nói:

- Trong lần gặp gỡ vừa qua, bọn Đường chủ có giới thiệu chút ít khói thơm của bản môn, hẳn hôm nay các hạ đến vì việc ấy?

Bạch Cương buông chung trà đứng dậy trừng mắt quát:

- Tên gian xảo, đừng dùng lời lẽ văn hoa để che giấu tội ác, người sử dụng Thất Tinh tán để ám hại ta, nhưng bản lĩnh của ta thì khói độc ấy chẳng nhằm gì, và ta cũng chỉ coi là chuyện nhỏ. Hôm nay ta đến đây để hỏi người về một tội ác kinh khiếp, trời không dung, đất không tha, khắp thiên hạ đều căm phẫn. Đó là hành động của người cho thuộc hạ đi mổ bụng phụ nữ lấy thai nhi về làm Tử Hà Xa điều chế Thất Tinh tán...

Quá Phiêu thấy Bạch Cương không còn thủ lễ, cũng nổi giận mắng lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, cái tội người giả danh Không hộ pháp đột nhập nơi Thủy Liêm động khuấy phá Thiên Lai Ma Nữ, bọn bang chưa hỏi tội, còn lớn gan đến đây can thiệp vào việc của ta à?

Nghe những lời của Quá Phiêu, Bạch Cương biết hắn vẫn còn làm chàng với Điền Thanh, song trong đầu chàng chợt nảy một ý cần kíp, bèn hỏi: - Không hộ pháp là tên Không Lượng, mặt trắng, râu chữ bát, đội khăn nho sĩ, mặc áo bào xanh đây à?

Thất Tinh Mãng Quá Phiêu cười lạt:

- Chính là ông ấy, người đã từng giả dạng, còn hỏi lời thôi. Đúng là người thú nhận tội trước mặt bốn Đường chủ.

Đầu óc Bạch Cương sáng ra bởi câu trả lời của Quá Phiêu. Chàng đã biết kẻ bắt cóc Tiêu Sở Quân là Khổng Lượng. Vậy phải đi tìm tên Hộ pháp ấy đòi người, rồi quay lại trị tội Quá Phiêu vẫn chưa muộn.

Nghĩ như vậy rồi Bạch Cương vận kinh lực đánh một chiêu Hùng Tọa xuống mặt bàn trà.

Ầm một tiếng, chiếc bàn đá lún sâu xuống nền sảnh đường, mặt bàn vỡ nát, thạch phòng rung rinh, bụi bay mù mịt.

Chàng thét lên:

- Đừng nói chuyện vòng vo, tội ác hôm nay của người ta sẽ trừng trị đích đáng. Ta có việc cần phải đi, nhưng người đừng mong thoát khỏi tay ta.

Quá Phiêu giật mình, hắn không ngờ tiểu tử kia mới xa cách hơn nửa năm mà võ công tiến triển khủng khiếp. Trong đầu rần rộc của hắn liền nảy ra âm mưu gian xảo.

Hắn mắng lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng, đừng tưởng người đã giỏi. Hãy lùi lại ba bước để tiếp chiêu Thần Mãng của ta, người có dám không?

Bạch Cương tuy học giỏi võ công, nội lực thâm hậu, nhưng tính vẫn thật thà và chưa có kinh nghiệm giao đấu với các cao thủ, vừa nghe lời thách thức của Quá Phiêu, thay vì quay lưng phóng ra cửa, thì chàng lại bật cười, nói to:

- Hừm, ta sợ gì chiêu răn của người chứ.

Chàng liền bước lùi ba bước.

Nhưng đột nhiên “rắc” một tiếng, khoảng nền sảnh đường nơi Bạch Cương đứng đã sụt xuống dưới chân chàng.

Lỗ huyết thật sâu làm chàng rơi nhanh khủng khiếp.

Bạch Cương biết mình bị gạt thì đã muộn, chàng liền vận kinh công nhảy vọt lên, song vừa lúc đó, một khối sắt vuông từ trên đã lao xuống đầu chàng, chặn đứng lối thoát.

Bạch Cương nổi giận xuất một chiêu kinh công vào tảng sắt, nhưng khối sắc được luyện rất lạ, chiêu lực của Bạch Cương chỉ lướt qua, và nó cứ rơi thẳng vào đầu chàng, thế là Bạch Cương phải chịu tuột xuống sâu hơn, đến chỗ rộng để tránh khối sắt. Dường như chỉ chờ có thế, cửa hầm phía trên đã đóng sập lại, dù chàng muốn phóng lên cũng đã bí lối rồi.

Tiếng cười nói đắc ý của Quá Phiêu trên cao còn vọng xuống:

- Ha ha, tiểu tử đành chịu chôn vui thân xác dưới Thủy lao của ta...

Bạch Cương cảm tức đảo mắt nhìn, chàng nhận ra mình bị rơi xuống một hầm sâu...

Hai bên vách có những cửa bằng đồng, hình tròn, có móc hình khoen rất lớn. Chính giữa tường hầm có tấm bảng ghi mấy chữ: “Hai đường đều chết, tùy chọn lựa”

Bạch Cương giận dữ đạp chân vào móc khoen bên trái, ba khuôn cửa tròn mở ra cùng mùi tanh tươi nồng nặc, từ trong những lỗ tròn, đầy rắn độc tuôn ra lúc nhúc.

Giật nảy mình, Bạch Cương vội đá vào những ô cửa đóng sập lại...

Chàng ngấm nhìn ngao ngán, rồi bỗng phóng cước đá vào móc khoen bên phải, ba khuôn cửa vừa mở thì nước đổ ra âm âm, Bạch Cương dù nhanh như lằn chớp cũng không thể điều khiển khoen tròn đóng cửa kịp, thế là nước tuôn ra với tốc độ chóng mặt, mức nước trong hầm dâng lên cao khiến cho Bạch Cương phải đứng chân trên khoen móc dựa mình vào tường hầm, nhưng chàng biết cách này cũng chỉ tạm thời, lát nữa đây, nếu chàng không thoát ra được thì nước sẽ ngập hầm, làm chàng chết ngộp.

Chàng lẩm bẩm:

- Ôi, lần này mới đúng là thập tử nhất sinh... Nhưng nhất sinh là con đường nào?

Không lẽ một chàng trai anh tuấn như Bạch Cương, gặp được bao kỳ duyên, luyện được võ công trác tuyệt, rồi phải chết tức tức dưới Thủy lao hiểm độc này?

Bạch Cương nhìn nước dâng lên từng tấc một trong trạng thái tâm hồn tuyệt vọng.

Chẳng bao lâu nước đã ngập đến cổ, chàng ngửa mặt đưa mũi sát lên trần hầm để cảm cụ được lúc nào hay lúc ấy.

Xem tiếp chương 18 Ân tình sâu nặng với Hồ Ly

Chương 18: Ân Tình Sâu Nặng Với Hồ Ly

Giữa khi thập phần nguy hiểm ấy, đột nhiên nước rút thật nhanh khiến Bạch Cương hết sức vui mừng, nhưng không hiểu sao có hiện tượng ấy. Lát sau nước đã rút xuống dưới khoen sắt nơi chàng đứng, và chàng nghe trên vách sắt có tiếng kêu kèn kẹt... Rồi từ vách sắt phẳng lì tách ra một khung cửa...

Chàng chưa hết ngạc nhiên đã thấy bóng một nữ nhân áo hồng ló mặt nhìn vào hầm...

Nữ nhân ấy chính là Hồ Ly Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Thì ra Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cũng là một Đường chủ của Thiên Long bang nên mới biết cách mở cửa hông Thủy lao điều khiển nước rút để cứu Bạch Cương thoát chết.

Nàng nhoèn miệng cười, đưa tay vẫy vẫy:

- Mau theo ta.

Bạch Cương thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương là một cô gái thuộc tà đạo, nhưng đã nhiều phen cứu chàng, giữa lúc thập tử nhất sinh này, nếu không có nàng thì chàng đã tiêu mạng sống. Tự nhiên Bạch Cương cảm thấy xúc động mạnh, trái tim xao xuyến, khí công bị phân tán làm chàng buông mình rơi xuống nước...

Bên ngoài đã nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương hoảng hốt phóng mình qua khung cửa sổ chụp lấy Bạch Cương lao vút ra khỏi Thủy lao. Từ đó, nàng đưa Bạch Cương ra một khoản rừng vắng.

Đặt chàng trai xuống vạt cỏ êm mát, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương ân cần hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi có bị thương không?

Quá cảm động Bạch Cương lắc nhẹ đầu:

- Thưa thưa, thêm một lần nữa được thưa thưa cứu mạng, cả cuộc đời tiểu đệ chắc khó lòng đền đáp được ơn của thưa thưa...

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thâm yêu Bạch Cương biết bao ngày, và nàng rất đau khổ thấy chàng không nhiệt tình đáp lại nhịp tim... Nay nghe Bạch Cương gọi mình bằng thưa thưa với giọng điệu êm đềm chưa từng thấy... thì Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương cũng rung động xao xuyến trong lòng.

Nàng nắm lấy tay Bạch Cương, run giọng bảo:

- Ta vốn biết thân phận và nguồn gốc của mình khó lòng hòa hợp với Bạch đệ, nhưng lúc nào ta cũng muốn sống chết vì đệ, nay được nghe những lời êm dịu của đệ với ta, dù có chết ta cũng mãn nguyện.

Đến được khu rừng này là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã đưa Bạch

Cương qua một đường hầm ăn sâu dưới lòng đất.

Nàng trở tay về phía trước:

- Thế là bây giờ Hắc Mãng đường lại ở phía trước mặt Bạch đệ. Muốn đi hay ở là tùy đệ thôi.

Bạch Cương bỗng nổi giận thét:

- Tiểu đệ không thể tha chết cho con rắn độc Quá Phiêu, giết nó còn là trừ hại cho cả thiên hạ.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương mỉm cười:

- Vậy đệ cứ vào thanh toán nó, ta chờ đệ ở đây.

Cầm tức tràn đầy trong lòng, Bạch Cương trở khinh công phóng vèo vào Hắc Mãng đường nhưng chẳng thấy bóng người nào nữa. Dường như khi chàng thoát khỏi Thủy lao, Quá Phiêu đã được báo động, tất cả bọn người trong Phân đàn đã bỏ đi đâu mất tiêu cả rồi.

Nổi cơn thịnh nộ, Bạch Cương đánh bên đông một chưởng, bên tây một chưởng, phá tanh bành sảng đường của Hắc Mãng.

Chợt nhớ tới Hà Thông còn chờ mình dưới dốc núi, liền chạy bay ra ngoài để xuống triền dốc.

Chàng thấy con đường dốc đầy dầu máu, nhưng không có tử thi mà cũng chẳng thấy Hà Thông và con ngựa đâu cả.

Vội lao tiếp trên khoản đường rừng, Bạch Cương chợt thấy bóng áo đỏ lướt qua bên kêu lên: - Hồ thư thư...

Quả thật đó là Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương.

Nàng đáp xuống bên cạnh chàng, Bạch Cương liền hỏi:

- Thư thư có thấy Hà Thông không?

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương mỉm cười:

- Chờ đệ nhớ tới bạn, chắc bạn đã tiêu mạng rồi.

Bạch Cương nhìn cô gái:

- Vậy ra thư thư đã cứu Hà Thông?

Nàng vui vẻ đáp:

- Khi ta mới đến đây đã thấy Hà Thông đánh nhau với bọn thuộc hạ của Hắc Mãng đường. Bọn chúng vây kín Hà Thông, chàng ngốc huynh đệ ấy chắc sẽ lâm nguy, nên ta thét vang mấy tiếng, đuổi bọn thuộc hạ của Quá Phiêu lên núi, Hà Thông vẫn đòi xông vào Hắc Mãng đường tìm Bạch đệ, ta sợ nguy hiểm cho hắn nên nói dối rằng Bạch Cương đã chạy ra tiểu trấn rồi, thế là Hà Thông cười tuấn mã phóng đi như bay, có lẽ bây giờ đã đi xa lắm rồi.

Nghe Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nói, Bạch Cương bật cười:

- Thư thư cũng nhanh trí đấy, nếu để Hà Thông vào Hắc Mãng đường là hẳn đã lâm nguy.

Hai người ngồi sánh vai thân mật trên một mỏm đá, Bạch Cương chợt hỏi:

- Thư thư hẳn biết rõ về tên Hộ pháp Không Lượng?

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương gật đầu:

- Biết chứ, hẳn rất xảo quyệt, có thể cải trang giống nhiều người để hành động. Đôi khi chính hẳn ra tay mà mà có thể trút tội cho kẻ khác, nhưng Bạch đệ quan tâm đến hẳn làm gì vậy?

Đã tin tưởng Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nên Bạch Cương không e ngại gì nữa. Chàng bèn kể chuyện Tiêu Sở Quân bị bắt cóc bởi một tên mặt trắng, râu chữ bát, đội khăn nho sinh và mặc áo bào xanh, chính Quá Phiêu cũng xác nhận đó là Hộ pháp Không Lượng.

Nhíu mày suy nghĩ, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương bỗng nói:

- Hình dáng thì đúng rồi, nhưng chẳng lẽ nào Hộ pháp Không Lượng lại đích thân đi bắt một cô gái chưa rành về võ công như Tiêu Sở Quân. Nếu cần, hẳn có thể sai thiếu gì thuộc hạ?

Câu nói của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương làm cho Bạch Cương phải phân vân, bởi nàng nói có lý, không lẽ một Hộ pháp của Thiên Long bang phải thân hành bắt các cô gái mồ côi đơn độc?

Chàng nhăn trán, cảm thấy nhức đầu rồi lại bảo:

- Tiêu Sở Quân bị một người hình dạng như thế bắt đi, còn đánh Hà Thông một chưởng ngắt xiủ, không lẽ hẳn nhìn lầm?

Đôi mắt của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương chợt sáng lên. Nàng nói nhanh:

- Ta hiểu rồi, có thể Hộ pháp Không Lượng có mối thù sâu cay với Tiêu Tinh Hổ, nên đích thân đến bắt Tiêu Sở Quân để tự mình tiêu diệt tuyệt dòng nhà họ Tiêu.

Bạch Cương giật mình kêu lên:

- Ôi, như thế thì Tiêu Sở Quân phải mạng vong rồi...

Vỗ nhẹ vào vai Bạch Cương, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nói dịu dàng:

- Chưa hẳn đâu, nếu muốn giết ngay Tiêu Sở Quân thì Không Lượng đã hạ sát tại chỗ rất dễ dàng, nhưng hẳn lại vác nàng đi, như thế hẳn cố ý dùng Tiêu Sở Quân để bày thêm một người khác...

Nói tới đây, ánh mắt của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lại liếc nhanh sang Bạch Cương một cái đầy ngụ ý.

Bạch Cương hiểu ngay. Chàng tức giận nói:

- Nếu Không Lượng cố ý dùng Tiêu Sở Quân để bẫy Bạch Cương này, thì tiêu đệ sẽ đi thẳng đến Quỷ Sơn giải thoát cho người em gái, xem Không Lượng đối đầu với tiêu đệ ra sao.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương giật mình, khoác tay:

- Việc này không đơn giản như thế được. Hộ pháp Không Lượng là kẻ mưu kế xảo quyệt đa đoan, Tổng đàn Thiên Long bang lại được bố trí mai phục rất nguy hiểm, Bạch đệ nhất thời không thể xông thẳng vào đó được, chỉ bằng để ta về Tổng đàn xem xét trước, nếu Tiêu Sở Quân thật sự trong tay Không Lượng thì ta sẽ tìm cách giải thoát cho nàng. Dù phải liều mạng với Hộ pháp Không Lượng ta cũng chịu, chứ không muốn Bạch đệ bị tổn thương...

Ôi những lời nói chân tình của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương làm Bạch Cương rung động xao xuyến trong tim.

Tình yêu nồng nhiệt đã khiến nàng sẵn sàng hy sinh cả mạng sống vì chàng...

Ngập ngừng hồi hộp một lúc lâu Bạch Cương mới nói được:

- Thư thư đề tiêu đệ chủ trương việc giải thoát Tiêu Sở Quân. Vì nếu thư thư trực tiếp nhúng tay, lỡ bại lộ không sợ đồng bọn xử tàn tệ với mình sao?

Xưa nay Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương chưa nghe ai lo lắng đến an nguy của mình. Bây giờ nghe Bạch Cương ngỏ lời quan tâm thì nàng bồi hồi xúc động, trái tim đập nhanh.

Bỗng nàng bật cười:

- Tiêu đệ tưởng chúng nó tốt lành với ta lắm sao? Đã dám sống với bọn xấu thì phải biết rằng không đứa nào tốt với mình cả. Ta có ra mặt chống Thông Thiên Độc Long thì bất quá cũng chỉ một mạng người. Tính mạng của mình đã bất cần, còn sợ gì nữa chứ?

Nhìn sắc diện buồn khổ của Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, Bạch Cương đoán biết nàng có tâm sự u ầu nhưng không tiện hỏi, chàng chỉ nói những lời an ủi: - Thư thư nên hết sức cẩn thận. Thư thư chưa ra khỏi Thiên Long bang thì còn phải dung hòa với họ để giữ lấy tình cảm.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương lại cười chua chát:

- Ôi, chúng nó toàn là đồ gian tham, chỉ biết điều lợi. Đã nhiều phen ta sắp bị chúng hại rồi. Như gần đây chúng nó nghi ta ăn Chu Đăng Thủy Quả, ngờ luôn ta hái Bạch Mai Linh Quả. Nhờ Bạch đệ nhấc vó Thất Tinh Mãng và Bạch Ngạt Hồ, nhận chính mình ăn trái Chu Đăng, ta mới được yên thân. Còn Bạch Mai Linh Quả ai chẳng biết Thiên Lai Ma Nữ đã hái cả ba trái.

Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương còn muốn nói nữa, nhưng chợt nàng biến sắc mặt vỗ vào vai Bạch Cương: - Này, Bạch đệ hãy tiếp người kia dùm, ta đi đây.

Bạch Cương chưa hiểu ra chuyện gì thì Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đã phóng mình đi nhanh như luồng khói.

Nhìn về phía xa, Bạch Cương bỗng chóa mắt bởi một luồng hào quang mang theo đạo kinh phong khủng khiếp.

“Ầm” một tiếng rung chuyển núi, Bạch Cương vội bắn mình tung lên lách tránh kinh đạo...

Hỏa quang thiêu rít một bên hông chàng.

Lượn trên không một vòng với tuyệt thức Hồng Nhạn Nghinh Phong trong Ngũ Cầm chân kinh, rồi buông nhẹ mình xuống mỏm đá.

Lúc đó, Bạch Cương mới nhìn thấy một lão bà tóc trắng, đang chống cây quái trượng đi tới.

Chiêu kinh phong vừa rồi là của bà điếm tới cách xa mấy mươi trượng mà sức mạnh kinh hồn, chứng tỏ bà là bậc tiền bối có chương pháp và công lực siêu việt.

Bạch Cương chưa biết bà lão là ai, cũng không biết bà với Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương liên quan thế nào, chỉ mới tránh được một luồng kinh đạo của bà là chàng đã toát mồ hôi.

Thấy bà lão vẫn xăm xăm đi tới, gương mặt hầm hầm đầy sát khí, Bạch Cương vội vòng cả hai tay cung kính cúi đầu: - Kính chào lão tiền bối.

Không ngờ sự cung kính của Bạch Cương dường như chỉ làm cho bà lão thêm tức giận.

Bà hét lớn:

- Tiểu tử lớn gan, ngươi dám che chở cho con tiện tỳ kia để chống lại ta à?

“Bình, bình, bình...”

Cả một vùng lại rung chuyển, cây ngã đá bay vì chiêu trượng hàm chứa chương lực ngàn cân của lão bà.

Kinh đạo âm âm chuyển động dằng dặc như thân một bầy mãng xà nối tiếp xô tới...

Bạch Cương kêu lên:

- Lão bà...

Tiếng kêu chưa dứt thì kinh lực đã ập tới, ngân quang sáng rực, hỏa hầu như chuyển núi dời non.

Cây quái trượng trên tay bà lão cứ múa vù vù. Từ đó những luồng áp khí

và kinh đạo mãnh liệt tuôn ra liên miên bất tuyệt.

Xuất đạo giang hồ cũng đã khá lâu, Bạch Cương chưa từng thấy có nhân vật nào có nội lực kinh thiên động địa như thế.

Bạch Cương vội thét lớn:

- Xin tiên bối dừng tay.

Bà lão lại cười như điên dại khi thấy Bạch Cương tránh được mấy luồng kinh khí của mình.

Cất tiếng khàn khàn, bà lão gằn giọng:

- Hừm, Mai Phong Tuyết Lão ta đã hơn trăm năm chưa từng thấy kẻ nào lớn gan như tiểu tử. Ngươi dám chặn kinh đạo của ta cho con Hồ Ly ấy thoát thân, đã che chở cho nó thì ngươi phải thay nó lãnh lấy cái chết.

Vừa dứt lời, cây quái trượng đã múa lên, kinh phong cuốn dạy phía trước Bạch Cương như bão tố.

Nghe bà lão xưng danh, Bạch Cương mới biết bà chính là sư phụ của Hoàng Phủ Bích Hà.

Chàng muốn tỏ lòng cung kính lạy chào, nhưng không kịp nữa, cây quái trượng hàm chứa kinh lực của bà liên tục đẩy tới những làn sóng tấn công dữ dội kinh hồn.

Buộc lòng Bạch Cương phải xuất một chiêu Hồ Phục Tâm Ma trong Ngũ Cầm chân kinh.

Một tiếng “âm” choáng óc, hai luồng kinh đạo chạm nhau tóe lửa. Bóng hai đối thủ tách ra...

Khấp một vùng rung lên như địa chấn.

Xem tiếp chương 19 Trận quyết đấu Mai Phong Tuyết Lão

Chương 19: Trận Quyết Đấu Mai Phong Tuyết Lão

Hai chiêu chưởng giao nhau.

Tiếng nổ âm âm choáng óc...

Những tia hỏa quang đan xen kinh dị. Bạch Cương và Mai Phong Tuyết Lão đều bật lùi năm trượng trở mắt nhìn nhau. Mai Phong Tuyết Lão lên tiếng:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Sao dám đón đường lão bà ta?

Nghe câu hỏi của bà lão, Bạch Cương đang choáng óc bởi chiêu chưởng đụng độ vừa rồi vẫn phải vòng tay cung kính đáp:

- Bẩm lão tiên bối, văn bối là Bạch Cương, sở dĩ...

Chàng ngập ngừng chưa biết nói về nguyên nhân chặn lối cho Hồ Diễm Nương tẩu thoát nên dậm ra lúng túng.

Không ngờ chàng chỉ xưng danh, lão bà đã trợn mắt, gằn giọng hỏi tiếp:

- Phải chăng ngươi quen với Hoàng Phủ Bích Hà không?

Bạch Cương lại cúi đầu:

- Bẩm tiên bối, tại hạ và Hoàng Phủ thư thư có duyên gặp gỡ vài lần. Thư thư có nói tiên bối lão nhân gia là sư tôn của thư thư.

Chàng vừa dứt lời thì Mai Phong Tuyết Lão vung ngay quái trượng và hét lên:

- A... Thế là đúng rồi. Bạch Cương, ta đang đi tìm ngươi để thanh toán một món nợ đây.

Giật nảy mình, Bạch Cương chưa biết câu chuyện đầu đuôi ra sao, lão bà đã hỏi tiếp:

- Con nhỏ áo đỏ vừa rồi có phải con tiện tì ấy không?

Bị hỏi những câu bí ẩn, Bạch Cương rất ngạc nhiên, chàng đành phải hỏi ngược lại:

- Văn bối thật không hiểu tại sao giữa tiên bối và văn bối có chuyện nợ nần. Còn vừa rồi quả thật có một cô áo đỏ ở đây. Nhưng tiên bối cần tìm là người nào?

Lão bà chiếu tia hung quang xanh biếc vào mặt Bạch Cương, rồi giậm quát to:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi thật quá quắt, đã biết ta muốn hỏi những gì mà còn hỏi ngược lại. Được rồi, ngươi dám làm Hà nhi của ta đau buồn, còn xem thường ta. Để ta thử xem bản lĩnh ngươi đến cỡ nào.

Kinh phong từ đầu gậy lập tức tuôn ra ùng ùng.

Nhưng Bạch Cương nhanh nhẹn sử dụng Thiên Di Bộ tránh né, vậy mà dư lực của chiêu kinh phong nơi đầu gậy của bà lão vẫn làm chàng cảm thấy khó

thở.

Vừa trụ bộ vững, chàng lại chấp tay cung kính:

- Văn bối thật không hiểu câu hỏi của tiền bối. Hoàng Phủ thư thư đã từng làm ơn cứu tử văn bối. Lễ nào Bạch Cương này có hành động khiến thư thư phải đau buồn?

Mai Phong Tuyết Lão trừng mắt:

- Vậy con nhỏ áo đỏ mới bỏ chạy là ai?

Thời gian đã trôi qua, Bạch Cương đoán Hồ Diễm Nương đã đi xa lắm rồi, nên lẹ miệng đáp:

- Dạ, đó là Đường chủ Linh Hồ đàn của Thiên Long bang tên Hồ Diễm Nương.

Lời đáp của Bạch Cương chưa dứt, Mai Phong Tuyết Lão đã đột ngột vung quái trượng đập xuống đầu chàng một chiêu dữ dội.

Một tiếng âm rung chuyển, kinh khí tuôn ra như thác. Cây ngã, đá bay, cát bụi mịt trời.

Lão bà xuất thủ bất ngờ, sức mạnh di sơn đảo hải, khiến Bạch Cương thất kinh.

Tuy đột xuất, phản ứng của Bạch Cương vẫn nhanh nhẹn, chàng uốn mình bật về phía sau. Luồng kinh đạo tạt vào vách đá “bình bình” hai tiếng nứt toác sườn núi.

Thấy đối thủ trẻ măng mà phản ứng nhanh nhẹn, Mai Phong Tuyết Lão càng thêm bức tức.

Bà hoành cây quái trượng quét một đường ngang nhanh hơn tia chớp. Đó là một chiêu Hoàng Tảo Thiên Quân có vẻ bình thường. Nhưng chương lực dồn vào vô mũi gây là do bậc võ lâm tuyết thủ nên sức đánh ra khác hẳn.

Quái trượng chưa tới mà kinh phong đã ập vào Bạch Cương ào ào hơn thác đổ. Hơn nữa, tiền kinh từ bốn phía cùng dây động xô tới, buộc đối thủ phải đứng nguyên một chỗ, không thể sử dụng Di hộ pháp tránh né.

Bạch Cương rung động tâm hồn, thâm nghĩ:

- Công lực của lão bà thâm hậu phi thường...

Nhưng chàng đâu chịu thúc thủ.

Đột nhiên Bạch Cương hú vang một tiếng, toàn thân bắn vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên. Chàng sử dụng khinh công của Ngũ Cầm chân kinh bay một vòng trên không trung, rồi nhẹ nhàng buông mình xuống trước mặt lão bà, cách khoảng hai trượng.

Khi đó luồng kinh đạo khiếp hồn của bà lão đã lướt qua, đào sâu vào vách núi, thành một đường hầm tun hút.

Trụ bộ đã vững, Bạch Cương nói lớn:

- Lão tiên bối, sao chưa hỏi rõ lý do đã hạ thủ đánh người. Văn bối nếu có điều không phải, lẽ nào tiên bối chưa dạy bảo đã toan tru sát?

Toát mồ hôi ướt vai áo, Mai Phong Tuyết Lão không ngờ một tên tiểu tử hậu sinh có thể tránh được hai chiêu kinh lực thần tốc của bà. Nhất là ảo pháp Đằng Không bay bổng theo hình cánh cung của tiểu tử rất lạ...

Thật là khinh công xuất chúng...

Mai Phong Tuyết Lão kinh nghiệm võ công trên trăm năm, tham bác võ học khắp thiên hạ mà không hiểu nổi lai lịch công phu của tiểu tử kia thuộc môn phái võ lâm nào.

Hết sức ngạc nhiên, song Mai Phong Tuyết Lão vốn là người cực kỳ cao khạo, dễ gì lay chuyển được bà.

Thấy già trẻ tuổi tránh được hai chiêu kinh lực của mình, còn thân nhiên buông lời chất vấn, bà động mạnh quái trượng xuống đất, quát to:

- Hừm, tiểu tử, thì ra người cũng có chút ít công lực và vài đường khinh thân, chẳng trách người không coi ai ra gì. Song chỉ với tài cán nhỏ nhoi ấy mà khinh thường lão bà này thì người lắm to rồi đó.

Bà vừa nói vừa chống cây quái trượng từng bước tiến lên.

Bạch Cương chẳng dám cao khạo với bậc trưởng thượng, mà đây còn là sư tôn của Hoàng Phủ Bích Hà. Chàng tin chắc bà đang có chuyện gì hiểu lầm về mình, nên vội nói:

- Tiên bối võ công tuyệt thế, thiên hạ trọng vọng. Tại hạ dù gan lớn bằng trời cũng không dám có ý vô lễ. Vậy văn bối có điều gì sai trái khiến cho tiên bối nổi giận, xin cứ nói thẳng ra. Nếu văn bối có sự lỗi lầm thì sẽ xin tự đập vỡ sọ của mình bằng một tử chiêu, không đợi tiên bối phải ra tay trừng phạt.

Những lời khiêm cung của Bạch Cương không ngờ chỉ làm cho Mai Phong Tuyết Lão thêm nổi giận như đổ dầu vào lửa.

Bà gầm lên:

- Tiểu tử hôi thôi, người đã làm gì cho Hà nhi của ta buồn thì tự người biết rồi, sao còn dám hỏi ngược lại ta chứ.

Bạch Cương lại chấp tay:

- Văn bối thật sự đã làm điều gì cho Bích Hà thư thư giận dữ, tiên bối cứ dạy thử xem?

Mai Phong Tuyết Lão nổi cơn thịnh nộ thét mắng:

- Thằng chó con mà to gan lớn mật, dám đòi co với ta...

Thân bà theo tiếng xẹt đến, cổ tay khẽ chuyển động, một chiêu Phiên Thiên chương khiếp hồn đã vỗ ra...

“Ầm ầm ầm...”

Chưởng chiêu quá gần, kinh đạo lại mạnh dữ dội, Bạch Cương dù muốn né tránh cũng không kịp nữa.

Nguy hiểm vô cùng.

Theo phản xạ tự nhiên, chàng đẩy mạnh song chiêu ra đỡ. Hai luồng kinh đạo chạm nhau, không gian rung chuyển, núi vang, cốc dội, dư âm kéo dài như bất tuyệt, rợn người.

Trong khoảng mười trượng vuông, đá lở cát bay tán loạn, mặt đất biến thành hầm hố dài mấy trượng như con mãng xà uốn khúc.

Bị công lực chấn bức đến ói máu, Mai Phong Tuyết Lão lùi luôn ba bước, gương mặt hồng nhuận đã tái xanh. Bạch Cương cũng bị phản lực hất tung mấy thước, chao đảo hồi lâu mới lấy lại được thế quân bình.

Vừa ổn định thế đứng, chàng trai đã điểm nhẹ đầu ngón chân phóng tới trước mặt Mai Phong Tuyết Lão như một cánh chim.

Không còn giấu được sự ngạc nhiên, Mai Phong Tuyết Lão trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, Lăng Vân Vũ Sĩ là gì của ngươi? Hiện nay lão ta vẫn còn ở trên đời à?

Bạch Cương lớn tiếng đáp:

- Người mà tiền bối hỏi, văn bối không bao giờ nghe tới, đừng nói gì có liên quan. Lăng Vân Vũ Sĩ là ai vậy?

Mai Phong Tuyết Lão cười nhạt. Bà điểm quái trượng xuống nền nhà “cộp” một tiếng như đe dọa rồi bỗng nói oang oang:

- Tiểu tử lớn gan, không ngờ ngươi còn ý đồ muốn đối gạt ta. Vừa rồi ngươi sử dụng thân pháp Cô Nhạn Phiên Vân phóng vèo trên không, vừa có đảo vòng vừa phi thân tới trước. Ngươi lại dùng chiêu Linh Hạc Di Vị Hồi Không để thoát chưởng đạo của ta trong gang tấc. Ngươi dám nói những chiêu thức ấy không phải của Lăng Vân Vũ Sĩ truyền lại à? Chỉ cần người khai ra chỗ của lão quái ấy, thì tội làm Hà nhi buồn và tội chặn đường ta cho con Hồ Ly chạy ta sẽ trút lên đầu của sư phụ ngươi. Ta đang cần tìm gặp lão để thanh toán món nợ cũ. Ngươi không chịu khai thì cũng đồng nghĩa là sẽ khó tránh khỏi cái chết.

Bạch Cương suýt bật cười vì một tiền bối cao nhân như Mai Phong Tuyết Lão còn nhìn lâm, song chàng ngưng vội tiếng cười, chỉ nghiêm túc vòng tay đáp:

- Võ công của văn bối là tình cờ học được, cũng chẳng biết tên chiêu nào ra chiêu nào... Làm sao biết cái gì là Cô Nhạn Phiên Vân, Hồi Không Linh

Hạc. Còn Lăng Vân Vũ Sĩ thì chắc chắn không phải là sư phụ của tiểu sinh này, có khi còn là kẻ thù không chừng, đâu có thể nào vẫn bồi chỉ ra được chỗ ở của lão. Về việc vẫn bồi làm Hoàng Phủ thư thư đau buồn là chuyện bịa đặt. Vấn đề ân oán thế nào giữa tiền bồi và Hồ Diễm Nương ra sao, vẫn bồi cũng mù tịt luôn.

Có vẻ càng nghe càng giận, Mai Phong Tuyết Lão gầm lên:

- Câm mồm lại, đừng láo lếu giáo hoạt để mong qua mặt được ta. Hôm nay ta không đánh người một trận, chắc người không chịu nói ra sự thật.

Bị bà lão truy vấn vô lý về những việc mình không biết, không làm, nên Bạch Cương tức giận lắm. Song dù chàng cũng là người có học, không dám vô lễ với sư phụ của ân nhân mình. Chàng chỉ mong biết được đầu mối của câu chuyện.

Suy nghĩ như thế, nên chàng vội nói:

- Lão tiền bồi, xin để vẫn bồi được giải bày...

Mai Phong Tuyết Lão là người kiêu kỳ, không muốn cho ai được biện bạch. Bà quyết cho Bạch Cương là truyền nhân của Lăng Vân Vũ Sĩ. Nếu không, thì tại sao chàng còn trẻ tuổi mà đã có thân thủ, chiêu pháp, kinh nghiệm kỳ diệu đến thế?

Bà cúi đầu suy nghĩ và nhớ lại năm xưa Lăng Vân Vũ Sĩ giao đấu với bà đã giáng một tuyệt chiêu làm bà chấn thương nội tạng. Nếu không có Liễu Không tăng và Linh đạo nhân chạy đến kịp thời thì bà đã tiêu tan mạng sống từ lâu lắm.

Giọng bà the thé hỏi tiếp:

- Người có chịu khai ra chưa, hay chờ vài chiêu chiêu nạt thây.

Bị hỏi hoài những điều mình không hiểu biết, Bạch Cương tức giận gằn giọng:

- Tiền bồi không nên bức bách người ta quá như thế.

Mai Phong Tuyết Lão nghe những lời ấy như lửa bỏ thêm dầu, mặt lạnh phủ đầy sát khí...

Bà ta gầm lên:

- Hừm, bức bách người thì đã sao? Bạch Cương, người theo con áo đỏ nào đó, phụ rầy Hà nhi của ta. Phen này dù mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, ta cũng quyết hủy diệt người.

Quái tượng vung lên, kinh khí cuốn dậy.

Bỗng có tiếng chim điêu kêu quang quác. Trên không trung xuất hiện một con Thần điêu bay vòng vòng trên đầu bà lão. Tiếp đó cánh chim hạ xuống. Hai cô gái áo đỏ bước thẳng đến trước mặt Bạch Cương và Mai Phong Tuyết

Lão.

Vui mừng nhận ra người quen, Bạch Cương kêu lên:

- Ôi, nhị vị thư thư của Mai Tử Châu trang viên.

Đúng hai người là Phương Tuệ và Cát Vân Thường. Phương Tuệ còn cách lão bà vài trượng đã ung dung hỏi:

- Hôm nay lão nhân gia giận chuyện gì thế?

Thấy hai cô gái, Mai Phong Tuyết Lão làm bầm:

- Ủa, lại những con áo đỏ. Chẳng biết con nào đã làm Bích Hà buồn? Coi bộ hai đứa này cũng có chút bản lĩnh.

Con giận lại bốc lên phùng phùng, bà lão quát:

- Hai người là ai? Sao dám xen vào việc của bà?

Cát Vân Thường và Phương Tuệ không ngờ bà lão lại nóng nảy như thế, nên đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Qua phút sững sốt, Phương Tuệ lại nghĩ có lẽ Bạch Cương đã chọc giận lão bà. Nàng bèn chấp tay cung kính nói:

- Vãn bối và Bạch huynh này vốn là bằng hữu. Nếu vì tuổi trẻ vô tình xúc phạm xin tiên bối vui lòng tha thứ cho y.

Phương Tuệ vừa dứt lời, làn gió tung bay tà áo đỏ làm Mai Phong Tuyết Lão nhớ ngay đến chuyện của cô học trò yêu...

Bà liền hỏi:

- Người có quen với Hoàng Phủ Bích Hà chăng?

Đâu biết ẩn ý bên trong, nên Phương Tuệ vui mừng nghĩ rằng bà lão là người thân của Hoàng Phủ Bích Hà càng dễ nói chuyện, nên nàng vui vẻ trả lời ngay:

- Dạ bẩm Hoàng Phủ muội và vãn bối là chỗ thâm giao với tình chị em. Hẳn rằng lão nhân gia là Mai Phong sư tôn?

Nào ngờ câu đáp của Phương Tuệ khiến lão bà trợn mắt thét:

- Người đúng là con tiện tì áo đỏ ấy rồi. Đã là bạn mà sao còn nỡ cướp người yêu của Hà nhỉ? Hãy trả lời mau.

Thật ra Hoàng Phủ Bích Hà chưa từng nói rõ với sư phụ rằng ai là kẻ cướp đoạt người yêu của mình. Nhưng Mai Phong Tuyết Lão thấy Phương Tuệ xinh đẹp lại quan tâm đến Bạch Cương, nên bà đề quyết ngay cô gái này là tình địch của đồ nhi...

Phương Tuệ đỏ mặt tía tai, trong bụng nghĩ thầm:

- Chẳng ngờ Bích Hà lại hẹp hòi cặn nghĩ đến vậy. Nàng ta không tìm ra Bạch Cương, lại nghi ngờ tầm bậy. Chuyện tình yêu trong tim mà Bích Hà thổ lộ với sư phụ đã là đáng tức cười. Trước mặt Bạch Cương, bà lão kia

ghen giùm đệ tử, nói huých tẹt như thế, còn gì là danh dự của ta?

Vừa tức giận vừa mắc cỡ, Phương Tuệ nhìn không nổi mắt luôn:

- Bà lão lắm cằm, đừng ỷ già rồi mà nói chuyện hồ đồ. Nếu không nể bậc trưởng thượng thì ta chẳng để cho bà yên thân với những lời sỉ nhục kia.

Bật lên tròng cười như điên dại, Mai Phong Tuyết Lão nói:

- Hay lắm, lão bà này sống đã trên trăm tuổi mới nghe được lời của kẻ dám chống lại ta. Để xem người làm gì được ta nào.

“Bùng, bùng”

Tiếng nổ vang lên chuyển đất, cả một vùng rung mạnh chao đảo như đùa vồng...

Chỉ một cái vẩy của Mai Phong Tuyết Lão đã xô ra luồng kinh đạo ghê hồn...

Cát Vân Thường kêu lên:

- Phiên Thiên chương, di Tuệ thận trọng...

Phương Tuệ đã biết chương lực của Mai Phong Tuyết Lão chẳng kém gì Tổ Cô của mình là Bạch Mi lão lão, nên nàng vội nhảy tránh.

Nhưng không ngờ tầm chương đạo của lão bà quá rộng. Phương Tuệ tuy tránh được mặt trước, song tả hữu dư lực ập vào.

Chỉ sau một tiếng “Bình”, Phương Tuệ cảm thấy thân thể đau đớn, kinh mạch xáo trộn, lão đảo mấy bước rồi ngã ngồi xuống đất.

Mai Phong Tuyết Lão một đời cuồng khạo, thế mà bị kẻ hậu sinh là Phương Tuệ mắng mỏ nên tức giận đánh ra tuyệt chiêu ghê gớm. Tuy thấy đối phương không còn sức chống cự, bà ta vẫn muốn đánh cho chết luôn.

Lúc ấy tả chương bà lão vẩy ra một chiêu “Lôi Công Sát Quỷ” kinh khí mịt trời quật thẳng vào Phương Tuệ. Cô gái muốn tránh cũng không kịp nữa. Phương Tuệ đành nhắm mắt phó mặc cho mệnh số.

Bỗng “Ầm, Ầm” hai tiếng rung chuyển núi non, thân thể Phương Tuệ cũng bị lắc lư chân động.

Nàng hé mắt nhìn mới biết Bạch Cương đã xuất một chiêu đỡ đòn cho nàng thoát hiểm...

Kinh đạo giao nhau làm hàng trăm cây cổ thụ bật gốc, Bạch Cương bị bắn tung lên trời...

Cát Vân Thường thét lên:

- Bạch công tử...

Nàng vội phóng theo Bạch Cương toan cứu chàng. Mai Phong Tuyết Lão lạnh lùng nói:

- Con bé điên, làm sao ngươi cứu nổi tên tiểu tử ấy...

Nhưng tiếng cười chưa dứt thì lão bà đã trở mắt nhìn. Vì Bạch Cương ở trên không vẫn rướn mình bay cao hơn, rồi đảo ba vòng, đứng yên giữa không khí một lúc như một vì tinh tú.

Sau đó, chàng hú vang một tiếng, hai tay bỏ ra sau, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất như một chiếc lá...

Mai Phong Tuyết Lão giật mình. Làm sao bà hiểu nổi hiện tượng lạ lùng kia chứ?

Bậc tiền bối cao thủ lừng danh với Phiên Thiên chương như bà, đánh tên tiểu tử một chiêu chẳng làm nó rụng một sợi tóc. Đã thế, nó còn giở Lăng Không Phi Đảo bay vòng trên trời, thần khí vững vàng, an toàn đáp xuống, khiến lòng bà khiếp đảm.

Phương Tuệ và Cát Vân Thường cũng hết sức kinh ngạc. Tuy hai nàng có nghe Hà Thông nói Bạch Cương đến Kỳ Phong cốc học võ công, nhưng hai nàng không ngờ chỉ gần một năm qua Bạch Cương đã rèn luyện được võ công đến mức kinh nhân như vậy.

Nhờ Thần điều giúp sức, Phương Tuệ lại luyện được khinh công tuyệt đỉnh khiến võ lâm phải gọi nàng với tên Hồng Phi Vệ, mà bây giờ phải tự nhận khinh công của mình chẳng đáng kể gì với Bạch Cương.

Lúc trụ bộ đằng hoàng, thần sắc không thay đổi, Bạch Cương vòng tay bước ra phía trước...

Chàng nhìn thẳng Mai Phong Tuyết Lão nói lớn:

- Văn bối muốn được nghe rõ nguyên nhân khiến Hoàng Phủ thư thư phiền lòng và lão sư tức giận, nhưng chưa nghe tiền bối giảng giải. Còn Phương thư thư là người ngoại cuộc, sao tiền bối lại trút cơn giận lên đầu kẻ vô can như thế?

Mai Phong Tuyết Lão thét lên:

- Tiểu tử, ngươi dám đầu ngang sức với ta thì đừng gọi tiền bối này tiền bối kia cho ta tổn đức. Lão quái vật Lăng Vân Vũ Sĩ là sư phụ của ngươi, có gây mối thù một chiêu với ta. Vậy ta chỉ cần tra hỏi ngươi về chỗ ở hiện nay của lão. Những việc khác ta tạm thời bỏ qua. Ngươi thấy ta công bình rồi đó. Hãy mau khai ra chỗ ở của Lăng Vân Vũ Sĩ...

Thật khó chịu bởi những câu hỏi vu vơ của bà lão, Bạch Cương vẫn cố nhẫn nại nói:

- Văn bối đã thừa rằng mình chưa bao giờ là đệ tử của Lăng Vân Vũ Sĩ, không chừng ông ta còn là kẻ thù của văn bối nữa, mà tiền bối không tin...

Rồi hẳn vì uất ức, Bạch Cương bỗng trở giọng ngang tang:

- Nói thật cho tiền bối biết trước đây văn bối chỉ biết vài miếng võ tầm

thường do Liễu Không tăng truyền dạy. Nhưng gần một một năm nay vẫn bối gặp kỳ duyên ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả lại nuốt thêm một trái Bạch Mai Linh Quả tăng nội lực như người tu luyện trăm năm. Tiếp theo đó, vẫn bối tình cờ phát hiện môn võ học đời nhà Hán lưu dấu tích ở Kỳ Phong cốc nên luyện được những chiêu chương và khinh công như tiền bối vừa thấy đó. Tuy nhiên, cho tới nay trên võ lâm, vẫn bối vẫn chỉ là kẻ vô danh. Cũng chẳng có sư phụ hay môn phái gì cả. Tiền bối thắng được vẫn bối thì chẳng được vẻ vang gì đâu.

Những lời bộc bạch chân thật, vừa có ý mắng mỏ của Bạch Cương làm bà ta cứ trầm ngâm suy nghĩ:

- Hừm, thằng bé này chân thật mà gan dạ. Có lẽ không phải đệ tử của lão quái Lăng Vân Vũ Sĩ. Nhưng đời nhà Hán còn có môn võ học nào thất truyền kia? Nó ăn được một trái Chu Đăng Thủy Quả là tăng ba mươi năm công lực. Thêm một trái Bạch Mai Linh Quả thêm ba vòng giáp tí là một trăm tám mươi năm công lực nữa. Nhập lại như thế, chẳng trách công lực của ta làm sao bằng nó?

Bà lão nửa tin nửa ngờ, nhưng nghe lời nói của Bạch Cương chắc nịch và thấy được chiêu thức, khinh công của chàng ta không phải chuyện láo...

Nghĩ ra cách vừa giải quyết, vừa tìm hiểu, Mai Phong Tuyết Lão bỗng ngoắc thẳng Bạch Cương và bảo rằng:

- Ta thấy ngươi thành thật và gan dạ. Vậy nếu ngươi tiếp nổi ba chương của ta mà còn sống sót, thì ta bỏ qua mọi chuyện, tha cho ngươi lần này. Tuy nhiên, ta cũng nói cho ngươi biết Phiên Thiên Tuyết Chương của ta vô cùng quý dị, ngươi phải đề phòng.

Thấy bà lão quá cuồng khao, Bạch Cương cũng bốc lên hào khí, nên chàng cười lạt:

- Bẩm đừng nói ba chiêu, cho dù ba trăm chiêu tại hạ cũng xin tiếp tiền bối. Nghe nói Phiên Thiên Tuyết Chương của tiền bối là tinh hoa võ học danh chấn võ lâm, tại hạ rất mong được nếm qua. Vậy xin tiền bối cứ tận lực thi triển để vẫn bối học hỏi. Môn võ vẫn bối học được, chỉ biết cái tên được ghi chép là Ngũ Cầm kỳ kinh với phần Kinh Thiên chương. Để xem Phiên Thiên chương và Kinh Thiên chương cái nào lay động được đến trời.

Phương Tuệ và Cát Vân Thường tin tưởng việc Bạch Cương học võ công là có thật. Nhưng một người mới luyện bí kíp chưa tới một năm, làm sao đấu nổi ba trăm chiêu với bậc tiền bối võ lâm cao thủ như Mai Phong Tuyết Lão mà không lãnh cái chết?

Suy nghĩ như thế nên hai nàng đều lo sợ, có ý muốn hòa giải cả đôi bên

để cứu lấy Bạch Cương.

Song vừa lúc đó đã nghe Mai Phong Tuyết Lão cười gằn:

- Tốt lắm, ngươi phát chiêu trước đi.

Bạch Cương lập tức vận khí, chấp hai tay xá lão bà một cái, miệng nói lớn:

- Xin thỉnh giáo tiên bối...

Không ngờ từ cái xá đã tuôn ra một luồng kinh đạo khủng khiếp rung động cả vùng rộng lớn. Chưởng lực theo chiêu Đồng Tử Bái Phật ào ào vỗ tới lão bà trong chớp mắt.

“Ầm” một tiếng, Mai Phong Tuyết Lão bật tung lên...

Xem tiếp chương 20 Liều thân vào hang cọp

Chương 20: Liều Thân Vào Hang Cọp

Tiếng nổ ầm ầm...

Kình đạo như con mãng xà lao nhanh hơn tia chớp, sườn núi rung lên với những khối đá tung bay.

Mai Phong Tuyết Lão toát mồ hôi. Chưởng ảnh trùm úp lấy bà như một mẻ lưới dày đặc.

Bà vẫn tưởng chiêu Đồng Tử Bái Phật chỉ là chiêu giao đầu mở đầu, tỏ lòng tôn kính người trên của Bạch Cương, nên vội vận ba thành công lực để tiếp chiêu. Nào ngờ Bạch Cương thân pháp quá nhanh, lại dồn sức cỡ sáu, bảy thành... Một chiêu thông thường trở nên dữ dội khủng khiếp.

Vừa xoay mình tránh chưởng đạo, vừa hét vang một tiếng, bà lão chuyển lực hữu chưởng vào quái trượng, tả chưởng xuất chiêu. Hai luồng kình khí cùng đánh ra với sức nghiêng trời lệch đất.

“Bình bình...”

Chưởng đạo giao nhau dữ dội, lần này cả Bạch Cương cũng văng ra khỏi cục trảng. Mai Phong Tuyết Lão bị chấn bức đến ngộp thở, Bạch Cương xáo trộn kinh mạch. Cả hai cùng trụ bộ hai góc nhìn nhau gườm gườm...

Lão bà thầm nghĩ nhanh:

- Tiểu tử này công lực không vừa, thân pháp quái lạ. Với sức mạnh này chuyện nó ăn được Bạch Mai Linh quả hẳn là có thật đây...

Bạch Cương cũng suy tính trong đầu:

- Lão bà hỏa hầu cực mạnh, chưởng pháp cao diệu. Ta phải có chiến thuật mới mong thắng nổi.

Chàng lập tức bay mình lên, sử dụng thân pháp Xà Du lướt qua bà lão tấn kích.

Lúc đầu Mai Phong Tuyết Lão thấy Bạch Cương xẹt qua đông, lướt qua tây rất buồn cười. Có khi chàng chạy vòng quanh bà như trò chơi trẻ nhỏ.

Song chỉ lát sau, bà thấy quanh mình đều có hình ảnh Bạch Cương, chẳng biết nơi nào thật chỗ nào giả. Kình đạo thì cứ tuôn đều, bốn phía đồng tấn kích dữ dội.

Khi ấy bà lão mới giật mình, vội thi triển thân pháp linh động, quan sát cực nhanh để nhận ra nơi xuất phát kình lực của đối phương. Tuy vậy, bà lão cảm thấy giao đấu không đơn giản.

Mặc dù tinh thông chưởng pháp, bà vẫn không quán triệt được sự biến ảo kỳ lạ của Bạch Cương. Nếu nói thân pháp Túy Bát Tiên thì phải có lực xung phá nhanh và mạnh. Còn là Độn Giáp Bộ thì phải hợp lý Ngũ Hành Sinh Khắc.

Nhưng thân pháp của Bạch Cương khác hẳn với các phái võ lâm hiện hữu, thần diệu khó lường. Hơn nữa trong lúc di chuyển chàng ta luôn có tiền kinh, vừa đẩy tới, vừa kéo lui, nâng lên, đè xuống liên miên bất tuyệt. Chương đạo cứ xoay vòng như thế để tấn công vây hãm bà tới tấp.

Ý niệm khinh thường già trẻ tuổi không còn nữa. Mai Phong Tuyết Lão dồn nỗ lực giao đấu, nhãn quan luôn tìm cho được hình bóng đích xác của đối phương để xuất chiêu kịp thời.

Cuộc chiến căng thẳng tới độ.

Đột nhiên bà thấy tả chương của Bạch Cương chuyển biến, song chỉ duỗi thẳng, điểm vào mắt bà, còn hữu chương lật ngang chém mạnh vào khoảng thắt lưng bà nhanh hơn tia chớp.

Với kinh nghiệm trăm năm, Mai Phong Tuyết Lão biết song chỉ là hư, mà hữu chương là thực...

Bà vội hạ tả chương đón luồng kinh đạo của đối phương, còn hữu chương phát thẳng vào hạ bộ chàng trai chẳng khác luồng điện giật.

Bạch Cương không ngờ Mai Phong Tuyết Lão ứng chiến thần tốc như vậy, nên chàng liền chuyển hữu chương ngăn tả chương của bà, rồi xoay mình đá ngọn Phi Hồ Cước vào đúng đầu gối bà lão.

Cả hai đều quyền biến. Nếu Mai Phong Tuyết Lão thu chiêu về bảo vệ thân mình, thì chiêu Tảo Tòng Tế Mộ có thể đánh trúng vào hạ bộ đối phương, nhưng chính bà cũng phải bị một cước Phi Hồ.

Thế là Mai Phong Tuyết Lão lại phải xoay mình lại, song chương phang ra đánh vào hai huyệt Kỳ Môn và Kiên Tĩnh của Bạch Cương...

“Bình bình...”

Đá bay cát chạy, cây cối ngã nghiêng, chương đạo nhanh hơn những tia chớp khiến người ta phải chóng mặt.

Bạch Cương dù sao cũng còn ít kinh nghiệm giao đấu, những chiêu thức tự học còn là chiêu thức “chết”, chưa linh hoạt sinh động. Chương ảnh nhấp nháy của Mai Phong Tuyết Lão khiến chàng bối rối, chỉ kịp thu chiêu chặn phía tả, còn phía hữu bị bà điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh làm chàng bất động.

Mai Phong Tuyết Lão bật cười rùng rợn phóng tới...

Nhưng Phương Tuệ đã hét vang:

- Trúng nè...

Một luồng ngân quang xẹt đến Mai Phong Tuyết Lão làm bà ta phải dừng lại, không kịp hạ độc thủ với Bạch Cương.

Bà đảo nhãn quan nhận ra vật vừa bay đến là một quả Ngân Chuỳ có dây kim tuyến khí giới độc đáo của Phương Tuệ.

Tuyết Lão lách mình qua phía hữu, còn tả chưởng sử dụng một chiêu cầm nã chụp trúng quả chuỳ của cô gái.

Bà mắng lớn:

- Con tiểu a đầu. Ta đã tha chết còn dám cản ta à?

Vừa mắng bà vừa kéo mạnh một cái, quả chuỳ không thoát khỏi tả chưởng của bà nữa.

Cát Vân Thường trông thấy Bạch Cương lúc ấy gương mặt ngẩn ra, tưởng chàng đã hóa thành bức tượng bởi chiêu điểm huyết của bà lão. Nàng lướt nhanh tới toan giải huyết cho chàng. Song lúc ấy nàng đã thấy Bạch Cương lắc đầu bật cười:

- Ta không sao cả.

Thì ra Bạch Cương đã tự giải được huyết đạo.

Phía bên kia Phương Tuệ đang cau mày bức tức bởi quả chuỳ của nàng lọt vào tay mù già đáng ghét kia...

Chỉ còn sợi dây kim tuyến lòng thông, Phương Tuệ cắn răng phẩy hữu chưởng...

Một đạo chỉ phong xẹt ra, cắt ngang dây kim tuyến “rẹt” một tiếng làm Mai Phong Tuyết Lão bật cười thích thú vì biết cô gái không thể đoạt lại khí giới trong tay bà.

Chợt Mai Phong Tuyết Lão mở bàn tay nhìn quả Ngân Chuỳ, rồi ngó cô gái chăm chăm.

Bà ta hỏi lớn:

- Hừm, đây có phải là tín vật của Bạch Mi lão lão không? Mụ ta vẫn còn sống ở trên đời này đấy à?

Cát Vân Thường bức tức nói:

- Mụ có chết mất xác thì Tổ Cô của bọn ta vẫn sống khỏe như thường, đừng hỏi thất lễ.

Mai Phong Tuyết Lão cười sảng sặc như điên.

Rồi bà lại thâm nói một mình:

- Không ngờ con mù già này tuyệt tích giang hồ mà còn sống nuôi dạy đệ tử. Hóa ra mỗi thù còn có dịp rửa sạch được đây...

Thế rồi bà ta nhìn Cát Vân Thường, dịu giọng:

- Diệt nhi đừng sợ. Ta với Tăng Tổ diệt nhi vốn là chỗ thâm giao. Cháu cho ta biết Tổ Cô của các cháu hiện đang tu luyện nơi nào chẳng?

Cát Vân Thường hứ một tiếng, vênh váo trả lời:

- Ai thêm sợ bà chứ. Là tay tiên bối lừng lẫy, bà còn nhớ đến Tổ Cô của ta thì hãy tự đi tìm lấy.

Mai Phong Tuyết Lão như không để ý đến câu trả lời hỗn hào của cô gái áo đỏ kia.

Bà trầm ngâm, bỗng thở dài lên tiếng:

- Này cháu, Tổ Cô của cháu là Bạch Mi lão lão, còn Tăng Tổ Phụ của cháu có phải Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường không?

Nghe hỏi bất ngờ, Cát Vân Thường chưa biết trả lời thế nào, thì Phương Tuệ đã nói:

- Phu tướng của Tổ Cô tôi, chính là Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường. Tại sao tiên bối lại biết?

Lão bà gật gù rồi trầm giọng:

- Tăng Tổ Cô của các cháu hiện nay đang ở đâu?

Phương Tuệ do dự, rồi hỏi ngược lại:

- Tiên bối hỏi chuyện là có ý gì?

Đột nhiên Mai Phong Tuyết Lão nổi giận mắg:

- Ta hỏi sao không trả lời, còn dám hỏi ngược lại ta. Đồ con gái thúai thây bướng bình, không cho người nếm mùi cay đắng thì người còn chưa biết thủ lễ với ai.

Song chưởng của bà liên vung lên, kinh phong cuồn cuộn quật thẳng vào Phương Tuệ kịch liệt...

Chưởng phong gào rú, kinh khí kinh người như trùn úp lấy cô gái trong tấm lưới thép dày đặc.

Phương Tuệ không ngờ Mai Phong Tuyết Lão đột nhiên xuất thủ. Song giữa khi bất cập nàng vẫn nhanh chóng tràn mình qua phía tả, đồng thời hữu chưởng tập trung công lực phản chiêu.

Tính toán và phản xạ của Phương Tuệ rất kịp thời và chính xác. Nhưng có điều nàng không tính nổi là công lực của bà lão quá mạnh, hỏa hầu hơn nàng mấy mươi lần. Vì thế kinh lực đề kháng của Phương Tuệ bị sức công phá của chưởng chiêu đối phương đè bẹp.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, thân thể Phương Tuệ chao đảo, ngực như bị vỡ ra bởi áp khí kinh hồn trong tuyệt chiêu của Tuyết Lão. Nàng sắp ngã vật về phía sau.

Cát Vân Thường thét lên:

- Dì Tuệ...

Nàng lao tới như mũi tên, tấn kích liên một chiêu Thần Xà Ly Động rung chuyển sườn núi.

Mai Phong Tuyết Lão bật cười khanh khách, mụ xuất tả chưởng đầy lùi kinh phong của Cát Vân Thường, đồng thời hữu chưởng đẩy một chiêu toan

tru sát Phương Tuệ.

Lúc đó, thân hình đã bật về phía sau, Phương Tuệ dù muốn tránh cũng không thể được. Mai Phong Tuyết Lão đắc chí tăng cường nội lực nhất định đánh gục cô gái trong chớp mắt.

Song chiêu Lưỡng Long Phân Kích của Mai Phong Tuyết Lão thật ghê gớm, vừa đánh vừa lùi Cát Vân Thường bằng tả chưởng, vừa tàn sát Phương Tuệ bằng hữu chưởng.

Nhưng đột nhiên Mai Phong Tuyết Lão cảm thấy gió lạnh thổi mạnh vào sau ót, những luồng chưởng đạo di chuyển âm âm. Bà ta vội thu chiêu xoay mình lại.

“Bình...”

Một tuyệt thức đánh ngay vào ngực bà đúng lúc bà quay lại khiến Mai Phong Tuyết Lão mướt mồ hôi. Bà lách mình thoát chưởng đạo tập hậu ấy trong đường tơ kẽ tóc...

Cát Vân Thường lập tức chạy tới đỡ Phương Tuệ, còn Mai Phong Tuyết Lão trở mắt nhìn và nhận ra kẻ mới đánh bà một chiêu để giải cứu Phương Tuệ chính là Bạch Cương.

Bà gầm lên dữ dội:

- Hừm, thằng tiểu tử đáng chết.

Bạch Cương nói to:

- Tiền bối muốn triệt hạ văn bối thì xin mời. Nhưng đừng làm khó Phương thư thư...

Nghe Bạch Cương gọi Phương Tuệ là thư thư, Tuyết Lão lại nhớ đến Bích Hà, nên nổi giận bảo:

- Được lắm, ta sẽ cho ngươi chết thay.

Lời chưa dứt, kinh phong đã đẩy lên... Mai Phong Tuyết Lão xuất luôn năm chiêu như bão tố khốc liệt.

Cứ lùi dần sát vách đá, Bạch Cương không còn chỗ lùi nữa, bèn hú vang một tiếng, búng mình bay lên cao.

Mai Phong Tuyết Lão cuồng khạo đang truy bức Phương Tuệ và Cát Vân Thường để hỏi nơi ở của Bạch Mi lão lão... Vậy mà Bạch Cương ra tay cản lại, thì bà dễ gì tha thứ.

Tập trung mười thành công lực, bà vùng tả chưởng đánh thốc lên một độc chiêu Nga Quỷ Tầm Ma mạnh hơn trận lốc xoáy. Kinh phong chỉ lướt qua mà vách đá sạt lở âm âm.

Chiêu chưởng truy kích Bạch Cương, kinh lực xé không khí vọt lên cao đánh mạnh vào sông lưng Bạch Cương như lấp khe xẻ núi.

Áp khí nổ vang, chiêu chưởng đánh trúng thân thể Bạch Cương “ầm” một tiếng. Nhiều cao thủ võ lâm có thể banh xác vì tuyệt chiêu dữ dội này. Nhưng dường như toàn thân Bạch Cương chẳng hề hấn gì. Sức mạnh của chiêu chưởng chỉ tạo hiệu quả thổi chàng bay lên cao thêm cả chục trượng.

Như người biểu diễn trò vui giữa chợ, Bạch Cương bay lượn trên bầu trời một vòng rồi thanh thoi hạ xuống một mồm đá.

Chân vừa tiếp cận mồm đá, Bạch Cương đã phóng vèo đến trước mặt Mai Phong Tuyết Lão, bật cười hì hì:

- Lão nhân gia quá mạnh tay, cũng may vẫn bói biết chút đỉnh trò múa men bay lượn.

Ngỡ ngàng nhìn chàng trai, Mai Phong Tuyết Lão nghĩ thầm trong đầu:

- Quái lạ, cho dù Lăng Vân Vũ Sĩ cũng không dám lấy xác thân cho ta vỗ chưởng vào. Thế mà tiểu tử này lãnh của ta một chiêu lơ lửng trên không vẫn chẳng hề hấn gì. Xem ra nhất định tiểu tử chẳng phải đệ tử của lão ấy... Chuyện tiểu tử với Hà nhi cũng chưa rõ ràng. Thôi ta nên tha thứ cho nó, xếp vụ này lại...

Nhưng trong lúc Mai Phong Tuyết Lão vừa nảy ra ý tốt với Bạch Cương thì chàng lại bức tức vì bà hạ độc thủ với Phương Tuệ nên bước tới nhếch nụ cười lạnh lùng:

- Hồi nãy vì sơ ý vẫn bói bị điểm trúng huyết Kiên Tĩnh. Bây giờ còn muốn được tiền bói chỉ giáo vài chiêu, hẳn là tiền bói cũng vui lòng?

Câu nói xóc hông của Bạch Cương lại làm Tuyết Lão bùng lên nộ khí. Bà ta bật một tràng cười lạnh lùng, rồi bảo:

- Tốt lắm, ta sẽ cho ngươi vừa lòng. Song chưởng cước vô tình, có thể chỉ trong chốc lát là ngươi vong mạng.

Bạch Cương vòng tay, khẳng khái nói:

- Tiền bói cứ xuất chiêu thoải mái, vẫn bói dù chết cũng không ân hận.

Vừa dứt lời thân hình chàng đã di động. Trong chớp mắt kinh phong cuộn cuộn, bóng chưởng như Thái Sơn xô vào Mai Phong Tuyết Lão thật kinh khiếp...

Bà ta nói lớn:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết thật rồi.

Song chưởng dựng thẳng, Tuyết Lão liền phát chiêu đón đầu luồng lực đạo của chàng trai.

Cả cục tràng rung động...

Bóng hai đôi thủ khi quán quít, khi tách ra, chưởng đạo âm âm tiếp nối cuộc chiến thật dữ dội.

Mai Phong Tuyết Lão tuy là cao thủ hơn trăm tuổi, chiêu pháp nghiêng thiên hạ. Nhưng Bạch Cương chỉ kém kinh nghiệm giao đấu, còn võ công mới lạ, nội lực sung mãn đến dư thừa. Trong chốc lát đôi bên qua lại đã đến vài trăm chiêu.

Cát Vân Thường hồn nhiên vỗ tay reo:

- Ôi, thật kỳ phùng địch thủ.

Thấy Phương Tuệ liếc xéo mình, Cát Vân Thường lại hỏi:

- Dì Tuệ không thấy Bạch công tử xuất chiêu kinh khiếp và thật đa dạng làm lão bà phải lúng túng đó sao?

Phương Tuệ liền bảo:

- Tuyết Lão võ công đầy mình, Phiên Thiên chiêu gần như biến hóa vạn năng, chiến thuật của bà ta rất trí trá. Bạch công tử rèn luyện công phu, nội lực khá thâm hậu nên nhất thời có thể chiếm thượng phong. Nhưng coi chừng mắc bẫy lão bà. Dì cháu ta sẵn sàng tiếp tay mới được.

Nghe Phương Tuệ nói, Vân Thường nhận ra mình quả thật còn ngây thơ, bèn chăm chú nhìn vào đôi bên giao đấu không chớp mắt.

Bằng vào tuyệt nghệ một nhân vật thành danh lừng lẫy giang hồ mấy mươi năm, mà để kẻ hậu sinh cầm cự hơn hai trăm chiêu chưa nao núng, đại danh của Mai Phong Tuyết Lão quả có sứt mẻ. Vả lại bà ta còn có ý đồ truy bức hai cô gái kia để tìm nơi ở của Bạch Mi lão lão, hồng thanh toán món nợ từ lâu, nên Mai Phong Tuyết Lão nóng bừng mặt, cố tìm cách kết thúc trận đấu...

Thế là Tuyết Lão giăng cái bẫy, đánh ra hai chiêu mãnh liệt, rồi tự lùi lại hai bước.

Bạch Cương càng đánh càng hăng. Chàng muốn dùng lão bà này để nghiệm kết quả rèn luyện võ công của mình nơi Kỳ Phong cốc. Chàng còn hãnh diện vì thấy hai người đẹp của Mai Tử Châu chăm chú chiêm ngưỡng chiêu pháp của mình nên càng hưng phấn đánh tràn.

Đột nhiên Bạch Cương thấy Tuyết Lão lùi bước, bèn tưởng bà ta đã nao núng, bèn sẵn tới sử dụng chiêu mạnh nhất trong Hồ Phốc của Ngũ Cầm chân kinh truy bức...

Giữa lúc nóng nảy hăng say, Bạch Cương đã quên mình còn nhiều chỗ hở.

Đôi tinh quang ở cặp mắt Tuyết Lão sớm nhận ra những chỗ chưa toàn vẹn của chàng trai. Bèn khoái chí nói thầm:

- Thằng này muốn chết thì ta cho nó chết.

Vừa thấy Bạch Cương sẵn tới, Tuyết Lão lách mình đi, rồi quật ngược lại

một chiều Thần Long Truy Hồ...

“Bùng” một tiếng khủng khiếp, thân thể Bạch Cương bị văng tuốt ra xa, khí huyết đảo lộn, kinh mạch bị phong bế. Chàng hôn mê luôn, không còn biết gì nữa...

Trước khi chìm vào cõi vô thức, Bạch Cương mơ hồ nghe thấy tiếng la xé ruột của Vân Thường.

Rồi tất cả đều tĩnh lặng...

Thời gian trôi qua...

Có lẽ là lâu lắm, Bạch Cương mới tỉnh lại.

Chàng ngửi thấy mùi hương thơm ngậy ngát là mùi con gái sát bên mình. Còn hơi ấm của da thịt ai đó, quyen rũ làm sao...

Bạch Cương mở mắt, và nhận ra ngay mình đang nằm gọn trong lòng Phương Tuệ, đầu gối lên một bên đùi êm ái của nàng.

Vừa sung sướng, vừa cảm thấy hổ thẹn, chàng kêu lên:

- Phương thư thư...

Rồi chàng cố nhồi mình ngồi dậy, nhưng Phương Tuệ kéo đầu chàng áp vào ngực nàng và bảo:

- Bạch đệ đang bị chấn thương, hãy ngồi nghỉ đã.

Bạch Cương nhẹ vùng ra, ngồi xếp bằng trên mặt đất vận công điều tức.

Lát sau kinh mạch thông suốt, thần khí minh mẫn, bèn ngấm nhìn Phương Tuệ thấy mắt nàng còn ngấn lệ thì rất xúc động. Bởi chàng biết cô gái khóc vì thương chàng.

Mỉm nụ cười tươi, Bạch Cương hỏi:

- Phương thư thư khóc đấy à? Thôi, đừng lo sợ nữa, tiểu đệ chẳng hề hấn gì đâu.

Được ôm chàng trai mình yêu quý trong lòng, còn được nghe tiếng thư thư êm dịu, Phương Tuệ rất sung sướng. Nhưng dù sao nàng cũng không giấu được sự hổ thẹn của người con gái nên làm bộ ngúng nguẩy nói nhanh:

- Hừ, ai khóc đâu, ai lo sợ cho người đâu...

Rồi đôi môi hồng của nàng lại mỉm nụ cười, như xác nhận những lời nói của Bạch Cương là đúng.

Chàng trai cảm thấy trái tim rung động mạnh... Chàng chỉ muốn ôm lấy Phương Tuệ để trao tặng nàng một nụ hôn biểu lộ tình cảm và lòng biết ơn của mình.

Tuy nhiên, chàng chưa quen bày tỏ tình cảm với người khác phái, dậm ra lúng túng, ngượng ngập. Bạch Cương dịu dàng bảo:

- Phương thư thư, tỷ đối với đệ rất tốt. Đệ sẽ có dịp báo đáp lại nhiệt tình

và hảo tâm của tỷ...

Chàng nhìn quanh, lại hỏi:

- Thư thư... Cát cô nương đâu?

Đang xúc động, nghe Bạch Cương hỏi Cát Vân Thường, Phương Tuệ gần như hụt hẫng trong lòng. Tuy là dì cháu, nhưng chuyện tâm tình ai chẳng muốn có phần riêng. Mặc dù vậy, thấy Bạch Cương gọi mình là thư thư và gọi Vân Thường với tiếng cô nương, Phương Tuệ cũng cảm nhận được nhiều phần an ủi.

Nàng liền đáp:

- Đệ chưa biết gì à? Cũng vì đệ mà Vân Thường bị lão bà ấy bắt đi rồi.

Bạch Cương giật mình thảng thốt:

- Mai Phong Tuyết Lão tại sao lại bắt Vân Thường?

Phương Tuệ trầm giọng kể:

- Tuyết Lão đánh Bạch đệ một chương vắng đi. Ta và Vân Thường đều nhảy tới để cứu đệ. Lúc đó Mai Phong Tuyết Lão phóng theo, điểm vào yếu huyệt của Vân Thường, rồi cặp nó chạy đi. Ta có thể đuổi mụ giật lại Vân Thường, song khi thấy đệ đang rớt từ trên cao xuống, ta không đỡ kịp đệ sẽ nát thân...

Vừa xúc động, vừa bức tức, Bạch Cương la lên:

- Vậy bây giờ phải đuổi theo mụ ngay...

Phương Tuệ lắc đầu:

- Với khinh công siêu tuyệt, mà mụ ta đã đi hai giờ rồi, còn đuổi theo gì nữa? Cũng may mụ ta còn nói lại rằng phải kêu Tổ Cô đến gặp mụ để lãnh người thì mụ sẽ trả lại Vân Thường, xem ra chẳng nguy hiểm lắm, có lẽ mụ truy hỏi chỗ ở của Tổ Cô không được, nên bắt Vân Thường làm con tin, để gặp cho được Tổ Cô.

Bạch Cương thở dài:

- Ôi, thật là khó xử, đệ cũng muốn cùng thư thư về Kim Lăng gặp tiên bối để lo lắng cho Vân Thường. Nhưng cô em Sở Quân còn nằm trong tay Không Lượng, nên cần phải xông vào tận sào huyệt Thiên Long bang giải cứu.

Phương Tuệ giật mình:

- Đệ đơn thân vào sào huyệt Thiên Long bang ở Quy Sơn có khác nào liều mạng vào hang cọp. Thôi, để ta với đệ cùng đi.

Rất cảm động bởi nghĩa tình của Phương Tuệ, nhưng Bạch Cương vẫn lắc đầu nói nhanh:

- Cứu Vân Thường cũng là điều hệ trọng, không thể chậm trễ. Vậy thư thư cứ về Kim Lăng cấp báo với Tổ Cô. Còn việc liều thân vào sào huyệt

Thiên Long bang để cho đệ thi hành, đừng quá lo lắng cho đệ.

Nhiều đôi mày liễu, Phương Tuệ nói:

- Không lo sao được. Tuy Bạch Đệ đã có nội lực thâm hậu nhờ ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, lại học được võ công Ngũ Cầm kỳ kinh. Song Thiên Long bang rất nhiều cao thủ, Không Lượng là tên xảo quyệt, Tổng đàn của chúng đầy cơ quan cạm bẫy, chắc gì đệ không gặp nguy.

Trầm ngâm giây lát, nàng tiếp:

- Thôi được, để ta về Kim Lăng cấp báo rồi sẽ đến Quy Sơn tiếp tay với đệ.

Nàng huýt gió một tiếng, con Thần điêu từ trên cao đã sà xuống.

Luyện lưu mãi Phương Tuệ mới lên lưng Thần điêu, tạm chia tay với Bạch Cương.

Chàng trai cũng bồi hồi xúc động bởi tình cảm của Phương Tuệ, nhìn theo mãi cánh chim mỗi lúc mỗi khuất sau rừng núi chập chùng.

Nhưng hình ảnh Sở Quân lại hiện ra trong trí khiến Bạch Cương phải cắt đứt những lưu luyến trong tim.

Chàng nhắm hướng Vũ Xương phóng mình lướt tới. Bởi Vũ Xương chỉ cách một con sông là tới Tổng đàn Thiên Long bang, nơi tử địa mà chàng sẽ phải dấn thân vào.

Bạch Cương vẫn tự tin, không hề khiếp sợ.

Xem tiếp chương 21 Lá thư bí mật và đường vào cỏi chết

Chương 21: Lá Thư Bí Mật Và Đường Vào Cõi Chết

Đường thiên lý quanh co.

Núi rừng trùng điệp. Nhiều đỉnh cao sơn hiểm trở tưởng chừng bao cánh chim không thể vượt qua.

Nhưng với khinh công điêu luyện, nội lực dư thừa, một chàng thiếu niên áo trắng vẫn lao đi vun vút.

Thiếu niên ấy chính là Bạch Cương.

Sau hai ngày trở thuật thần hành trong Ngũ Cầm chân kinh, Bạch Cương đã nhìn thấy thị trấn Vũ Xương.

Chàng gật gù vui vẻ nói một mình:

- Cổ nhân có câu “có đi mới có đến”. Hai ngày vượt qua bao gian lao, nơi ta cần đến đã ở đằng kia.

Từ ngày ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, sức khỏe và nội lực của Bạch Cương tăng tiến kỳ lạ. Chàng không hề mệt mỏi dù đã phi hành suốt ngày đêm vượt những khoảng đường thiên lý của núi rừng.

Nhìn thấy thị trấn Vũ Xương tức là đã đặt chân vào Tổng đàn Thiên Long bang.

Bạch Cương hân hoan đáp xuống đường cái quan dẫn vào thị trấn, mà hai bên còn là rừng núi.

Bỗng thân hình Bạch Cương nảy lên bởi một luồng kinh đạo từ sau gốc cây cổ thụ ngàn năm xẹt ra.

Tuy bất ngờ nhưng nhanh như chớp Bạch Cương cũng xuất chiêu phản kích mãnh liệt.

“Bình” một tiếng rung chuyển núi rừng, đất đá tung bay, cây cối nghiêng ngả như giữa cơn bão.

Bắn mình lên cao, Bạch Cương chao đi theo bộ Xà Du, tập trung kinh lực để đánh tiếp.

Nhưng bầu không khí bỗng đột nhiên tĩnh lặng trở lại, Bạch Cương chỉ còn nghe thấy một tràng cười của một lão nhân, nhưng hàm ý tinh nghịch chẳng khác chi trẻ nít.

Chàng bực mình quát lớn:

- Cao nhân sao lại đánh lén? Vị cao thủ nào ẩn mặt đó, hãy mau xuất đầu lộ diện xem nào?

Bỗng có tiếng bật cười sau lưng chàng:

- Ta ở đây chứ đâu.

Bạch Cương quay ngoắt lại nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng một ai. Chàng tức giận toan hỏi thêm lần nữa thì bỗng “vèo” một tiếng, một đạo sĩ đã

đứng sừng sững ngay trước mặt chàng.

Chiếc đạo bào của ông ta màu tía và hàm râu hoe đỏ đã làm Bạch Cương nhận ra ngay đó là Tử Mân đạo sĩ.

Lão đạo râu đỏ cười khà khà:

- Thử sức một tí chơi mà tiểu ca cũng giận ư?

Bạch Cương cũng bật cười:

- Có giận mình tí chút. Nhưng đạo trưởng là ân công của tại hạ, có lý gì dám giận chứ.

Chàng lại nắm tay lão đạo mà nói:

- Hôm nay đạo trưởng đi đâu mà tại hạ lại có duyên tương kiến thế này?

Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên cười hề hề:

- Anh em ta như bèo nước, lúc hợp lúc tan là chuyện thường, có gì lạ đâu. Nhưng ở đây không phải chỗ nói chuyện. Thị trấn Vũ Xương kia rồi, sao không vào lữ quán rồi hãy tâm sự.

Vui vẻ gật đầu, Bạch Cương khoác tay:

- Xin mời...

Hai người thông dong phi hành bên nhau cùng tiến vào thị trấn Vũ Xương nhộn nhịp ngựa xe.

Tử Mân đạo sĩ nắm tay Bạch Cương dắt vào một lữ quán, trước nhất là ghé quầy kê com rượu kê món ăn uống lót lòng. Sau đó chọn một bàn xa thực khách đang ngồi. Âu Dương Kiên vừa hớp một chung rượu vừa nói: - Ta và Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu chia nhau đi tìm hậu duệ của Địch lão gia. Còn chưa đến ngày hẹn gặp lại nên cứ bôn tẩu trên đường. Còn tiểu ca đi đâu mà tới đây? Có gặp chuyện gì lạ như ta gặp tên Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài ở Liêu Đông không?

Bạch Cương nói ngay:

- Là nhỉ, Bích Nhân Quỷ còn ở Trung Nguyên à?

Âu Dương Kiên gật đầu:

- Tên quỷ ấy đang ở Lão Gia lĩnh. Tiểu ca muốn truy tìm hắn à?

Bạch Cương trầm giọng đáp:

- Tại hạ đang nóng lòng muốn tìm ra Bích Nhân Quỷ, bởi hắn có liên quan đến cái chết của Tiêu thúc thúc. Nhưng bây giờ tại hạ đang có việc cần kíp hơn...

Âu Dương Kiên vội hỏi:

- Việc gì thế?

Thở dài một tiếng, Bạch Cương đáp:

- Tiêu thúc vừa mất, kẻ thù thì chưa tìm ra mà con gái côی cút của thúc ấy

là Tiêu Sở Quân lại bị tên Hộ pháp Không Lượng bắt đi mất. Phen này tại hạ phải vào tận sào huyệt Thiên Long bang để giải cứu.

Âu Dương Kiên có vẻ lo lắng:

- À, vì nguyên do đó mà tiểu ca đến khu này. Nhưng mà tên Không Lượng này rất nguy hiểm, Tổng đàn Thiên Long bang còn ghê gớm hơn chốn tử thần. Lẽ nào tiểu ca định liều thân?

Hớp nhanh chung rượu, Bạch Cương khăng khái đáp:

- Biết là vào đất chết, nhưng tại hạ vẫn quyết tâm. Vì ơn của Tiêu thúc thúc rất lớn, Sở Quân muội lại càng đáng thương hơn. Dù có đối diện với tử thần, tại hạ cũng không nhụt chí.

Âu Dương Kiên gật gù:

- Bàn đạo có cái hẹn gặp lại Thượng Quan đại hiệp và cái hẹn với Xung Thiên Điều Tử vào mùa xuân tới. Cả hai cái hẹn đều còn xa, vậy lần này sẽ giúp tiểu ca một chuyến vậy.

Bạch Cương vui mừng vòng tay đáp:

- Đa tạ đạo trưởng đã quan hoài. Có đạo trưởng giúp sức thì tại hạ rất an tâm.

Âu Dương Kiên vuốt ve chòm râu đỏ mà tiếp:

- Giúp tiểu ca là điều nên làm rồi. Nhưng phen này ta lấy danh nghĩa gì để vào Tổng đàn Thiên Long bang?

Rót thêm rượu vào chung cho Âu Dương Kiên, Bạch Cương chậm rãi tiếp:

- Chỉ cần vào gặp tên hộ pháp ấy thôi. Nhưng tại hạ với Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng chưa từng biết nhau, đường đột quá cũng bất tiện. Tại hạ muốn nhờ đạo trưởng lưu danh thiệp để cầu kiến được chăng?

Có vẻ nhiệt tình, Âu Dương Kiên gật đầu ngay:

- Được thôi, chúng ta hãy cứ ăn uống no say đi. Đêm nay chúng ta tạm nghỉ trong lữ điếm này, sáng mai hãy qua sông tìm Tổng đàn Thiên Long bang trong núi Quy Sơn.

Cả hai lại ăn uống vui vẻ, rồi vừa lúc hoàng hôn kêu điếm hỏa tìm chỗ nghỉ ngơi.

Từ Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên nói:

- Để tiện đối phó với những chuyện bất ngờ, ta nên ở hai phòng mới tiện xoay xở trong mọi tình huống.

Ý của Âu Dương Kiên rất hay nên Bạch Cương dặn khách điếm chuẩn bị hai phòng cho hai người nghỉ.

Bởi nhiều việc rối rắm trong đầu nên Bạch Cương nằm trên giường mà

vẫn mặc võ phục, chong đèn nằm dựa trên nệm chẳng chớp mắt tí nào. Khoảng nửa đêm, khi đang lơ mơ trong giấc ngủ chập chờn, bỗng chàng giật thót mình bởi một luồng kinh đạo xuyên qua cửa sổ...

Nhanh như chớp, Bạch Cương lao mình ra ngoài, nhưng chẳng còn thấy bóng hình ai trong đêm khuya giá lạnh.

Chàng lẩm bẩm:

- Kẻ này thân pháp khá siêu tuyệt đây.

Trở vào phòng, Bạch Cương bỗng nhìn thấy một lá thư nằm trên mặt bàn nước sát giường ngủ.

Lá thư chỉ là những hàng chữ ngắn gọn:

“Thiếu hiệp, người mà chàng cần cứu đã thoát hiểm rồi. Vậy thiếu hiệp đừng nên dấn thân vào đất chết nữa...”

Thư không có ký tên, nhưng rõ ràng người viết thư có cảm tình lo lắng cho chàng... Và luồng chưởng lực xuyên qua cửa sổ chính là một chiêu của kẻ ấy nhằm đưa lọt lá thư vào phòng.

Đã rồi trong lòng, lá thư càng làm cho Bạch Cương phải đào sâu suy nghĩ... Chàng ngồi dựa lên bàn, đối diện với ánh bạch lập cả đêm.

Cái tin Sở Quân đã thoát hiểm làm cho Bạch Cương càng thêm lo ngại. Bởi nếu cô em kết nghĩa này ở Tổng đàn Thiên Long bang thì còn dễ cho chàng tìm... Còn bây giờ nàng thoát ra ngoài, trời đất bao la biết đâu mà kiếm? Và lá thư bí mật kia là của ai?

Sự kiện Sở Quân bị bắt, chàng chỉ tiết lộ cho Phương Tuệ và Hồ Diễm Nương biết. Phương Tuệ thì vừa về Kim Lăng, làm sao biết được Sở Quân đã thoát hiểm? Và nếu nàng đến Vũ Xương thì chẳng có lý do gì mà nàng tránh mặt chàng...

Bạch Cương nghĩ thầm:

- Thư này hẳn là của Hồ Diễm Nương. Chỉ có Cửu Vĩ Hồ Ly mới điều tra ra được mọi việc ở Tổng đàn Thiên Long bang. Cũng chỉ là nàng mới có cánh làm thận trọng ném chuột sợ vỡ đồ quý, không dám gặp chàng ở gần Tổng đàn để tránh lộ chuyện.

Nhưng dù sao Bạch Cương cũng phải vào Tổng đàn Thiên Long bang một chuyến. Bởi chàng muốn biết nguyên nhân nào khiến cho Khổng Lượng bắt cóc Sở Quân. Việc này có liên quan gì đến cái chết của Hồ thúc thúc?

Trời mới rạng sáng Bạch Cương đã cầm lá thư sang phòng của Âu Dương Kiên để thảo luận. Nhưng mới đến trước căn phòng chàng đã khựng lại vì cửa phòng hé mở mà chẳng thấy lão đạo sĩ râu đỏ.

Bạch Cương lẩm bẩm:

- Quái lạ, ông ta đi đâu sớm vậy kia?

Vừa toan trở về phòng của mình, chàng đã thấy một bóng người lao vút tới cùng tiếng kêu: - Tiểu ca...

Trước mắt chàng, Tử Mân đạo sĩ xuất hiện với sắc diện phờ phạc, sương đêm ướt đầm đạo bào.

Bạch Cương liền hỏi:

- Đạo trưởng mới từ đâu về thế?

Âu Dương Kiên tức giận nói:

- Bọn Thiên Long bang láo lếu, phen này thì tiểu ca không tới Quy Sơn thì một mình ta cũng quyết xông vào Tổng đàn của bọn chúng.

Bạch Cương mỉm cười:

- Chắc là đạo trưởng bị chúng nó chọc giận điều gì phải không?

Âu Dương Kiên liền đưa một mảnh giấy ra cho Bạch Cương và bảo:

- Tiểu ca đọc cái này sẽ rõ.

Trải mảnh giấy ra chiếc bàn nhỏ, Bạch Cương liếc mắt đọc nhanh:

- Tổng đàn Thiên Long bang là nơi tử địa, xin đạo trưởng đừng tự nổi lửa thiêu mình. Cũng nên khuyên người bạn của các hạ đừng dấn thân vào đất chết vô ích...

Nhìn nét chữ, Bạch Cương nhận ra người viết lá thư này cũng là người đã gửi thư cho chàng.

Bạch Cương nghĩ thầm:

- Tại sao Hồ Diễm Nương cũng viết thư cho Tử Mân đạo sĩ những lời hù dọa này nhỉ?

Chàng hỏi nhanh:

- Đạo trưởng nhận được lá thư này vào lúc nào vậy?

Âu Dương Kiên kéo Bạch Cương ngồi xuống rồi kể:

- Đêm qua đang nằm trong phòng, bản đạo bỗng thấy một luồng kinh phong lướt qua cửa sổ. Bản đạo vừa chồm dậy thì nhặt được lá thư này, bèn phóng mình ra ngoài đuổi theo thì thấy phía trước có một cô gái đang phi hành. Bản đạo đuổi nhanh là cô gái chạy nhanh. Khi bản đạo không muốn đuổi nữa, cô ta liền chậm lại như trêu tức. Giận quá, bản đạo trở thuật Khinh Thân Đê Khí song vẫn không tài nào đuổi kịp. Rượt đuổi nhau đến rừng tùng ở ngoại thành Vũ Xương, cô ta phóng vào đó biệt dạng. Bản đạo lung sục đến khi trời sáng vẫn không tìm thấy cô ta, bản đạo vội giở thư ra xem mới biết thì ra là người của Thiên Long bang. Nếu sớm biết trước vậy thì bản đạo đã sử dụng ám khí, dễ gì để cô ta tẩu thoát...

Qua một khắc suy nghĩ, Bạch Cương hỏi:

- Cô ấy có thể là Hồ Diễm Nương chăng?

Âu Dương Kiên lắc đầu:

- Nếu là Cửu Vĩ Hồ Ly thì bản đạo còn lạ gì dáng vóc nữa. Nhưng cô gái này chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi thôi.

Nghe lão đạo nói vậy, Bạch Cương không khỏi ngạc nhiên. Nếu không phải Hồ Diễm Nương, cũng chẳng phải Phương Tuệ thì các cô gái có liên quan đến chàng chỉ còn Bích Hà và Điền Hồng song cả hai người này đều không biết việc Sở Quân bị bắt cóc.

Âu Dương Kiên lại kể thêm về vóc dáng và y phục của cô gái giấu mặt làm chàng càng thêm sững sốt. Cứ xét theo hình dáng, y phục và nét chữ thì cô gái nọ có thể là Điền Hồng, nhưng khẩu khí là giọng điệu của Thiên Long bang. Không lẽ Điền Hồng là...

Chàng lắc đầu, trong lòng ngổn ngang trăm mối thắc mắc.

Thấy mặt Bạch Cương ngẩn ra, Âu Dương Kiên lại tưởng chàng ngại xông vào Tổng đàn Thiên Long bang nên bảo: - Nếu tiểu ca không muốn đến Quy Sơn cũng được. Đỡ phải làm cuộc mạo hiểm vô ích. Để bản đạo gánh vác việc này giùm cho.

Biết lão đạo sĩ hiểu lầm, Bạch Cương khẳng khái nói:

- Dù cho Tổng đàn Thiên Long bang có là hang cọp hay đầm rồng thì Bạch mỗ cũng chẳng sợ. Ngay buổi sáng nay chúng ta hãy tới Quy Sơn.

Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên vui vẻ:

- Tốt lắm, tiểu ca đã quyết tâm tất nhiên là có mục đích. Bản đạo sẽ hết sức hỗ trợ phen này.

Hai người lập tức trả tiền trọ rồi cùng nhau phi hành qua con sông rộng để đi thẳng hướng Quy Sơn, nơi Thiên Long bang xây dựng Tổng đàn.

Vài giờ sau Âu Dương Kiên và Bạch Cương đã tới sát chân núi, lão đạo sĩ quay đầu bảo Bạch Cương rằng: - Bên ngoài Tổng đàn tất có mai phục, tiểu ca hãy thận trọng.

Lời Âu Dương Kiên vừa dứt đã thấy kinh phong cuốn dậy, tiếng nổ ầm ầm như pháo, rồi bóng người lướt ra giữa vòng chướng ảnh.

Bốn cao thủ đã trụ bốn góc...

Âu Dương Kiên nhếch mép:

- Bọn Tứ Độc Hương chủ đấy. Ta đã bảo Thiên Long bang luôn sẵn người nghênh tiếp mà.

Bốn đại hán mặc kinh phục đã hét vang:

- Hai tên ngông cuồng to gan từ đâu tới dám xâm nhập lãnh địa của bọn bang. Hai người muốn tìm cái chết hả?

Bạch Cương trừng mắt quát:

- Mau vào kêu Khổng Lượng ra đây.

Một tên trong bọn Tứ Độc gầm lên:

- Các người lấy tư cách gì mà đòi gặp Khổng hộ pháp? Muốn sống hãy mau rút đi chỗ khác.

Âu Dương Kiên cứ sấn tới, miệng buông tiếng cười lạt đáp:

- Các người rút vào trong kêu Khổng Lượng ra tiếp đón Tử Mân đạo sĩ ta đây.

Tỏ vẻ tức giận, Bạch Cương nói:

- Bọn ngu si này chẳng biết gì đâu. Tốt hơn hết ta cứ đi thẳng vào...

Chưa dứt lời Bạch Cương đã phóng vào như bay.

Ngay lập tức, bốn luồng chưởng lực do Tứ Độc vỗ ra chặn ngay đường của hai người. Tiếng nổ chói tai nhưc óc làm Âu Dương Kiên phải lùi lại vài bước để vận công.

“Bình” một tiếng, sườn núi nứt toác một đường làm đất đá bay mù trời như một cơn bão đá kinh khủng.

Kinh phong ào ào nổi tiếp, Âu Dương Kiên hơi lão đảo vì bị chấn bức dữ dội, nhưng lập tức xông lên ngay.

Bạch Cương la lớn:

- Ta chia hai nhé, mỗi người tru sát hai tên ngu muội.

Thế là Âu Dương Kiên và Bạch Cương xoay lưng vào nhau, cả hai liên tiếp vỗ ra các chiêu nẩy lửa.

Sử dụng bộ pháp Xà Du, Bạch Cương búng mình phóng vọt lên, lượn lơ trên đầu hai tên Hương chủ Thiên Long bang rồi chột đánh xuống song thức lưỡng chiêu Tiềm Long Phục Hổ với sức mạnh kinh hồn.

Hai tên Hương chủ bị Bạch Cương tấn công đều hoảng vía, chúng không ngờ một thiếu niên có chưởng pháp và thần lực phi thường đến thế...

Sau tiếng “Ầm” nhưc óc, cả hai bị đánh văng vào vách đá nằm ngất ngư bên đường.

Hai tên phía bên kia đang hợp sức tấn công Âu Dương Kiên cũng bị lão đạo quật cho hai chiêu Nhật Nguyệt Song Truy bắn tung lên ngọn cây, ôm vôi một cành mới thoát chết.

Tứ Độc Hương chủ đều hoảng vía trước võ công của hai kẻ xâm nhập, nhưng nghĩ đến bốn phận không hoàn thành sẽ bị Hộ pháp tru di, nên dù chết chúng cũng phải ngăn cản kẻ lạ. Hai kẻ bám trên cây buông mình xuống đất, hai tên nằm bên vách núi vùng dậy, chúng đứng vào phương vị, dồn sức lực liều chết tấn công.

Âu Dương Kiên bật cười:

- Các ngươi sẽ được chết...

Song chuông của lão đạo đã giờ cao.

Bốn gã Hương chủ đứng vào phương vị tứ tượng, tuy biết là yếu thế nhưng gương mặt bọn chúng cũng đờ đờ sát khí.

Phía bên kia Bạch Cương cũng đã sẵn sàng xuất chiêu.

Đột nhiên một tiếng thét vang lên:

- Tứ vị Hương chủ không được vô lễ.

Âu Dương Kiên ngạc nhiên ngược mắt nhìn lên. Từ phía trung tâm Tổng đàn có một lam y đại hán đang phóng đến. Đại hán ấy cước bộ nhẹ nhàng, lướt đi nhanh như tên bắn, chớp mắt đã đến trước mặt mọi người, tay giờ cao lá Huỳnh Long Kỳ hình tam giác, miệng nói nhanh: - Tại hạ phụng mệnh nghênh tiếp thượng khách. Bốn vị Hương chủ hãy mau quay về vị trí.

Vừa trông thấy Huỳnh Long Kỳ, bốn tên Hương chủ lật đật vòng tay cúi đầu, nói to:

- Xin tuân lệnh.

Rồi Tứ Độc Hương chủ liền rút lui ngay.

Lam y đại hán lại vòng tay cúi đầu trước mặt Tử Mân đạo sĩ và Bạch Cương, cung kính hỏi: - Nhị vị có lẽ là Âu Dương lão tiên bối và Bạch công tử? Tại hạ phụng mệnh Hộ pháp mời nhị vị nhập sơn.

Bạch Cương giật mình, không hiểu sao Không Lượng ở trong Tổng đàn đã biết có hai người tới, còn biết rõ cả họ tên?

Âu Dương Kiên cũng nghĩ thầm:

- Với ta vốn có chút tên tuổi, bọn chúng dễ dàng phát hiện. Nhưng Bạch Cương mới xuất đạo giang hồ, sao chúng cũng biết tính danh.

Trong lòng cả hai đều thấp thỏm không yên, bởi thấy rõ tai mắt của Thiên Long bang rất đáng ngại.

Tuy trong lòng cố ý kinh ngạc, song vẻ ngoài Âu Dương Kiên tỏ ra rất thản nhiên. Lão đạo vuốt chòm râu đỏ hoe, cười lớn đáp: - Kể trước thì hung hăng, người sau lại cung kính. Vậy cũng thấy là chưa đủ quang minh chính đại.

Lam y đại hán như không để tâm đến những lời bình phẩm. Hắn vẫn vòng tay nói tiếp:

- Thỉnh nhị vị. Tại hạ xin được dẫn đường. Nhị vị nên nhìn rõ bước đi của tại hạ để khỏi lạc.

Nhìn núi Quy Sơn chẳng có gì đặc biệt, Âu Dương Kiên chỉ thấy trước mắt và quanh mình có nhiều đám loạn thạch cao thấp khác nhau bèn cười lạt:

- Hừm, dựa vào những đồng đá lớn nhón kia mà định giữ chân Âu Dương lão đạo này được sao?

Bạch Cương cũng nhếch mép cười, không nói gì. Thế cũng đủ bộc lộ ý khinh thị.

Lam y đại hán mặt vẫn lạnh lùng, nụ cười rất khiêm cung. Hắn khoác tay, nói to:

- Mời nhị vị triển khai bộ pháp về hướng những đồng đá ấy. Tại hạ xin mạn phép đi trước.

“Vèo” một tiếng, bóng áo xanh của hắn đã pháp phối thật xa.

Âu Dương Kiên quay đầu bảo Bạch Cương:

- Tiểu ca, chúng ta đi.

Dứt lời lão liền phóng vút vào giữa đám loạn thạch. Nào ngờ vừa vào đến phía trong thì đã không còn thấy bóng dáng lam y đại hán đâu nữa. Triền núi Quy Sơn thoai thoải hồi nãy đã biến thành dãy cao sơn trùng điệp, mây mù bao phủ dày đặc che lấp cả mặt trời.

Hiện tượng biến đổi lạ thường này làm Âu Dương Kiên phải giật mình, mặc dù kiến thức về Kỳ Trận của lão không phải là ít.

Quay lại nhìn Bạch Cương, lão thấy chàng trai đang thừ ra suy nghĩ như đang cố vận dụng điều hiểu biết nào đó để đối phó với hiện tượng vừa xảy ra trước mắt.

Âu Dương Kiên liền nói:

- Không ngờ bọn chúng bày trò ma quỷ giữa những đồng đá. Theo ta hiểu thì đây là trận đồ Bát Quái nhằm đưa ta vào chỗ nguy hiểm.

Bạch Cương liếc mắt qua lão hỏi:

- Vậy đạo trưởng tính sao?

Âu Dương Kiên phẩy tay:

- Trận đồ này có tám vị trí theo tám quẻ Bát Quái: “Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài” biến hóa khôn lường. Ta phải biết cách mở trận mới ra được. Bây giờ ta hãy tiến vào vị trí cung “Càn” rồi chuyển qua cung “Tốn” xem sao.

Dứt lời lão sấn lên trước, dẫn lối cho Bạch Cương xông vào trận đồ, cứ di động cước bộ giữa khoảng cách của những ngọn núi trước mặt.

Nhưng lạ thay, những ngọn núi đó dường như thường xuyên thay đổi vị trí, biến hóa kinh dị. Âu Dương Kiên dẫn Bạch Cương hết qua hướng đông rồi lại quẹo tây...

Rốt cuộc cuối cùng vẫn trở về chỗ cũ.

Bạch Cương bật cười:

- Đạo trưởng đi thế này chắc cả năm cũng chưa tới được Tổng đàn.

Âu Dương Kiên đứng lại, trừng mắt nhìn, rồi bực tức nói:

- Những ngọn núi kia chỉ là mấy đồng đá nguy trang làm trò ảo thuật, ta cứ đánh vài chương là xong ngay.

Nói dứt lời lão liền lui lại vài bước, ngưng thần vận công rồi xuất chiêu Mạnh Sư Thám Động đánh tới như sấm sét.

Chương đạo thẳng tắp, kinh khí cuộn cuộn đánh thẳng vào ngọn núi trước mặt với sức di sơn đảo hải. Nếu ngọn núi kia chỉ là ảo ảnh, sao tránh khỏi bay đi trước chương lực này của Tử Mân đạo sĩ.

“Ầm... Ầm... Ầm...”

Cả một vùng núi rung chuyển, đất cát bay mù mịt, thế nhưng ngọn núi kia vẫn trơ trơ.

Xem tiếp chương 22 Thử uống rượu độc giải khát

Chương 22: Thử Uống Rượu Độc Giải Khát

Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên đã lỡ khoe khoang bản lĩnh. Bây giờ không thoát ra khỏi Bát Quái trận được thì vừa mắc cỡ vừa lo lắng.

Quay lại nhìn Bạch Cương, ông ta thấy chàng đang ngấm nhìn những ngọn núi phía trước, gương mặt trầm ngâm suy nghĩ, bèn hỏi:

- Tiểu ca có học về trận đồ Kỳ Môn Thuật Số sao?

Bạch Cương chưa kịp trả lời, thì đã nghe một tràng tiếng rú ngân dài khủng khiếp ngược gió bay tới.

Tiếng rú buốt óc như soi thấu tim gan con người.

Nếu là thường nhân thì gặp tiếng rú này có thể hết hồn phát điên lên được. Song Âu Dương Kiên và Bạch Cương đều đã có sẵn nội công thâm hậu nên không bị quái thanh ấy xâm hại.

Tuy nhiên Âu Dương Kiên cũng rung động tâm can, nói lớn:

- Bọn quỷ quái lại muốn bày trò gì đây?

Khi ấy Bạch Cương bỗng bật cười:

- Có gì đâu. Chúng sử dụng trận đồ kết hợp giữa Ngũ Quỷ Khốc Phần và trận Thất Tinh Loạn Lạc chứ không chỉ có trận đồ Bát Quái. Để tại hạ đánh tan lớp sương mù kia trước, sau đó trấn áp tiếng hú quái dị kia, những đồng đá sẽ lòi ra thôi.

Âu Dương Kiên hùng bá Liêu Đông, hành tẩu giang hồ đã mấy mươi năm nhưng chưa từng nghe những trận pháp này, toan định hỏi thêm thì đã thấy Bạch Cương khoan thai bước lên, xoay nhanh song chưởng rồi đột nhiên phát bốn chưởng cực mạnh ra bốn phía.

Một loạt tiếng nổ ầm ầm kinh khủng, sườn núi như muốn bật tung lên. Trong vài khắc, lớp sương mù đột nhiên tan biến, hiện rõ vàng thái dương rực rỡ trên không trung.

Nhưng lúc đó tiếng rú quái dị lại ngân dài làm người có công phu thâm hậu như Âu Dương Kiên cũng phải choáng óc.

Bạch Cương vẫn hiên ngang đứng vững rồi chột hú lên một tràng dài lồng lộng. Tiếng hú cao vút chứa nội lực sung mãn, không quái dị như quỷ thanh của bọn Thiên Long bang kia, mà trầm khiếp lan tỏa trong không gian đè lấp quái thanh đang rền rĩ.

Trong chớp mắt, quái thanh tan dần, chỉ còn lại âm ba trầm vọng của Bạch Cương hùng mạnh sâu lắng.

Tử Môn đạo sĩ Âu Dương Kiên không còn cảm thấy khó chịu. mà như được xoa dịu thần kinh bởi tiếng hú của Bạch Cương.

Ông ta thoải mái đảo mắt nhìn quanh, bao nhiêu núi non hiểm trở đã tan

biển, thay vào đó chỉ còn là những đồng đá lổn nhổn như lúc đầu.

Trận pháp của bọn Ma giáo đã bị phá bỏ. Trước mắt hai người là một cổng Tam Quan hiện ra.

Âu Dương Kiên không ngờ chàng trai trẻ không những có võ công phi thường, mà còn tinh thông Kỳ Môn Tuyệt Trận bèn hỏi nhanh:

- Xa nhau chẳng bao lâu mà sao tiểu ca tiến bộ kỳ lạ, có lẽ tiểu ca đã học được một bí kíp võ công tuyệt luân, vừa giỏi võ công, vừa thấu triệt cả Độn Giáp trận đồ.

Bạch Cương mỉm cười:

- Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, khi nào có dịp hàn huyên tại hạ sẽ kể cho đạo trưởng nghe. Bây giờ việc ta cần trước mắt là vào trong Tổng đàn tìm Khổng Lượng.

Dứt lời chàng phóng thẳng đến cửa Tam Quan, Âu Dương Kiên cũng phi hành theo thật sát.

Cả hai đều khựng lại trước cửa Tam Quan, bởi ba cánh cổng đóng kín, bên ngoài có tám bảng ghi một câu:

“ĐỪNG NÊN VÀO... VÀO TẮT CHẾT...”

Tử Mân đạo sĩ nổi giận thét:

- Khổng Lượng đón khách kiêu này sao?

Sắc diện Bạch Cương vẫn lạnh lùng:

- Đạo trưởng nóng giận làm gì. Ta vào Tổng đàn Thiên Long bang là đã chấp nhận cái chết để tìm đường sống. Trách bọn Ma giáo chỉ phí hơi sức của mình mà thôi. Hãy để tại hạ hành động.

Chàng liền lùi lại một bước, song thủ giương lên, bóng chưởng xòe như nan quạt phát ra một chiêu dữ dội.

“Bình” một tiếng đinh tai nhức óc...

Chiêu Hồ Phốc trong Ngũ Cầm chân kinh thật sự hữu hiệu. Cánh cửa giữa bật tung ra bởi chưởng lực của Bạch Cương.

Nhìn vào bên trong, Âu Dương Kiên thấy cả một vùng hoa viên xanh tốt với những tán cây mát mẻ.

Biết rằng cảnh trí nơi đây không đơn giản để người ta hóng gió, nên Tử Mân đạo trưởng hơi do dự không dám đi tới.

Ngược lại Bạch Cương tuổi trẻ nóng nảy, chàng còn đang bức xúc bởi tám bảng ghi lời hù dọa, nên phát tiếp một chiêu Hùng Phi đánh vỡ tám bảng ấy như xóa đi lời thách thức, rồi chàng phóng vút vào trong.

Nhưng khi cước Bạch Cương vừa trụ xuống hoa viên, thì cây cối trong vườn đột nhiên xao động mạnh như có cơn gió lớn nổi lên.

Âu Dương Kiên hét lớn:

- Tiểu ca coi chừng!

Tiếng hét làm Bạch Cương hơi khựng lại và toan kéo khăn che ngang mặt...

Song không còn kịp nữa, một làn hương thơm kỳ lạ xộc vào mũi, lan rất nhanh qua thất khiếu của chàng trai.

Lập tức Bạch Cương cảm thấy choáng váng, thân mình chao đảo và ngã ngòai ra giữa thảm cỏ.

Âu Dương Kiên đứng ngoài đã nhìn thấy, hoảng hốt la lớn:

- Tiểu ca, hãy uống ngay một hoàn Tục Mệnh đơn để giải độc đi.

Nhưng Bạch Cương vẫn ngồi yên bất động...

Âu Dương Kiên trong lòng nôn nóng muốn nhảy phóc vào, nhưng lão lại sợ độc khí trong hoa viên có những quái hương dị khí mà mình chưa từng trải, không khéo thì cả hai sẽ lâm nguy.

Lão còn đang lo lắng thì đã thấy Bạch Cương mở mắt, vươn mình lên tỏ ra chẳng hề hấn gì.

Quên cả sợ hãi, Âu Dương Kiên nhảy phóc vào bên cạnh Bạch Cương. Nhưng khi lão mới trụ bộ thì lập tức một làn quái hương đã xộc vào thất khiếu khiến Âu Dương Kiên chao đảo cả thân hình.

Lúc đó Bạch Cương đã kịp đưa tay đỡ lấy thân lão đạo, còn hữu thủ thì thọc vào chiếc túi đeo bên mình lấy ra một hoàn Tục Mệnh đơn nhét vào miệng lão.

Thì ra từ lúc Bạch Cương ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả thì thân thể chàng đã vạn độc bất xâm.

Khi quái hương xộc vào mũi, chàng chỉ việc vận công trừ độc là không còn bị hôn mê. Trái lại Âu Dương Kiên phải uống Tục Mệnh đơn mới có thể chống chọi nổi.

Tỉnh lại, lão đạo sĩ nhìn Bạch Cương thán phục, rồi lại la lớn:

- Khổng Lượng đâu? Người tiếp khách quái lạ thế này à?

Rồi lão hùng hổ xông về phía trước:

- Để ta vào lôi cổ lãnh chúa Mê Hương Viên này ra.

Vươn mình một cái, Bạch Cương chụp lấy Âu Dương Kiên kéo lại làm lão đạo sĩ râu đỏ tức giận quát:

- Tiểu ca, sao lại không cho ta tiến lên?

Bạch Cương không trả lời mà chỉ lặng lẽ tiến đến bên một cây lão tùng ở trước mặt...

Đột nhiên chàng phát chiêu vỗ một chưởng vào thân cây. Lập tức tiếng nổ

vang trời, một cành tùng gãy cụp, và từ nơi cành cây bắn ra hàng chục mũi tên sắt cùng một chùm lửa xanh lè phun mạnh xuống hoa viên. Cây cối xung quanh đều héo rũ, trong khi đó Bạch Cương đã kịp thời nhảy phóc ra ngoài.

Tử Môn đạo sĩ giật mình nghĩ thầm, nếu Bạch Cương không kéo lại, để lão phi hành chạm vào cây lão tùng kia, những mũi tên sắt đã bắn chết lão hoặc thiêu sống lão do ngọn thanh hỏa kỳ quái kia rồi.

Lão bèn lên tiếng:

- Tiểu ca làm sao biết trong cây đó có cơ quan ám hại?

Thản nhiên mỉm cười, Bạch Cương đáp lời:

- Tại hạ suy nghĩ vì sao đường vào Tổng đàn sao lại không có người canh gác nên quan sát kỹ những cây kia, nhận ra là cây thật đã thành khô mộc, còn lá toàn là lá giả. Tại hạ biết ngay có cơ quan ác hiểm đặt trong những thân cây khô mộc ấy.

Âu Dương Kiên nhìn về phía trước, thấy còn nhiều cây lão tùng và ngô đồng... Nhãn lực tinh tường sẽ nhận ra toàn là cây giả.

Lão nổi giận bèn bảo:

- Ta nên đứng từ xa dùng Phách Không chuông đánh gãy hết đám cây giả này đi rồi vào lõi cổ Không Lượng ra.

Tuổi trẻ đang hăng, Bạch Cương liền gật đầu:

- Phải đấy. Để tại hạ phát chiêu đập nát hết đi cho rồi.

Chàng liền di bộ chuẩn bị thân pháp Xà Du lướt qua từng cây một để phá vỡ những cạm bẫy bí mật.

Bỗng có tiếng quát lớn:

- Dừng tay...

Bạch Cương và Âu Dương Kiên giật mình, thấy một người bước tới, miệng cười khả khả:

- Nhị vị không nên giận dữ phá hoại như thế. Chẳng lẽ các thượng khách không tha thứ được cái tội ngênh tiếp trễ của lão phu sao?

Nhìn người mới đến là một lão nhân bệ vệ, phong thái hòa nhã, nụ cười rất tươi. Bạch Cương thầm nghĩ:

- Cứ nghe khẩu khí thì lão này nếu không phải Bang chủ Thông Thiên Độc Long cũng phải là Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng. Nhưng tên lam y hán vừa nãy có nói Bang chủ của chúng đang bận việc ở Xà Sơn nên chắc tên này là Không Lượng rồi. Thế mà Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nói hắn chỉ khoảng ba mươi, cặp râu chữ bát, trắng trẻo thư sinh chứ đâu phải lão già bệ vệ như thế này?

Đang lúc thắc mắc, Bạch Cương nghe thấy Âu Dương Kiên lên tiếng:

- Tôn giá có phải là Huyền Cơ Tú Sĩ Khổng đại gia? Bần đạo đã ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay đến thăm không ngờ được tôn giá dùng trọng lễ đón tiếp thế này khiến bần đạo vô cùng cảm kích.

Lão già nghe những lời của Tử Mân đạo sĩ nói, biết là bị chửi xỏ, nhưng vẫn thản nhiên vòng tay đáp:

- Lão phu chính là Khổng Lượng. Hồi nãy vì đa đoan công việc nên bọn trẻ đón tiếp nhị vị có điều sơ suất thật là đắc tội, mong chư vị miễn thứ.

Bạch Cương tính tình bộc trực, vốn ghét những lời lẽ khách sáo. Chàng chỉ nhìn kỹ Khổng Lượng, trong đầu nghĩ nhanh:

- Đây hẳn là Khổng Lượng rồi. Nhưng gã Hộ pháp này chắc là cải trang cho già lão đi chứ lẽ nào Hồ Diễm Nương lại nói sai...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã thấy Khổng Lượng vòng tay:

- Thỉnh nhị vị vào sảnh đường đàm đạo.

Âu Dương Kiên và Bạch Cương theo chân lão tiến vào khách sảnh, lão phân ngôi chủ khách mời người.

Vừa mới an tọa, Khổng Lượng đã kêu:

- Lâm Ba, dâng rượu.

Một đại hán áo xanh từ trong phòng bước ra, trên tay bưng chiếc khay có ba chung nhỏ và một bình rượu ngọc dâng lên. Khổng Lượng tự tay rót rượu mời, miệng nói:

- Lễ tiếp khách của bọn Bang có hơi khác thường, trước tiên dùng rượu Tẩy Trần trước rồi sau mới dùng trà Thanh Tâm... Các vị đi đường xa tới đây, cứ dùng chung rượu này sẽ thấy sáng khoái ngay.

Âu Dương Kiên và Bạch Cương mỗi người đều nâng chung rượu lên, nhưng lão đạo sĩ cứ nhìn chung rượu ra vẻ nghi hoặc.

Khổng Lượng liền bật cười:

- Vị đạo trưởng bá chủ Liêu Đông này quả nhiên tinh tế.

Vừa nói lão vừa nghiêng chung rượu trên tay của mình cho đổ mấy giọt xuống đất. Nền gạch lập tức sôi xèo xèo bốc khói mùi tanh tươi, và độc tử khoét sâu một lỗ ghê người.

Bạch Cương và Âu Dương Kiên đưa mắt nhìn nhau. Khổng Lượng vẫn cười khà khà:

- Hành động vừa rồi của lão phu cho thấy rằng lão phu không hề cố ý hãm hại nhị vị. Song bọn bang có điều lệ những ai là thượng khách đều được đón tiếp bằng rượu độc. Bởi hàng cao thủ võ lâm thì tất nhiên vạn độc bất xâm. Còn những ai không thể uống rượu độc được thì xin lỗi, họ chưa thích hợp với địa vị thượng khách của bọn bang. Uống hay không là quyền của các

vị, lão phu xin uống trước.

Đứt lời Khổng Lượng liền dốc cạn phần rượu còn lại vào miệng uống cạn.

Bạch Cương thừa biết trò quỷ quyết của Khổng Lượng. Rượu độc là có thật, nhưng lão ta uống thuốc giải trước nên sẽ không bị ngộ độc, còn kẻ khác uống vào là chết ngay. Tuy nhiên chàng đâu chịu thua trong lần thử sức này.

Mới suy nghĩ xong Bạch Cương đã cầm chung rượu độc ngửa cổ nốc cạn, miệng thản nhiên khen:

- Tốt lắm, rượu rất ngon, rất thơm.

Âu Dương Kiên biến sắc vì lo sợ, còn Khổng Lượng tỏ vẻ vui mừng:

- Thằng tiểu quỷ này sẽ đứt gan đứt ruột mà chết thôi.

Quả nhiên lúc đó Bạch Cương ôm lấy bụng, nhắm mắt lại, sắc diện lộ rõ nét đau đớn cùng cực...

Âu Dương Kiên vội hỏi:

- Tiểu ca sao thế?

Khổng Lượng cười lớn:

- Còn sao nữa, hắn ta đứt cả gan ruột kinh mạch rồi...

Nhưng thình lình Bạch Cương bỗng mở mắt, vươn mình thẳng lên. Chàng quát to:

- Ngươi làm rồi. Rượu độc của Thiên Long bang không làm hại được ta đâu.

Khổng Lượng giật mình kinh sợ. Lão ta vốn âm thầm theo dõi từ đầu, thấy Bạch Cương phá được trận đồ, qua được vườn độc hương, bây giờ uống luôn rượu độc mà không chết, quả là tay thiếu niên có võ công, nội lực siêu phàm.

Lão ta đâu biết Bạch Cương đã ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả thì Vạn Độc Bất Xâm Hình Tướng là chuyện dĩ nhiên.

Hắn lại cười xảo trá:

- Ôi, Bạch thiếu hiệp quả là cao thủ. Vừa qua cả ba cửa ải nguy hiểm mà thiếu hiệp đều phá vỡ, thật xứng đáng là thượng khách của bản Bang.

Bạch Cương chỉ buông tiếng cười lạt đáp:

- Nếu tại hạ là kẻ tầm thường thì đâu dám vào nơi người ta vẫn gọi là tử địa.

Khổng Lượng cố giữ vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong đã rung động, nể sợ chàng thiếu niên đối diện.

Hắn liền nói:

- Lão phu xưa nay chưa từng hân hạnh được biết Bạch thiếu hiệp. Chẳng

hay lần này thiếu hiệp hạ cố đến bổn bang có điều chi chỉ giáo?

- Xin các hạ hãy cho biết Hộ pháp của Thiên Long bang có mấy người đảm trách?

Cặp mắt Không Lượng ngời lên, hần đáp:

- Chỉ duy nhất có một mình lão phu được Bang chủ tin tưởng giao trọng trách đó, tuyệt không có người thứ hai.

Gật gù vài cái, Bạch Cương hỏi tiếp:

- Như vậy là con gái của Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ là Tiêu Sở Quân có phải do chính quý Bang bắt cóc không?

Chấn động tinh thần, Không Lượng không trả lời ngay mà dè dặt hỏi:

- Việc này lão phu có nghe. Nhưng thiếu hiệp ngàn dặm tới đây hỏi như thế hần cũng liên quan mật thiết với Tiêu gia?

Vốn chưa ra giang hồ được bao lâu, lịch duyệt chưa đủ nên Bạch Cương cứ thành thực đáp:

- Tại hạ mồ côi từ nhỏ, được Tiêu thúc thúc nuôi dưỡng. Tiêu thúc đã qua đời, để lại người con gái mồ côi như tại hạ. Thế mà mới đây tại hạ trở về Tiêu gia đã biết Tiêu Quân muội bị người của Thiên Long bang bắt, nên nhất quyết phải truy tầm cho ra.

Những lời của Bạch Cương làm cho Không Lượng vừa mừng vừa sợ. Hần mừng vì chàng chính là người hần muốn tìm kiếm, mà hần sợ bởi thiếu niên kia phá vỡ trận đồ, uống được rượu độc thì bản lĩnh của hần khó lòng thắng được môn phen giao đấu.

Trong đầu hần bỗng hiện lên một quý kế liền hỏi chàng ngay:

- Người bắt cóc lệnh muội có phải sắc diện trắng trẻo, mặc áo xanh nho sẫm, bộ râu chữ bát, tuổi trên dưới ba mươi không?

Bạch Cương gật đầu:

- Chính hần đó.

Không Lượng vỗ hai bàn tay vào nhau:

- Thôi rồi, hần kẻ đó tự xưng là bổn bang Hộ pháp nên thiếu hiệp mới đến đây đòi Tiêu Sở Quân phải không?

Phân vân trong đầu, Bạch Cương nói:

- Tại hạ chỉ nghe nói lại, thực hư chưa tường, nếu các hạ đã biết chuyện thì nên kể rõ ra...

Mưu kế đã sắp sẵn, Không Lượng làm vẻ mặt buồn, thở dài bảo:

- Nói ra sợ nhị vị chê cười. Lão phu có một tên học trò hư. Chính thằng nghiệt đồ đã mạo danh Hộ pháp đến bắt con gái của Tiêu Tinh Hồ với ý đồ riêng, làm lão phu mang tiếng. Vừa qua lão phu đã cho người tìm bắt nó,

nhưng lại được tin Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài đã đón đường giành Tiêu Sở Quân, đã bắt luôn cô gái và thằng nghiệt đồ ấy rồi.

Lời nói của Không Lượng làm cho Bạch Cương giật mình, bởi nếu Tiêu Sở Quân mà lọt vào tay Bích Nhân Quỷ thì dễ gì còn sống sót.

Chàng lật đặt hỏi:

- Vậy hiện nay lệnh đồ và Bích Nhân Quỷ đang ở nơi nào?

Không Lượng mỉm cười bí hiểm:

- Thằng nghiệt đồ ấy dù chết mất xác lão phu cũng chẳng quan tâm làm gì, lúc nào lão phu bắt được cũng đem ra trị tội thôi. Còn Bích Nhân Quỷ hành tung khó lường. Lão phu nghe nói hắn đang ở Lão Gia lĩnh, đất Liêu Đông, để luyện môn Hàn Độc âm công gì đó. Chắc hắn tới Giang Nam bắt người rồi lại về đó luyện công.

Bạch Cương vốn nghe Âu Dương Kiên nói chuyện Bích Nhân Quỷ ở Lão Gia lĩnh nên nghe lời xảo trá của Không Lượng vội tin ngay là thật. Chàng vội đứng lên đáp:

- Nếu thế tại hạ xin cáo thoái.

Không Lượng cười hì hì:

- Nghiệt đồ làm bậy, lão phu cũng có điều lỗi. Phải chi Bích Nhân Quỷ không ra tay thì lão phu đã nắm đầu nghiệt đồ và trao lại Tiêu cô nương lại cho thiếu hiệp rồi. Có điều lão phu mạn phép dặn dò thiếu hiệp phải coi chừng Bích Nhân Quỷ. Chẳng những hắn có Thiên Độc phong châm mà còn luyện thành cả Hàn Độc âm công quả là tên nguy hiểm đáng sợ.

Biết Không Lượng nói khích mình, nhưng Bạch Cương là thanh niên đầy hào khí, luôn tỏ ra bản lĩnh hơn người.

Chàng liền nói lớn:

- Đừng nói một Bích Nhân Quỷ mà cho dù chục tên quỷ thì tại hạ cũng buộc hắn thả Sở muội ra.

Âu Dương Kiên trong lòng nghi hoặc không tin vào những lời xảo trá của Không Lượng. Nhưng giờ để Bạch Cương xông vào Tổng đàn Thiên Long bang, biết có tìm ra Sở Quân không, mà sự nguy hiểm lớn lao vô cùng. Ông ta vốn quý mến chàng thiếu niên hào hùng kia, không muốn chàng lâm vào vòng nguy hiểm khi mọi việc chưa tỏ tường nên ông cứ lặng lẽ không nói câu gì.

Lúc ra đến cửa ngoài, Âu Dương Kiên mới vòng tay bảo Không Lượng:

- Hôm nay bản đạo là bạn đường với Bạch thiếu hiệp, được tôn giá tiếp đãi đã hiểu rõ đức độ của Hộ pháp quý Bang. Hẹn sau này sẽ có ngày tái ngộ.

Không Lượng lại bị chửi xéo nữa thì giận lắm, song vẻ ngoài vẫn cứ thản

nhiên đưa tiễn, còn Âu Dương Kiên đắc chí vừa cười vừa gật gù bước ra. Bỗng lão giật thót mình vì có đạo kinh phong dữ dội ập đến từ phía sau lưng làm lão vội quay phắt lại...

Thì ra một con cạp lớn như con trâu đang chụp lấy lão. Âu Dương Kiên vội trăn mình né, thì góc đối diện lại thêm một con cạp nữa lao vọt tới như tên bắn.

Tình thế thập phần nguy hiểm, khiến lão đạo sĩ râu đỏ là tay cao thủ cũng phải lúng túng hoảng hồn. Lão muốn phản ứng cũng không còn kịp nữa.

Ngay lúc đó...

Một tiếng “Ầm” vang dội, cả hai con cạp vừa đến gần Tử Môn đạo sĩ đều bị bắn ra góc núi vỡ đầu chết tươi.

Âu Dương Kiên bàng hoàng nhìn lại thấy Bạch Cương vừa thu chiêu, sắc diện không hề thay đổi.

Thì ra Bạch Cương vừa dùng chiêu Hồ Phốc giết chết một lúc hai con cạp, giải nguy cho lão đạo.

Bạch Cương vừa tới bên Âu Dương Kiên, thì Không Lượng cũng vừa bước đến. Hắn vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng:

- Ôi, thật là tuyệt chiêu. Một chiêu giết hai mãnh hổ là chuyện thường, song có người ở đó mà hai cạp chết nhưng người vẫn bình yên, không bị ảnh hưởng mới là chuyện lạ. Độ nhất cao thủ cũng chưa chắc phát chiêu tinh tế được như thế.

Miệng thì Không Lượng khen, nhưng trong lòng hắn đã khiếp sợ Bạch Cương. Bởi thấy công phu của chàng đã đến mức nhập diệu.

Bạch Cương chỉ “hừ” một tiếng, gằn giọng:

- Loài hổ lang mà cũng muốn chặn đường ta sao?

Không Lượng biết Bạch Cương mắng khéo mình, bèn cười xảo trá:

- Hai con nghiệt súc tưởng ai cũng như ai, gặp phải cao nhân thì chết là đáng rồi. Lão phu chậm chân không kịp quát mắng chúng, xin cáo lỗi với nhị vị.

Âu Dương Kiên cũng cười lạt một tiếng như Bạch Cương, vái chào Hộ pháp Không Lượng cho phải phép, rồi băng mình xuống núi.

Bỗng Bạch Cương nhìn thấy dưới chân núi có hai cô gái đang hôn đầu với nhau, xung quanh có mấy tên thuộc hạ Thiên Long bang đứng xem.

Từ lúc ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, nhãn lực của Bạch Cương rất tinh tường. Từ trên cao chàng đã nhận ra hai cô gái đó là Phương Tuệ và Điền Hồng, chàng vội vàng phóng tới thật nhanh, miệng hét vang dội:

- Cùng là người nhà cả, hãy dừng tay!

Phương Tuệ và Điền Hồng lúc đó dường như đều hăng máu, cứ xông vào nhau xuất những tuyệt chiêu. Bạch Cương la lớn như thế mà cả hai đều chẳng nghe thấy gì cả.

Lúc đó chướng ảnh lấp loáng, kinh khí mịt mù, cả một vùng chân núi chân động khùng khiếp.

Bạch Cương vội bỏ Âu Dương Kiên lại phía sau, chàng vận thần hành di bộ chạy xuống núi vùn vụt...

Xem tiếp chương 23 Nhị nữ tranh tình

Chương 23: Nhị Nữ Tranh Tình

Chưởng phong như bão...

Kình đao vèo vèo.

Áp khí nổ vang hơn sấm sét.

Một bóng áo trắng, một bóng hồng chập chờn giữa sát khí vùn vù kinh người.

Bạch Cương la khản cổ chẳng ai nghe, chàng vội sử dụng Áo Ảnh bộ pháp như chiếc bóng len vào giữa hai người, đồng thời song thủ vung ra khéo léo chụp lấy hai cổ tay ngà ngọc.

Điền Hồng và Phương Tuệ đang đấu rất hăng, bỗng cảm thấy một cổ tay tê điếng, lại tưởng đối thủ đã dùng thế cầm nã thủ chụp được tay mình, nên vung chưởng còn lại đánh mạnh vào Bạch Cương.

Hai tiếng “Bùng Bùng” vang lên, nội lực Bạch Cương mạnh như thế mà cũng bị chấn động.

Chàng bèn kêu lớn:

- Ta là Bạch Cương, tại sao đánh ta?

Nghe tiếng Bạch Cương sát bên tại, cả hai cô gái mới chịu thu chiêu, định thần nhìn kỹ, rồi cùng đỏ ửng đôi má hồng.

Lúc đó Bạch Cương mới buông tay hai nàng ra và bảo:

- Chúng ta là người một nhà cả, xin chớ hiểu lầm...

Điền Hồng đưa mắt quét ngang mọi người, ánh mắt dừng lại Bạch Cương thật âu yếm. Bỗng nàng lại “hừ” một tiếng rồi quay mình chạy đi.

Bạch Cương vừa muốn chạy theo Điền Hồng, bỗng nghe Phương Tuệ kêu khẽ “nè...” chàng lại phải dừng bước, nhìn Phương Tuệ hỏi lớn: - Phương thư thư... Sao thư thư lại đánh Điền Hồng. Nàng cũng là...

Chợt Phương Tuệ “hừm” một tiếng rồi phóng mình chạy đi.

Bạch Cương lập tức chạy theo, song Phương Tuệ trở thuật khinh công siêu tuyệt của Mai Tử Châu lướt đi... Tà áo hồng bào trông xa kéo một vệt như sợi chỉ đỏ, Bạch Cương không thể nào theo kịp.

Chàng dừng lại, thở dài, miệng lầm bầm:

- Trời ơi, ta có làm gì sai trái không? Tại sao cả hai nàng đều giận dữ chẳng nói với ta một lời?

Chàng đang than thở một mình, chợt nghe có tiếng cười lạt phía sau và một câu nói:

- Hẳn khi cái sọ của ngươi dòi đi chỗ khác, ngươi mới biết mình đã làm gì sai lầm.

Bạch Cương quay nhìn lại đã thấy Phương Tuệ đứng đằng sau lưng.

Chàng mừng rỡ hỏi:

- Thưa thưa nói vậy là có ý gì?

Phương Tuệ nhếch mép:

- Hừm, người vẫn là đồ ngốc. Người nói chúng ta đều là người nhà với nhau. Nhưng người có biết Điền Hồng là ai không?

Bạch Cương vội đáp:

- Đệ chưa rõ lắm về nguồn gốc của Điền Hồng, nhưng cô ấy và đại huynh của cô ấy là Điền Thanh đã từng cứu đệ thoát khỏi đại nạn. Như thế thì anh em họ Điền hẳn là người tốt.

Phương Tuệ cười nhạt:

- Ta hỏi người, Thiên Long bang có phải là chính phái không?

Chẳng cần suy nghĩ, Bạch Cương lắc đầu:

- Thiên Long bang là bọn Ma giáo, cực gian, cực ác, sao có thể gọi là một chính phái.

Lập tức bật cười lớn, Phương Tuệ bảo:

- Vậy nếu ta nói thật cho người biết cô nàng Điền Hồng áo trắng của người là người của Thiên Long bang đó, thì cô ta tốt hay xấu?

Câu nói của Phương Tuệ như gáo nước lạnh xối vào đầu Bạch Cương làm chàng sững sờ.

Chàng run giọng hỏi:

- Sao thưa biết Điền cô nương là người của Thiên Long bang?

Khoác tay trở chân núi, Phương Tuệ nói:

- Khi Điền Hồng cùng ta giao đấu thì có bốn tên Thiên Long bang đứng phía sau chính là Tứ Độc Hương chủ đã từng cản bước người từ đầu đó. Chúng cùng một duộc với Điền Hồng. Vậy cô ta chẳng phải là người Thiên Long bang thì còn là gì nữa?

Bạch Cương cúi đầu suy nghĩ, quả là Phương Tuệ nói đúng. Nhưng anh em Điền Hồng là người của Thiên Long bang thì đã sao? Với võ công và lòng nghĩa hiệp của họ dù ở Thiên Long bang cũng như hai đóa hoa sen trong bùn vẫn tỏa hương. Còn lắm kẻ tự xưng là danh môn chính phái làm bao sự mờ ám ác độc?

Người xưa có câu “Kỹ nữ hoàn lương còn hơn Hoàng Phi thất tiết”... Ta đã từng hiểu lầm Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, vậy mà nàng là người tốt đấy thì sao?

Tuy nghĩ vậy, nhưng Bạch Cương không dám tranh biện, sợ mịch lòng Phương Tuệ.

Chàng chỉ nói:

- Việc bí ẩn bên trong đệ không thể biết. Vậy xin thư thư nói rõ cho đệ được hiểu.

Bàn tay mát rượi của Phương Tuệ liền nắm tay Bạch Cương kéo xuống và nhỏ nhẹ nói:

- Đệ ngồi xuống đây, ta kể cho nghe từ đầu.

Ngoan ngoãn ngồi bên Phương Tuệ trên tảng đá, Bạch Cương vừa ngửi hương thơm tỏa ra từ mái tóc nàng, vừa nghe nàng kể rõ nguyên nhân cuộc chạm trán giữa nàng và Điền Hồng.

Nguyên từ lúc chia tay nhau ở Thượng Nhiêu, Phương Tuệ cười Thần điêu về Kim Lăng báo tin cho Bạch Mi lão lão biết Vân Thường đã bị Mai Phong Tuyết Lão bắt đi, buộc Bạch Mi lão lão đến mới trả người.

Việc này làm cho Bạch Mi lão lão nổi giận, lập tức đi ngay. Tổ Cô đi rồi, Phương Tuệ nhớ ra Bạch Cương một mình đến Tổng đàn Thiên Long bang rất nguy hiểm, nên nàng vội lên đường tới Quy Sơn trên lưng con Thần điêu Thúy Thúy để tiếp tay cho người mình yêu.

Muốn giữ kín hành tung, khi đến Hán Dương, Phương Tuệ rời Thần điêu, trở thuật phi hành lên Quy Sơn nhanh như tên bắn. Nhưng vừa qua dốc núi nhìn thấy Tổng đàn Thiên Long bang thấp thoáng thì Phương Tuệ đã bị bốn tên Tứ Độc Hương chủ vây đánh dữ dội.

Với võ công của Phương Tuệ, bốn gã Hương chủ kia làm sao thắng nổi. Vì thế, chúng sử dụng Xa Luân Chiến, đưa tiến lên, đưa lùi xuống, kéo dài trận giao tranh. Có lẽ chúng muốn chờ Hộ pháp hay những Đường chủ khác nghe động tới phản công Phương Tuệ.

Hiểu được ý đồ của bọn chúng, Phương Tuệ giận dữ phát chiêu liên tiếp, nhất định hạ gục bốn tên Tứ Độc Hương chủ để sớm giúp sức Bạch Cương.

Trong lúc bốn tên nọ sắp thảm bại thì Điền Hồng đến. Trông thấy cô gái áo trắng không biết là bạn hay thù, Phương Tuệ liền thu chiêu nhảy lùi hai bước. Bốn tên Hương chủ cũng dừng tay.

Điền Hồng chỉ liếc qua Phương Tuệ một cái, rồi lên tiếng hỏi bọn Thiên Long bang:

- Thời gian qua có một chàng trai và lão đạo sĩ râu đỏ đi ngang đây chăng?

Tên thủ lĩnh trong bọn Tứ Độc vội đáp:

- Bẩm có hai người ấy, họ đã vào trong rồi.

Đột nhiên Điền Hồng nổi giận quát lớn:

- Sao không ngăn họ lại, buộc họ xuống núi?

Gã Hương chủ tỏ vẻ sợ sệt, lắp bắp:

- Dạ, bọn chúng tôi đang ra sức chặn hai người ấy thì có Lâm Ba cầm Huỳnh Long Kỳ tới bảo họ là thượng khách của Hộ pháp nên chúng tôi phải để cho đi qua.

Nghe những lời trao đổi, Phương Tuệ biết cô gái này là người của Thiên Long bang muốn ngăn chặn Bạch Cương và Tử Mân đạo sĩ.

Nàng liền gần giọng:

- Hừm, con tiện tỳ cùng ở với bọn độc ác, để ta thử xem tài sức của nhà ngươi được bao nhiêu.

Vừa nói nàng vừa bước tới, song chưởng sẵn sàng. Nhưng Điền Hồng lúc đó dường như có việc gì gấp nên quát bảo bốn tên nọ: - Ta cần phải đi, các ngươi hãy đuổi cô gái này xuống núi.

Dứt lời Điền Hồng quay gót phóng vèo đi.

Bỗng... “Bình” một tiếng dữ dội, kinh phong thốc tới rung chuyển cả núi non, Phương Tuệ đã vỗ một chưởng vào hậu não Điền Hồng nhanh hơn tia sét sức mạnh kinh hồn.

Có lẽ đã đề phòng, Điền Hồng lắc mình tránh khỏi kinh đạo, rồi quay lại đánh nhau với Phương Tuệ.

Hai cô gái xoắn vào nhau, đánh một trận nghiêng trời lệch đất thì vừa lúc Bạch Cương tới.

Phương Tuệ khẽ một hơi, rồi quắc mắt lên tiếng hỏi Bạch Cương:

- Con tiện tỳ ấy đúng là người của Thiên Long bang rồi, ngươi còn bảo là người nhà sao?

Bạch Cương ngẩn mặt ra, trong đầu suy nghĩ dữ dội. Sự kiện vừa xảy ra cho thấy quả thật Điền Hồng là người của Thiên Long bang nên có uy quyền với bốn tên Tứ Độc Hương chủ. Nhưng nếu anh em Điền Thanh và Điền Hồng nằm trong Thiên Long bang, tại sao nhiều phen đã cứu giúp tận tâm với chàng? Quả thật vấn đề vô cùng rắc rối, khó hiểu.

Bạch Cương đang suy nghĩ thì Phương Tuệ lại mỉm cười bảo:

- Còn gì nữa mà suy nghĩ. Ngươi tin nó thì có phen nó đưa ngươi vào chỗ chết thôi.

Hết sức lúng túng, Bạch Cương chưa biết trả lời sao, thì đã nghe câu nói của Điền Hồng vang lên lạnh lạnh: - Ngươi đừng ngậm máu phun người. Đúng đó nói xấu ta là gãy răng không còn cái nhai cơm.

Giật mình nhìn lên, Bạch Cương thấy Điền Hồng đứng trên mỏm đá cao gần đó, cặp mắt giận dữ nhìn xuống Phương Tuệ và Bạch Cương.

Chàng lập tức di bộ toan nhảy lên tìm lời giải thích. Nhưng Phương Tuệ đã nhanh hơn, lao mình tới trước, miệng thét lớn: - Ngươi là con giặc cái gian

xảo, bộ ta nói oan cho người sao?

Điền Hồng nổi giận phóng vèo xuống đối diện với Phương Tuệ và bảo:

- Đừng nói láo, hãy tiếp chiêu của ta đây...

Lời nói chưa dứt kinh phong đã ào ào cuốn tới.

Điền Hồng dùng chiêu Thượng Mã Huy Qua đánh thốc vào ngực Phương Tuệ với khí thế dữ dội.

“Bình...” Tiếng nổ chuyển núi, bỗng Điền Hồng chao mình đi, cổ tay như bị tê cứng.

Thì ra chiêu chương của nàng đã bị Bạch Cương phát chiêu ngăn đỡ, hai kinh đạo giao nhau vang trời, đồng thời cổ tay nàng bị Bạch Cương nắm chặt, không thể dụng chương phát chiêu.

Tức giận quá, Điền Hồng cố giật tay ra rồi òa khóc.

Nàng nói lớn:

- Được lắm, người nghe lời con tiện tỳ đó ăn hiếp ta. Kể như ta mất đuôi nên mới nhận làm kẻ bạc nghĩa như người.

Bạch Cương vội vàng kêu lên:

- Hồng muội, đừng hiểu lầm ca ca...

Nhưng Điền Hồng đã bỏ chạy, như không muốn nhìn thấy Bạch Cương nữa.

Tuy nhiên Phương Tuệ không tha cho Điền Hồng. Nàng nhún mình một cái đã lao vụt tới trước mặt Điền Hồng và hét lên: - Giặc cái, người phải đền tội vô lễ.

Đã ghen tức còn bị chặn đầu, Điền Hồng vùng chương đánh mạnh, đồng thời thiết chỉ đâm vào mắt Phương Tuệ, hai ngón như dùi thép.

Biết đối thủ sử dụng chiêu Song Chỉ Thôi Châu móc hai tròng mắt mình, Phương Tuệ vội lách mình né tránh rồi tung cước đá vào bụng dưới Điền Hồng.

Trong sơ hở để trông phía dưới, Điền Hồng không có cách nào khác hơn là hạ chương đón cước của đối thủ.

Tự tin vào thiết cước của mình Điền Hồng sẽ không chịu nổi, nên Phương Tuệ bật cười khoái trá.

Bỗng... “Bình” một tiếng, ngọn cước của Phương Tuệ đã trúng ngay thiết chương của Bạch Cương.

Chàng trai đã ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bích Mai Linh Quả, lại rèn võ công tuyệt kỹ nên xương thịt cứng như thép.

Phương Tuệ dồn sức định hạ gục Điền Hồng, nên ngọn cước của nàng đá càng mạnh sức chấn động càng dữ dội, chân căng đau buốt khủng khiếp, bất

giác thét lên một tiếng “Ồi” và toàn thân lão đảo. Nàng trụ bộ không vững, ngã phịch xuống đất.

Đỡ được ngọn cước cho Điền Hồng thì làm ngã Phương Tuệ, nên Bạch Cương lúng túng chạy tới toan đỡ Phương Tuệ dậy.

Lúc đó cơn giận của Phương Tuệ dữ dội không tả nổi. Nàng tưởng nói hết những điều bí ẩn ra thì Bạch Cương sẽ nghiêng về phía mình, không ngờ chàng còn đỡ đòn cho Điền Hồng làm nàng ngã ngựa.

Bởi vậy, vừa thấy Bạch Cương đến gần nàng đã quát lớn:

- Tránh ra, ai cần người níu kéo?

Sử dụng thế Phi Hồ Tầm Long nàng búng mình bật dậy, trừng mắt ngó Bạch Cương, giọng nói đầy giận dữ: - Hừm, người là thằng ngốc, không biết phân biệt chính tà, cứ bênh vực con giặc cái đó. Rồi đây người sẽ...

Trong lòng đau khổ ghen hờn, Phương Tuệ nói chưa dứt câu đã bật khóc.

Bạch Cương biết cái lỗi làm Phương Tuệ té ngã, khi ấy chỉ nói những lời mềm mỏng:

- Phương thư thư, cô ấy chẳng phải người xấu, bên trong chắc có vấn đề gì đấy. Ta phải xét tận tường đã.

Phương Tuệ lạnh lùng đáp:

- Ta không cần tìm hiểu gì nữa. Trong Thiên Long bang lại có kẻ tốt hay sao? Ta rõ quá rồi, chỉ có người hồ đồ, không tin lời ta.

Điền Hồng lúc đó đã đứng thẳng phía trước, cười nhạt:

- Đồ tiện tì xấu xí, tại sao người ta phải tin nhà người chứ?

Bạch Cương coi bộ hai cô gái lại muốn xáp chiến, vội vàng nói:

- Thôi cả hai đừng cãi lộn nữa. Thật ra người nào cũng là ân nhân đã lo lắng giúp đỡ Bạch Cương này rất nhiệt tình. Huynh trưởng của Điền muội muội là Điền Thanh từng cứu mạng tại hạ, ơn sâu như biển. Việc hôm nay có điều còn bí ẩn, xin Điền muội cứ nói thẳng ra.

Điền Hồng cảm thấy lòng mình rất trong sáng. Nàng chỉ muốn tránh nguy hiểm cho Bạch Cương. Nhưng sự thật về mình thì làm sao nói ra ở nơi này được. Bởi thế, nàng chỉ sững sờ đứng đó mà chẳng nói được lời gì.

Nghe Bạch Cương gọi tên Điền Hồng là muội muội, Phương Tuệ càng cảm tức, và Bạch Cương còn công nhận ơn sâu như biển của Điền Hồng. Như vậy có lẽ hai người này có tình ý với nhau từ lâu, bây giờ Bạch Cương muốn cô gái này nói ra chuyện họ yêu nhau, nào khác chỉ tạt nước sôi vào mặt nàng? Nghĩ như thế rồi Phương Tuệ thét lên: - Ai thèm nghe chuyện ma mãnh núp lén của các người. Con tiện tỳ đừng tưởng có người hỗ trợ là thắng nổi ta. Nói thật cho mà biết, dù hai người liên thủ, ta cũng đánh rớt răng

người ra.

Bạch Cương thấy Phương Tuệ kéo mình vào cuộc tranh chấp thì vội vã nói nhanh:

- Phương thư thư, xin đừng nói lời sai lầm như thế.

Điền Hồng thấy Phương Tuệ kết nằng vào với Bạch Cương thì trong lòng vừa sung sướng, vừa hồ thẹn, liền xông tới quát: - Câm mồm đi, ai sợ người nào?

Vừa dứt lời Điền Hồng đã sử dụng chiêu Vân Long Thám Trảo chụp vào cặp nhũ hoa của Phương Tuệ...

Nào phải tay vừa, Phương Tuệ di bộ tránh được đòn cầm nã của đối thủ chộp vào cặp nhũ hoa, đồng thời ngọn cước của nàng phản công bằng chiêu Uyên Lữ Song Phi tung ngay vào huyệt “Trung Cực của Điền Hồng nhanh hơn gió cuốn.

Gương mặt xinh đẹp của Điền Hồng đỏ ửng lên, vì song cước của Phương Tuệ đá bay vào chỗ hiểm của mình. Nàng lập tức thụp mình xuống, song thủ chia hai nhánh với chiêu Thám U Lãm Thắng, dùng thế Cầm Nã bắt hai chân đối thủ kéo toạc ra.

Ôi thật nguy hiểm, nếu Phương Tuệ để Điền Hồng chụp được chân mình kéo toạc ra, thì sao khỏi hờ hênh nơi quý báu của người nữ? Nàng cấp tốc thu chân về, búng mình lộn ra sau mấy thước, tránh khỏi chiêu độc của cô gái kia trong chớp mắt.

Vừa thấy hai cô gái tách ra, Bạch Cương đã nhảy xen vào giữa. Chàng ngó qua Điền Hồng nói thật nhanh: - Hảo muội muội, nên nhường thư thư một chút đi mà...

Phương Tuệ nghe Bạch Cương gọi tên Điền Hồng là hảo muội muội, cơn ghen lại nổi lên. Nàng vòng qua mình Bạch Cương, vận dụng toàn lực đánh chiêu Lôi Công Đả Thạch vào Điền Hồng nhanh hơn tia chớp.

Lúc đó Điền Hồng bị thân mình Bạch Cương che khuất tầm mắt, nên kinh đạo của Phương Tuệ sát sườn, dù muốn đỡ cũng không kịp.

Còn Bạch Cương đã thấy kinh phong, nhưng không dám xuất chiêu chống trả, sợ làm ngã Phương Tuệ lần nữa thì rất khó biện bạch.

Song làm thế nào để cứu vãn được ngọn chương thần tốc cho Điền Hồng đây? Giữa lúc cấp thời, Bạch Cương đành dùng người của mình che đỡ cho Điền Hồng.

“Bùng...” ngọn chương của Phương Tuệ quá dữ, sức chấn động làm đá bay cát chạy mịt mù, sức chương đánh trúng Điền Hồng rất ít, nhưng quật vào mình Bạch Cương dữ dội.

Bởi không dám chống cự nên Bạch Cương ngã chổng lên Điền Hồng, dón thành một cục.

Do hai người đều có công phu rèn luyện, nội lực phi phàm, nếu không thì đã tan xác bởi chưởng lực của Phương Tuệ bởi chiêu sát thương ấy.

Phương Tuệ không ngờ Bạch Cương vẫn che chở cho Điền Hồng, càng thêm tức giận, vì thế Bạch Cương vừa ngồi dậy là nàng đã giương chưởng đánh thốc một chiêu Thiên Vương Tróc Quái vào Điền Hồng.

Cô gái đang nằm dưới và thẹn thường đỏ mặt, làm sao kịp đỡ chiêu chưởng thần tốc của đối phương hàm chứa sức mạnh của sự ghen hờn...

Chỉ nghe một tiếng “Bình”, thân thể Điền Hồng văng đi xa lắc...

Bạch Cương hoảng vía, chàng vội vòng tay nói:

- Phương thư thư, xin hãy nghĩ tình, tha thứ cho nàng đi.

Thấy mình đánh Điền Hồng quá nặng, lại tức vì Bạch Cương vẫn có ý bảo vệ cô gái ấy, Phương Tuệ cười nhạt: - Tốt lắm, các người sẽ biết tay ta.

Nàng quay mình phóng vèo đi, phút chốc chỉ còn là một bóng nhỏ dưới chân núi...

Tuy biết Phương Tuệ vẫn còn giận, nhưng Bạch Cương không thể chạy theo năn nỉ, bởi Điền Hồng ở góc kia đang bị nội thương trầm trọng.

Bạch Cương di động cước bộ chạy nhanh đến bên nàng.

Nhưng mới nhìn thấy Bạch Cương, Điền Hồng lại quát:

- Vì người mà ta mới hờ cơ bị một chưởng của con tiện tỳ ấy, người hãy đi theo nó cho rồi.

Bạch Cương khổ sở lắc đầu:

- Nội thương của Điền muội nặng lắm, ca ca phải truyền lực cho muội vận công điều tức...

Cô gái trừng mắt:

- Không cần, người rút đi, kéo ta tự cắn lưỡi chết bây giờ.

Nghe những lời dữ dội của Điền Hồng, Bạch Cương thở dài đau khổ, rồi vùng bỏ chạy xuống núi. Chàng định bụng chờ cả hai nàng nguôi ngoai sẽ tìm dịp giải bày sau.

Song Bạch Cương đi chưa xa đã nghe tiếng rú của Điền Hồng. Chàng quay nhìn lại thấy cô gái ngã ngửa trên một tảng đá.

Biết là Điền Hồng bị nội thương quá nặng, chân khí phân tán, nếu không kịp thời cứu cấp, nàng sẽ không sống nổi, Bạch Cương lập tức chạy lại... Quả thật Điền Hồng đã hôn mê.

Ôm lấy Điền Hồng, chàng bồng nàng đến chỗ khuất nơi góc núi cỏ xiêm y để dùng thuật Kim Kê Trắc Mễ như gà vàng mổ thóc cứu cô gái.

Đặt Điền Hồng nằm ngay ngắn với ngọc thể trắng ngần, Bạch Cương dùng bí pháp cứu mạng.

Chàng dùng miệng hút huyết Trung Cực, tay ấn huyết Đôn Điền, rồi miệng hút Đôn Điền tay ấn Tâm Khảm, miệng hút Tâm Khảm tay chà Kỳ Môn, miệng hút Kỳ Môn tay xoa Bách Hội... Dùng khí công để dẫn chân khí cho nàng.

Bạch Cương hành khí đến chu kỳ thứ ba thì Điền Hồng cảm thấy có luồng nhiệt khí từ bàn tay của chàng chạy qua nàng liên miên bất tuyệt, từ huyết Trung Cực lên hai mạch Nhâm, Đốc khiến cho nàng rất khoan khoái.

Tuy vậy miệng và tay chàng trai vừa hút, vừa xoa, tiếp xúc ngọc thể của nàng khiến Điền Hồng mắc cỡ lắm, đành nhắm mắt nằm yên.

Bạch Cương sử dụng thuật Kim Kê Trác Mễ đến lần thứ năm vẫn còn thấy Điền Hồng nhắm mắt thì ngạc nhiên lắm lắm: - Lạ thật, trong Ngũ Cầm kỳ kinh có ghi rằng thuật Kim Kê Trác Mễ chỉ thi triển ba lần là cứu tỉnh bệnh nhân, sao làm tới năm lần nàng còn nhắm mắt, không lẽ miệng và tay ta chưa rà đúng huyết?

Nghe Bạch Cương nói rù rì bên tai, Điền Hồng tức cười thầm nghĩ:

- Thật là đồ ngốc...

Ý nghĩ vui vẻ làm sắc diện nàng tươi hẳn lên, khiến Bạch Cương hiểu ra. Chàng lập tức mặc lại xiêm y cho nàng đàng hoàng và bảo: - Chắc lỗ mũi Điền muội bị nghẹt nên chưa tỉnh lại được. Ta ngắt cọng cỏ đưa vào mũi chọc nhột cho nàng “ách xì” một cái là nàng mở mắt ngay thôi...

Các cô gái vốn sợ chọc nhột, Điền Hồng vừa nghe Bạch Cương nói đã vùng dậy, mở lớn mắt nguýt chàng, miệng la lớn: - Hòa với con tiện tỳ áo đồ ăn hiếp người ta còn chưa đủ sao, còn tính trêu chọc người ta nữa?

Bạch Cương vui vẻ nắm tay Điền Hồng:

- Ôi, thế là Điền muội tỉnh lại rồi...

Gương mặt bỗng như phủ một lớp băng giá, Điền Hồng bảo:

- Ta tỉnh rồi thì ngươi rút đi theo tiện tì ấy cho rồi, đừng ở đây làm ta ngứa mắt.

Diện mạo nhăn nhó, Bạch Cương thở dài nói:

- Huynh có lỗi gì đâu? Cả hai người cùng tốt với huynh, cùng lo cho huynh, rồi lại đánh nhau, đánh luôn huynh nữa. Nhưng nếu thật huynh có lỗi thì sẵn sàng cúi mình cho muội đánh hai chưởng đây.

Nghe Bạch Cương năn nỉ, Điền Hồng vừa xúc động, vừa vui, bèn chu miệng trêu ghẹo rồi bảo:

- Hừm, ai thềm đập cái đầu bò của huynh làm gì.

Thấy Điền Hồng đã hết giận, Bạch Cương mừng lắm, liền hỏi:

- Lá thư nơi khách điểm gửi cho huynh và Tử Mân đạo sĩ có phải của muội, nhằm cảnh giác việc đến Tổng đàn Thiên Long bang không?

Cười thật tươi như để xác nhận, Điền Hồng hỏi lại:

- Vậy hẳn huynh tin rằng muội là người của Thiên Long bang?

Nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của Điền Hồng, Bạch Cương nói:

- Thiên Long bang toàn những bọn ác độc, tàn bạo. Vậy mà có muội xinh đẹp nhân từ thì lạ quá. Huynh trưởng của muội là Điền Thanh cũng là một trang hiệp khách đáng trọng. Vậy hai người dù có kệt chuyện gì đó phải ở trong tổ chức Thiên Long bang, thì huynh cũng vẫn yêu quý như thường.

Sắc diện của Điền Hồng thay đổi nhiều lần như xúc động lắm, rồi nàng lại hỏi Bạch Cương:

- Huynh có còn nhớ gương mặt của anh muội là Điền Thanh không?

Bạch Cương đáp ngay:

- Điền ca đã nhiều lần cứu mạng Bạch Cương này, dù nguy hiểm tính mạng. Ồn ấy sẽ ghi tạc mãi trong lòng huynh đây, có lẽ nào huynh quên được dung mạo của Điền ca. Sao này gặp Hồng muội, huynh càng thêm nhớ, vì gương mặt hai anh em giống như hai giọt nước, chỉ khác trang phục nam nữ thôi.

Điền Hồng bật cười ra vẻ thích thú, rồi bảo Bạch Cương:

- Bạch huynh cho muội mượn chiếc mũ của huynh được không?

Chàng trai ngạc nhiên:

- Chỉ vậy muội?

Cặp mắt Điền Hồng long lanh, nàng vẫy tay:

- Cho mượn chút xíu mà...

Tuy chưa hiểu gì, Bạch Cương cũng gỡ mũ trên đầu trao cho cô gái. Chàng thấy Điền Hồng vén mái tóc cho gọn, đội mũ ngay ngắn và trầm giọng hỏi rất hiền ngang: - Nè Bạch huynh, nhìn kỹ xem ai đây?

Bạch Cương ngỡ ngàng. Chỉ đội chiếc mũ vào mà người trước mặt đã có dung mạo nam nhân tuấn tú, giọng nói lại trầm vang đầy nội lực, chẳng phải Điền Thanh còn là ai nữa...

Chợt hiểu ra tất cả, Bạch Cương kêu lên:

- Ôi thì ra Điền Thanh cũng là... muội? Hai là một... Một là hai?...

Rồi bỗng quên cả chuyện nam nữ, Bạch Cương vui mừng dang tay ôm kẻ đối diện vào lòng và siết mạnh.

Vừa sung sướng vừa mắc cỡ, Điền Hồng nói nhanh bên tai Bạch Cương:

- Bạch huynh, buông muội ra nào...

Lúc đó Bạch Cương mới buông lỏng vòng tay, nhưng nhìn dung mạo Điền Hồng thật kỹ rồi bật cười sung sướng.

Trao trả chiếc mũ cho Bạch Cương, Điền Hồng bỗng bắt gặp ánh mắt của chàng nhìn mình đắm đuối thì mắc cỡ đỏ mặt lên.

Nàng cúi đầu kêu khẽ:

- Ôi, sao huynh nhìn muội kỳ lạ thế?

Bạch Cương vui vẻ xúc động nói:

- Huynh chẳng biết phải làm sao đền đáp được ân sâu của muội đối với huynh lâu nay.

Nhớ đến chuyện Thiên Lai Ma Nữ và nhiều kẻ khác từng làm Điền Thanh với Bạch Cương, chàng liền hỏi: - Muội giả làm Điền Thanh, còn giả làm Bạch Cương này thật tài, phải vậy không?

Điền Hồng cười chúm chím, giọng tinh nghịch:

- Ai bảo huynh sinh ra có gương mặt giống hệt muội làm gì?

Hai người cùng bật cười vang cả sườn núi.

*

Cả khu vực thiên nhiên tĩnh lặng bỗng xao động bởi tiếng cười của đôi nam nữ vừa hiểu rõ về nhau.

Bỗng nhiên một bóng trắng xẹt qua, làm Bạch Cương giật mình, chàng xuất liền một chiêu Mãnh Hổ Tầm Long, kinh khí cuộn cuộn đánh ngược lên để truy kích bóng trắng.

Tiếng “ầm” chuyển động rừng núi, chưởng đạo đi ngang qua làm sườn đá sạt lở, những tảng hắc thạch tung bay rợn người.

Mãnh Hổ Tầm Long là chiêu mạnh nhất trong bộ Hổ Kinh của Ngũ Cầm kỳ kinh, bị chiêu này đánh trúng, một cao thủ cũng khó tránh cái chết thảm thương. Kinh đạo chỉ xẹt ngang cũng đã lở đá tróc cây, đủ biết cường lực của chiêu thức cỡ nào.

Nhưng bóng trắng chỉ chao đảo mấy cái, lách khỏi chưởng đạo của Bạch Cương rồi đột nhiên biến mất.

Bạch Cương tức giận, sử dụng thân pháp Xà Du lướt qua rặng cây đôi mắt tìm mà chẳng thấy gì cả.

Chàng đáp xuống một mỏm đá, thu chiêu, cả một vùng chuyển động ầm ầm đã yên tĩnh trở lại.

Lúc đó, Điền Hồng đã đến bên chàng, liền nói:

- Bóng trắng ấy hẳn là một cao nhân võ công trác tuyệt, không biết bạn hay thù, nhưng hẳn chưa động thủ, Bạch huynh quan tâm làm gì chứ?

Bạch Cương gật đầu:

- Điền muội nói phải, thôi chúng ta tiếp tục câu chuyện đi.

Điền Hồng tươi cười:

- Chuyện gì bây giờ? Chỉ có muội muốn biết vắng huynh chỉ gần một năm mà võ công của huynh tăng tiến vượt bậc kinh người, vậy huynh luyện bí kíp gì thế?

Bị Điền Hồng hỏi lại, Bạch Cương đáp nhanh:

- Việc tu luyện của huynh khá dài dòng, có thời gian huynh sẽ thuật muội nghe. Bây giờ huynh chỉ muốn hỏi muội về việc Cổ Huyền Tu đạo nhân của phái Côn Lôn nghi ngờ huynh lấy trộm Long Diên thảo, có phải là muội đã giả trang hành động không? Và muội lấy thứ cỏ quý ấy làm gì?

Điền Hồng đáp:

- Cũng vì huynh cả thôi.

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Vì huynh là thế nào?

Cô gái kéo Bạch Cương ngồi xuống bên mình rồi nói:

- Sau khi hỗ trợ huynh lấy được Bạch Mai Linh Quả, muội biết huynh cần trị bệnh cho Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ, muội sức nhớ phụ thân hồi trước có nói những bệnh lạ nếu phối hợp Long Diên thảo và Bạch Mai Linh Quả, dù bệnh trầm kha thế nào cũng hết, nên muội mạo hiểm đến phái Côn Lôn trộm Long Diên thảo chuốc oán với Cổ Huyền Tu đạo nhân, lúc muội đem cỏ quý về Thập Phương trấn, mới biết Tiêu Tinh Hồ đã chết, còn huynh thì đi Kỳ Phong cốc tìm học võ công rồi.

Bạch Cương sững sốt:

- Ai nói với muội điều đó?

Điền Hồng mỉm cười:

- Chính Tiêu Sở Quân nói, vì lúc đó muội cải trang, xưng tên Điền Thanh là bạn của Bạch Cương, nên cô ấy nói thật tất cả.

Ánh mắt đầy hy vọng của Bạch Cương sáng lên:

- Vậy muội có biết Tiêu Sở Quân bây giờ ở đâu không?

Nghe giọng hỏi đầy quan tâm thân thiết của Bạch Cương với Tiêu Sở Quân, Điền Hồng bỗng cảm thấy trong lòng gợn lên nỗi niềm ganh tị, nhưng rồi nàng cũng chậm rãi đáp: - Trên đường về núi Quy Sơn, muội có thấy Hộ pháp Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng bắt cóc Tiêu Sở Quân. Đang cải nam trang, muội định xông đến giải cứu cho cô gái, nhưng lúc đó bỗng có một quái nhân mặt mày hung ác và ghê rợn đã xuất hiện chặn đường Không Lượng. Còn một bóng người áo xám lẹ như mũi tên cướp lấy Tiêu Sở Quân phóng vèo đi. Quái nhân hung ác còn bảo với Không Lượng rằng: - Kẻ nào

muốn tìm lại Tiêu Sở Quân thì cứ đến Lão Gia lĩnh hỏi Tịnh Không thánh ni.

Lời nói của Điền Hồng vừa dứt, bỗng sau rặng cây có tiếng cười the thé vang lên cùng câu nói:

- Hừm, con nhỏ này leo mép thật.

Bạch Cương lập tức vùng dậy, còn Điền Hồng la lên:

- Muội không muốn gặp người này, nhưng huynh phải bảo trọng đây nhé, hần là nhân vật chẳng vừa đâu.

Chưa dứt lời Điền Hồng đã phóng vèo đi.

Tức giận bởi có kẻ gián đoạn câu chuyện giữa mình với Điền Hồng, nên Bạch Cương vồ ngay một chường vào rặng cây trước mặt.

“Bình” một tiếng, chiêu Xà Kinh Lôi Khí cuộn cuộn kinh lực đánh thẳng vào rặng cây như sấm sét kinh hồn, chường đạo uốn khúc tựa một con mãng xà bay tới.

Cả một rặng cỏ thụ bật gốc...

Thân cây và cành lá bay tung, cát bụi mù trời, như thiên hôn địa ám. Thế là phía sau rặng cây tan tác ấy vẫn chẳng thấy một bóng hình nào.

Chàng trai gầm lên:

- Cao nhân thì đừng núp lén, hãy đối diện với Bạch mỗ xem nào?

Trả lời câu thách thức của Bạch Cương chỉ có hai đạo kinh phong từ sau vách đá tuôn ra, sức chường như sóng bủa đầu ghềnh, ào ạt xô đến Bạch Cương vô cùng dữ dội.

Cả một vùng triền núi rung rinh như đưa văng.

Bạch Cương vội phóng mình lên như cánh đại bàng, cưỡi trên sóng chường của cao thủ bí mật. Từ trên cao, chàng bỏ một chiêu Thần Xà Thám Động quật vào sau vách đá.

“Ầm ầm” Chường đạo kinh hồn xuyên thủng vách đá, và từ đó phát ra luồng kinh lực kinh khiếp khác phản hồi về phía Bạch Cương. Chàng cảm nhận chường phong của đối phương bí ẩn ngang ngửa với mình, nên vội lách tránh và vồ ngang một chiêu mãnh khí.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, thân thể Bạch Cương giật ngược, nhưng phía trước vẫn chẳng thấy bóng hình nào xuất hiện. Hai luồng kinh đạo giao thoa chỉ phá vỡ vách núi, bật tung cây rừng...

Bạch Cương bức tức nói nhỏ:

- Hừm, không lẽ hần là ma quỷ?

Đột nhiên có tràng cười lạnh gáy nổi lên, và giọng nói đĩnh đạc:

- Bạch công tử cũng tin có ma quỷ à? Ta đây chứ ma quỷ nào đâu?

Chớp mắt một cái, bóng trắng đã từ góc nọ xẹt đến, hiện rõ một lão già

quắc thước.

Bạch Cương kêu lên:

- Huyền Cơ Tú Sĩ?

Đúng vậy, kẻ bí mật giao đấu với Bạch Cương mấy chiêu lệch đất đổ trời vừa rồi chính là Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng đương kim Hộ pháp Thiên Long bang.

Bạch Cương giật mình, Không Lượng ở cách xa, chàng lại nói thầm, thế mà hắn cũng nghe rõ, chứng tỏ thần trí của hắn được rèn luyện tinh xảo biết chừng nào.

Chàng mỉm cười vòng tay:

- Kính chào các hạ, được các hạ ẩn mặt chỉ giáo mấy chiêu, tài hạ rất cảm kích...

Không Lượng cũng thản nhiên cười:

- Không dám, lão phu được học ở thiếu hiệp mới phải, chỉ việc thiếu hiệp bất chấp nguy hiểm, quyết tìm cho ra người con gái của Tiêu Tinh Hồ cũng đáng phục rồi.

Nghe Không Lượng nói thế, Bạch Cương liền nghiêm mặt:

- Theo lời Điền Hồng cô nương, chính các hạ là người bắt cóc Tiêu Sở Quân chứ còn ai nữa...

Sắc diện Không Lượng thoáng biến đổi, nhưng hắn lấy lại được vẻ bình tĩnh ngay, liền nói nhanh:

- Lời cô nương ấy nói, lão phu tình cờ nghe được lúc đi ngang. Nhưng cô ta cũng lầm rồi, kẻ bắt Tiêu Sở Quân chỉ là tên nghiệt đồ của ta, bởi vì ta chẳng có lý do nào cần bắt người con gái ấy. Tuy nhiên dù ai đi chăng nữa, thì rõ ràng Tiêu Sở Quân cũng đang ở Lão Gia lĩnh, trong tay Bích Nhãn Quỷ và Tịnh Không thánh ni. Thiếu hiệp cần đòi lại người thì chẳng còn cách nào khác hơn là phải đến tận nơi đó...

Xem tiếp chương 24 Mạo hiểm truy tầm Tiêu Sở Quân

Chương 24: Mạo Hiểm Truy Tầm Tiêu Sở Quân

Bạch Cương “Hừ” lên một tiếng, bảo:

- Được lắm, tại hạ đến Lão Gia lĩnh, giải cứu xong Tiêu Sở Quân sẽ rõ chính ai đã bắt muối muối của tại hạ. Nếu chính là các hạ, nhất định phải có tái ngộ lần sau chẳng êm thắm lắm đâu.

Khổng Lượng bật cười sảng sặc:

- Rất mong được tái ngộ với thiếu hiệp là điều vinh dự cho lão phu. Song chỉ sợ thiếu hiệp gặp phải Bích Nhân Quỷ và Tịnh Không thánh ni thì lão phu không hy vọng còn tái ngộ thiếu hiệp được nữa.

Biết lời nói của Khổng Lượng vừa khích mình, vừa hù dọa mình, nên Bạch Cương chỉ cười nhạt.

Chàng lạnh lùng bảo:

- Để rồi ngươi xem, cho dù Bang chủ Thiên Long bang là Thông Thiên Độc Long cũng khó tránh, khi ta cần gặp.

Chàng điểm nhẹ gót chân đã phóng mình đi, theo hướng Điều Hồng bỏ chạy hồi nãy.

Nhưng dù chàng trở thuật Khinh Thân Đề Khí siêu tuyệt, phóng vèo vèo cả giờ vẫn chẳng thấy hình bóng Điều Hồng đâu cả.

Trong đầu suy nghĩ mông lung, Bạch Cương nghiệm ra việc Điều Hồng bỏ chạy khi nghe tiếng Khổng Lượng cũng đủ biết nàng chính là người của Thiên Long bang.

Trường hợp của nàng cũng giống như Đường chủ Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương có chức phận cao trong Thiên Long bang, nhưng vì tình cảm vẫn sẵn sàng liều hi sinh tất cả để cứu giúp hỗ trợ chàng. Có điều chàng chưa biết là Điều Hồng ở cấp bậc nào trong Thiên Long bang mà còn ngại gặp Hộ pháp Khổng Lượng.

Bạch Cương đang suy tưởng miên man, bỗng nghe tiếng ngựa hí trên cao thì giật mình nhìn lên.

Chàng thấy trên đầu dốc là anh bạn Hà Thông đang cưỡi tuấn mã lao xuống. Bất ngờ và mừng vui, Bạch Cương phóng vèo tới kêu: - Hà Thông, Bạch Cương đây.

Nhìn thấy Bạch Cương, Hà Thông cũng vui mừng giật cương cho con tuấn mã dừng gấp lại, con ngựa dựng đứng lên, suýt hất Hà Thông xuống đất.

Bạch Cương đỡ Hà Thông xuống ngựa, mỉm cười hỏi:

- Ngươi đi đâu mà gấp thế?

Trùng mắt lên, Hà Thông đáp:

- Đi tìm ngươi chứ còn đi đâu?

Rồi chàng ta nói oang oang:

- Coi bộ Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nói cũng không nói gặt ta.

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương thế nào?

Hà Thông hạ bót giọng:

- Người biết không, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương vì người mà chống lại Thiên Long bang, gây hiềm khích với Thất Tinh Mãng.

Nghe những lời đột ngột của Hà Thông, Bạch Cương vội hỏi:

- Câu chuyện ấy ra sao?

Hà Thông cười ngất:

- Người dạy ta mới có hai chiêu trong Hồ Phốc của Ngũ Cầm kỳ kinh mà đã có công dụng dữ dội, chờ người dưới núi để người lên Hắc Mãng Trung Đường thì Thất Tinh Mãng xuất hiện đánh ta. Với hai chiêu Hồ Phốc ta đánh hấn ngất ngư. Vừa lúc ấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đến ngăn cản ta rồi nâng Thất Tinh Mãng dậy, hấn đã chẳng biết ơn còn gây lộn với Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, suýt đánh nhau. Sau đó Thất Tinh Mãng bỏ đi, Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương đoán là người đã đi Quy Sơn rồi, nên chỉ đường cho ta. Dọc đường ta bị một bọn hắc đạo ám toán, nhưng may mắn có Phương Tuệ đến cứu, cô ấy lên lưng Thần điêu để bay lên Quy Sơn trước rồi, người có gặp không?

Chuyện kể của Hà Thông làm Bạch Cương bồi hồi lo lắng cho Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương, còn Phương Tuệ đến Quy Sơn toan tiếp tay cho chàng lại gặp phải Điện Hồng, sinh chuyện rắc rối, sau này chắc chàng sẽ phải tốn nhiều công phu giải thích.

Thấy gương mặt Bạch Cương ngầy ra, Hà Thông lắc mạnh cánh tay chàng và hỏi: - Còn người thế nào? Có tìm được Tiêu Sở Quân không?

Bạch Cương đáp:

- Muốn tìm ra Tiêu Sở Quân thì ta phải lên Lão Gia lĩnh...

Hà Thông giật mình:

- Sao lại phải lên chỗ ghê gớm đó?

Vỗ vai Hà Thông, Bạch Cương giải thích:

- Bởi Sở muội đang ở trên đó, trong tay của Bích Nhãn Quỷ và Tịnh Không thánh ni.

Cặp mắt lại trợn trừng, Hà Thông kêu lên:

- Ôi chao, chỉ đến được Lão Gia lĩnh cũng đủ mướt mồ hôi. Vậy mà còn phải đương đầu với những nhân vật ghê gớm ấy.

Bạch Cương thở dài:

- Ta đã chẳng cứu được mạng của Hồ thúc thúc để đền ơn sâu, nay Tiêu Sở Quân là con gái duy nhất của chú ấy tình cảm sâu nặng với ta, lại bị bắt đi, ta lẽ nào tham sống sợ chết mà không đi cứu. Vả lại, cứu Tiêu Sở Quân cũng là tiếp tục tìm cho ra thủ phạm đã ám hại Hồ thúc thúc.

Chàng nắm tay Hà Thông:

- Chuyến đi này sẽ hết sức nguy hiểm, vậy tùy người... Nếu không muốn đi cứ việc trở về.

Hà Thông nắm mạnh vào lưng Bạch Cương một cái và vênh mặt lên, hỏi lớn:

- Hừm, người coi ta là cái gì vậy? Đừng coi thường ta chứ. Ta mà trở về thì sau này mặt mũi nào trông thấy Sở muội.

Bạch Cương bật cười:

- Vậy thì đừng than thở nữa nhé.

Hà Thông mạnh dạn gật đầu:

- Ta sẽ học thêm của người mấy chiêu nữa. Dù gặp bọn cao thủ nào ta cũng sẵn sàng giao đấu.

Cảm động vì tính khí bộc trực của Hà Thông, Bạch Cương vừa cười vừa khoác tay: - Vậy thì chúng ta sang sông tìm quán trọ.

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Hà Thông hỏi:

- Bên này ở dưới tiểu trấn kia cũng có quán trọ, sao phải qua sông làm gì chứ?

Bạch Cương đáp:

- Ta qua bờ bên kia để sáng mai lên đường đến Lão Gia lĩnh cho tiện một hướng, phải chỉ một mình ta thì có thể phi hành sang sông, nhưng còn người với con ngựa thì phải đi đò.

Thế là hai người với con tuấn mã xuống bến sông, đi đò qua Trường giang, đến Hán Cao trấn.

Mới nhìn thấy phố xa, Hà Thông cảm thấy đói bụng, lập tức trở tay kêu lên: - Đằng kia có tửu điếm, anh em ta đến đó vừa ăn nhậu vừa ngủ qua đêm được đây.

Hai người lên lưng ngựa phóng về phía tửu lâu.

Bỗng Bạch Cương bám vào lưng Hà Thông, hỏi nhanh:

- Người thấy cái gì kia không?

Hà Thông nhìn thẳng, vừa kịp nhận ra có hai bóng người lừng lững từ trên cao đáp xuống sân tửu lâu. Chớp mắt một cái đã vào phía trong mắt dạng.

Hà Thông gật gù:

- Hẳn là hai cao thủ của môn phái nào đó, chúng ta phải đề phòng.
Ghim cương ngựa trước tử lâu, Hà Thông giao tuần mã cho tên điểm hỏa, miệng la: - Kiểm cỏ tươi cho tuần mã của ta ăn, rồi ta thưởng bạc.

Bạch Cương vui vẻ:

- Hay nhỉ, lúc này người ăn xài phong lưu như công tử?

Hà Thông trừng mắt:

- Chứ còn gì nữa, người biết nhà ta là trại hòm, gần đây Ma giáo lộng hành, quần hùng hục hặc, ngày nào cũng có người chết nên quan tài của gia đình ta đóng không kịp bán, lời lãi rất nhiều, ta ăn xài thỏa thích.

Hai người vừa bước vào trong, Bạch Cương nói nhỏ:

- Thôi, trong tử lâu đông người, nên kín miệng.

Hà Thông vừa im tiếng thì Bạch Cương bỗng cảm nhận được một luồng kinh khí thổi bay vạt áo mình lên. Chàng nói nhanh: - Hà Thông đề phòng...

Còn chàng ngăm vận công vào song cửa, sẵn sàng phát chiêu. Mắt vội quét ngang các bàn thực khách, Bạch Cương đã nhận ra luồng kinh khí phát xuất từ bàn rượu ở góc trong cùng, phía sau chậu cây cảnh lớn.

Nhưng chàng lại thở một hơi nhẹ nhõm, kêu lên vui mừng:

- Tưởng ai, thì ra người nhà của mình thôi.

Quả thật ở bàn rượu đó là Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu và Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên ngồi sẵn.

Bạch Cương liền kéo Hà Thông bước tới bên bàn rượu, tươi cười nói khê:

- Đại huynh và đạo trưởng thánh thời ăn uống, còn làm bộ thử sức bọn đệ nữa sao?

Đạo sĩ râu đỏ Âu Dương Kiên cười ngất, trở tay qua Thượng Quan Thuần Tu:

- Đó là trò chơi của Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp.

Thượng Quan Thuần Tu cũng tươi cười kéo ghế ra:

- Lâu ngày không gặp Bạch đệ, ta trêu ghẹo một tí, xin chịu phạt ba chung rượu lớn nhé. Song trước hết hai đệ phải ngồi đã.

Hà Thông chẳng đợi mời lần thứ hai, kéo Bạch Cương ngồi xuống ghế rồi quơ chiếc đũa gà gặm liền.

Bưng bình rượu lên, Thượng Quan Thuần Tu tự rót phạt mình ba chung lớn, rồi rót mời Bạch Cương và Hà Thông.

Hớp một ngụm rượu, Bạch Cương ngó qua Âu Dương Kiên:

- Chúng ta tạm biệt ở Quy Sơn, đạo trưởng đi đâu mà hội ngộ với Thượng Quan Thuần Tu ở đây hay quá vậy?

Thượng Quan Thuần Tu trả lời thay cho Âu Dương Kiên:

- Việc của huynh và đạo trưởng vẫn là tìm con cháu Dịch gia và phát giác những điều bí mật trong nghi án võ lâm, nơi đây là điểm hẹn của bọn ta, không ngờ lại gặp hai đệ.

Âu Dương Kiên vuốt bộ râu đỏ, mỉm cười nói tiếp:

- Bọn ta vừa vào tửu lầu, đang nói chuyện về hai đệ thì thấy đã dẫn xác đến. Bạch đệ đã rõ ràng tin tức về Tiêu Sở Quân chưa?

Bạch Cương liền thuật lại những lời mà Điền Hồng và luôn cả lời nói của Không Lượng với chàng bên triền núi.

Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên bảo:

- Ta ở Liêu Đông đã lâu, mọi chuyện khá rành, Tịnh Không thần ni là người đức cao vọng trọng. Miền bắc có Liễu Không tăng, miền nam có Tịnh Không thần ni. Lẽ nào bà ta ở chung với Bích Nhân Quỷ và bắt cóc Tiêu Sở Quân?

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Đạo trưởng nói có lý, Tịnh Không thần ni không cứu người thì thôi, có bao giờ bà hại người.

Vừa uống chung rượu Bạch Cương vừa nói:

- Đệ cũng nghĩ như thế, trong lá thư của Điền Hồng ở khách điểm, nàng có ghi rằng Tiêu Sở Quân đã được giải cứu. Vậy là Tịnh Không thần ni đã cứu Tiêu Sở Quân về Lão Gia lĩnh. Lúc giáp mặt đệ, Điền Hồng còn nói hôm cứu Tiêu Sở Quân có một người mặt mũi hung tợn chặn Không Lượng lại để một bóng người áo xám đưa Tiêu Sở Quân đi. Vậy người có gương mặt hung dữ ấy không phải Bích Nhân Quỷ đâu. Việc Bích Nhân Quỷ đánh môn hạ của lão và cướp Tiêu Sở Quân chỉ là do Không Lượng bịa đặt, vậy thì bây giờ muốn tìm Tiêu Sở Quân cần phải hỏi Tịnh Không thần ni, còn điều tra rõ kẻ nào ám hại Tiêu thúc thúc thì cứ nắm đầu Bích Nhân Quỷ.

Âu Dương Kiên gật đầu:

- Có lý.

Thượng Quan Thuần Tu liền bảo:

- Võ công của Bạch đệ đã lỗi lạc, nội lực của đệ càng sung mãn vì đã ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, việc đến đòi người ở Lão Gia lĩnh tuy khó khăn nhưng không ngoài sức, nhất là vị chủ trương nơi đó là Tịnh Không thần ni.

Hà Thông vọt miệng nói:

- Còn tại hạ là Thiết La Hán cũng đâu phải đồ bỏ? Ta mới chỉ học hai chiêu của Bạch Cương mà đã đánh ngã được Thất Tinh Mãng, mọi người còn chưa thấy sao?

Thượng Quan Thuần Tu bật cười:

- Đúng vậy, Hà huynh đệ có sức khỏe trời cho... Nếu rèn luyện thêm võ công có thể đập bằng Tổng đàn Thiên Long bang không khó. Vậy thì phen này Hà đệ nên cùng Bạch đệ đến Lão Gia lĩnh đòi lại Tiêu Sở Quân.

Hà Thông vênh mặt:

- Chứ sao, thân nhau hơn ruột thịt, đệ nhất định sẽ sống chết với Bạch Cương không rời.

Âu Dương Kiên bảo:

- Bàn đạo và Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp hành tẩu nơi Đại Giang này dò xem tình hình của Thiên Long bang. Bạch thiếu hiệp cùng Hà huynh đệ đi Lão Gia lĩnh lo việc cô gái họ Tiêu. Hẹn ba tháng sau chúng ta gặp lại nhau ở Tâm Đình hồ.

Bạch Cương gật đầu:

- Đạo trưởng bàn rất phải. Chúng ta ăn uống nghỉ ngơi đêm nay, sáng mai là chia thành hai nhóm.

Cuộc hội ngộ thật vui vẻ, cả bốn người ăn uống no say, sáng ra trời mới rạng đông đã tạm biệt lên đường.

Hà Thông cầm cương cho ngựa chạy, Bạch Cương ngồi sau, con tuấn mã lao đi vun vút...

Khi ánh hoàng hôn buông phủ, Hà Thông trở roi về phía xa nói lớn:

- Anh em mình đói bụng rồi, đằng kia có một trang viện, khói đang bốc lên, đến đó có thể tìm ra cái gì lót bao tử.

Chẳng đợi ý kiến của Bạch Cương, Hà Thông cứ cho ngựa phóng vào khuôn viên trang viện.

Bỗng một toán tráng đinh ủa ra thét to:

- Hai người đi đâu, chưa có lệnh của Trang chủ sao dám tự tiện?

Bạch Cương sợ tính nóng nảy của Hà Thông dễ gây mếch lòng, nên chàng vội xuống ngựa nói nhỏ nhẹ: - Anh em chúng tôi trên đường xa, cần nghỉ ngơi, mong được gặp Trang chủ để thỉnh ý.

Bọn tráng đinh vừa tản ra thì có một vị lão nhân quắc thước tiến đến, bên cạnh ông còn có một người trung niên cụt chân chống cây nạng thép. Hai người đầy phong độ, có vẻ biết võ công.

Vị lão nhân thái độ hào phóng, vừa đến gần người lạ đã cúi mình nói trước: - Lão phu là Liễu Khôn Sơn, Trang chủ nơi đây, thiếu hiệp và quý hữu từ đâu tới?

Khi ấy Hà Thông cũng đã rời lưng ngựa, Bạch Cương vòng tay cúi đầu đáp lời lão nhân: - Bẩm tại hạ là Bạch Cương, cùng người anh em kết nghĩa

tên là Hà Thông, có việc lên Lão Gia lĩnh, bởi lỡ lộ đường, xin Trang chủ vui lòng cho vào nghỉ tạm qua đêm.

Lao nhân Liễu Khôn Sơn vui vẻ:

- Thế thì hay lắm...

Ông trở sang người cụt chân nói:

- Đây là Độc Cước Thành Thụ Nhân Dương Xuân, bạn của lão phu, cả hai sắp có việc lên Lão Gia lĩnh. Nếu các vị cũng lên đó là chúng ta có bạn đường, xin mời vào trong đàm đạo.

Hà Thông lẩm bầm:

- Ta đang cần cơm rượu, đàm đạo cái gì.

Bạch Cương trừng mắt ra giấu cho Hà Thông giữ ý, nhưng Liễu Khôn Sơn dường như đã nghe câu lẩm bầm của Hà Thông.

Ông ta cười tươi:

- Cơm rượu đã làm sẵn, mời nhị vị vào cùng nhau đối ẩm cho vui.

Thế là Trang chủ Liễu Khôn Sơn cùng Độc Cước Dương Xuân đi trước, Hà Thông với Bạch Cương theo sau.

Vào đến sảnh đường, Hà Thông chỉ chú ý vào mâm cơm rượu. Nhưng Bạch Cương thì bàng hoàng trân trối nhìn vào bức họa truyền thần treo giữa sảnh đường. Bức họa hai người mặc võ phục, mà một trong hai người đó là Tiêu Tinh Hổ.

Ánh mắt Bạch Cương không qua được cái nhìn kín đáo của Liễu Khôn Sơn, ông ta liền hỏi: - Xin thứ lỗi, thiếu hiệp có biết người trong hình sao?

Bạch Cương rơi lệ, nói chưa nên lời thì Hà Thông đã lẹ miệng:

- Phải, phải... Người bên phải là Hổ thúc thúc của hần đó.

Liễu Khôn Sơn kêu lên:

- Ôi, thì ra là cũng người nhà cả...

Ông kéo những chiếc ghế ra, nắm tay Bạch Cương và Hà Thông:

- Xin mời ngồi, ta vừa ăn uống vừa nói chuyện thăm hỏi nhau cũng được mà.

Bốn người ngồi yên chỗ, Hà Thông vui vẻ ăn uống vô tư, còn Bạch Cương thì gần như nuốt không nổi, mắt cứ nhìn vào bức truyền thần Tiêu Tinh Hổ với một người chàng chưa biết là ai.

Chàng chỉ mong ăn uống mau xong, để được hỏi về bức truyền thần ấy. Vì chàng mong rằng đây là đầu mối cho chàng có thể phanh được huyết án bí mật ngày nào.

Xem tiếp chương 25 Nhất Quái Tam Yêu

Chương 25: Nhất Quái Tam Yêu

Bữa cơm rượu vừa xong, Hà Thông rất thoải mái, cặp mắt đã muốn riu lại vì buồn ngủ. Nhưng Bạch Cương ngồi dùng trà mà mắt vẫn không rời bức vẽ truyền thần.

Liễu Khôn Sơn lúc ấy mới lên tiếng:

- Xin thứ lỗi, dường như thiếu hiệp có liên hệ với đại hiệp Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ?

Bạch Cương liền thuật lại quãng đường đời cô cút của mình được đại hiệp Tiêu Tinh Hồ dưỡng nuôi.

Chàng khẳng khái nói:

- Hồ thúc cũng như cha ruột của tại hạ, cái chết vì bệnh nan y ác chứng của thúc thúc khiến tại hạ đau lòng, quyết phải tìm ra kẻ tử thù... Vậy mà gần đây, người con gái của chú cũng bị bắt đi mất...

Vừa nghe đến đó, Liễu Khôn Sơn đã rơi nước mắt cầm tay Bạch Cương bảo rằng:

- Tiểu hữu ơi, nói vậy chúng ta đều là người nhà thật rồi. Tiêu đại hiệp vốn là anh em kết nghĩa với ta. Thuở đó Tiêu Tinh Hồ nổi danh Bạt Phong Dao, cùng Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long ngang dọc giang hồ, được người đời gọi là Long Hồ song hiệp. Lúc ấy lão phu cũng có chút tên tuổi là Kim Dục Đại Bàng cùng Tiêu Tinh Hồ kết mối giao tình, để bọn tâu hành hiệp. Thời gian sau, lão phu bận gây dựng sự nghiệp nơi này, anh em ít gặp nhau. Ta nghe tin Hoàng Phủ Vân Long bị chết vô cùng kỳ lạ, có thể bị kẻ thù hạ độc thủ ám toán. Rồi tiếp đến cái chết bởi ác bệnh của Tiêu Tinh Hồ khiến ta đau lòng. Ta vẽ bức truyền thần kia bốn mùa khói hương để tưởng niệm những huynh đệ hào kiệt đã khuất...

Nghe Liễu Khôn Sơn nói, Bạch Cương càng đau buồn ứa lệ, vô tư như Hà Thông cũng phải sụt sịt khóc.

Độc Cước Dương Xuân ngậm ngùi:

- Long Hồ song hiệp mất đi, thật là thiệt thòi lớn cho võ lâm Trung Nguyên chúng ta.

Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn lại nhìn Bạch Cương rồi bảo:

- Về huyết án của Hoàng Phủ Vân Long và Tiêu Tinh Hồ, lão phu cũng đã tự nguyện làm một người báo thù rửa hận, nên lâu nay chuyện tâm truy tằm thủ phạm. Nhưng còn chuyện con gái của Tiêu đại hiệp bị bắt, lão phu mới nghe tiểu hữu nói, xin cho lão phu được biết rõ hơn?

Bạch Cương thờ dãi kể chuyện Tiêu Sở Quân bị Không Lượng bắt, hấn đồ cho môn đệ và bảo Bích Nhân Quỷ giành Tiêu Sở Quân đưa về Lão Gia

lĩnh.

Một nguồn tin khác cho hay rằng ở Lão Gia lĩnh, Tiêu Sở Quân đang nằm trong tay Tịnh Không thánh ni. Bởi vậy văn bối nhất quyết tìm đến nơi ấy để đòi người. Còn tiền bối cũng muốn đến Lão Gia lĩnh vì công chuyện gì thế?

Liễu Khôn Sơn trở vào Độc Cước Dương Xuân bảo rằng:

- Đã theo đuổi mục đích tìm ra bọn ám toán Hoàng Phủ Vân Long và Tiêu Tinh Hồ, lão phu cần có nhiều bằng hữu chí thiết. Như vị Dương Xuân này đây. Dương quý hữu võ công cao cường, còn tinh thông y lý. Hồi trước quý hữu đã cùng quần hùng giao đấu với Lăng Vân Vũ Sĩ nên bị cụt một chân. Tuy nhiên chưởng lực của Dương quý hữu hiếm có người sánh kịp.

Ngoài ra lão phu còn có người bạn thân thiết tên Đinh Hào, công lực xuất chúng, có danh hiệu Thiết Đảm Cuồng Khách. Trong một trận giao tranh với bọn Ma giáo, Đinh Hào bị bọn chúng dùng Ma công ám hại, thân thể đầy thương tích, gương mặt biến dạng xấu xí như mặt quỷ nên ông ta ẩn cư tuyệt tích trên giang hồ. Vài ngày qua lão phu nhận được một phong thư của Thiết Đảm Cuồng Khách nói rằng ông ta đã tìm ra được cây Hà Thủ Ô ngàn năm, phối hợp với dược liệu quý hiếm khác có thể chữa trị, phục hồi dung mạo, nhưng muốn trị bệnh ông ta phải bế quan ở trong cốc phía nam Lão Gia lĩnh.

Đinh Hào sợ trong lúc bế quan trong cốc, kẻ thù tập kích bất ngờ, nên nhờ cậy lão phu bảo vệ. Lão phu nghĩ tình bằng hữu và cũng muốn nhờ cậy Thiết Đảm Cuồng Khách sau này, vì thế lão phu rủ quý hữu Dương Xuân cùng lên Lão Gia lĩnh hỗ trợ Đinh Hào một phen. Tình cờ gặp các tiểu hữu đây cũng đi Lão Gia lĩnh thật là vui vẻ... Nếu có các tiểu hữu giúp đỡ, lão phu khỏi cần kêu mấy đứa con đi theo, để chúng ở lại bảo vệ trang viên.

Bạch Cương liền nói:

- Huynh đệ văn bối lên Lão Gia lĩnh tìm Tiêu Sở Quân, thì việc phối hợp với nhị vị tiền bối là điều rất tốt, có gì mà chẳng sẵn sàng.

Hà Thông cũng nói:

- Canh cửa cho ông ấy chữa bệnh đâu có gì khó, Thiết La Hán này cứ ngồi uống rượu trước cốc cũng xong.

Thấy Hà Thông to xác mà đầu óc đơn giản, Liễu Khôn Sơn bật cười:

- Tiểu hữu không nên khinh địch, kẻ thù của Thiết Đảm Cuồng Khách là bọn Ma giáo ghê gớm, chẳng phải đùa đâu.

Lúc đó Bạch Cương lại cúi đầu ngẫm nghĩ về chuyện khác, chàng nhớ lại những lời Liễu Khôn Sơn kể về Long Hồ Song Hùng và thâm suy tư một mình:

- Thì ra Hồ thúc thúc và Hoàng Phủ Vân Long là anh em kết nghĩa sinh tử

với nhau. Như vậy khi Hồ thúc thúc nuôi ta với Tiêu Sở Quân đã khôn lớn thì ông đi tìm kẻ thù rửa hận cho nghĩa huynh nên bị ám hại phải mang ác bệnh. Vậy kẻ thù ấy nếu không phải là Thông Thiên Độc Long cũng là Bích Nhân Quỷ. Hồ thúc thúc trước đó có nói cho ta biết ông ấy với cha ta tình thân như ruột thịt, vậy không hiểu cha của ta là ai đây?

Suy nghĩ hồi lâu, Bạch Cương lại hỏi Liễu Khôn Sơn:

- Tiền bối giao tình thân thiết với Hồ thúc thúc, vậy tiền bối có biết Hồ thúc thúc còn người bạn thân nào ngoài Hoàng Phủ Vân Long nữa hay không?

Liễu Khôn Sơn thoáng suy nghĩ rồi đáp:

- Tiêu Tinh Hồ nổi danh khắp giang hồ, nhưng chọn bạn rất kỹ, ngoài Hoàng Phủ Vân Long, thì có thêm lão phu nữa. Còn có ai khác thì lão phu không nghe nói tới, nhưng tiểu hữu hỏi có việc gì?

Bạch Cương buồn cho thân phận mình chưa biết cha là ai. Nhưng lẽ nào giải bày thẳng với Liễu Khôn Sơn, nên chàng nói chệch đi:

- Hoàng Phủ bá bá còn người con gái tên Hoàng Phủ Bích Hà hiện là đệ tử của Mai Phong Tuyết Lão, chắc sau này sẽ rửa được mối gia thù, còn Hồ thúc thúc, vẫn bối sẽ tự coi có bốn phận cùng Tiêu Sở Quân tâm thù rửa hận...

Liễu Khôn Sơn gật đầu:

- Tiểu hữu cứ yên tâm, lão phu và các bằng hữu sẽ hỗ trợ cho tiểu hữu tìm ra những kẻ ám toán Tiêu đại hiệp.

Dương Xuân trầm ngâm này giờ mới lên tiếng:

- Thôi chúng ta đi nghỉ, sáng sớm còn lên đường...

Bạch Cương hỏi:

- Lão Gia lĩnh cách đây xa lắm không?

Trở tay ra cửa Liễu Khôn Sơn đáp:

- Rất gần, phi hành một lúc sẽ tới, nhưng mai sáng ta đi cho khỏe, các tiểu hữu nên ngủ một đêm.

Dứt lời, ông đích thân đưa Bạch Cương và Hà Thông vào một căn phòng có cửa sổ nhìn ra vườn, còn ông và Dương Xuân cũng về ngủ ở một phòng khác, gần khách sảnh.

Hà Thông vô tư, mới nằm xuống đã ngủ, ngáy vang như sấm. Bạch Cương cứ trăn trở với bao điều suy nghĩ ngổn ngang không chớp mắt được.

Thời gian chưa tới nửa đêm, Bạch Cương bỗng nghe ngoài vườn có tiếng thở dài...

Chàng ngạc nhiên, vội phóng mình qua cửa sổ lẳng lặng quan sát.

Đột nhiên Bạch Cương giật mình nhận ra dưới gốc cây có một cô gái vóc dáng rất giống Tiêu Sở Quân.

Chàng suýt kêu lên, nhưng lại suy nghĩ Tiêu Sở Quân không biết khinh công sao có thể đi từ Lão Gia lĩnh đến nơi này trong đêm khuya. Chắc hẳn đây là người giống người.

Cô gái vẫn không biết có Bạch Cương rình quan sát, nàng nhìn lên ánh trăng mờ và những bông tuyết rơi, rồi buông một tiếng cười lạt.

Bạch Cương nhẹ nhàng tiếp cận, còn cách cô gái khoảng một trượng, lại nghe cô ta nói một mình:

- Hừm, có lý như thế được sao...

Đoán biết cô gái có tâm trạng gì đây, Bạch Cương rảo bước tới, thỉnh thoảng cô gái dậm nhẹ gót chân rồi bỏ chạy, cô ta chạy trên tuyết thật nhanh mà không để lại dấu chân. Đúng là cô gái đã đạt đến mức khinh công tuyệt đỉnh Đạp Tuyết Vô Ngân.

Càng ngạc nhiên càng muốn tìm hiểu, Bạch Cương lập tức thi triển khinh công đuổi theo cô gái.

Thiếu nữ này dường như cũng còn nghịch ngợm tinh quái. Cô ta biết có kẻ đuổi theo càng trêu tức, chạy vòng vèo qua hai ba triền núi.

Bạch Cương kể từ ngày xuất đạo giang hồ chưa thấy ai có khinh công lạ lùng như cô gái này. Vì chẳng những có sức nhanh thần tốc mà còn đẹp mắt nữa.

Tuy đã dùng toàn lực lướt đi, mà Bạch Cương cũng không rút ngắn khoảng cách được bao nhiêu. Điều này làm chàng ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Lẽ nào trong vùng Lão Gia lĩnh này lại có người khinh công tuyệt kỹ đến thế?

Chàng vừa ngẩn ngơ suy nghĩ, khinh công chậm một chút đã không còn thấy hình bóng cô gái đâu nữa.

Đảo mắt nhìn quanh giây lát, Bạch Cương vừa toan quay trở về trang viên, thì lại nghe phía trước có tiếng la hét, chàng phỏng đoán là cô gái đang đánh nhau với ai ở đây rồi.

Thầm nghĩ có vẻ phòng cũng ngủ không được, Bạch Cương nảy ý đến phía đó xem một trận đánh nhau đã.

Tiếng la hét và chuông phong vân vũ về hướng Lão Gia lĩnh. Bạch Cương phi hành lát sau đã tới đồng đá cao ngê che khuất tầm mắt.

Vượt qua mô đá ấy, Bạch Cương nhận ra một trận giao chiến, nhưng không có cô gái hồi nãy. Lúc ấy chỉ có bốn người, ba nữ một nam, đang bao vây một kẻ trùm kín mặt vào giữa và lớn tiếng mắng chửi.

Trong số bốn người bao vây, Bạch Cương biết mặt người đàn ông là Sư Đầu Thái Tuế. Chàng đoán ngay ba nữ kia là Thiên Diện Nhân Yêu, Vạn Hoa Diễm Yêu và Bạch Linh Xà Yêu. Như vậy có đủ mặt Nhất Quái Tam Yêu của Hắc Nhân Đảo nổi tiếng giang hồ.

Vừa đến nơi, Bạch Cương nghe tràng cười như điên dại của người trùm mặt đang bị vây hãm.

Ông ta nói lớn:

- Các hạ vẫn phong độ chẳng khác thuở xưa. Đã dẫn ba mỹ nữ ngọc ngà ra hải đảo ẩn cư, các hạ sung sướng nhỉ? Hẳn là trong cảnh loạn phụng hòa minh, âm dương giao hợp, các hạ đã luyện thành võ công tuyệt thế. Còn tại thượng ta đây, đơn độc ở túp lều tranh, âm dương khô cạn, tại thượng muốn được chime ngưỡng tuyệt kỹ của các hạ thật đấy.

Nghe giọng nói của người bịt mặt, Bạch Cương cũng tức cười, bởi trong cao thủ giang hồ, thường nhún nhường tự xưng “tạ hạ”, còn người này lớn lối xưng là “tạ thượng” ra ý kẻ trên người ta.

Một trong ba người nữ có cái cành hoa trên đầu quất lớn, giọng thật trong trẻo:

- Cầm cái miệng hôi thối của người lại, bọn ta là anh em kết nghĩa, không vô sỉ như ngươi, làm bộ sống cô độc nhưng thường làm điều dâm loạn, hãy tiếp chiêu của ta đây...

Lời nói chưa dứt, chưởng ngọc đã giương lên, năm ngón tay nàng phát ra năm ngọn chỉ phong xé gió đâm thẳng vào yếu huyệt của người bịt mặt le hơn những tia chớp.

Người kia dường như chẳng coi chỉ phong của nữ nhân ra gì, ông ta nhẹ nhàng lách mình tránh khỏi năm đạo chỉ phong kinh khiếp, rồi lại bật cười ha hả bảo rằng:

- Hừm, được nghe giọng oanh vàng của người đẹp là ta sướng khoái lắm. Thật ta cũng muốn nhập cuộc cò người mê ly điên đảo. Nhưng ta thiếu nữ nhân bầu bạn nên cứ phải cấm cật cò cô độc mà thôi.

Nữ nhân này có lẽ là Vạn Hoa Diễm Yêu, bị người bịt mặt nói lời trêu chọc thì giận muốn vỡ tim phổi. Đột nhiên song chưởng của nàng giao chéo, đẩy mạnh ra luồng kinh phong dữ dội phát nổ ầm ầm rung chuyển đồi núi. Đồng thời tung một cước, từ ống quần bay ra ba mũi trâm rực vàng, chia ba đường thượng, trung, hạ xẹt thẳng vào đối phương hết sức kinh khủng.

Thấy kinh phong và ám khí cùng tuôn ra một lượt, người bịt mặt cũng không dám coi thường. Nhưng ông ta vẫn không thèm xuất chưởng phản chiêu, mà chỉ búng mình ra phía sau, hơi nghiêng qua bên tả cho mấy mũi

trâm vàng đi chệch, và luồng kinh phong tan trong không khí.

“Bình, bình, bình” ba tiếng nổ vang khi ba mũi Kim trâm của Vạn Hoa Diễm Yêu cắm xuống đất, ánh huỳnh quang tỏa ra đẹp mắt, mà cũng thật hãi hùng.

Người bịt mắt lại cười lớn, bảo:

- Những của quý dưới quần của mỹ nhân chỉ nên sử dụng trong phòng the, chứ ở nơi đây kẻ này dù hăng như hổ đói cũng không đủ cao hứng thưởng thức. Diễm phúc này xin nhường cho huynh trưởng của nàng.

Sư Đầu Thái Tuế nghe đối thủ trêu chọc châm biếm mình mãi, thì phần nộ thét lớn:

- Các hạ là nhân vật thành danh trong võ lâm, sao không biết dành chút ít đức độ cho cái miệng? Nếu các hạ cứ cuồng ngôn vô sỉ như thế, thì đừng trách ta không giữ lễ độ của giang hồ.

Người bịt mắt cười nhạt:

- Tích đức cái miệng không bằng tích đức của cái nhân, các hạ muốn hành động thế nào cứ tùy. Tại thượng xưa nay chưa biết ở giang hồ có gì gọi là lễ độ.

Dứt lời, người bịt mắt hiên ngang bước tới, miệng hét to:

- Ta sẵn sàng tiếp chiêu.

Sư Đầu Thái Tuế thấy người kia cuồng khạo như vậy thì cũng bực mình, liền nói nhanh:

- Được lắm, các hạ đã muốn thì ta chiêu ý, nhưng các hạ thích gì đây. Đấu văn hay đấu võ?

Người bịt mắt đáp:

- Tốt nhất là tất cả Nhất Quái Tam Yêu cùng xuất trận để ta được thưởng thức tài nghệ một phen. Tại thượng đang muốn Cầm Yêu Tróc Quái, Nhất Cử Tứ Đắc, chơi cả bốn tên.

Thiên Diện Nhân Yêu quát lớn:

- Tốt lắm, hãy ném trước một chiêu của ta.

Nàng gương chưởng bước tới.

Sư Đầu Thái Tuế bỗng quát:

- Khoan đã...

Thiên Diện Nhân yêu trừng mắt:

- Tại sao?

Tuy hỏi thế, nhưng trước mắt của Sư Đầu Thái Tuế nàng cũng phải lùi lại vài bước.

Nguyên Sư Đầu Thái Tuế lừng lẩy giang hồ. Ngay cả Phong hòa thượng

và Thần Châu Túy Cái ông ta cũng chẳng coi ra gì. Vì thế, trước người bịt mặt kia Sư Đầu Thái Tuế không muốn ảnh hưởng thanh danh mình, bèn cản ngăn Thiên Diện Nhân Yêu xuất thủ.

Lão cười lạt bảo:

- Các hạ cuồng khạo, tự kiêu căng quá nên muốn lấy một chọi bốn. Song để ta thử qua vài chiêu với các hạ xem sao đã.

Dứt lời Sư Đầu Thái Tuế lùi hai bước và bảo:

- Mời các hạ xuất chiêu.

Núp sau cây tùng khô, Bạch Cương thích chí chờ xem những cao thủ giao đấu. Chàng đã từng nghe Nhất Quái Tam Yêu ở Hào Nhân Đảo tâm địa bất chánh. Nhưng người bịt mặt kia từ ngôn ngữ đến thái độ lại rất cuồng khạo. Theo chàng nhận định thì y cũng không phải nhân vật chính phái. Vì thế trong lòng Bạch Cương lúc ấy chẳng muốn giúp ai, chỉ định nhân cơ hội xem một trận đấu ngoạn mục khoái chí thôi.

Khi đó người bịt mặt bật cười ha hả:

- Đã từ lâu ta nghe lão quái nhà ngươi luyện công phu đến nổi tóc trên đầu biến thành thép cứng. Nhà ngươi còn có thuật gì đó gọi là Bát Quái Du Thân sao chẳng đem ra sử dụng cho ta xem. Ta chẳng thèm học mót những gì của nhà ngươi đâu.

Sư Đầu Thái Tuế hậm hực trả lời:

- Được lắm, ngươi đã muốn thì ta chiều ý, để ngươi có chết cũng không còn ân hận...

Cái đầu thật to của lão quái chột lắc mạnh, bao nhiêu tóc vàng trên đầu dựng đứng cả lên như những cây kim thép. Tiếp đó là thân hình Sư Đầu Thái Tuế di chuyển vòng quanh người bịt mặt thành một vòng khép kín.

Bạch Cương lấy làm lạ, thầm nghĩ:

- Thân pháp của lão quái này sao giống như thân pháp Xà Du...

Ý nghĩ của chàng chưa dứt thì đã thấy Sư Đầu Thái Tuế càng di chuyển càng sát gần người bịt mặt, có thể vươn thẳng tay ra là đụng được nhưng người bịt mặt dường như như không thèm để ý...

Y cứ thản nhiên ngắm nhìn trời như người nhàn nhã ngắm trăng, miệng nụ cười khinh bỉ.

Thấy thái độ khinh thị của người bịt mặt, Sư Đầu Thái Tuế giận quá, gầm lên như sấm. Lão phóng vèo tới, những sợi tóc cứng như mũi tên thép chĩa thẳng vào người bịt mặt đồng thời song chưởng cũng từ trên chém xuống như vũ bão.

Một tiếng “ầm” rung chuyển bốn phương.

Trong chớp mắt kinh phong cuồn cuộn bốc lên, tuyết lẫn bùn văng tung tóe ra ngoài cả chục trượng.

Chưởng lực kinh hồn.

Nhưng Sư Đầu Thái Tuế nhìn lên thì chẳng thấy đôi thủ của mình đâu cả. Lão lật đật xoay phắt mình ra sau đánh tiếp một chưởng, tuyết và bùn lại bay tứ tán theo kinh phong của lão. Song thật là vô ích, hai chiêu thần tốc của lão chỉ đánh vào không khí.

Sư Đầu Thái Tuế còn ngơ ngác đã nghe tiếng cười ha hả ngay trước mặt lão. Thì ra người bịt mặt đã xuất hiện tự lúc nào, như vừa tàng hình rồi hiện thân trở lại.

Ông ta nói lớn:

- Mấy chiêu của các hạ đánh ra, lắc đầu, ngoắt đuôi, múa hay lắm, nếu trong cung vua có lễ, ngoài dân gian có hội, nên mời các hạ đến múa là có môn giải trí ra trò.

Nghe những câu cợt đùa của người bịt mặt, Sư Đầu Thái cảm tức bầm gan, liền thét lớn:

- Không dám trực tiếp đón chiêu của ta, sao có thể gọi là anh hùng trong thiên hạ?

Người bịt mặt lại cười:

- Tại hạ có bao giờ xưng mình là anh hùng đâu, chỉ do các hạ tặng bốc tại thượng đó thôi.

Lửa giận bốc lên ngàn ngút, Sư Đầu Thái xông tới, tả chưởng hữu chỉ và tóc trên đầu dựng đứng, đồng loạt tấn công, lão vận khí dựng mái tóc bờm như những mũi tên thép quét vào khoảng giữa hai chân mày của đối phương rất chính xác, dù người kia đã bịt mặt.

Lần này người bịt mặt không xuất chiêu, mà chờ mái tóc của Sư Đầu Thái Tuế đến gần, liền vung song chưởng vệt ngang, rồi há miệng thổi ra luồng kinh khí dữ dội vào mặt lão quái.

Đột nhiên, gặp luồng kinh khí trong miệng người bịt mặt tuôn ra, Sư Đầu Thái Tuế vội vã lách mình né tránh, không dám đón thẳng luồng kinh khí ghé người ấy.

Người bịt mặt cười lên sảng sặc, nói to:

- Các hạ cần gì phải kinh sợ như thế, cứ kêu ba mỹ nhân kia ra đây cùng đánh là có ngay mấy cái hang đá chui đầu vào trốn mà...

Lời nói châm biếm hai nghĩa của người bịt mặt làm Sư Đầu Thái Tuế vô cùng tức giận.

Lão gầm lên:

- Cung cách của người thuộc loại bàng môn tả đạo, chẳng phải võ công cao diệu chính phái, người chớ vội huênh hoang.

Người bịt mặt bật cười:

- Các hạ sử dụng mớ lông, ta thổi ra hơi thổi. Cả hai cùng chẳng phải võ công tao nhã của các bậc cao nhân. Bên tám lạng, bên nửa cân, còn nổi nóng móc ngoéo nhau chi nữa?

Dứt lời lão lại cười ngất...

Bạch Cương quan sát đôi bên, chàng nhận thấy kinh khí trong miệng của người bịt mặt thổi chắc thuộc Ma công độc khí, chính y cũng phải công nhận là luồng hơi thổi. So sánh ra, Sư Đầu Thái Tuế còn chính trực hơn về mặt võ công.

Trên giang hồ, Sư Đầu Thái Tuế cũng là kẻ dám chống lại Thiên Long bang, tung hoành một cõi ở Hắc Nhân Đảo.

Bởi vậy, trong ý nghĩa, Bạch Cương ít nhiều nảy sinh thiện cảm với lão quái tóc vàng.

Đột nhiên Sư Đầu Thái Tuế cười lạt, lên tiếng:

- Các hạ chớ quá ngông cuồng. Nếu các hạ dám tiếp ta ba chương mà không ngã thì ta chịu khuất phục các hạ đấy.

Người bịt mặt cười lạt:

- Nếu cả hai không sử dụng tà công thì ta sẽ làm các hạ vừa lòng.

Sư Đầu Thái Tuế gầm lên một tiếng vang dội, chấn động núi rừng, hai cánh tay cất cao lên, vận dụng kinh lực vào song chương rồi thân tốc vồ mạnh xuống.

Phía người bịt mặt dựng đứng lòng bàn tay, đột ngột đẩy song chương đón đỡ kinh phong của Sư Đầu Thái Tuế vồ xuống với áp khí vô cùng kinh khiếp.

Một tiếng “ầm” chấn động không gian, sườn núi rung rinh, tuyết và bùn đất bay lên mịt cả vùng mười trượng không còn nhìn rõ mọi vật, lát sau bùn đất, đá tảng rơi xuống, hoa tuyết còn tan tác tung bay. Nhìn lại đấu trường thì Sư Đầu Thái Tuế bị bắn lùi mấy trượng, té ngòai dưới đất. Phía người bịt mặt thì ông ta chỉ rời khỏi vị trí chừng hai bước, thân hình đứng vững bất động.

Thình lình y thét một tiếng vang dội, nhảy phóc tới trước mặt Sư Đầu Thái Tuế như một tia chớp.

Bạch Cương thấy song chương của người bịt mặt đã giương lên, chàng biết kinh lực của y vồ xuống trong lúc Sư Đầu Thái Tuế chưa phục hồi nội lực thì lão quái sẽ tan xác.

Như chiếc bóng, Bạch Cương lao vút tới miệng kêu lên:

- Hãy khoan...

Trong chớp mắt, chàng đã đứng trước người bịt mắt.

Sư Đầu Thái Tuế cùng Tam Yêu đều kinh ngạc nhìn Bạch Cương.

Người bịt mắt gằn giọng:

- Tiểu tử, ta với ngươi chưa hề biết nhau, sao ngươi lại ngăn cản công việc của ta?

Câu hỏi làm Bạch Cương khó trả lời, chàng chỉ đáp:

- Tại hạ thấy tà pháp kỳ diệu của các hạ nên muốn thỉnh giáo vài chiêu.

Buông một tràng cười như điên dại, người bịt mắt hỏi lớn:

- Ngươi thực sự muốn so tài với ta sao?

Vẫn bình tĩnh, Bạch Cương gật đầu:

- Tuy mới xuất đạo giang hồ ra khỏi lều cỏ, nhưng tại hạ quyết nói ra những lời nghiêm chỉnh.

Người bịt mắt lạnh lùng bảo:

- Ngươi phát chiêu đi...

Bạch Cương thấy thái độ cuồng ngạo hách dịch của người bịt mắt chàng đã không ưa, liền đáp:

- Tiên chủ, hậu khách, thỉnh các hạ xuất chiêu trước.

Người bịt mắt gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi có biết rằng Thiết Đâm Cuồng Khách xưa nay chưa bao giờ ra chiêu trước chăng?

Giật nảy mình, Bạch Cương trầm nghĩ:

- Thì ra đây là Thiết Đâm Cuồng Khách Đình Hào, người mà Liễu Khôn Sơn và cả ta tính lên Lão Gia lĩnh bảo vệ...

Nhưng việc đã lỡ, chàng chỉ vòng tay nói:

- Thì ra đây là Đình lão tiên bối, văn bối rất ngưỡng mộ.

Thiết Đâm Cuồng Khách bước tới quát to:

- Xú tiểu tử, ai thèm quen biết ngươi, gọi ta là lão tiên bối, ngươi cứ tưởng rằng ta sẽ miễn cái chết cho ngươi sao?

Lời nói cao khạo dễ ghét của Đình Hào khiến Bạch Cương nổi nóng, không còn vị nể được nữa, Chàng cười lạt, bảo:

- Các hạ chó có tự cao, chút sức mọn của các hạ Bạch mỡ này chưa để lọt vào mắt đâu, cứ phát chiêu đi.

Đình Hào cười sằng sặc:

- A, thằng nhỏ này còn cao khạo hơn ta, gấp mười lần, phen này ta phá lệ thôi.

Dứt lời, y liền giương chuông, ngưng thần vận khí vỗ ra luồng kinh

phong vô cùng kinh khiếp.

Chưởng đạo âm âm tuôn đổ, rung rinh cả núi rừng. Nhưng Bạch Cương vẫn bình tĩnh ưỡn ngực đón chiêu chưởng dữ dội của đối phương, chàng chỉ ngậm vận công lực chịu đựng, và tạo sức phản hồi cho kẻ cuồng khạo kia một lần khiếp đảm.

Lúc đó Sư Đầu Thái Tuế và ba yêu nữ cũng phải kinh dị trở mắt nhìn sự kiện lạ lùng diễn ra trước mắt.

Kình lực của Thiết Đảm Cuồng Khách với sức mạnh di sơn đảo hải đã ập đến...

Một tiếng “ầm” rung chuyển núi non.

Nhưng kẻ có mặt đều nhắm mắt lại, vì tưởng chàng trai trẻ kia sẽ tan xác dưới luồng kình khí mãnh liệt.

Nhưng chẳng khác nào chuyện thần kỳ, độc chiêu của Đinh Hào quật vào giữa ngực Bạch Cương chỉ làm thân thể chàng khẽ chao đảo, nhưng chàng vẫn không rời khỏi vị trí. Ngược lại Thiết Đảm Cuồng Khách bật lùi bảy tám bộ mới đứng vững, sắc diện xanh lè, nội tạng đảo lộn.

Đinh Hào khiếp vía, chiếc khăn bịt mặt suýt bật ra. Y không thể ngờ có kẻ dùng thân mình đỡ nổi chưởng lực của y mà không nát thây. Đẳng này gã trai trẻ kia còn không bật ra khỏi vị trí, kẻ bị văng ra lại chính là y mới thật lạ lùng...

Thiết Đảm Cuồng Khách đâu biết rằng Bạch Cương đã ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, lại rèn luyện nội lực theo Ngũ Cầm kỳ kinh thân thể cứng hơn sắt, chàng lại đã vận kình khí bảo vệ nội tạng, điều hòa kinh mạch nên chưởng chiêu của y tưởng là ghê gớm mà chẳng thấm thía gì với Bạch Cương.

Phần Bạch Cương đỡ được một chiêu của Đinh Hào để hấn dừng tự cao quá đáng thì đã đắc ý. Chàng với người bịt mặt ấy dù sao cũng không oán không thù, đâu cần quyết liệt với nhau.

Nghĩ như vậy nên Bạch Cương nhìn thẳng Thiết Đảm Cuồng Khách và vòng tay nói:

- Tiếp được một chiêu của các hạ là tại hạ đã thỏa mãn rồi, xin hẹn một ngày nào đó tái ngộ.

Vừa dứt lời Bạch Cương liền quay gót bước đi.

Nhưng Đinh Hào tự xưng là Cuồng Khách, y đâu chịu một kết quả dở dang như thế, dù sao y cũng còn nhiều tuyệt chiêu ghê gớm hơn, nên y phóng vèo tới trước, thét lồng lộng:

- Tiểu tử dừng lại, chưa phân thắng bại sao ngươi bỏ đi?

Bạch Cương tươi cười:

- Xin lỗi, thử sức nhau chơi, tiền bối cần gì phải quyết phân thắng bại?

Thiết Đảm Cuồng Khách đâu chịu giải quyết chuyện nửa vời như thế.

Vả lại trước mắt Nhất Quái Tam Yêu mà hắn không thắng nổi một thiếu niên mới xuất đạo giang hồ thì còn gì uy danh, chuyện này đồn đãi trong giang hồ, y sẽ xấu hổ đến chết.

Y liền phóng nhanh tới trước, gần giọng:

- Tiểu tử người đừng đến đây làm trò lấu cá, đỡ một chiêu của ta để mua lấy tiếng tốt cho người. Thiết Đảm Cuồng Khách này không sợ ai dị nghị kẻ lớn người nhỏ. Người muốn đi sau khi đã trêu chọc vào ta chẳng phải là điều đơn giản đâu.

Bạch Cương vẫn bình tĩnh mỉm cười:

- Vậy tiền bối muốn giải quyết cách nào?

Đinh Hào gầm lên:

- Ta muốn giữ lại cái đầu của người.

Tinh thần Bạch Cương bỗng căng thẳng, chàng ngậm tập trung kinh lực vào song chưởng rồi quát to:

- Thỉnh tiền bối xuất chiêu.

Những kẻ có mặt đều rung động tâm thần...

Xem tiếp chương 26 Lục y cô nương, võ công kỳ tuyệt

Chương 26: Lục Y Cô Nương, Võ Công Kỳ Tuyệt

Thấy chàng thiếu niên đã bước tới, Thiết Đả Cuồng Khách liền giương cao song chưởng làm mọi người rung động.

“Ầm” một tiếng làm rung chuyển núi non, chiêu Hùng Sư Phốc Tượng đã vỗ thẳng xuống đầu Bạch Cương.

Ai nấy đều kêu lên một tiếng:

- “Trời...”

Bạch Cương biết đối phương công lực thâm hậu, uy mãnh, nếu bị chiêu này vỗ trúng sẽ khó chịu nổi. Chàng vội lắc mình lên ra phía sau đối thủ, đồng thời đề khí vọt bay lên cao, đứng thẳng trên cao theo bộ Điều của Ngũ Cầm kỳ kinh ngay trên đỉnh đầu lão già.

Thiết Đả Cuồng Khách vỗ không trúng đối thủ, liền rùn mình xuống, quay phắt ra sau, đá quét nửa vòng, cước đạo như bão tố, nào ngờ chẳng những không phóng cước trúng chàng trai mà lão suýt té ngã vì vướng phải một mô đá trước mặt...

Nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Thiết Đả Cuồng Khách, Bạch Cương bật cười to:

- Vừa rồi tại hạ thấy tiền bối sử dụng chiêu Nghiệt Long Đăng Không quá đẹp, nên muốn phối hợp cho ăn khớp, bèn vọt mình lên với chiêu Độc Hạc Đăng Không, tạo thành bản nhạc Dị Khúc Đồng Công tuyệt vời. Ai dè tiền bối cảm động suýt té, xin tạ lỗi.

Nhất Quái Tam Yêu nghe Bạch Cương khôi hài lý thú, bèn bật cười khanh khách càng làm Thiết Đả Cuồng Khách giận như điên.

Những người có mặt, ngoại trừ Thiên Diện Nhân Yêu, kể cả Sư Đầu Thái Tuế đều không biết thiếu niên này là ai. Lão ta càng không hiểu sao chàng lại có ý giúp lão.

Cười lên cuồng khạo, Thiết Đả Cuồng Khách thét lớn:

- Tuyệt lắm, lão phu sẽ dạy cho ngươi thêm một chiêu.

Lời chưa dứt, thân hình của lão đã lướt tới với chiêu Trường Kinh Hấp Thủy, tả thủ vỗ chưởng, hữu thủ xuất trảo chụp lấy Bạch Cương, tiền kinh âm thâm ập tới cực kỳ hùng hậu, tiếng nổ “bùng, bùng” chuyển đất.

Bạch Cương không biết diệu dụng của chiêu này. Chàng đột nhiên cảm thấy nửa thân mình đột nhiên bị hấp lực giữ chặt, nửa thân kia bị tiềm lực đẩy tới, hai luồng lực đạo một chính một phản cơ hồ xoay vòng thân chàng chuyển theo.

Chàng vội rướn mình xẹt tới để thoát qua tiền kinh, đồng thời xuất chiêu Cầm Nã chụp nhanh vào cổ tay đối phương nhanh hơn gió cuốn.

Tưởng rằng chiêu tinh diệu của mình dễ dàng hạ gục được đối thủ, Thiết Đảm Cuồng Khách không ngờ Bạch Cương thoát ra được.

Lão vừa muốn biến chiêu cự địch thì cảm thấy cổ tay mình bị đối phương nắm chặt rồi nhẹ nhàng buông ra.

Chớp mắt một cái Bạch Cương đã buông mình cách lão vài bước. Chàng vòng tay, lớn tiếng: - Lão tiền bối võ công quả nhiên phi phàm, tại hạ xin kính phục.

Lúc đó đôi bên sử dụng chiêu thức thần tốc, cao thủ còn nhận không ra nên Nhất Quái Tam Yêu tưởng Bạch Cương đã thua một chiêu. Nhưng Thiết Đảm Cuồng Khách tự biết đối phương đã giữ thể diện cho mình. Nếu không thì cánh tay của lão chỉ sợ đã lìa khỏi mình lão bởi chiêu Cầm Nã vừa rồi.

Không còn tiếp tục quật cường được nữa, Thiết Đảm Cuồng Khách nở nụ cười nhún nhó như khi ăn gừng, rồi bảo: - Nói hay, nói khéo lắm. Tài nghệ của tiểu tử cao hơn lão phu một bậc, xin chân thành ngưỡng mộ.

Bỗng có tràng cười như chuông bạc vang lên, cùng câu nói vọng tới:

- Sao không biết xấu hổ nhỉ? Rõ ràng bị người ta chụp trúng cổ tay, mà còn tỏ ra bệ vệ đàng hoàng.

Mọi người giật mình nhìn lên đã thấy một cô gái mặc áo màu xanh lục đứng trên ngọn cổ tùng, y phục tung bay theo làn gió, thân hình uyển chuyển tựa tiên nữ chôn Bồng Lai.

Nhất Quái Tam Yêu vừa trông thấy lục y cô nương thì mặt bỗng nhiên biến sắc, kinh hoàng.

Chúng cùng kêu lên một tiếng:

- Trời ơi, chạy...

Ào như cơn gió, cả bọn chúng vèo đi mất hút.

Bạch Cương nhìn kỹ thì nhận ra thiếu nữ áo xanh này chính là cô gái chàng đuổi theo. Chàng không hiểu nguyên nhân nào làm Nhất Quái Tam Yêu phải hoảng sợ bỏ chạy, khi cô gái vừa xuất hiện, nên đưa mắt nhìn nàng ra vẻ ngỡ ngàng.

Dữ dội như Thiết Đảm Cuồng Khách, mà nghe cô gái nói trúng thể yếu của mình đã chẳng dám quát mắng lại, mà còn vòng tay cung kính: - Cô nương xuống núi lúc nào thế? Tại hạ thật lơ đãng.

Thiếu nữ áo xanh phát tay, thân hình đã nhẹ nhàng phóng vèo tới trước mặt Thiết Đảm Cuồng Khách và mắng lớn: - Hừm, lão quỷ nhà người chẳng phải đang muốn thay hình đổi dạng cho đẹp lại đây à? Ta biết có hai lão già và hai chàng trai trẻ tuổi tới đây bảo vệ cho người sửa sắc vóc, nên mới đến thử xem.

Câu nói của cô gái làm Bạch Cương giật mình thầm nghĩ:

- Không lẽ bọn mình đã bị cô gái này phát hiện rồi?

Chàng ném tia nhìn về phía cô gái, nào ngờ chàng ngây mặt ra bởi vì sắc vóc cô gái giống hệt Sở Quân, ngay cả y trang cũng vậy. Nhưng dung mạo cô ta lại trội hơn, có thể đẹp hơn Đinh Hồng một bậc.

Tuy không phải tay hảo sắc, nhưng trước dung nhan mỹ miều của cô gái Bạch Cương cũng cảm thấy xao xuyến tâm hồn.

Thiết Đàm Cuồng Khách chẳng còn cao khạo huênh hoang, lão cung kính khom mình nói tiếp: - Vì việc nhỏ của tiểu lão làm cô nương phải nhọc công, thật là đắc tội. Song bốn người già trẻ ấy là những vị nào thế?

Lục y thiếu nữ mỉm cười, đáp:

- Người chưa thấy à? Một lão già quái dị, một lão què chân, một thằng to như trâu nước đen tựa lọ nôi, và một thằng trẻ ngốc.

Nói ba tiếng cuối “thằng trẻ ngốc” cô ta liếc mắt ném cái nhìn về phía Bạch Cương làm chàng nóng bừng cả mặt mũi.

Chàng bèn gần giọng:

- Cô gái kia, sao mở miệng ra là mắng người ta thế?

Thiếu nữ áo xanh thản nhiên ngửa mặt nhìn trời, nói băng quơ:

- Hừm, ta đâu có chỉ vào lỗ mũi kẻ nào mà nói đâu nhỉ? Trời đêm nay lạnh lẽo, sao chó ở đâu ra sữa lắm thế?

Giận xanh mặt, Bạch Cương sấn tới vài bước toan động thủ. Song chàng kịp nghĩ lại mình là nam tử, nóng nảy làm gì với một mỹ nhân. Bởi vậy Bạch Cương chỉ “hừ” một tiếng, rồi quay lại nói với Thiết Đàm Cuồng Khách: - Tạm biệt lão tiên bối, sẽ gặp lại...

Dứt lời, chàng quay gót.

Vẫn không buông tha, cô gái áo xanh nhìn theo Bạch Cương, cười ngặt nghêu và bảo rằng: - Cái thằng ngớ ngẩn mà còn ngu, thật tội nghiệp.

Đã phóng đi, Bạch Cương còn dừng phất lại, trợn mắt nói:

- Cô còn mắng nữa, tại hạ chắc phải...

Thiếu nữ áo xanh cười giòn:

- Người chắc phải làm cái gì? Người dám đánh ta chẳng?

Không dần lòng được nữa, Bạch Cương xốc tới ba bước và quát:

- Đừng tưởng là gái rồi ăn nói quàng xiên, người tưởng ta không dám đánh người à?

Thiết Đàm Cuồng Khách thấy hai người găng với nhau. Lão cũng ngầm hiểu Bạch Cương là một trong bốn người đến bảo vệ lão luyện thuốc và hành công sửa dung mạo. Lỡ để xảy ra chuyện giao đấu lão sẽ chẳng biết bênh bên

nào, bỏ bên nào.

Lão bèn lên tiếng:

- Chẳng phải kẻ thù của nhau, có gì xin các vị từ tốn...

Cô gái áo xanh quát to:

- Lão quỷ đang ra, việc này chẳng phải việc của ngươi.

Lập tức xanh mặt, Thiết Đám Cuồng Khách cúi đầu nói:

- Tuân lệnh cô nương...

Rồi lão ngoan ngoãn đứng sau lưng cô gái. Thét lui Cuồng Khách, cô gái cười lạt:

- Tên ngốc đại ngôn, con ếch muốn lớn bằng con bò à? Dám đánh ta thì cứ xuất chiêu đi.

Lửa giận đã bốc lên đầu, Bạch Cương đã chuyển mình bước tới vùng chưởng xuất chiêu.

Bỗng “Ầm” một tiếng, có bóng đen lao vút tới cùng luồng chưởng đạo đánh thẳng vào Bạch Cương trong chớp mắt.

Bạch Cương đẩy nhanh song chiêu...

“Bình, Bình...”

Những luồng kinh khí chạm nhau khùng khiếp và Bạch Cương thấy thân thể Thiết Đám Cuồng Khách văng ra xa. Thì ra lão ta đã vỗ chưởng vào Bạch Cương để đỡ đòn cho cô gái.

Bất ngờ bởi hành động của lão già, Bạch Cương thu chiêu, còn cô gái áo xanh quát mắt nhìn Thiết Đám Cuồng Khách: - Lão quỷ, ai bảo ngươi can thiệp vào việc của ta?

Thiết Đám Cuồng Khách cúi đầu:

- Tiểu lão có bốn phận phải bảo vệ cô nương. Lão không phải đối thủ của hần, nhưng dù chết lão cũng không để hần làm bay một sợi tóc của cô nương.

Cô gái nghiêm mặt:

- Hôm nay lão quỷ lộn xộn, dám trái lệnh ta à?

Thấy nét mặt sợ hãi của Thiết Đám Cuồng Khách, cô gái dịu giọng:

- Không lẽ võ công của ta không bằng ngươi sao? Từ nay không có lệnh, ta cấm ngươi xen vào việc của ta.

Vội vã vòng tay, Thiết Đám Cuồng Khách nói nhanh:

- Tiểu lão xin tuân lệnh.

Rồi lão bước qua một bên, trong khi những tàn cây còn xao động như bị con trốt xoáy bởi hai luồng chưởng của lão và Bạch Cương đụng độ.

Thấy mới đây Thiết Đám Cuồng Khách còn hết sức kiêu ngạo với Nhất Quái Tam Yêu, thái độ chẳng coi ai ra gì, thế mà bây giờ lão khúm núm trước

cô gái làm Bạch Cương vô cùng ngạc nhiên. Không lẽ cô ta có võ công kỳ tuyệt, hay có quyền lực gì cao siêu tuyệt đỉnh?

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe cô gái cười lạt, và lạnh lùng gần giọng với chàng: - Nếu người không dám xuất thủ, thì rút đi cho rảnh mắt ta.

Bạch Cương đỏ bừng mặt, chàng xúc tới, song chưởng giương lên với một chiêu Bạch Hồ Phiên Sơn sức mạnh tám thành công lực, sẵn sàng bỏ vào cô gái.

Nhưng chợt mắt chàng chạm phải đôi đồng tử trong như pha lê của thiếu nữ nhìn mình, đôi môi đỏ của nàng vẫn nở nụ cười thật mê đắm. Song chưởng của Bạch Cương đột nhiên chùn lại, chàng thu chiêu, lặng lẽ quay phắt mình phóng đi.

Phía sau chàng, cô gái bật cười, nói lớn:

- Ôi, anh chàng ngốc thế mà dám lên Lão Gia lĩnh tìm người đây à?

Câu nói của cô gái làm Bạch Cương thâm nghĩ:

- Quái thật, sao con a đầu này biết ta lên Lão Gia lĩnh tìm Sở Quân? Không chừng việc của Bích Nhãn Quỷ nó cũng biết hết.

Chàng toan quay trở lại hạ mình dò hỏi, nhưng lại sợ cô gái tinh quái đã chẳng được việc mà còn bị nàng trêu chọc thêm.

Cuối cùng, chàng quyết định phóng vèo đi, không thềm nhìn lại phía cô gái đang cười khanh khách.

Bạch Cương đi xa rồi, Thiết Đảm Cuồng Khách mới bước đến trước mặt cô gái, hỏi nhanh: - Vị công tử vừa rồi có phải là một trong bốn người mà cô nương nói không?

Cô gái gật đầu:

- Đúng thế. Ta muốn đi tìm Độc Cước Dương Xuân cho người, nhưng giữa đường ta phát hiện ra họ. Ngoài tiểu tử này còn có Kim Dục Đại Bằng, Độc Cước Dương Xuân và một thằng đen như lọ nôi nữa.

Nghe Kim Dục Đại Bằng đã rủ bạn bè tới giúp mình, Thiết Đảm Cuồng Khách mừng lắm, bèn hỏi ngay: - Cô nương có biết hiện giờ họ đang ở đâu không?

Lục Y thiếu nữ đưa đôi mắt đẹp nhìn trời, trầm tư giây lát rồi bảo:

- Ta chưa cho phép lão gặp họ ngay bây giờ đâu.

Những lời của cô gái khiến Thiết Đảm Cuồng Khách nghe chẳng hợp lý, song thấy gương mặt lạnh lùng của nàng làm lão nhón nhón, đành đứng im.

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu lão già, cô gái nói:

- Lão không cần hỏi lý do. Còn việc lão muốn bế quan để phục hồi dung mạo thì ta đã sắp xếp đâu vào đó, đừng lo ngại gì nữa. Mọi việc hiện nay sư

phụ đã giao quyền cho ta. Nếu lão trái lệnh ta, thì ta sẽ chẳng cần biết lão già hay trẻ, lão sẽ khó chịu với ta ngay.

Dứt lời cô gái trợn mắt ra vẻ oai vệ của một người bất khả xâm phạm.

Vốn đã hầu hạ nàng tiểu thư ngàn vàng này hơn mười năm, Thiết Đảm Cuồng Khách biết rõ tính nàng ngang bướng, chỉ một chút không vừa lòng có thể làm người ta dở khóc dở cười.

Nghe cô gái nói đã sắp xếp mọi việc cho mình phục hồi dung mạo an toàn. Thiết Đảm Cuồng Khách cũng cảm kích lắm. Song Kim Dục Đại Bằng cùng bằng hữu đến giúp lão, tình nghĩa thật cao quý, lẽ nào lão không ra mặt gặp họ, đề người ta phải uống công ra về thật là điều áy náy... Bởi vậy Thiết Đảm Cuồng Khách đáp ứng nói: - Cô nương đã ra lệnh, tiểu lão không dám trái, nhưng mà...

Thiếu nữ áo xanh trừng mắt:

- Nhưng mà cái gì...? Lão không viết thư đề lại cho họ được sao?

Cô gái nói gay gắt làm Thiết Đảm Cuồng Khách bất lực, lão chỉ đành vâng vâng dạ dạ...

Thấy lão già đã phục tùng, cô gái nhoẻn miệng cười, phóng mình về phía góc núi bên kia.

Nhìn theo cô gái, Thiết Đảm Cuồng Khách thở dài một tiếng rồi lặng lẽ đi về nơi ẩn cư của mình.

Lúc đó Bạch Cương đang phi hành nơi triền núi. Chàng bức tức vì bị cô gái trêu chọc, song qua vẻ bướng bỉnh man dại và nhan sắc của nàng làm chàng cảm thấy nàng đáng yêu với một ấn tượng khó quên.

Về đến khách điểm, Bạch Cương nhận ra đã hết canh ba. Hà Thông đèn thui vẫn nằm ngủ say, còn Kim Dục Đại Bằng Liễu Khôn Sơn và Thành Thu Nhân Độc Cước Dương Xuân còn chong đèn nói chuyện.

Tuy Bạch Cương bước vào thật nhẹ nhàng, Độc Cước Dương Xuân vẫn nghe tiếng động, ngược lên.

Lão mỉm cười:

- Hai tên già gần chết bọn tôi đang nói chuyện giang hồ. Lúc này trong thiên hạ đã nổi lên nhiều người trẻ tuổi tài cao, như những ngôi sao mới của võ lâm, mà tiểu hữu đây cũng là một người hiếm có.

Bạch Cương nói vài lời khiêm tốn, rồi chàng ngồi xuống bên cạnh hai người già.

Vẫn không quên được cô gái, chàng bỗng nói:

- Tại hạ ra ngoài vừa gặp Thiết Đảm Cuồng Khách Đình Hào, nhưng còn gặp cả Nhất Quái Tam Yêu và một cô gái chẳng khác nào võ lâm bắc đầu

như lão tiên bối vừa bàn.

Liễu Khôn Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Cô gái nào mà tiểu hữu thán phục thế?

Bạch Cương đáp:

- Đó là một thiếu nữ tuyệt đẹp, mặc áo màu xanh lục...

Rồi chàng thuật lại tất cả các sự kiện vừa xảy ra cho hai vị võ lâm tiên bối nghe.

Độc Cước Dương Xuân nói ngay:

- Lão phu ở vùng núi Trường Bạch này từ lâu, lại thường lên Lão Gia lĩnh hái thuốc, mà có thấy cô gái như thế đâu?

Kim Dục Đại Bằng Liễu Khôn Sơn cũng bảo:

- Thiết Đàm Cuồng Khách Đình Hào vốn là người cang cường, chẳng coi ai ra gì, lẽ nào lại sợ con tiểu a đầu đó. Chẳng con bé đó đã dùng một tà thuật để không chế lão ta.

Bạch Cương vừa định nói chàng rất khâm phục khinh công của cô gái và thăm đoán cô ta có võ công siêu tuyệt, nhưng chàng chưa kịp nói ra đã nghe có làn kinh phong vèo tới... Mang theo một vật lạ...

Chàng vội kêu lên:

- Nhị vị đề phòng...

Đồng thời chàng vươn mình tới chụp được vật lạ trong tay, đó là một nhánh tùng nhỏ xịu tựa cây tăm, nhưng xuyên cửa sổ vào với kinh lực phi thường, có thể hạ sát một người trong chớp mắt.

Liễu Khôn Sơn đã thấy nhánh tùng khi nó vừa bay vào, nhưng lão không xuất thủ nhanh bằng Bạch Cương.

Cả ba người cùng xông ra cửa, nhưng chỉ nghe “hừ” một tiếng, rồi một làn gió bay đi với tràng cười khanh khách trong veo, rõ ràng là tiếng cười của một cô gái đầy ý trêu chọc.

Bất giác ba người ngơ ngẩn nhìn nhau, Liễu Khôn Sơn đã giảm hẳn thái độ khinh thường. Bởi xưa nay dùng hoa làm ám khí, dùng lá để giết người không phải là chuyện lạ. Song trường hợp này cô gái ở ngoài cửa sổ có cách ván dày ba bốn phân, chỉ nghe người nói xấu mình bằng thánh giác có thể phóng nhánh tùng khô xuyên qua ván đến trước mặt Liễu Khôn Sơn thì công phu đáng gọi tuyệt đỉnh, đạt đến trình độ huyền cảnh của võ học.

Thờ mặt ra một lúc, Liễu Khôn Sơn nhìn lỗ nhỏ trên ván cửa, chỗ nhánh tùng vừa xuyên thủng...

Lão bỗng gằn giọng:

- Hừm, con tiểu a đầu này, phải dạy cho nó một bài học.

Độc Cước Dương Xuân cũng chăm chú nhìn cái lỗ nơi cánh cửa, chợt lão lên tiếng:

- Tiều hữu đã nói Tịnh Không ni sư ẩn cư ở vùng Lão Gia lĩnh này. Có lẽ tiều cô nương áo lục là đệ tử truyền nhân của bà ta. Nếu không thì ai có thể rèn luyện một cô gái trẻ tài ba đến thế?

Bạch Cương gật đầu:

- Tiều bối nói đúng lắm. Vậy tại hạ có lời đề nghị chúng ta sẽ cùng đến thăm Đình tiền bối Thiết Đảm Cuồng Khách, hỏi về Bích Nhân Quỷ và sau đó dò la về lục y cô nương.

Liễu Khôn Sơn vui vẻ:

- Đúng vậy, sáng mai chúng ta tìm Thiết Đảm Cuồng Khách sớm.

Cả ba nghỉ ngơi giây lát, trời sáng rõ lập tức lên đường đến Lão Gia lĩnh. Song mặt trời lên rồi mà sương núi vẫn chưa tan, rừng cây bí bưng chẳng nhìn rõ ít nhiều cảnh vật.

Đại Bàng Kim Dục Liễu Khôn Sơn nói:

- Cảnh vật mù mờ thế nào làm sao ta thấy được chỗ ở của Đình Hào?

Độc Cước Dương Xuân bảo:

- Trên núi này rừng cây chằng chịt, lá cây rơi xuống chồng chất thật dày, rất khó làm nền nhà. Nếu Thiết Đảm Cuồng Khách ở đây, lão ta phải có cách dựng nơi ẩn cư đặc biệt.

Liễu Khôn Sơn cười:

- Lão hữu nói Đình Hào phải làm tổ trên cây chăng?

Dương Xuân chưa kịp đáp thì Bạch Cương đã nhìn xuyên vào sương mù. Từ lúc chàng ăn được Bạch Mai Linh Quả, đôi mắt chàng có thị lực nhìn xa và nhìn thấu mọi vật. Khi đó Bạch Cương đã nhận thấy một ngôi nhà gỗ nhỏ trên một chạng cây cổ thụ cao to.

Chàng vui vẻ trở tay:

- Chỗ ở của Đình tiền bối kia rồi...

Hà Thông đang cưỡi trên lưng ngựa, liền nói:

- Đề ta đến đó trước.

Chàng thúc ào con tuấn mã theo hướng Bạch Cương chỉ, và quả có thấy một ngôi nhà gỗ trên chạng cây cổ tùng cao to.

Hà Thông liền kêu:

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, xuống đây gặp gỡ anh em chúng ta.

Hà Thông kêu mấy tiếng chẳng nghe ai trả lời, mà chàng chẳng biết khinh công, nên nổi giận bảo: - Người không xuống ta cũng có cách làm cho người phải xuống.

Chàng vận thần lực vào đầu, xuống ngựa, lấy trón rồi lao tới húc dữ dội vào gốc cây.

“Rầm” một tiếng chuyển núi, cây cổ tùng vĩ đại gãy ngang bởi thần lực của Hà Thông.

Ngôi nhà vỡ nát trên mặt núi.

Xem tiếp chương 27 Vượt núi kinh hồn

Chương 27: Vượt Núi Kinh Hồn

Tiếng cây đổ âm âm.

Ngôi nhà như tổ chim tan nát cùng với cành lá.

Bạch Cương cùng Liễu Khôn Sơn và Độc Cước Dương Xuân đến nơi thì việc đã lỡ rồi.

Tuy nhiên, cây ngã nhà vỡ mà chẳng thấy Thiết Đảm Cuồng Khách đâu cả...

Nhìn Hà Thông với ánh mắt trách móc, Bạch Cương hỏi:

- Sao Hà huynh làm việc nóng nảy thế? Nếu có Đinh tiên bối có trong nhà thì ta mang tội biết bao.

Độc Cước Dương Xuân bảo:

- Chắc Đinh đại hiệp định đi đâu đó. Nếu đây là nhà của ông ta, thì lát nữa thế nào ông ta cũng quay về.

Chợt Hà Thông chụp được một mảnh giấy trong đồng lá cây và kêu lên:

- Ôi thư từ gì đây này?

Bạch Cương tiếp lấy mảnh giấy. Đọc lớn những dòng chữ:

“Đệ bị vây khốn ở Kính Bạc hồ. Tính mạng chỉ trong sớm chiều. Xin cấp tốc đến cứu đệ.

Đinh Hào...”

Liễu Khôn Sơn và Độc Cước Dương Xuân cùng kêu lên:

- Trời Kính Bạc hồ à? Nguy rồi.

Bạch Cương cũng lo lắng nói:

- Đinh lão tiên bối đang gặp nguy khốn, chúng ta phải mau đến tiếp cứu... Nhưng không biết Kính Bạc hồ ở nơi đâu?

Dương Xuân bảo:

- Nơi đó cực kỳ giá rét, Hơi thở vừa ra khỏi miệng đã thành băng giá. Mà còn điều này nữa, để đến Kính Bạc hồ, ta phải vượt qua ngọn núi Kinh Hồn là đỉnh cao nhất của dãy Lão Gia lĩnh mới là chuyện vất vả.

Thoảng chút trầm ngâm, Bạch Cương kêu lên:

- Chẳng lẽ Đinh lão tiên bối lọt vào tay của Tịnh Không thánh ni?

Độc Cước Dương Xuân lắc đầu:

- Nghe nói Tịnh Không thánh ni đã viên tịch lâu rồi. Qua lời tiểu hữu lão phu mới biết thêm tin bà ấy còn sống ở trần gian. Song dù bà còn khỏe thì cũng không làm khó người như Đinh đại hiệp được đâu.

Hà Thông nóng nảy lên tiếng:

- Bà ấy là người, ta cũng là người, sao không vượt qua được ngọn núi Kinh Hồn như bà ấy chứ?

Bạch Cương gật đầu:

- Dù nguy hiểm thế nào chúng ta cũng phải cứu Đinh lão tiên bối, tại hạ nhất định đi cùng các vị một phen.

Liễu Khôn Sơn lo cho người bạn già, nên nói ngay:

- Có Bạch thiếu Hiệp đi thì lão phu chẳng ngại gì mà không vượt núi.

Dương Xuân vui vẻ:

- Có Bạch thiếu hiệp thì lão phu cũng chẳng ngại.

Thế là hai lão tiên bối võ lâm kính mến nghĩa khí của Bạch Cương nên đều gọi chàng là thiếu hiệp thay cho tiếng tiểu hữu...

Hà Thông nhìn Dương Xuân:

- Mời Dương tiên bối lên ngựa cùng đi trước với tại hạ. Liễu tiên bối và Bạch Cương có thể sử dụng khinh công.

Cả bốn người băng rừng lên Lão Gia lĩnh, ngọn núi càng lên cao càng lạnh giá. Tuy đều là cao thủ võ lâm nhưng Liễu Khôn Sơn và Dương Xuân đều không chịu nổi giá rét như cắt da, như đông máu. Nhất là con ngựa có lông bờm che phủ vẫn muốn khụy xuống trên nền đá phủ băng.

Bạch Cương liền nói:

- Các vị và Hà huynh nên trở về, hoặc chờ tại hạ ở dưới chân núi, để tại hạ một mình lên đỉnh núi thám thính thử xem sao.

Dứt lời, chàng lấy ra viên Bảo Mệnh Ngự Hàn nuốt vào bụng, rồi trao thêm cho các người kia mỗi người một viên.

Do ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, Bạch Cương còn luyện được Ngũ Cầm thần công nên uống linh dược vào là thân thể đủ sức chống lạnh. Chàng trở thuật khinh thân đề khí băng mình lên cao vun vút.

Liễu Khôn Sơn, Độc Cước Dương Xuân và Hà Thông lạnh quá, tinh thần gần như hôn mê... Uống thuốc vào họ vừa cảm thấy tỉnh táo bởi khí huyết lưu thông thì Bạch Cương đã mất hút trong màn sương đỉnh núi.

Giữa lúc cả ba còn đang lưỡng lự, chưa định lên hay xuống, bỗng dưới chân họ có những tiếng kêu răng rắc...

Độc Cước Dương Xuân biến sắc mặt, lật đật thét lớn:

- Lui cho mau...

Chưa dứt tiếng kêu lão đã điểm cái chân còn lại phóng mình lao vội xuống núi.

Ba người cùng ngựa đều phóng như bay mấy dặm mới dừng lại ở chân núi. Vừa trụ bộ vững họ đã nghe sơn băng địa chuyển âm âm vang dội kinh hồn.

Họ ngược nhìn ngọn băng phong mà họ vừa lên hồi nãy, thì thấy đỉnh núi băng đã sụp lở hoàn toàn thật khủng khiếp. Nếu Độc Cước Dương Xuân không kịp thời phát hiện có lẽ họ đã bị chôn vùi dưới lớp băng tuyết kia rồi.

Vừa bình tĩnh trở lại, Liễu Khôn Sơn chợt kêu lên:

- Nguy rồi, bọn ta đã bị trúng gian kế...

Dương Xuân ngạc nhiên:

- Nói vậy là có ý gì?

Liễu Khôn Sơn đáp nhanh:

- Nếu thật sự Thiết Đảm Cuồng Khách bị vây khốn trên Kính Bạc hồ, thì ai có thể đem thư này vượt Băng Sơn về bỏ trong ngôi nhà chẳng cây? Việc của Đinh đại hiệp là có điều bí ẩn, và kẻ viết thư này có ý hãm hại chúng ta.

Độc Cước Dương Xuân trợn mắt:

- Đúng thế, đúng thế.

Liễu Khôn Sơn Liền mở bọc lấy lá thư cũ của Đinh Hào viết cho mình trước kia so với nét chữ của bức thư mới, quả nhiên nét chữ không giống nhau...

Độc Cước Dương Xuân thở dài:

- Thế là Bạch thiếu hiệp nguy khốn bên trên núi rồi, chúng ta phải làm sao đây?

Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn than thở:

- Căn cứ vào khả năng bọn ta thì không thể vượt qua đỉnh núi Kinh Hồn kia, dù liều lĩnh ta cũng toi mạng vô ích thôi...

Nóng nảy vì tình bạn, Hà Thông thét:

- Mấy ông không đi thì quay về, còn tại hạ phải quyết tiếp cứu cho được Bạch Cương.

Dứt lời, chàng trâu nước phóng mình lên ngựa toan tiếp tục leo núi.

Liễu Khôn Sơn và Dương Xuân vội vàng xuất thủ, người chụp Hà Thông, người điểm huyệt cho chàng ta tê cứng để tìm lời can ngăn anh chàng lợ nôi dừng hành động đại dột.

Vừa lúc ấy có hai bóng người lao nhanh đến vùn vụt. Liễu Khôn Sơn và Dương Xuân thấy họ là một cô gái đẹp mặc áo xanh lục, và một lão già mặt xấu như quỷ.

Nhìn lão già, Liễu Khôn Sơn kêu lên:

- Ôi, Đinh huynh...

Thiết Đảm Cuồng Khách Đinh Hào chưa kịp đáp thì cô gái áo lục đã hỏi lớn:

- Vị thiếu niên công tử đi đâu rồi?

Liễu Khôn Sơn liếc nhìn thiếu nữ và nhận ra cô ta bóng dáng cô ta chính là kẻ đã phóng tung châm qua cửa sổ phòng mình. ông ta chưa kịp nói, Đinh Hào lại hỏi:

- Chàng trai trẻ ấy đâu?

Độc Cước Dương Xuân nói lớn:

- Bạch thiếu hiệp vì muốn cứu Đinh huynh nên đã phi hành lên đỉnh núi kia để tới Kính Bạc hồ rồi...

Thiết Đàm Cuồng Khách trừng mắt:

- Sao lại cứu ta?

Liễu Khôn Sơn liền đưa lá thư cho Đinh Hào xem, ông ta lắc đầu:

- Ôi, thật là rắc rối.

Cô gái áo lục bữu môi:

- Lão quý, rắc rối là tại ngươi. Thấy chưa... Bây giờ chính ta phải hành tẩu thật gấp may ra...

Chưa dứt tiếng nói, cô gái áo lục đã phóng vèo đi như gió.

Độc Cước Dương Xuân vỗ vai Hà Thông:

- Lục y cô nương đã đi cứu Bạch thiếu hiệp rồi đó, hãy yên tâm.

Liếc nhìn gương mặt Đinh Hào còn có vẻ sợ sệt khi cô gái áo lục đã bỏ đi, Liễu Khôn Sơn liền hỏi:

- Tiểu cô nương ấy là gì mà Đinh huynh có vẻ kiêng nể thế?

Thiết Đàm Cuồng Khách Đinh Hào thở dài một tiếng, rồi đáp:

- Câu chuyện không hề đơn giản, nơi đây không tiện giải bày, mời chư huynh đệ qua bên kia.

Tất cả liền bước theo sau Đinh Hào đi sang một sơn động ở phía nam.

Sau khi nghe Liễu Khôn Sơn giới thiệu Độc Cước Dương Xuân và Hà Thông, Đinh Hào mới chậm rãi nói:

- Trong trận giao đấu ở Hoàng Sơn, đệ bị Hạo Thủ Thương Long hợp với Tam hùng Hoàng Sơn cùng Thanh Hư thượng nhân của Cửu Long sơn đồng tấn công khủng khiếp. Mặc dù đệ đánh chết được lão đại Hùng Vũ, nhưng cô nương nan địch, cuối cùng đệ bị chúng đánh nát cả thân thể. May sao có một lão ni sư võ công thượng thặng xông vào cứu đệ thoát hiểm, còn đem về Lão Gia lĩnh chữa trị thương tích. Xưa nay tánh tình cương cường của đệ không chịu ơn của bất cứ ai, nên từ chối lòng tốt của lão ni. Bà liền ra một điều kiện trao đổi, đệ mới chịu để bà cứu chữa. Điều kiện ấy chính là việc đệ phải theo săn sóc, bảo vệ và tuyệt đối vâng lệnh cô gái áo lục mà chư huynh đệ đã gặp đó.

Liễu Khôn Sơn ngạc nhiên:

- Việc bảo vệ một cô gái phải giao cho huynh à?

Thiết Đảm Cuồng Khách Đình Hào mỉm cười:

- Thật ra lão ni là người rộng lượng, muốn cứu đệ nên thấy đệ gần bướng thì đưa điều kiện nhỏ nhất ấy cho xong. Chứ võ công của bà ngang với trời thần rồi, lẽ nào cần người ta bảo vệ học trò của mình...

Nghe Đình Hào nói, Liễu Khôn Sơn giật mình:

- Lão ni là người thế nào mà Đình huynh ca tụng quá thế?

Đình Hào đáp:

- Ngay khi đó đệ không rõ bà là ai. Sau này đệ mới biết bà chính là Tịnh Không thánh ni, một trong Nam Bắc Nhị Không lừng danh trong võ lâm đương thời.

Độc Cước Dương Xuân và Kim Dực Đại Bàng Liễu Khôn Sơn nghe đến Tịnh Không thánh ni đều rung động tinh thần.

Hà Thông biết Bạch Cương đang muốn tìm Tịnh Không thánh ni hỏi xem có phải bà đã cứu Tiêu Sở Quân, bèn lật đật hỏi:

- Bẩm tiền bối, có phải Tịnh Không thánh ni đang ở bên kia núi Kinh Hồn đó chăng?

Thiết Đảm Cuồng Khách gật đầu:

- Đúng là Thánh ni đang ở phía tây núi này. Bà đang có việc cần xử trí bí mật nên cấm mọi người tới đó, ai không tuân chắc khó sống. Bởi thế lão phu nghe Bạch thiếu hiệp muốn vượt đỉnh Kinh Hồn sang bên ấy thì rất lo cho sinh mạng của chàng ta.

Tỏ vẻ lo lắng, Liễu Khôn Sơn hỏi:

- Vậy Đình huynh nghĩ có cách nào cứu gỡ được cho Bạch thiếu hiệp chăng?

Đình Hào thở dài:

- Tịnh Không thánh ni là người rộng lượng, nhưng làm điều gì cũng tùy ý thích. Khi bà đã không thích thì rất khó yêu cầu. Cô gái áo lục kia chính là Doãn Tố Trinh, đệ tử được Tịnh Không thánh ni truyền y bát. Nếu Tố Trinh có tình cảm với Bạch thiếu hiệp đứng ra xin giùm mà không xong, thì có lẽ lão phu cũng vô dụng thôi.

Thấy hai người bạn già trong tình trạng bất an, Thiết Đảm Cuồng Khách lại hỏi:

- Rắc rối là chuyện Bạch thiếu hiệp đi cứu đệ ở Kính Bạc hồ, sự thật ra sao đệ cũng chưa hiểu rõ.

Liễu Khôn Sơn liền thuật lại những chuyện xảy ra ở ngôi nhà gỗ trên cây,

lại đưa ra lá thư hỏi rằng:

- Đinh huynh xem bút tích này của ai?

Liếc qua tờ thư, Đinh Hào kêu lên:

- Thôi rồi, đây chính là nét chữ của Hạo Thủ Thương Long Cổ Khôn, tên lão tặc độc hiểm.

Lão trầm giọng tiếp:

- Doãn Tố Trinh cô nương tình cờ phát hiện các vị trong đêm, lại biết Bạch thiếu hiệp muốn đi tìm Bích Nhãn Quỷ. Bởi ngại việc riêng của tiểu đệ làm chậm hành trình của Bạch thiếu hiệp nên cô nương bảo đệ viết thư để lại nơi ở, khuyên thiếu hiệp nên đi tìm Bích Nhãn Quỷ trước, việc của đệ đã có cô nương lo. Không ngờ lão tặc gian xảo dùng kế “mượn dao giết người”, giả thư này để các vị mang họa nơi Kính Bạc hồ. Bây giờ không biết Bạch thiếu hiệp ra sao trên đỉnh núi Kinh Hồn ấy...

Như không kiềm chế nổi sự tức giận, Thiết Đảm Cuồng Khách gằn giọng:

- Cổ Khôn lão tặc, trong Tứ Đại Sát Tinh vừa làm trò quỷ ở đây, có lẽ hẳn còn ẩn khuất đâu đây. Phen này lão phu quyết trừ khử hắn để trả món nợ máu năm nọ.

Hà Thông nghe nói đến chuyện đánh nhau là khoái chí, lập tức gật đầu:

- Phải đó, lão tặc ấy đã gây nguy hiểm cho Bạch Cương, tiền bối nên đập cho lão một trận.

Hà Thông đâu biết trong lúc y hò hét thì Bạch Cương đang đụng độ với cô gái áo lục Doãn Tố Trinh, người có ngoại hình rất giống Tiêu Sở Quân...

Bởi Bạch Cương đang nóng lòng vì tưởng Thiết Đảm Cuồng Khách lâm nạn trên Kính Bạc hồ nên chàng đã sử dụng Ngọc Cầm khinh công theo bộ Điều bay vút như cánh đại bàng lên đỉnh núi Kinh Hồn của dãy Lão Gia lĩnh.

Doãn Tố Trinh từ ngày được Tịnh Không thánh ni thu làm đệ tử, đã xa hẳn nhân gian trần tục, chẳng hề tiếp xúc với người khác phái, ngoại trừ lão già Đinh Hào. Tịnh Không thánh ni lại là người rất nghiêm ngặt với nam giới, có lẽ đó là hệ quả của chuyện tình u uất đeo đẳng bà từ năm xưa. Vì thế bà có giới luật rất nghiêm về nam nữ với đệ tử, càng làm Doãn Tố Trinh phải dè dặt với chuyện yêu đương. Nhưng dù sao Tố Trinh cũng là cô gái mới lớn, xuân tình phát động, nơi Đan Điền của nàng luôn có luồng nhiệt khí làm rạo rực xôn xao.

Thế là lần đầu tiên gặp người khác phái, Tố Trinh lại gặp Bạch Cương là chàng trai tuấn tú, khiến nàng vừa vừa xao xuyến vừa sợ sệt, nhưng không khỏi thấy lòng chan chứa cảm tình.

Mặc dù trêu chọc chàng trai, Doãn Tố Trinh vẫn cảm thấy lo sợ nếu

chàng lâm nạn. Bởi thế, nghe nói chàng tìm lên Kính Bạc hồ, Tố Trinh đã vội vã thi triển khinh công như tia chớp vượt lên đỉnh Kinh Hồn. Đảo mắt bốn bề không thấy bóng người, Doãn Tố Trinh lâm bầm:

- Hừm, hay chàng ta lạc sang Phong Nham cốc?

Lâm bầm rồi Doãn Tố Trinh lại giật mình. Vì Phong Nham cốc là nơi sư phụ Tịnh Không thánh ni đang buộc sư muội nàng ở trong đó luyện môn Mâu Ni Vô Tướng thần công, không được quan hệ với bất cứ ai.

Doãn Tố Trinh đã được sư phụ giao nhiệm vụ canh giữ cửa động, bảo vệ cho sư muội tu luyện. Nếu Bạch Cương tới đó thật là phiền phức.

Nghĩ tới đó, Doãn Tố Trinh vội phóng về Phong Nham cốc. Lúc ấy cửa động vẫn đóng kín bằng những tảng đá lớn, xung quanh tĩnh lặng, êm ả, không một bóng người.

Doãn Tố Trinh an tâm. Nàng ngồi trên tảng đá trước động, thả hồn mơ tưởng đến chàng trai nàng gặp tình cờ.

Bỗng sau lưng nàng có tiếng động nhẹ, Doãn Tố Trinh vừa quay vụt lại đã nghe giọng nói vang lên:

- À, thì ra là cô...

Trước mặt Doãn Tố Trinh lúc ấy, Bạch Cương hiện ra như một vị phong lưu công tử.

Vừa vui mừng, vừa rung động, nhưng Tố Trinh vẫn làm bộ lạnh lùng hỏi lại:

- Chính ta thì đã sao? Người đi đâu mà dám tới động này?

Bạch Cương nhìn cô gái rất giống Tiêu Sở Quân, nhan sắc còn có vẻ mỹ miều hơn... Làm chàng rất xúc động. Song nghe giọng hỏi kiêu kỳ của nàng là chàng bực bội, liền nói lớn:

- Núi non, sơn động là của đất trời, lẽ nào nàng cản được bước chân phiêu lãng của ta...

Vừa nói chàng vừa ung dung bước thẳng vào cửa động.

Doãn Tố Trinh thực sự hồi hộp và bối rối. Nàng không muốn nặng tay với chàng trai, nhưng vì nhiệm vụ, lẽ nào nàng dám để chàng kính động tới nơi tu luyện của sư muội...

Nàng bèn quát lớn:

- Đứng lại...

Theo tiếng hét là ngọc chuông vung lên, Doãn Tố Trinh đẩy song chiêu Ly Long Song Xuất.

Hai tiếng nổ “bình bình” kinh đạo ào ào rung núi, băng tuyết bay mù trời, giáp mặt cũng không trông thấy nhau.

Bạch Cương vừa thấy chưởng phong đã vội chuyển mình né tránh, nhưng dư lực của kinh đạo vẫn làm chàng chao đảo, trong đầu thầm nghĩ:

- Cô bé quả thật võ công không vừa, ta chẳng thể coi thường...

Chàng lướt qua kinh đạo, trụ bộ như cột thép.

Do thể trụ theo bộ Hồ trong Ngũ Cầm kỳ kinh. Bạch Cương đứng vững giữa kinh phong như bão tố của cô gái đánh ra làm đá bay cát chạy, băng tuyết mịt mù.

Nguyên từ lúc được ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và Bích Mai Linh Quả, nội lực của Bạch Cương thâm hậu sung mãn như người tu luyện hơn trăm năm. Thị lực của chàng lại như huệ nhãn của thần tiên, có thể nhìn rõ qua sương khói, nên chàng thấy gương mặt cô gái càng giân dừ càng đẹp tuyệt vời...

Trái lại trong lòng Doãn Tố Trinh không yên. Tuy buộc lòng võ chưởng ngăn bước chân chàng trai, song nàng cứ lo lắng... Sợ chưởng lực của mình làm chàng phải mang thương tích.

Lúc băng tuyết vừa tan, Tố Trinh thấy Bạch Cương vẫn trụ bộ vững vàng trước mặt mình, nàng thực sự hết hồn hớp.

Nàng trừng mắt bảo:

- Nơi đây ngươi không có quyền xâm phạm. Hãy đi chỗ khác.

Bạch Cương thấy sơn động lấp đá kín cửa, lại tưởng Thiết Đảm Cuồng Khách Đinh Hào đang bị giam trong đó, nên chàng mới lạnh lùng nói:

- Tại hạ vốn thích những nơi có phong cảnh u nhàn, nên nhất định phải thăm sơn động này một phen.

Doãn Tố Trinh bối rối thầm nghĩ:

- Không lẽ chàng trai đáng yêu này muốn chết sao, cứ nằng nặc đòi vào sơn động nơi sư muội ta tu luyện. Ta phải dụ chàng đi chỗ khác mới xong...

Nàng liền thét lớn:

- Ngươi đừng ngang bướng. Có giỏi hãy ra khoảng trống kia đấu với ta ba trăm hiệp. Nếu ngươi thắng, ta sẽ cho ngươi vào động.

Bạch Cương ngắm cô gái, chàng thấy nàng làm bộ giận thì đôi má ửng đỏ, môi thắm như son, ánh mắt long lanh quyến rũ vô cùng. Chàng bèn bật cười bảo rằng:

- Ôi, cần chi tới ba trăm hiệp... Nàng đỡ nổi của ta ba mươi hiệp cũng là đệ nhất thiên hạ rồi.

Doãn Tố Trinh gằn giọng nói:

- Đừng khoác lác, cứ động thủ sẽ biết.

Dứt lời nàng phóng vèo ra triền núi như một cánh chim.

Bạch Cương đâu chịu thua, chàng cũng trở bộ Điều của “Ngũ Cầm kỳ” kinh bay theo bên gót người đẹp.

Nhưng khi đã bay tới triền núi bằng phẳng mà cô gái vẫn chưa dừng lại, thì Bạch Cương hiểu rằng nàng dùng kế Điều Hồ Ly Sơn, không muốn cho chàng vào sơn động. Vậy thì đánh với nàng vô ích, bởi chàng chỉ muốn vào động cứu Đình Hào.

Thế là chàng cười lạt, quay mình phóng như bay về phía cửa động. Song chỉ chớp mắt chàng đã thấy ánh xanh của tà áo lướt qua, cô gái đã án ngữ trước mặt chàng.

Nàng thét hỏi:

- Sao ngươi không theo ta giao đấu?

Bởi làm tướng Thiết Đả Cuồng Khách Đình Hào bị giam trong động kia, nên Bạch Cương không trả lời. Chàng lách mình ngang qua cô gái, rồi phóng vèo đến sơn động...

Nhưng lần này vẫn tia chớp, cô gái chặn ngang đường và quát mắt:

- Ngươi sợ chết hay sao, mà không dám giao đấu với ta?

Bạch Cương cũng trợn mắt lên:

- Nay cô bé, đừng giờ quý kẻ với tại hạ, nếu cứ chặn đường thì đừng trách tại hạ nặng tay.

Doãn Tổ Trinh thấy Bạch Cương quyết tâm xông vào động thì quỳnh lên, la chói lói:

- Ngươi bước tới chỉ một bước thôi, là ta vỡ chưởng ngay đây.

Thấy vẻ quỳnh quáng của cô gái, Bạch Cương càng tin rằng Đình Hào bị nhốt trong động.

Chàng gầm lên:

- Dang ra...

Tiếng gầm chưa dứt chàng đã vung tả chưởng xuất một chiêu Phi Hồ Tầm Long nổ “bùng” chuyển núi, kinh phong ào đến cô gái, đồng thời chàng phóng vèo qua đầu cô gái lướt đi.

Nào ngờ Doãn Tổ Trinh còn nhanh hơn. Nàng lách mình tránh khỏi chưởng đạo của Bạch Cương, rồi sử dụng thân pháp phi hành Bình Địa Thanh Vân theo sát chàng trai.

Hữu chưởng nàng xuất chiêu Hàn Hạc Tầm Ngư điểm vào Phong Phủ huyết của chàng nhanh hơn một tia chớp.

Bạch Cương vừa lướt qua cô gái, bỗng nghe kinh phong phía sau vút tới, vội dừng lại chuyển mình lách tránh. Chỉ nghe “bình” một tiếng, sườn núi nứt một khe lớn bởi chưởng lực của cô gái bị chệch. Nhưng Bạch Cương cứ bình

tĩnh trợn mắt ngó cô gái một cái, rồi lại băng mình về phía động.

Doãn Tố Trinh thầm nghĩ:

- Chàng trai này buống bình thấy ghét, ta phải võ chưởng cho hắn ngất đi, rồi đưa hắn xuống núi mới yên...

Nghĩ như vậy rồi Tố Trinh sử dụng Mâu Ni Vô Tướng thần công đánh một chiêu như sấm sét vào hông Bạch Cương, dù trong lòng không hề muốn mạnh tay với chàng.

Chưởng đạo của cô gái ầm ầm xô tới, cây cối ngã hàng loạt, đá tảng bay vèo vèo, tấn công vào Bạch Cương thật khiếp hồn.

Bạch Cương vội dùng thân pháp Xà Du uốn mình phóng lên cao, trong đầu bực tức tính toán, bởi chàng nóng nảy muốn cứu cho được Đinh Hào. Chàng lăm bằm:

- Phải cho cô gái này ném vài tuyệt chiêu cô ta mới chịu ngoan ngoãn...

Chàng hú lên một tiếng dài, rồi từ trên bụng mình xuống theo thế Điều Tử Phiêu Thân đồng thời sử dụng Hồ Phốc Kỳ Công xuất một chiêu ầm ầm như bão tố.

Doãn Tố Trinh giật mình trước phản ứng của chàng trai. Nàng vừa chuyển mình lách được kinh đạo của đối phương đã thấy mấy móm đá bị đánh văng, dư lực của luồng chưởng làm nàng chao đảo.

Bạch Cương vội thu chiêu và dịu dàng bảo cô gái:

- Cô nương, ta không cần phải đánh nhau nữa. Chỉ cần cô nương trả lời là trong động của cô nương có giấu người đàn ông phải không?

Thật tình Bạch Cương không muốn giao đấu với cô gái xinh đẹp kia, vì ngại lỡ tay làm nàng trọng thương. Bởi vậy chàng mới hỏi để kiếm cách gì khác cứu Đinh Hào.

Không ngờ câu hỏi của Bạch Cương lại làm Doãn Tố Trinh hiểu lầm nàng là gái trắng hoa mới chứa đàn ông trong động. Thế là càng cảm tình với chàng trai, Tố Trinh càng giận chàng có ý nghĩ không tốt về nàng...

Tố Trinh trợn mắt quát:

- Tiểu tử oan gia nói nhảm. Nếu không đánh chết thì ta cũng đập cho ngươi bò lết phen này.

Tiếng thét giận dữ chưa dứt, bóng cô gái đã xẹt tới, ngọc chưởng vung lên, kinh lực bao trùm cả không gian bao vây Bạch Cương vào giữa.

Bị nàng tấn công như vũ bão, Bạch Cương vội cúi xuống sát đất, dùng thân pháp Kinh Xà Nhập Huyệt trượt sát chân Doãn Tố Trinh để trườn mình ra xa mấy trượng mới đứng dậy, thoát khỏi kinh phong trùm úp của nàng.

Vừa trụ bộ vững, Bạch Cương đã âm thầm nghĩ chẳng hiểu sao cô bé

bỗng nổi cơn giận dữ khủng khiếp thế?

Chàng bèn dịu giọng:

- Lục y cô nương, tại hạ với cô nương không oán không thù, tại sao phải đánh nhau chí tử? Chỉ cần cô nương nói ra, nếu trong động có giấu người...

Doãn Tố Trinh lại đỏ mặt trợn mắt thét:

- Nói bậy...

Luồng chưởng phong thật uy mãnh lại phát ra, nương theo băng tuyết mù mịt vỗ thẳng Bạch Cương thật khủng khiếp.

Giật mình không hiểu tại sao hỏi bình thường có thể làm cô gái nổi giận như hổ mẹ mất con, nhưng Bạch Cương thấy gương mặt cô gái càng giận càng đẹp và tội nghiệp nữa. Chàng sử dụng Áo Ảnh bộ pháp lách tránh luồng chưởng đạo của cô gái rồi bảo:

- Cô nương đừng nên hung dữ, có gì cứ nói phân minh rồi đánh nhau cũng chưa muộn mà? Câu hỏi của tại hạ có gì sai quấy chăng?

Vẫn đỏ hồng đôi má, Tố Trinh đáp:

- Người đã có ý xấu trong đầu thì tự người hiểu lấy.

Dứt lời, nàng lại vung chưởng đánh liên song chiêu Loan Phụng Phi Vân Vũ, áp khí đùng đùng cuốn tới quật vào Bạch Cương.

Tố Trinh tưởng mình dùng một tuyệt chiêu thì Bạch Cương phải tận lực đối phó. Không ngờ chàng chỉ tung mình cười trên sóng chưởng rồi phóng ra xa một trượng nói to:

- Cô nương, ta đừng đánh nhau nữa.

Doãn Tố Trinh gật đầu:

- Người muốn ngừng đánh nhau thì phải theo một điều kiện của ta..

Bạch Cương ngạc nhiên trường mắt nhìn nàng.

Xem tiếp chương 28 Tịnh Không thánh ni

Chương 28: Tịnh Không Thánh Ni

Nghe cô gái nói lạ tai, Bạch Cương hỏi lại:

- Cô nương muốn điều kiện thế nào?

Doãn Tố Trinh cho đến lúc này đã nghĩ ra là Bạch Cương hiểu lầm ở trong động có giam Thiết Đảm Cuồng Lão Đình Hào, nên nàng vội đáp ngay:

- Điều kiện dễ lắm, người chỉ cần đi khỏi nơi đây. Thiết Đảm Cuồng Lão đang chờ người ở chỗ cũ đấy.

Làm sao Bạch Cương có thể tin lời cô gái, bởi chàng đã đọc được lá thư cấp báo của Đình Hào ở ngôi nhà gỗ. Chàng tự nghĩ sự thật Đình Hào đang bị giam hãm nơi đây, mà cô gái muốn gạt chàng thôi.

Chàng liền bật cười:

- Làm sao ta tin lời cô nương được?

Trước sau vẫn thực lòng và có cảm tình với chàng trai, vậy mà Tố Trinh vẫn bị chàng hỏi những câu chạm tự ái, làm sao nàng chẳng nổi cơn tức giận.

Trong đầu nàng nghĩ thầm:

- Ta phải sử dụng Mâu Ni thần công cho chàng ném một đòn mới nói cho chàng nghe được.

Thế là nàng “hử” một tiếng, quay lưng phóng vào cửa động.

Bạch Cương đâu hiểu ý ngầm của cô gái, thấy nàng xoay lưng lại tạo dịp tốt cho mình. Chàng liền phóng theo, xuất chỉ phong điểm vào huyết Tiểu Yêu của cô gái nhanh như chớp.

Không ngờ Tố Trinh dùng kế dụ địch. Tuy quay lưng lại, song nàng đã sẵn sàng chiêu thức và vận kinh công đối phó.

Bởi khinh suất, Bạch Cương xuất chỉ phong, thấy cô gái chưa phản ứng đã vội mừng. Bất ngờ chàng nhận ra cô ta thụp đôi vai xuống và quay ngoắt lại nửa vòng, làm chỉ phong của Bạch Cương đi lệch. Chàng giật mình chưa kịp xuất chiêu đã thấy kinh lực cuộn tới như thác đổ...

“Ầm” một tiếng rung chuyển núi non, thân thể Bạch Cương cùng tuyết và bùn bị hất tung lên không trung thật kinh hồn khiếp vía.

Tố Trinh đã sử dụng chiêu Phá Thạch Kinh Thiên mạnh nhất trong bộ Thạch của Mâu Ni thần công.

Bạch Cương bất ngờ làm sao chịu nổi. Giữa cơn nguy hiểm, chàng vận Ngũ Cầm Kinh Thế nương theo sức chưởng của Tố Trinh bay đi, rồi sẽ chuyển thế Xà Du và Điều Tử Phiên Thân buông nhẹ mình xuống núi.

Doãn Tố Trinh đâu biết nội lực và thân pháp phi thường của Bạch Cương. Bởi thế, vừa xuất tuyết chiêu đánh văng được chàng trai lên không trung là nàng lại lo cho tính mạng của chàng, nên vội phóng theo Bạch Cương, định

chụp lấy chàng đưa xuống.

Đột nhiên một bóng trắng từ sau sơn động xẹt ra, bay thẳng lên trời đỡ lấy Bạch Cương... Chớp mắt đã chao xuống núi thật nhẹ nhàng.

Doãn Tổ Trinh giật mình nhận ra bóng trắng kỳ ảo ấy chính là sư phụ Tịnh Không thánh ni.

Nàng vội lướt tới kỳ dưới chân vị lão ni, miệng nói nhanh:

- Trinh nhi tội đáng chết, đã không đủ sức canh giữ sơn động, để tên tiểu tử bướng bình làm phiền.

Tịnh Không thánh ni nở nụ cười hiền từ, rồi bảo:

- Thôi đi, con còn mắng mỏ chàng thiếu niên này nữa sao? Sử dụng chiêu Phá Thạch Kinh Thiên suýt nữa con giết người ta rồi.

Bà nhìn sang Bạch Cương, thấy sắc diện chàng ta vẫn bình thường như chẳng có gì xảy ra thì tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ một thiếu niên đã chịu nổi một chiêu Mâu Ni thần công khủng khiếp.

Bà liếc qua Tổ Trinh, phẩy tay:

- Cho đồ nhi đứng dậy, ta sẽ hỏi chuyện sau.

Khi đó Bạch Cương cũng đang bàng hoàng nhớ lại những việc vừa xảy ra nơi cực tràng.

Do vận dụng những thân pháp trong Ngũ Cầm kỳ kinh nên mặc dù sức cường của Doãn Tổ Trinh quá mạnh, chàng cũng không hề hấn gì. Và lại, chàng đã ăn được Chu Đăng Thủy Quả và Bích Mai Linh Quả, lại luyện Ngũ Cầm Thiết Thể dù trúng chiêu Mâu Ni thần công cũng chẳng đến nỗi trọng thương như người võ công trung đẳng.

Khi Bạch Cương lướt qua sóng cường của Tổ Trinh, vừa tính chuyển từ thân pháp Xà Du sang Điều Tử Phiến Thân để chao mình xuống núi, thì bỗng cảm thấy bên hông hơi căng lên và cánh tay có người nắm chặt dịu dàng xuống một móm đá an toàn.

Bạch Cương ngó qua, nhận ra một lão ni áo trắng đang nắm tay chàng, còn cô gái áo lục đã kỳ trước mặt. Chàng hiểu vị lão ni khinh công siêu tuyệt này là sư phụ của cô gái, bèn nghĩ:

- Chẳng trách võ công của nàng không vừa...

Buông cánh tay Bạch Cương ra, Tịnh Không thánh ni mỉm cười độ lượng và dịu dàng hỏi rằng:

- Hảo thiếu niên thân thủ phi phạm, chẳng hay lệnh sư là vị nào thế?

Thấy lão ni là người đạo hạnh, lại vừa ra tay cứu mình, Bạch Cương vội vòng tay trả lời cung kính:

- Bẩm tiên bối, vãn bối chưa hề may mắn có tôn sư. Những chiêu thức thi

triển đều tình cờ học được trong núi và vẫn bồi ra công rèn luyện.

Nói xong, chàng lại nghĩ sơn động này của vị lão ni, chắc hẳn không là nơi giam giữ Đinh Hào, nên chàng nói tiếp:

- Bây giờ vẫn bồi đang có việc cần lên Bạc Kính Hồ cứu người. Ôn của tiền bồi giải nguy xin hẹn có ngày báo đáp.

Dứt lời, chàng vội vã quay mình đi.

Tịnh Không thánh ni sừng sốt nghĩ thầm:

- Ôi có lẽ tiểu tử có võ công siêu việt này chính là kẻ Sở nhi của ta ngày đêm mong nhớ...

Bà liên kêu lớn:

- Hầy khoan, hảo thiếu hiệp đừng bước đã.

Bạch Cương vội đứng lại, thì chuyện đã qua về Tiêu Sở Quân đã lần lượt như diễn ra trong tâm tưởng lão ni...

*

Tiêu Sở Quân từ lúc tiễn đưa Bạch Cương ra đi từ ngày đêm thương nhớ. Nàng biết chàng đi tìm học võ công là để trở về trả thù cho cha nàng. Song sự cách biệt với người thương làm sao khuây khoả.

Nhật nguyệt đổi thay đã trăm tám mươi ngày, đúng theo hẹn ước Bạch Cương sẽ trở về mà vẫn chẳng thấy bóng chàng đâu. Hôm đó Sở Quân yêu cầu Hà Thông lên đường đi tìm Bạch Cương. Lúc màn đêm buông xuống, nàng lại đốt đèn ngồi một mình trong phòng, cô đơn chiếc bóng.

Lúc đó, từ bên ngoài có gã trung niên mặt trắng, áo xanh lén vào.

Chưa nhìn rõ mặt người, Sở Quân đã vui mừng kêu lên:

- Ôi, Bạch ca phải không? Tiểu muội biết ca ca thế nào cũng về đúng hẹn. Nhưng ca ca không gặp Hà Thông hay sao?

Bóng người mới vào “a” một tiếng, vung chưởng vẩy tắt ngọn đèn rồi ôm xiết lấy Sở Quân hôn hít.

Sở Quân bất ngờ bàng hoàng, bởi Bạch Cương với nàng chung sống với nhau từ thuở bé, tình thân hơn ruột thịt, từng nắm tay dạo chơi và ngồi sát bên nhau tâm sự. Song chưa bao giờ Bạch Cương tỏ ra xuống xã vượt qua vòng lễ giáo để ôm ấp hay hôn hít nàng.

Hiện tượng xảy ra trong lúc đèn tắt đã làm Sở Quân biết kẻ mới vào là quân gian. Nàng lập tức vùng vẩy rồi vả vào mặt gã nọ bóp một cái.

Nhưng ngay lúc đó, Sở Quân cảm thấy tê buốt dưới rốn. Nàng bị điểm huyệt hôn mê luôn, không biết gì nữa...

Thời gian trôi qua chẳng biết bao lâu. Khi Sở Quân từ từ hồi tỉnh, nàng nghe có giọng nói của người già bên tai mình:

- Tội nghiệp con bé yếu đuối mà sa vào tay kẻ gian. May ta có việc đi ngang giải cứu, nếu không nó bị giày vò chết mất.

Lại có giọng nói thanh tao của một cô gái:

- Bẩm sư phụ đã thương cô ấy thì nhận cô ấy làm đệ tử, con sẽ có thêm một sư muội dễ thương...

Thần trí chưa tỉnh hẳn, Sở Quân nghe những lời đối đáp mà cứ nghĩ là mình đang sống trong mơ. Nàng khẽ cựa quậy rồi mở mắt nhìn thì thấy mình nằm ở trong một thạch thất, nằm trên nệm cỏ.

Phía trước nàng nhận ra một lão ni áo trắng ngồi trên bồ đoàn. Bên cạnh bà là cô gái tuyệt đẹp mặc áo màu lục.

Sở Quân xúc động vươn mình toan ngồi dậy, nhưng lão ni đã nhìn thấy và lên tiếng:

- Con mới lâm nạn, hãy nằm yên cho Trinh nhi đã thông kinh mạch, sau đó muốn nói gì cũng được.

Cô gái áo lục tươi cười bước lại gần, bàn tay mềm mại xoa nắn khắp mình Sở Quân. Vì cùng là bạn gái, nên Sở Quân nằm yên cho cô áo lục nắn bóp và cảm thấy một luồng nhiệt khí lan tỏa khắp châu thân, thông tỏa kỳ kinh bát mạch. Chẳng những thân mình nàng hết đau đớn mà tinh thần sáng khoái vô cùng...

Lúc đó Tiêu Sở Quân nhớ ra mình bị một tên gian toan làm nhục. Chắc là thầy trò vị kia đã cứu mình.

Khi cô gái áo xanh lục vừa ngưng tay xoa bóp, Sở Quân liền ngồi dậy, bước tới kỳ trước vị lão ni và nói:

- Tiểu nữ là Tiêu Sở Quân, được sư thái cứu nạn, ơn sâu như trời biển... Mong sư thái cho biết đạo hiệu để ghi ơn.

Vị lão ni mỉm cười hiền từ đáp:

- Trên đời mọi sự đều có duyên số. Ta là Tịnh Không thánh ni, tình cờ cứu con trong tay kẻ gian cũng là một kỳ duyên. Con hãy nên hoan hỉ vì vừa thoát khỏi một đại nạn.

Bà lại ngắm kỹ Sở Quân rồi hỏi:

- Trên dung mạo của con, nơi ẩn đường quá u ám, hẳn gia đình con cũng vừa mắc nạn lớn phải chăng?

Nghe lão ni hỏi chuyện buồn, Tiêu Sở Quân bật khóc, liền thuật hết chuyện riêng của gia đình mình.

Tịnh Không thánh ni nghe chuyện của Sở Quân cũng xúc động mạnh, bà nhìn sâu vào đôi mắt nàng và hỏi chậm rãi:

- Con có muốn báo thù cho phụ thân chăng?

Sở Quân vội đáp:

- Thù cha mà không trả, có khác nào súc vật. Nhưng con chưa biết kẻ thù là độc thủ nào? Vả lại con yếu đuối, chẳng biết võ công, nên cũng khó lòng tâm thù rửa hận.

Lão ni trầm giọng:

- Ở đời chẳng có gì khó, chỉ sợ ta không có chí thôi.

Sở Quân nhìn lên, thấy cô gái áo lục đưa mắt thì hiểu ý, liền phủ phục nói rằng:

- Tiểu nữ xin sư thái chu toàn cho.

Tịnh Không thánh ni ngắm kỹ tướng mạo Sở Quân, nhận ra đôi mi có làn sát khí, góc mắt lại xéch lên. Bà biết rằng cô gái này sát nghiệp còn nặng, mà nghiệp tình còn sâu. So với ái đồ của bà là Doãn Tố Trinh, hai nàng vô tình giống hệt nhau, làm bà ngại nhận một đệ tử như thế nữa. Song nghĩ lại Sở Quân là con của Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ, một trong hai Long Hồ song hiệp lừng danh giang hồ, hoàn cảnh cũng đáng thương, nên bà dịu dàng bảo:

- Thôi được, thông cảm thân phận và gia phụ của con, ta thu nhận con làm đệ tử. Kể từ nay con là sư muội của Lục Y Doãn Tố Trinh.

Tiêu Sở Quân vui mừng đến ứa lệ, vội lạy ba lạy làm lễ tôn sư.

Tịnh Không thánh ni lại nghiêm giọng bảo:

- Sở nhi, muốn học Mâu Ni thần công của ta, con phải dứt bỏ lục dục thất tình, sau đó là chịu đau đớn bởi thay tuỷ sửa gân, con có thể nào chịu đựng được chăng?

Sở Quân cúi đầu đáp:

- Bẩm sư phụ, dầu đau đớn thế nào con cũng chịu được hết.

Nhẹ gật đầu, Tịnh Không thánh ni liền giải thích thế nào là lục dục thất tình, rồi nói thêm:

- Luyện võ công mà muốn thành tựu lớn, là tâm phải chánh ý phải thành. Phải tẩy sạch hết mọi tạp niệm. Trong một năm, trước khi căn cơ được vững chắc, tuyệt đối không được giao thiệp với nam tử. Việc này con tuân thủ được không?

Tiêu Sở Quân giật mình sửng sốt, nhưng suy nghĩ giây lát, nàng đáp:

- Sở nhi xin tuân thủ.

Thật ra người trai nàng thương nhớ chỉ có Bạch Cương. Sở Quân suy nghĩ bây giờ nàng đã ở Liêu Đông, xa cách Bạch Cương ngàn dặm, trong một năm dễ gì Bạch Cương tìm ra nàng, nên Sở Quân mạnh miệng xin tuân thủ điều kiện sư phụ đưa ra.

Song Tịnh Không thánh ni là người lão luyện, thông đạt tâm lý, bà thấy

Sở Quân do dự một khắc mới trả lời, thì nghi ngờ có sự khuất tất bên trong, nên bà nghiêm giọng:

- Con thật sự tuân thủ chứ?

Tiêu Sở Quân đáp nhanh:

- Thừa đúng vậy.

Thánh ni lại bảo:

- Con hãy ngược mặt thề nguyện với Trời Phật đi.

Tuy bàng hoàng, nhưng Sở Quân thấy vẻ nghiêm trang của Thánh ni liền hoảng sợ, vội nhìn trời phát lời trọng thệ:

- Tiểu nữ Tiêu Sở Quân xin thề với trời đất, toàn tâm toàn ý tu luyện võ công đức hạnh để được thành tài, nếu không chọn lời thề xin nhận cái chết thảm thiết.

Mạnh miệng thề thốt tới đây, Sở Quân lại nhớ đến Bạch Cương nên xúc cảm suýt rơi nước mắt.

Đứng phía sau lưng, Tịnh Không thánh ni thấy đôi vai Sở Quân rung động mạnh, xét đoán tinh tế làm bà giật mình, liền vỗ nhẹ vào mái tóc cô gái, tỏ lời dịu dàng:

- Nay đồ nhi, sư phụ buộc con tuyên lời trọng thệ là muốn cho ý chí của con được kiên định, luyện võ rửa thù. Bởi chỉ trong một năm mà luyện được Mâu Ni thần công thành đạt là việc khó hơn lên trời nữa. Nếu chẳng may ba mươi năm sau mới luyện thành, kẻ thù của con đã già chết đi rồi, con tìm ai để trả thù cho thân phụ đây? Bởi vậy, đã thề rồi, con phải toàn tâm toàn lực tu luyện võ công mới mong thành đạt.

Lời giáo huấn dịu dàng mà nghiêm túc của Tịnh Không thánh ni làm Sở Quân xúc động mạnh...

Nàng vội cúi đầu nói:

- Bẩm sư phụ, Sở nhi không dám giấu chuyện mình. Nguyên Sở nhi có người bạn trai từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau. Chàng gọi gia phụ là thúc phụ, nhưng đã xem như cha ruột. Cách đây không lâu, chàng vào hoang sơn chịu trăm ngàn nguy hiểm tìm thuốc quý chữa ác bệnh cho gia phụ. Lúc gia phụ qua đời thì chàng lại lên đường học võ công, thề quyết tâm rửa hận. Chàng hẹn lâu lắm là một năm sẽ trở về đoàn tụ với Sở nhi. Song giờ đây mỗi kẻ một nơi, nghĩ đến chàng, Sở nhi có hơi do dự. Nhưng bây giờ Sở nhi đã thông suốt lý tưởng, thù cha không thể nhờ ai rửa giúp. Sở nhi xin chịu quên tất cả để rèn luyện võ công rửa thù báo hiếu.

Nghe Sở Quân giải bày tâm sự, Tịnh Không thánh ni vừa mừng, vừa lo, vừa ân hận đã buộc cô gái phát lời trọng thệ. Tuy Sở Quân đã biết trọng hiếu

đạo, coi thù cha là trên hết. Nhưng xét tình cảm của chàng trai kia với cha con nàng cũng quá nặng, làm sao nàng quên hẳn được để toàn tâm tu luyện võ công. Lỡ một hôm nào đó, chàng trai tìm được tới đây, ta làm sao ngăn cấm được đôi thiếu niên gặp gỡ?

Trong lòng không yên, nhưng chuyện đã lỡ rồi, Tịnh Không thánh ni quay sang Doãn Tổ Trình truyền lệnh:

- Trình nhi, từ nay con là sư tử của Sở Quân. Con đưa sư muội qua Trì Giới Thất, lo cho nó ăn uống để ta truyền võ công. Con tuyệt đối không cho bất cứ ai bước chân vào Phong Nham cốc. Tốt nhất phải ngăn được tất cả mọi người ngoài cửa núi. Việc bên ngoài ta giao trọn quyền xử trí cho con. Trước mắt là thời hạn hai mươi một ngày, dù sự kiện quan trọng cỡ nào con cũng không được làm kinh động tới ta và sư muội.

Từ hôm đó Tịnh Không thánh ni dùng công lực sửa gân thay tuỷ và đả thông kinh mạch cho Sở Quân. Đúng vào giai đoạn truyền lực sắp viên mãn, bà bỗng nghe có tràng cười của một thiếu niên nam tử ngoài cửa động rất hào sảng vọng vào.

Tràng cười ấy làm Tiêu Sở Quân chấn động tâm thần. Nơi huyết Hội Âm và Ngọc Chấn của nàng đột nhiên căng lên. Hai tay Tịnh Không thánh ni lúc đó đang vịn Sở Quân, bà cảm thấy lực phản động từ cô gái dội qua bà mãnh liệt, bất giác kinh hãi. Bà vội hít luồng chân khí, gia tăng kinh công, bức lực phản trở vào cơ thể Sở Quân.

Lập tức cô gái có cảm giác đau đớn vô cùng tột, như bị một quả chùy ngàn cân đập vào tim mình, làm nàng sắp hôn mê phải bừng tỉnh. Bên tai nàng vẫn văng vẳng tiếng cười của Bạch Cương, người nàng ngày đêm thương nhớ. Nhưng mở mắt ra, Sở Quân gặp ngay tia nhìn giận dữ của Tịnh Không thánh ni. Nhớ đến lời thề, nàng xúc động ràn rụa nước mắt.

Ai cũng biết rằng luyện võ công mà để tâm ý ngoại cảnh chi phối, xúc cảm đột ngột sẽ Tẩu Hỏa Nhập Ma dễ dàng bị mất mạng, nếu nhẹ cũng sẽ điên cuồng. Vì vậy nhân vật võ lâm tài năng cao diệu đến đâu mỗi lần bế quan cũng nhờ người bảo vệ.

Tiêu Sở Quân lúc này bị tiếng cười của Bạch Cương làm xúc động, huyết khí lập tức đảo lộn, đau đớn tận xương tuỷ... Tính mạng có thể lâm nguy.

Tịnh Không thánh ni đã khổ công hai mươi một ngày đêm Đãi Tuỷ Tẩy Gân cho đệ tử, lẽ nào chịu thất bại như đã tràng se cát. Bà liền hét lớn một tiếng, vỗ chuông vào huyết Bách Hội nơi đỉnh đầu Sở Quân làm nàng tỉnh tâm trở lại.

Bà lắc đầu một mình, thở một hơi dài như vừa qua một đại nạn. Cũng

may Sở Quân tiếp nhận chân khí còn yếu, nếu không dù Tịnh Không thánh ni võ công thâm hậu tới đâu cũng khó tránh lực xung phản từ cô gái tạo nên tình trạng lưỡng bại câu thương vô cùng nguy hiểm.

Tuy nhiên, bà cũng phải tốn công võ chưởng đều khắp cơ thể Sở Quân, điều chỉnh khí huyết lưu thông bình thường trở lại, làm tinh thần của nội lực của bà hao tổn không ít.

Tịnh Không thánh ni vận công điều tức một lúc, lại sợ Sở Quân không thu nhiếp được tâm thần, liền vỗ nhẹ lên Bách Hội của nàng rồi lớn tiếng bảo:

- Nay Sở nhi, giai đoạn đầu gần viên mãn. Nếu con không lên được đỉnh núi là té xuống vực sâu. Lúc này con không định được tâm thần, khí huyết nghịch chuyển, nguyên âm mất hết, sư phụ cũng chẳng tài nào cứu được con.

Nghe những lời nghiêm trọng của sư phụ, Tiêu Sở Quân kinh hãi. Nhưng tiếng cười ngoài kia đúng là Bạch Cương. Chàng phải chịu bao vất vả gian lao đến được sơn cốc này tìm nàng. Đôi bên chỉ cách nhau một bức tường đá mà như bị chia lìa bởi một vực thẳm nghìn trùng ghê gớm. Nghĩ như vậy, Sở Quân lại đau khổ, lệ tuôn như suối.

Trước tình cảnh đó, Tịnh Không thánh ni khó xử vô cùng:

- Còn lại hai giờ nữa. Tuy là giai đoạn cuối cùng, song con vẫn chưa được chính thức truyền võ công. Con suy nghĩ kỹ đi, nếu còn vấn vương chuyện tình riêng tư, tinh thần không dứt khoát thì nói thẳng ra. Bần ni sẽ khôi phục cho con trở lại tình trạng bình thường.

“Trở lại tình trạng bình thường”, mấy tiếng ấy làm Sở Quân hoảng hốt hiểu rằng Tịnh Không thánh ni sẽ không nhận nàng làm đệ tử. Đang là sư phụ, bà tự xưng là “Bần ni” thật là lạnh lùng...

Tiêu Sở Quân bật khóc:

- Sư phụ, vì sao không muốn truyền đạt võ công cho con?

Tịnh Không thánh ni vuốt mái tóc cô gái và bảo:

- Con không nên buồn khổ. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định. Nếu con tu luyện võ công mà tình cảm vương vấn sâu nặng thì chỉ hại cho con, mà hại cả cho ta nữa.

Như bưng tỉnh cơn mê, đôi mắt Tiêu Sở Quân ráo hoảnh, những giọt lệ đã khô từ bao giờ.

Nàng nói thầm trong đầu:

- Bạch Cương ca ca, xin hãy chờ tiểu muội một thời gian nữa...

Tâm ý đã quyết, Sở Quân mạnh dạn nói:

- Sở nhi lòng đã nguôi như tro tàn, cầu xin sư phụ chu toàn cho con.

Nghe những lời kiên quyết của Sở Quân, Tịnh Không thánh ni mỉm cười

hài lòng.

Bà quát to một tiếng, quyết định đả thông Sinh Tử Huyền Quan của Sở Quân để truyền thụ Mâu Ni thần công.

Sau tiếng hét, bà vỗ chuông vào đỉnh đầu cô gái. Sở Quân như bất tỉnh và cảm thấy luồng khí nóng từ xương sống chạy lên đỉnh đầu, lại chạy về Đan Điền, xuyên qua Hội Âm đến Cửu Cốt... Toàn thân đau đớn khủng khiếp và bên tai nàng nghe nổ một tiếng bụp khiến nàng hôn mê luôn không biết gì nữa.

Đó chính là lúc Sở Quân được khai thông Sinh Tử Huyền Quan để sẵn sàng tiếp thu võ học.

Tịnh Không thánh ni thở một hơi dài nhẹ nhõm...

Bà vận công điều tức một lúc, tự phục hồi chân nguyên cho mình, rồi đứng lên cảm động nhìn Sở Quân đang thêm thiếp. Chỉ lát nữa, kinh mạch điều hòa, cô gái sẽ tỉnh lại và thông suốt khác thường.

Lấy chiếc mền da báo đắp cho Sở Quân kỹ lưỡng, Tịnh Không thánh ni liếc nhìn nàng cảm thấy an tâm, bà mới nhẹ nhàng bước ra khỏi Trì Giới Phòng.

Dùng hai tảng băng lớn tẩn kín cửa thất, bà vừa toan về nơi nghỉ ngơi của mình, không ngờ tai lại nghe tiếng quát tháo của Tổ Trinh.

Nhanh như chiếc bóng, Tịnh Không thánh ni lướt ra ngoài cửa động, đã thấy Tổ Trinh đang đánh nhau với một thiếu niên nam tử.

Nhìn chiêu thức cực kỳ xảo diệu của thiếu niên kia, vị lão ni phải ngạc nhiên, bởi chuông pháp, thân thủ lạ lùng chưa từng thấy.

Bà lặng lẽ quan sát, chỉ đến lúc Doãn Tổ Trinh giận dữ dùng chiêu Phá Thạch Kinh Thiên đánh bay chàng thiếu niên lên cao, bà mới tung mình bay lên không trung giải cứu.

Trong đầu Tịnh Không thánh ni đã đoán được hồi nãy Tiêu Sở Quân suýt bị Tảo Hỏa Nhập Ma trong Trì Giới Thất là do chàng thiếu niên tuần tú có võ công siêu việt này đây.

Bởi vậy, khi chàng ta từ tạ ra đi, thì bà đã kêu dừng lại...

*

Bạch Cương đang muốn lên Kính Bạc hồ tìm Thiết Đàm Cuồng Khách, mà lão ni còn kêu đứng lại... Chàng bực tức thầm nghĩ thầy trò của cô gái vì sao cứ ngăn cản chàng đi cứu người. Bởi thế dù không dám tỏ ý phản ứng, sau bước dừng chân, Bạch Cương lại lặng lẽ quay mình đi.

Nhưng vèo một tiếng, bóng áo xanh đã vọt tới, cô gái chao mình chặn trước mặt Bạch Cương, hét lớn:

- Sư phụ ta truyền cho người đứng lại, người dám cãi lời sao?

Bạch Cương trừng mắt quát:

- Tránh ra, đừng chọc giận ta nữa.

Tổ Trinh tức quá vỗ ngay một chưởng, kinh khí ùng ùng xô ập vào Bạch Cương như thác đổ...

Song Tịnh Không thánh ni đã thoảng lách mình tới chụp lấy cổ tay Tổ Trinh, đồng thời tả chưởng hóa giải chiêu thức của nàng trong chớp mắt. Bà gần giọng bảo:

- Trinh nhi không được vô lễ...

Quay sang Bạch Cương, bà hỏi:

- Hảo thiếu niên, Kính Bạc hồ chu vi rộng hàng trăm dặm, chỉ có tuyết băng và rừng rậm bao quanh đầy lang sói nguy hiểm, ngoài thầy trò ta đây thì chẳng ai lai vãng, cậu muốn đến đó làm gì?

Nghे giọng nói ôn hòa của lão ni, Bạch Cương cũng phải đáp lại thật đàng hoàng nghiêm túc:

- Bẩm tiên bối, văn bối được tin Thiết Đảm Cuồng Khách đang bị vây khốn ở Kính Bạc hồ nên phải lên đó giải cứu cho ông ấy.

Lão ni mỉm cười gật gù:

- Ngoài ra, có việc gì khác nữa không?

Bạch Cương lắc đầu:

- Bẩm, không có việc gì khác.

Tịnh Không thánh ni liền quay sang Tổ Trinh:

- Định hiệp khách lên núi hồi nào? Sao con không nói cho hảo thiếu niên này được biết?

Tổ Trinh liếc xéo Bạch Cương một cái và đáp:

- Thiết Đảm Cuồng Khách không có lệnh của sư phụ làm sao dám lên núi. Hiện giờ lão đang ở chân núi phía nam, nơi chàng kia từ đó đến đây. Con đã nói, mà chàng chẳng chịu tin lời.

Bạch Cương tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao lão tiên bối ấy bảo rằng mình đang bị vây khốn nơi Kính Bạc hồ?

Trông bộ điệu Bạch Cương, Tổ Trinh bật cười:

- Có phải chính miệng lão nói với người chăng?

Bị cô gái vặn lại, Bạch Cương đâm lúng túng. Bởi chàng chỉ đọc tờ thư, có thể đó là thư giả mạo. Tuy nhiên đã lên được tới đây, lẽ nào chàng không đến Kính Bạc hồ xem qua cho chắc?

Chàng bèn nói:

- Xin mạn phép tiên bối. Tuy Kính Bạc hồ là nơi ẩn cư của tiên bối, song

văn bối muốn được phép ngoạn cảnh một phen...

Doãn Tố Trinh bực tức quát:

- Người nằm mộng giữa ban ngày, nên mới mong đến Kính Bạc hồ.

Nhưng Tịnh Không thánh ni vẫn bình tĩnh, bà bảo:

- Hảo thiếu hiệp, Đinh lão quả thật không có ở Kính Bạc hồ mà cũng không có trong cốc này. Nếu cậu không tin, hãy cùng nữ đệ tử của ta đi tìm người ấy, Tố Trinh có thể giúp cậu một tay.

Bạch Cương trầm nghĩ:

- Như thế càng tốt, có gì xảy ra ta sẽ nắm giữ cô gái này làm điều kiện trao đổi.

Nghĩ nhanh như vậy, rồi chàng vòng tay cúi đầu:

- Văn bối xin tuân lệnh.

Lão ni liền bảo Tố Trinh:

- Con hãy đưa hảo thiếu hiệp này đi tìm Đinh lão khách, tới Kính Bạc hồ dù thấy Đinh Hào hay không, cũng phải trở về đây ngay.

Lời chưa dứt bà đã như cái bóng trắng biến mất dạng.

Bạch Cương giật mình, chàng chưa từng thấy người nào có khinh công siêu tuyệt và thân pháp kỳ ảo như Tịnh Không thánh ni. Thật quả nếu không có ý nhân nhượng thì chàng cũng chẳng thắng nổi thầy trò lão ni võ công siêu tuyệt này.

Thấy Bạch Cương ngẩn ngơ nhìn nơi chân trời mãi, cô gái nhắc:

- Nào, đi ngay thôi, còn suy tư gì vậy?

Dứt lời, nàng phóng vèo đi trước...

Bạch Cương lật đật phi hành theo sau. Cả hai đều là tay khinh công siêu tuyệt nên theo sát nhau như hình với bóng...

Nhìn cô gái rất giống Tiêu Sở Quân, Bạch Cương chợt xúc động trong tim.

Xem tiếp chương 29 Kim Độc Xuyên Tâm

Chương 29: Kim Độc Xuyên Tâm

Trời xanh cao rộng. Gió thổi ào ào...

Lúc đó hai bóng người một nam, một nữ lao đi vun vút về phía Kính Bạc hồ trên đỉnh núi Kinh Hồn.

Bạch Cương trở thuật khinh thân đề khí trong Ngũ Cầm kỳ kinh. Chàng lại đã ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, nên sức chạy như bay...

Doãn Tố Trinh xưa nay đâu chịu thua ai, môn khinh công của sư phụ đã truyền cho nàng cũng thuộc hàng siêu tuyệt, nên nàng thi triển Lăng Không Hư Độ lướt nhanh như tia chớp.

Lúc đó nhìn cô gái thấp thoáng phi hành với tà áo xanh bay trong gió thân hình giống Tiêu Sở Quân làm Bạch Cương ngẩn ngơ trong lòng.

Không ngờ trong lúc phân tâm, khinh công của Bạch Cương chậm lại... Và chỉ vèo vèo vài đợt nhấp nhô, cô gái đã mất hút phía chân trời.

Bạch Cương giật mình, chàng vội tăng tốc lực lao đi như mũi tên bắn, mắt dõi nhìn tìm hình bóng nàng áo lục.

Khi lướt qua một ghềnh đá, Bạch Cương bỗng nghe có tiếng người rên rỉ.

Tuy công việc đang gấp rút, nhưng Bạch Cương biết có người lâm nạn thì không nỡ bỏ đi. Chàng chao mình xuống và quả nhiên nhận ra một người nằm nơi khe đá. Người ấy chính là Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn, thân thể đầm máu.

Lúc đến gần, Bạch Cương mới nhận rõ Liễu Khôn Sơn đang trọng thương, tình trạng khá nguy kịch.

Chàng vội moi bọc lấy ra viên Hồi Thiên Tục Mệnh đơn nhét vào miệng ông ta, đồng thời sử dụng Kim Kê Trắc Mễ trong Ngũ Cầm kỳ kinh chữa trị thương tích.

Hồi Thiên Tục Mệnh đơn của Thần Châu Túy Cái cho thật linh nghiệm, lại có nội lực của Bạch Cương hỗ trợ, vừa xoa vừa điểm, lát sau Liễu Khôn Sơn đã hồi tỉnh và các vết thương không còn rỉ máu.

Mở mắt nhìn, thấy Bạch Cương bên cạnh, Liễu Khôn Sơn vội nói:

- Bạch thiếu hiệp, lão phu sống lại được rồi. Nhưng Độc Cước Dương Xuân đã bị Thiên Long bang bắt đi. Thiết Đả Cuồng Khách hiện đang đuổi theo bọn chúng. Thiếu hiệp nên đi tiếp cứu với ông ta.

Bạch Cương giật mình hỏi nhanh:

- Còn Hà Thông thì sao?

Liễu Khôn Sơn trả tay:

- Thiết La Hán tiểu hữu trâu nước ấy cũng đang đuổi theo chúng nó, toàn

những cao thủ hắc đạo. Thiếu hiệp nhanh lên kéo không kịp.

Lòng nóng như lửa đốt, Bạch Cương vội lao đi theo hướng Liễu Khôn Sơn vừa chỉ...

Lát sau Bạch Cương đã thấy một rừng cây rậm rạp, trong rừng lại có tiếng quát tháo của những kẻ đánh nhau.

Như tia chớp, chàng lao xuống rừng cây và quả nhiên trong đó có một toán người đang giao đấu dữ dội.

Lục y thiếu nữ, cô gái qua mặt chàng hồi nãy đang đấu chưởng với một lão Thiên Phật Thủ và một lão đạo sĩ mặc áo màu tro, gương mặt nửa bên đỏ, nửa bên trắng.

Hạo Thủ Thương Long Cổ Khôn và Thiết Đám Cuồng Khách thì đang ngồi xếp bằng dưới đất vận công điều tức, cách vòng giao chiến khoảng mười trượng. Hình như cả hai lão đều bị trọng thương. Hà Thông khi đó đang đứng bảo vệ Thiết Đám Cuồng Khách và giương mắt nhìn cô gái áo lục giao đấu với hai người.

Sau lưng Hạo Thủ Thiên Long lúc ấy lại có một người gầy còm, xương cốt nhô lên, dáng vóc cao nghêu, có cặp mắt sâu hoắm, đồng tử xanh lè tóc dài quá đầu gối.

Hắn là Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài.

Nhận ra Bích Nhân Quỷ, Bạch Cương nổi nóng toan nhảy phóc tới. Song Hà Thông đã kêu lên:

- Hãy tiếp tay đánh hai lão kia, cô gái áo lục mệt rồi đó.

Quay lại nhìn, Bạch Cương thấy lão đạo sĩ áo màu tro đang cười to:

- Con bé này xuất chiêu Thần Giao Phiên Hải khá lắm. Nhưng hãy xem lão sử dụng chiêu Hải Đế Lao Nguyệt chop cứng lấy người như mò trăng đáy biển chắc rất là sướng tay.

Nghe lão dùng võ công nói vậy, Doãn Tố Trinh mắc cỡ đỏ mặt liền thét lớn:

- Lão già còn mắc dịch, chắc hẳn muốn tìm cái chết.

Song chưởng của cô gái vung lên...

“Ầm” một tiếng rung chuyển núi đồi, cây cối trong rừng ngã bay hàng loạt. Mâu Ni thần công quả thật kinh khiếp...

Nhưng lúc đó lão đạo sĩ lăn mình sát đất theo thế Tràng Xà Quyển Địa Thảo tránh kinh lực của cô gái, rồi đứng bật lên song chưởng chéo nhau đẩy ra luồng khí đen ngòm...

“Bình” một tiếng, làn khói đen úp chụp vào giữa mặt cô gái.

Khi ấy Doãn Tố Trinh cảm nhận một mùi thối tha tanh tưởi rất tởm lợm.

Nàng xây xẩm mặt mày, phát “oẹ” một tiếng chảy cả nước mắt ra.

Thừa lúc cô gái chao đảo bởi luồng khí thú tha của mình, lão đạo sĩ vươn mình lên, giương chưởng biến thành trảo chụp vào huyết Bách Hội của nàng một chiêu Ưng Trảo công vô cùng khủng khiếp...

Tánh mạng Doãn Tổ Trinh thật đã lâm nguy.

Song vừa lúc đó một tiếng “bùng” dữ dội, cổ tay lão đạo sĩ bị trúng chiêu Cầm Nã nhanh như chớp. Lão rú lên một tiếng đau đớn, lùi hơn một trượng trở mắt nhìn chàng thiếu niên vừa xuất chiêu chặn ngón trảo của lão để cứu cô gái...

Thiên Phật Thủ Vu Dương thấy lão đạo sĩ lùi cũng lật đật tháo lui mấy trượng...

Bằng hoàng nhận ra Bạch Cương đến cứu mình, Doãn Tổ Trinh vui mừng mà vẫn mắc cỡ, liền đưa mắt liếc chàng một cái bảo rằng: - Ta đâu sợ gì lão đạo ấy, đâu mượn người xen vào?

Vừa bước qua chàng trai, Tổ Trinh vừa xông tới lão đạo sĩ. Song Bạch Cương đã nắm tay nàng lại, nói nhỏ: - Lão đạo sĩ ấy có độc khí tanh thối, cô nương không nên đánh lão bằng cách tiếp cận.

Lúc đó Thiên Phật Thủ Vu Dương kịp thời nói rõ lai lịch chàng thiếu niên cho lão đạo sĩ nghe.

Lão ta tỏ vẻ sững sốt và quay qua Bích Nhân Quỷ nói lớn:

- Lãnh huynh, có cái đầu đẹp trai đó, xin nhường cho Lãnh huynh lấy về mà luyện Thiên Linh Cái...

Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài nhìn Bạch Cương, rồi quay lại lão đạo sĩ bật cười sảng sặc:

- Ôi, Lôi Khai huynh thật đúng là Âm Dương đạo nhân, coi bộ khó nhai thằng nhỏ nên “bán cái” qua cho Lãnh mỗ đó à?

Nghe Lãnh Thế Tài gọi mình là thằng nhỏ, Bạch Cương nổi nóng và chợt nhớ mình đến Liêu Đông cũng vì muốn tìm Bích Nhân Quỷ để truy vấn về Tiêu Sở Quân, cùng cái chết của Tiêu thúc thúc.

Chàng liền phóng đến bên Lãnh Thế Tài quát lớn:

- Bích Nhân Quỷ, tiểu gia có việc muốn hỏi người đây.

Lãnh Thế Tài chưa kịp nói gì, thì Âm Dương đạo sĩ lại đã bước ra thét to như sấm:

- Tiêu tử, người đánh lén ta một chưởng rồi tưởng đã yên sao?

Thì ra Âm Dương lão đạo với khuôn mặt nửa đỏ nửa trắng, nghe Vũ Dương kể chuyện Bạch Cương thì đã nể chàng trai. Lão toan đẩy Bạch Cương qua cho Bích Nhân Quỷ dùng Thiên Độc phong châm hạ sát con mồi.

Không dè Lãnh Thế Tài lại xỏ xiên lão là thứ hèn nhất “bán cái”. Dù sao cái tên Lôi Khai lão đạo cũng đã lừng lẫy giang hồ, lẽ nào lão chịu mất mặt trước đám đông, nên lão lại hùng hổ bước tới gây sự với Bạch Cương.

Bích Nhân Quỷ cười lạt, nói kháy:

- Đạo trưởng lại muốn đích thân làm chuyện gì thế?

Âm Dương lão đạo gầm lên:

- Ta chỉ muốn thằng nhỏ dám đánh ta một chiêu phải giao sinh mạng của nó cho ta.

Bạch Cương đang muốn truy hỏi Lãnh Thế Tài, bỗng bị “đạo sĩ thúì” phá đám thì nổi giận bảo: - Được lắm, ta sẵn sàng giao mạng nếu ngươi đủ sức lấy.

Bích Nhân Quỷ lại bật cười:

- Hay lắm, hay lắm, một kẻ muốn mua một người muốn bán. Nếu ngã giá rồi thì cứ mua bán cho vui.

Lôi Khai lão đạo giương chưởng ngang ngực gầm lên:

- Tiểu tử, tới đây nhận cái chết.

Bạch Cương cười rồi xẹt đến ngay, uốn ngực kiêu hãnh bảo:

- Tại hạ thấy hai vị cùng tấn công một cô gái thì ngứa mắt quá nên phải ra tay. Bây giờ các hạ muốn phân biệt hơn thua cứ tận lực phát chiêu, tại hạ sẵn sàng nghênh tiếp.

Thế là Bạch Cương vừa chấp nhận giao đấu, vừa mắng nhiếc Vu Dương và Lôi Khai lão đạo hợp công, ăn hiếp cô gái áo lục.

Những người có mặt cùng “ồ” lên một tiếng...

Âm Dương đạo sĩ Lôi Khai thấy Bạch Cương đứng nhàn nhã bên mỏm đá, bộ dạng không cần theo Đinh Tấn, Mã Tấn gì cả, mắt lơ đãng nhìn trời như chẳng quan tâm trận chiến sinh tử với lão.

Thái độ ấy khiến lão sừng sốt, bèn nảy sinh kế độc trong đầu. Lão bật cười hăng hắc, lên tiếng: - Ta nghe nói Huyền Cơ Tú Sĩ Hộ pháp Thiên Long bang đã dùng lễ thượng khách tiếp một người trẻ tuổi, lại dâng rượu độc cho người ấy uống. Vậy có phải là các hạ đó chăng?

Bạch Cương gật đầu, đáp gọn:

- Phải, chính là ta.

Mọi người lại “ồ” lên một tiếng thán phục.

Doãn Tố Trinh nghe Bạch Cương từng uống rượu độc của Không Lượng thì hết sức kinh ngạc, đưa mắt liếc chàng một cái thăm nghĩ trong đầu: - Không lẽ mình hẳn có Xà Bảo, nên tránh được bách độc?

Nàng đâu biết là Bạch Cương đã ăn Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai

Linh Quả, nội lực tăng tiến bách độc vô nhiễm.

Bích Nhân Quỷ cũng nhón nhác ngó Bạch Cương, hấn lăm bằm trong miệng:

- Hừm, trong võ lâm uống rượu độc không chết chỉ có một người là sư thúc của ta Thiên Độc Thánh Thủ. Thật không ngờ tiểu tử này lại có công phu thượng thừa ấy. Thiên Độc phong châm của ta từ nay gặp phải khắc tinh rồi.

Âu Dương lão đạo thấy Bạch Cương cứ hiên ngang, chẳng biết sợ là gì, liền vòng tay nghiêng đầu nói: - Ôi, lão già này thật thất kính. Các hạ đây uống được rượu độc của Thiên Long bang, quả là đệ nhất trong môn độc công thiên hạ.

Lão quay sang Bích Nhân Quỷ hỏi lớn:

- Lãnh huynh có mang theo Thiên Độc phong châm lưng lưng danh làng võ, bây giờ gặp đối thủ sao không đưa ra ấn chứng cho bản đạo và mọi người được mở rộng tầm mắt?

Bích Nhân Quỷ nghe giọng lưỡi của Âm Dương lão đạo thì mắng thầm:

- Lão đạo sĩ thói lại tính gài bẫy ta để mượn đao giết người, lãnh cái nguy hiểm giùm lão sao?

Nghĩ vậy Bích Nhân Quỷ cười lạt:

- Lãnh mỗ cũng muốn đem món đồ chơi tề tựu của mình ra biểu diễn cho Lôi huynh vui lòng. Nhưng món hàng trước mắt Lôi huynh đã ngã giá, sao còn đưa qua Lãnh mỗ. Bộ Lôi huynh sợ món hàng có độc sao?

Lão Âm Dương muốn “đánh bừa sang ao”, đẩy Bích Nhân Quỷ vào tay Bạch Cương. Nhưng bị Bích Nhân Quỷ chế nhạo, lại chịu không nổi liền ngó qua chàng trai, bảo rằng: - Bản đạo cũng có hai món đồ chơi nhỏ mà trong kinh điển võ lâm có truyền lại. Món thứ nhất là độc khí Thái Ất Di Thần tán vừa mới tung ra thói hoặc làm các vị khó chịu, món thứ hai là Thái Ất Thông Tâm thích thường gọi Kim Độc Xuyên Tâm chưa từng biểu diễn. Nay đưa ra thử chơi, chẳng hiểu Bạch các hạ có chịu tiếp chăng?

Nghe những lời kiêu cách của Lôi Khai, Bạch Cương chỉ bật cười:

- Tốt lắm, xuyên tim hay xuyên óc gì cũng được. Các hạ cứ đưa ra cùng thử sức với nhau.

Lời nói của Bạch Cương thật bình tĩnh, song những người có mặt đều tỏ ra căng thẳng thần kinh. Bởi ai cũng biết Xuyên Tâm thích của lão đạo sĩ Lôi Khai là ám khí cực độc. Cao thủ nào bị kim độc dính vào da, độc tố lập tức chạy thẳng vào tim chết không kịp ngáp.

Khi ấy Thiết Đám Cuồng Khách đang ngồi dưới đất cũng tăng hăng một

tiếng cho Bạch Cương lưu ý, rồi kín đáo trở vào ống tay áo...

Bạch Cương nghĩ thầm:

- Thì ra lão đạo sĩ thú vị giấu kim độc trong ống tay áo làm ám khí giết người. Nhưng ta đâu có sợ thứ đồ chơi ấy...

Chàng gần giọng:

- Các hạ xuất thủ đi thôi, mất thời gian quá rồi.

Thấy Bạch Cương đã sa vào bẫy của mình, nhưng Âm Dương lão đạo còn sợ phóng kim có thể Bạch Cương né được, phải tự tay chích vào thịt chàng ta mới chắc ăn.

Vậy là lão lại gật gù:

- Dám chơi cả đồ độc của bản đạo, các hạ quả là kỳ nhân. Nhưng các hạ muốn đấu văn hay đấu võ?

Đánh ám khí mà còn văn võ quái gì, Bạch Cương liền hỏi:

- Võ là sao, văn là sao?

Lôi Khai cười hì hì:

- Đấu võ là đôi bên giao đấu rồi phóng ám khí ra. Còn đấu văn là mỗi bên tự lấy ám khí ghim vào nhau. Ai ghim trước, ghim sau tùy sự thương lượng. Có điều Xuyên Tâm thích của bản đạo thuộc loại cực độc. Ai đã bị ghim tât chết ngay, không kịp thì tháo ám khí của mình đâu. Vậy bản đạo nhường các hạ ra tay trước, để các hạ còn cơ hội...

Biết Âm Dương lão đạo lẻo mép để khích tướng và khoe tài, Bạch Cương chỉ cười nhạt bảo:

- Thôi, đừng nói lòng vòng. Ta là bậc chánh nhân không bao giờ có đem ám khí. Các hạ cứ việc chích ta một mũi kim độc, ta chỉ cần đánh lại một chưởng.

Hà Thông ngây ngô, vỗ tay la lớn:

- Hay lắm, hay lắm, Bạch Cương ngon thiệt...

Nhưng mọi người có mặt đều không khỏi lo ngại cho điều kiện đã nhận của Bạch Cương...

Nhất là Doãn Tố Trinh bề ngoài nàng ra vẻ ngang ngạnh, trêu chọc Bạch Cương, nhưng thật lòng nàng đã đầy cảm tình với chàng trai trẻ. Lúc đó thấy Bạch Cương nhận lời thách đấu nguy hiểm với Âm Dương lão đạo, nàng lo sợ quỳnh quáng đến muốn khóc. Nàng vội bước ra toan ngăn cản chàng...

Nhưng Hà Thông đã nắm áo nàng lại nói khê:

- Cô nương an tâm, Bạch Cương không sợ những thứ độc ấy đâu.

Âu Dương lão đạo khoát chỉ bật cười khanh khách, nói lớn:

- Quân tử nhất ngôn, một lời cam kết như đinh đóng cột nhé. Hãy sẵn

sàng đón nhận kim độc của ta.

Tả chưởng hạ xuống, lão hít thật sâu đưa một luồng chân khí đến huyệt Khí Hải, hữu chưởng dòn hết công lực, cánh tay áo phấp phới, trong bàn tay đã cầm một chiếc ống đồng...

Bạch Cương biết lão đạo dùng ống đồng để bắn kim độc ra. Bởi chưa biết nội lực của lão thâm hậu cỡ nào, nên Bạch Cương cũng không dám sơ suất. Chàng ngậm vận chân khí bảo vệ trước ngực, đồng thời chờ đối phương sử dụng nội kinh xuất thủ.

Cục tràng đột nhiên căng thẳng. Mọi người đều chăm chú nhìn vào cảnh giao đấu chưa từng thấy.

Bên kẻ thù khoải chí theo dõi, bên bạn bè lo lắng, chỉ sợ Bạch Cương quá khinh địch mà thảm hại.

Thình lình Âu Dương lão đạo lật hữu chưởng và hét to:

- Trúng nhé...

Lập tức những tia sáng đen lấp lánh bắn ra, hơi gió rít lên vun vút kinh người...

Bạch Cương chợt thấy da ngực chấn động, những tia sắc nhọn đã xuyên qua da thịt chàng...

Khẽ rung động, Bạch Cương thầm nghĩ:

- Âm khí của lão đạo quả thật lợi hại. May mà ta đã vận bảy thành công lực Ngũ Cầm Nhu Kinh, nếu không thì hẳn những mũi kim độc của lão xuyên thấu tim...

Công hiệu của Thông Tâm thích ra sao, Âu Dương lão đạo là người hiểu rõ. Kim độc chỉ cần chạm da, nạn nhân có thể bị độc tố chạy vào tim mà chết. Huống chi lão sử dụng nội kinh bắn thẳng, hẳn là kim độc đã xuyên tới tim chàng trai rồi.

Theo lý thì chàng ta đã ngã lặn ra chết. Nhưng tại sao Bạch Cương vẫn đứng trân trân giữa tiếng reo hò chấn động của mọi người?

Lão đang bắn khoải thì thấy Bạch Cương nhăn mặt, da ngực chàng giựt mấy cái sau làn vải áo...

Lôi Khai mừng rỡ bật cười:

- Tiểu tử, cái chết đến với ngươi rồi. Để xem ngươi còn khoe Vạn Độc Bất Xâm Hình Tướng nữa không...

Song lão nào ngờ Bạch Cương chỉ giả bộ đóng kịch, bởi đột nhiên chàng cười lớn la to:

- Ui da, nhột quá, nhột quá...

Rồi chàng quắc mắt, gằn giọng:

- Lôi Khai lão đạo, Kim Độc Xuyên Tâm của lão có lẽ chỉ giết được chuột bọ, còn với ta nó là đồ bỏ.

Chàng khoác tay:

- Bây giờ theo đúng giao ước, lão phải sẵn sàng chịu cho ta đánh lại một chưởng thôi.

Hà Thông vỗ tay reo:

- Tuyệt quá, nếu Bạch Cương không muốn đánh, thì nhường cho Thiết La Hán này đập một chiêu cũng đủ.

Thái Ất Thông Tâm thích và Thiên Độc phong châm là hai ám khí tà độc nguy hiểm nhất võ lâm đương thời. Không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ đã chết bởi hai ám khí kinh khủng ấy. Thế mà Bạch Cương dám ưỡn ngực cho Âu Dương lão đạo bắn thẳng vào tim mà chàng ta vẫn vô sự. Chuyện lạ này khiến bọn ma đầu có mặt đều kinh ngạc, lăm lét ngó nhau không nói nên lời...

Âu Dương lão đạo Lôi Khai càng sợ hơn tất cả. Lão biết chàng trai kia có nội lực chịu được Kim Độc Xuyên Tâm của lão, thì hẳn võ công cũng phải thuộc loại siêu tuyệt, sức lão không thể nhận lãnh một chưởng của chàng ta.

Trong đầu lão quỳnh quáng, đang nghĩ một kế thoát thân, thì ngó thấy Bạch Cương chậm rãi bước tới như bước chân của tử thần. Gương mặt lão đạo biến sắc và cảm thấy đáy quần bị ướt từ bao giờ.

Hà Thông ngắm Bạch Cương lúc ấy đầy uy vũ thì lại khoái chí vỗ tay. Bỗng chàng ta thấy một bóng xẹt nhanh lên không trung, vội lật đật la lớn: - Ôi, một lão quỷ chạy trốn.

Nghe tiếng la của Hà Thông, Bạch Cương chẳng thèm để ý tới Âu Dương lão đạo mà vội nhìn lên xem kẻ nào trốn. Chàng vừa nhận ra đó là Bích Nhân Quỷ hoảng sợ trốn chạy, khi thấy Lôi Khai thảm bại rồi.

Khổ nỗi, kẻ Bạch Cương muốn tìm chính là Bích Nhân Quỷ, bởi Không Lượng nói Bích Nhân Quỷ đã dành Tiêu Sở Quân trong tay bọn lão...

Vừa qua Bạch Cương đâu biết Sở Quân đang ở trong cốc của Tịnh Không thánh ni, hai người chỉ cách nhau một vách đá. Bởi thế chàng vẫn cần bắt Bích Nhân Quỷ để điều tra về Tiêu Sở Quân...

Thế mà giờ đây con quỷ ấy lại bỏ trốn, làm Bạch Cương không nghĩ đến chuyện đánh Âu Dương lão đạo một chưởng nữa.

Hú lên một tiếng dữ dội Bạch Cương phóng mình đi như mũi tên, lao vùn vụt theo dấu Bích Nhân Quỷ ở phía chân trời...

Doãn Tổ Trình xúc động muốn chạy theo giúp đỡ Bạch Cương một tay, song nàng chợt nhớ nhiệm vụ canh động cho Sở Quân tu luyện, nếu sơ hở sẽ

bị sự phụ nghiêm phạt. Vì thế sau giây lát do dự, nàng quay qua mắng Thiết Đảm Cuồng Khách đã gây ra sự rắc rối và nàng đành trở về Phong Nham cốc.

Trong lòng nàng vẫn vương vấn tình cảm với chàng trai...

Thiết Đảm Cuồng Khách ngồi nghĩ lại chuyện mình. Người bạn già Kim Dực Đại Bàng Liễu Khôn Sơn vì muốn giúp lão an toàn bề quan khôi phục lại dung mạo nên đã rủ bạn bè tới. Nay Độc Cước Dương Xuân bị bắt, Liễu Khôn Sơn trọng thương còn Bạch Cương suýt toi mạng bởi lên Kính Bạc hồ tìm lão... Buồn quá lão thở dài một tiếng nhìn Hà Thông, hỏi: - Tiểu hữu bây giờ chúng ta làm gì đây?

Hà Thông la lớn:

- Ta đi theo Bạch Cương...

Dứt lời chàng trâu nước chồm môi huýt gió, con tuấn mã phăng phăng chạy tới...

Hà Thông vòng tay nói nhanh:

- Xin chào.

Rồi nhảy phóc lên lưng tuấn mã, quất roi vào mông nó phóng đi như gió...

Thiết Đảm Cuồng Khách cũng muốn chạy theo xem Bạch Cương tìm Bích Nhân Quỷ ra sao. Nhưng chợt nhớ Liễu Khôn Sơn bị trọng thương nằm ở khe đá không ai chăm sóc, liền quay lại chỗ cũ.

Lúc đó Doãn Tố Trinh đã về tới Phong Nham cốc, trấn giữ của động.

Bên trong cốc, Tiêu Sở Quân đã khôi phục nguyên khí, lại được đã thông kinh mạch, đại khai Sinh Tử Huyền Quan chỉ còn chờ Tịnh Không thánh ni truyền Mâu Ni thần công môn võ học lừng lẫy đương thời.

Chuyện đời thật éo le...

Xem tiếp chương 30 Thân phận bí ẩn của Cửu Vĩ Hồ Ly

Chương 30: Thân Phận Bí Ẩn Của Cửu Vĩ Hồ Ly

Giữa khi Tiêu Sở Quân ngồi định tâm trong sơn cốc thì Bạch Cương vẫn bôn ba đi tìm nàng. Dịp may cách nhau một vách đá đã qua rồi, chẳng biết bao giờ họ mới có phen hội ngộ.

Đã không thấy Tiêu Sở Quân ở chỗ Tịnh Không thánh ni, Bạch Cương chỉ còn biết đi tìm Bích Nhân Quỷ truy vấn.

Bởi thế, lúc Bích Nhân Quỷ vừa tháo chạy là Bạch Cương đã phóng theo như một mũi tên.

Nhưng Bích Nhân Quỷ vốn có môn khinh công Tàng Ảnh biến nhanh như cái bóng, đã dễ hẩn thoát rồi, dễ gì đuổi theo kịp.

Bạch Cương lướt đi như cười gió mà vẫn chẳng thấy bóng hình Bích Nhân Quỷ đâu cả.

Chàng buồn khổ than thầm:

- Ôi, chỉ vì mấy khắc so tài mà ta dễ vượt một kẻ thù nguy hiểm. Hoàng hôn đã buông phủ vạn vật...

Ngước nhìn trời, Bạch Cương buông một tiếng kêu ai oán:

- Tiêu Sở Quân, muội muội đang ở nơi đâu?

*

Đường rừng núi thâm u.

Bóng hoàng hôn trùm phủ...

Tìm không thấy Bích Nhân Quỷ, Bạch Cương đã thất vọng. Bỗng chàng nhớ ra Hà Thông và những người kia còn ở chỗ cũ. Thiết Đảm Cuồng Khách có thể biết chỗ ở của quý mắt xanh...

Chàng bật nói:

- Ta đành trở lại hỏi Đinh Hào.

Vừa nhún mình toan phóng đi, Bạch Cương lại nghe tiếng vó câu dồn dập, chân ngựa phóng ào ào.

Trong làn gió, chàng nghe rõ tiếng Hà Thông réo gọi:

- Bạch đệ ơi, đệ ở đâu?

Bạch Cương bật cười, cũng la to:

- Hà Thông ơi, có Bạch Cương đây.

Vừa la chàng vừa chạy tới, nhận ra chỉ có Hà Thông một người một ngựa, chẳng còn ai khác, liền hỏi: - Bọn họ đâu cả rồi?

Hà Thông đáp:

- Con bé áo lục mắng Thiết Đảm Cuồng Khách một trận rồi bỏ đi. Còn ta vội phóng theo đệ đây.

Trố mắt nhìn Hà Thông, Bạch Cương lại hỏi:

- Vậy Thiết Đảm Cuồng Khách đâu?

Chàng trâu nước lắc đầu:

- Làm sao ta biết, có lẽ lão lại lên núi thôi.

Bạch Cương chán nản bảo:

- Thế là mọi việc coi như hỏng hết rồi.

Hà Thông nhăn nhó:

- Cái gì hỏng?

Vỗ mạnh vào vai anh bạn khờ khạo, Bạch Cương thở dài:

- Thì lên Lão Gia lĩnh vẫn chẳng thấy Tiêu Sở Quân, mà lại làm vuột mất tên Bích Nhãn Quỷ.

Hà Thông nắm tay Bạch Cương an ủi:

- Thôi, đừng buồn nữa. Người ta có số, nếu Sở Quân không đoán mạng thì anh em mình sẽ tìm ra. Bây giờ nhá nhem tối rồi, đệ ngồi dưới gốc cây này nhé, để ta đi tìm cái gì ăn.

Dứt lời Hà Thông phóng vèo đi, lát sau mang về một con chó sói đã bị chàng ta đá chết.

Bạch Cương cảm động thấy Hà Thông tuy ngờ nghệch, nhưng rất tốt bụng và tình cảm quý báu, rất xứng đáng đàn anh của mình. Chàng liền đốt lửa lên, cùng Hà Thông làm thịt sói nướng ăn trong rừng rậm.

Ngủ một giấc ngon lành, sáng ra Hà Thông vươn vai hỏi Bạch Cương:

- Bây giờ ta đi đâu?

Bạch Cương đáp:

- Việc Tiêu Sở Quân thế là đành tạm gác để chờ tìm cho được Bích Nhãn Quỷ. Kỳ hẹn của ta Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan đại huynh đã tới rồi, phải trở về Giang Nam thôi.

Hà Thông gật đầu lia lịa:

- Đúng, đúng, gặp Thuận Tu đại huynh có thể ta được biết nhiều việc, Bạch đệ còn có thể tái ngộ Bích Hà.

Lời nói của Hà Thông làm Bạch Cương nhớ đến Hoàng Phủ Bích Hà, rồi Điền Hồng và Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương nữa... Ôi sao trong đời chàng lại lắm nữ nhân có cảm tình đến thế, ngay cả dì cháu Phương Tuệ và Cát Vân Thường cũng dành cho chàng những trái tim yêu...

Thấy Bạch Cương ngẩn ngơ, Hà Thông đập nhẹ vào vai chàng:

- Mơ mộng gì nữa, đi thôi chứ.

Bạch Cương tự cười mình, rồi cùng Hà Thông nhảy lên ngựa cho phi về hướng Giang Nam.

Mấy ngày sau, qua khỏi những đoạn đường rừng núi, hai chàng trai vào

đến một thị trấn thì trời đã sụp tối.

Trở tay chỉ vào khách điểm, Bạch Cương bảo:

- Ta vào đó nghỉ qua đêm, sáng mai hãy tính.

Hà Thông chưa kịp trả lời, bỗng có một bóng áo xám xẹt ngang lưng trời xuống một thung lũng sát bên thị trấn. Hình ảnh người ấy không rõ, song đôi mắt người ấy chiếu sáng khủng khiếp.

Bạch Cương kêu lên:

- Bích Nhãn Quỷ.

Hà Thông lắc đầu:

- Lãnh Thế Tài mặc áo đen, đâu phải áo xám?

Cười lạt, Bạch Cương bảo:

- Hà huynh sao đơn giản quá, lão ta thay áo mấy hồi.

Chàng lại nói nhanh:

- Hà huynh vào khách điểm trước, đệ phải truy tìm bóng xám này mới được.

Chưa dứt lời, Bạch Cương đã tung mình rời lưng ngựa phóng vèo xuống thung lũng như một cánh chim.

Thung lũng rộng bao la, không có cây to nhưng cây gai rậm rịt. Bạch Cương cẩn thận dò từng bước, mắt đảo quanh tìm kiếm bóng áo xám và nhân dáng chàng vừa thoáng thấy lúc nãy.

Đột nhiên...

“Ầm” một tiếng, cả thung lũng như muốn bật lên bởi luồng kinh khí khủng khiếp, đất đá và từng bụi cây gai bay tung, chưởng đạo khí bí ẩn đã quật thẳng vào Bạch Cương tựa sóng trào.

Chàng vội phóng mình lên, song chưởng đẩy mạnh lưỡng chiêu Long Phi Hồ Tấn nhanh như chớp...

“Bùng...”

Hai luồng chưởng đạo giao thoa...

Cây gai theo gió bay tứ tán, đất đỏ bị đào xới phủ chụp lên những bụi gai còn lại, trông như những bọng máu rạn người.

Thung lũng chao đảo tựa vồng đưa.

Bạch Cương cảm thấy chân động ngũ tạng. Chàng thầm nghĩ:

- Tên này cũng vào hàng siêu tuyệt đây.

Ý nghĩa của chàng chưa dứt thì một đạo kinh phong lại ập đến cùng những tiếng nổ choáng óc.

- “Bình bình...”

Nhảy vọt lên theo bộ Lộc của Ngũ Cầm kỳ kinh, Bạch Cương lách qua

sóng chuông của đôi phương, rồi quật lại một chiêu Lộc Du Thảo Địa như bão táp, hàm chứa tám thành công lực.

Sức chấn động làm cảm thấy như núi đồi quanh vùng đang nứt toác ra. Kinh khí ào ào di chuyển rất lâu mới thả thung lũng về tĩnh lặng.

Trụ bộ vững trên một mô đá, Bạch Cương thét lớn:

- Bích Nhân Quỷ, mau xuất đầu lộ diện. Đừng để thiếu gia phải đào bới cả thung lũng này lên.

Một giọng cười u vọng tới:

- Ha ha... Tiểu tử nhà ngươi học được ở đâu vài chiêu khá đấy. Nhưng hẳn ngươi mới xuất đạo giang hồ như chim non mới ra r ràng. Bởi vậy đã thấy Lộ Tuyết khinh công của ta mà còn lằm lẩn với con quỷ mắt xanh.

Nghe giọng nói khác lạ, Bạch Cương biết mình lầm. Nhưng lại muốn nhân cơ hội này nhận diện thêm một cao thủ võ lâm, nên chàng nói: - Nếu không phải Bích Nhân Quỷ thì bậc cao nhân nào đó xin cho tại hạ được diện kiến.

Giọng nói lần này như gầm gừ:

- Hừm, ta đang bận chuyện lớn, không có thời gian đối diện với thằng bé con. Ngươi đã dám khuấy động thung lũng nơi ta luyện pho bí kíp. Hãy rút đi, kéo tan xác bây giờ.

Lời mắng mỏ của kẻ bí mật nào đó làm Bạch Cương nổi giận. Thính lực của chàng rất tinh tế, chỉ nghe thanh âm đã biết chính xác bóng người kia núp sau bờ gai cuối cùng của thung lũng. Lập tức song chuông giương lên, chàng vỗ về hướng đó lưỡng chiêu Hắc Hồ Song Phi với mười thành công lực.

Bóng chuông xòe rộng, kinh khí ào ào, đất đá như bị hút theo chuông đạo đánh vào mục tiêu dữ hơn sấm sét.

“Ầm... Ầm...”

Hàng cây gai kéo dài trước mắt bật tung gốc rễ, đất đỏ dội lên, rơi xuống như một cơn mưa máu.

Trong luồng bụi đỏ mịt mù ấy Bạch Cương trông rõ một người áo xám có gương mặt choắt, vóc dáng gầy gò cùng những tiếng thét vang: - Tiểu tử, có ngày ngươi phải nộp mạng cho ta.

Bạch Cương liền phóng vèo về hướng ấy như một mũi tên. Nhưng bóng áo xám đã không còn nữa.

Bạch Cương lăm bằm:

- Lão này chẳng những chuông pháp mãnh liệt, mà khinh công cũng hết sức kỳ ảo. Rất tiếc ta chưa biết danh tánh lão là gì... Câu nói cuối cùng của lão đây oán hận, chắc sẽ có phen lão lại tìm gặp ta thôi.

Đang nói một mình, đột nhiên Bạch Cương nghe ào ào như có luồng kinh phong ập tới. Chàng vội trụ bộ, thủ thế... Nào ngờ đó chỉ là cơn thiên lý mã đang sai tới. Trên lưng ngựa là anh chàng trâu nước. Trời đã tối sẫm mà hai người vẫn thấy nhau rất rõ bởi bầu trời đầy sao.

Hà Thông la lên:

- Cái gì mà ầm ầm ở đằng này vậy?

Bạch Cương mỉm cười:

- Đệ đánh nhau với lão áo xám mặt choắt.

Ngựa đã dừng vó, Hà Thông tắc lưỡi:

- Tiếc quá, ta không được thấy, thật uổng. Nhưng lão đâu rồi?

Bạch Cương phẩy mạnh cánh tay:

- Lão biến rồi. Tuy lão không phải Bích Nhãn Quỷ, nhưng cường lực rất dữ, mà khinh công cũng thuộc hạng thượng thừa. Theo lời lão thì ta đã khuấy động lão trong lúc đang luyện bí kiếp dưới thung lũng này. Lão hẹn sẽ có ngày bắt ta nộp mạng.

Hà Thông bật cười:

- Bị đánh tởm tôi lão còn dóc tổ.

Bạch Cương lắc đầu:

- Có lẽ lão đang có việc cần kíp, nếu giao đầu một lúc nữa không chừng đệ cũng khá mệt với lão.

Liếc nhìn bầu trời đầy sao, Bạch Cương bảo:

- Thôi, huynh đệ mình cùng tới khách điểm, muộn rồi.

Chàng nhảy phóc lên lưng ngựa, ngồi phía sau, để Hà Thông cầm cương cho con tuấn mã phi vèo vèo vào thị trấn.

Tầng dưới của khách điểm là quầy cơm rượu. Bạch Cương và Hà Thông kê rượu thịt ăn uống no nê. Chàng vẫy tên điểm hỏa, bảo lo thu xếp một phòng nghỉ rộng rãi.

Tên điểm hỏa khom mình vâng dạ, lát sau đã trở lại vòng tay:

- Kính mời nhị vị...

Tuấn mã đã gởi vào chuồng ngựa, Hà Thông an tâm cùng Bạch Cương lên lầu khách điểm, trên đó đã sẵn một phòng thoáng rộng, có cửa sổ nhìn ra phong cảnh núi đồi.

Uống rượu đã say, Hà Thông lăn ra giường toan ngủ. Nhưng Bạch Cương cứ ngồi lắng nghe ngóng, dường như có tiếng người rù rì nói chuyện trong đêm...

Chàng bảo Hà Thông:

- Hà huynh ngủ đi, đệ ra hành lang một lát sẽ vào...

Thoáng như chiếc bóng, Bạch Cương đi qua hai dãy hành lang và phát hiện cuối hành lang thứ ba có một phòng ánh sáng hắt ra. Theo thính lực tinh tường, chàng biết tiếng rừ rừ phát ra từ căn phòng ấy...

Nhẹ nhún mình, Bạch Cương phóng lên mái ngói, rút một viên và nhìn xuống căn phòng...

Chàng nhận ra Hỏa Tinh Báo Minh Xung, Đường chủ Thiên Long bang đang ngồi uống rượu với một người... chính là lão già mặt choắt đã giao đấu với Bạch Cương dưới thung lũng.

Lão già mặt choắt tay nâng chung rượu, miệng cười khà khà:

- Minh huynh nhờ Quá Phiêu nên đã làm rõ chuyện ai ăn trái Chu Đăng Thủy Quả. Hùng mỡ xin mừng Minh huynh một chung.

Dứt lời, lão ngửa cổ nốc cạn chung rượu. Minh Xung cũng uống một chung và bảo:

- Chuyện Chu Đăng Thủy Quả dính líu tới Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương. Việc cô nàng liên hệ với người ngoài đã được khám phá từ lâu, lẽ ra cô ả chịu cực hình rất đúng với bang quy. Song trình lên Bang chủ thì ngài cứ dùng dằng mãi. Cho đến bây giờ mọi sự quá rõ, nên Bang chủ mới phê chuẩn hạ ngục Cửu Vĩ Hồ Ly...

Nghe Hồ Diễm Nương là người ơn, và người dành cho mình nhiều tình cảm thăm thiết nay sắp bị hành hình, Bạch Cương giật mình chăm chú lắng nghe thật kỹ.

Lão già mặt choắt mồm nhón lại bật cười:

- Có gì lạ đâu... Nếu Minh huynh được nếm một chút chua ngọt mê ly của Cửu Vĩ Hồ Ly thì huynh sẽ hiểu vì sao Bang chủ do dự chưa muốn hành quyết ả ta.

Lời nói của lão già mặt choắt mồm nhón làm Minh Xung giật nảy mình. Hắn đảo mắt nhìn quanh, biết chẳng có ai, nên mới yên tâm và nói khẽ: - Ấy chết, chuyện này đâu thể nói đùa. Nếu đến tai Bang chủ, kẻ hèn này sẽ khó tồn tại trong bang. Xin Hùng huynh cần ngôn một tí.

Người được gọi là Hùng huynh cười rung cả tấm thân gầy còm. Lão gật gù nói:

- Ôi, chuyện ấy ai chẳng giống nhau. Hồ Diễm Nương lại hấp dẫn và nghe nói ả ta có môn Nhiếp Thân Mê Tâm độc đáo... Hẳn Minh huynh còn lạ gì, là Đường chủ với nhau, hoạt động cận kề người đẹp. Nếu Minh huynh chưa được ăn thịt dê thì cũng được húp nước canh dê chứ nhỉ?

Có lẽ rất khó chịu, nhưng Minh Xung vẫn nể nang người đối diện, nên hắn chỉ nói:

- Hùng huynh vui chén rượu nên đùa thái quá. Vả lại chúng ta vừa trải qua cuộc hành trình mệt nhọc, mời Hùng huynh cạn bầu rượu rồi ta đi nghỉ. Chuyện trò xin vãn tắt thôi.

Lão già mặt choắt mỏ nhọn bỗng nghiêm giọng:

- Kìa, Minh huynh tưởng ta say đây à? Không đâu, ta rất tỉnh táo. Huynh đã muốn vãn tắt thì ta hỏi rất ngắn gọn nhé, Cửu Vĩ Hồ Ly hiện đang bị giam giữ ở ngục nào?

Trên mái ngói, Bạch Cương căng tai nghe, chàng rất muốn biết Hồ Diễm Nương bị giam nơi nào để đến giải cứu đáp cái ơn mây lần cứu chàng.

Nhưng lúc đó Minh Xung chỉ nhăn mặt:

- Xin lỗi Hùng huynh, điều này đệ không thể nói ra.

Lão già mặt choắt lớn tiếng:

- Tại sao vậy?

Giương mặt căng thẳng. Minh Xung đáp ngay:

- Nguyên nhân vì Bang chủ đã có lệnh phải giữ kín, nếu tiết lộ nơi giam giữ Hồ Diễm Nương với người ngoài thì phải chịu sự trừng phạt khắc nghiệt của bang quy.

Giọng lão già bỗng đầy giận dữ:

- À, thì ra từ Bang chủ đến các huynh đều coi Hùng Lão Tam này là người ngoài sao? Cám ơn Minh huynh nói ra, lão phu mới biết thân phận của mình chỉ là kẻ đánh thuê. Khi xong việc hẳn sẽ bị vứt bỏ?

Hỏa Tinh Báo Minh Xung không ngờ câu chuyện trở nên trầm trọng, vội vã chống chế:

- Ấy chết, Hùng huynh đừng nghĩ sai vấn đề như thế. Sự thật Bang chủ và huynh đệ chúng tôi đều kính trọng Hùng huynh, nên mới đến tận Hoàng Sơn thỉnh cầu huynh hợp tác với Thiên Long bang. Tuy nhiên...

Hùng Lão Tam cướp lời:

- Không tuy tiếc gì cả. Minh huynh đừng rào đón với lão Tam này. Ta chỉ cần hỏi nơi giam giữ Hồ Diễm Nương ở đâu, Minh huynh có chịu trả lời không?

Mặt mũi Minh Xung lúc ấy nhăn nhó như kẻ bị bệnh táo bón. Nhưng rồi y cũng phải gượng cười đáp: - Cung kính không bằng vâng lời... Hùng huynh đã muốn biết thì đệ xin nói. Nhưng yêu cầu huynh đừng lộ chuyện cho kẻ thứ ba. Nếu không thì sẽ xảy ra một cuộc rối loạn ghê gớm...

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Hùng Lão Tam hỏi:

- Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương tuy là một Đường chủ, nhưng đã phạm môn quy và có lệnh Bang chủ hạ ngục. Bây giờ dù ai muốn xẻ da lột thịt ả

cũng dễ dàng, có gì phải sợ rối loạn?

Minh Xung nghiêm giọng đáp:

- Như vậy là Hùng huynh chưa biết về Hồ Diễm Nương. Trước kia ả ta là môn đồ của Mai Phong Tuyết Lão, nhưng đòi học Phiên Vân chương quá sớm nên bị Tuyết Lão trục xuất khỏi môn hộ... Dù ả là cháu Cát Ngọc Đường.

Lén nghe tới đây, Bạch Cương gật gù trên mái ngói và nói thầm:

- Hừm, chẳng trách Hồ Diễm Nương vừa thấy Mai Phong Tuyết Lão đã bỏ chạy trốn. ả là cháu Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường thì lại có họ hàng với Cát Vân Thường và Phương Tuệ... Thật không ngờ...

Càng ngạc nhiên, Bạch Cương càng áp sát mái ngói lắng nghe. Bên dưới, Hỏa Tinh Báo Minh Xung nói tiếp: - Cũng vì chuyện trục xuất Hồ Diễm Nương mà dẫn đến sự bất hòa giữa Cát Ngọc Đường và Mai Phong Tuyết Lão. Trước kia Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường với Mai Phong Tuyết Lão là đôi tình nhân, nhưng Bạch Mi lão lão xen vào đoạt lấy tình cảm của Thần Kiếm Thủ. Dù vậy hai người đối với nhau còn chút tình nghĩa. Chỉ đến khi Hồ Diễm Nương bị trục xuất, Cát Ngọc Đường mới trở mặt với Mai Phong Tuyết Lão.

Thuở đó, Hồ Diễm Nương xấu hổ, ả không dám quay về nhà cậu là Cát Ngọc Đường, mà ra giang hồ. Sau đó chẳng rõ cô ta học được võ công ở đâu, trở nên cao thủ. Bang chủ bốn bang gặp được, bèn mời ả về phong chức Đường chủ với biệt danh Cửu Vĩ Hồ Ly... ả có môn ám khí tối độc, chỉ bút lông luyện thành phi châm, gọi là Âm Mao Nhiếp Hồn châm, kẻ nào trúng phải mấy cọng ám khí ấy là chết không kịp ngáp.

Nằm trên mái ngói, Bạch Cương càng lắng nghe càng rõ những chuyện xảy ra trước đây. Chàng hiểu vì sao Mai Phong Tuyết Lão bắt Cát Vân Thường và buộc Bạch Mi lão lão phải đến gặp. Đồng thời chàng cũng thương cảm số phận long đong của Hồ Diễm Nương. Tuổi ả ta bây giờ chưa tới ba mươi, chỉ vì đòi học bí kíp quá sớm, phạm vào điều tối kỵ của võ lâm... Nhưng Mai Phong Tuyết Lão cũng ác. Phải chi bà ta đưa Hồ Diễm Nương về giao tận tay Cát Ngọc Đường thì cô ta đâu đến nổi trôi dạt giang hồ sa vào chốn tà đạo.

Lúc đó, dưới phòng Hùng Lão Tam lại hỏi tiếp:

- Dù lý lịch của Hồ Diễm Nương ra sao, tài nghệ của ả tới đâu, nay đã bắt nhốt được rồi, còn ngại gì nữa?

Hỏa Tinh Báo liền đáp:

- Hùng huynh tưởng đơn giản sao? Tuy Hồ Diễm Nương là đệ tử đã bị

trục xuất, nhưng Mai Phong Tuyết Lão là kẻ có tự ái rất lớn, nếu nghe tin Cửu Vĩ Hồ Ly bị hại sẽ đến gõ cửa ngay. Còn cậu của ả ta là Cát Ngọc Đường nữa chứ. Bạch Mi lão lão và Mai Phong Tuyết Lão già khú chưa chết, thì Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường chắc gì đã chết. Bồn bang hành quyết Hồ Diễm Nương thì dễ, nhưng sẽ gặp khó khăn với Cát Ngọc Đường. Vì thế ta còn phải điều tra kỹ xem Cát Ngọc Đường chết chưa, rồi mới quyết định hành xử Cửu Vĩ Hồ Ly.

Bạch Cương đang say mê nghe chuyện bí mật, bỗng phía sau có tiếng lạo xạo ở mái ngói và “bụp” một tiếng giống kẻ leo trèo bị hụt chân.

Chàng giật mình quay lại, thì nhận ra chàng trâu nước Hà Thông ạch đụi leo lên mái ngói suýt bị trượt chân. Chàng vội trườn tới đỡ lấy tấm thân bồng bềnh và khẽ gắt: - Huynh lên đây làm gì?

Hà Thông cười méo xẹo:

- Một mình ta ở dưới phòng buồn quá, nên tìm xem đệ coi trò gì mà mê mải ở trên này?

Bạch Cương trầm giọng:

- Đệ đang nghe chuyện bí mật võ lâm. Huynh nằm đó chơi chút đi, đừng nói ồn ào kinh động phía dưới...

Hà Thông gật đầu, nằm nín khe.

Song dưới phòng Hỏa Tinh Báo đã quát to:

- Dường như trên mái có người...

Hắn rướn mình, giương cao song chướng.

Xem tiếp chương 31 Thiết La Hán xuất thủ

Chương 31: Thiết La Hán Xuất Thủ

Hỏa Tinh Báo vừa giương chuông, kinh phong đã cuốn dậy ào ào.

Bạch Cương nhanh trí đẩy viên ngói vào chỗ cũ, lấp lỗ trống, tay cào nhẹ vào mái nhà, miệng kêu mấy tiếng “meo meo”.

Nguyên trong Ngũ Cầm kỳ kinh có một tiểu mục dạy luyện tiếng cầm thú để gạt đối thủ nghe rất giống, từ tiếng cộp găm, ngựa hí đến gà gáy, mèo kêu do nội lực điều khiển âm thanh chẳng khác tí nào.

Tiếng mèo kêu của Bạch Cương vừa vang trên mái ngói thì Hùng Lão Tam đã bật cười:

- Miu miu đi mò chuột đây mà, chẳng có gian tể nào đâu!

Hỏa Tinh Báo cũng cười khà khà, thu chuông ngồi xuống.

Trên mái ngói, Bạch Cương thở phào. Chàng không sợ so chuông với Hỏa Tinh Báo và lão già mặt chuột kia, nhưng đang muốn ẩn thân để nghe chuyện bí mật của bọn chúng.

Hùng Lão Tam đang muốn níu kéo Hỏa Tinh Báo vào chuyện Hồ Diễm Nương, nên vừa thấy hấn ngồi yên chỗ đã nhòm tới:

- Quý bang thận trọng việc này cũng có lý. Nhưng Minh huynh có biết tại vì sao ta muốn biết nơi giam giữ Hồ Diễm Nương không?

Minh Xung cười lạt:

- Hấn là trước đây Hùng huynh cũng có chuyện tình xưa nghĩa cũ với Cửu Vĩ Hồ Ly, nên muốn hưởng lại tí chút mùi hương chẳng?

Nghiêm nét mặt, Hùng Lão Tam nói giọng hơi gắt:

- Hùng mỗ chưa đến nỗi háo sắc như thế đâu. Cửu Vĩ Hồ Ly với ta cũng chẳng có quan hệ mật thiết gì. Sự thật là vì gần đây ta gặp Thanh Hư đạo trưởng, nghe ông ta nói Tịnh Không thánh ni ẩn cư bên hồ Kính Bạc. Còn Thiết Đảm Cuồng Khách ẩn mình ở phía nam Lão Gia lĩnh. Vừa rồi, Thanh Hư đạo nhân bắt Độc Cước Dương Xuân thì cũng gặp Thiết Đảm Cuồng Khách. Chuyện này làm ta nhớ đến lão đại là huynh trưởng trong Hoàng Sơn tam hùng của bọn ta đã bị Thiết Đảm Cuồng Khách giết, nên ta phải quyết tâm trả thù.

Hỏa Tinh Báo có vẻ ngạc nhiên:

- Vậy việc trả thù này đâu có liên quan gì đến Hồ Diễm Nương?

Hùng Lão Tam đáp ngay:

- Võ công của ta so với Thiết Đảm Cuồng Khách có khoảng cách khá xa, một mình ta hạ lão chẳng phải dễ. Vì thế ta muốn gặp Hồ Diễm Nương để mượn món ám khí Nhiếp Hồn Âm Mao châm của cô ả.

Khẽ lắc đầu, Hỏa Tinh Báo Minh Xung bảo:

- Cữu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương tánh tình cứng rắn và gian trá. Hùng huynh gặp được cô à chưa chắc mượn được Nhiếp Hồn Âm Mao châm. Theo ý đệ thì huynh nên nghĩ mưu đồ khác. Huynh được bốn Bang chủ trọng vọng mời hợp tác, khi đến Tổng đàn sẽ có bao nhiêu cao thủ sẵn sàng giúp Hùng huynh trả thù, cần gì tới độc châm Âm Mao?

Hùng Lão Tam trừng mắt nói:

- Thù của huynh trường mà nhờ tay kẻ khác rửa thay mình sao? Hoàng Sơn tam hùng bọn ta tuy không tự xưng là những kẻ siêu phàm, nhưng trong võ lâm đã từng có tên tuổi, lẽ nào phải nhờ người của quý bang giúp đỡ?

Trong lòng Hùng Lão Tam đã quyết đích thân trả thù cho Hùng Lão Đại, chỉ cần mượn ám khí của Hồ Diễm Nương. Vì thế, lão cười gằn:

- Minh huynh ba bốn lần từ khước, có lẽ đã nhất định không chịu nói nơi giam giữ Hồ Diễm Nương phải không?

Hỏa Tinh Báo biến sắc mặt. Lão biết rằng tiết lộ nơi giam giữ của Cữu Vĩ Hồ Ly chẳng phải chuyện thường. Song không nói ra lại sợ Hùng Lão Tam trở mặt, chuyển đi thỉnh mời lão cho Bang chủ sẽ trở thành công cốc. Hỏa Tinh Báo miễn cưỡng thấp giọng:

- Thôi được, đệ xin nói, nhưng huynh...

Hùng Lão Tam chú ý lắng nghe, Bạch Cương trên mái ngói cũng đồng tai nghe xem Hồ Diễm Nương bị giam giữ nơi nào...

Bỗng đột nhiên...

“Rầm!” một tiếng dữ dội làm bên ngoài rung chuyển.

Lần này thì cả Hỏa Tinh Báo và Hùng Lão Tam đều phóng thẳng ra sân, lẹ hơn những tia chớp.

Bạch Cương cũng giật mình, song chàng hiểu ngay nguyên nhân. Lúc đó Hà Thông nằm bên mép mái nhà, gió mát hiu hiu khiến chàng trâu nước ngủ say rồi lăn tòm xuống sân, gây nên tiếng động dữ dội chuyển đất.

Bạch Cương lắc đầu thở dài, nhưng phải ém mình lại, chờ xem các đôi thủ hành động ra sao.

Khi ấy Hỏa Tinh Báo nhận ra Hà Thông là chàng trâu nước, tự xưng Thiết La Hán mà hắn từng gặp hai lần ở Kỳ Phong cốc, liền bật cười:

- Hừm, đại ngốc tử, ngươi cũng sống dai quá nhỉ? Có việc gì mà ngươi mò đến nơi này?

Hà Thông trợn mắt quát:

- Đừng hòng Thiết La Hán này trả lời câu hỏi của ngươi.

Thấy Hà Thông tức giận, Hỏa Tinh Báo lại cười hà hà:

- Thằng lọ nòi lọ cháo bày đặt lớn gan...

Hắn đang cười tít mắt, bất ngờ Hà Thông vươn tay chụp dính ngực áo, hét vào mặt hắn:

- Người dám nói ai là lọ nôi lọ chảo?

Hỏa Tinh Báo Minh Xung là một Đường chủ, võ công đâu vừa gì. Lão ta nghĩ Hà Thông không chịu nổi một chưởng, nên nhất thời khinh suất, bị Hà Thông chụp trúng ngực áo.

Đôi bên đã sát vào nhau. Hỏa Tinh Báo liền búng ngón chỉ phong điểm vào huyệt Thiếu Phủ của Hà Thông.

Với công lực của Hỏa Tinh Báo, luồng chỉ phong của hắn có thể xuyên thủng một khối đá.

Nào ngờ Hà Thông tuy chỉ mới luyện công phu Hùng Phiên với Bạch Cương vài tháng, nhưng do sự kỳ diệu của Ngũ Cầm kỳ kinh và nội lực trời cho, nên da thịt chàng ta đã cứng như sắt.

Ngón chỉ phong ghê gớm của Hỏa Tinh Báo chỉ làm chàng trâu nước đen thui cảm thấy tê nhói một cái, buông ngực áo Hỏa Tinh Báo ra, nhưng vẫn đứng vững như cột thép.

Trên mái ngói, Bạch Cương quan sát và hồi hộp, nhưng chàng thấy Hà Thông dùng Viên Trảo trong bộ Vượn của Ngũ Cầm kỳ kinh chụp dính ngực áo Hỏa Tinh Báo thì tạm yên tâm. Chàng lặng lẽ theo dõi xem Hà Thông đã tiến bộ tới đâu, sau những tháng tập luyện.

Bị Hà Thông chụp trúng ngực, Hỏa Tinh Báo đã mất mặt với Hùng Lão Tam, hắn vội búng chỉ xuyên vào ngực để hạ sát đối thủ, dè dặt Hà Thông chỉ chịu buông áo chứ chẳng trúng thương...

Hắn kinh ngạc, liền nhảy lùi ra sau cả trượng, quát to:

- Tiểu ngốc tử, người dám động thủ trước vô lễ với ta. Phải cho người chết không kịp ngáp.

Tuy lớn tiếng quát mắng nhưng Hỏa Tinh Báo không dám coi thường Hà Thông nữa. Hắn ngậm vận công lực phòng thân, rồi chậm rãi bước tới.

Hùng Lão Tam thấy thế bèn bật cười, nói lớn:

- Minh huynh là một vị Đường chủ bản lĩnh phi thường, sao đối với tiểu tử lọ nôi kia lại thủ thân lớn chuyện thế? Không lẽ Minh huynh đã sợ?

Hỏa Tinh Báo đỏ mặt ấp úng:

- Huynh không rõ chuyện này đâu, đệ có chủ ý khác...

Hùng Lão Tam nghe giọng nói thì biết Minh Xung muốn che giấu sự hổ thẹn của mình, bèn cười lạt:

- Thì ra Minh huynh có nhiều chủ ý quá nhỉ? Thôi được, để ta ra tay thay cho Minh huynh nhé.

Chẳng đợi Hỏa Tinh Báo đồng ý, Hùng Lão Tam lách mình tới nhanh như tia chớp vỗ một chưởng...

“Ầm...” Kinh khí cuốn tung, cả tòa khách điểm rung chuyển... Chưởng khí xô ập vào Hà Thông.

Cát bụi bay mù mịt.

Hùng Lão Tam đắc chí, lão nghĩ rằng chiêu Độc Lộ Siêu Phong của lão đã đánh gã trâu nước nát thây.

Nhưng khi cát bụi vừa tan, Hỏa Tinh Báo và Hùng Lão Tam đều ngơ ngác chẳng thấy Hà Thông đâu. Chàng ta đột nhiên biến mất như một ảo ảnh...

Giữa lúc Hùng Lão Tam lơ lảo tìm kiếm, thì sau lưng có tiếng ồm ồm vang lên:

- Ngươi là kẻ vô danh nào, sao chưa có lý do đã dám xuất chưởng?

Hùng Lão Tam trở mắt nhìn, đã nhận ra Hà Thông trụ bộ đứng nhón nhờ tựa như chẳng có gì xảy ra.

Lão lấy làm xấu hổ, đỏ rần mặt mũi, không ngờ thân pháp gã trâu nước đen thui cũng kỳ ảo đến thế.

Riêng Bạch Cương cười thầm trên mái ngói, chàng nói một mình:

- Hay quá, Hà Thông đã dùng Viên Thủ chop được đối phương, lại sử dụng thân pháp Xà Du tránh chưởng tuyệt vời... Ta chỉ cần luyện cho anh ấy khinh công Điều Phi nữa là hết ý.

Chàng thần nhiên để Hà Thông ở đó, rồi quay trở về phòng trọ.

Bên dưới, Hùng Lão Tam bỗng quát:

- Hắc ngốc tử, xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh, Hùng mỗ này không uổng công ra tay.

Dứt lời, lão ngậm vận kinh, nạp khí vào đan điền, chuẩn bị sử dụng chưởng lực nội gia, xuất chiêu sát thủ, nhằm giết chết Hà Thông.

Chàng trâu nước thấy lão già mặt choắt không thềm trả lời câu hỏi của mình, bèn trợn mắt thét:

- Nếu ngươi không khai rõ tên tuổi, danh hiệu, Thiết La Hán ta đây cũng vẫn đánh ngươi bẻ sọ vì cái tội dám coi thường ta.

Nghe Hà Thông xưng là Thiết La Hán, Hùng Lão Tam nghĩ đây là cao thủ trẻ mới xuất đạo giang hồ, bèn ngấm nghĩa thật kỹ.

Lão thấy đó là chàng trai đen như lọ chảo, đôi mắt to tròn tựa tròn chén, đầu sỏ sọt, thân thể cao lớn dị thường, chẳng khác một pho tượng bằng đồng đen. Trong đầu lão không khỏi khen thầm gã trẻ tuổi tốt tướng, song bên ngoài lão vẫn lạnh lùng quát:

- Hừm, người là thằng hắc tử non nớt, chưa biết sợ là gì nên mới nói năng càn quấy. Nếu người biết trong Hoàng Sơn tam hùng có người mang danh hiệu Đa Tỷ Viên Hùng Hậu chính là ta đây, hẳn là người có chết banh thầy dưới tay ta cũng mẫn nguyện.

Hà Thông bật cười hô hô:

- Nhà người thật giống con khỉ già ốm còm nhom, xưng là Viên còn nghe có lý, nhưng thêm chữ Hùng là gấu thì chẳng giống được cọng lông gấu nữa.

Đa Tỷ Viên bị Hà Thông trêu cợt thì nổi giận phùng phùng, lập tức hừ một tiếng rồi sấn tới xuất chiêu Long Phụng Song Phi, lưỡng chưởng và độc cước cùng lúc phát kình, áp khí cuộn cuộn chuyển đất đánh thẳng vào chàng trâu nước.

Ai cũng biết Hoàng Sơn tam hùng là những cao thủ kinh nhân. Lão Tam này cũng từng khiếp mặt võ lâm nên Bang chủ Thiên Long bang mới sai Hỏa Tinh Báo đi rước về. Chưởng lực và thân pháp của Hùng Lão Tam trong giang hồ ít có tay đối thủ. Bởi vậy làm sao lão chịu nổi lời đùa cợt của Hà Thông.

Chưởng đầu đã không trúng hắc tử, lão bèn sử dụng chiêu Long Phụng Song Phi biến ảo kỳ diệu, khí thế đầy uy mãnh.

Hà Thông bị chiêu quái chưởng này tấn công thì hoa cả mắt, vội gằm một tiếng vang trời, chưởng đã gạt mạnh, cước lại quét ngang để phản công.

Nhưng “Bình” một tiếng, Hà Thông quay lơ chổng vó lên trời. Chàng tuy tránh được chiêu chưởng, nhưng bị ngọn cước cỡ năm trăm cân của Hùng Lão Tam đá trúng bụng.

Tưởng Hà Thông là cao thủ, không ngờ chàng lọ chảo ấy lãnh một chiêu đã bò cạng, làm Hùng Lão Tam cười sảng khoái và quát lớn:

- Hắc ngốc tử, nhà người không chịu nổi một chiêu của ta. Vậy ta cũng nên cho người về miền Âm cảnh.

Vừa nói lão vừa ung dung bước tới.

Thình lình Hà Thông gằm lên:

- Hãy xem Ngũ Cầm chưởng của ta...

Lời chưa dứt thân hình chàng trâu nước đã bay tới xuất chiêu Hồ Phốc trong bộ Hồ của Ngũ Cầm kỳ kinh...

“Ầm... Ầm... Ầm...” Kinh khí chuyển động dữ dội, cát bụi bay tung, giáp mặt không trông rõ người.

Hùng Lão Tam giật mình bởi chiêu thức kỳ quái của Hà Thông. Lão ta vừa đỡ được chưởng phía trước thì kinh phong phía sau đã ập tới. Mới đỡ bên tả, chưởng đạo bên hữu lại đánh sang. Thì ra Hà Thông sử dụng thân pháp Xà

Du đánh xoay vòng, khiến Đa Tỷ Viên quay như chong chóng vẫn bị luôn mấy đòn mang thương tích.

Giữa lúc lão ta hoảng hốt lại đã nghe tiếng cười của Hà Thông:

- Con khi già còm nhảy nhót cũng lẹ mà vẫn bị ăn đòn. Thôi, ta không nữa đánh ngươi nữa đâu.

Quả thật Hà Thông đã trụ bộ, liếc xéo qua Hỏa Tinh Báo, gằn giọng:

- Cái xác già chưa chôn kia, sao dám gọi ta là “lọ nôi, lọ chảo”. Mau tạ tội, Thiết La Hán này sẽ tha chết cho.

Thấy Hùng Lão Tam bị Hà Thông đánh toi bời, Hỏa Tinh Báo cũng toát mồ hôi. Song đường đường là chức sắc của Thiên Long bang không thể tỏ ra khiếp nhược, nên lão trừng mắt mắng lại:

- Hắc tử ngông cuồng, bốn Đường chủ đánh cho ngươi xuống mồ mà vẫn còn giật mình kinh sợ.

Dứt lời, cước hạ di chuyển, lão chậm rãi bước tới.

Nhưng Hùng Lão Tam Đa Tỷ Viên đã bước lên giật tay Hỏa Tinh Báo, miệng nói nhanh:

- Minh huynh, xin hãy nhường cho ta lược chín con trâu nước này.

Biết Hùng Lão Tam đã ngầm vận công chữa thương rồi, và đang cay cú bởi mấy chiêu của Hà Thông tấn công lão, Hỏa Tinh Báo bèn gật nhẹ:

- Xin nhường cho Hùng huynh thư giãn gân cốt.

Biết câu nói của Hỏa Tinh Báo hàm ý châm biếm mình bị Hà Thông đánh muốn trật gân lợi cốt, song Đa Tỷ Viên lờ đi. Lão hùng hổ bước tới giường cao song chường vỗ mạnh vào chàng trâu nước. Lập tức kinh phong cuốn dậy ầm ầm...

Hà Thông thực sự chỉ nhờ vào sức mạnh nhất thời, với mấy chiêu học được của Bạch Cương, lại nhờ thân pháp Xà Du kỳ ảo, tấn công Đa Tỷ Viên để thành công chớp nhoáng.

Bây giờ Hùng Lão Tam đã nghiên cứu chiêu thức để khắc phục, làm sao Hà Thông hóa giải nổi Phách Không chưởng của Đa Tỷ Viên đã khổ luyện mấy mươi năm.

Tuy vậy Hà Thông đang đối diện với nguy hiểm tày trời mà không biết. Chàng thấy Lão Tam múa men trước mặt lại bật cười chế nhạo:

- Ôi, coi kìa, con khi già còm...

Nhưng chàng chưa dứt lời đã thấy chưởng phong ùng ùng ập tới phía trước, đất dưới chân chuyển như đưa võng, kinh khí uy mãnh vô cùng...

“Ầm” một tiếng, thân thể to hơn con trâu của Hà Thông bị hất văng về phía sau, lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo, kinh mạch dường như bể tắc.

Nguy hiểm vô cùng...

Nhưng trong lúc Hà Thông lâm tình thế thập tử nhất sinh ấy, sau lưng chàng bỗng có luồng kinh lực từ đâu lướt tới đẩy Hà Thông sang một bên. Đồng thời, một tiếng bùng dữ dội, chấn động không gian, thân hình Đa Tỷ Viên văng xa mấy trượng, đập mặt vào tường rào rồi ngã ngòai dưới đất.

Thật lạ lùng xiết bao...

Hà Thông ngơ ngác, Đa Tỷ Viên bàng hoàng.

Lúc ấy giữa khoảng sân rộng đã xuất hiện một người bịt mặt bằng vuông khăn đen, chỉ lộ đôi mắt sáng tinh anh.

Ngọn chưởng vừa rồi là của người bịt mặt, đẩy được Hà Thông sang một bên, mà dư lực còn hất văng Hùng Lão Tam mấy trượng.

Công lực của người bí mật thật siêu phàm, trong giang hồ đương thời hiếm có.

Hùng Lão Tam Đa Tỷ Viên vùng dậy sau khi choáng váng đã trở mắt nhìn người bịt mặt và đoán đối phương chính là Thiết Đảm Cuồng Khách. Lâu nay vì chưa khôi phục được dung mạo, nên ông ta thường bịt mặt trong những lúc bồn tẩu giang hồ.

Lửa hận thù bốc lên ngùn ngụt, Hùng Lão Tam chỉ muốn báo thù ngay cho Hùng Lão Đại và trả đũa ngọn chưởng vừa rồi.

Hắn búng mình đứng thẳng lên và la lớn:

- Đinh Hào huynh ẩn tích quá lâu. Hôm nay không hẹn mà gặp. Xem ra thù hận năm xưa không phải chờ đến kiếp sau mới thanh toán được.

Vẻ sừng sốt ngạc nhiên thoáng qua ánh mắt lộ sau mảnh khăn đen, người bịt mặt cười nhạt:

- Lạ kìa, hai ta chưa một lần gặp mặt, tại sao nói đến món nợ cần thanh toán?

Hùng Lão Tam quát:

- Thiết Đảm Cuồng Khách, ngươi đừng giả bộ điên khùng để qua mặt ta. Trong cuộc giao đấu ở Hoàng Sơn, đại huynh của ta đã chết bởi tay ngươi, sao ngươi đã vội quên. Cho dù Hùng mỗ này chẳng phải đối thủ của ngươi, song ta cũng quyết đấu với ngươi không đội trời chung. Nào, ngươi hãy tặng cho ta vài tuyệt chiêu thử xem.

Hỏa Tinh Báo nghe nói người bịt mặt chính là Thiết Đảm Cuồng Khách, một cao thủ lừng lẫy giang hồ, từng giết chết Hùng Lão Đại của Hoàng Sơn tam hùng, thì hắn cảm thấy sợ sệt và lo cho tính mạng của Hùng Lão Tam Đa Tỷ Viên.

Người bịt mặt thoáng qua vài khắc trầm ngâm, bỗng phát cười sang sảng

bảo rằng:

- Thì ra món nợ năm xưa là vậy. Không ngờ bọn người quá hẹp hòi. Bởi vì giữa cuộc giao tranh chuồng cước vô tình, làm sao ai biết tính mạng kẻ nào bị kết thúc? Tại hạ sống sót từ trong cảnh chết, vì buộc lòng phải tự bảo vệ mình. Nếu lúc đó tại hạ thất thủ, thì đã chẳng chết dưới tay huynh trưởng các hạ rồi sao? Sự việc qua rồi, hối tiếc vô ích, mà thù hận nên cởi không nên buộc. Tại hạ xin lỗi với các hạ vậy.

Dứt lời người bịt mặt vòng tay xá một cái thật sâu.

Hành động lễ nghi của người bịt mặt khiến Hùng Lão Tam ngạc nhiên. Hắn vẫn nghe Thiết Đám Cuồng Khách xưa nay là kẻ hết sức cuồng khao, chẳng hề coi ai ra gì, mà sự sống chết cũng không coi trọng. Nào ngờ Thiết Đám bây giờ lại là kẻ thẳng bất kiêu, bại bất khiếp thế này sao?

Hắn còn nhận thấy chiêu chương vừa rồi công lực phi phạm, thân pháp siêu tuyệt, nếu thực sự giao tranh chỉ sợ hắn không chịu nổi nửa chiêu...

Trầm ngâm suy nghĩ, Hùng Lão Tam nhớ lại lúc ba anh em ở Hoàng Sơn với người này không thù không oán, chỉ vì Lão Đại nghe lời rủ rê của Hạo Thủ Thương Long mới xảy ra cố sự. Cho dù bây giờ Hùng Lão Tam có quyết chí trả thù cũng chẳng phải đối thủ của người trước mặt. Chỉ bằng nhân dịp kẻ kia tỏ phong cách anh hùng, hắn nên tránh một trận không cân sức, rồi mọi chuyện sẽ tính sau.

Nghĩ nhanh như vậy, rồi hắn trầm giọng bảo:

- Cái chết của Hùng Lão Đại có thật như thế hay không, tại hạ sẽ điều tra lại. Hôm nay tạm thời ta bãi chiến. Sau này, nếu hiểu ra lời các hạ không đúng sự thật, tại hạ sẽ đi tìm các hạ cũng chưa muộn.

Nói dứt câu, Hùng Lão Tam đã quay lưng bước đi.

Người bịt mặt bỗng lên tiếng:

- Hãy khoan, Hùng huynh đừng bước đã...

Hùng Lão Tam vội đứng lại, nhìn người bịt mặt:

- Các hạ còn điều gì muốn nói?

Người bịt mặt bảo:

- Tại hạ chỉ mạn phép khuyên các hạ nên chọn bạn kết giao, và giữ lấy uy danh cho Hoàng Sơn tam hùng.

Nghe lời nói này, Hùng Lão Tam biết người bịt mặt muốn nhắc khéo hắn về chuyện cộng tác với Thiên Long bang. Hắn cúi gằm mặt bước đi, trong lòng xúc động...

Hỏa Tinh Báo thấy Hùng Lão Tam né tránh người bịt mặt, hắn cũng hoảng sợ vội gót theo sau.

Hà Thông khi ấy mới nói:

- Huynh đài, những tên này đều là lũ gian ác, sao không giết quách đi cho rồi, còn thả chúng ra?

Người bịt mặt đảo ánh mắt, thấy người trong khách điếm mở cửa sổ đứng lơ nhố xem cuộc giao đấu, liền hạ giọng bảo:

- Đừng nói chuyện om sòm nữa, hãy về phòng đàm luận...

Tiếng nói của người bịt mặt lúc này đã khác hẳn, và Hà Thông nhận ra ngay người ấy là ai...

Chàng ta liền bật cười:

- Ôi, quỷ tha ma bắt, chính ngươi là Bạch Cương.

Quả thật người bịt mặt là Bạch Cương. Chàng ta đẩy nhanh Hà Thông trở về phòng.

Xem tiếp chương 32 Thiên Độc Thánh Thủ tác quái

Chương 32: Thiên Độc Thánh Thủ Tác Quái

Trong phòng khách điểm lạng trang, bên ngoài trời vẫn còn tối.

Các phòng gần đó vẫn ồn ào, bởi những lời bán tán về cuộc giao đấu họ mới được xem rất hấp dẫn.

Bạch Cương cười khần bịt mặt ra, kể chuyện mình giả Thiết Đảm Cuồng Khách hù Đa Tỷ Viên Hùng Hậu làm Hà Thông bật cười nghiêng ngửa.

Liếc nhìn qua cửa sổ, Bạch Cương nói:

- Thôi, còn lâu mới sáng. Bọn mình ngủ đi, chờ rạng đông là phải dậy để tới Quy Sơn càng sớm càng tốt.

Hà Thông ngạc nhiên:

- Sao vậy, ta đến Tây Hồ gặp Thượng Quan đại ca mà? Bây giờ đi Quy Sơn hóa ra đến Tổng đàn Thiên Long bang à?

Bạch Cương gật đầu:

- Chính thế, cứu người cần thiết hơn. Ta phải đến đó giải cứu Hồ Diễm Nương là ân nhân từng giải cứu bọn ta nhiều lần. Nếu chậm trễ e rằng nàng sẽ bị bọn Thiên Long bang sát hại.

Vừa lặn ra giường, Hà Thông vừa nói:

- Thôi được, tùy ý người...

Mới nói được một câu chàng ta đã lặn ra ngủ.

Trời rạng sáng, Bạch Cương đã kêu Hà Thông dậy, thanh toán tiền trọ, rồi cùng nhau lên đường.

Anh em cười chung ngựa, con tuần mã đang phi nhanh qua vùng thôn xóm nọ bỗng nghe phía sau có tiếng gọi: - Bạch thiếu hiệp.

Quay đầu nhìn lại, Bạch Cương nhận ra người kêu mình là Liễu Phượng Ngô, con của Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn.

Liễu Phượng Ngô thấy Bạch Cương dừng lại thì mừng rỡ hỏi:

- Thiếu hiệp đi đâu mà đến phương Nam này. Còn phụ thân của đệ sau lần đi ngầm hỗ trợ Thiết Đảm Cuồng Khách đã về nhà chưa?

Nghe câu hỏi của Liễu Phượng Ngô, Bạch Cương nhớ ra tình trạng của Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn...

Chàng vội nói:

- Câu chuyện khá dài dòng, nói giữa đường không tiện. Hay là ta tìm quán rượu nào gần đây thảo luận tiện hơn.

Liễu Phượng Ngô bảo:

- Đệ có nhà người dượng đằng kia, thỉnh nhị vị đến đó còn tiện hơn ngoài quán nữa.

Bạch Cương vui vẻ:

- Thế thì tốt lắm.

Chàng xuống ngựa, cùng phi hành với Liễu Phượng Ngô, còn Hà Thông cười ngựa theo sau.

Một lát sau ba người cùng tới nơi.

Đây là một trang viện rộng lớn, nhưng vắng bóng người, quang cảnh có vẻ lạnh lùng, u tịch.

Liễu Phượng Ngô đem ngựa ra phía sau, rồi mời Bạch Cương và Hà Thông vào khách sảnh.

Bạch Cương thấy giữa tòa khách sảnh có tấm bảng lớn sơn son, chữ kim nhũ màu vàng ánh rất tinh xảo: VẠN TOÀN TIÊU CỤC

Giữa gian chính lại có giá bình khí, nhưng liễu siêu đao, ngọn giáo mác đều rỉ sét như đã từ lâu không dùng.

Liễu Phượng Ngô vào nhà trong, lát sau đã có một lão nhân tuy đã cao niên, nhưng còn rất tráng kiện bước ra.

Biết đó là dưỡng của Liễu Phượng Ngô, Bạch Cương và Hà Thông vội vái chào cung kính.

Ông lão cất tiếng cười hào sảng:

- Xin đừng khách sáo. Lão phu là Cao Phi Long, bà con rất gần với Kim Dục Đại Bàng. Được thiếu hiệp và quý hữu đến chơi rất lấy làm vinh hạnh, xin các vị cứ tự nhiên.

Gia đồng vừa dâng trà, mỗi người cạn một chung, Liễu Phượng Ngô đã hỏi:

- Phụ thân đệ thế nào, xin thiếu hiệp cho biết.

Bạch Cương liền thuật hết chuyện trên Liêu Đông và nói tiếp:

- Tại hạ bởi vướng nhiều việc, không thể ở lại săn sóc lệnh tôn, nhưng đã có Đinh đại hiệp bên cạnh, chắc mọi chuyện sẽ an toàn.

Vừa nghe dứt, Liễu Phượng Ngô đã tỏ vẻ lo âu, quay sang lão nhân Cao Phi Long: - Bẩm dưỡng, thân phụ cháu bị thương ở Liêu Đông, cháu rất nóng lòng, chỉ muốn đi nhanh tới đó. Nhưng việc ở đây cũng quan trọng lắm cháu bồi rối vô cùng.

Cao Phi Long gật nhẹ:

- Cháu đi thăm phụ thân là phải đạo, còn việc ở đây dù trầm trọng, dưỡng cũng cố gắng đương đầu.

Bạch Cương tuy chưa biết nơi đây sắp xảy ra chuyện gì, nhưng thấy hoàn cảnh của Liễu Phượng Ngô, liền nói: - Liễu huynh cứ đi Liêu Đông thăm lệnh tôn. Việc ở đây có gì tại hạ cùng Hà huynh có thể yểm trợ được.

Lão nhân Cao Phi Long tươi ngay nét mặt, bảo Phượng Ngô:

- Đã có Bạch thiếu hiệp ra tay còn gì hơn nữa. Vậy cháu cứ yên tâm đi.

Liễu Phượng Ngô liền vòng tay trước mặt Bạch Cương:

- Vạn sự trông chờ vào Bạch thiếu hiệp, tiểu đệ sẽ nhớ mãi ơn này.

Bạch Cương vỗ vai Phượng Ngô:

- Cùng là huynh đệ giang hồ, lẽ nào còn khách sáo. Tại hạ hứa một lời là sẽ cố gắng sức, Liễu huynh cứ yên lòng.

Đường như sốt ruột vì tính mạng của cha già, Liễu Phượng Ngô liền vào trong thu xếp hành trang rồi bước ra lạy chào Cao lão cùng anh em Bạch Cương để lên đường gấp.

Lúc đó Hà Thông mới hỏi:

- Bẩm lão trượng, ở nhà ta đang có chuyện gì sắp xảy ra chẳng?

Cao lão đáp:

- Việc kẻ ra cũng rắc rối. Hai vị đi đường xa cũng đã tới bữa, xin để lão phu được phép xuống nhà dưới kêu gia nhân làm bữa cơm đạm bạc mời khách rồi ta sẽ nói chuyện sau.

Dứt lời, Cao lão rời khách sảnh.

Hà Thông bỗng vỗ vai Bạch Cương, rồi trở lên tám bảng Vạn Toàn tiêu cục kêu khê: - Ủa, cái gì kia?

Bạch Cương nhìn lên, thấy một mảnh giấy, có phi tiêu ghim trên tám bảng mà chàng nhớ lúc mới vào chưa thấy...

Vừa lúc đó Cao lão từ dưới nhà bước lên, Bạch Cương liền phóng vèo lên tám bảng gỡ cả phi tiêu và tờ giấy xuống, đưa cho ông lão: - Bẩm lão trượng, sao lại có mảnh giấy này mới ghim lên tám bảng.

Liếc thấy mảnh giấy, gương mặt Cao lão đã biến sắc, ông kêu lên:

- Trời ơi, lão hại thiếu hiệp rồi.

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Sao lão trượng lại nói thế?

Cao lão lấy tay áo quạt mồ hôi trán, run giọng đáp:

- Thiếu hiệp cứ xem trong mảnh giấy sẽ biết.

Mảnh giấy màu lục trên tay Bạch Cương được mở ra, bên trong có vẽ một chiếc đầu lâu trắng hếu trên hai khúc xương người treo nhau, ngoài ra chẳng có chữ nghĩa gì cả.

Chiếc phi tiêu cắm mảnh giấy dài chừng một tấc, nước thép sáng loáng.

Liếc nhìn Cao lão, Bạch Cương lại hỏi:

- Hình sọ người này biểu hiện gì đây, lão trượng?

Cố gắng bình tĩnh, Cao lão đáp:

- Đây là Bạch Cốt lệnh của Thiên Độc Thánh Thủ. Võ công của lão ta cao

sâu không thể tả. Bên thân lão vạn độc không thể xâm hại, mà lão dụng độc để hại người ta thì khó có ai thoát chết. Theo luật giang hồ của lão, ai đã thấy Bạch Cốt lệnh của lão đều phải tự móc mắt tạ tội. Nếu không thì chỉ trong ba ngày thảm họa lập tức xảy đến cho toàn gia, dù trốn nơi nào cũng không yên được. Thiếu hiệp chắc còn chưa biết Thiên Độc Thánh Thủ chính là sư thúc của Bích Nhân Quỷ, mọi ám khí ông ta ném ra đều có tâm chất kịch độc, đã trúng rồi thì thần y cũng phải bó tay.

Hà Thông vọt miệng la:

- Nhưng tại sao Thiên Độc Thánh Thủ lại đưa Bạch Cốt lệnh đến nơi này?

Cao lão thở dài:

- Nguyên lão làm nghề bảo tiêu đã hơn bốn mươi năm, được các nhân vật trên giang hồ giúp đỡ nên luôn giữ vẹn uy tín, chuyện chở tài vật không bao giờ thất thoát mấy may. Cách đây nửa năm, lão bỗng nhận được lá thư bảo đến Ngũ Mai Quan, đào dưới gốc cổ tùng đã làm dấu, lấy một hộp báu vật. Nếu đưa hộp bảo vật này đến Quy Sơn thì sẽ được trả công ba ngàn lượng bạc.

Nghe tới đây Bạch Cương ngắt ngang:

- Đến Quy Sơn rồi giao cho ai?

Cao Phi Long đáp:

- Trong thư dặn khi tới điểm hẹn ở Quy Sơn sẽ có một người ra nhận. Người ấy vóc dáng nho nhã, bộ râu chữ bát, da dẻ trắng trẻo, quần khăn nho sĩ, mặc áo bào xanh.

À lên một tiếng, Bạch Cương bảo:

- Thôi rồi, người ấy là Huyền Cơ Tú Sĩ.

Ông lão lắc đầu:

- Môn nhân gì, sau này lão phu được biết người ấy chính là Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng, Hộ pháp Thiên Long bang.

Lời xác định của Cao lão làm Bạch Cương bàng hoàng. Chàng thầm nghĩ:

- Có lẽ chính Không Lượng đã đích thân bắt cóc Tiêu Sở Quân, và sau đó bị Bích Nhân Quỷ đoạt mất?

Trong lúc Bạch Cương suy nghĩ thì Cao lão vẫn nói tiếp:

- Theo luật lệ bảo tiêu, lão phu không được mở xem món hàng của khách. Vì thế, sau cùng những tiêu đầu đến gốc cổ tùng ở Ngũ Mai Quan đào được hộp bảo vật thì đích thân lão phu ôm bên mình, dùng toàn tuần mã đi gấp tới Quy Sơn. Không ngờ lúc ngang qua Hán Dương lão phu bỗng thấy một làn gió xoáy quái lạ ập vào đoàn bảo tiêu. Nghe trong gió mơ hồ có tiếng niệm Phật. Thế rồi hộp bảo vật lão ôm bên mình không cánh mà bay mất tiêu hồi

nào lão phu cũng không biết. Trên ngực lão phu lại có ghim một tờ giấy bí ẩn...

Hà Thông giật mình hỏi:

- Tờ giấy có giống mảnh giấy ta vừa gỡ được trên bảng kia không?

Cao lão như còn hoảng sợ khi nói đến những mảnh giấy. Chợt lão ngó qua Bạch Cương sững sốt: - Trong Bạch Cốt lệnh thường có chất độc, tại sao thiếu hiệp đã giật lấy mà vẫn an nhiên vô sự?

Bạch Cương liền giở Bạch Cốt lệnh ra thì thấy mũi phi tiêu cắm vào tờ giấy màu xanh lục ấy đã bị ăn cụt gần phân nửa. Chàng tỏ vẻ kinh ngạc, chà tờ giấy vào phần phi tiêu sắt còn lại, thấy khói bốc lên, trong chớp mắt phi tiêu sắt đã tan rã hết. Như thể chất độc ở tờ giấy rất đáng sợ, song vì sao chàng không trúng độc thì Bạch Cương đã biết rồi.

Gương mặt thản nhiên, Bạch Cương bỏ tờ Bạch Cốt lệnh vào túi, và nói:

- Giữ mảnh giấy này, có khi cũng cần dùng đến.

Cao Phi Long thấy tình huống ấy, biết ngay rằng trong mình Bạch Cương có điều kỳ diệu, vạn độc không thể xâm hại, ông càng thêm yên tâm khi có chàng bên cạnh.

Nhìn qua Hà Thông, Cao lão trả lời câu hỏi vừa qua:

- Nếu mảnh giấy ghim trên ngực áo lão phu cũng là Bạch Cốt lệnh, thì lão phu đã toi mạng rồi. May mắn đó chỉ là tờ thư cảnh cáo, ghi rằng trong hộp nọ có chứa thủ cấp Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long. Nếu lão phu đưa đến Quy Sơn, chắc chắn là không tránh khỏi cái chết. Lời thư khuyên lão phu nên về ẩn dật để tránh hiểm nguy. Lão phu cùng các tiêu đầu coi như bị thất bại một chuyến hàng, mà bản thân lão phu còn lo sợ, về trụ ở bảo tiêu cục này, chẳng dám đi đâu. Nào ngờ chỉ ít bữa lão phu lại nhận được thư của kẻ tự xưng người gọi hàng, bảo rằng làm mất hàng thì lão phu sẽ bị giết, nhưng phải giữ bí mật, nếu không sẽ bị tru lục toàn gia. Lão phu sợ quá, bèn giải tán tiêu cục, đưa hết thân nhân đi nơi khác, chỉ còn một mình với thằng cháu là Liễu Phượng Ngô, sẵn sàng đón đợi mọi bất trắc. Vậy mà hôm nay có Bạch Cốt lệnh tới, lão phu biết Thiên Độc Thánh Thủ còn không tha cho cái mạng già.

Hà Thông mắng lớn:

- Đồ độc ác, giết chết nó đi.

Bạch Cương cũng nghiêm mặt bảo:

- Thiên Độc Thánh Thủ tuy lợi hại, nhưng tại hạ cũng quyết so tài với lão để trừ hậu họa cho võ lâm.

Lời nói của Bạch Cương vừa dứt, bỗng có tràng cười man dại vọng tới từ

không trung.

Hú lên một tiếng dài, Bạch Cương xẹt thẳng lên cao như chiếc pháo thăng thiên...

“Bình” một tiếng có lẫn sáng kim khí bắn tới Bạch Cương. Chàng chao mình theo thế Lộc Phi tránh được ám khí, chiếc phi tiêu ấy phóng chệch vào bức vách giữa sảnh đường, nơi chuôi có gấn một mảnh giấy.

Không thèm quan tâm đến mảnh giấy, Bạch Cương nhắm hướng phi tiêu vừa lao tới, giương chưởng đẩy nhanh một chiêu Hổ Độc Xuất Sơn trong bộ Hổ của Ngũ Cầm kinh, khí thế dũng mãnh, kinh lực ào ào rung chuyển một vùng...

Tuyệt chiêu của Bạch Cương vừa phóng ra, lập tức có luồng kinh khí phản kích, chưởng phong cuộn cuộn thét gào.

Tiếng nổ âm rung cả không gian, hai luồng chưởng đạo giao thoa bật lửa đỏ trời. Bạch Cương cảm thấy phản lực làm chàng dội ngược, vội sử dụng nội kinh đánh tiếp một chiêu Hổ Phốc hóa giải chưởng đạo của đối phương. Tuy nhiên trước mắt chàng không có hình bóng nào xuất hiện, mà chỉ có kinh lực liên tiếp của kẻ vô hình xô tới.

“Ầm... Ầm...”, cát bụi bay mù, những hòn giả sơn trước hoa viên của Vạn Toàn tiêu cục đều bật lên, tan vỡ rào rào bay trong không khí, hàng trăm cây cỏ thụ trốc gốc ngã nghiêng như trong cơn bão tố kinh hồn.

Công lực đã đến mức tuyệt đỉnh từ lúc Bạch Cương ăn được Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Mai Linh Quả, và luyện được Ngũ Cầm kỳ kinh... thế mà áp lực của những chiêu chưởng của kẻ vô hình vẫn làm chàng ớn máu.

Hà Thông bỗng la lớn:

- Bạch Cương coi chừng...

Thì ra Hà Thông vừa nhận ra hai đạo kinh phong uốn lượn đỏ ập vào Bạch Cương như sóng bổ đầu ghèngh.

Bạch Cương lập tức chao mình đi, đồng thời vỗ ra một chiêu Ác Điều Ly Sào mạnh hơn bão táp...

Lại những tiếng nổ ầm ầm như tràng địa lôi, bởi kinh khí va chạm dữ dội làm khu trang trại rung rinh.

Cao Phi Long là tay cao thủ đứng đầu một tiêu cục mà vẫn phải kinh khiếp kêu lên: - Ôi, một cuộc giao đấu chưa từng thấy.

Tuy nhiên, sau chiêu mãnh liệt cuối cùng, không gian bỗng hoàn toàn yên lặng...

Bạch Cương quát to:

- Cao nhân nào đây, hãy xuất đầu lộ diện?

Trên không trung chỉ nghe vọng đến một tràng cười buốt óc...

Tiếng cười ấy cứ xa dần... xa dần...

Vươn mình tới, Bạch Cương vừa tính phóng theo đôi thủ, căn cứ vào hướng giọng cười.

Song một cánh tay đã nắm áo chàng lại.

Quay nhìn, Bạch Cương nhận ra Cao lão, chàng liền nhú mày:

- Sao lão trượng lại cản ngăn vãn bối? Cứ quần nhau với kẻ kia vài mươi chiêu nữa, vãn bối sẽ buộc hẳn phải ra mặt.

Cao lão vội nói:

- Thiếu hiệp không thấy bản lĩnh tàng ẩn của kẻ ấy sao? Trong lúc hẳn dụ thiếu hiệp đi xa rồi bí mật vòng lại nơi này làm sao thiếu hiệp nhận biết?

Hà Thông gật đầu:

- Đúng rồi, hẳn có thể dùng kế Diệu Hồ Ly Sơn để chờ người đi xa là quay lại gây họa cho lão trượng.

Nghe ra có lý, Bạch Cương cùng Cao lão và Hà Thông trở vào khách sảnh, mắt chàng lại chú mục vào chiếc phi tiêu giữa vách.

Hà Thông bật cười:

- Phải đây, người xem mảnh giấy coi nó vẽ con cua con còng gì.

Nhỏ chiếc phi tiêu, Bạch Cương lấy tờ giấy từ chuôi phi tiêu mở ra xem. Bên trong vẫn là chiếc đầu lâu với hai khúc xương treó, nhưng bên trên còn vẽ một chiếc thoa nhọn.

Cười lạt một tiếng, Bạch Cương bảo:

- Lão quái này bộ muốn ta phải tự móc mắt theo lệnh điên khùng của lão sao chứ?

Cao lão nhìn vào mảnh giấy, bỗng giật mình nói::

- Có cái thoa nhọn, thì đây là chiến thư thách đấu của Thiên Độc Thánh Thủ, lão thách đấu nhưng chẳng hẹn ngày, với chủ ý sẽ hạ thủ lúc nào thuận tiện nhất.

Hà Thông hỏi:

- Với ai lão cũng hẹn thế à?

Cao lão lắc đầu:

- Thiên Độc Thánh Thủ rất ít thách đấu. Ai được lão hạ chiến thư coi được xứng đáng so tài với lão. Từ trước tới nay, lão chỉ hẹn đấu lần đầu với Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường. Lần thứ hai lão hẹn với Lăng Vân Vũ Sĩ, không ngờ lần thứ ba lão hẹn với thiếu hiệp đây.

Lời nói của Cao lão vừa có ý tán dương vừa tỏ ra lo lắng cho Bạch Cương. Nhưng chàng chỉ tươi cười, bỏ tờ giấy vào túi và bảo: - Lão quái vật

này rất tàn độc. Nếu lão không hện thì tại hạ cũng đi tìm lão để trừ hại cho võ lâm.

Lát sau, gia nhân bưng cơm rượu lên, Cao lão ân cần tiếp đãi Bạch Cương và Hà Thông.

Cơm rượu vừa xong, Cao lão xin phép vào trong ngồi nghỉ, Bạch Cương vội vòng tay: - Xin lão trượng cứ tự nhiên và an tâm nằm nghỉ, việc bên ngoài để tại hạ chu toàn.

Hà Thông thấy ông lão vào trong, bèn bảo:

- Ta ăn no quá, phải ra phía sau dượt vài đường quyền cho tiêu bớt, nhân tiện canh chừng mặt hậu. Bạch đệ ở khách sảnh, đề phòng mặt trước nhé.

Chưa dứt lời, chàng trâu nước đã huỳnh huých đi ra hậu viên.

Còn lại một mình trong khách sảnh, Bạch Cương định lấy một tập sách võ trên kệ ra xem. Bỗng có giọng nói thanh tao lọt vào tai chàng: - Bạch thiếu hiệp...

Ngước mắt nhìn lên, Bạch Cương nhận ra cô gái là Liễu Phượng Lâm, em của Liễu Phượng Ngô.

Nguyên trong lúc gặp nhau ở Liễu gia trang, Bạch Cương đã biết Phượng Lâm có cảm tình sâu nặng với chàng.

Gặp lại nhau ở đây, Phượng Lâm vui mừng e thẹn đỏ hồng đôi má. Bạch Cương vội hỏi: - Phượng thư thư đi đâu đây?

Liễu Phượng Lâm càng đỏ mặt lên, nàng ngúng nguây:

- Tiểu muội mà gọi thư thư làm gì vậy? Liễu huynh nghe tin thân phụ bị thương ở Liêu Đông, phải đi thăm gấp. Nhưng anh ấy sợ dựng Phi Long thiếu người săn sóc bên cạnh, nên ghé gia trang bảo muội tới đây...

Nhíu đôi mày thép, Bạch Cương bảo:

- Phượng Ngô huynh cẩn thận quá, đã có tại hạ ở đây còn bảo Lâm muội tới làm gì?

Phượng Lâm che miệng cười:

- Bạch ca ở đây là đề lo chuyện lớn, không lẽ nhờ cậy cả những việc vặt vãnh?

Rồi nàng hỏi:

- Dựng của muội đâu, Bạch ca?

Trở tay vào trong, Bạch Cương đáp:

- Lão trượng vừa vào nghỉ ngơi.

Liễu Phượng Lâm vừa bước vào trong thì bên ngoài Bạch Cương đã nghe nàng rú lên: - Trời ơi...

Cùng lúc, Hà Thông cũng hét:

- Bắt lấy nó, bắt lấy nó...

Phản ứng đã thành thói quen, Bạch Cương phóng vèo ra hậu viên, thì “Ầm” một tiếng dữ dội, luồng kinh đạo xô ập vào chàng. Lúc đó chàng cũng vừa thấy Hà Thông té chổng gọng phía trước.

Nhanh như chớp, Bạch Cương phóng mình lên cao, cười trên sóng chuông của đôi phương bí mật, đồng thời đẩy song chiêu Luồng Hồ Tranh Phong chặn luồng kinh đạo.

“Bình Bình...”

Chưởng khí giao thoa rung chuyển cả trang viên, cây cối ngã đổ tung bay tan tác.

Không khí chợt tĩnh lặng làm Bạch Cương biết đối thủ bí mật đã biến mất rồi.

Chàng quay lại gần Hà Thông toan đỡ tấm thân trâu nước, nhưng anh ta đã đứng lên, trở tay vào trong: - Đừng lo cho ta, hãy vào trong xem Cao lão...

Bạch Cương xẹt ngay vào hậu phòng, thấy Phụng Lâm đang ôm chặt xác chết của Cao lão khóc ngất.

Nàng chỉ cho Bạch Cương thấy một vật lặn trên đất và bảo:

- Dạng bị giết bởi vật ấy.

Bạch Cương vốn không sợ độc, nên nhặt vật đó lên xem. Chàng nhận ra đó là Thiết Trảo Tử hình giống bàn tay con nít, năm ngón co vào như năm móc câu. Thiết Trảo Tử này còn vương trên ngón chất bột màu xanh lục. Đó là chất kịch độc giết người.

Hà Thông cũng vừa bước vào, anh ta nói:

- Đang dợt võ ở hậu viên. Ta nghe bên trong có tiếng “hự” liền chạy vào chỗ Cao lão. Không ngờ luồng chuông đạo vô hình đánh bật ngã. Ta lại nghe tiếng cô nương kêu ré và Bạch đệ cũng vừa tới xuất chiêu... nhưng có thấy hình bóng ai đâu mà Cao lão đã bị hại.

Chợt Phụng Lâm vươn mình tới chụp một mảnh giấy, Bạch Cương vội kêu:

- Ấy đừng, coi chừng trúng độc.

Chàng nhặt mảnh giấy mở ra xem, thấy bên trong có hình sọ người trên hai khúc xương tre.

Bạch Cương thét lớn:

- Lão quái vật Thiên Độc Thánh Thủ đã hại Cao lão trượng.

Tiếng Bạch Cương vừa dứt thì bên ngoài có tràng cười lạnh lẽo vọng vào nghe buốt óc.

Chàng nói nhanh với cô gái:

- Phương muội hãy lo hậu sự cho dượng. Ca ca phải truy tìm cho ra lão quái vật này.

Chưa dứt lời Bạch Cương đã phóng vụt đi, giữa lúc Hà Thông kêu réo:

- Kìa, chờ ta nữa chứ, Bạch đệ.

Nhưng Bạch Cương đã biến dạng, Hà Thông liền ra phía sau lấy ngựa sai theo cấp tốc.

Chỉ còn lại Phụng Lâm ôm xác Cao lão khóc thê thảm...

Xem tiếp chương 33 Trận ác đấu kinh hồn

Chương 33: Trận Ác Đấu Kinh Hồn

Rừng núi bạt ngàn phía trước, Bạch Cương vẫn phóng đi vèo vèo.

Chàng la thật lớn:

- Lão quái vật, hãy xuất đầu lộ diện và so tài với ta. Lão là Thiên Độc, chứ Vạn Độc ta cũng không sợ.

Bạch Cương định nói khích để Thiên Độc Thánh Thủ xuất hiện. Nhưng gào gào hết ngày cũng chẳng thấy bóng dáng lão đâu. Xem ra thuật tàng thân ẩn hình của lão thật siêu tuyệt.

Chàng bực tức mắng:

- Chỉ ẩn hình để hạ độc đâu đáng mặt cao thủ giang hồ. Vậy mà cũng dám tự xưng là Thánh Thủ.

Cố ý mắng mỗ phạm thượng để lão già ra mặt, nhưng hoàn toàn vô ích, mãi khi trời sụp tối Bạch Cương vẫn chẳng thấy tăm hơi Thiên Độc Thánh Thủ, dù chỉ là một tròng cười của lão.

Trên đường núi cheo leo, quán xá không có, Bạch Cương chợt nhìn thấy một ngôi miếu dưới lùm cây, có đề mấy chữ:

HÀC HỒ THẦN QUÂN MIẾU

Đó là miếu thờ thần hồ đen của bọn thợ săn. Chàng liền vào miếu ngủ tạm qua đêm.

Trần trọc suy nghĩ, Bạch Cương quyết định cứ đi về phía nam, nếu chưa gặp Thiên Độc Thánh Thủ thì tạm gác chuyện này để tới Qui Sơn giải cứu Hồ Diễm Nương cho sớm.

Suy nghĩ triền miên, Bạch Cương ngủ quên lúc nào không biết. Lúc chàng nghe tiếng gà rừng gáy te te thì trời đã rạng đông.

Bạch Cương vội vã đi về hướng nam. Chàng nghĩ bụng Hà Thông thế nào cũng đoán ra hướng đi của chàng, và nhờ có tuần mã sẽ theo kịp.

Đây là vùng sơn cước, rừng núi trải dài. Vừa qua một ngôi chợ nhỏ của những sơn nhân, Bạch Cương vào chợ mua một số thực phẩm khô cho vào bọc rồi lại lên đường.

Mới vào một khu rừng thưa, Bạch Cương đã nghe chuông phong di động và những tiếng quát tháo vang rền, trong đó có nhiều giọng the thé và thanh tao của nữ giới.

Đang phi hành trên triền núi, Bạch Cương chao mình xuống khu rừng thưa và thấy quả có những bóng người lố nhố.

Vừa trông rõ mọi vật, Bạch Cương đã giật mình. Bởi những người trong khu rừng thưa chính là bốn cô gái thân tình của chàng: Hoàng Phủ Bích Hà, Phương Tuệ, Cát Vân Thường và Liễu Phượng Lâm.

Bốn cô gái lúc ấy đang vây quanh một lão già dung mạo cổ quái.

Bạch Cương lật đặt lao vút tới, nhưng không kịp nữa, song chưởng của lão già đã đẩy ra hai luồng kinh khí như sấm sét bão dông.

Khi đó, Hoàng Phủ Bích Hà và Phương Tuệ đồng loạt xuất chiêu phản kích nhanh như những luồng điện chớp...

- “Ầm Ầm Ầm...”

Những tiếng nổ khủng khiếp rung chuyển núi rừng, cây ngã, đá bay loạn xạ. Chưởng đạo giao thoa, hất văng Phương Tuệ và Hoàng Phủ Bích Hà ra hai phía. Còn lão già kia vẫn an nhiên tự tại, đứng trên mỏm đá mỉm cười.

Như vậy đủ biết công lực của lão già thuộc hàng cao diệu nên thắng hai cô gái dễ dàng, dù chưởng lực và thân pháp của cặp Phương Tuệ, Bích Hà đã tinh thông, điêu luyện.

Khi ấy Liễu Phượng Lâm và Cát Vân Thường lại xông tới, toan đấu tiếp với lão già. Nhưng Bạch Cương đã thấy rõ, Phương Tuệ và Bích Hà đã lép vế, thì Cát Vân Thường và Liễu Phượng Lâm đâu phải là đối thủ của lão già ghê gớm kia?

Chàng liền phóng, quát to:

- Xin hãy dừng tay...

Bạch Cương vừa xuất hiện, khiến lão già trở mắt nhìn, còn bốn cô gái cùng kêu lên:

- Bạch công tử.

Trụ bộ gần bốn cô gái, Bạch Cương hỏi:

- Tại sao có cuộc giao tranh này, và vị kia là ai?

Bích Hà liền đáp:

- Tuệ thư cùng ta và Cát Vân Thường đi tìm đệ đệ, bởi ngày hẹn với đại hiệp Thượng Quan gần tới. Nhưng giữa đường con Thần điêu Thúy Thúy bị ám hại bằng độc vật, có dấu hiệu của Thiên Độc lão quái vừa lúc ấy Liễu thư cũng tới báo tin chính Thiên Độc lão quái đã hạ sát Cao Phi Long lão trượng, và đệ đệ đang đi truy tầm lão. Bọn ta liền cùng nhau theo hướng chỉ của Liễu thư thư để tìm đệ đệ, không ngờ đến khu rừng này thì Phương thư thư nhận ra lão Quái.

Bạch Cương sững sốt, thì ra lão già đứng trước mặt chàng chính là Thiên Độc Thánh Thủ...

Bạch Cương cười lật bảo:

- Việc hôm nay, yêu cầu lão trượng để cho tại hạ giải quyết.

Thiên Độc Thánh Thủ bật cười:

- Mấy con nhỏ kia đã giám mạo phạm lão phu, bây giờ đến ngươi là thằng

ngốc, muốn tìm cái chết. Vậy chẳng những ta cho ngươi xuất chiêu, mà còn cho cả bốn tiểu a đầu kia trợ lực, để các ngươi có chết cũng mát lòng.

Nghiêm nét mặt, Bạch Cương nói:

- Đã qua một ngày truy tìm lão trượng, bây giờ tại hạ chỉ muốn một mình lão trượng chỉ giáo. Yêu cầu lão trượng đừng ngăm làm thương tổn tới bốn người ngoài.

Thiên Độc Thánh Thủ lại bật cười ha hả:

- Thằng bé này hào khí lắm, lại có số đào hoa được những bốn người đẹp đi tìm. Vậy ta hứa dạy thêm cho ngươi vài chiêu, và không hề đụng tới một cọng lông của người bên ngoài. Ngươi hãy xuất chiêu đi.

Bạch Cương đồng dạ bảo:

- Tại hạ vốn kính người già, xin mời lão trượng phát chiêu trước.

Thiên Độc Thánh Thủ trợn mắt:

- Được lắm ngựa con háu đá. Ngươi chết cũng đừng ân hận.

Lão sấn tới ba bước, song chưởng giương lên. Nhưng bỗng lão nói lớn:

- Hừm, ngươi cố ý làm cho lão vi phạm lời hứa sao?

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Lão trượng nói gì thế?

Thiên Độc Thánh Thủ trở bốn cô gái và bảo:

- Bốn nàng kia đứng sát sau lưng ngươi, ta tung chưởng làm sao không tổn thương họ được?

Bạch Cương liền quay lại nói nhanh:

- Các vị nương tử, xin lùi xa mười trượng.

Các cô gái nhìn nhau, thực tâm họ muốn đứng gần để hỗ trợ cho Bạch Cương, nhưng nghe giọng chàng, cả bốn cô gái nhìn nhau rồi lùi lại theo yêu cầu mà trong lòng không khỏi lo ngại.

Nhìn qua Thiên Độc Thánh Thủ, Bạch Cương bảo:

- Thỉnh lão trượng phát chiêu.

Lão già bật cười lạnh lẽo:

- Ngươi nóng lòng muốn chết thật sao?

Chớp mắt một cái, lão phóng mình lên cao, song chưởng vung mạnh. Lập tức cuồng phong cuồn cuộn dấy lên. Đá cát bay tứ tán, cả một vùng mù mịt như thiên hôn địa ám, chưởng lực xẹt thẳng tới vai Bạch Cương.

Biết Thiên Độc Thánh Thủ đã giở tuyệt nghệ ra để ăn thua, Bạch Cương liền sử dụng thân pháp Xà Du lách tránh, đồng thời chụp cổ tay Thiên Độc Thánh Thủ bằng một chiêu Cầm Nã.

Nhưng Thiên Độc Thánh Thủ nhanh hơn ánh chớp, lập tức né qua, miệng

la to:

- Thủ pháp khá lắm.

Cùng tiếng la, chưởng đạo của lão đã phóng thẳng vào ngực Bạch Cương cực kỳ thần tốc.

“Bình” một tiếng, Bạch Cương dội ngược, chàng thậm khen chiêu thức biến hóa của lão quái, công lực của lão thâm hậu vô cùng. Nhân dịp đôi bên tiếp cận, Bạch Cương liền búng hai ngọn chỉ phong vào yếu huyệt phía trước của quái lão.

Nào ngờ chỉ phong của chàng điểm tới thật kinh khiếp mà như xuyên vào cái bọc bông, chẳng có chút phản lực nào.

Trong lúc Bạch Cương ngạc nhiên, thì Thiên Độc Thánh Thủ cười ngất:

- Lão phu trên trăm tuổi, võ công rèn luyện gần trăm năm, những chỗ khí huyết luân chuyển tới đều bất khả xâm phạm, chỉ phong của ngươi làm sao phong bẻ được huyết đạo của lão phu.

Bạch Cương thầm nghĩ, Huyền Quan đã thông, bách mạch luân chuyển, khí và huyết đánh vào không tổn thương, lão quái này tu luyện đã tới mức cảnh giới huyền hóa rồi.

Tuy nghĩ vậy, nhưng thân thủ của Bạch Cương vẫn không dừng lại. Chàng vươn mình thẳng tới, sử dụng Hổ Phốc và Hùng Phiên trong pho bí kíp Ngũ Cầm kỳ kinh hợp chiêu Bát Diện Hùng Phong chưởng cước cùng tung một lượt. Chưởng khí vang dội như sấm rền, cước phong ào ào tựa đông bão.

“Bình Bình” trảng tiếng nổ như địa lôi từng giây kéo dài không dứt, áp khí cuộn cuộn mù trời.

Thiên Độc Thánh Thủ giật mình thầm nghĩ:

- Thằng bé này sử dụng tuyệt học nào lạ đời quá.

Lão không dám coi thường, vội biến chiêu quyền cước đôi phó toàn những tuyệt thức kỳ chiêu thần tốc kinh hồn.

Bốn cô gái đứng ngoài hoa cả mắt lên. Lúc đầu họ còn phân biệt được hai hình bóng. Nhưng chẳng bao lâu cả hai đôi thủ như quán chặt lấy nhau, kinh khí và cát bụi cuốn lên cả mấy trượng. Họ không ngờ một thiếu niên công tử mới xuất đạo giang hồ có thể đấu ngang ngửa với một trong những vị tiền bối võ lâm tuyệt đỉnh đương thời.

Đó là kết quả của những kỳ duyên Bạch Cương ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Mai Linh Quả và rèn luyện được tuyệt học Ngũ Cầm kỳ kinh.

Tuy nhiên, các nàng cũng không khỏi lo ngại cho Bạch Cương, bởi Thiên

Độc Thánh Thủ có võ công tuyệt thế, tu luyện gần trăm năm, lại trí trá xảo quyệt, sử dụng ám khí tinh vi, chỉ cần Bạch Cương sơ sẩy một khắc là đủ vong mạng.

Giữa lúc chuông khí âm âm chuyển rung rùng núi, Bạch Cương lấy làm lạ vì Thiên Độc Thánh Thủ chỉ sử dụng có mấy chiêu mà chàng vẫn không đột phá được.

Thình lình chuông cước của Thiên Độc Thánh Thủ chậm lại. Lão như chao đảo vờn mình về phía trước.

Những tưởng thời cơ đã đến, Bạch Cương liền điểm nhanh vào huyết Kiên Tĩnh của lão già ghê gớm ấy.

Không dè Thiên Độc Thánh Thủ di chuyển bộ chữ Cung, xoay mình tránh trảo của Bạch Cương, đồng thời trảo của lão chớp nhanh vào hông chàng như tia chớp. Với thể tấn công thần tốc của mình, Bạch Cương không dừng được, mà ngọn chảo của đôi thủ đã tới bên hông.

Trong lúc nguy hiểm ngàn cân treo đầu sợi tóc, Bạch Cương đành phải sử dụng thế Kim Thiên Thoát Xác luồn qua kinh đạo của đối phương rồi lộn mình về phía sau mấy trượng.

Thiên Độc Thánh Thủ bật cười sằng sặc. Lão nói lớn:

- Tưởng ngươi công lực phi phàm, chiêu pháp siêu tuyệt. Nhưng xem ra nhà ngươi chỉ múa men cho vui. Với chiêu Ngũ Quỷ Thôi Ma, lão phu biến ra chiêu Trích Tinh Hoán Đầu thì người đã vọt chạy ra ngoài rồi. Coi bộ mấy cô gái mê ngươi không nổi, ngươi nên rời giang hồ về chăn trâu là thích hợp hơn.

Bạch Cương thấy mấy cô gái đỏ mặt lên bởi lời trêu chọc của Thiên Độc Thánh Thủ, nhưng chàng tảng lờ đi, bởi chàng còn bận nghiên cứu phân tích võ công lão quái.

Chàng nhận ra lúc giao tranh lão quái có bộ thoái mà là tấn, có lúc công mà như thủ, biến hóa thần tốc đến nỗi chàng không biết hóa giải bằng cách nào. Vừa rồi Thiên Độc Thánh Thủ tự nói ra về chiêu Ngũ Quỷ Thôi Ma thì Bạch Cương nghiệm rằng lão sử dụng luật Ngũ Hành kỳ diệu, chính phản kiêm dụng.

Chàng bèn mỉm cười bảo:

- Lão trượng khỏi cần khoe khoang. Tại hạ muốn được học qua vài ba chiêu nữa.

Thiên Độc Thánh Thủ lại bật cười ngất:

- Độc công của lão phu gồm có mười ba chiêu. Mà các chiêu sau luôn lợi hại hơn chiêu trước. Chỉ cần ngươi chịu nổi mười chiêu của ta mà không ngã

là chuyện bữa nay kể như huê.

Bạch Cương cười thầm trong đầu:

- Hừm. Lão già tự thổi phồng quá đáng.

Chợt Thiên Độc Thánh Thủ lại nói thêm:

- Lão phu cũng cần cho người biết rằng chiêu trước người không thắng nổi thì chiêu sau không cần thi triển. Nhưng một chiêu lão chỉ lặp lại ba lần, đến lần thứ tư là lão phu lấy mạng người đó.

Bạch Cương tức giận thét lên:

- Đừng nói chuyện hoang đường.

Chàng lập tức triển khai Xà Du bộ pháp, thân hình uyển chuyển, đồng thời xuất thẳng một chiêu tấn kích quái lão.

“Ầm Ầm” Hai tiếng chuyển động không gian, sườn đá hai bên nứt toác, cỏ thụ ngã hàng loạt, nhưng Thiên Độc Thánh Thủ chuyển mình lách tránh được luồng kinh đạo và nhận ra Bạch Cương sử dụng chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm rất thông thường. Lão bèn thừa lúc xoay mình, chụp trảo vào ngực Bạch Cương nhanh như chớp.

Song lạ lùng thay, bộ trảo của Thiên Độc Thánh Thủ chụp vào không khí và trước mắt không còn thấy Bạch Cương đâu nữa. Lúc này lão mới biết vừa gặp phải hư chiêu của đối thủ. Lão toan quay lại tấn kích Bạch Cương, song chiêu Hắc Hồ Thâu Tâm khi ấy mới phát huy tác dụng, kinh khí âm âm đánh thẳng vào ngực lão.

Thiên Độc Thánh Thủ mướt mồ hôi, kéo lệch thân mình lách tránh, đồng thời vung chưởng gạt mạnh, chụp trảo vào cổ tay Bạch Cương.

Nhưng trong chớp mắt Bạch Cương đã biến mất làm lão quái phải tung mình lộn ra phía sau. Mắt lão lại hoa lên, và Bạch Cương xuất hiện từ hồi nào trụ bộ trước mặt lão, cười lớn:

- Ôi, chiêu chưởng chưa dứt, sao lão trượng đã tháo lui?

Đỏ mặt giận dữ, Thiên Độc Thánh Thủ thét:

- Người dùng thân pháp Tiên Khách Du Tông vẽ vờ như múa búa trước cửa Thiên Lô. Hãy xem tuyệt thức của lão phu nhé.

Tiếng nói của lão chưa dứt, bóng chưởng đã che kín một vùng, kinh khí âm âm di động, kinh đạo theo chưởng phong ập vào Bạch Cương như đất lở trời long.

Trong chớp mắt hai đối thủ lại xoắn vào nhau thành một khối, áp khí tạo cuồng phong dữ dội.

Lúc đó Bạch Cương nghĩ thầm:

- Chiêu Linh Xà Du Tông trong Ngũ Cầm kỳ kinh của mình mà lão gọi là

Tiên Khách Du Tông nghe cũng hay đấy.

Chàng vừa nghĩ tới đó thì kinh khí của Thiên Độc Thánh Thủ đã ập tới.

“Bình Bình..” Áp khí dội muốn vỡ tung lồng ngực... “Ào ào” Chương phong kinh khiếp như muốn bốc Bạch Cương quăng đi.

Biết đối phương là cao thủ tuyệt đỉnh, Bạch Cương không dám khinh thường nên thi triển Ngũ Cầm Tuyệt Học đối phó, lấy thủ làm công.

Trong chớp mắt, hai người xoắn tròn vào nhau thành một khối như sấm nổ, chương phong tạo thành cơn trốt xoáy.

Bốn cô gái đứng ngoài phải lão đảo, bật lùi xa thêm cả trượng mới có thể trụ bộ xem cuộc giao tranh.

Bồng Thiên Độc Thánh Thủ hét lớn:

- Thăng bé này khá lắm, đã chịu được của lão chín chiêu. Nhưng chiêu thứ mười này, ngươi phải coi chừng nhé.

Chưa nói dứt tiếng, thân hình lão đã di chuyển chậm lại, tả chương vỗ vào mặt Bạch Cương, hữu chương vươn dài biến thành trảo chụp nhanh vào Đơn Điền của chàng trai nhanh hơn gió.

Tưởng rằng tả chương của Thiên Độc Thánh Thủ chỉ là hư chiêu, nên Bạch Cương chỉ lách tránh, đồng thời đưa song chương xuống hạ bộ.

Không ngờ lão già biến chiêu quá nhanh, hữu chương vươn dài đã bắt được cườm tay Bạch Cương. Lão bóp nhẹ một cái, buông ra ngay, rồi tung mình phóng ra ngoài hơn một trượng.

Lão cười lớn, hỏi Bạch Cương:

- Chiêu Minh Chu Đầu Ấm của lão phu, ngươi thấy thế nào?

Bạch Cương hơi đỏ mặt và thấy toàn thân tê rần bởi xấu hổ. Vì chàng biết chiêu vừa rồi nếu Thiên Độc Thánh Thủ không nương nhẹ là chàng đã bị quật ngã, hay ít ra cũng bị gãy tay.

Chàng biết mình so tài với lão già không cân sức. Nhưng nếu chịu thua bây giờ thì sợ lão không tha cho bốn cô gái.

Còn đang do dự thì Bạch Cương đã nghe Thiên Độc Thánh Thủ cười lớn và bảo rằng:

- Ngươi suy nghĩ gì đó. Đây mới chỉ là lần đầu. Còn hai cơ hội nữa, nếu mà ngươi không hóa giải được những chiêu tiếp theo, thì coi chừng lão phu lấy cái mạng nhỏ của ngươi đó.

Bốn cô gái ấy mới hiểu Bạch Cương đã thua lão già một chiêu. Bất giác cả bốn nàng nhìn nhau, tinh thần căng thẳng.

Tuy lo ngại nhưng Bạch Cương bị lão già nói lời khiêu khích lại nổi cơn thịnh nộ. Chàng lạnh lùng nói:

- Lão trượng cứ tự tiện thi triển tuyệt kỹ, vãn bối dù chết cũng không oán hận đâu.

Thiên Độc Thánh Thủ gật gù:

- Hừm, coi bộ ngươi cũng gan dạ lắm đấy.

Lão liền băng mình lướt tới....

Bạch Cương lập tức chéo song chưởng vỗ ra chiêu Phong Vân Tế Hội, áp khí và kinh phong rú ào ào, kéo dài như liên miên bất tuyệt, thế mạnh tựa chuyển núi rời non.

Lão già Thiên Độc đã từng đọ sức với không biết bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ. Cho dù Thần Kiếm Thủ và Lăng Vân Vũ Sĩ tài nghệ đối với lão cũng chẳng phân cao thấp bao nhiêu. Nhưng lão chưa từng thấy kẻ nào có chưởng lực dữ dội như Bạch Cương, vừa bung ra chiêu thức tấn công lão sát phạt. Suy nghĩ nhanh trong đầu rồi lão lập tức xoay mình, đổi thế tấn công thành thế như để dò dẫm đối phương.

Không ngờ, chỉ thoáng chốc Thiên Độc Thánh Thủ cảm thấy áp lực nặng nề từ bốn phương tám hướng bao phủ trước sau, tả hữu đều có bóng chưởng xòe rộng của chàng trai trẻ. Giật mình kinh ngạc, Thiên Độc Thánh Thủ phải tận lực vỗ ra hai ngọn chưởng khủng khiếp mới phá được vòng vây.

Thừa lúc Bạch Cương thu chiêu, lão nhảy vọt ra ngoài, đứng trở mặt nhìn Bạch Cương và hỏi:

- Vừa rồi ngươi sử dụng chiêu Phong Vân Tế Hội phải không?

Bạch Cương sững sốt nghĩ thầm trong đầu:

- Chiêu thức trong Ngũ Cầm kỳ kinh mà ta sử dụng, ngay cả Mai Phong Tuyết Lão còn chẳng nhận ra. Vậy mà lão già này kêu đúng tên, lão quả thật là cao thủ phi thường.

Chỉ xét qua ánh mắt ngạc nhiên trong một khắc của Bạch Cương, Thiên Độc Thánh Thủ đã hiểu ra sự thật. Lão cười như điên, cất tiếng ròn rảng:

- Thì ra Ngũ Cầm kỳ kinh tuyệt kỹ vắng bật năm trăm năm qua, bây giờ lại tái xuất trên giang hồ. Lão phu vốn chỉ định lấy mười chiêu làm hạn mức đấu với ngươi. Song giờ thì ta lại muốn được cùng ngươi ẩn chứng thực học. Thử xem Ngũ Cầm kỳ kinh được xưng tụng là võ công tuyệt thế đương thời như thế nào, có so sánh được với Thập Tam Thức Độc Công của lão phu hay không. Có một điều ngươi cần biết là ba chiêu cuối cùng của lão phu không phải chiêu thức bình thường, không đơn thuần kỳ tinh diệu để thủ thắng, mà còn dùng cả chất độc nữa. Ngươi phải cẩn thận đề phòng đấy.

Biết ba chiêu cuối của lão già kia chẳng phải tầm thường, Bạch Cương lại muốn biết rõ Độc công tuyệt học của Thiên Độc Thánh Thủ xem thế nào, coi

nó lợi hại tới đâu.

Chàng liền bật cười, bảo:

- Văn bối may mắn có khả năng Vạn Độc Bất Xâm. Vậy thỉnh tiên bối cứ thoải mái đem toàn lực ra thi triển.

Trong lòng đã thầm phục chương lực, công lực và sự can đảm của Bạch Cương, nhưng Thiên Độc Thánh Thủ cũng không khỏi tức giận nghe những lời nói chàng trai coi thường Độc Công của lão.

Lão ta bèn thét lớn:

- Tiểu tử, ngươi tự đi tìm cái chết.

Như mũi tên, lão lao vút tới... Song chương giương lên, Thiên Độc Thánh Thủ vẩy mạnh.

Đồng thời với luồng khí dữ dội, Bạch Cương còn thấy mùi tanh hôi tỏa ra nhức óc.

Chàng biết lão già sử dụng độc khí, bèn quay nhìn bốn cô gái quát thật lớn:

- Xin các vị lùi ra ngoài mười trượng nữa, nếu không sẽ bị hại vì khí độc đây.

Dứt lời, chàng xông thẳng vào Thiên Độc Thánh Thủ. Thân hình cả hai người bay lơ lửng trong vùng khí độc màu lục.

Kinh khí lực vẫn bung ra giao đấu và quả thật Bạch Cương không hề bị ảnh hưởng gì bởi làn khí độc khủng khiếp của lão già.

Thiên Độc Thánh Thủ nổi giận quát:

- Tiểu tử khá lắm, hãy xem chiêu thứ hai của lão phu.

“Bình...” Một tiếng chuyển đất... Tả chương của Thiên Độc Thánh Thủ vừa bung ra thì những làn khói màu lục tanh hôi bỗng tan biến. Thay vào đó là đụn sương trắng đục tỏa ra, có mùi thơm bát ngát, ngửi vào tâm hồn lập tức lâng lâng.

Tuy sương trắng tạo cảm khoái, nhưng Bạch Cương biết nó là độc tố vô cùng ghê gớm tác hại cơ thể khôn lường.

Quả nhiên chỉ chớp mắt chàng đã thấy thân thể như thoát lực, tê dại đi. Chàng vội vàng bế khí, ngưng thở, đồng thời ngậm vận nội lực xuất chiêu chống trả.

Nhưng thừa lúc Bạch Cương chậm lại để vừa chống độc, vừa biến chiêu, Thiên Độc Thánh Thủ đã lướt tới. Lão giương song chương vẩy mạnh lưỡng chiêu Độc Phong Kỳ Khí nhanh hơn tia chớp...

“Bùng bùng...” Hai tiếng nổ chuyển động một vùng, chương đạo tựa sấm sét với sức mạnh khủng khiếp tung bắn thân thể Bạch Cương lên cao.

Cả bốn cô gái nhất loạt kêu lên thảng thốt:

- Trời, Bạch công tử.

Bốn nàng như bốn cái bóng, cùng lao vút về phía Bạch Cương để hỗ trợ, trong lúc Thiên Độc Thánh Thủ cười sằng sặc:

- Ha ha, thằng bé con dám xem thường tuyệt học, coi người bằng nửa con mắt. Phên này được ném Độc Công của lão tiểu tử sẽ biết đâu là đệ nhất võ học cổ kim.

Trong lúc đó, Bạch Cương bị tung bắn trong không gian như một trái cầu, có thể rơi xuống mỏm đá nhọn bất kỳ lúc nào.

- Ôi, vô cùng nguy hiểm.

Cả bốn người đẹp cùng rú lên.

Xem tiếp chương 34 Kỳ duyên bốn vợ

Chương 34: Kỳ Duyên Bốn Vợ

Bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Lúc đó Bạch Cương xoay tròn trên không trung. Thiên Độc Thánh Thủ cười ha hả còn bốn cô gái hoảng hốt, mặt đều biến sắc.

Nhưng Bạch Cương chỉ chao thêm mấy vòng trên mây, rồi chao nhanh với thân pháp theo bộ Điều của Ngũ Cầm kỳ kinh, trong chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Thiên Độc Thánh Thủ.

Chàng cười lớn, nói nhanh:

- Hai lần được lão tiên bồi nương tay. Nhưng vẫn bồi vẫn muốn được tiếp thêm một chiêu nữa.

Thấy Bạch Cương vẫn an toàn, bốn cô gái hết sức vui mừng. Còn Thiên Độc Thánh Thủ bật cười kinh dị:

- Được lắm, được lắm. Nếu chiêu cuối cùng ngươi không địch nổi thì sao?

Bạch Cương trả lời ngay:

- Lão tiên bồi cứ tận sức. Nếu vẫn bồi thua mà không chết, thì mọi sự của vẫn bồi xin để tiên bồi toàn quyền quyết định Thiên Độc Thánh Thủ lại cười:

- Hừm, tốt, tốt... Quân tử nói phải giữ lấy lời đấy nhé. Ta cũng cho ngươi biết là chiêu thứ ba tuyệt độc, hãy hết sức đề phòng.

Lời chưa dứt, lão đã giương cao song chưởng, rồi đột nhiên co lại, rẽ qua hai bên, nhưng không thấy lão tung ra vật gì. Thành linh lão hét lớn:

- Tiếp chiêu...

Cùng với tiếng hét, thân hình lão lướt tới.

Lập tức triển khai thân pháp ứng chiến, nhưng Bạch Cương còn lấy làm lạ bởi chưa thấy lão già tung độc vật ra. Sự ngạc nhiên của chàng được giải đáp ngay. Bởi chàng cảm nhận được luồng khí lạnh giá băng làm chàng muốn nghẹt thở. Chàng vội hít vô một hơi chân khí, vận đủ thập thành công lực xuất chiêu để kết thúc trận đấu thật nhanh. Nhưng có lẽ Thiên Độc đã đoán được ý của Bạch Cương, nên một mặt phát hơi độc lãnh, một mặt không chịu tiếp chiêu trực diện để cố ý kéo dài cuộc giao tranh.

Đấu thật hăng thêm một lúc nữa, Bạch Cương nghĩ thầm:

- Hừm, nếu kéo dài thế này, dù ta không bị thương tổn gì thì cũng không thể nín thở mãi được, chỉ bằng cứ hít một hơi độc lãnh này để đủ sức vận công mà tiêu diệt lão.

Nghĩ là làm, Bạch Cương bèn hít một hơi độc lãnh, thế nhưng Bạch Cương lại cảm thấy sáng khoái mà sự nghẹt thở tiêu tan hết, đồng thời tinh lực gia tăng mãnh liệt.

Thì ra khí độc tự phân giải trong cơ thể vận độc bất xâm của chàng, rồi trở thành sức mạnh hỗ trợ cho chàng tăng tiến thêm hỏa hầu dữ dội.

Bạch Cương vui mừng giáng một chiêu Hồ Phốc kinh hồn.

Thiên Độc Thánh Thủ thấy Bạch Cương dám hít hơi độc và sức mạnh tăng thêm bèn thét to:

- Tiểu tử, hãy xem công phu của ta.

Lão giương chưởng phát mạnh rồi đột nhiên co vào. Một cơn chót âm âm giạt lên cuốn lấy thân hình Bạch Cương xoay đi nửa vòng.

Chàng vận khí mãnh liệt mà trụ bộ không nổi. Vừa lúc đó chàng lại thấy bóng dáng Thiên Độc Thánh Thủ xẹt về phía trước.

Biết đã đến giai đoạn sinh tử, thân pháp lão già càng trở nên kỳ ảo, Bạch Cương liền dùng thể Kim Thiên Thoát Xác thoát ra khỏi chưởng đạo của đối phương rồi sử dụng thể Trường Xà Quyền Địa lăn tròn dưới đất ra ngoài hai trượng mới tung mình đứng bật dậy.

Chưởng đạo vừa đi qua, Bạch Cương định xuất chiêu đánh tiếp, nhưng Thiên Độc Thánh Thủ đã không còn ở trước mặt...

Bạch Cương hoảng hốt chưa kịp xoay mình, một chưởng đã vỗ nhẹ vào phía sau lưng.

Nhìn lại phía sau, Bạch Cương bàng hoàng trông thấy Thiên Độc Thánh Thủ đã thu chưởng lại, miệng mỉm cười.

Lão nhẹ nhàng hỏi:

- Ngươi thấy chiêu Tiên Xung Hậu Biến này thế nào?

Mặt mũi đỏ rần, Bạch Cương đáp:

- Nếu chưởng vừa rồi tiên bối chỉ dùng năm sáu thành công lực thôi thì vẫn bối cũng tan xác. Vãn bối thành thật chịu thua. Tất cả mọi điều, ngay cả thân thể này cũng xin để tiên bối quyết định như đã hứa.

Thiên Độc Thánh Thủ bật cười sảng khoái.

Lão nói nhanh:

- Hay lắm, ngươi rất hào hùng. Vậy thì điều thứ nhất là ta đã tiếp thu được một đệ tử, bởi ngươi đã nắm được Độc Công thập tam thức của ta rồi chứ gì? Còn điều thứ hai, ta đứng ra chủ hôn, yêu cầu ngươi phải cử hành hôn lễ với cả bốn cô gái xinh đẹp kia.

Dứt lời lão đã xẹt đi, trong chớp mắt lão ta chỉ còn như cái chấm nhỏ ở phía chân trời.

Bốn cô gái nghe lời nói của Thiên Độc Thánh Thủ thì sung sướng trong lòng, nhưng đều mắc cỡ đỏ mặt, cứ cúi gằm đầu không dám nhìn lên.

Còn Bạch Cương giật mình nghĩ thầm:

- Chết thật, theo lời hứa với lão thì ta phải thi hành. Nhưng làm sao lấy bốn vợ... Và dì cháu Phương Tuệ và Cát Vân Thường chẳng lẽ chung một chồng?

Qua phút bối rối, Bạch Cương lại nghĩ đây chỉ là ý riêng của Thiên Độc Thánh Thủ, việc nhân duyên còn phải tùy ý kiến của những bậc trưởng thượng của các nàng nữa chứ. Điều này chàng sẽ tính sau.

Việc quan trọng là điều thứ nhất, đúng là trong cuộc giao tranh, Thiên Độc Thánh Thủ đã ngầm truyền Độc Công thập tam thức cho chàng rồi. Chàng chỉ cần nhớ lại là phối hợp được Ngũ Cầm kỳ kinh với Độc Công thập tam thức là võ công chàng sẽ tuyệt diệu biết bao nhiêu.

Bạch Cương sung sướng mỉm cười khoái trá.

Bốn cô gái thấy Thiên Độc Thánh Thủ đi rồi, mà Bạch Cương vẫn đứng trầm ngâm suy nghĩ, lại mỉm cười, chẳng hiểu trong lòng chàng chuyển biến ra sao...

Cát Vân Thường liền đánh bạo kêu lên:

- Bạch lang, chàng đang suy tư gì vậy?

Nghe Cát Vân Thường bạo miệng thay đổi cách xưng hô với Bạch Cương, Phương Tuệ sợ cô ta có ý giành chàng trai một mình nên cũng vội lên tiếng gọi dịu dàng:

- Bạch lang...

Liễu Phương Lâm tiếp theo:

- Bạch lang, chúng ta...

Bạch Cương khi ấy mới giật mình la lớn:

- Các vị cô nương, sao lại xưng hô với tại hạ như thế?

Cát Vân Thường liền trề môi:

- Lời của lão tiên bối vừa rồi, bộ huynh không nghe rõ sao?

Dáng điệu lính quýnh, Bạch Cương lắp bắp:

- Ôi chuyện đó... Chuyện đó làm sao được?

Bích Hà cảm thấy mình là người gặp Bạch Cương trước, lại đã vài phen được chàng ôm ấp vào lòng, nên nhỏ nhẹ bảo:

- Cái gì mà không được. Xưa nay một trượng phu có ba thê bốn thiếp là chuyện thường. Trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng. Bộ Bạch lang chưa nghe câu ấy hay sao?

Phương Tuệ cũng tươi cười nói thêm:

- Huynh hứa để lão tiên bối trọn quyền định đoạt về nhân thân của mình. Nay tiên bối đã đứng làm chủ hôn cho huynh cưới cả bốn chị em, thì còn điều gì phải bàn nữa?

Chẳng biết trả lời thế nào, Bạch Cương đành nói:

- Việc này chúng ta tính sau. Bởi còn ý kiến các bậc trưởng thượng của bốn vị cô nương nữa chứ?

Liễu Phương Lâm la lên:

- Huynh là người hay khát nợ nhất, Phen này huynh phải trao tín vật thì ta mới tin tưởng được.

Bạch Cương nhăn mặt than:

- Tại hạ chỉ có một bộ đồ dính da, lấy đâu ra tín vật để trao cho các cô nương?

Quay lại ba cô kia, Liễu Phương Lâm nói lớn:

- Các chị thấy không, anh chàng này phải coi chừng y phụ bạc. Chị em ta hãy lột bộ đồ của hắn, chia nhau mỗi người một mảnh làm bằng, sau này mới khép y vào hôn ước được.

“A” lên một tiếng, bốn nàng cùng xông vào nắm lấy Bạch Cương cứng ngắc và toan ra tay.

Hoảng hốt Bạch Cương vội vã kêu:

- Hãy khoan, hãy khoan...

Cát Vân Thường trừng mắt hỏi:

- Khoan là thế nào?

Bạch Cương quơ tay:

- Buông tại hạ ra, sẽ có tín vật cho mỗi người mà.

Các nàng buông Bạch Cương ra, song sợ chàng chạy trốn nên đứng bao vây kín xung quanh.

Bạch Cương mò vào mình một lúc lâu, rồi lại thở dài bảo:

- Quả thật trong mình tại hạ chẳng có vật gì, lấy đâu tín vật cho các cô, xin thông cảm.

Phương Tuệ cười lạt:

- Bộ sợi dây lưng huynh cũng không có nữa sao?

Lời của Phương Tuệ khiến cho Bạch Cương nhớ tới sợi dây lưng bằng da tê giác vẫn quấn quanh mình, bèn cởi trao cho Phương Tuệ và nói:

- Sợi dây lưng này là kỷ vật của Hồ thúc thúc cho, làm sao có thể chặt ra được?

Phương Tuệ chớp lấy sợi dây lưng, tươi cười bảo:

- Bốn đứa con gái chúng tôi đồng tâm, nên không chặt nó ra đâu.

Nàng trao cho Bích Hà, nói nhanh:

- Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thổ, xin chứng minh cho chúng ta. Hoàng Phủ thư thư thay mặt cho bốn chị em giữ cái này là tín vật là đủ rồi.

Bích Hà nhận sợi dây lưng bằng da tê giác quấn vào mình, lại cởi dây lưng lụa trao cho Bạch Cương.

Nụ cười tươi như hoa, Bích Hà nói:

- Đây, đổi cho huynh để có cái thắt trong mình.

Bạch Cương gật gù:

- Lão tiên bối này thật rắc rối. Nhưng ông ấy xem ra là người tốt. Có lẽ không phải ông ta đã giết Phi Long lão trượng và con Thần điêu Thúy Thúy, mà là một kẻ mạo danh.

Bích Hà bảo:

- Ta cứ tới Tây Hồ gặp Thượng Quan đại hiệp là có thể rõ sự thật. Huynh vẫn nhớ lời hẹn chứ?

Trầm ngâm giây lát Bạch Cương nói:

- Các cô hãy đi trước đến Tây Hồ. Tại hạ còn phải đi cứu Hồ Diễm Nương qua con nguy hiểm.

Nghe Bạch Cương lo lắng cho Hồ Diễm Nương, bốn cô gái đều ngậm ghen tị bức tức.

Cát Vân Thường bảo:

- Thì Bạch lang cứ đi với bốn chị em muội đến Tây Hồ đã, không lẽ huynh coi bốn chị em không bằng Cửu Vĩ Hồ Ly sao? Vả lại huynh cũng đã biết Hồ Diễm Nương bị nhốt ở đâu mà tìm?

Bạch Cương vội đáp:

- Hồ Diễm Nương đã nhiều lần cứu tại hạ, nên việc giải cứu cho nàng là đạo lý, xin các cô chớ hiểu lầm.

Chàng lại thở dài:

- Ta đã bị con khỉ ốm Đa Tỷ Viên dúi gạt đến hòn núi trọc này. Nhưng ta biết Hồ Diễm Nương chỉ bị giam giữ ở gần Tổng đàn Thiên Long bang thôi.

Chàng vừa nói tới đó, thì nghe có tiếng chuông ngựa vang rền, và từ xa Hà Thông cười con tuấn mã phóng tới.

Anh chàng trâu nước trông thấy Bạch Cương và mấy cô gái đã kêu toáng lên:

- Hồ Diễm Nương đang bị giam ở Thủy lao tại Cửu Cung sơn, sao người còn ở đây?

Bích Hà nghiêm mặt:

- Chuyện cần giữ kín sao người cứ ồ ồ lên thế? Nhưng người nghe tin tức ở đâu mà biết Cửu Vĩ Hồ Ly đang bị nhốt ở Cửu Cung sơn?

Hà Thông đáp:

- Có thơ của Thiết Đám Cuồng Khách đây.

Bạch Cương liền hỏi:

- Hà huynh gặp Đinh tiền bối à?

Chàng trâu nước tròng mắt:

- Chứ sao, ta đi tìm người, giữa đường gặp con khỉ ôm Đa Tỷ Viên, ta đánh nhau với nó đã tay luôn. Thành linh Thiết Đảm Cuồng Khách xuất hiện, ông ta chỉ giáng một chưởng là con khỉ ôm lăn ra chết. Rồi ông ta hỏi thăm Bạch đệ. Nghe nói đệ tính cứu Hồ Diễm Nương, ông lo lắng, tiện tay bóc vỏ cây viết thư cho đệ đấy.

Hà Thông trao mảnh vỏ cây cho Bạch Cương, chàng nhận ra nét chữ của Đinh Hào, dùng chỉ lực viết mấy lời:

“Hồ Diễm Nương bị giam ở Cửu Cung sơn, dưới Thủy lao. Bên ngoài có thác nước, bên trong có độc xà. Những đại ma đầu thường tụ họp nơi ấy. Xin đừng tới đó tránh những bất trắc nguy hiểm...”

Bốn cô gái cũng ghé mắt nhìn bức thư trên vỏ cây.

Phương Tuệ bảo:

- Đinh tiền bối đã bảo đừng đến Cửu Cung sơn, vậy Bạch lang hãy cùng bốn chị em thiếp đến Tây Hồ gặp Thượng Quan đại hiệp là hơn.

Bạch Cương lắc đầu:

- Tại hạ cần cứu Hồ Diễm Nương là chuyện ơn nghĩa, không thể nào chậm trễ được.

Quay sang Hà Thông, chàng bảo:

- Phiền Hà huynh đi với các cô nương đến Tây Hồ. Đệ lo xong chuyện Hồ Diễm Nương sẽ tới ngay.

Chẳng đợi ý kiến của mọi người. Bạch Cương thi triển Ngũ Cầm Di Ảnh phóng vèo đi như một làn chớp, giây lát đã biến dạng.

Sở dĩ chàng phải sử dụng công phu tuyệt học này vì không muốn bị bốn cô gái làm vướng chân. Nếu vì sự chậm trễ của chàng mà Hồ Diễm Nương bị hại thì chàng sẽ ân hận suốt đời.

Chẳng bao lâu, Bạch Cương đã trông thấy Cửu Cung sơn, vừa định chao lẹ xuống, bỗng chàng thấy một bóng dáng với nhân dạng quen thuộc lướt qua.

Chàng liền kêu lớn:

- Đinh muội!

Quả thật người đó là Đinh Hồng.

Nàng dừng lại bên Bạch Cương và nói nhanh:

- Nơi đây muội chỉ có thể yểm trợ ngầm cho ca ca. Phải tuyệt đối kín đáo đừng làm kinh động đến lão Thanh Hư mà hỏng việc.

Bạch Cương đã biết Thanh Hư đạo nhân của phái Côn Luân đã hợp tác với Thiên Long bang, cho mượn Cửu Cung sơn làm nơi giam giữ Hồ Diễm Nương.

Chàng liền nói:

- Đinh muội, ca ca muốn...

Nháy mắt một cái, Đinh Hồng cười và nói nhỏ:

- Muội biết ca ca muốn giải cứu Hồ Diễm Nương. Nguy hiểm lắm đấy. Bây giờ ca ca đáp xuống núi, bí mật đi tới ngôi nhà gỗ thật lớn và rẽ trái, đó là Thủy lao, nơi giam giữ Cửu Vĩ Hồ Ly.

Bạch Cương còn muốn hỏi nữa nhưng Đinh Hồng bỗng nói:

- Coi chừng, có người đi tới.

Bạch Cương vội nhìn ra phía sau, nhưng chẳng thấy ai. Lúc chàng ngó lại thì Đinh Hồng đã biến mất.

Chàng hiểu ý cô gái, liền băng mình phóng vào Cửu Cung sơn và nhẹ nhàng đáp xuống một ngọn cây như một chiếc lá rơi.

Từ ngọn cổ thụ, Bạch Cương đưa mắt quan sát. Chàng nhận ra ngôi nhà gỗ lớn không khó khăn.

Với khinh công thượng thừa, Bạch Cương xẹt tới ngôi nhà gỗ ấy nhanh như một ánh chớp, rồi rẽ trái để tìm Thủy lao.

Quả nhiên chàng kiếm ra một thác nước, bèn lượm một hòn đá ném qua thác để thăm dò. Song Bạch Cương chỉ nghe thấy tiếng dội của vách đá, dường như sau thác nước không có cửa động nào cả.

Vậy Hồ Diễm Nương bị giam giữ chỗ nào?

Giữa lúc Bạch Cương còn do dự, chàng bỗng nghe một tiếng vèo, vội lách mình tránh qua một bên, lập tức có ngọn đao chủ thủ cầm pháp ngay trước mặt. Noi chuôi đao có buộc mảnh giấy bằng giải lụa màu trắng.

Chàng rút tờ giấy ra đọc những hàng chữ:

“Cầm đao này xuyên qua thác nước mà vào, sẽ được toại nguyện”.

Bạch Cương biết ngay có sự yểm trợ của Đinh Hồng. Chàng ngắm nhìn cây đao chủ thủ ánh thép sáng ngời như tỏa hào quang, đúng là loại bảo đao hiếm có. Chàng bèn giắt đao bên hông và phóng mình xuyên qua thác nước.

Thì ra phía sau màn nước thác đổ dữ dội là một cửa động, có hai cánh cửa bằng sắt đóng kín. Vì thế khi chàng quăng hòn đá chạm cửa sắt, chàng cứ tưởng là vách đá mà không biết cửa động.

Rút chuôi thủ đao ra, Bạch Cương chém vào then cửa một nhát, then liền gãy và hai cánh cửa sắt mở rộng.

Nhớ trong thư Đinh Hào có dặn là bên ngoài là thác nước, bên trong là

độc xà, Bạch Cương cẩn thận đi sâu vào cửa động tối om, từ trong vọng ra những âm thanh kỳ dị.

Lòng động rất tối, đưa bàn tay ngang mặt không nhìn thấy ngón. Song thị lực của Bạch Cương vẫn nhìn thấy lối đi, và chàng hăng hái dẫn bước vào trong, không hề sợ hãi.

Lát sau, vừa qua một khúc quanh, Bạch Cương bỗng thấy hai luồng hào quang sáng rực soi rõ lòng động như ban ngày.

Chàng giật mình ngó kỹ và nhận ra hai luồng hào quang chiếu từ đôi mắt phun ra luồng khí độc đen kịt, hôi tanh kỳ lạ.

Nhưng Bạch Cương vốn là người Vạn Độc Bất Khả Xâm do đã được ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và “Bạch Mai Linh Quả nên độc khí của rắn làm sao hại được chàng.

Thấy nọc độc và khí độc không hiệu quả, con rắn vươn mình phóng tới tấn công Bạch Cương.

Chàng vẫn bình tĩnh vung dao chủy thủ chống trả. Chỉ lát sau con rắn không thắng được nên quay đầu toan trườn vào trong.

Nhưng Bạch Cương nhanh như ánh chớp nhảy tới chặn đầu mãng xà, ánh đao lóe lên, con rắn vĩ đại bị chém đứt cổ.

Phía sau thân rắn, Bạch Cương thấy lộ ra một cửa đá, nên bước nhanh về phía ấy...

Tuy nhiên, một tiếng tách vang lên, rồi những âm thanh vun vút nối tiếp nhau rợn người...

Hàng loạt tên sắt từ nóc động bắn xuống, đồng thời ở các kẽ đá vô số rắn độc chui ra tấn công Bạch Cương.

Chàng nổi giận, lùi lại ba bước, giương chưởng đánh một chiêu Hổ Phốc Tầm Long trong Ngũ Cầm kỳ kinh...

“Ầm...” Một tiếng kinh khiếp, lòng động đá khê rung rinh, những mũi tên sắt và bầy rắn văng đi tứ tán.

Bạch Cương phóng thẳng tới cửa đá bên trong.

Chàng lên tiếng gọi:

- Hồ Diễm Nương, thư thư có ở trong đó không?

Chàng lập lại mấy lần nghe bên trong có giọng nói yếu ớt vọng ra:

- Bạch đệ, hãy mau trở ra, đừng can thiệp vào việc của thư thư.

Bạch Cương ngạc nhiên nhìn vào trong, chàng thấy trên nền hang đá có một nam một nữ.

Người nữ là Hồ Diễm Nương, còn người nam là Vương Bá Xuyên, người rất thân cận của Hồ thúc thúc đã bị mất tích mà chàng vẫn coi là sư huynh.

Sau này chàng được tin Vương Bá Xuyên trở nên điên khùng và đã bị Thiên Long bang bắt giữ. Không ngờ hôm nay chàng lại gặp sư huynh trong Thủy lao này bên cạnh Hồ Diễm Nương.

Chàng liền kêu lên:

- Ôi, Vương sư huynh, Hồ thư thư... Bạch Cương không giải cứu được hai người để trả thù, thì không cần đến mạng sống nữa.

Xem tiếp chương 35 Huyết đấu sinh tử giữa Thủy lao

Chương 35: Huyết Đấu Sinh Tử Giữa Thủy Lao

Thủy lao giá lạnh như băng...

Hồ Diễm Nương y trang rách rưới, mặt mũi tiêu tụy, còn Vương Bá Xuyên nằm co quắp trên nền đá khiến Bạch Cương vô cùng xúc động.

Chàng nắm tay Hồ Diễm Nương, nói nhanh:

- Thử thử hãy cố gắng, có Bạch Cương thì nơi đây chỉ là chỗ không người. Chỉ lo cho Vương sư huynh...

Nghe Bạch Cương nói, Hồ Diễm Nương liếc nhìn người đàn ông bên cạnh và bảo:

- Ta không biết ông này là sư huynh của đệ. Coi bộ ông ta vừa bị trọng thương vừa rối loạn tinh thần.

Nhẹ gật đầu, Bạch Cương nói:

- Đệ phải chữa thử xem Vương sư huynh có thể tự đi được không.

Chàng lấy trong bọc một viên Tục Mệnh hoàn nhét vào miệng Vương Bá Xuyên, rồi thoa bóp các đường kinh mạch một lúc. Bỗng Vương Bá Xuyên hự lên một tiếng, há miệng phun ra một vòi máu bầm, rồi xuất chiêu đánh thẳng vào mặt Bạch Cương.

Vội né qua một bên, Bạch Cương sử dụng chiêu Cầm Nã chụp lấy cổ tay Vương Bá Xuyên và nhẹ nhàng hỏi: - Ôi sư huynh sao đánh đệ? Đệ là Bạch Cương, cháu của Hồ thúc thúc.

Nhưng Vương Bá Xuyên vẫn trợn mắt đỏ ngầu thét lớn:

- Phải, ta muốn đánh chết Vương Bát tiểu tử nhà ngươi đó.

Tả chiêu của ông ta lại vung ra, khiến Bạch Cương vội chụp lại toan nói mấy lời song Hồ Diễm Nương đã xuất chỉ phong điểm vào huyệt ngủ của Vương Bá Xuyên làm ông ta gục xuống.

Nàng mỉm cười bảo:

- Sư huynh của đệ có lẽ đã điên rồi.

Lời nói của Hồ Diễm Nương làm Bạch Cương nhớ ra. Bởi vì vui mừng thấy lại sư huynh, chàng quên Vương Bá Xuyên đã loạn trí, sau lần cùng đi với Hồ thúc thúc trả thù Chàng gật đầu: - Đệ quên mất, đúng là Vương sư huynh điên từ lâu. Ta phải vác ông ấy đi thôi...

Chàng cúi xuống, xốc Vương Bá Xuyên lên vai, miệng nói nhanh:

- Nào xông ra, thử thử.

Đột nhiên có giọng nói thô lỗ vang lên giữa vách đá:

- Hừm, tên tiểu tử thật lớn gan, dám đến nơi này cướp tử tội của bản bang, ngươi đến thì dễ mà đi thì rất khó, ngươi sẽ chết bởi cái tội ngông cuồng.

Dứt lời là một tràng cười vang dội.

Bạch Cương quay vụt lại ngay, quét ánh tinh quang trên đôi mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy ai.

Hồ Diễm Nương liền giật mạnh vạt áo Bạch Cương, nghiêm mặt thốt ra những lời căm tức: - Hắn là Thông Thiên Độc Long đó. Hắn đang ở thạch thất phía sau lưng Bạch đệ nói vọng ra...

Trùng mắt lên, Bạch Cương quát lớn:

- Được rồi, các người cứ xem hành động của ta.

Chưa dứt lời chàng đã xông thẳng ra cửa động.

Nhưng Hồ Diễm Nương đã kéo chàng lại nói nhanh:

- Không được đâu, đi ra bằng cửa này là khó sống.

Bạch Cương cười nhạt:

- Cứ đi xem sao.

Chàng mới dứt lời thì giọng nói của Thông Thiên Độc Long lại cất lên sang sảng:

- Phải đấy người cứ đi xem nào, còn sợ gì nữa chứ?

Nổi cơn thịnh nộ, Bạch Cương gằn giọng:

- Đồ rắn độc lủi trong hang rừng khoác lác. Ta không phá vỡ Thiên Long bang của các người tan tành thì đừng gọi ta là Bạch Cương.

Thông Thiên Độc Long buông chuỗi cười lạnh tanh:

- Hừm, tiểu tử ngông cuồng. Bồn Bang chủ đang chờ người đó.

Hồ Diễm Nương vội nhìn Bạch Cương nháy mắt, ra ý không nên cãi cò làm mất thời gian.

Nàng kéo Bạch Cương vác Vương Bá Xuyên lùi lại, theo con đường chính ra cửa Thủy lao có thác nước che chắn.

Ghé sát vào tai chàng, nàng nói nhỏ:

- Hồi nãy nếu đệ đi theo ngả cửa sắt sẽ phải vượt qua mấy gian thạch thất đầy cơ quan mai phục. Dù qua khỏi cạm bẫy, ta lại lọt vào chỗ ở của Lăng Vân lão quái, tên ma đầu ghê gớm sẽ làm ta vất vả thêm. Đi theo lối này có con măng xà đã bị đệ giết chết, còn qua thác nước thì các đối thủ không đáng ngại.

Bạch Cương gật đầu, chàng trao cây chủy thủ cho Hồ Diễm Nương và nói nhanh:

- Thư thư giữ lấy chủy thủ này phòng thân. Còn Vương sư huynh cứ mặc đệ lo liệu.

Hồ Diễm Nương liếc mắt qua cây đao chủy thủ trên tay và đoán ra lai lịch. Trong đầu nàng nảy ý nghi ngờ, nhưng chột hiệu, kín đáo ngó Bạch

Cương mỉm cười.

Song Bạch Cương không để ý, chàng cặp Vương Bá Xuyên bên hông vọt qua thác nước. Hồ Diễm Nương cũng vọt theo sau...

Một tiếng thét vang lên:

- Đứng lại...

Hai người ngược mắt nhìn đã thấy bốn tên Thiên Long Đại Sát Tinh dàn hàng ngang phía trước.

Thiên Lai Ma Nữ, Âu Dương lão đạo đứng một bên. Cạnh đó còn có bốn tên Đường chủ đang hau háu nhìn như cọp đói.

Vừa lúc đó, Tiểu Diện Tú Sĩ Đào Dã lại xuất hiện thét to:

- Tiểu tử cuồng ngạo, ngươi đã dám vào đến Thủy lao này thì đừng mong thoát chết.

Bạch Cương quét ánh mắt quang nhìn khắp lượt. chàng cảm thấy phải thanh toán bọn ma đầu này cho nhanh. Nếu để lũ thuộc hạ của Thông Thiên Độc Long cản trở, Hồ Diễm Nương và Vương Bá Xuyên có thể bị bắt lại. Hú một tiếng ngân dài, Bạch Cương phóng vọt tới xuất chiêu Hổ Phốc Tầm Long, kinh khí cuộn cuộn mới bung ra nửa chiêu, chàng lại vẩy tiếp chiêu Hùng Phong Đại Vũ, chưởng lực xoáy vào nhau phóng thẳng đến bọn ma đầu.

Ầm ầm kinh đạo dữ dội hơn sấm sét.

Phía quần ma đồng loạt phát ra mười chưởng chống đỡ.

Những tiếng “bùm bùm” chuyển động Thủy lao, vách đá nứt toác, mặt đất bị chưởng khí giao thoa lõm một hố lớn, đất đá bay loạn xạ kinh hồn.

Tất cả bọn quần ma đều chao đảo, còn Bạch Cương bị áp khí nặng nề thối lùi lại ba bước.

Hồ Diễm Nương một tay đỡ Bạch Cương, tay kia trao cây đao chủ thủ và nói lớn:

- Đưa sư huynh đây, thư thư lo liệu cho, Bạch đệ cầm chủ thủ này giao đấu với chúng nó.

Bạch Cương trụ bộ vững, nhìn Hồ Diễm Nương mỉm cười:

- Thư thư yên tâm, đệ thừa sức tổng cổ chúng nó mà. Lúc này đang thuận lợi, thư thư chạy trước tìm nơi dưỡng sức, đệ sẽ tới sau.

Nghe những lời chí tình, Hồ Diễm Nương xúc động đến rung rung rơi nước mắt và ôm lấy vai Bạch Cương.

Phi Thiên Hồ Giả Bân một trong Tứ Đại Sát Tinh vốn thêm muốn Hồ Diễm Nương từ lâu. Nay thấy nàng ôm Bạch Cương đầy tình cảm thân thiết thì máu ghen của hắn bốc lên tận đầu.

Hắn liền sấn tới một bước quát to:

- Tiểu tử, hãy nhận lấy cái chết.

Bạch Cương cười lạt, dồn công lực đánh ra một chiêu Lộc Truy Xà mạnh như vũ bão.

Giả Bân thấy Hồ Diễm Nương ôm vai Bạch Cương thì tưởng chàng bị thương nên không đề phòng. Nào ngờ chiêu lực của chàng vẩy ra như lấp bể dời non, khiến hắn hoảng hồn, vội dựng song chiêu chống đỡ.

Muộn mất rồi...

Một tiếng “Bình” dữ dội, kinh đạo giao thoa dữ dội rung chuyển núi non. Thân thể Giả Bân tung bắn lên cao, rồi cắm cổ rơi xuống, miệng phun vòi máu trông vô cùng ghê rợn.

Tiểu Diện Tú Sĩ hoảng hốt, vội phóng ra đỡ lấy Giả Bân và nhét vào miệng hắn một viên thuốc màu vàng.

Chỉ một chiêu đã đánh Giả Bân trọng thương, Bạch Cương phấn khích bằng mình tới.

Bọn quần ma cùng rú lên:

- Mau giết tên tiểu tử...

Hai tên Đại Sát Tinh, bốn tên Đường chủ và cả Âu Dương lão đạo nhất loạt phóng tới Hạo Thủ Thương Long Cổ Khôn, Thiên Phật Chương Vu Dương và Âu Dương lão đạo xông đến trước mặt Bạch Cương. Bốn tên Đường chủ vây lấy Hồ Diễm Nương, cục diện thay đổi hẳn.

Với ba chiêu đầu tiên Bạch Cương đã đánh bật Đào Dã, nhưng võ công của Âu Dương lão đạo còn cao hơn một bậc, đã thế Cổ Khôn và Vu Dương lại vào hợp công. Ba kẻ địch liên kết với nhau, tả hữu công kích.

Trên lưng cổng Vương Bá Xuyên nên Bạch Cương xoay trở khó khăn, bản thân chỉ sử dụng một tay, mà phải đề phòng Vương Bá Xuyên bị đánh trúng. Bởi thế Bạch Cương phải đem hết võ học bình sinh ra để áp đảo bọn ma đầu.

Phía bên kia, Cửu Vĩ hồ Ly Hồ Diễm Nương bị bốn tên Đường chủ bao vây, tả công hữu kích rất nguy hiểm. Nếu cứ xét võ công cá nhân thì Hồ Diễm Nương cao hơn mỗi tên Đường chủ vài phân. Song khi chúng đã liên thủ thì Hồ Diễm Nương lâm vào thế yếu.

Thất Tinh Mãng đột nhiên thét lên một tiếng buốt óc. Hắn vung roi da trần đâm thẳng vào yết hầu của Hồ Diễm Nương, rồi lại biến thành chiêu Ba Xà Quyền Tượng quán lấy đùi nàng.

Bạch Ngạt Hồ múa Hồ Đầu đao như đạo bạch quang quét vào eo lưng cô gái và Xung Thiên Điều Tử cầm Đoạt Mệnh câu bổ thẳng xuống đầu Hồ

Diễm Nương nguy hiểm vô cùng.

Bởi sợ roi da trần của Thất Tinh Mãng chuyển vào giữa đùi sẽ đâm trúng chỗ hiểm của mình, nên Hồ Diễm Nương phải lùi lại vài bước. Không ngờ ánh đao loang loáng của Bạch Ngạt Hồ đã chém vào ngang lưng, nàng liền kêu một tiếng “ôi chao”.

Lúc đó Hồ Diễm Nương chỉ còn cách tung hắt mình lên cao. Nhưng trên đầu lại có móc câu của Xung Thiên Điều Tử bỏ xuống. Thế là nàng chỉ còn nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Thình lình một tiếng nổ âm âm như sấm sét, chuyển rung cả sườn núi, đao kinh khí đến nhanh như chớp. Hồ Diễm Nương cảm thấy cổ tay mình bị nắm rất chặt, rồi cơ thể như bị quăng đi vài trượng trong nháy mắt...

Lại thêm tiếng nổ “Bình Bình” rúng động, cát bụi bay mù, đã văng cây gậy...

Lúc Hồ Diễm Nương mở mắt thì thấy Thất Tinh Mãng cầm đầu xuống đất không góc lên được, Bạch Ngạt Hồ vỡ đầu, óc văng tung toé. Xung Thiên Điều Tử bị văng mất Đoạt Mệnh câu. Còn Hoạt Tinh Báo ngồi bệt xuống đất thở hổn hển.

Bạch Cương lúc đó trụ vững như bàn thạch, nhướng đôi chân mày thép, ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh máu đổ thịt rơi.

Chàng thét lên giận dữ:

- Bọn Thiên Long bang tàn ác, lẽ nào các người đã mất hết nhân tính, xúm vào bức hại một nữ nhân?

Thì ra Bạch Cương dù trong hoàn cảnh sinh tử vẫn để ý đến cuộc giao tranh của bốn tên Đường chủ với Hồ Diễm Nương.

Khi nghe tiếng nàng kêu “ôi chao” chàng rúng động tâm thần. Chàng liền cấp tốc quay mình phóng trở lại vung chưởng xuất chiêu Ác Điều Xung Thiên trong bộ Điều của Ngũ Cầm kỳ kinh đánh chết ngay Bạch Ngạt Hồ. Đồng thời chàng sử dụng chiêu Lộc Thích Thoái đập Thất Tinh Mãng gãy xương sống. Tiếp đó chàng vung song chiêu trấn áp Xung Thiên Điều Tử và Hỏa Tinh Báo nhào lăn dưới nền đá.

Nhanh như chớp, Bạch Cương nắm tay Hồ Diễm Nương kéo ra phía sau khoảng hai trượng để tránh dư lực của những luồng kinh khí. Bởi thân pháp của chàng quá nhanh nên Hồ Diễm Nương có cảm giác như mình bị ném đi.

Thế là trong nháy mắt, bốn tên Đường chủ Thiên Long bang đã có hai tên chết thảm, hai tên bị thương quần quai trên vũng máu. Những tên ma đầu hung ác còn lại, kể cả Thiên Lai Ma Nữ đều hốt hoảng, tái mét mặt mày.

Âu Dương đạo nhân kêu to lên:

- Ta phải dụng độc thôi. Trước nhất là giết hai kẻ trọng phạm, sau đó hạ sát gã tiểu tử.

Nghe chúng muốn dụng độc khí, Bạch Cương bàng hoàng. Đương nhiên với người Vạn Độc Bất Khả Xâm như chàng thì chẳng sợ gì, nhưng còn Hồ Diễm Nương và Vương Bá Xuyên làm sao chịu nổi?

Giữa lúc Bạch Cương đang bối rối bỗng có tiếng thét, vừa thanh tao vừa lạnh lùng vang lên cùng với tà áo màu xanh lướt tới.

Giống như thần tiên, thiếu nữ áo xanh xuất hiện trên đầu trường vực mùi sắt máu...

Nàng trông thấy Âu Dương đạo nhân, Tiểu Diện Tú Sĩ và đồng bọn hùng hổ tấn công Bạch Cương. Mà còn muốn dùng độc khí thì cau đôi mày liễu măng lớn: - Lũ chó hùa này đáng chết!

Song chưởng giương lên cô gái áo xanh xuất chiêu Lôi Điện Giao Như quạt hất vào đầu bọn ma đầu.

“Bùng, Bùng” hai tiếng dữ dội, lập tức Âu Dương đạo nhân, Hạo Thủ Thương Long, Tiểu Diện Tú Sĩ và Thiên Phật Chương Vu Dương đều bị đánh bật ra bốn hướng, ngã bò càng.

Trong đám ma đầu, chỉ có Tiểu Diện Tú Sĩ là không biết cô gái nọ, còn bọn Hạo Thủ Thương Long đều biết rõ lai lịch nàng nên sợ đến lặng người, trố mắt nhìn nhau.

Vì chưa biết đối thủ nên Tiểu Diện Tú Sĩ giận dữ thét lớn:

- Tiệm tì ở đâu dám đến đây...

Không để cho lão măng hết lời, cô gái áo xanh chỉ lắc nhẹ tả chưởng đã nghe “Bình” một tiếng...

Một tuyệt thức đánh Tiểu Diện Tú Sĩ văng vào vách đá ngã sõng soài!

Hạo Thủ Thương Long vội vã bước tới nói nhỏ một câu vào tai Tiểu Diện Tú Sĩ. Lão kia lập tức ngồi dậy cùng Hạo Thủ Thương Long kéo những tên bị thương chạy nhanh như gió.

Thiên Lai Ma Nữ thấy bọn ma đầu hung ác đều khiếp sợ cô gái kia, ả ta biết gặp tay chẳng vừa nên cũng tung mình chạy vụt đi mất dạng.

Khi ấy Bạch Cương đã nhận ra cô gái áo xanh chính là Doãn Tố Trinh, mà chàng đã gặp ở Lão Gia lĩnh. Nàng chính là truyền nhân đệ tử của Tịnh Không thánh ni, làm sao bọn ma đầu thắng nổi võ công của nàng.

Chàng vui mừng kêu lên:

- Doãn thư thư, làm sao biết tại hạ lâm nạn ở đây mà tới giải cứu?

Doãn Tố Trinh “Hừ” một tiếng rồi bảo:

- Ta đang đi tìm người mà...

Tỏ vẻ ngạc nhiên, Bạch Cương hỏi lại:

- Có việc gì mà thư thư tìm tòi tại hạ?

Cô gái cau mày gắt:

- Đề ta hỏi ngươi, còn ngươi không được hỏi ta, hiểu chưa?

Vốn biết cô gái vừa đẹp vừa tốt bụng, song tính tình ngang ngạnh, nên Bạch Cương không giận dữ, chỉ mỉm cười bảo: - Thư thư cứ hỏi...

Tổ Trinh trở Vương Bá Xuyên:

- Người đàn ông rách rưới kia có phải là Vương Bá Xuyên, đệ tử của Hoàng Phủ Vân Long đại hiệp không?

Bạch Cương vội đáp:

- Đúng vậy...

Trở qua Cửa Vĩ Hồ Ly, Tổ Trinh hỏi tiếp:

- Nàng kia có phải cháu gái của Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường, tên Hồ Diễm Hồng, đệ tử của Mai Phong Tuyết Lão đó chăng?

Câu hỏi có sai một chữ làm Bạch Cương lúng túng quay lại Hồ Diễm Nương hỏi nhanh:

- Hồ Thư thư, có phải tên riêng là Hồng không nhỉ?

Hồ Diễm Nương nhẹ gật đầu:

- Đúng thế, ta vốn tên là Hồng. Nhưng còn chuyện là đệ tử của Mai Phong Tuyết Lão là truyện dài khó nói, xin để khi khác.

Doãn Tổ Trinh nói ngay:

- Chuyện gì cũng không cần nói ở đây. Ta chỉ mời các người cùng ta tới Tây Hồ, đang có việc phải thảo luận gấp.

Bạch Cương thấy Doãn Tổ Trinh biết nhiều chuyện bí ẩn, nhân dịp chàng cũng đang muốn đến Tây Hồ hội kiến với Thượng Quan Thuần Tu, nên bảo Hồ Diễm Nương: - Nào, ta hãy cùng Doãn Tổ Trinh đi tới Tây Hồ.

Dứt lời, Bạch Cương cùng Vương Bá Xuyên, cùng Hồ Diễm Nương và Doãn Tổ Trinh đi xuống núi.

Họ nhắm hướng Tây Hồ lao nhanh.

Đột nhiên phía sau có tiếng gió vù vù, Doãn Tổ Trinh quay nhìn thấy những bóng người đuổi theo. Nàng liền nắm tay Bạch Cương và bảo: - Bạch ca ca hãy bảo vệ Hồ thư thư và Vương Bá huynh đi nhanh, để muội chặn hậu.

Tổ Trinh xưng muội và gọi Bạch Cương là ca ca chứng tỏ nàng đã có cảm tình, làm chàng hết sức xúc động...

Chàng nói lớn:

- Doãn thư thư, việc chặn hậu để ca ca lo.

Trùng mắt lên, Doãn Tổ Trinh quát lớn:

- Bạch ca ca dám coi thường muội sao? Hãy đi ngay, không được cãi.

Tiếng nói chưa dứt nàng đã chạy vút về phía bọn người đang phi hành tới, làm Bạch Cương ngẩn ngơ đứng nhìn.

Hồ Diễm Nương liền bảo:

- Xem ra cô ấy võ công chẳng vừa. Có lẽ thấy đệ bạn mang Vương bá huynh nên muốn giúp đỡ. Ta đi thôi...

Bạch Cương gật đầu:

- Võ công của Doãn cô nương hơn hẳn đệ một bậc. Đấu với bọn Thiên Long bang bằng chưởng lực thì không đáng ngại, chỉ sợ chúng nó dùng chất độc, cô ấy khó đề phòng.

Hiểu ra sự lo lắng của Bạch Cương, Hồ Diễm Nương nói:

- Như vậy đệ đuổi theo giúp cô ấy chống bọn ma đầu là tốt. Song mang vác Vương bá huynh thế kia thật không tiện. Thụ thụ sức khỏe chưa phục hồi hẳn, làm sao lo cho ông ta được.

Bạch Cương đang cảm thấy khó nghĩ, bỗng nghe tiếng nhạc ngựa từ xa bỗng tươi nét mặt.

Chàng kêu lên mừng rỡ:

- Hay lắm, đã có Hà huynh đây rồi.

Quả thật, Hà Thông đang cười tuấn mã chạy tới.

Hồ Diễm Nương cũng cười:

- Có chàng trâu nước này, lo gì không vác nôi Vương huynh tới Tây Hồ...

Ngựa mới đến nơi, Hà Thông đã hét:

- Ta và bốn cô nương đi Tây Hồ, giữa đường gặp bọn Thiên Long bang dữ quá. May nhờ lão tiên bối Âu Dương Kiên giải cứu, nhưng các cô nương bảo ta phải tìm người. Nếu Bạch đệ đã cứu được Hồ thụ thụ thì cùng đi với các chị em đến Tây Hồ thì mới bảo đảm an toàn.

Trở Vương Bá Xuyên, Hồ Diễm Nương bảo:

- Hà đệ hãy lo vác Vương Bá huynh, có ta cùng trở lại với các cô nương cũng không đến nỗi lo lắng. Bạch đệ bạn đi tiếp tay với Doãn Tố Trinh, sẽ theo chúng ta sau.

Hà Thông gật đầu:

- Thế cũng được. Nhưng Bạch đệ phải nhanh chóng đấy nhé. Thượng Quan đại huynh nhất định là đang trông mong đệ đó.

Bạch Cương đáp nhanh:

- Tất nhiên, đệ còn lo hơn huynh nữa.

Nói xong, chàng trở thuật khinh thân, phi hành theo hướng Doãn Tố

Trình như một lần tên.

Hà Thông vực Vương Bá Xuyên lên ngựa đi gấp, có Hồ Diễm Nương phi thân vèo vèo bên cạnh, cùng hướng về phía Tây Hồ.

*

Rừng núi bạt ngàn...

Bạch Cương vượt qua tất cả, tai và mắt đều dõi tìm Doãn Tổ Trình.

Bỗng từ xa vọng lại tiếng âm âm của chuông lực giao thoa, và cả tiếng la hét của cô gái lẫn vào âm thanh náo loạn của bọn ma đầu.

Nhanh như chớp, Bạch Cương lao về hướng ấy.

Vượt qua hai khu rừng nữa, đột nhiên mọi âm thanh mất hết, không khí tĩnh lặng đến rợn người. Bạch Cương vội triển khai thân pháp Xà Du để lượn quanh.

Thình lình bên tai chàng có tiếng nói ồm ồm của Âu Dương lão đạo:

- Hừm, với món Thái Ất Di Thần tán đạo gia hện với người ba ngày là người phải chết. Nhưng ôi... Sao con bé ngon lành quá, ta phải thưởng thức một phen kéo phí của trời...

Những lời nói khả ố vừa lọt vào tai khiến Bạch Cương nổi nóng. Lập tức chàng chao mình xuống khu rừng, quả nhiên thấy Doãn Tổ Trình nằm mê mệt trên vật cỏ, còn Âu Dương lão đạo đang toan cởi áo nàng.

Bạch Cương thét to:

- Lão dâm đạo, tránh ra ngay.

Miệng thét, tay liền phát chiêu Thiên Vương Tróc Quái đánh vụt xuống đầu Âu Dương lão đạo.

Nguyên là Tiểu Diện Tú Sĩ, Hạo Thủ Thương Long, Thiên Phật Chương cùng Âu Dương lão đạo về bẩm báo lai lịch của Doãn Tổ Trình. Lãng Vân Vũ Sĩ đại ma đầu liền ra lệnh: - Các người sử dụng võ công không thắng thì phải dụng độc. Nhất định bắt cho bằng được con bé ấy.

Thế là cả bọn phải quay lại, vừa đúng lúc Doãn Tổ Trình truy lùng. Âu Dương lão đạo liền dùng Thái Ất Di Thần tán làm cho nàng hôn mê, lại động lòng dục toan làm bậy.

Song tựa như sấm sét giữa trời quang, ngọn chuông của Bạch Cương giáng xuống đã hất văng lão đạo đi xa năm trượng.

Cả khu rừng chuyển động, cây ngã lá bay khủng khiếp chẳng khác nào một cơn bão tố.

Ngước mắt nhìn lên, Âu Dương lão đạo nhìn thấy Bạch Cương xuất hiện thì tái mặt la lớn: - Chạy mau...

Chưa dứt tiếng la, lão đã bắn mình phóng vèo như ma đuổi.

Bọn Tiểu Diện Tú Sĩ từng kinh hoảng vì Bạch Cương. Bây giờ chúng thấy Âu Dương lão đạo bỏ chạy cũng phóng theo bên gót, không dám quay đầu nhìn lại.

Thấy Doãn Tố Trinh nằm đó, Bạch Cương không ham truy đuổi, vội ngồi lại bên nàng...

Điềm qua mấy yếu huyết, Bạch Cương đã thấy Tố Trinh tỉnh lại, liền vui mừng hỏi:

- Doãn thư thư, cảm thấy trong mình thế nào?

Hé mắt nhìn thấy Bạch Cương, Tố Trinh liền tức giận bảo:

- Trước nhất Bạch ca hãy bắt cho được bọn ác đạo ấy, phanh thây chúng ra, muội mới hả giận.

Bạch Cương lắc đầu:

- Đuổi theo chúng thì không kịp nữa rồi. Ngu ca phải lo cứu Trinh muội trước đã.

Chàng chợt nhớ tới thuật Kim Kê Trác Mê đã từng cứu Đinh Hồng, liền nhẹ nhàng cởi y phục của Tố Trinh để sử dụng liệu pháp.

Trong lòng Tố Trinh cũng thầm yêu Bạch Cương từ lâu, tuy nhiên giữa cảnh hoang vắng nàng vẫn nhớ câu “Nam nữ thọ thọ bất thân”, nên thấy hành động của chàng khiến nàng không khỏi ngại ngùng. Nàng bèn đẩy chàng ra và cố gắng đứng dậy.

Không ngờ vừa đứng lên Tố Trinh đã thấy bụng dưới, nơi huyết Đan Điền vừa nóng vừa ngứa, toàn thân rũ rượi, tinh thần dật dờ, ngã vật xuống.

Xem tiếp chương 36 Thêm một mối nghiệt duyên

Chương 36: Thêm Một Mối Nghiệt Duyên

Tổ Trinh kêu lên:

- Ca ca...

Rồi lại hôn mê bởi độc tố tràn trong máu.

Bạch Cương không chần chờ được nữa, chàng nữa ẵm Tổ Trinh vào một động đá gần đó dùng thuật Kim Kê Trắc Mễ vừa bấm vừa hút cơ thể nàng từ dưới lên trên như đã từng sử dụng với Đinh Hồng. Song lần này ...

(thiếu một trang)

... trần của Tổ Trinh ôm siết lưng chàng và kêu lên:

- Ôi, Bạch ca...

Chàng rung mình, cảm thấy khí lực tuôn trào qua cơ thể Tổ Trinh đến làm chàng bải hoải, bèn hỏi: - Trinh muội đã tỉnh chưa?

Doãn Tổ Trinh mở mắt, thấy Bạch Cương phủ trên thân mình thì vội đẩy chàng ra xa và quát:

- Ca ca làm gì thế?

Bạch Cương vui mừng bởi Tổ Trinh đã tỉnh, mà mình thì quá mệt vì phải điều trị cho nàng quá lâu!

Chàng bèn dịu giọng nói cho nàng nghe về chất độc của Thái Ất Di Thần tán chỉ có diệu pháp Âm Dương Giao Thái phối hợp nam nữ mới cứu chữa nàng thoát chết.

Vừa nói chàng vừa trân trọng mặc lại y phục thơm tạt cho nàng. Tổ Trinh chợt hỏi:

- Ca ca nói lại, nếu giao phối để hút chất độc thì ca ca không nguy đến tính mạng sao?

Bạch Cương mỉm cười:

- Người sử dụng thuật Âm Dương Giao Thái phải là cao thủ, trong khí huyết có thể chống độc. Ngu ca trước đây ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, nên chẳng những tăng cường nội lực như người đã rèn thân luyện khí trăm năm, mà còn có khả năng Vạn Độc Bất Xâm. Mới đây ngu ca uống rượu độc của Thiên Long bang do Hộ pháp Không Lượng mời mà vẫn an toàn. Vì thế ngu ca hút độc và giao hòa khí huyết để cứu muội là chuyện bình thường.

Tổ Trinh thở dài:

- Sự phụ của muội thường bảo nghiệp duyên của muội chưa dứt, thế nào rồi cũng bị cột vào ai đó. Quả nhiên hôm nay xảy ra sự thật. Song sự việc xảy thế này, muội thấy xấu hổ quá chừng.

Bạch Cương vội nói:

- Trước tính mạng lâm nguy của Trinh muội, ngu ca không nghĩ đến điều gì khác hơn là phải cứu muội. Bây giờ đành xin lỗi và hứa không bao giờ phụ bạc người từng chung hưởng phút trao thân.

Vẫn cảm thấy e lệ, Tổ Trinh cúi đầu:

- Sự thật ca ca chỉ muốn cứu muội thoát chết, muội đâu dám oán hận ca ca. Nhưng Âu Dương lão đạo nói Thái Ất Di Thần tán của lão sẽ làm muội phải chết trong ba ngày sau. Như vậy mỗi lương duyên của ta sẽ không bền vững.

Vỗ nhẹ vào vai nàng, Bạch Cương nói:

- Trinh muội đừng lo. Ta chỉ cần giao hòa khí huyết ba lần nữa là chất độc tiêu tán, Thái Ất Di Thần tán sẽ hết hiệu nghiệm.

Tổ Trinh liền ôm lấy Bạch Cương:

- Ôi, nếu vậy thì muội hạnh phúc quá, nhưng chỉ sợ ca ca đã có nhiều thư thư xinh đẹp sẽ quên mất muội xấu xí này.

Bạch Cương nhìn ra ngoài thấy vàng trăng non vừa ló dạng, liền bảo:

- Ngu ca thề có vàng trăng và Nguyệt lão, trọn đời chung thủy với Trinh muội của ca ca...

Không ngờ câu nói của chàng vừa dứt thì bên khe đá có tiếng cười lạt, rồi một cô gái xuất hiện dưới ánh trăng.

Giật mình, Bạch Cương nhận ra cô gái đó là Đinh Hồng, đôi mắt đẹp của nàng đang đầm lệ.

Chàng vội nhẹ buông Tổ Trinh ra và hỏi nhanh:

- Hồng muội, sao muội lại đến đây? Có kẻ nào làm muội đau buồn?

Đinh Hồng bĩu môi:

- Còn làm bộ hỏi, kẻ ấy chính là huynh đó.

Đinh Hồng chẳng những là người có cảm tình, mà còn là đại ân nhân nhiều phen giúp đỡ và cứu nguy cho Bạch Cương nên câu nói này của nàng làm cho chàng phải lúng túng.

Tất nhiên chàng cũng biết sự khó chịu của Đinh Hồng là do sự thân cận của chàng với Doãn Tổ Trinh trước mặt nàng.

Bạch Cương còn đang tìm lời giải thích thì Đinh Hồng đã cười gằn:

- Thôi, khỏi cần nhiều lời, cái tội của huynh chờ lúc khác sẽ tính. Việc trước mắt là Lăng Vân Tú Sĩ đang dẫn một bầy thuộc hạ đến đây, huynh nên nhanh chóng đưa người đẹp của huynh chạy đi.

Dứt lời Đinh Hồng giậm chân một cái đã biến dạng. Doãn Tổ Trinh hỏi Bạch Cương:

- Sao ca ca lại quen với con gái của Thiên Long bang chủ?

Bạch Cương tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Cô ấy là Đinh Hồng, từng cải dạng nam trang với tên Điền Thanh để cứu nguy cho huynh nhiều lần. Huynh vào được Thủy lao cứu Hồ Diễm Nương một phần nhờ sự giúp đỡ của cô ta đấy.

Doãn Tố Trinh cười nhạt:

- Hồng với Thanh gì? Cô ta chính là Đơn Huệ Tâm, con gái của Thiên Long bang chủ Đơn Hiểu Vân đấy.

Giữa lúc Bạch Cương đang bàng hoàng, Doãn Tố Trinh lại trở vào cây đao mang bên hông hỏi luôn: - Bảo đao này do Đơn Huệ Tâm tặng ca ca phải không?

Tay nắm chuôi đao, Bạch Cương đáp:

- Đây là đao chủ thủ, ca ca được bí mật yểm trợ lúc vào Thủy lao...

Cô gái lại cười:

- Đó không phải là chủ thủ thường đâu. Cái này là Hoán Kim Long Đao, một cây bảo đao làm bằng thép quý pha ngũ kim, chém sắt như chém bùn từ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Nguyên nó là bảo vật tùy thân của Thông Thiên Độc Long. Nếu không do Đơn Huệ Tâm thì ai lấy được để trao cho ca ca.

Đã nhiều lần, Bạch Cương nghe nói Đinh Hồng là người của Thiên Long bang, cả Phương Huệ, Cát Vân Thường đều xác nhận như vậy mà chàng vẫn không tin. Nay lại nghe Doãn Tố Trinh nhắc lần nữa rõ ràng Đinh Hồng là Đơn Huệ Tâm, con gái của Đơn Hiểu Vân, lão ma đầu mà chàng quyết tâm trừ diệt, thì chàng sao khỏi hoang mang, ngơ ngẩn... Lẽ nào một đại ân nhân mến thương của chàng mà là...

Bạch Cương than thầm:

- Ôi, trong đời ta sao lắm mối nghiệt duyên...

Bồng Tố Trinh đập vào vai chàng:

- Ca ca, ta có phải chạy đi không?

Bạch Cương nhớ ra nguy hiểm trước mắt. Riêng chàng chẳng sợ gì bọn ma đầu, nhưng còn Tố Trinh đang bị ảnh hưởng sức khỏe. Nhờ giao phối nàng được hút bớt độc chất, song nội lực chưa phục hồi, lỡ đụng độ với kẻ thù sẽ gây khó cho nàng.

Thế là chàng liền gật đầu:

- Để ca ca xoa bóp kinh mạch cho muội một lúc nữa rồi ta sẽ lên đường.

Doãn Tố Trinh ngoan ngoãn ngồi yên cho Bạch Cương đả thông kinh mạch giúp các huyết đạo không còn bị phong bế bởi trúng độc.

Nàng chột mím cười bảo:

- Bạch ca còn nhớ trận giao đấu quyết liệt giữa đôi ta ở Lão Gia linh hôm

nào không? Bữa ấy nếu không có ân sư xuất hiện kịp thời thì đôi ta phải có kẻ sống người chết. Thế mà bữa nay ta còn dịp hạnh phúc ở nơi đây, quả là thiên duyên tiền định.

Tay xoa bóp cho nàng, Bạch Cương cũng vui cười và nhân dịp hỏi:

- Ân sư của muội là Tịnh Không thánh ni, dường như muội còn một sư muội nữa phải không?

Tổ vẻ ngạc nhiên, Tổ Trinh nhìn Bạch Cương:

- Sao ca ca biết? Quả thật muội có một sư muội nữa là Tiêu Sở Quân.

Câu trả lời của Doãn Tổ Trinh làm Bạch Cương bàng hoàng. Thì ra đúng như tin tức chàng nghe được trước kia là Tiêu Sở Quân được Tịnh Không thánh ni cứu, nên chàng mới tìm lên Lão Gia linh, không ngờ chẳng gặp Sở Quân mà lại kết dính với Tổ Trinh.

Nhưng dù sao Sở Quân được Thánh ni cứu thoát nạn, còn được bà nhận làm đệ tử nữa là chuyện đáng mừng rồi... Bạch Cương liền bật cười sung sướng, song chàng nhớ đến cái chết của Hồ thúc thúc là giọt lệ lại tuôn trào.

Tổ Trinh thấy Bạch Cương vừa khóc vừa cười chẳng khác người điên, bèn nghĩ thầm:

- Không lẽ Bạch ca chính là người con trai mà Sở Quân ngày đêm mong nhớ? Và ta đã vô tình đoạt người yêu của sư muội?

Nàng lại không quên được Sở Quân lập lời thề trước mặt Tịnh Không thánh ni, thì gương mặt cô ta đau đớn, như si như dại, quả là tình yêu rất thấm thiết...

Qua vài khắc suy nghĩ, Tổ Trinh liền bảo:

- Sao ca ca vừa khóc vừa cười như điên khùng vậy? Sự thật ca ca và Sở Quân liên hệ như thế nào. Hãy nói ra cho muội rõ?

Bạch Cương liền thuật lại chuyện đời mình được Tiêu Tinh Hồ nuôi dưỡng, từ nhỏ sống thân tình bên Tiêu Sở Quân, rồi chuyện quyết tâm báo thù cho ân nhân và theo dấu vết lúc Tiêu Sở Quân lúc nàng lâm nạn.

Rồi chàng bảo:

- Nghe Sở Quân được làm đệ tử của Thánh ni, ca ca vừa mừng vừa xúc động, nên cười khóc lẫn lộn đấy thôi.

Tổ Trinh nghe ra, nàng hiểu giữa Bạch Cương với Sở Quân chỉ có cảm tình như huynh đệ nên yên lòng. Nàng lại cảm thấy cơ thể đã khỏe khoắn nên bảo Bạch Cương: - Chúng ta nên đi trước khi trời sáng sẽ tốt hơn.

Bạch Cương cũng nhớ ra sự nguy hiểm nếu lũ Thông Thiên Độc Long kéo tới giữa lúc này lúc này.

Chàng nâng Tổ Trinh lên, thấy sau khi thoa bóp kinh mạch nàng thông

suốt, liền mỉm cười:

- Cơ thể muối ổn định rồi đấy.

Tổ Trinh vươn mình nói nhanh:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người đứng bật dậy và Bạch Cương vừa toan sử dụng thuật khinh thân đề khí trong Ngũ Cảm kỳ kinh để dìu Doãn Tổ Trinh cùng phóng đi thật nhanh.

Nhưng một tiếng thét lớn buốt óc vang lên:

- Tiểu tử và tiện tỳ đứng lại.

Bạch Cương chỉ nghe tiếng nói cũng đủ nổi giận, liền quay ngoắt về phía sau...

Dưới ánh trăng, chàng trông thấy một lão hòa thượng hình dung cổ quái, ăn mặc theo lối Thiên môn Quan ngoại, sau lưng lão ta là một lũ thuộc hạ Thiên Long bang.

Chàng gằn giọng:

- Người ở xá xinh nào chui ra mà dám lộng ngôn với thiếu gia này?

Lão trọc bật cười rề rề như tiếng chuông bể:

- Tội nghiệp tiểu tử còn măng sữa nên không biết ta là Phong Hỏa pháp sư từ Tây Vực mới được Thiên Long bang chủ thỉnh mời vào Trung Nguyên dẹp bọn quần hùng, mưu đồ việc lớn. Vừa nghe tin tên tiểu tử người dám đến Thủy lao lộng hành, nên Bang chủ nghĩ mời ta xuống tay tể độ cho người về cõi hư vô.

Doãn Tổ Trinh bước tới quát to:

- Tên trọc kia, người từ Tây Vực sang đây làm tay sai cho bọn ma đầu, tài cán được bao nhiêu mà khua môi múa mồm?

Lão pháp sư bật cười khà ồ, trở mắt nhìn Doãn Tổ Trinh và gật gù:

- Hừm, trông con a đầu này cũng khá, để trừ xong tên tiểu tử ta sẽ cho người thưởng thức một trận mây mưa.

Giận điên lên, Doãn Tổ Trinh phóng vút lên, giương song chưởng. Nhưng Bạch Cương đã kéo nàng lại, bảo nhỏ: - Trinh muội, nội lực của muội chưa phục hồi. Hãy để lão trọc này cho ca ca.

Chàng nhìn Phong Hỏa pháp sư và cười nhạt:

- Thì ra người là kẻ đánh thuê cho Ma giáo Trung Nguyên. Còn Thông Thiên Độc Long đâu?

Phong Hỏa pháp sư trợn mắt:

- Chỉ riêng bản tăng thôi cũng đủ đưa hồn người về âm cảnh rồi, cần gì phải có thêm ai nữa.

Quét ánh tinh anh trên đôi mắt qua mặt lão quái tăng, Bạch Cương trầm giọng bảo:

- Tốt lắm, ngươi hãy xuất chiêu đi.

Lão quái tăng cười gằn:

- Tuổi tác của ngươi với bản tăng quá chênh lệch, và ngươi hẳn cũng mới bôn tẩu giang hồ. Vậy bản tăng đứng nguyên tại chỗ nhường ngươi ba chiêu. Sau đó bản tăng sẽ lấy mạng ngươi.

Bạch Cương giận dữ thét:

- Lão câm đi, ai cần lão nhường chiêu?

Chàng lập tức lao vút tới...

Phong Hỏa pháp sư cười rộ:

- Tiểu tử ngông cuồng, ngươi cũng biết sợ nên không dám xuất chiêu sao?

Lời miệt thị của lão quái tăng khiến Bạch Cương không đành lòng được nữa. Chàng thét lớn:

- Được ta sẽ lấy cái mạng đánh thuê của ngươi không tới ba chiêu. Hãy xem chiêu thứ nhất của ta đây.

Dứt lời, chàng phóng mình bay vút lên cao, song chưởng vỗ xuống liên chiêu Lương Long Truy Mệnh...

Lão quái tăng khinh thường, không thèm nhìn Bạch Cương. Thân mình lão cứ dựa vào thiên trụ, một chân chạm đất, ngâm vận bảy thành công lực hứng chịu một chiêu trực diện của chàng trai trẻ.

Một trận cuồng phong uy mãnh như dời non lấp bể cuộn cuộn ập tới.

Tiếng nổ “ầm” vang dữ dội, đất đá và cát bụi bị cuốn bốc thẳng lên trời. Trong đám bụi cát mù mịt ấy có một bóng đỏ bị hất văng ra ngoài hơn năm trượng, cứ lắc lư chao đảo liên hồi. Chiếc bóng ấy chính là Phong Hỏa quái tăng.

Lão ác tăng chỉ vì khinh địch bị một chưởng của Bạch Cương đánh trúng, khí huyết quay cuồng, mắt đỏ hào quang, kêu lên một tiếng: - Hừm, lợi hại thật.

Tuy vậy, công lực lão thật phi thường. Lão hít một hơi chân khí thật sâu, ổn định lại kinh mạch, rồi bật cười: - Tiểu tử khá lắm, quả là có một chút bản lĩnh. Qua một chiêu rồi, hai chiêu nữa là ta lấy mạng ngươi đó.

Bạch Cương vừa phát một chiêu, tuy đánh bật quái tăng, nhưng chàng cũng bị phản lực của đối phương đẩy lùi năm bước, song chưởng tê điếng.

Trong đầu chàng thầm nghĩ:

- Ta sử dụng tám thành công lực mới đẩy bay được lão này. Hỏa hầu của

lão ta thật không vừa, nếu lão đánh lại thì không chừng ta đã bị thương.. Nhất định phải cố gắng trừ khử lão, để bớt đi một cánh tay đắc lực vun thêm tội ác cho Thiên Long bang.

Chàng lập tức bước lên, ngậm vận mười thành công lực. Lúc còn cách đôi phương một trượng, Bạch Cương dừng lại, lật chuông vẫy mạnh một chiêu Hồ Phốc Tâm Ma trong Ngũ Cầm kỳ kinh.

Trong chớp mắt chuông ào ạt, không khí chấn động, hất văng cả lũ Thiên Long bang đứng bên ngoài.

Phong Hỏa pháp sư hoảng hốt, chẳng kể đến lời hứa đứng yên cho Bạch Cương đánh, lão vội giương chiêu phát chuông đối địch...

“Bùng” một tiếng vang động đất trời, chuông đạo giao thoa hết sức khủng khiếp. Bạch Cương bị bắn văng lên cao. Thân hình Phong Hỏa pháp sư chao đảo, rồi “rắc” một tiếng, cây thiền trượng bằng thép đúc đang chống đỡ thân thể lão gãy lìa, quái tăng té ngửa ra đất.

Doãn Tố Trinh thấy người yêu bị đánh văng lên trong không trung. Nàng bất kể nội lực chưa phục hồi, định phóng vèo tới tiếp cứu, song nàng đã kịp nhận ra Bạch Cương bay bổng vài vòng rồi đáp xuống thản nhiên.

Thì ra, Bạch Cương sử dụng thân pháp Xà Du, cuời trên sóng chuông của đối phương và chao mình xuống an toàn.

Tố Trinh vừa vui mừng đã nghe Phong Hỏa pháp sư gằn giọng:

- Rốt cuộc tiểu tử cũng bị ta đả thương. Ta không thể nhường đủ ba chiêu, song ta đã cho ngươi hưởng cái chết từ từ bởi Ba La thần chuông của Tây Vực.

Tuy mạnh miệng nói vậy nhưng Phong Hỏa quái tăng cũng đã chấn thương trầm trọng do Ngũ Cầm chuông của Bạch Cương. Lão ta vẫy tay một cái rồi phóng vèo đi, bọn thuộc hạ Thiên Long bang cũng lùi theo như một bầy chuột, không khí hoang sơ trở lại tĩnh lặng khác thường.

Trời đã sáng rõ với vầng thái dương đỏ rực ở hướng đông. Bạch Cương ngồi bệt xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. Doãn Tố Trinh xúc động bước tới...

Nàng kêu lên thắm thiết:

- Bạch ca...

Vừa kêu, nàng vừa toan ôm lấy chàng để xem thương tích ra sao. Chợt có tiếng la lớn:

- Cô nương, xin dừng tay.

Doãn Tố Trinh quay vụt lại, từ xa có một lão già buộc vuông khăn kín mặt đang lao tới.

Nàng ngạc nhiên gọi:

- Thiết Đảm Cuồng Khách, có chuyện gì vậy?

Quả thật người mới đến là Thiết Đảm Cuồng Khách Đình Hào. Ông ta nói nhanh:

- Bạch thiếu hiệp trúng thương, đang vận công điều tức để phục hồi công lực nên cô nương đừng làm kinh động, lỡ thiếu hiệp bị Tẩu Hỏa Nhập Ma chết không kịp cứu.

Vội rời xa Bạch Cương, Doãn Tố Trinh lại hỏi:

- Có việc gì mà lão tới đây?

Đình Hào đáp nhanh:

- Tiêu cô nương luyện công quá sức nên lâm bệnh nặng, Thánh ni sai lão tìm Doãn cô nương về gấp chăm sóc sư muội, may sao gặp ở đây, thỉnh cô nương về gấp.

Doãn Tố Trinh biết lệnh của ân sư rất quan trọng, song Bạch Cương đang ở tình trạng thế kia...

Thiết Đảm Cuồng Khách hiểu ý, liền nói:

- Lão pháp sư Tây Vực đã bị trọng thương, lũ Thiên Long bang bỏ chạy hết, lát nữa Bạch thiếu hiệp khôi phục công lực sẽ tự lo mọi việc. Cô nương nên về ngay kéo Thánh ni nổi giận thì nguy.

Tố Trinh lưu luyến nhìn Bạch Cương một lát, rồi nàng đành theo Đình Hào trở về Lão Gia lĩnh.

Xem tiếp hồi 37

Hồi 37

... đó, vội đưa mắt ngó lại đã nhận ra Bích Nhãn Quỷ đang ngồi vận công cách đó không xa.

Bạch Cương lập tức xông tới quát lớn:

- Lãnh Thế Tài, ta đang muốn tìm kiếm thì ngươi lại dẫn xác tới đây?

Bích Nhãn Quỷ Lãnh Thế Tài ngược nhìn lên, hắt thấy ánh mắt căm thù nảy lửa của Bạch Cương, nhưng cứ bình tĩnh cười khà khà và bảo: - Sư đệ quả là công lực phi phàm, lúc nhập định luyện công ở Cung Mê Hoàn đã có sương trắng bốc lên. Ngu huynh dù cho luyện thêm ba mươi năm nữa cũng không đạt tới trình độ ấy.

Thấy Lãnh Thế Tài xưng hô với mình là huynh đệ thì Bạch Cương nổi giận hét to:

- Nói bậy, ai là sư đệ của ngươi?

Bích Nhãn Quỷ lại cười lạt đáp:

- Ngu huynh đã nghe sư thúc Thiên Độc Thánh Thủ nói về việc nhận

người làm đệ tử ký danh. Tại sao ta không thể gọi người là sư đệ?

Bạch Cương tuy có lòng kính phục Thiên Độc Thánh Thủ nhưng Bích Nhân Quỷ có thể là hung thủ ám hại Hồ thúc thúc, làm sao chàng có thể coi hắn là sư huynh?

Chàng liền nói:

- Thiên Độc lão tiên bồi mượn danh nghĩa giao đấu để ngấm truyền mười ba thức Độc Công cho ta, đó là việc tự ý đơn phương của tiên bối. Ta chưa bái nhận lão tiên bối là sư phụ thì chưa thể gọi là đệ tử được.

Bích Nhân Quỷ cười hề hề:

- Tuy danh nghĩa chưa phải sư đồ, song thực tế đã được dạy võ công, ta tạm thời gọi người là sư đệ cũng không sai. Ngu huynh đây dù tiếng tăm hung ác lan truyền, nhưng việc làm vẫn đường đường chính chính, đi lại công khai, có hào khí dám làm dám chịu, chưa chắc khiến sư đệ người bị mất mặt đâu.

Nhìn Bích Nhân Quỷ một lúc, Bạch Cương vẫn không thể tin hắn là người tốt nên lạnh lùng bảo:

- Hừm, nếu người muốn làm người quan hệ đồng môn với ta thì chỉ là điều mộng tưởng. Trước nhất ta cần hỏi người vài việc. Nếu người thực tình trả lời thật, ta sẽ nể Thiên Độc lão tiên bối mà nhẹ tay với người. Còn người giả dối vu oan cho người khác, ta sẽ đập chết người đó.

Bích Nhân Quỷ nhếch mép:

- Hào khí lắm. Được, người cứ hỏi.

Bạch Cương nhìn ngay đôi mắt nhấp nháy của Bích Nhân Quỷ:

- Tấn công Bạt Phong Đao Tiêu Tinh Hồ khiến ông bị thương có phải do Thiên Độc phong châm của người không?

Bích Nhân Quỷ đáp:

- Theo lời đồn đãi thì như thế.

Ánh mắt sáng quắc, Bạch Cương gằn giọng:

- Có phải do người hạ độc thủ?

Lắc mái tóc bù xù, Bích Nhân Quỷ buông gọn:

- Không phải...

Bạch Cương quát:

- Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long và cả gia tộc họ Địch đều do người ra tay ám hại phải không?

Bích Nhân Quỷ lại lắc đầu:

- Không thể nói chính tay ta mà ta chỉ gián tiếp dục vào những vụ ấy.

Thấy Bích Nhân Quỷ không nhận mình là hung thủ trực tiếp, Bạch

Cương hét lên:

- Vậy thì kẻ nào nắm giữ Thiên Độc phong châm?

Bích Nhân Quỷ trả lời ngay:

- Chỉ một mình Lãnh mỗ.

Bạch Cương tức giận la to:

- Ngươi là chủ nhân Thiên Độc phong châm, ám khí trong tay ngươi nắm giữ, sao những người bị hại không phải do ngươi?

Chờ Bạch Cương nổi nóng, Bích Nhân Quỷ mới chậm rãi đáp:

- Vì ta có tặng một túi Thiên Độc phong châm cho người khác...

- Ngươi tặng cho ai?

- Đơn Hùng Vân Bang chủ Thiên Long bang.

Bạch Cương vốn cũng từng đoán rằng Hồ thúc thúc chết dưới tay Thông Thiên Độc Long Đơn Hùng Vân song chàng còn phải hỏi lại cho thêm chắc chắn: - Ngươi có bằng cứ gì không?

Bích Nhân Quỷ cười lạnh tanh:

- Ngươi tin thì tin, không tin thì thôi, Lãnh mỗ này cần quái gì bằng chứng nữa...

Không thể dẫn cơn giận, Bạch Cương bước tới, giương song chưởng toan vỗ thẳng vào Bích Nhân Quỷ, song chàng thấy hấn hoàn toàn không có ý kháng cự nên lại buông tay xuống trầm giọng hỏi: - Vì sao ngươi lại đem ám khí kịch độc ấy tặng người khác?

Ngước mặt nhìn trời, Bích Nhân Quỷ im lặng không đáp. Bạch Cương nổi giận bảo:

- Nếu ngươi không trả lời thì đừng trách ta chẳng nương tình. Đứng bật dậy, Bích Nhân Quỷ cười rộ: - Tên tiểu tử này quả thật không biết điều. Lãnh mỗ này nếu không vì vâng lệnh sư thúc đến tìm ngươi, liệu ngươi có thể kiếm ra Lãnh mỗ để hỏi tin tức không? Hơn nữa khi ta đến đây ngươi đang nhập định luyện công, ta muốn giết ngươi chỉ cần vỗ một chưởng, liệu ngươi có còn bộ mặt vênh váo thế kia không?

Bị Bích Nhân Quỷ mắng mỏ dòn dập, Bạch Cương cúi đầu suy nghĩ những lời nói của hấn. Hấn gian dối điều gì chưa biết nhưng hấn không có ý đánh lén làm chàng tổn thương quả là sự thật...

Chàng liền đổi giọng nhẹ nhàng lịch sự hỏi tiếp:

- Theo lời các hạ thì Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ chết bởi tay Thông Thiên Độc Long là điều chẳng còn gì phải nghi ngờ. Tuy nhiên vì nguyên do nào tại hạ không rõ, xin các hạ vui lòng nói cho nghe.

Giọng điệu hòa hoãn của Bạch Cương có lẽ làm Bích Nhân Quỷ hài lòng

nên hấn gặt gù kẻ lẽ:

- “Nguyên nhân vụ huyết án cũng bởi tình cảm mà ra. Thông Thiên Độc Long vốn say mê Bạch Mai Hương là cháu của Địch lão gia nhưng bị nàng cự tuyệt.

Dù là môn đồ của Địch gia, hấn vẫn căm thù bởi thất tình nên quyết ám hại tất cả. Võ công hấn chẳng thắng nổi một ai trong gia đình họ Địch nên hấn phải nghĩ cách dụng độc. Biết ta có ám khí độc nhất võ lâm, Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân hứa tặng ta trái Bạch Mai Linh Quả khi nào chín, đổi lại... Ta phải tặng hấn một túi Thiên Độc phong châm.

Bởi trong tay hấn có ám khí nên khi ông cháu nhà họ Địch lên Tuyết Mai phong tìm Bạch Mai Linh Quả đều bị hấn lén giết chết bằng Thiên Độc phong châm.

Riêng Bạch Mai Nương chỉ bị thương chạy trốn. Ta biết trong vụ này ngoài Đơn Hiểu Vân ra còn có Lăng Vân Tú Sĩ và Tứ Đại Sát Tinh tiếp tay. Kẻ hạ độc thủ chính là Tiểu Diện Tú Sĩ.

Bạch Mai Nương trốn thoát được Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long cứu chữa thương tích rồi hai người kết hôn với nhau. Họ hẹn quyết đấu với bọn Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân ở gần Ngũ Mai Quan để trả thù. Trong trận này có thêm nhiều cao thủ trợ giúp Đơn Hiểu Vân mà kẻ dữ nhất vẫn là Tiểu Diện Tú Sĩ.

Trận giao tranh diễn ra khốc liệt, Hoàng Phủ Vân Long chết tại chỗ còn Bạch Mai Nương lại thêm một lần bị thương nhưng trốn thoát. Đến nửa năm sau, theo lời đồn đãi, Bạch Mai Nương sinh một đứa con trai rồi đơn thân tìm Đơn Hiểu Vân báo thù.

Tuy không phải đối thủ của Bạch Mai Nương song Đơn Hiểu Vân nhờ Thiên Độc phong châm chuyển bại thành thắng khiến Bạch Mai Nương bỏ mạng.

Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ với Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long là anh em kết nghĩa nhưng không hiểu sao lúc Vân Long chết thì Tiêu Tinh Hồ bỏ đi tuyệt tích. Mãi mười bảy năm sau Tiêu Tinh Hồ mới xuất hiện cùng Vương Bá Xuyên tìm Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân phục hận cho nghĩa huynh.

Lúc này võ công của Đơn Hiểu Vân đã tăng tiến vượt bậc. Hấn đánh bại Tiêu Tinh Hồ và Vương Bá Xuyên, Tiêu Tinh Hồ trọng thương bỏ chạy, Vương Bá Xuyên điên cuồng bỏ đi tuyệt tích, sau này lại sa vào tay Thiên Độc Long bang...”

Bích Nhân Quỷ kể một hơi dài rồi nhú mày nói tiếp:

- Việc hãm hại Tiêu Tinh Hồ ta không chứng kiến, nếu người không nói Tiêu Tinh Hồ chết vì Thiên Độc phong châm thì ta cũng không biết nguyên nhân cái chết của ông ta.

Đôi mắt xanh của Bích Nhân Quỷ nhấp nháy, hần thở dài:

- Câu chuyện như vậy, có phải là ta chỉ tham gia gián tiếp không?

Nghe Bích Nhân Quỷ kể xong, Bạch Cương đã biết đích xác Hồ thúc thúc chết bởi tay Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân. Chàng cũng hiểu vì sao mười bảy năm sau Hồ thúc thúc mới cùng Vương Bá Xuyên đi phục hận. Thời gian cách quãng đó là để Hồ thúc thúc nuôi dưỡng chàng với Tiêu Sở Quân nên người.

Nghĩ đến ơn sâu như biển của Hồ thúc thúc, Bạch Cương càng thêm đau đớn như bào xé tâm can. Chàng chợt thét lên: - Bạch Cương này nếu không bầm vằm được Đơn Hiểu Vân thành trăm mảnh thì thề sẽ không làm người nữa.

Bích Nhân Quỷ cười lớn:

- Người đã biết rõ mọi chuyện rồi nhé, ta đi đây.

Bạch Cương gằn giọng:

- Khoan, nghe ta nói đã. Nếu những lời của người có gì không đúng thì coi chừng cái đầu của người đó.

Bật cười ha hả, Bích Nhân Quỷ bảo:

- Cái đầu của Lãnh mỗ không đầy hai phân, giá trị chẳng bao nhiêu tiền. Vậy bất cứ lúc nào cũng có thể lấy xuống, song ta mất đầu rồi thì lấy ai làm nhân chứng cho người. Đó mới là điều người cần suy nghĩ.

Dứt lời, hần tung người lướt đi như bay.

Cúi đầu ngẫm nghĩ, Bạch Cương thấy Bích Nhân Quỷ nói cũng có lý. Rồi chàng nhớ ra mục đích của mình đang đi tìm Thông Thiên Độc Long để báo thù, sao không theo hướng đi của Bích Nhân Quỷ?

Ngước mắt nhìn thấy Bích Nhân Quỷ đã đi xa, Bạch Cương tính phi thân theo thì bỗng có một chàng trai xuất hiện...

Bạch Cương nhìn kỹ liền kêu lên:

- Ôi, Điền Thanh huỳnh...

Nhưng chàng nhớ ra, người ấy là gái giả trai, lại ôm ngay lấy và gọi tha thiết:

- Điền Hồng muội muội...

Lạ thay, cô gái nức nở trong tay chàng. Ôi, sự thật cay đắng làm sao.

Điền Thanh, ân nhân bao lần cứu nguy cho Bạch Cương, Điền Hồng là người con gái chàng yêu quý... lại đều là Đơn Huệ Tâm, con gái kẻ đại thù

đã tàn sát thân nhân của chàng, kẻ mà chàng thề quyết chẳng đội trời chung.

Buông ngay cô gái ra, Bạch Cương nghiêm giọng hỏi:

- Người có phải là Đon Huệ Tâm?

Câu hỏi làm người con gái giả trai kia đau đớn, hai gối như nhũn ra và quỵ xuống đất. Nàng ôm lấy chân Bạch Cương khóc thảm thiết.

Lòng Bạch Cương cũng chua xót tái tê...

Chàng sống sờ giây lâu, cảm thấy ân oán khó phân nên thở dài một tiếng bảo:

- Cô nương đứng dậy rồi muốn nói gì cứ nói.

Nghe Bạch Cương gọi mình là cô nương thay cho muội muội, Đon Huệ Tâm đau đớn nhận ra chàng đã lạnh nhạt với mình liền nghẹn ngào từng tiếng: - Những điều ca ca và Bích Nhãn Quý vừa nói muội đều nghe hết, ca ca thề cùng cha muội không đội trời chung thì bây giờ...

Nói đến chỗ thương tâm, cổ họng nàng như nghẹn lại rồi đột nhiên Đon Huệ Tâm thét to một tiếng, ói ra một vũng máu rồi ngã trên mặt đất ngất xỉu luôn.

Bạch Cương chấn động tâm thần dữ dội, chàng vội bấm các huyệt đạo cứu Đon Huệ Tâm tỉnh dậy rồi chính chàng cũng đau khổ rơi lệ nói bên tai cô gái: - Bạch mỗ đã nhiều phen thoát hiểm nhờ đại ân của cô nương. Thật ra cô nương có bảo tại hạ xông vào nơi dầu sôi lửa bỏng để đáp ơn, tại hạ cũng không chối từ. Song Hồ thúc thúc với tại hạ ơn sâu như biển, nghĩa lớn như sơn, tại hạ không báo cừu cho thúc thúc sao được.

Đon Huệ Tâm lau nhanh dòng máu trên miệng, lại vừa khóc vừa nói:

- Ca ca báo thù cho nghĩa thúc cũng là phải sát hại phụ thân muội. Lẽ nào ca ca nhẫn tâm đến thế? Rồi đây muội lại vì thù cha mà rửa hận, oán hờn tiếp nối, biết chừng nào mới dứt?

Càng nghe cô gái nói, Bạch Cương càng cảm thấy khó xử, chàng nhú mày lăm lăm một mình:

- Giải quyết cách nào đây, trời hời trời...?

Đon Huệ Tâm lại nói:

- Đã biết nhiều lần ca ca được muội giúp đỡ thì ca ca cũng hiểu muội yêu ca ca biết bao nhiêu. Muội lo cho ca ca để bây giờ ca ca giết cha của muội thì có khác nào tự tay muội giết cha mình?

Chưa dứt lời, nàng đã khóc nức nở...

Chẳng biết tính sao cho phải lẽ, Bạch Cương cũng ôm lấy vai cô gái mà rơi nước mắt.

Bỗng từ sau thân cây cổ thụ có một tiếng hét vang lên rồi một bóng thiếu

nữ từ nơi ấy phóng ra.

Thân hình vừa trụ bộ, thiếu nữ đã mắng lớn:

- Con tiện tỳ không biết xấu hổ, ngươi toan dùng thủ đoạn bỉ ổi mê hoặc gã vong ân bội nghĩa ấy để cứu cái mạng già chó chết của lão Đơn Huệ Vân ma đầu phải không? Nói thật cho ngươi biết, dù cho tất cả đàn ông trong thiên hạ này bị ngươi mê hoặc thì lão cha già hung ác của ngươi cũng phải nhận cái chết bi thảm dưới tay ta mà thôi.

Giật nảy mình, Bạch Cương nhận ra thiếu nữ là Hoàng Phủ Bích Hà...

Chàng do dự chưa biết hành động cách nào, nhưng Đơn Huệ Tâm bị mắng chửi xúc phạm đến cha nàng thì lập tức nổi giận sấn tới giường chường phát chiêu Ngũ Phong Thập Vũ, kinh đạo âm âm xé gió ập thẳng vào Bích Hà trong chớp mắt.

Đối với hai cô gái, Bạch Cương đều yêu quý và đều là ân nhân của chàng nên trong một lúc chàng không biết phải bênh ai bỏ ai. Mà ngổ lời khuyên can thì hẳn chẳng nàng nào nghe.

Thế là chàng chỉ còn cách bó tay đứng nhìn, chờ xảy ra tình trạng nguy kịch mới can thiệp.

Võ công của Hoàng Phủ Bích Hà tiếp thu được từ Mai Phong Tuyết Lão nên chẳng phải tay vừa. Lại gặp con gái của kẻ tử thù, lửa hận càng bốc cao. Nàng lách mình tránh kinh đạo của đối phương rồi liền xuất chiêu Băng Phong Phi Tuyết trong Phiên Thiên Tuyết Chưởng quật vào Đơn Huệ Tâm, chưởng khí mạnh hơn vũ bão.

Cuộc quyết đấu mới khởi đầu đã đi vào chỗ sinh tử. Bản lĩnh Đơn Huệ Tâm hơn hẳn Bích Hà nhưng trong lúc quá đau khổ, nguyên khí bị tổn hại, tinh thần chao đảo nên sau vài chiêu nàng rơi vào thế hạ phong.

Nhận rõ tình hình, Hoàng Phủ Bích Hà sấn tới, quyết không nhân nhượng... Hết chiêu này đến chiêu khác liên tiếp đánh tới như muốn trút cả hận thù trong sóng chưởng làm Đơn Huệ Tâm phải thôi lui.

Thừa thắng xông lên, Bích Hà lập tức chuyển tuyệt chiêu Lục Nguyệt Phi Sương, kinh đạo như tia chớp chiếu thẳng vào đầu Huệ Tâm bổ xuống.

Bạch Cương kinh hoàng vội phóng tới can thiệp. Nhưng vừa lúc ấy trong lùm cây có lần ám khí xẹt ra chiếu thẳng vào Bích Hà.

Trong cơn nguy cấp cho cả đôi bên, Bạch Cương hét to một tiếng, vung song chưởng đẩy bật hai cô gái ra hai bên.

Thân pháp Bạch Cương rất nhanh, song bởi Hoàng Phủ Bích Hà thân thể đang độ nảy nở, vòng ngực vun cao nên đã bị phi tiêu xẹt ngang trầy xước đầu nhũ hoa, thét lên đau đớn. Sau đó lần ám khí tiến tới Đơn Huệ Tâm.

Nàng vội nhảy lùi gặp ngay chướng phong của Bạch Cương nên nàng bị bắn đi xa ba trượng.

Hoàng Phủ Bích Hà trấn tĩnh lại, tưởng là Bạch Cương bênh vực Đôn Huệ Tâm ra tay ám hại mình nên nàng thét lên một tiếng, chuyển bộ sấn đến trước mặt chàng.

Bạch Cương vội vàng khoác tay nói thật nhanh:

- Không phải tại hạ...

Rồi chàng hướng vào lùm cây nói to:

- Bằng hữu nào đang ẩn dưới cây cổ tùng, đã dám giở thủ đoạn sao không ra mặt cho mọi người cùng thấy?

Tiếng kêu của Bạch Cương vừa dứt đã nghe trong lùm cây có lần gió nhẹ, rồi một thân hình phóng ra.

Đó là một lão già tóc muối tiêu, lão mới xuất hiện đã làm Đôn Huệ Tâm thay đổi sắc mặt.

Hoàng Phủ Bích Hà nổi giận vì bị ám toán nên quên cả truy đuổi Đôn Huệ Tâm mà trừng mắt nhìn kẻ mới tới.

Ngó lão già, Bạch Cương ngờ ngợ như lạ như quen, lát sau mới nhớ ra bèn kêu lớn:

- Tưởng ai hóa ra là Không hộ pháp, nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Thiên Long bang. Chẳng trách ngài đã tung ám khí cứu nguy cho con gái Bang chủ.

Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng lên tiếng:

- Trong lúc khẩn cấp, hành động vừa rồi là ngoài ý muốn, xin được thông cảm nhé...

Bạch Cương bước tới nghiêm giọng:

- Kẻ bắt cóc Tiêu Sở Quân mà các hạ bảo là môn đồ của mình thì nay tại hạ đã biết hẳn là ai rồi.

Không Lượng thay đổi sắc diện song lại trấn tĩnh được bật cười khà khà:

- Nếu đã biết sao thiếu hiệp không bắt lấy hắn.

Tức giận căng lồng ngực, Bạch Cương gầm lên:

- Ta sẽ bắt hắn ngay bây giờ đây, vì hắn chính là người chứ không có tên nghiệt đồ nào hết.

Dứt lời, Bạch Cương đã sấn tới nhưng Không Lượng chột la lên, mắt liếc vào lùm bụi:

- Thanh Bang chủ giá lâm, quý nữ của ngài đang bị uy hiếp.

Tiếng kêu của Không Lượng làm Bạch Cương tưởng có Thông Thiên Độc Long tới nên ngược mắt nhìn, thủ thế đề phòng. Không ngờ chớp mắt

một cái Khổng Lượng đã tung mình bỏ chạy.

Biết bị gạt thì đã muộn, Bạch Cương bực tức toan đuổi theo song vết thương trong mình chưa lành, chàng biết không thể theo kịp sức phi hành như tên bắn của lão Hộ pháp.

Cơn giận nổi lên, tạng phủ chấn động, Bạch Cương hét to một tiếng lão đảo suýt ngã.

Hoàng Phủ Bích Hà đang định phóng mình đuổi theo Khổng Lượng bỗng nghe tiếng kêu của Bạch Cương nên phải dừng bước. Đơn Huệ Tâm cũng vội đến bên cạnh chàng trai.

Hai cô gái hai bên nắm tay Bạch Cương hỏi nhanh:

- Ôi, ca ca có sao không?

Bạch Cương gượng cười đáp:

- Không, không sao đâu.

Nhưng chàng lại ngã nghiêng và cúi mặt ối ra một búng máu bầm.

Đơn Huệ Tâm vội lấy trong mình ra một hoàn thuốc đưa cho Bạch Cương và nói nhanh:

- Ca ca mau uống thuốc đi.

Thình lình Hoàng Phủ Bích Hà đưa tay gạt hoàn thuốc ra, trừng mắt ngó Đơn Huệ Tâm và bữu môi: - Ai cần thuốc của nhà ngươi, ta có thiếu gì thuốc quý?

Bạch Cương đau khổ liếc nhìn hai cô gái rồi thở dài:

- Trên đời này điều khổ nhất có lẽ là thọ ơn mỹ nhân. Tại hạ chẳng còn muốn sống trong nỗi oan trái này nữa.

Quả thật lúc đó Bạch Cương thấy tình cảm chỉ như mây khói, chàng cần phải sống là do trách nhiệm nặng mang...

Thình lình chàng vung hai cánh tay đẩy hai cô gái ra hai bên rồi triển vận khinh công phóng vèo về phía chân trời.

Thấy Bạch Cương bỏ đi, Hoàng Phủ Bích Hà lại trút cơn giận lên đầu Đơn Huệ Tâm...

Nàng quát lớn:

- Con tiện tỳ nộp mạng.

Chưởng liền xuất chiêu, kinh phong cuộn tới.

Vì Bạch Cương không chịu uống thuốc của mình trao, Đơn Huệ Tâm rất đau lòng mà Bích Hà còn muốn uy hiếp khiến Đơn Huệ Tâm vô cùng phần nộ phát chiêu đối địch.

“Bình” một tiếng chuyển đất. Hai luồng kinh đạo giao thoa rung động núi non...

Bóng hai người tách ra bật về phía sau cả trượng rồi tiếp tục xáp vào với những tuyệt chiêu khủng khiếp.

Kim Long kỳ chương của Đôn Huệ Tâm hơn hẳn Phiên Tuyệt chương của Hoàng Phủ Bích Hà nên chỉ lát sau bóng chương rồng vàng trùm phủ lấy Bích Hà như màn lưới thép.

Đôn Huệ Tâm vừa xuất chiêu vừa hét:

- Để ta xem phen này ngươi còn nói năng lớn lối nữa hay không...

Bích Hà cũng quát lại:

- Ta thề quyết phanh thầy cha con ngươi để báo thù cho thân phụ. Ngươi đừng mong sống sót.

Lời nói của Hoàng Phủ Bích Hà bỗng làm Đôn Huệ Tâm giật mình nhảy ra khỏi vòng chiến hai trượng rồi hỏi: - Ôi, Hoàng Phủ Vân Long là thân phụ của thư thư à?

Nghe câu hỏi của Huệ Tâm, Bích Hà càng thêm giận dữ:

- Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long chính là cha ta, dù ngươi trở quẻ nịnh hót thế nào ta cũng không tha mạng cho ngươi đâu.

Chưa dứt lời, Bích Hà lại xuất chiêu mãnh liệt.

Nhưng Đôn Huệ Tâm lại ân hận vì phụ mẫu Bích Hà đều chết bởi tay Thiên Long bang nên nàng không nỡ sát hại người con gái cô cút. Nàng liền nhường vài chiêu rồi nói lớn: - Thư thư đừng quá giận dữ, hãy nghe muội nói đây...

Hoàng Phủ Bích Hà nghe những lời nhã nhặn cũng không nỡ bức bách đối phương nên trụ bộ hỏi:

- Ngươi muốn gì hãy nói ngay đi.

Đôn Huệ Tâm nói nhanh:

- Quả thật song thân thư thư đã qua đời bởi tay gia phụ bởi chuyện ân oán giang hồ. Dù sao người chết cũng không sống lại được, thư thư và muội đều có cảm tình với Bạch thiếu hiệp, vậy hãy để muội về phục dịch thư thư bù lại lỗi lầm của cha muội trước kia.

Tuy Đôn Huệ Tâm đã nhẫn nhịn xuống nước song Bích Hà vẫn hét to:

- Ai càn đưa con gái ma mãnh như ngươi phục dịch. Trước hết ta lấy mạng ngươi rồi sẽ lấy cái đầu cha ngươi.

Thình lình có chuỗi cười lạnh tanh từ sau rặng cây vọng tới rồi một bóng người xẹt đến như bay.

Đó là một người trạc ngũ tuần, mặt lạnh như băng cất tiếng cười tựa xé lụa đến buốt óc.

Sau đó người ấy trầm giọng bảo Bích Hà:

- Đon tiểu thư đã nhân nhượng muốn tha mạng người, sao đầu óc người vẫn ngu muội không muốn hưởng ơn phúc. Bây giờ thì muộn rồi, người nên tự đánh vào đầu mà chết đi, đừng để ta phải bận tay.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy kẻ mới đến đã nói năng trịnh thượng liền trừng mắt quát:

- Người là kẻ nào, mau khai ra rồi nhận cái chết.

Người kia lại cười như tiếng thủy tinh vỡ mà bộ mặt hắc dù không cười vẫn như cười, với cái miệng xéch lên đầy vẻ khinh thế khạo vật.

Nhìn thẳng vào Bích Hà, hắc gằn giọng:

- Lão phu là kẻ “Người thấy đều sợ, quỷ thấy đều kinh”, mặt cười mà lòng như rắn. Biệt hiệu của lão phu là Tiểu Diện Tú Sĩ, một trong Tứ Đại Sát Tinh của Thiên Long bang. Chính tay ta đã đưa tiền cha mẹ người về cõi chết. Ta là kẻ hung ác chưa từng có trên đời. Song hôm nay ta động lòng từ bi không muốn nhìn thấy cảnh cha mẹ con cái nhà người phải phân tán nên ra tay tế độ đưa người xuống âm cảnh đoàn tụ với Hoàng Phủ Vân Long và Bạch Mai Nương. Người hãy cúi đầu tạ tội rồi ngửa cổ chờ chết.

Nghe những lời của kẻ sát nhân tàn độc, Hoàng Phủ Bích Hà bốc cao lửa hận, liền giương song chưởng xuất chiêu.

Nhưng Đon Huệ Tâm lại nhảy vào giữa kêu to:

- Thưa, hãy dừng tay.

Nàng quay nhanh về Tiểu Diện Tú Sĩ và nói:

- Đào tiên bối, việc của tiện nữ, cứ để tiện nữ giải quyết.

Nói xong nàng lại nhìn Hoàng Phủ Bích Hà:

- Xin thưa thư bớt giận, hãy nghe muội nói rồi sau đó thư thư muốn gì tùy ý.

Tiểu Diện Tú Sĩ Đào Dã bật cười lạnh tanh:

- Coi bộ tiểu thư muốn thả hổ về rừng chăng?

Đon Huệ Tâm nói:

- Nếu làm cho đôi bên vứt bỏ hận thù trở thành bạn hữu không phải cũng là một chuyện tốt lành sao?

Gương mặt của Tiểu Diện Tú Sĩ bỗng nhả lại, lão gằn giọng:

- Tiểu thư nhầm rồi, hổ cỏ không nhổ tận rễ, mưa xuống cỏ lại mọc lên. Đã giết kẻ thù còn để con kẻ thù được sống thì khi nó quay lại có khi hối hận không kịp nữa.

Nhẹ lắc đầu, Đon Huệ Tâm bảo:

- Đó là việc riêng của nhà họ Đon chúng tôi, không dám phiền lão tiên bối ra tay.

Tiểu Diện Tú Sĩ nổi giận quát:

- Tiểu thư giám vô lễ với lão phu à?

Lão gạt Huệ Tâm ra rồi hùng hổ phóng tới. Không khí cực kỳ căng thẳng...

Xem tiếp chương 38 Mỗi tuyệt tình của đại hiệp

Chương 38: Mối Tuyệt Tình Của Đại Hiệp

Một luồng gió thổi mạnh hơn giông bão.

Thân hình Tiểu Diện Tú Sĩ lướt đi trong kinh phong, lão giương song chưởng về phía Hoàng Phủ Bích Hà, sau khi đã trừng mắt nhìn Huệ Tâm thét như sấm: - Tránh ra...

Nhưng Đon Huệ Tâm vẫn nhanh hơn tia chớp nhảy vào giữa, lại nói nhanh với Bích Hà:

- Chạy mau đi, thư thư không phải là đối thủ của lão đâu.

Tiểu Diện Tú Sĩ nổi giận gầm lên:

- Tiểu nữ ngu ngốc, ta sẽ yêu cầu Bang chủ cho người ăn đòn. Nhưng trước nhất ta lấy mạng con a đầu kia đã.

Ông tay áo lão phát nhanh, một luồng kinh khí xô bật Đon Huệ Tâm đi hơn một trượng.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy Đon Huệ Tâm đưa thân che chở cho mình thì đột nhiên xúc động, vội đỡ lấy thân thể cô gái. Nàng nhận ra sắc diện Huệ Tâm vẫn bình thường, chỉ có hơi thở yếu đi, thì biết là Tiểu Diện Tú Sĩ nương tay với con gái Bang chủ. Tạm thời quên thù oán với Đon Huệ Tâm, nàng xóc tới giường song chưởng áp sát Tiểu Diện Tú Sĩ và thét to: - Lão ma đầu, hãy nhận cái chết...

“Ầm” một tiếng rung chuyển cả vùng rộng lớn, Hoàng Phủ Bích Hà xuất chiêu Thanh Thiên Nhất Tuyến khí thế dữ dội như lập bể dời non.

Tiểu Diện Tú Sĩ vừa lách mình tránh khỏi tuyệt chiêu đầu tiên, thì cô gái lại đã phát chiêu Tảo Tùng Tế Mộ dữ hơn sấm sét, khiến thân hình lão bật ngược.

Nổi giận bùng bùng, Tiểu Diện Tú Sĩ bật cười hung ác:

- Khá lắm, ngươi sẽ chết không toàn thây.

Chưa dứt lời lão đã vẩy độc chưởng. Chiêu Khốc Tiểu Đồng Thanh của lão vừa phát ra, lập tức kinh phong chuyển động ầm ầm, kinh khí cuộn cuộn ập vào Hoàng Phủ Bích Hà như đại dương dậy sóng.

Trong chớp mắt Bích Hà cảm thấy toàn thân tê cứng bởi kinh lực dữ dội của đối phương. Thân thể nàng bị bật tung lên, lục phủ ngũ tạng nhộn nhạo, kinh mạch dường như bế tắc. Bất giác nàng thét lên thảm não: - Ôi chao...

Tiểu Diện Tú Sĩ bật cười lạnh tanh:

- Con tiện tỳ hãy mau về cõi chết...

Nhưng đột nhiên “Ầm” một tiếng như trời long đất lở, cát bụi bay mù mịt, và một chàng trai anh tuấn bỗng xuất hiện như thiên thần, tay cầm cây roi dài ba thước phóng vút đến đỡ nhẹ lấy Bích Hà.

Lúc đó, luồng áp khí của Tiểu Diện Tú Sĩ đã quật ngược về phía lão.

Lão giận dữ quát lớn:

- Ngươi... Là ai?

Chàng trẻ tuổi cười lớn, trả lời:

- Tại hạ có đôi chút tên tuổi là Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu. Hôm nay thấy một lão già uy hiếp một cô gái trẻ, ngứa mắt quá nên mạo muội can thiệp.

Tiểu Diện Tú Sĩ vừa tiếp một chương đầy uy mãnh của Thượng Quan Thuần Tu, nên nghiêm mặt bảo: - Ngươi hẳn đã biết lão phu và uy danh của Tứ Đại Sát Tinh, thế mà còn dám múa may khoác lác thì cũng lớn gan lắm. Sư phụ của ngươi là ai vậy?

Thượng Quan Thuần Tu cười nhạt, trở Bích Hà:

- Tứ Đại Sát Tinh, cái tên nhóm ma đầu ấy chẳng hù dọa được ta đâu. Nếu lão xin lỗi cô gái kia, thì ta sẽ nói cho biết sư phụ ta là ai.

Lập tức nổi giận, Tiểu Diện Tú Sĩ gầm lên:

- Đừng nói chuyện hoang đường. Cái mạng của ngươi cũng phải gởi dưới ngọn chương của ta.

Lời chưa dứt, song chương của Tiểu Diện Tú Sĩ đã vồ thẳng vào Thượng Quan Thuần Tu một chiêu Hải Đế Tầm Long dữ hơn sấm sét.

Thuần Tu cũng tay chương tay roi hợp thành đạo kinh khí Lôi Oanh Sơn Đỉnh nghênh đón tuyệt chiêu của đối phương. Chàng tin chắc chiêu liên hợp roi chương sẽ đẩy lùi lão già.

Nào ngờ...

“Ầm” một tiếng như động địa kinh thiên, chương đạo vừa giao thoa thì Thượng Quan Thuần Tu đã bị đánh bật lùi ba trượng, cây roi như muốn rút khỏi tay, sắc diện chàng xanh xám.

Tiểu Diện Tú Sĩ bật cười khanh khách:

- Hừm, tướng bản lĩnh của ngươi ra sao, không ngờ chẳng chịu nổi ta được một chương. Hãy mau rút đi, ta làm phúc tha cho mạng sống.

Giương mặt hết xám lại đỏ bừng, Thuần Tu bàng hoàng bởi lần thất bại đầu tiên.

Vốn từ khi gặp Bích Hà ở Ngũ Mai lĩnh chàng đã thầm yêu cô gái xinh đẹp và ngang tàng này, ngay trong giấc mộng cũng khó quên. Thế mà giờ đây trước mặt người mình yêu, vừa xuất một chiêu đã thua lão già, làm sao chàng khỏi cảm thấy vừa thẹn vừa tức.

Chàng bèn quay lại bảo Hoàng Phủ Bích Hà:

- Sư muội đưa cô nương kia ra ngoài vài trượng, để ngu huynh thanh toán

cái mạng già của lão ma đầu.

Hoàng Phủ Bích Hà và Đơn Huệ Tâm vừa lui ra, Thượng Quan Thuần Tu hét to một tiếng, cước hạ di động và roi cùng vung lên xuất chiêu hợp công Sách Tiên Lược Ảnh, roi khí chưởng phong dồn dập trút vào Tiểu Diện Tú Sĩ như nước vỡ bờ.

Giật nảy mình trước kinh đạo của đôi phương, Tiểu Diện Tú Sĩ không còn dám coi thường, lão cũng rút gươm phối hợp kiếm chưởng thành liên chiêu Dao Sơn Kiếm Thụ để không chế đối thủ.

Song Thượng Quan Thuần Tu đã triển khai roi và chưởng đều uy mãnh, làm Tiểu Diện Tú Sĩ hoa cả mắt, tâm thần rối loạn kinh hoàng.

“Bình Bình” mấy tiếng, đá chạy cát bay, cây cối ngã đổ hàng loạt bởi chưởng khí và đường roi của Thượng Quan Thuần Tu, thân thể Tiểu Diện Tú Sĩ cũng bắn đi mấy trượng.

Lão uốn mình trụ bộ, rồi trợn mắt quát:

- Đúng là tuyệt chiêu Mai Ma tiên pháp của lão sư Cùi, Phong hòa thượng là gì của ngươi?

Thượng Quan Thuần Tu cười lạt:

- Ngươi biết ra lai lịch của ta thì đã muộn, mau cúi đầu chờ chết thôi.

Bị chàng trai trẻ tuổi khinh mạn, Tiểu Diện Tú Sĩ lại gầm gừ:

- Hừ, ngay cả sư phụ ngươi là Phong hòa thượng cũng không dám tỏ những lời huênh hoang trước mặt ta. Hãy tiếp chiêu.

Lời nói vừa dứt, lão phóng tới vẩy ra một chiêu Long Phi Hổ Phục trong Thiên Long bí pháp khí thế mạnh như di sơn đảo hải, kinh phong ầm ầm quật thẳng vào Thượng Quan Thuần Tu.

Chàng trẻ tuổi cũng không khoan nhượng, lập tức triển vận khí lực vào ngọn roi, kết hợp chưởng chiêu đánh tới tựa rồng cộp xuất kích, mãnh liệt khiếp hồn.

Thế là một người công lực thâm hậu, một kẻ chiêu thức diệu kỳ, chưởng khí giao nhau, kiếm roi công phá, trong vòng chu vi hai mươi trượng, bóng đối thủ quẩn vào nhau giữa những tiếng nổ ầm ầm, khiến Hoàng Phủ Bích Hà và Đơn Huệ Tâm phải dạt ra xa.

Bỗng một loạt tiếng nổ dài chấn động như dây địa lôi làm sạt vách núi, thổi bay cỏ thụ. Hai đối thủ đều dội ngược ra xa năm trượng, cùng giương mắt nhìn nhau bất phân thắng bại.

Vừa trụ bộ vững, Tiểu Diện Tú Sĩ đã cảm tức nghĩ thầm:

- Thằng tiểu tử mặt cầu ra sữa, không ngờ chưởng lực hùng hậu, đường roi như rồng bay cộp tát. Lão hòa thượng Cùi đã khéo đào tạo một tài năng.

Nếu ta không sử dụng độc chiêu, sợ rằng thảm bại về tay nó thì thật mất mặt.

Ý nghĩ thâm hiểm vừa lướt qua, Tiểu Diện Tú Sĩ liền hỏi:

- Thăng nhỏ ngông cuồng, ngươi dám tiếp thêm một chương nữa của lão phu không?

Thượng Quan Thuần Tu hiên ngang đáp:

- Ta sợ gì không dám tiếp.

Song chương của Tiểu Diện Tú Sĩ lập tức vẩy mạnh, đạo kinh phong vừa vỡ ra, Thượng Quan Thuần Tu liền phóng tới xuất chiêu nghênh địch.

Không ngờ Tiểu Diện Tú Sĩ chỉ xuất hư chiêu kích động tính nóng nảy của chàng trai trẻ. Chờ lúc chàng phóng tới động thủ, lão ta liền lách tránh và dồn mười thành công lực quật chéo một chiêu Bái Vĩ Thần Long như sét đánh vào thân thể Thuần Tu.

“Bùng” một tiếng dữ dội, Thuần Tu bất ngờ bị trúng một chiêu xảo quyết của lão ma đầu. Toàn thân chàng văng bắn gần mười trượng rồi rớt phịch xuống đất như trái mít rụng, sắc diện tái xanh, miệng ộc ra một búng máu.

Hoàng Phủ Bích Hà kinh hãi kêu lên:

- Ôi, đại ca...

Nàng chạy đến bên Thuần Tu, thấy mặt chàng xanh xao, máu rỉ bên khoe mép và hai mắt nhắm nghiền.

Sự kiện vừa xảy ra, quả thật Thượng Quan Thuần Tu đã liều cả sinh mạng vì Bích Hà.

Điều này khiến Bích Hà hết sức xúc động, gục đầu vào ngực chàng bật khóc thành tiếng.

Giữa lúc ấy Tiểu Diện Tú Sĩ chờn vờn xông tới.

Đơn Huệ Tâm liền quát:

- Đào lão bối, không thể thừa lúc người ta bị thương mà hạ độc thủ.

Bích Hà chấn động tinh thần ngược lên nhìn. Nàng thấy rõ Đơn Huệ Tâm giang tay ngăn chặn Tiểu Diện Tú Sĩ.

Lão ma đầu tuy đánh được một chương gây thương tích cho Thượng Quan Thuần Tu, song lão cũng bị chấn động dữ dội, gương mặt xám xịt, bước đi lảo đảo.

Tuy nhiên, vì căm hận, lão cũng quyết dồn nguyên khí còn lại để quật thêm một chương giết chết Thuần Tu trong lúc chàng hôn mê.

Hành động của lão quả là hèn mạt, không có tinh thần thượng võ, song bản chất Ma giáo, lão ta muốn thủ thắng bằng mọi giá.

Không ngờ lão bị Đơn Huệ Tâm cản lại, bởi Thượng Quan Thuần Tu là nghĩa huynh của Bạch Cương, và nàng cũng đang muốn mua chuộc cảm tình

của Bích Hà để chấm dứt hận thù.

Tiểu Diện Tú Sĩ nổi giận quát:

- Tiểu nữ ngu ngốc, ngươi muốn phản lại bốn bang hay sao mà dám ra tay cản trở lão phu.

Lão cố gắng cao giọng, nhưng giọng nói không còn âm lực, bởi thương tích đã làm lão yếu đi rồi.

Đon Huệ Tâm bảo:

- Tiền bối muốn gì cũng phải để người ta vận công hồi phục đối địch với nhau. Lẽ nào tiền bối hạ thủ lén lút, đánh người té ngựa đâu phải là anh hùng thượng võ.

Quá tức giận, Tiểu Diện Tú Sĩ mắng lại:

- Đồ con nít, miệng còn hôi sữa, biết gì mà nói chuyện anh hùng. Trên đời này muốn thủ thắng là phải biết thừa cơ hành động. Ngươi là con bé ngu, không xứng đáng là con gái của Bang chủ.

Lời mắng mỏ của Tiểu Diện Tú Sĩ khiến Don Huệ Tâm chịu không nổi.

Nàng sấn tới tát vào mặt lão một cái, không ngờ đã dụng lực quá mạnh trong lúc đối tượng đang chao đảo nên Don Huệ Tâm làm Tiểu Diện Tú Sĩ té lăn ra đất.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy lão ma đầu đang bung mình chồm lên để phản công Huệ Tâm, nàng liền hét to: - Lão ma đầu nộ mạng.

Thân hình nhanh nhẹn lướt tới, Bích Hà rút kiếm chém thẳng xuống.

Phản xạ tự nhiên khiến Tú Sĩ đưa tay lên gạt đỡ. Lập tức “sực” một tiếng, lão ma đầu đau thấu tim gan, cánh tay lão đã bị đứt lìa...

Tiểu Diện Tú Sĩ kinh hoảng, lão vội hít một luồng chân khí, bật đứng lên lao đảo vài bước rồi mắng lớn: - Con tiện tỳ, lần sau gặp lại ta sẽ lấy mạng ngươi.

Vừa nói lão vừa cố gắng bỏ chạy.

Hoàng Phủ Bích Hà quát to:

- Con chuột già, chạy đi đâu.

Bởi Bích Hà đã biết chính tay Tiểu Diện Tú Sĩ sát hại cha mẹ mình. Nay đã chặt đứt của lão một cánh tay, nàng dễ gì tha chết cho hắn.

Sau tiếng quát, Bích Hà chuyển mình phóng tới.

Nhưng Don Huệ Tâm đã nhảy ra, kéo vạt áo Bích Hà:

- Thưa thưa, dừng bước.

Bích Hà trợn mắt:

- Ngươi muốn gì nữa đây?

Đon Huệ Tâm nói nhanh:

- Lão thảm bại như thế đủ rồi, xin thư thư cho lão được sống sót.

Tiểu Diện Tú Sĩ đã bỏ chạy, nhìn Đôn Huệ Tâm, Bích Hà lại thấy lửa hận bốc cao ngàn ngút.

Nàng tuốt kiếm ra thét lớn:

- Cái mạng của người ta còn chưa nghiền nát ra, người còn dám xin tội cho kẻ khác à?

Đường đường là con gái Bang chủ, võ công lại cao cường chẳng kém ai, từ trước đến nay Đôn Huệ Tâm chỉ quen được nuông chiều, ra oai nạt nộ kẻ khác. Nhưng bây giờ bởi muốn xóa tan hận thù giữa những người thân cận với Bạch Cương, nên nàng nhẫn nhục chịu cho Bích Hà mắng mỏ.

Lát sau Huệ Tâm mới nói:

- Thư thư bớt phần nộ. Muội xin chịu tội thay cha. Mong thư thư chờ muội nói vài lời vĩnh biệt với Bạch thiếu hiệp, rồi muốn chặt xương, lóc thịt ra sao cũng được.

Nghe Đôn Huệ Tâm nhắc đến Bạch Cương, Bích Hà lại nổi cơn ghen.

Nàng giậm chân miệng thét:

- Con yêu tinh chuyên mê hoặc người khác, đừng nhiều lời. Ta nhất định hạ sát ngươi bây giờ. Nhưng ta cho ngươi được cùng đấu kiếm với ta, để ngươi phải tâm phục võ công của ta mà chịu cái chết.

Dứt lời, Bích Hà quăng cho Đôn Huệ Tâm một thanh kiếm trong đôi song kiếm của mình, rồi bảo: - Nhất kiếm lên và giao đấu với ta.

Nghe giọng điệu của Bích Hà, Huệ Tâm biết là cô ta ghen tức bởi Bạch Cương. Vậy tại sao không dùng Bạch Cương để tạm hòa hoãn? Nghĩ như vậy rồi Huệ Tâm nói: - Hãy nghỉ lại, Hoàng Phủ thư thư. Chúng ta đánh nhau ở đây dằng dai, không ai theo Bạch thiếu hiệp. Huyền Cơ Tú Sĩ Khổng Lượng trước mắt tuy bỏ chạy, song đầu óc lão đầy mưu kế, nham hiểm khôn lường. Lỡ thiếu hiệp gặp Khổng Lượng mà quên đề phòng, tất dễ dàng lâm nạn.

Bích Hà nghe nói bỗng giật mình.

Lời Đôn Huệ Tâm nghe ra có lý, bởi nàng ta rất rành Khổng Lượng là Hộ pháp của Thiên Long bang. Bạch Cương rất có thể rơi vào bẫy độc của Huyền Cơ Tú Sĩ.

Bích Hà muốn đuổi theo hỗ trợ cho Bạch Cương ngay, bèn lạnh lùng bảo:

- Được rồi, ta tạm để cái mạng sống của người vài bữa nữa. Hãy cút đi.

Đôn Huệ Tâm chỉ chờ có thế, nàng cũng chuẩn bị phi hành, bỗng một tiếng thở dài làm nàng khựng lại.

Tiếng thở dài ảo não ấy là của Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp đang ngồi vận công chữa thương.

Từng rung động con tim vì Bạch Cương, nên Bích Hà chẳng nghĩ thơ gì mà không hiểu tâm tình sâu kín của Kim Tiên Ngọc Long. Nàng biết Thuần Tu từ lâu đã thầm yêu nàng... Vừa rồi chàng lại đem tính mạng ra để giải cứu nàng thoát khỏi tay Tiểu Diện Tú Sĩ, đến nỗi bị trọng thương. Lẽ nào nàng tàn nhẫn lãnh đạm với người ơn?

Thế là Bích Hà đành phải đến bên cạnh Thuần Tu, dịu dàng hỏi:

- Thượng Quan đại ca, thương tích của đại ca thế nào?

Thuần Tu mỉm cười, gượng đáp:

- Ôi, cái đau ngoài da thịt nào có nghĩa gì mà sư muội phải quan tâm?

Lời đáp của Thuần Tu đơn giản mà ai oán. Bởi ý chàng muốn nói nỗi đau trong lòng của kẻ tuyệt tình mới khủng khiếp hơn vết thương ngoài da thịt đang hành hạ xác thân chàng.

Nghe những lời ấy, Bích Hà xúc động đến rơi lệ.

Bỗng Thuần Tu lại nói:

- Đúng là Bạch đệ có thể gặp nguy hiểm bởi tên Hộ pháp xảo quyệt, sư muội nên nhanh chóng đến với Bạch đệ đi...

Tình yêu và lòng cao thượng của Thuần Tu làm Bích Hà phải suy gẫm. Trong lúc thuần Tu yêu nàng trong tuyệt vọng thì nàng phải tranh giành với mấy cô gái khác để được yêu Bạch Cương. Tình yêu trên đời thật éo le cay đắng biết chừng nào.

Bích Hà thở dài nói:

- Đại ca đang bị thương, tiểu muội làm sao có thể an tâm để đại ca ở lại đây một mình?

Thuần Tu lại gượng cười:

- Được nghe những lời quan tâm của muội là huynh đã mãn nguyện rồi. Muội cứ đi đi... Huynh ngồi tọa công vài chu thiên nữa hồi phục nội lực và sẽ theo kịp muội.

Hoàng Phủ Bích Hà bị rung động mạnh bởi tâm sự sâu kín của Thuần Tu. Song nỗi lo cho Bạch Cương vẫn như lửa đốt trong lòng...

Nàng đành nói ngập ngừng run giọng:

- Vậy tiểu muội đi trước nhé.

Thuần Tu nhẹ vẫy bàn tay, nhắm mắt lại vận hành nguyên khí.

Bích Hà thở dài rồi lặng lẽ phóng vút đi.

Xem tiếp chương 39 Trúng độc kế Bạch Cương lâm nạn

Chương 39: Trúng Độc Kế Bạch Cương Lâm Nạn

Rừng núi trùng điệp mà Bạch Cương cứ mãi miết phi hành, sau khi đã nổi giận bởi cuộc giao tranh giữa Hoàng Phủ Bích Hà và Đơn Huệ Tâm.

Bỗng một ngọn phi tiêu từ trên tàn cây rậm lá nhắm vào Bạch Cương phóng vèo tới.

Vốn đã luyện được Ngũ Cầm kỳ kinh từng ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, Bạch Cương còn được Thiên Độc Thánh Thủ ngầm truyền cho Thiên Độc thập tam chiêu nên thính lực tinh vi và rất rành cách dùng độc trong võ thuật.

Chàng nghe tiếng gió là biết có độc thâm ám hại. Thủ pháp của Bạch Cương nhanh như chớp. Thay vì né tránh độc thâm, Thì chàng chỉ nghiêng đầu rồi đưa tay bắt lấy ám khí.

Nhưng chính vì bận chụp phi tiêu mà chàng không kịp thấy kẻ phóng phi tiêu đã rời tàn cây chạy trốn.

Kẻ ấy chẳng ai khác hơn là Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng, Hộ pháp Thiên Long bang.

Trụ bộ trên một mỏm đá, Bạch Cương mở bàn tay xem chiếc phi tiêu, lại thấy chuôi phi tiêu có gắn một mảnh giấy liền mở ra đọc:

“Thiên Long bang đã bắt lại Vương Bá Xuyên, giam ở Áp Chủy cương, Thông Thiên Độc Long và bọn ma đầu đang tập trung ở đó. Thiếu hiệp không nên đến.

Thanh Y Nương”.

Bạch Cương giật mình trầm nghĩ:

- Vương sư huynh đã được Hà Thông và Hồ Diễm Nương đưa đi Tây Hồ để gặp Thượng Quan huynh, tại sao lại bị Thiên Long bang bắt. Mà ai báo tin cho ta đây. Áo xanh chỉ có Doãn Tổ Trinh, song nếu là Tổ Trinh thì phải là Lục Y, không phải Thanh Y. Vả lại Tổ Trinh đã kêu mình là Bạch ca, đâu còn kêu tiếng thiếu hiệp khách sáo nữa.

Tuy suy nghĩ như vậy song Bạch Cương lại nghĩ thêm:

- Phải chăng ta đã cần tìm kiếm Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân để rửa hận. Vậy tại sao ta không đến Áp Chủy cương?

Thế là Bạch Cương chuyển mình sang hướng tây để phi hành tới Áp Chủy cương, ngọn núi cao nhất của dãy Quỷ Sơn Liên Nhạc.

Lát sau Bạch Cương đã tới đỉnh núi quanh năm phủ tuyết kia. Vết thương do Phong Hỏa pháp sư đánh trúng lại hành chàng đau đớn, song Bạch Cương cứ hăng hái sục tìm dấu vết bọn ma đầu nơi đỉnh tuyết.

Bỗng một chuỗi cười lạnh tanh vọng tới. Bạch Cương giật mình ngó lên

đã thấy những bóng người từ mặt biển dưới chân núi phóng vèo đến chỗ chàng đang đứng.

Bạch Cương vội trụ bộ thủ thế.

Chớp mắt một cái, Thông Thiên Độc Long đã đứng trước mặt chàng. Quanh lão ùn ùn những ma đầu yêu nữ kéo tới bao quanh.

Bạch Cương nhận ra Hạo Thủ Thương Long Cổ Khôn, Thiên Phật Chương Vu Dương, Thiên Lai Ma Nữ, Âu Dương lão đạo và Xung Thiên Điều Tử.

Chàng cười gằn:

- Hay lắm, bọn ma đầu các ngươi gần như đủ mặt. Ta có dịp hỏi tội để bắt các ngươi nhận lấy cái chết.

Đơn Hiểu Vân cười nhạt:

- Hào khí lắm. Máy tháng qua một mình các hạ xông đến Hắc Mãng đàn, vào Quy Sơn, đại náo Cửu Cung sơn, đả thương Tứ Đại Sát Tinh và tàn sát các vị Đường chủ của bốn bang, nên các hạ đã lấy lòng tên tuổi. Hôm nay lão phu là Bang chủ cũng muốn hân hạnh được các hạ chỉ bảo vài chiêu binh sinh tuyệt học. Nhưng trước hết lão phu mong các hạ cho biết nguyên do vì sao các hạ liên tiếp gây sự với bốn bang. Nếu nghe ra có lý, lão phu sẽ bỏ hết chuyện cũ, mà còn trả Vương Bá Xuyên cho các hạ. Bằng vụ việc phi lý thì... Khà khà... Các hạ để lại cái đầu.

Bạch Cương nổi giận cười gằn:

- Đơn Hiểu Vân, ngươi đừng giở giọng quanh co. Ta hỏi ngươi, năm xưa cả ba đời nhà họ Địch và vợ chồng Càn Khôn Kiếm Hoành Phủ Vân Long, rồi vừa qua Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ có phải do một tay ngươi sát hại không?

Thông Thiên Độc Long trở mắt nhìn Bạch Cương rồi gằn giọng:

- Vậy những kẻ ấy với các hạ liên quan thế nào?

Câu hỏi của Đơn Hiểu Vân khiến Bạch Cương khó đáp, bởi cho tới nay chàng vẫn chưa xác định được lý lịch của mình. Song qua một khắc suy nghĩ, Bạch Cương thét:

- Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ là vị thúc thúc từng nuôi dưỡng ta từ thuở bé, cũng như cha ruột của ta. Riêng tội ác của các ngươi và bọn Thiên Long bang, dù chẳng có gì liên quan ta cũng có thể trừ khử bọn ngươi để diệt mối họa cho thiên hạ.

Đơn Hiểu Vân rống lên một tràng cười rùng rợn:

- Ha ha, thì ra các hạ liêu thân tới đây chỉ vì việc của kẻ khác. Lão phu thật sự kính nể khí phách của các hạ đó.

Sau những lời khách sáo, Thông Thiên Độc Long bỗng thét lên:

- Tiểu tử đừng quá hợm mình. Người đã dám đến Áp Chủy cương này thì phải táng mạng ở đây thôi.

Bạch Cương ưỡn ngực đồng dặc bảo:

- Người mang danh Bang chủ, không nên nói ra những lời thô lỗ, tự nhận có võ công thượng thặng thì cứ xuất chiêu đi.

Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân trừng mắt, quát lớn:

- Người phải chết.

Lão chậm bước tới, song thủ giương cao. Đột nhiên có tiếng kêu lớn:

- Xin hãy dừng tay.

Tất cả cùng quay mình, thấy bốn gã đen thui hình dung cổ quái vụt phóng tới.

Đơn Hiểu Vân tươi nét mặt, kêu lên:

- Quan Ngoại tứ quý thủ, không ngờ các vị cũng đáp lời mời của bốn bang vừa kịp lúc.

Một tên quý đen già nhất trong bọn vòng tay đáp:

- Quý bang hiện đang lừng lẫy ở Trung Nguyên, làm sao Quan Ngoại tứ quý thủ không chiêu cố.

Một tên khác lại nhảy ra hét lớn:

- Cắt tiết gà đầu cần tới dao mổ trâu. Tiểu tử kia khỏi cần Bang chủ bản tay, cứ để đây cho huynh đệ chúng tôi xử trí.

Tên này vừa dứt lời, cả bốn tên đều vây lấy chàng trai trẻ. Bạch Cương bật cười khinh thị:

- Bốn con quý đánh thuê. Chắc các người đã biết Phong Hỏa pháp sư từ Tây Vực qua hỗ trợ tội ác cho Thiên Long bang đã bị ta đánh suýt chết, cắt đi rồi. Bây giờ đến lượt các người nộp mạng.

Nhất Hắc Quỷ nổi giận khoác tay:

- Huynh đệ, mau xuất chiêu đập tiểu tử thành cát bụi cho ta.

“Ầm Ầm” chưởng phong lập tức gào thét, kinh khí cuộn cuộn từ bốn hướng ập vào Bạch Cương.

Không ngờ chưởng lực của Tứ quý quá mạnh ngoài ước tính của mình, mà chúng lại liên thủ hợp công một lượt, nên Bạch Cương bị trúng hai luồng kinh khí, thân hình chao đảo, phủ tạng nhộn nhạo suýt té ngã.

Chàng vội hít một luồng chân khí rồi sử dụng thân pháp Xà Du bắn mình lên cao, đề lên sóng chưởng của hai tên tả hữu.

Từ thế thượng phong đó, Bạch Cương vung tả chưởng sử dụng chiêu Cửu Tiên Nhất Hạc, hữu chưởng xuất chiêu Chân Thế Lược Phong, nhắm ngay

Tứ quý võ xuống.

Lập tức chuông phong như lốc cuốn, kinh đạo âm âm, cát bay đá chạy mịt mù khủng khiếp...

“Bùng Bùng” hai tiếng rung chuyển đất trời, khoảng chân núi bị lún sâu mấy thước, mặt biển ngoài xa cũng dựng lên mấy cột sóng dữ dội.

Tứ quý Quan ngoại bị cường lực của Bạch Cương đánh văng vào vách đá tét đầu, vỡ ngực chết tươi, thân thể chúng còn bị tung vọt ra ngoài biển mất tích.

Bọn ma đầu chấn động nhìn nhau.

Nhưng lúc ấy Bạch Cương cũng lão đảo, bởi chàng còn mang thương tích trong mình mà dụng lực quá lớn.

Chàng cảm thấy khí huyết quay cuồng, cổ họng nghèn nghẹn... bỗng ới ra một búng máu bầm.

Thấy chỉ hai chiêu Bạch Cương đã đánh Tứ quý Quan ngoại tan xác, bọn ma đầu giật mình kinh sợ. Song trước mặt Bang chủ, bọn chúng phải tỏ vẻ hung hăng.

Thiên Phật Chuông Vu Dương hét vang:

- Tru sát ngay tên tên tiểu tử...

Âu Dương lão đạo và Thiên Lai Ma Nữ đồng loạt lướt tới. Nhưng Thông Thiên Độc Long đã quát to:

- Để thằng bé cho ta...

Cả bọn vốn đã kiêng sợ Bạch Cương. Thấy Bang chủ muốn tự tay xuất thủ thì mừng quá, liền dạ vang một tiếng, lùi cả lại phía sau.

Đơn Hiểu Vân chờn vờn bước tới. Hắn cười hiểm độc:

- Tiểu tử, Thiên Long bang ở đây chưa phải đã hết người. Nhưng ngươi muốn đối địch cùng ta thì bọn Bang chủ cũng cho ngươi có cơ hội để ngươi chết mà vui lòng nhắm mắt.

Rồi lão chột hét:

- Xuất chiêu đi.

Bạch Cương đang bị nội thương khá nặng, chàng lại biết Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân có võ công thượng đẳng. So chuông với lão là một sống một chết. Nhưng vì mối thù của Hồ thúc thúc và cái chết của bao người khác, Bạch Cương nhất quyết tự tay trừ khử lão ma đầu này, dù bị vong mạng chàng cũng vui.

Bởi thế Bạch Cương hít mạnh luồng chân khí, ngâm vận đủ mười thành công lực, rồi nói to:

- Tiền chủ hậu khách, ngươi xuất chiêu trước đi.

Đon Hiểu Vân cười khà khà:

- Kiên cường và hào khí lắm. Được rồi, lão phu ra tay tế độ cho ngươi.

Lão rùn hai vai xuống, hít sâu, nạp khí vào Đan Điền, và cước hạ di động sẵn đến.

Bạch Cương vươn mình sẵn sàng nghênh đón những chiêu mãnh liệt. Đột nhiên có những tiếng kêu vang:

- Phụ thân, đình thủ.

Đon Hiểu Vân ngạc nhiên quay nhìn lại, Thấy con gái lão là Đon Huệ Tâm phóng vút tới, liên hỏi:

- Huệ Tâm, con làm sao thế?

Huệ Tâm la lớn:

- Bạch ca ca đang bị chấn thương trầm trọng. Cha không được xuống tay...

Thông Thiên Độc Long cũng biết Bạch Cương đang bị thương nặng, lão chỉ cần cố gắng vài phần là trừ khử được một kẻ đại thù. Bởi vậy lão đâu chịu nghe lời can gián.

Trợn mắt lên, lão quát:

- Tránh ra...

Tả chưởng vung mạnh, lão xô bắn Đon Huệ Tâm ra ngoài. Nhưng cô gái lại chồm tới theo thế Lý Ngư Đả Đỉnh, ôm lấy đầu gối Đon Hiểu Vân và tha thiết nói:

- Cha ơi, Bạch ca là người tốt. Cha không được giết chàng.

Đon Hiểu Vân tức điên lên, lão không ngờ con gái mình yêu thương một kẻ thù nguy hiểm. Lão liền đưa nhất chỉ điểm vào huyệt hôn mê của Đon Huệ Tâm khiến nàng ngã lăn ra đất.

Bạch Cương trông thấy tất cả. Chàng hết sức xúc động bởi tình yêu của Huệ Tâm. Nhưng trước mắt là chàng phải đương đầu với cha nàng đang từng bước đi tới như một tử thần.

Lão ta đột nhiên thét một tiếng dữ dội.

Song chưởng vung lên, Đon Hiểu Vân xuất chiêu Đảo Hải Cầm Long vỗ thẳng vào Bạch Cương, kinh lực âm âm cuốn tới như một cơn sóng dữ.

Đất đá tung bay mịt mù...

Bạch Cương vốn đã phòng thủ, chàng hoành ngang song chưởng đẩy trực diện một chiêu Mãnh Hồ Bạt Sơn đối địch với Đon Hiểu Vân. Chưởng đạo tựa phong ba bão táp lướt đến.

“Ầm” một tiếng trời long đất lở, Đon Hiểu Vân phải thối lui cả trượng về phía sau, thân hình lão đảo, mắt đỏ hào quang.

Còn Bạch Cương gắng sức quá, nên đẩy lui được đối thủ thì chàng cũng bị ứ hơi, nội tạng bị đảo lộn, lúc song chưởng giao thoa, trụ bộ không vững nên chàng ngã ngồi xuống, miệng ộc một vũng máu.

Thông Thiên Độc Long trúng một chưởng của Bạch Cương, hấn giật mình nghĩ thầm:

- Tiểu tử quả thật có công lực phi thường, thân pháp kỳ lạ, không hiểu sư phụ của hắn là ai...

Lão nhìn thấy Đon Huệ Tâm bị mình điểm huyết nằm trên mặt đất thì càng thêm căm tức gã trai trẻ.

Nhận ra Bạch Cương đã ngồi và ói máu lên đám cỏ khô, lão mừng lắm, liền phóng vèo đến bổ xuống một chiêu Thần Lôi Tróc Quái hàm chứa mười thành công lực.

Trong lòng lão tin chắc Bạch Cương khó toàn mạng với chiêu này.

Trong chưởng đạo mịt mù, kinh khí di động, đột nhiên một bóng trắng vút lên như pháo thăng thiên...

“Bình Bình...”

Sau những tiếng nổ nhức óc, lại chính Đon Hiểu Vân bị bắn tung ra xa, ngã xuống ngoài bên triền đá, khiến bọn ma đầu ngạc nhiên hoảng vía.

Chúng ngó lại Bạch Cương Thấy chàng loạng choạng, nhưng lại ngồi xuống tọa công như chẳng có gì xảy ra.

Thật bất ngờ, song đó chỉ là do thời khắc xuất thần của Bạch Cương.

Tuy chàng ói máu ngắt ngư, song công lực vẫn còn mạnh bởi chất bổ thần diệu của Bạch Mai Linh Quả. Thị lực tinh tường, Bạch Cương đã thấy chiêu Thần Lôi Tróc Quái của Đon Hiểu Vân quá nguy hiểm. Chàng liền vận nội lực sử dụng thân pháp Xà Du bắn mình lên quật thẳng một chiêu Ác Điều Phi Thiên, chiêu dữ nhất trong bộ Điều của Ngũ Cầm kỳ kinh.

Chưởng đạo như tia sét, vừa hóa giải chiêu thức của đối thủ, vừa đánh bật lão ma đầu văng đi xa lắc.

Tuy nhiên, sau tuyệt chiêu dữ dội, Bạch Cương bị tổn thương chân khí, lại phải ngồi xuống tọa công.

Âu Dương lão đạo vội vã chạy tới nâng Đon Hiểu Vân. Lão ta phun ra một vòi máu, đôi mắt lơ lờ...

Hạo Thủ Thương Long Cổ Khôn gầm lên:

- Để tại hạ tán nát xương thẳng tiểu tử ra.

Nhưng Đon Hiểu Vân đã bật dậy hét lớn:

- Cứ để nó cho ta.

Thật không hổ danh Bang chủ, Đon Hiểu Vân phục hồi công lực rất

nhANH, và lão cảm thấy mắt mặt với đám thuộc hạ nên lại nhảy phóc về phía Bạch Cương như một tia chớp.

Đình bộ cách Bạch Cương một trượng, Đôn Hiểu Vân thấy sắc mặt chàng đã tái xanh, nhợt nhạt, máu rỉ bên khóe miệng, liền bật cười hỏi lớn:

- Tiểu tử, ngươi muốn tự sát hay chờ lão phu ra tay?

Bạch Cương trừng mắt nhìn lão ma đầu thét to:

- Đừng nói chuyện hoang đường.

Chàng bật mình lên, nhưng Đôn Hiểu Vân đã nhanh tay xuất thủ, chưởng và trảo cùng lúc bổ vào Bạch Cương chiêu Lưỡng Long Truy Mệnh là chiêu tối độc trong Kim Long thần chưởng.

Lão quyết dùng chiêu này chấm dứt tính mạng chàng trai.

“Ầm” một tiếng rung chuyển núi non, bọn ma đầu công lực phi thường vẫn bị chấn động nghiêng ngả, cây gãy, đá bay loạn xạ.

Lúc đó Đôn Hiểu Vân đang loạng choạng, còn Bạch Cương xóc tới xuất chiêu liên tiếp dồn lão vào vách núi.

Thì ra Bạch Cương đã dồn hết sức lực còn lại trong cơ thể bị thương trầm trọng của mình để sử dụng Độc Công thập tam thức mà Thiên Độc Thánh Thủ đã truyền cho. Chẳng những chàng hóa giải được chiêu Lưỡng Long Truy Mệnh của Đôn Hiểu Vân mà còn đánh bật lão vào vách núi. Chỉ cần một thức cuối cùng là Bạch Cương có thể hạ sát lão ma đầu.

Song vừa lúc đó kinh mạch của chàng đã gần như bế tắc... Chàng lao đảo, té ngời và miệng phun máu có vòi.

Trên cao, bọn ma đầu thuộc hạ của Đôn Hiểu Vân nhón nháo. Chúng cùng nhau la vang:

- Mau cứu Bang chủ...

Âu Dương lão đạo, Hạo Thủ Thương Long, Thiên Phật Chưởng, Thiên Lai Ma Nữ và Xung Thiên Điều Tử đồng loạt xuất thủ...

Kình đạo âm âm di động.

Năm đạo chưởng phong cuộn cuộn quật vào Bạch Cương giữa lúc chàng gần như khô cạn nguyên khí bởi đòn Độc Thức đánh ngã Đôn Hiểu Vân.

Hỡi ôi, toàn thân Bạch Cương bị chưởng khí của bọn Ma giáo đánh văng từ triền núi xuống biển như một chiếc lá.

“Ừm” một tiếng, chàng trai trẻ biến mất dưới làn nước và những con sóng trắng mênh mông.

Vừa lúc ấy, một bạch y thiếu nữ xuất hiện. Nàng kêu đau đón xé lòng:

- Trời ơi, Bạch ca...

Mắt nhìn mặt biển mênh mông vừa nuốt gọn chàng trai anh tuấn, cô gái

ưa lệ ướm đầm đôi má. Rồi bỗng đôi mắt đẹp của nàng rực sáng căm thù, nàng lao thẳng như mũi tên về phía bọn ma đầu hung ác.

Lúc ấy Đơn Hiểu Vân đã được bọn thuộc hạ đưa lên sườn núi, xoa nắn kinh mạch, khai thông huyết đạo và cho uống mấy hoàn linh dược nên đã lập tức khỏe mạnh tỉnh táo.

Lão bật cười lớn:

- Ha ha, thế là thằng tiểu tử làm mọi cho cá rồi, ha ha...

Đột nhiên lão giật mình sững sốt bởi một bóng trắng xẹt tới ngay trước mặt như ánh sao băng...

Đó chính là Hoàng Phủ Bích Hà.

Trông thấy kẻ tử thù đã sát hại cha mẹ mình, và vừa đánh văng cả người mình yêu xuống biển, làm sao Bích Hà không nổi giận xung thiên?

Vừa lên đến sườn núi Bích Hà đã vung một chiêu Phiên Thiên Tuyệt Chương vào giữa ngực Đơn Hiểu Vân như sét đánh.

Vội đảo mình theo thế Di Thân, Thông Thiên Độc Long tránh được luồng chương khí, nhưng ngọn chương đánh sạt cả vách núi làm bọn thuộc hạ của lão ma đầu kinh hồn thoát chạy.

Thiên Lai Ma Nữ nổi giận lướt tới toan vỗ một chương vào Hoàng Phủ Bích Hà, nhưng Đơn Hiểu Vân lại quát:

- Dừng tay.

Ma nữ ngạc nhiên, nhưng không dám trái lệnh, vội thu chiêu hãm hực lùi về phía sau.

Đơn Hiểu Vân nhìn cô gái, quát hỏi:

- Tiểu a đầu từ đâu tới, sao dám mạo phạm bổn Bang chủ?

Bích Hà trừng mắt thét:

- Quái ma, lão còn làm bộ ngây thơ không biết ta là ai sao? Mẹ ta là Bạch Mai Nương với người cùng là đồng môn mà người nhẫn tâm sát hại và ám toán luôn cả Dịch gia. Chính người cũng giết cha ta là Hoàng Phủ Vân Long nữa. Mỗi gia thù này ta phải lấy đầu nhà người mới rửa xong huyết hận.

Lời chưa dứt nàng đã xuất chiêu đánh thẳng vào Đơn Hiểu Vân.

Một tiếng “Ầm” rung chuyển, chiêu Tuyệt Băng Lãnh Sát dữ dội nhất trong Phiên Tuyệt chương ào ào như bão tuyết cuộn ập vào lão ma đầu vô cùng mãnh liệt.

Đơn Hiểu Vân vội tung mình lên thoát qua luồng chương đạo, nhưng huyết khí của lão cũng nhộn nhạo khác thường.

Vừa trụ bộ lão đã quát to:

- A đầu. Lão phu khổ công tìm kiếm người để tận diệt, không ngờ hôm

nay người dẫn xác tới đây. Coi bộ người cũng có chút bản lĩnh. Mai Phong lão bà bà là gì của người?

Hoàng Phủ Bích Hà thét lên:

- Người biết ra thì đã quá muộn. Hãy nộp mạng.

Nàng lại sẵn tới phát chiêu Phi Tuyết Sơn Đầu, vận đủ mười thành công lực đánh vào Đôn Hiểu Vân.

Tiếnth nổ “Bình” đánh gọn mà choáng óc, triền núi nứt toác một mảng lớn, đá bay từng tảng kinh người.

Đôn Hiểu Vân bị bật tung lên, làm bọn thuộc hạ lao tới toan xuất thủ cứu nguy. Nhưng bọn chúng đã nghe một tràng cười lạnh tanh của Bang chủ từ trên cao...

Rồi hai tiếng “Ầm Ầm” kinh khiếp, chiêu Thần Long Hoán Vũ từ song chưởng của Đôn Hiểu Vân quật thẳng xuống đầu cô gái như sấm sét.

Bích Hà biết đó là tử chiêu Kim Long thần chưởng nên nàng vội nhảy tránh cho xa tầm sát thương.

Nhưng không kịp nữa, Bích Hà không bị chưởng đánh vào đầu thì dư lực của kinh đạo đã quật vào giữa ngực nàng.

Một tiếng thét thảm thiết, cô gái ngã lăn ra mặt đất hôn mê luôn, các huyết đạo dường như đều bế tắc.

Đôn Hiểu Vân bật cười rùng rợn:

- Hừm, lão phu tể độ cho người cùng về với ông bà cha mẹ người.

Lão đắc chí xông thẳng tới, không cần đề phòng gì cả.

Bỗng một luồng chưởng đạo đánh thẳng vào lão như tia chớp xẹt... và sau tiếng “bình” điếng hồn, Đôn Hiểu Vân bị đánh té ngửa bởi lão bất ngờ không kịp ra tay.

Vừa lúc đó, một chàng trai xuất hiện, giữa tiếng kêu la của mấy tên ma đầu:

- Kim Tiên Ngọc Long.

Đúng là Thượng Quan Thuần Tu vừa lợi dụng lúc sơ ý của Đôn Hiểu Vân giáng ra một chiêu Lôi Công Đả Quỷ...

Bởi gấp rút giải nguy cho Bích Hà nên Thuần Tu không kịp tập trung công lực để giết Bang chủ Thiên Long bang, mà chỉ làm lão trọng thương té ngã.

Nhanh như chớp, Thuần Tu phóng vèo tới ẵm lấy Hoàng Phủ Bích Hà.

Song Âm Dương lão đạo, Thiên Lai Ma Nữ, Thiên Phật Chưởng, Hạo Thủ Thương Long và Xung Thiên Điều Tử cùng xông đến vây phủ bốn mặt.

Vẫn bình tĩnh, Thuần Tu ôm Bích Hà một tay, còn tay kia vung Trường

Thiết tiên vận kinh lực quật một đường Mai Hoa Lạc Địa... đường roi hàm chứa luồng lực đạo phát nổ “Bình Bình” đánh một vòng xô dạt hết bọn thuộc hạ của Đon Hiểu Vân.

Vừa có khoảng trống, Thuần Tu sử dụng thân pháp Đằng Long ôm Bích Hà lao vào rừng như mũi tên.

Bọn ma đầu Thiên Long bang bị đường roi của Thuần Tu đánh dạt ra. Lũ chúng lại lo xúm vào cấp cứu Đon Hiểu Vân nên không truy cản chàng trai nữa.

Đon Hiểu Vân được cứu tỉnh rất nhanh. Lão ta cười gằn:

- Không sao, giết được gã Bạch Cương là ta an tâm, con bé kia cứ để đấy, sẽ có ngày ta giết nốt.

Hắn lại bật cười lớn hơn:

- Không ngờ mẹo nhỏ của ta giao cho Hộ pháp Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng lại có kết quả lớn. Sự thật ta chẳng bắt được Vương Bá Xuyên mà gạt được thằng tiểu tử ngây thơ...

Cả bọn ma đầu thấy Bang chủ vui vẻ cũng cười lên tán thưởng. Chúng chợt ngó lại chỗ Đon Huệ Tâm bị điểm huyết nằm trên vạt cỏ thì nàng đã không còn ở đó. Cô gái đã vận công tự giải huyết đạo và bỏ đi mất từ bao giờ.

Xem tiếp chương 40 Huyết án phơi bày

Chương 40: Huyết Án Phơi Bày

Giữa khu rừng xanh rậm rạp.

Thuần Tu đặt Bích Hà trên thảm cỏ, lòng chàng xúc động xao xuyến bởi lần đầu được ôm người mình yêu quý vào lòng.

Chàng nhanh chóng giải khai huyết đạo cho nàng. Sau đó, chàng thoa bóp và truyền hơi bằng cách miệng đối miệng, chẳng bao lâu Bích Hà đã tỉnh.

Thấy Thuần Tu kề cận bên mình, Bích Hà mắc cỡ vùng dậy kêu lên:

- Ôi, đại huynh, muội tưởng đã tan xác bởi kẻ đại thù.

Thượng Quan Thuần Tu mỉm cười:

- Muội đã an toàn rồi đó, Bạch đệ đâu?

Nghe nhắc đến Bạch Cương, Bích Hà òa khóc:

- Đại ca ơi, Bạch ca chết rồi...

Giật nảy mình, Thuần Tu hỏi nhanh:

- Sao, Bạch đệ thế nào?

Nghẹn ngào một lúc Bích Hà mới nói được:

- Huynh đệ ta đến nơi quá muộn. Muội chỉ kịp trông thấy Bạch Ca bị Đôn Hiểu Vân đánh văng xuống biển.

Thuần Tu còn đang không biết dùng lời gì để khuyên giải Bích Hà thì bỗng thấy tiếng động từ phía xa có người phi hành đến.

Bích Hà kêu lên:

- Thiên Long bang truy đuổi chúng ta đó.

Đứng bật dậy ngay, Thuần Tu nói:

- Muội cứ an tâm, đã có huynh...

Chàng giương song thủ sẵn sàng nhưng lại bật cười bảo:

- Người nhà cả, có ai đâu.

Thì ra là Phương Tuệ, Cát Vân Thường và Liễu Phượng Lâm chạy đang chạy tới.

Sau khi nghe Thuần Tu thuật chuyện và thấy Bích Hà khóc mãi, Phương Tuệ ngẫm nghĩ rồi la lên: - Đừng vội lo sợ, Bạch lang từng ăn trái Chu Đăng Thủy Quả và Bạch Mai Linh Quả, lại rèn luyện võ công, nội lực sung mãn hơn người tu luyện trăm năm, dễ gì ngã xuống biển đã chết. Chúng ta mau đi tìm, có thể Bạch lang đã vào được vùng ven biển.

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Phương thư thư nói đúng. Chúng ta nên cùng ra ven biển, rất nhiều hy vọng tìm thấy Bạch Cương.

Nội lực Bích Hà khi ấy đã phục hồi, bèn cùng Thuần Tu và dì cháu Phương Tuệ, Vân Thường phóng vèo ra biển như những cánh thần điêu.

Lướt qua Áp Chủy cương, Phương Tuệ bỗng trở xuống biển và kêu lên vui vẻ:

- Có chiếc thuyền kia, ta nên thuê mượn để đi dọc ven biển sẽ vô cùng thuận lợi...

Chiếc thuyền có mũi, không lớn lắm. Năm người thuộc hàng cao thủ, phóng xuống nhẹ như những chiếc lá rơi mà cũng khiến thuyền lắc lư chòng chành.

Có tiếng la từ bên trong:

- Những ai đó, coi chừng thuyền lật.

Phương Tuệ nhìn vào bên trong, có ba bóng người nhưng người nàng thấy đầu tiên là Bạch Cương.

Nàng kêu lên sung sướng:

- Ôi, Bạch lang đây rồi.

Vừa lúc ấy một cô gái áo màu xanh lục bước ra, Phương Tuệ lại kêu:

- Doãn cô nương, đệ tử của Tịnh Không thánh ni.

Thêm một ông lão mặt mũi xấu xí xuất hiện làm Phương Tuệ ngỡ ngàng vì không nhận ra.

Cô gái áo lục chính là Doãn Tố Trinh tươi cười:

- Kính chào các vị...

Nàng trở qua lão già xấu xí:

- Đây là lão Đinh, người bảo vệ muội.

Thượng Quan Thuần Tu giật mình nói:

- Thì ra Thiết Đạm đại hiệp Đinh Hào đây mà...

Thiết Đạm Cuồng Khách vòng tay khiêm tốn:

- Không dám, không dám.

Lúc đó Bạch Cương mới từ trong vườn mình ra, gương mặt còn xanh xao nhưng nụ cười rất tươi.

Giọng chàng tràn đầy xúc động:

- Chào Thượng Quan đại ca, ôi, còn bốn cô nương nữa.

Hoàng Phủ Bích Hà vội nói:

- Bạch ca thương thế trầm trọng, cứ nằm nghỉ đi.

Cát Vân Thường mừng đến ứa nước mắt, nói líu ríu:

- Nghe Hoàng Phủ thư thư báo tin dữ, Thượng Quan huynh và mấy chị em đều lo. Cứ sợ không còn thấy được Bạch ca.

Liễu Phượng Lâm đôi má ửng đỏ, liếc nhìn Bạch Cương rồi nắm lấy tay Doãn Tố Trinh hỏi nhanh: - Doãn thư thư làm sao đến kịp thời thế?

Thấy Doãn Tố Trinh cũng đang xúc động, Thiết Đạm Cuồng Khách đáp

thay:

- Chỉ là chuyện tình cờ. Doãn tiểu thư chăm sóc sức khỏe của Tiêu tiểu thư vừa ổn định thì nóng lòng, sợ Bạch thiếu hiệp nóng lòng rửa thù mà mắc kế hiểm độc của Thông Thiên Độc Long nên cầu xin sư phụ đi thăm dò tình hình. Lão phu cùng tiểu thư đi đường biển định đến Cửu Cung sơn cho nhanh. Nào ngờ mới đi ngang qua Áp Chủy cương đã nghe tiếng sấm chưởng vang rền rồi một bóng người bị văng xuống biển.

Doãn Tố Trinh cố dần xúc động nói tiếp:

- Người ấy cứ nửa nổi nửa chìm theo sóng nước, Đinh tiên bối chèo thuyền ra vớt lên mới biết là Bạch ca. Bởi chân khí và nội lực Bạch ca cứ tự nhiên hồi phục theo người đã rèn luyện theo Tối Tâm pháp và ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả nên không bị chìm hẳn dưới nước dù thân thể bất động...

Bạch Cương nhóm dậy nói xen vào:

- Cũng nhờ Đinh lão tiên bối truyền thêm nội lực, khai thông huyết đạo nên tại hạ mới sớm hồi phục thể này. Tại hạ ghi khắc ơn sâu của tiên bối đã kịp thời cứu mạng.

Mọi người nghe nói đều vui vẻ trong khi Thiết Đảm Cuồng Khách lại mỉm cười trầm giọng: - Không dám, chỉ vì Bạch thiếu hiệp căn cốt tuyệt phẩm, chứ công nhỏ của lão phu không đáng kể.

Thượng Quan Thuần Tu nắm chặt tay Bạch Cương hỏi:

- Bạch đệ sao biết Thông Thiên Độc Long ở Áp Chủy cương mà đến giao đấu thế?

Bạch Cương đáp:

- Sau khi được Bích Nhãn Quỷ cho biết huyết án ngày xưa là do Đơn Hiểu Vân chủ mưu, mượn Thiên Độc phong châm để hạ thủ, tiểu đệ căm hờn, nhất quyết tìm Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân để rửa thù cho Tiêu thúc thúc và toàn gia họ Dịch. Trên đường đi, tiểu đệ bỗng nhận được một lá thư kèm mũi phi tiêu báo tin Thông Thiên Độc Long đã bắt Vương sư huynh đưa về Áp Chủy cương nên đệ mới tới ngay đó. Bởi thương tích do Phong Hỏa pháp sư gây ra cho đệ còn trầm trọng, lại bị Đơn Hiểu Tinh và đồng bọn liên thủ hạ độc chiêu nên mới...

Nghe Bạch Cương chưa dứt lời, Thượng Quan Thuần Tu đã kêu lên:

- Bạch đệ đã bị Thông Thiên Độc Long dối gạt để bày độc kế. Sự thật Vương Bá Xuyên hiện còn ở Tây Hồ trong chùa Pháp Tướng, được các vị cao tăng trị bệnh. Có Hồ Diễm Nương và Hà Thông ngày đêm bảo vệ, làm sao bọn Thiên Long bang có thể bắt cóc được.

Bạch Cương nghiêng rằng nói:

- Đơn Hiếu Vân xảo quyết, nội thương của đệ bình phục là đệ lại quyết đi tìm hấn để tru sát rửa thù.

Nhẹ vỗ vào vai Bạch Cương, Thuần Tu bảo:

- Do căn cốt tuyệt phạm, ăn được linh quả và rèn luyện công phu nên Bạch đệ võ công thượng thừa, nếu sức khỏe và nguyên khí chưa phục hồi như cũ thì nhân dịp này đệ cùng huynh và các muội về Tây Hồ vừa thăm Vương sư huynh vừa dưỡng thương hồi sức. Lúc đó mới mưu tính chuyện lớn được.

Thiết Đảm Cuồng Khách cũng nói vào:

- Thượng Quan đại hiệp bàn rất phải, Bạch thiếu hiệp nên cùng chúng tôi đến Tây Hồ. Cổ nhân có câu “Mối đại thù mười năm rửa được chưa phải đã muộn”, thiếu hiệp không nên nóng nảy.

Nghe những lời chí tình, Bạch Cương xúc động đáp:

- Bạch mỗ đa tạ sự quan tâm của huynh muội và lão tiên bối. Chúng ta hãy quay về Tây Hồ thôi.

Thế là tất cả hân hoan hội tụ trong khoang thuyền, Thiết Đảm Cuồng Khách quay mũi thuyền trở lại Hàng Châu.

Đến Tây Hồ mọi người vừa qua Tam Quan ngôi chùa Pháp Tướng đã thấy Hà Thông chạy ra ôm chầm lấy Bạch Cương mừng rỡ.

Bạch Cương liền hỏi:

- Hồ Diễm Nương đâu?

Hà Thông xụ mặt thở dài:

- Từ ngày về đây, Hồ Diễm Nương luôn u buồn như có tâm sự thâm kín. Ngày hôm qua đột nhiên cô ấy bỏ đi đâu biệt dạng rồi.

Trong lúc Bạch Cương ngơ ngẩn trầm tư thì Hà Thông lại tươi nét mặt reo lên: - Nhưng người có một lá thư và gói quà kỳ cục đây...

Bạch Cương ngạc nhiên:

- Thư của ai, mà gói quà gì?

Vẫn với nụ cười vô tư, Hà Thông đáp rộn ràng:

- Đêm hôm qua, ta đi thơ thẩn tìm Hồ Diễm Nương, bỗng thấy một cô gái áo trắng lướt qua, ta tưởng Hoàng Phủ cô nương nhưng không phải. Cô gái ấy quăng cho ta chiếc gói này rồi xẹt đi như tên bắn. Trong gói đó chỉ là mớ lá khô, có mùi thơm hăng hắc nên ta gọi là gói quà kỳ cục. Còn lá thư thấy đề cho Bạch đệ nên ta không dám đọc.

Vừa nói Hà Thông vừa lấy trong áo ra một gói nhỏ trao cho Bạch Cương.

Nóng lòng muốn biết là ai gửi nên Bạch Cương mở lá thư ra xem ngay. Những nét chữ quen thuộc làm chàng xúc động: “Bạch ca, hôm qua trong lúc

ca ca bị đánh văng xuống biển thì cũng là lúc muối tỉnh lại. Muối vội phóng ra ven biển tìm Bạch ca, bởi muối biết ca ca không thể chết chìm như những kẻ tầm thường.

Song ra tới nơi, muối thấy ca ca đã được Doãn thư thư và Đinh tiên bồi vớt lên thuyền. Muối rất vui vì ca ca thoát nạn nhưng lại buồn cho thân phận mình vô duyên trong nghiệp chướng.

Muối biết ca ca còn một điều lo lớn là cứu chữa cho sư huynh Vương Bá Xuyên. Vương sư huynh bị Thiên Long bang đầu độc, chỉ chữa được bệnh mất trí bằng Long Diên thảo là thứ cỏ quý muối mạo hiểm đi lấy cấp ở phái Côn Lôn tặng lại cho ca ca.

Muối mong ca ca chữa trị lành bệnh cho sư huynh và đẹp duyên hạnh phúc với các thư thư xinh đẹp...

Sau này Bạch ca có lúc nào nghĩ đến tiểu muối bất hạnh xấu số này, chỉ xin ca ca nhỏ cho vài giọt lệ dư thừa cũng đủ vong hồn muối mãi nguyện.

Vĩnh biệt Bạch ca yêu quý

Đon Huệ Tâm”.

Đọc xong những hàng chữ đau khổ của Don Huệ Tâm, Bạch Cương xúc động bật khóc... tay run run cầm gói lá khô như không nổi nữa.

Hà Thông kêu lên:

- Ôi, chuyện gì vậy Bạch đệ?

Bạch Cương trao tờ thư cho chàng trâu nước:

- Hà huynh đưa mọi người cùng xem đi.

Thuần Tu và các cô gái nghe nói đều bước tới...

Đọc xong lá thư ngắn ngủi, ai nấy đều bàng hoàng cảm động, thương xót Don Huệ Tâm. Ngay cả mấy cô gái cũng không còn chút ghen tức tị hiềm gì về tình yêu của Huệ Tâm với Bạch Cương nữa.

Bạch Cương lại hỏi Hà Thông:

- Bệnh trạng của Vương sư huynh ra sao?

Hà Thông thở dài:

- Các vị cao tăng ở đây, nhiều vị chữa bệnh như thần y mà Vương huynh chỉ thuyên giảm chứ không bình phục được.

Nhìn qua Thượng Quan Thuần Tu, Bạch Cương nói:

- Như vậy Don Huệ Tâm đã cho chúng ta nguồn hy vọng, hãy đưa ngay gói cỏ Long Diên thảo này cho các nhà sư trị bệnh Vương sư huynh.

Thuần Tu gật đầu:

- Phải, huynh cũng có nghe sư phụ của huynh nói về công dụng của Long Diên thảo...

Mọi người cùng vào chào các nhà sư và Bạch Cương trao gói Long Diên thảo, các vị cao tăng đều vui mừng bảo: - Loại cỏ này là dược liệu quý, trị đúng bệnh của Vương thí chủ. Nếu có sớm thì chỉ cho uống một ngày đã khôi phục được tâm thần của bệnh nhân rồi. Sao hôm nay các vị mới đưa tới?

Câu hỏi làm Bạch Cương nhớ đến Đơn Huệ Tâm nên xúc động nghẹn ngào. Chàng chỉ đáp nhanh: - Thứ cỏ quý này không dễ tìm, người bạn của tại hạ mạo hiểm gần như đổi cả tính mạng mới có được.

Bạch Cương lại vào hậu liêu thăm Vương Bá Xuyên. Trông thấy sư huynh tiêu tụy điên khùng, chàng đau đớn thầm cầu khẩn trong lòng sẽ chữa được bệnh cho sư huynh bằng Long Diên thảo và quyết tìm cách giành lại mạng sống cho Đơn Huệ Tâm.

Hôm sau Bạch Cương, Thuần Tu và các cô gái đang ngồi bàn luận võ công thì Hà Thông từ hậu liêu chạy ra kêu toáng lên: - Ôi, Long Diên thảo công hiệu như thần. Các vị cao tăng pha thêm vài món nữa, chỉ cho Vương sư huynh uống qua đêm nay, bây giờ sư huynh đã hoàn toàn tỉnh táo rồi.

Bạch Cương reo lớn:

- Cảm tạ Trời Phật...

Rồi chàng lại ứa lệ nhớ đến Đơn Huệ Tâm.

Tất cả cùng kéo nhau vào hậu liêu lấy tạ các vị cao tăng và thăm Vương Bá Xuyên.

Đã khôi phục tâm thần, Vương Bá Xuyên ôm chầm lấy Bạch Cương, anh em cảm động cùng khóc. Bá Xuyên càng đau xót hơn khi Bạch Cương kể lại cái chết của Tiêu Tinh Hồ.

Ông liền hỏi:

- Sở Quân đâu rồi?

Bạch Cương vội đáp:

- Quân muội hiện là đệ tử của Tịnh Không thánh ni, đang luyện võ công để cùng đệ báo thù cho Hồ thúc thúc.

Vương Bá Xuyên nói:

- Bạch đệ chẳng phải chỉ trả thù cho Hồ thúc thúc mà còn rửa mối huyết thù cho song thân đệ nữa.

Bạch Cương giật mình hỏi ngay:

- Vậy Vương sư huynh biết rõ thân thế của đệ?

Gật đầu, Vương Bá Xuyên thở dài:

- Ta là đệ tử của song thân đệ, làm sao không biết rõ...

Liếc qua Hoàng Phủ Bích Hà, ông nói tiếp:

- Bạch sư đệ và Hoàng Phủ sư muội tuy mang khác họ nhưng là chị em

ruột thịt đấy. Vì cả hai đều là con của Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long và Bạch Mai Nương, từng bị Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân sát hại bằng Thiên Độc phong châm cũng như Tiêu Hồ sư thúc.

Lời nói của Vương Bá Xuyên vừa dứt, Bạch Cương cảm thấy như bị một búa đập lên đầu choáng váng.

Chàng quay sang Bích Hà kêu lớn:

- Thư thư...

Bích Hà cũng xúc động mạnh, ôm chầm lấy Bạch Cương.

Tất cả mọi người có mặt đều sững sốt lặng đi một lúc, Thuần Tu cùng các cô gái vừa cảm động vừa mừng thầm.

Còn Bích Hà đỏ hồng đôi má bởi mắc cỡ và hối hận. May là chuyện hôn ước chỉ mới nói miệng mà hai chị em cũng chưa gả gởi quá đáng.

Nàng ứa nước mắt, run giọng hỏi:

- Xin sư huynh nói cho nghe, vì sao chị em muội phải xa cách và mang họ khác nhau?

Vương Bá Xuyên trầm giọng kể:

- “Năm đó Đơn Hiểu Vân là đệ tử của Địch lão gia thâm yêu Bạch Mai Nương là thân mẫu của sư muội nhưng sư nương lại yêu Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long, sư phụ của ta, và mang thai sư muội đó.

Đơn Hiểu Vân thù hận, chờ Địch lão gia lên Tuyết Phong lĩnh tìm Bạch Mai Linh Quả thì thăm sát cả gia đình bằng độc châm.

Sư nương thoát được nhưng bị trọng thương và sanh sư muội, phải giấu trong tổ lót để giữa rừng, may nhờ Mai Phong Tuyết Lão cứu được đem về nuôi dưỡng.

Sau đó Hoàng Phủ sư phụ cùng sư nương tiếp tục mưu việc báo thù. Đơn Hiểu Vân lại cùng Tiểu Diện Tú Sĩ dùng Thiên Độc phong châm giết được sư phụ, trong lúc sư nương có thai tiếp sư đệ.

Lúc sanh sư đệ thì sư nương giao cho Tiêu sư thúc nuôi dưỡng để sư nương rảnh tay báo thù.

Bởi sợ kẻ địch biết tung tích sư đệ thuộc huyết thống của sư phụ nên sư nương đặt tên sư đệ theo họ mẹ là Bạch Cương, lại dặn Tiêu sư thúc đừng dạy võ công cho sư đệ để tránh cái chết theo nghiệp giang hồ.

Tiếp đó sư nương đơn thân đi tìm Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân báo thù và vẫn bị hấn sát hại bằng độc châm.

Tiêu sư thúc nuôi dưỡng sư đệ, không truyền võ công, không cho biết lai lịch là theo lời dặn của sư nương.

Mười bảy năm sau, khi sư đệ và Sở Quân đã khôn lớn, sư thúc mới cùng

ta đi tìm bọn Thông Thiên Độc Long phục thù.

Ta và sư thúc bị Đơn Hiểu Vân cùng bọn ma đầu hợp công, sư thúc trúng nhằm độc châm nhưng thoát chạy được ra đồng hoang, còn ta bị chúng bắt, ép uống chất độc đến điên loạn không còn biết gì nữa”.

Câu chuyện của Vương Bá Xuyên kể làm mọi người vừa xúc động vừa căm hận. Huyết án năm xưa toàn gia Địch Lão Vọng Tộc của võ lâm giang nam đã phơi bày rõ ràng.

Chính Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân là thủ phạm cùng bọn thuộc hạ ma đầu Thiên Long bang hiện nay như Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng và Tiểu Diện Tú Sĩ Đào Dã.

Bạch Cương rít lên:

- Nay mọi sự đã rõ ràng, tại hạ nhất quyết phải tự tay giết Đơn Hiểu Vân và đồng bọn để rửa mối huyết thù cho song thân, cho Hồ thúc thúc. Dù phải nát thân này cũng không lùi bước.

Lời nói của Bạch Cương vừa dứt, Hoàng Phủ Bích Hà liền tiếp:

- Tiểu nữ này cũng quyết liều chết cùng Bạch đệ đại phá Thiên Long bang trả thù nhà.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng cười lớn và tiếng nói vọng vào:

- Hay lắm, hay lắm, các vị không những trả thù nhà mà còn diệt họa cho võ lâm Trung Nguyên và trừ hại cho thiên hạ nữa.

Mọi người giật mình nhìn ra đã thấy Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên và Độc Cước Dương Xuân bước vào...

Âu Dương Kiên nói:

- Bàn đạo đã liều chết vào Quy Sơn cứu được người bạn già này về đây cũng vì tiêu diệt Thiên Long bang.

Thiết Đảm Cuồng Khách Đinh Hào và Thượng Quan Thuần Tu vui mừng đón tiếp hai nhân vật võ lâm cao thủ.

Thượng Quan Thuần Tu hỏi:

- Nhị vị tiền bối chắc đã biết nguồn tin quan trọng về bọn ma đầu?

Độc Cước Dương Xuân đáp:

- Trong những ngày lão phu bị giam cầm, Thông Thiên Độc Long chắc đã tin tưởng nắm tính mạng lão phu trong tay nên không cần giấu ý định với tham vọng ngông cuồng của hắn. Hiện nay hắn đang luyện Bạch Cốt độc công để âm mưu tàn sát quần hùng lưỡng đạo Trung Nguyên, quyết chiếm ngôi vị độc bá võ lâm bằng những trận đánh núi xương sông máu.

Thiết Đảm Cuồng Khách giật mình kêu lên:

- Ôi vậy thì chúng ta phải mau thông báo với các vị Chương môn võ công

siêu tuyệt tiến hành hỏi tội và nhanh chóng tiêu diệt Đôn Hiểu Vân với bè lũ ma đầu. Nếu để bọn chúng thắng thế, võ lâm Trung Nguyên sẽ tan nát mà những người dân vô tội cũng không thể sống an lành với bọn Ma giáo tàn độc hiểm ác ấy.

Vương Bá Xuyên tuy còn mệt mỏi vẫn hăng hái gật đầu:

- Chúng ta phải hành động ngay thôi, chậm trễ là không còn kịp nữa.

Những người có mặt lập tức vào Đại Hùng bảo điện của chùa Pháp Tướng bàn đại sự.

Theo ý kiến chung, Tử Mân đạo trưởng là người lịch lãm giang hồ sẽ đi mời cao thủ các môn phái hợp tác.

Thượng Quan Thuần Tu được cử đi mời Phong hòa thượng và Thần Châu Túy Cái.

Hoàng Phủ Bích Hà về thỉnh cầu Mai Phong Tuyết Lão, Phương Tuệ và Cát Vân Thường mời Bạch Mi lão lão.

Doãn Tổ Trinh và Liễu Phụng Lâm đi thỉnh Tịnh Không thánh ni và thông báo với Kim Dực Đại Bàng Liễu Khôn Sơn.

Vương Bá Xuyên và Độc Cước Dương Xuân cùng nói:

- Còn hai lão già này làm việc gì đây?

Thuần Tu đáp ngay:

- Nhị vị lão bối, một vị mới bị giam cầm đau ốm, một vị vừa trải qua cơn bệnh tâm thần nên xin hãy tạm nghỉ ngơi phục sức, chờ ngày mở trận sẽ động thủ.

Tử Mân đạo sĩ lại vuốt hàm râu đỏ và nói:

- Theo ngụ ý của bản đạo, chúng ta ở trong ngôi chùa kề Tây Hồ này trống trải quá. Nếu bọn Thiên Long bang biết được mà ra tay hạ thủ tập kích trước thì khó an toàn. Các vị nên nhớ Thông Thiên Độc Long còn có sự phụ hấn là Lăng Vân Vũ Sĩ võ công thượng thừa, không thể xem thường. Vậy ta nên tạm di chuyển đến một nơi khác trước khi hành sự.

Gật liên mấy cái, Vương Bá Xuyên trầm giọng:

- Đúng là sau khi phản Địch lão gia, Đôn Hiểu Vân theo học độc công với Lăng Vân Vũ Sĩ. Trong cơn nguy cấp, thế nào hấn chẳng thỉnh cầu sự phụ hấn tiếp tay. Ta nên dời qua vùng hang động Ngọc Hoàn sơn sẽ tốt hơn.

Mọi người đều lên tiếng đồng ý.

Đột nhiên từ bên ngoài có hai tràng cười lạnh tanh vọng vào và ánh nhãn quan lung linh rọi thẳng vào Đại Hùng bảo điện.

Bạch Cương hét lên:

- Các vị hãy đề phòng...

Chàng liền sấn tới mấy bước trong khi những người có mặt đều đứng bật dậy, cả già lẫn trẻ giương cao song thủ sẵn sàng.

Âu Dương Kiên gằn giọng:

- Hừm, không lẽ Thiên Long bang có trăm tai nghìn mắt hay sao mà biết được chúng ta ở đây?

Luồng sáng nhân quang lại chiếu rọi gần hơn làm mấy cô gái dù đã là võ lâm tuyệt thủ cũng phải giật mình.

Chợt Hoàng Phủ Bích Hà thảng thốt kêu lên:

- Ôi, Bích Nhân Quỷ...

Tất cả đều rúng động.

Xem tiếp chương 41 Huyết chiến Cửu Cung sơn

Chương 41: Huyết Chiến Cửu Cung Sơn

Tràng cười buốt óc kinh hồn.

Nhãn quan loang loáng như tia chớp.

Trong Đại Hùng bảo điện của ngôi chùa Pháp Tướng vang lên tiếng kêu Bích Nhân Quỷ của Hoàng Phủ Bích Hà.

Mọi người rúng động giương cao song chưởng.

Nhưng kẻ từ bên ngoài lướt vào đầu tiên lại là Thiên Độc Thánh Thủ.

Ông ta cười khà khà, lớn tiếng:

- Xin các vị bình tĩnh, lão phu cùng đệ tử tới đây với hảo ý.

Tất cả thở một hơi dài nhẹ nhõm trở về vị trí của mình.

Bạch Cương làm sao quên được Thiên Độc Thánh Thủ đã ngằm truyền Độc Công thập tam thức cho mình, bây giờ nếu có lão về giúp sức thì đại cục càng dễ thành công.

Chàng liền khôn ngoan bước tới chấp tay cúi đầu:

- Đệ tử kính mừng sư phụ.

Thiên Độc Thánh Thủ bật cười:

- Hay lắm, hay lắm. Đây là đệ tử ký danh của ta. Lão phu có mặt ở nơi này sẽ giúp ích được các vị, và gã sư diệt Bích Nhân Quỷ Lãnh Thế Tài kia sẽ là một nhân chứng hữu ích khi các vị cần đòi chất tội lỗi của Đon Hiểu Vân.

Bích Nhân Quỷ là kẻ độc ác khét tiếng, khiếp mặt quân hùng. Nhưng xuất hiện ở nơi này hẳn lại cúi mình rất lễ độ bên cạnh sư thúc của hắn là Thiên Độc Thánh Thủ.

Nhưng Hoàng Phủ Bích Hà đột nhiên hét lớn:

- Xin lỗi các vị trưởng thượng, có một điều tiểu nữ cần hỏi Lãnh các hạ. Cả gia quyến nhà họ Địch, song thân ta và Bạt Phong Dao Tiêu đại hiệp đều bị hại bởi Thiên Độc phong châm là ám khí của các hạ. Vậy các hạ sẽ trả lời sao đây?

Bích Nhân Quỷ điềm nhiên lướt ánh tinh quang từ đôi mắt xanh lè sang Bạch Cương...

Hiểu ý, Bạch Cương vội lớn tiếng:

- Hà thư thư đừng nóng nảy. Việc này Lãnh huynh đã cho đệ biết. Nguyên do vì Đon Hiểu Vân có dã tâm nên đã đem Bạch Mai Linh Quả ra hứa trao đổi để mượn một túi Thiên Độc phong châm của Lãnh huynh. Bởi thế Lãnh huynh cũng đã mắc mưu mượn đao giết người của Đon Hiểu Vân, vô tình để hắn sử dụng ám khí của mình vào tội ác. Điều này làm Lãnh huynh ân hận suốt đời, nên phen này quyết làm nhân chứng vạch mặt tên ma đầu

trước võ lâm để trị tội hấn.

Mọi người cùng gật gù:

- Thiên Độc phong châm của Bích Nhân Quỷ có góp phần trong tội ác của Thông Thiên Độc Long. Nhưng bởi vô tình, và nay Lãnh Thế Tài đứng ra làm nhân chứng thì có thể thông cảm được.

Thượng Quan Thuần Tu vui vẻ nói:

- Như vậy kính thỉnh các vị cùng qua Ngọc Hoành Sơn để cùng lo đại sự. Chúng ta là những người quang minh chính đại, sẽ hạ chiến thư với Thông Thiên Độc Long đảng hoàng.

Những người có mặt đều thuộc hàng có khinh công siêu tuyệt, vừa ra khỏi chùa Pháp Tướng đã đề khí phóng đi vèo vèo về hướng Ngọc Hoành Sơn đầy hang động kín đáo.

Vương Bá Xuyên chưa khôi phục được sức lực đã có Bạch Cương và Đinh Hào theo hộ vệ. Còn Độc Cước Dương Xuân cười chung ngựa với Hà Thông.

Ba ngày sau, Tử Mân đạo sĩ Âu Dương Kiên, Thượng Quan Thuần Tu và các cô gái đã mời được những võ lâm tiền bối, Chưởng môn và nhiều cao thủ đến Ngọc Hoành Sơn cùng hội họp ở Hồ Võ Đình trên đỉnh núi.

Bạch Mi lão lão cao niên hơn hết liền lên tiếng:

- Thông Thiên Độc Long gian ác như thế nào cả võ lâm hiện nay đều biết. Hấn có tội sát hại gia quyến Dịch lão gia, hại vợ chồng Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long, Bạt Phong Dao Tiêu Tinh Hồ. Nay hấn còn ngông cuồng âm mưu luyện Bạch Cốt độc công tàn sát quần hùng lưỡng phái để làm bá chủ võ lâm Trung Nguyên. Tử Mân đạo sĩ và Bạch thiếu hiệp chủ trì việc hỏi tội Đơn Hiểu Vân là điều hợp lẽ, tiêu diệt Thiên Long bang là hành động cần làm...

Những vị có mặt đều đồng thanh hưởng ứng và cắt ngón tay lấy máu hòa rượu uống, thề một lòng trừ khử bọn ma đầu.

Phong hòa thượng nói tiếp:

- Bạch thiếu hiệp trẻ tuổi mà có căn cốt siêu phàm, có kỳ duyên ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả và Bích Mai Linh Quả, lại luyện thành công bí kíp Ngũ Cầm kỳ kinh. Cuộc giao đấu tới đây sẽ do Bạch thiếu hiệp tỉ thí với Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân để vừa thi hành sứ mạng của võ lâm, vừa rửa thù nhà. Các vị tiền bối chứng kiến hỗ trợ và không chế Lăng Vân Vũ Sĩ. Những cao thủ khác lãnh phần giao đấu với thuộc hạ Thông Thiên Độc Long. Như vậy cuộc hỏi tội lão ma đầu và tiêu diệt Thiên Long bang chắc chắn được hiệu quả.

Thiên Độc Thánh Thủ lớn tiếng:

- Lão phu rất tin tưởng Bạch đệ tử phen này sẽ tru sát được Đơn Hiểu Văn, nếu những bậc tiền bối không chế Lăng Vân Vũ Sĩ không cho can thiệp, và ngăn chặn những thủ đoạn mờ ám của tên ma đầu trong cuộc giao đấu. Đây là cuộc đại đẳng quang của Bạch Cương. Nhưng lão phu mong mỗi trước khi xuất kích, các vị tiền bối nên thu xếp cuộc tiêu đẳng quang là việc hôn nhân tốt đẹp của Bạch thiếu gia để đồ nhi của lão phu được phấn khích tinh thần.

Bạch Cương nghe Thiên Độc Thánh Thủ đề nghị một chuyện bất ngờ thì hết sức xúc động. Nhất là chàng thấy bên cạnh của Tịnh Không Khánh Ni đã có cả Tiêu Sở Quân sánh vai với Doãn Tố Trinh. Về Hoàng Phủ Bích Hà thì chàng đã yên tâm bởi thấy chị mình tỏ ra hảo ý với Thuần Tu đại hiệp.

Lúc đó Tịnh Không thánh ni lên tiếng trước:

- Bần ni là người tu hành, nói về chuyện này có hơi không hợp lẽ. Nhưng vì đã thấy hai đệ tử là Trinh nhi và Sở nhi đều có căn duyên nặng nợ với Bạch Cương. Doãn Tố Trinh ngoài cảm tình, còn có một lần được Bạch thiếu hiệp cứu mạng bằng thuật Âm Dương Giao Thái ngẫu nhiên đã trở nên vợ chồng. Còn Sở nhi được thân phụ là Tiêu đại hiệp nuôi chung với Bạch Cương và có trăng trời sau này tác hợp lứa đôi. Như vậy hai đồ nhi của bần ni sẽ trở thành nội tướng của ngôi Bắc Đẩu võ lâm vừa chiếu sáng này...

Doãn Tố Trinh và Tiêu Sở Quân đều hân hoan trong lòng, nhưng lại mắc cỡ, cúi mình xuống đất.

Bạch Cương vừa sung sướng như mở cờ trong bụng, thì đã nghe Bạch Mi lão lên tiếng:

- Lời của Tịnh Không thánh ni hãn mọi người đều phải công nhận. Nhưng sự thật mối duyên của Phương Tuệ và Cát Vân Thường, hai đồ nhi của già này không thể chối bỏ được. Xưa nay nếu Nguyệt Lão đã xe tơ, thì hai dì cháu hay hai chị em cùng chung một phu tướng cũng không hiếm. Già này rất đồng tình làm chủ hôn cho Tuệ nhi và Thường nhi cùng nâng khăn sửa túi cho Bạch thiếu gia, không hiểu Thần Kiếm Thủ Cát Ngọc Đường là cửu cửu của hai nhi nữ có ý gì khác chăng?

Một người đứng lên, chính là Cát Ngọc Đường, giọng nói sang sảng:

- Tại hạ rất hân hạnh kết thân với họ Hoàng Phủ, và xin nhường quyền chủ hôn cho Bạch Mi lão lão.

Phía dưới, Phương Tuệ và Cát Vân Thường mặt ửng hồng, ôm lấy nhau nhìn ra ngoài, tránh tia mắt đầy âu yếm của Bạch Cương.

Vừa lúc ấy Kim Dục Đại Bàng Liễu Khôn Sơn đã đứng dậy, tiếng nói âm

vang như chuông đồng:

- Bạch thiếu hiệp là ân nhân của Liễu gia, mà tề nữ Liễu Phượng Lâm nặng tình với thiếu hiệp. Đôi bên đã từng thề non hẹn biển kết tóc xe tơ. Nay lão phu cũng xin tác thành cho đôi trẻ, dù tề nữ là phu nhân thứ mấy cũng là mối kỳ duyên.

Thiên Độc Thánh Thủ vỗ tay reo lên:

- Hào hảo, thật là cuộc tiểu đăng quang đẹp nhất trên đời.

Năm phu nhân xinh đẹp tài cao cùng chung một phu tướng danh chấn quần hùng.

Bạch Cương trong lòng ngập tràn hạnh phúc, tuy chàng có áy náy khi nhớ đến Đôn Huệ Tâm và bụi ngùi nghĩ lại cảm tình của Hồ Diễm Nương, hai mỹ nhân vắng bóng ở nơi này.

Chàng vòng tay xá cả bốn phía và nói nhanh:

- Vãn bối xin tạ tất cả các vị. Nhưng xin được thi hành sứ mạng cao cả trước, chuyện riêng tư sẽ phụng mệnh sau.

Thần Châu Túy Cái vừa tu bầu rượu vừa cười khà khà:

- Phải thế, thế mới đúng tư cách anh hùng. Vậy ta hãy hạ chiến thư với Thông Thiên Độc Long ngay đi.

Tử Mân đạo sĩ liền nói lớn:

- Việc này bản đạo mạn phép lo rồi. Tại hạ đã hạ chiến thư và hẹn sáng mai đến Cửu Cung sơn.

*

Trời vừa rạng sáng, vàng thái dương của buổi rạng đông chưa xua tan nổi những lớp sương mù dày đặc bao phủ núi rừng.

Trong màn sương trắng đục, những bóng người vẫn phi vun vút về phía Cửu Cung sơn.

Trên đỉnh núi đã cắm đầy cờ xí của Thiên Long bang. Hiệu kỳ hàng hàng lớp lớp chen lẫn tán lọng uy nghi.

Nơi sẽ diễn ra trận quyết đấu dữ dội của lịch sử võ lâm là khoảng bằng phẳng hiếm có của dãy núi cao chón chở, bốn bề vách đá dựng đứng kinh người.

Khi mặt trời ló dạng thì dưới tán lọng và rừng cờ đã đầy những nhân vật lừng danh của võ lâm lưỡng phái.

Phía tả đài, nơi dành cho khách đã có Phong hòa thượng, Thần Châu Túy Cái, Tịnh Không thánh ni, Mai Phong Tuyết Lão, Bạch Mi lão lão, Tử Mân đạo sĩ, Thiết Đám Cuồng Khách, Độc Cước Dương Xuân, Kim Dục Đại Bàng.

Sau lưng những vị tiền bối Chương môn là Kim Tiên Ngọc Long Thượng Quan Thuần Tu đứng với lớp hậu sinh nam nữ cao thủ.

Hữu đài đối diện của chủ nhân Thiên Long bang, Thông Thiên Độc Long Bang chủ ngồi chễm chệ trên ngai phủ da cạp.

Hai bên có Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng và Tiểu Diện Tú Sĩ Đào Dã, cùng với bọn Âu Dương lão đạo chia theo thứ bậc.

Những ma đầu cao thủ đứng san sát phía sau. Ngồi cao hơn cả Bang chủ là Lăng Vân Vũ Sĩ, lão ma khủng khiếp, sư phụ của Đon Hiểu Vân lừng danh hắc phái.

Sau một hồi chiêm trống và ba phát súng đồng chuyển núi, Bang chủ Đon Hiểu Vân đứng bật dậy.

Hắn rọi ánh tinh quang trên đôi mắt quét ngang tả đài, rồi buông một chuỗi cười lạnh lẽo buốt óc.

Giọng hắn sang sảng:

- Việc các vị gởi thư hẹn ước sáng nay với ý đồ công cuồng triệt hạ Thiên Long bang đã rõ. Ta khỏi cần dài dòng, mà chỉ muốn biết các người muốn dùng chiến pháp nào đây? Trận pháp, kiếm pháp hay chương pháp?

Lời của Thông Thiên Độc Long vừa dứt, bỗng một tiếng nổ âm chuyển núi, rồi phía sau tả đài có một bóng trắng phóng vút lên như chiếc pháo thăng thiên.

Bóng trắng ấy hiện rõ là một thiếu niên nam tử, song chương và lưỡng cước đánh ra bốn phía phát nổ bình bình, đồng thời bay bổng, trụ bộ trên không trung giây lâu mới đáp xuống đấu trường.

Thân pháp của chàng thiếu niên đầy uy dũng và đẹp mắt.

Phía hữu đài bỗng có những tiếng kêu lên:

- Bạch Cương, kẻ khuấy động Thiên Long bang.

Lại có tiếng tắc lưỡi và giọng nói vừa ganh tức và tâm phục:

- Tên tiểu tử thi triển Ngũ Cầm kỳ kinh ảo diệu, cứ trông thân pháp Xà Du và trụ hình bộ Điều trên mây của hắn cũng rõ.

Lúc đó, Bạch Cương đình bộ trước hữu đài ba trượng.

Chàng nhìn thẳng Thông Thiên Độc Long Đon Hiểu Vân bằng ánh mắt chiếu ngời thù hận, rồi đồng dục nói:

- Việc hôm nay các vị võ lâm tiền bối và danh gia Chương môn đến hỏi tội Thiên Long bang là việc lớn. Nhưng trước hết, ta yêu cầu đích thân kẻ hung ác Đon Hiểu Vân thanh toán món nợ máu với ta.

Thông Thiên Độc Long tái mặt, nhưng hắn lại trấn tĩnh được ngay và bật cười sảng sặc:

- Tiểu tử cuồng ngông. Người thoát chết ở Áp Chủy Cương mà ta vẫn chưa rõ lai lịch. Vậy trước các tiền bối cao nhân lưỡng phái, người khai nguồn gốc và điều ước nguyện đi, rồi ta tế độ thêm một lần nữa cho người sớm về âm cảnh.

Nổi cơn thịnh nộ, chàng trai thét lớn:

- Ta là Hoàng Phủ Bạch Cương, con của Càn Khôn Kiếm Hoàng Phủ Vân Long và Bạch Mai Nương, thuộc dòng dõi Địch lão gia. Chỉ nghe qua những danh hiệu hãn Đon Hiểu Vân nhà người đã thấy rõ tội ác đáng bầm vằm muôn mảnh của người rồi?

Đon Hiểu Vân lại biến sắc mặt, song hấn trầm giọng:

- Nay tiểu tử ngu ngốc, người đừng tưởng học được môn võ công thất truyền Ngũ Cầm kỳ kinh mà đến đây nói điều xằng bậy với ta. Hoàng Phủ Vân Long, Bạch Mai Nương và gia quyến nhà họ Địch đều chết vì Thiên Độc phong châm là ám khí không phải của ta. Vậy bằng chứng đâu người dám kết tội hồ đồ, xúc phạm đến ta như thế?

Bạch Cương chưa kịp đáp, thì một giọng cười rùng rợn vang lên. Ánh tinh quang xanh lè chớp chớp giữa đầu trường và Bích Nhãn Quỷ Lãnh Thế Tài xuất hiện.

Hắn nói rồn rảng:

- Thông Thiên Độc Long. Hãy nghe đây. Lãnh mỗ nhất thời ham mê nữ Bạch Mai Linh Quả của người mà để người mượn Thiên Độc phong châm làm điều tàn ác. Việc này ta đã công bố cho võ lâm lưỡng phái biết cả rồi. Ta nghĩ người còn biết xấu hổ thì đừng nói ra đây nữa.

Thấy Bích Nhãn Quỷ đột nhiên nhảy ra làm chứng, Đon Hiểu Vân cứng họng. Hắn nổi giận vung nhanh song chưởng. Nhưng Lãnh Thế Tài đã cười to:

- Lãnh mỗ chẳng sợ gì người đâu, nhưng việc hôm nay chẳng phải việc của ta. Người cứ ứng xử với ngôi sao Bắc Đẩu trẻ trung kia cũng đủ mệt.

Chưa dứt lời Bích Nhãn Quỷ đã biến đi như một luồng khói.

Bạch Cương liền sấn tới, quát to:

- Lão ma đầu, cứ xuất chiêu đi, rồi chịu chết.

Bỗng một tiếng thét thanh tao vang dậy:

- Khoan đã.

Mọi người rúng động khi thấy Cửu Vĩ Hồ Ly Hồ Diễm Nương chao mình xuống giữa đấu trường.

Nàng trở mặt Đon Hiểu Vân thét lớn:

- Thông Thiên Độc Long phản bội, trước hết ta phải thanh toán với người

món nợ ở Thủy lao.

Bạch Cương giật mình nghĩ thầm:

- Thì ra nàng buồn chuyện tâm tình với ta đã bỏ đi, để giờ đây xuất hiện trả mối thù bị Thông Thiên Độc Long ngược đãi.

Lúc đó lời nói chưa dứt Hồ Diễm Nương đã đẩy một chiêu Ma Phong Quỷ Vũ, kinh khí ngàn ngạt quật vào Đon Hiểu Vân.

Đây là một độc chiêu do Hồ Diễm Nương phối hợp giữa Ma công học được trên giang hồ với Phiến Tuyết chương của Mai Phong Tuyết Lão, công lực hết sức hùng mạnh, đẩy bật Đon Hiểu Vân bay lên.

Lão ma đầu nổi giận kéo lệch thân mình tránh được luồng chương đạo của cô gái, liền co duỗi song thủ mấy lần, lập tức chương phong nổi dậy đùng đùng.

Lão sử dụng Bạch Cốt ma công quyết giết chết kẻ đã từng là Đường chủ dưới quyền lão.

Khi hai thân người giáp nhau, những nhân vật võ lâm bên ngoài đều nhìn thấy Hồ Diễm Nương sử dụng thân pháp Hồ Ly Nhuyễn Thể uốn mình lách qua sóng chương của Đon Hiểu Vân, đồng thời từ tay áo cô ả phát ra ba vật lạ bằng chiếc kim, ánh đen lấp lánh phóng vào đối thủ.

Có những tiếng kêu thét từ hữu đài của bọn ma đầu:

- Ôi, Âm Mao Nhiếp Hồn châm...

Đó là những cộng lông được Hồ Diễm Nương luyện độc, thành món ám khí khủng khiếp, từng sát hại nhiều cao thủ giang hồ.

Bọn thuộc hạ của Đon Hiểu Vân này giờ không dám xúm vào trợ lực Bang chủ cũng vì sợ ám khí ấy. Bởi thế chúng cùng kêu lên hoảng hốt khi thấy cô gái phóng độc trâm vào Đon Hiểu Vân.

Nhưng đột nhiên Thông Thiên Độc Long bắn vọt mình lên, tránh được độc châm. Hắn thét một tiếng lớn, song chương chéo nhau giáng xuống một chiêu Bạch Cốt Truy như sét đánh.

Bạch Cương biết Hồ Diễm Nương lâm nguy, vội phóng mình lao tới.

Lúc đó Mai Phong Tuyết Lão cũng thét lớn:

- Lách về phía hữu, Hồng nhi...

Bà đã kêu cái tên Hồng nhi từ thừa Hồ Diễm Nương còn chưa bị bà đuổi ra khỏi sư môn.

Nhưng không kịp nữa...

Một tiếng ầm chuyển núi tựa trời long đất lở, cát bay đá chạy, không gian tối sầm, đạo Ma công đập vỡ sọ Hồ Diễm Nương, máu và óc văng tung toé.

Mai Phong Tuyết Lão tuy đã đuổi Hồ Diễm Nương ra khỏi sư môn.

Nhưng thấy Thông Thiên Độc Long đập chết cô gái, bà vẫn nổi giận thét vang:

- Tên ma đầu tàn độc...

Rồi bà vung cây long trượng lao tới.

Lăng Vân Vũ Sĩ giờ bị các tiên bối võ lâm không chế, không cho lão tiếp tay với Đon Hiểu Vân. Bây giờ thấy Mai Phong Tuyết Lão xé rào toan đánh môn đồ của mình, lão cũng xẹt tới xuất chiêu nghênh địch.

Thế là Phong hòa thượng, Thần Châu Túy Cái cũng lướt đến trợ lực Mai Phong Tuyết Lão. Chưởng khí cuộn cuộn, kinh lực khiếp hồn.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy sư nương của mình lâm trận cũng xông vào, song Bạch Cương đã xẹt đến nói nhanh:

- Thưa thưa cứ để các vị tiên bối áp đảo Lăng Vân Vũ Sĩ. Hãy tiếp tay với Thuần Tu sư huynh tru sát bọn Không Lượng, Đào Dã. Thông Thiên Độc Long thì để đây cho đệ chặt đầu.

Quả thật lúc đó Huyền Cơ Tú Sĩ Không Lượng, Tiểu Diện Tú Sĩ Đào Dã, Âu Dương lão đạo và Xung Thiên Điều Tử nhất loạt xông đến.

Bên này Hoàng Phủ Bích Hà, Thượng Quan Thuần Tu, Tử Mân đạo sĩ và các cô gái Phương Tuệ, Cát Vân Thường, Liễu Phụng Lâm lập tức nghênh địch.

Trận chiến phía những võ lâm tiên bối vô cùng khốc liệt, Lăng Vân Vũ Sĩ đang bị không chế.

Chưởng phong dậy đất, kinh khí mịt trời.

Bạch Cương lao thẳng tới Thông Thiên Độc Long. Bỗng chàng thấy trên tay lão ôm một vật tròn như trái dưa, đen bóng.

Tử Mân đạo sĩ đang giao chiến với Tiểu Diện Tú Sĩ mà vẫn la to:

- Bạch thiếu hiệp, coi chừng Bộc Lôi đây...

Thì ra Đon Hiểu Vân nổi điên, toan dùng Bộc Lôi nỏ tung cho chết cả đám, khiến Bạch Cương lúng túng chưa biết giải quyết cách nào.

Thình lình một tiếng thét vang lên:

- Phụ thân, hãy buông vật ấy ra...

Một bóng trắng lao tới vỗ chưởng đẩy văng Bộc Lôi trên tay Đon Hiểu Vân bay xuống vực...

“Ầm Ầm” tiếng nổ dội hơn địa chấn làm sạt một góc núi bởi trái Bộc Lôi, khiến mọi người rung mình rợn óc.

Bạch Cương cảm thấy buốt tim, không phải vì Bộc Lôi, mà vì cô gái vừa xuất chiêu đánh bay Bộc Lôi trên tay Đon Hiểu Vân chính là Đon Huệ Tâm. Chàng lo cho tính mạng của nàng.

Quả thật lúc ấy Thông Thiên Độc Long nổi khùng hơn quỷ dữ.

Hắn thét lên rùng rợn:

- Nghiệt nữ, ngươi phải chết.

Đơn Huệ tâm đứng yên bất động, mắt chỉ hướng về chàng trai.

Bạch Cương la lớn:

- Tránh ra mau, Huệ muội...

Một tiếng bình cắt đứt tiếng kêu của chàng.

Độc chiêu Bạch Cốt Truy của Đơn Hiểu Vân đã đập vỡ sọ Đơn Hiểu Tâm chẳng khác tru sát Hồ Diễm Nương.

Hận thù và phần nộ, Bạch Cương gầm lên:

- Đồ tàn độc, cộp dữ không nỡ ăn thịt con, thế mà ngươi còn hơn loài ác thú...

Thông Thiên Độc Long cười lạnh lùng:

- Con ta còn bị giết huống chi ngươi. Hãy nộp mạng.

Bạch Cương sau lần chấn thương bởi Phong Hỏa pháp sư lại bị Đơn Hiểu Vân đánh văng xuống biển, tổn hại rất nhiều nguyên khí. Song chỉ vài ngày được Thiết Đảm Cuồng Khách, Phong hòa thượng và Thần Châu Túy Cái liên tiếp truyền nội lực, căn cốt siêu phàm của người ăn được trái Chu Đăng Thủy Quả, Bạch Mai Linh Quả và rèn luyện Ngũ Cầm Nội Khí đã khiến Bạch Cương phục hồi hỏa hầu rất nhanh.

Lúc này chàng cảm thấy khí lực vô cùng sung mãn. Đối diện với chàng lại là kẻ tử thù đã tàn sát Dịch gia, giết cha mẹ chàng và Hồ thúc thúc. Hắn còn tàn nhẫn giết cả Đơn Huệ Tâm là người ơn, người yêu của chàng nữa...

Thù hận ngút trời...

Bạch Cương rọi ánh tinh quang từ đôi mắt quét ngang bộ mặt hung ác của Đơn Hiểu Vân, rồi gầm gọng:

- Thông Thiên Độc Long. Tội ác của ngươi trời không dung, đất không tha, thiên hạ đều thù ghét. Hãy cúi đầu chịu chết.

Đơn Hiểu Vân đã có Kim Long thần chưởng khét tiếng, lại vừa luyện xong Bạch Cốt ma công dễ gì hắn sợ lời cảnh cáo của Bạch Cương.

Bởi vậy hắn cười lên the thé:

- Tiểu ngốc tử, chính ngươi mới là kẻ phải sớm về âm cảnh với cha mẹ của ngươi đó.

Lời chưa dứt, song chưởng của hắn đã giương cao vẩy ra hai luồng kinh khí mãnh liệt...

“Bình Bình”, tiếng nổ như xé núi.

Song chiêu Thần Kinh Thiết Tỏa trong Bạch Cốt ma công phủ chụp lấy

Bạch Cương bằng màn lưới chưởng ảnh kín bưng không kê hở.

Kinh khí ngùn ngụt, chưởng lực khiến những người chung quanh đều bị xô bật đi hàng chục trượng.

Khi ấy những bậc võ lâm tiền bối đã giết chết Lăng Vân Vũ Sĩ. Bọn Tiểu Diện Tú Sĩ, Huyền Cơ Tú Sĩ, Âm Dương đạo nhân, Xung Thiên Điều Tử cũng đã nát thây dưới tay Tử Mân đạo sĩ, Thượng Quan Thuần Tu, Hoàng Phủ Bích Hà và các cô gái.

Họ cùng chạy tới quan sát cuộc quyết đấu của Bạch Cương và Thông Thiên Độc Long.

Phong hòa thượng chột kêu lên:

- Ôi, Cương nhi nguy rồi...

Thần Châu Túy Cái cũng vừa nhận ra chiêu Ma công của Đơn Hiểu Vân quá dữ...

Ông lập tức vận kinh lực, nạp khí vào Đơn Điền, sẵn tới toan võ loạt Giáng Long Thiết Chưởng giải cứu cho Bạch Cương.

Song, một tiếng ầm chuyển động núi non, chưởng đạo bốc lên tận trời. Mọi người thấy Thông Thiên Độc Long bị bắn tung lên cao và rơi phịch xuống đất như trái mít rụng.

Thì ra Bạch Cương đã sử dụng chiêu Long Hồ Bạt Sơn trong Ngũ Cầm kỳ kinh triệt phá Ma công và đánh bay lão ma đầu.

Thông Thiên Độc Long quả là tên nguy hiểm. Tuy trúng thương ngất ngư, hấn vẫn chồm lên hét lớn:

- Tiểu tử phải chết...

Hắn dồn hết tàn lực võ tới tuyệt chiêu Ngạ Quỷ Tầm Ma, một luồng âm phong mang theo chưởng khí dữ dội quật thẳng vào Bạch Cương như sóng bủa đầu ghềnh.

Thượng Quan Thuần Tu lại kêu:

- Ôi, Bạch đệ lâm nguy...

Tất cả sẵn sàng xông tới.

Nhưng lúc đó Bạch Cương đã phóng vọt mình lên, lượn một vòng theo chân pháp Xà Du, cưỡi trên sóng chưởng của đối thủ, rồi tập trung kinh khí đánh xuống một chiêu Thần Điều Lôi Chủy mãnh liệt nhất trong bộ Điều của Ngũ Cầm kỳ kinh.

“Bình” một tiếng đánh gọn hơn tiếng sét.

Thông Thiên Độc Long Đơn Hiểu Vân đã bị đánh vỡ ngực, trái tim văng ra ngoài.

Giữa lúc lão ma đầu gãy chết trên vũng máu, Bạch Cương rút bảo đao

chặt thủ cấp của hắn giơ lên cao. Nhưng sắc diện chàng cũng trắng bệch ra bởi dụng sức quá nhiều.

Phương Tuệ, Cát Vân Thường, Tiêu Sở Quân, Doãn Tố Trinh, Liễu Phụng Lâm sung sướng chạy tới bao quanh đứng trông phu của họ.

Hoàng Phủ Bích Hà nắm lấy tay Thượng Quan Thuần Tu cảm nhận hạnh phúc tràn đầy, vì chị em nàng đã rửa xong mối huyết thù và trọn vẹn tình yêu mỹ mãn.

Trên sườn núi, các vị tiên bối cùng nhìn nhau tươi cười.

Phong hòa thượng nói lớn:

- Ngôi sao Bắc Đẩu của quần hùng đã xuất hiện, võ lâm Trung Nguyên từ nay có vị Minh Chủ trẻ tuổi tài cao, sẽ hưng thịnh và vững bền miên viễn.

HẾT